

Giới thiệu Câu Chuyện Ngày Xuân

Một tình yêu đẹp đẽ giữa hai người sẽ là nét đặc sắc của tác phẩm Câu Chuyện Ngày Xuân, anh là một người con trai của thị trưởng một thành phố, cô là một người nông thôn trí thức. Họ đã gặp nhau sau khi hai bên gia đình đều đồng ý gả cô cho anh, cô đã bỏ học làm vợ anh nhưng không vì thế mà cô đau buồn...

Anh tuy là một người tàn phế nhưng lại rất thông minh, cô đã được anh dạy rất nhiều thứ, cô thì chăm chỉ ngoan ngoãn chăm lo cho gia đình, mang về đẹp của một cô gái giản dị nông thôn. Hai người họ đã sớm thật lòng yêu nhau và biết nhìn nhận những khuyết điểm của nhau, cùng nhau vượt qua mọi thử thách.

Nhưng thử thách lớn nhất đã đến với họ, họ đã phải chia cách nhau, mất liên lạc nhau, hiểu lầm nửa kia của mình đã không còn như trước. Mọi sự hạnh phúc giờ đây đã không còn, liệu còn có liều thuốc nào hóa giải được khó khăn ấy hay đó đã là ý trời ???

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khúc dạo đầu của tình yêu

Mùa xuân năm 1977, một trận mưa tuyết lớn tràn đến khiến cả thành phố "ngập chìm trong hơi lạnh.

Cũng vào thời gian này của mùa xuân năm ngoái, phu nhân Thị trưởng Mặc - bà Trần Ái Hoa mời Lư Xuân Hồng - Thư kí của Văn phòng Chính phủ - đến nhà chơi. Hai người ngồi nói chuyện với nhau trong một căn phòng nhỏ nhưng có phong cách bài trí khá độc đáo, nằm trên gác hai của tòa nhà thuộc tư gia Thị trưởng. Từ căn phòng này có thể nhìn ra khoảng sân nhỏ được thiết kế vô cùng tinh tế.

“Chuyện hôn sự của Mặc Trì, chúng ta cứ quyết định như vậy nhé! Thật phiền khi đồng chí đã phải tốn bao công sức thế này!”, Trần Ái Hoa nắm chặt bàn tay của Lư Xuân Hồng tỏ vẻ thân thiết nói.

“Chỉ cứ yên tâm, xin hãy tin ở tôi”, Lư Xuân Hồng thì thầm rồi gạt đầu ra hiệu để phu nhân Thị trưởng an lòng.

Trần Ái Hoa không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ tiễn Lư Xuân Hồng ra cửa. Tự tay đóng cánh cửa sắt lớn lại, bà đưa mắt nhìn toàn bộ ngôi nhà được bài trí ngăn nắp, tầng nào tầng đấy thấp đèn đuốc sáng trưng rồi thở dài một tiếng, những giọt lệ lấp lánh nơi khóe mắt.

Trước đây, nơi này vốn vô cùng thân thuộc với gia đình Thị trưởng Mặc nhưng nay ai cũng cảm thấy ngôi nhà đã thay đổi. Từ quang cảnh bên ngoài cho tới cách bài trí bên trong, tất cả đã được sửa sang lại. Mấy ngày nay, mọi người trong nhà ai nấy đều rất vui vẻ, Nụ cười đã hiện hữu trở lại trên gương mặt các thành viên sau khi trải qua mười năm trời phải sống trong đau khổ, khó khăn.

Mặc Bình Tiên đã được phục chức Thị trưởng, Trần Ái Hoa cũng được quay lại giữ chức Phó Chủ tịch Hội Phụ nữ, cô con gái Tịnh Nhiên mười bảy tuổi có thành tích học tập xuất sắc... Chỉ có Mặc Trì - đứa con trai duy nhất của Thị trưởng...

Ánh mắt Trần Ái Hoa dừng lại ở căn phòng cuối cùng tại tầng hai, nơi tấm rèm cửa thấp thoáng hắt ra ánh đèn xanh nhợt nhạt. Bà thở dài một tiếng, bước nhanh lên tầng, tiến thẳng về phía căn phòng đó. Cửa phòng đang khép chặt, bà toan đưa tay lên gõ cửa nhưng suy nghĩ một hồi lại hạ tay xuống. Tâm tư một người làm mẹ như bà những mong mỏi sau khi kết hôn, đứa con trai mang số phận nghiệt ngã của mình có thể cảm nhận được chút ít hương vị của hạnh phúc trong nhân gian.

Vài ngày sau, Lư Xuân Hồng dẫn một cô gái có mái tóc dài tết thành hai bím gọn gàng đến nhà Thị trưởng Mặc.

“Chỉ à, đây là Tư Tồn”, Lư Xuân Hồng vừa cười nói vừa đẩy cô gái nhỏ đến trước mặt Trần Ái Hoa. Bà nghiêng đầu, nét mặt nghiêm nghị nhìn một cách chăm chú, khiến cô gái nhỏ co rúm lại vì sợ hãi. Cô gái mặc áo khoác trắng, quần màu xám, trông nhỏ nhắn hơn so với trong tấm ảnh mà bà đã được xem trước đó. Bộ quần áo cô đang mặc có vẻ đã cũ nhưng lại vô cùng sạch sẽ. Dáng vẻ cô thanh tú, làn da trắng như trứng gà bóc, tựa như một viên pha lê tinh khiết. Trần Ái Hoa gạt đầu hài lòng rồi hỏi: “Tên cô là Tư Tồn phải không?”

“Chung Tư Tồn ạ!” Cô gái lí nhí đáp, giọng như một chú mèo mới sinh, khê khàng và e lệ.

Lư Xuân Hồng đứng bên cạnh, lấy từ trong túi xách ra hai tờ giấy mỏng đưa cho Trần Ái Hoa rồi nói: “Tôi đã nhờ người làm cả giấy đăng kí kết hôn rồi, giờ chỉ cần dán hình của hai đứa vào nữa là xong”.

Trần Ái Hoa gạt đầu, quay sang nói với Tư Tồn: “Chuyện của Mặc Trì cô đã biết cả rồi đúng không? Giờ tôi sẽ dẫn cô đi gặp nó”.

Tư Tồn không đáp, chỉ cúi đầu bước theo Trần Ái Hoa lên tầng, chân đi đôi giày bông ấm áp bước trên nền cầu thang ốp gỗ gu đất tiền. Màu đỏ của gỗ quý càng làm cho Tư Tồn lóa mắt, khiến nỗi sợ hãi cứ từng hồi dâng lên trong lòng. Đi qua một dãy hành lang dài, hai người mới đến trước căn phòng cuối cùng. Cửa phòng lúc này đóng chặt, bên trong không mấy may một tiếng động nào vọng ra. Trần Ái Hoa nhẹ nhàng gõ hai tiếng lên cánh cửa khẽ gọi: “Mặc Trì”, rồi không đợi người bên trong trả lời liền đẩy cửa đi thẳng vào. Cửa vừa mở, khung cảnh trước mắt khiến Tư Tồn không khỏi giật mình.

Cô không ngờ đằng sau cánh cửa nhỏ đó là một căn phòng rộng đến vậy. Có lẽ còn do lối bày biện quá giản tiện, trông căn phòng càng trống trải, thanh thản hơn. Từ Tôn ngăn người, đến khi định thần mới nhận ra một người đang ngồi lặng bên cửa sổ. Ngay từ ánh nhìn đầu tiên, cô đoán chắc rằng, người thanh niên trẻ tuổi với vóc người gầy yếu, đôi mắt đen láy, sắc da nhợt nhạt, khuôn mặt góc cạnh, chính trực và chiếc cằm kiên định kia dường như có một sức mạnh làm người khác phải khiếp sợ. Anh lặng lẽ ngồi trên xe lăn, trên đôi chân phủ một tấm thảm dày là một cuốn sách đang đọc dở.

“Từ Tôn, đây là Mặc Trì”, Trần Ái Hoa mở lời giới thiệu.

Từ Tôn cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào người chồng lạ mặt đã được pháp luật công nhận của mình. Khuôn mặt cô bỗng chốc nóng ran rồi đỏ bừng, không biết vì ngượng ngùng hay thất vọng nữa?!

“Mặc Trì, đây là Từ Tôn”.

Nghe mẹ nói, Mặc Trì khẽ ngẩng đầu liếc mắt về phía Từ Tôn. Đôi mắt anh vừa sâu vừa dài, đôi môi mỏng nhếch lên thành một đường kẻ, cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh nhưng khuôn mặt lại mang vẻ lạnh lùng, thờ ơ, ngón tay thon dài yếu ớt lặt từng trang sách.

Từ Tôn cắn chặt môi, đầu vẫn cúi gằm, đôi mắt mờ to chăm chú nhìn xuống những đầu ngón chân mình. Trần Ái Hoa vờ như không thấy bầu không khí lạnh nhạt khác thường, liền đẩy nhẹ Từ Tôn một cái rồi nói: “Không còn sớm nữa, Mặc Trì cần phải nghỉ ngơi. Từ Tôn, cô đỡ nó lên giường đi”.

Không nói không rằng, Từ Tôn liền nhanh nhẹn đi đến đỡ cánh tay Mặc Trì. Vì hoàn toàn không thể điều khiển được đôi chân, ngay đến lời cự tuyệt cũng không muốn thốt ra nên anh dễ dàng bị cô nhấc lên khỏi xe lăn. Khi tấm thảm trên chân anh rơi xuống, một thứ gì đó mềm mại bỗng nhiên chạm vào người khiến Từ Tôn không khỏi giật mình mà nhìn chăm chú vào một bên ống quần rỗng không của Mặc Trì. Tuy đã được nghe kể về hoàn cảnh của anh, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy một người cơ thể không lành lặn, cô gái chưa tròn mười bảy tuổi như Từ Tôn không tránh khỏi cảm giác sợ hãi mà bật lên tiếng kêu, cùng lúc buông tay ra.

Mất đi điểm tựa là bàn tay Từ Tôn, Mặc Trì chẳng khác nào cái cây khô bị bật gốc, lập tức ngã quỵ. Một người gầy gò là thế vậy mà khi ngã xuống lại tạo ra tiếng động rất mạnh.

Biết bản thân vừa gây họa, Từ Tôn sắc mặt trắng bệch, tay chân luống cuống, không dám nhìn Mặc Trì. Cô lo lắng quay về phía Trần Ái Hoa như cầu cứu. Thay vì trách mắng cô, bà lao nhanh về phía trước đỡ lấy Mặc Trì. Chân trái đã mất, chân phải cũng bị dị tật nghiêm trọng, không thể tự mình đứng được, anh chỉ còn một cách là bám chặt vào cánh tay mẹ, gắng gượng dùng sức nâng chân phải dậy, nhưng dường như vô vọng.

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Không mau đến giúp tôi?”, Trần Ái Hoa vừa khóc vừa quát mắng Từ Tôn.

Từ Tôn như sực tỉnh, hoảng loạn chạy đến, tay chân lóng ngóng đỡ lấy Mặc Trì. Hai người nhẹ nhàng diu hai bên, đỡ Mặc Trì đứng dậy. Mặt anh lúc này trắng bệch vì đau, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh nhưng anh bặm chặt môi, không kêu lấy một lời. Trần Ái Hoa thấy vậy không khỏi đau lòng. Cuối cùng, chân phải cứng đờ của Mặc Trì cũng nhấc lên được, anh mau chóng được mẹ và Từ Tôn đỡ lên giường.

Trần Ái Hoa rút một chiếc khăn lụa, dịu dàng lau những giọt mồ hôi tủa đầy trên khuôn mặt con trai. Từ Tôn đứng bên cạnh rất muốn giúp nhưng nỗi ngần ngại lại bủa vây và ghì chặt lấy cô.

Mặc Trì nhắm chặt hai mắt, đầu dựa vào thành giường, hơi thở hỗn hển, yết hầu chuyển động liên tục nhưng không giống như đang mệt mỏi vì kiệt sức mà giống như đang gắng sức kiềm chế những nỗi ưu tư. Đến lúc này, Trần Ái Hoa mới phát hiện tờ giấy đăng ký kết hôn đã rơi xuống đất từ lúc nào.

“Từ Tôn, nhặt giấy đăng ký kết hôn của cô và Mặc Trì lên đi”, bà nghiêm giọng nói.

Từ Tôn giống như một đứa trẻ phạm lỗi, vội vàng nhặt hai tờ giấy lên đưa cho Trần Ái Hoa.

Nhận hai tờ giấy từ Từ Tôn: “Rầm” một tiếng, Trần Ái Hoa đập mạnh chúng xuống chiếc bàn đầu giường khiến Từ Tôn giật nảy mình, Mặc Trì cũng không khỏi kinh ngạc mở to mắt, lặng lẽ nhìn mẹ.

“Đây là giấy đăng ký kết hôn của cô và Mặc Trì! Bắt đầu từ hôm nay, cô chính thức là vợ của Mặc Trì, cô phải chăm sóc nó thật chu đáo. Thế mà cô xem, cô vừa làm nó ngã rồi đấy!”

Trước giờ, Từ Tôn chưa từng gặp một vị lãnh đạo quyền cao chức trọng nào, thế nên lúc này cô không tránh khỏi bị một phen hốt hoảng, thân hình mảnh dẻ sợ hãi đến run rẩy, đôi môi mấp máy không bật nổi thành tiếng.

Mặc Trì hết nhìn tờ giấy mỏng nơi đầu giường một cách hồ hững lại nhìn sang Từ Tôn. Nàng dâu của gia đình Thị trưởng khác xa tuồng tượng của anh, Mặc Trì đắm chìm vào suy tư, mắt khẽ nhắm lại.

Trần Ái Hoa cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ, kéo Từ Tôn lại rồi nói: “Vì cô chưa hiểu rõ mọi chuyện nên lần này tôi không trách, lần sau nhớ phải chú ý hơn. Từ tối nay, cô sẽ ngủ cùng phòng với Mặc Trì, cho nó uống nước, đi vệ sinh”

Từ Tôn hết nhìn Trần Ái Hoa rồi lại nhìn người thanh niên tên Mặc Trì đang nhắm mắt làm ngơ kia, cuối cùng cô gật đầu trong vô thức.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Mặc Trì và Từ Tôn. Cả hai cùng lặng thinh không nói, cảm giác thời gian như đang ngừng trôi.

Mặc Trì vẫn dựa vào thành giường, hai mắt nhắm nghiền, Từ Tôn thì căng thẳng đến mức không biết phải làm gì. Bỗng Mặc Trì mở mắt, nhìn chằm chằm vào cô rồi nói: “Tôi không quen có người lạ trong phòng, cô sang ở cùng Tịnh Nhiên đi”.

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng nói của người chồng xa lạ, Tư Tồn không tránh khỏi giật mình, đáp lại một cách vô thức: “Tĩnh Nhiên?”

“Em gái tôi”, Mặc Trì đáp gọn lỏn.

Lời vừa dứt, trước cửa phòng đã vang lên giọng nói ngọt ngào của một cô gái trẻ. Liền đó, Tĩnh Nhiên vai đeo ba lô màu xanh bộ đội bước thẳng vào phòng Mặc Trì lên tiếng hỏi: “Anh, anh gọi em à?”

Lúc tiến đến trước giường, Tĩnh Nhiên mới thấy Tư Tồn đang đứng im ở đó.

“Mẹ bảo em đến đây chào chị, vừa rồi mẹ khiến chị sợ phải không? Mẹ hơi khó tính nhưng thật ra lại là người rất dễ mềm lòng, giống như anh trai em vậy, chị đừng để bụng nhé! Hôm nay chị cứ ở cùng phòng với em đã!”. Tĩnh Nhiên vừa nói vừa cười, lời nói ngắn gọn, tác phong nhanh nhẹn, vui vẻ, hoạt bát giống như một chú chim hi thướt l. Còn chưa kịp phản ứng, Tư Tồn đã bị cô bé nhanh chóng kéo đi.

Căn phòng của Tĩnh Nhiên được bài trí khá giống phòng của Mặc Trì, song lại phảng phất hương thơm nhẹ nhàng của một cô gái mới lớn. Rèm cửa in hình những cánh hoa rơi, chiếc giường ngủ kiểu Nga phủ một tấm ga màu phấn hồng tươi trẻ, trên bàn bày đủ loại đồ chơi nhỏ rực rỡ sắc màu, gần ngay cửa sổ còn có một chiếc đàn piano cỡ lớn.

Tĩnh Nhiên ấn Tư Tồn ngồi xuống giường, với tay ôm lấy con búp bê Nga rồi dựa lưng vào cây đàn piano nói: “Trong thời kì Cách mạng Văn hóa, ngôi nhà này đã từng bị niêm phong. Cây đàn piano này vốn là của anh trai em, nhưng chân anh ấy giờ đã tàn phế, không thể tiếp tục chơi đàn được nữa. Thế nên nó được chuyển sang phòng của em”.

1. Loài chim chuyên báo tin vui.

“Ồ”. Nghe kể vậy, Tư Tồn chỉ lí nhí bật ra được một tiếng. Dẫu có muốn và điều muốn biết về Mặc Trì, song nỗi ngại ngùng lại khiến cô không biết mở lời từ đâu.

Tĩnh Nhiên dúm con búp bê Nga vào tay Tư Tồn, cười nói: “Không còn sớm nữa, chị mau nghỉ đi. Nhà tắm, nhà vệ sinh phòng em đều đủ cả. Cái này em tặng chị, là búp bê cô dâu kiểu Nga đây! Em đến thư phòng làm bài tập rồi ngủ ở phòng khách luôn.

Tư Tồn nghe thế vội nói: “Làm vậy sao được? Đây là phòng của em mà!”

Tĩnh Nhiên nháy mắt mỉm cười với Tư Tồn: “Không sao đâu, ngày mai chị sang ngủ bên phòng anh em rồi còn gì!” Nói xong, không đợi Tư Tồn đáp lại, cô đã chạy nhanh ra ngoài.

Vừa sáng sớm, sau cả một đêm thức trắng, Tư Tồn đã mau mắn đi rửa mặt, chải đầu, tiện thể xuống tầng một tìm phòng để đồ, lấy chổi và bắt đầu quét dọn. Đối với Tư Tồn mà nói, việc ấy là một phần của cuộc sống, như hơi thở vậy. Khi trước ở nhà cùng bố mẹ, sáng sáng cô đều làm những việc như vậy.

Cô giúp việc đang lúi húi nấu bữa sáng, thấy con dâu mới nhà Thị trưởng cầm chổi quét dọn liền chạy vội tới, giành lấy cây chổi: “Cô cứ nghỉ ngơi thôi, lát làm xong bữa sáng tôi quét dọn sau!”

Tư Tồn nhanh chóng bị đẩy vào phòng khách, ngồi không được, đứng cũng chẳng xong, lại lén lút đi ra sân. Cô nghĩ, dọn dẹp phòng ốc thì không được rồi, nhưng quét dọn sân thềm chắc sẽ không ai nói gì đâu nhỉ? Lúc ấy, Trần Ái Hoa đang đứng bên cửa sổ phòng tầng trên nhìn xuống, thấy hành động có vẻ ngốc nghếch của cô con dâu liền nghĩ, xem ra tìm cho Mặc Trì một người vợ nông thôn quả là quyết định đúng đắn. Cô gái này tuy còn nhiều chỗ vướng vè, thô kệch nhưng lại là người thật thà chất phác. Mặc Trì của bà như vậy, làm gì có cô gái thành thị nào chịu ở bên nó chứ?

Nửa giờ sau, Tư Tồn vâng lời Trần Ái Hoa mang bữa sáng lên phòng cho Mặc Trì. Gõ cửa mấy lần mà không thấy ai trả lời, đứng tần ngần một hồi, cô liền đẩy cửa bước vào. Mặc Trì đã dậy, lúc này đang ngồi trên xe lăn, đôi ánh nhìn xa xăm ra phía ngoài cửa sổ.

“Cái này... anh ăn sáng đi”. Tư Tồn không biết nên xưng hô với người chồng xa lạ thế nào cho phải, chỉ đành nói một câu ngắn gọn. Mặc Trì quay đầu nhìn cô, lạnh nhạt đáp: “Ai cho cô vào phòng tôi vậy?”

Tư Tồn giật mình, tại sao từ lúc bắt đầu bước chân vào căn nhà này, cô luôn là người phạm lỗi? Chiếc khay trên tay cô bỗng run rẩy khiến cháo trong bát sánh tràn cả ra ngoài. Tư Tồn lắp bắp nói: “Tôi... tôi mang bữa sáng tới cho anh”.

May thay, Mặc Trì không tra hỏi gì thêm, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi không ăn, cô ra ngoài đi!”

“Đây...”, Nét mặt Tư Tồn lộ ra nỗi khó xử tột cùng.

“Mau để đồ ăn lên bàn cho tôi rồi lại đây!” Không để Tư Tồn nói hết câu, Mặc Trì lại lạnh lùng ra lệnh.

Tay run nhẹ, Tư Tồn đặt khay cháo lên bàn, từ từ tiến đến trước Mặc Trì. Sắc mặt anh lạnh lùng như tiết xuân lạnh giá ngoài kia, lò sưởi trong phòng dù nóng rực cỡ nào cũng không thể làm tan chảy nỗi khó khăn bằng giá lạnh lẽo ấy. Mặc Trì từ tốn lấy một phong thư bằng da dê đưa cho Tư Tồn. Cô ngần ngừ một lúc mới đưa tay nhận lấy, về lò lắng, bất an mở ra xem. Trên tay Tư Tồn là tờ ngân phiếu trị giá mười đồng, một món tiền hậu hĩnh! Tay Tư Tồn bỗng chốc như phải bóng, vội vàng đưa trả tờ ngân phiếu lại, nhưng Mặc Trì không nhận, còn lạnh nhạt nói: “Cô nhận lấy rồi mau về nhà đi”.

Tư Tồn lắc đầu, dúm tiền vào tay anh, trên mặt lộ rõ vẻ oan ức, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ: Anh cho rằng cô thèm tiền của gia đình anh lắm hay sao?

“Cô không muốn về nhà ư? Đừng lo mọi chuyện, đã có tôi giải quyết. Tôi cam đoan mọi việc sẽ không ảnh hưởng đến tương lai của cô đâu”. Mặc Trì nói, ý nhắc đến tờ giấy đăng kí kết hôn giữa hai người, nhưng Tư Tồn vẫn im lặng, một mực lắc đầu.

Mặc Trì thấy vậy mỉm cười lạnh lùng. Một hồi lâu, Tư Tồn nghe thấy tiếng miệt thị khe khẽ của anh: “Danh phận con dâu Thị trưởng đối với cô có sức hấp dẫn đến vậy sao? Cô không tiếc nuôi gì khi phải đánh đổi hạnh phúc cả đời để sống bên cạnh một kẻ tàn tật như tôi ư?”

Câu nói vừa buông, Tư Tồn lập tức cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương. Cô mở to hai mắt, khuôn mặt xinh như hoa lệ về phần nộ.

Mới tháng trước, khi chiếc xe của ủy ban Thành phố dừng lại trước cửa nhà cô, Thư ký Lưu đã dẫn đi dẫn lại với cô và gia đình, đây là nhiệm vụ chính trị cũng là vinh hiển của nhà họ Chung. Vì thế, Tư Tồn và ba mẹ đã hứa với đồng chí Lưu Xuân Hồng, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Mặc Trì để Thị trưởng Mặc và Chủ nhiệm Trần khỏi lo lắng mà tập trung vào công việc. Chuyện này đã hứa sao có thể nuốt lời được chứ? Cô biết bản thân làm không tốt nên đã rất nỗ lực sửa đổi, nhưng ngay cả một cơ hội nhỏ, sao Mặc Trì cũng không dành cho cô?

Tư Tồn mím chặt môi, nuốt nước mắt vào lòng, thu hết dũng khí, lên tiếng sau một thoáng im lặng: “Tôi không đi đâu! Tôi đã hứa với Thư ký Lưu là sẽ chăm sóc anh rồi”.

Mặc Trì đứng là rơi vào tình thế dở khóc dở cười: “Cô cho rằng đây là công việc sao? Có biết kết hôn với tôi chính là cả đời này cô sẽ phải ở bên cạnh một người tàn tật không?”

Tư Tồn buống bình đáp: “Tôi đã hứa thì phải làm đến cùng”.

Thấy cô cương quyết không chịu hiểu, Mặc Trì thờ dãi, thôi thì đành để từ từ tìm cơ hội nói chuyện xem sao. Không cần biết kết quả thế nào, anh không thể để mình liên lụy đến cô gái ngốc nghếch này được.

Một lát, thấy Mặc Trì không nói thêm gì, Tư Tồn liền dè dặt đề nghị: “Anh mau ăn đi, cháo nguội cả rồi kia!”.

Mặc Trì chán nản đáp: “Không cần cô lo, mau ra ngoài đi”.

Thời gian dần trôi, vậy là đã được một tuần kể từ khi Tư Tồn sống trong nhà họ Mặc. Mặc Trì vẫn một mực không để Tư Tồn chuyển sang phòng anh ở. Bản thân Tư Tồn cũng ngại không dám ở cùng phòng với Tịnh Nhiên lâu nên đành tạm thời ngủ ở phòng khách. Buổi sáng, sau khi vợ chồng Thị trưởng Mặc đi làm, Tịnh Nhiên đi học, phòng của Mặc Trì lập tức trở thành cấm địa, Tư Tồn đành cùng cô giúp việc dọn dẹp nhà cửa, hoặc ngồi ngẩn ngơ trước cửa phòng khách nhìn ra bên ngoài.

Vì cùng trang lứa (tính ra Tư Tồn còn nhỏ hơn em chồng sáu tháng tuổi), tính tình Tư Tồn và Tịnh Nhiên khá hợp nhau. Họ nói chuyện hợp ý như thể hai chị em vô cùng thân thiết. Chập tối, khi đi học về, việc đầu tiên của Tịnh Nhiên là vào phòng khách nói chuyện với Tư Tồn một lúc. Có lần, Tư Tồn buột miệng nói mình thích ăn thịt sấy, thế là ngay bữa tối hôm sau trên bàn ăn đã có một đĩa thịt sấy xào cần tây. Biết Tịnh Nhiên đã dặn cô giúp việc làm, trong lòng Tư Tồn trào dâng cảm giác vô cùng ấm áp.

Thế nhưng, trong mối quan hệ giữa Tư Tồn và Mặc Trì, không có mảy may tín hiệu nào cho thấy sự tiến triển. Tư Tồn trong lòng vẫn còn e sợ Mặc Trì, bản thân anh cũng nhất quyết cự tuyệt cô. Tư Tồn biết không thể vội vã. Mẹ anh cũng đã nói, chuyện của họ vội vàng cũng không được, phải từ từ, chậm rãi mới xong.

Cơ thể Mặc Trì vốn yếu ớt, không chịu được đợt rét tháng ba đang sắp tràn về. Trần Ái Hoa liền dẫn Tư Tồn trải thêm lên giường anh một tấm đệm nữa. Thật ra, việc này cô vốn không phải đích thân làm, bình thường đã có cô giúp việc lo liệu, nhưng đây là cơ hội Trần Ái Hoa muốn tạo ra để Mặc Trì và cô có thêm thời gian gần gũi nhau.

Ôm tấm đệm tới trước phòng Mặc Trì, Tư Tồn gõ cửa cho phải phép rồi nhanh chóng bước vào. Mặc Trì đang không khỏe, phải dựa vào thành giường nghỉ ngơi. Tấm đệm dày choán cả mặt giường Tư Tồn trốn được ánh mắt ác cảm mà Mặc Trì đang hướng về phía cô. Dầu vậy, bầu không khí im lặng rợn ngợp cả căn phòng khiến cô không khỏi kinh hồn bạt vía: “Di bảo tôi trải thêm đệm cho anh”.

“Không cần! Đã bảo cô là không được tự tiện vào phòng tôi rồi cơ mà”, Mặc Trì lạnh nhạt nói.

Tư Tồn thầm cảm thấy oan ức, vốn biết anh không ưa gì cô, không cho phép cô tùy tiện vào phòng, nhưng cô đã chẳng gõ cửa xin phép rồi đây thôi. Lặng lẽ, Tư Tồn đưa mắt nhìn, thấy một chỗ trống phía cuối giường, liền đặt chiếc đệm xuống đó. Nhưng ngay lập tức cô giật thót khi phát hiện ra rằng, chỗ đó đáng ra phải là bên chân trái của Mặc Trì.

Cảm giác sợ hãi vừa nhen nhóm bùng lên thì trong lòng Tư Tồn nổi thương xót đã dâng đầy. Một thanh niên vốn đang lạnh lặn, bỗng chốc bị mất một chân như anh, trong lòng sao có thể thoải mái được chứ. Vậy nên trước giờ tâm tư con người ấy mới chưa từng vui vẻ, cảm giác đó cô có thể hiểu được. Nghĩ vậy, Tư Tồn liền đẩy chiếc xe lăn đến gần anh, nhẹ nhàng nói: “Tôi đỡ anh ngồi sang đây để trải đệm nhé?”

Mặc Trì quay đầu nhìn Tư Tồn rồi quay sang hướng khác ho lên khò khè. Tư Tồn mạnh dạn chạm vào cánh tay anh hỏi: “Tôi đỡ anh dậy, được không?”

“Tôi nói rồi, không cần!”. Mặc Trì hất cánh tay Tư Tồn ra, song quá đà nên mu bàn tay đập thẳng vào mặt cô. Anh giật mình nhìn một mảng đỏ rực rõ dần trên khuôn mặt trắng trẻo của Tư Tồn. Đôi mắt cô phút chốc rơm đỏ lên, ngân ngấn đầy nước.

“Tôi xin lỗi...”, Mặc Trì hoảng hốt nói. Anh không biết phải nói gì để thanh minh cho việc mình vừa vô ý gây ra. Bỗng Tịnh Nhiên không biết từ đâu chạy

đến, vừa hay giải cứu anh khỏi tình trạng khó xử: “Anh! Hôm nay tan học sớm, lát em xuống bếp làm món trứng sốt cà chua cho anh ăn nhé”.

“Ồ, Tư Tồn, chị làm sao thế?”. Tịnh Nhiên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tư Tồn, rồi lại nhìn anh trai mình đang lúng túng, cao giọng hỏi: “Anh! Anh đánh chị sao?”

“Không có!”, Tư Tồn nghe vậy vội vàng cướp lời: “Tịnh Nhiên hiểu lầm rồi, không phải như cô nghĩ đâu!”

Nhìn Tư Tồn ra sức biện minh cho Mặc Trì, Tịnh Nhiên không khỏi bật cười: “Em biết anh trai mình không đánh người, nhưng chị dâu à, chị bảo vệ anh trai em ghê quá đấy!”.

Thấy Tịnh Nhiên nói trúng tâm tư, Tư Tồn không tránh khỏi ngượng ngùng, khuôn mặt càng lúc càng đỏ hơn, cô những mong Mặc Trì giúp mình giải vây, nhưng người chồng lạnh lùng này không đời nào làm vậy đâu!

Thấy tấm đệm ở cuối giường, lại thêm dáng vẻ bối rối của hai người, Tịnh Nhiên lập tức hiểu ra Tư Tồn đến trải thêm đệm giúp anh trai. Cô liền nhanh chóng đẩy chiếc xe lăn tới gần giường, nũng nịu nói với anh: “Anh, em đỡ anh ngồi lên xe lăn để chị dâu giúp anh trải đệm nhé. Anh cứ như vậy trong lòng em thấy buồn lắm!” Tư Tồn ngạc nhiên chứng kiến cảnh Mặc Trì chủ động đưa tay đỡ Tịnh Nhiên đỡ anh ngồi dậy.

“Chị dâu! Chị cũng lại đỡ anh đi, chúng ta cùng giúp anh ấy nào.

Tư Tồn vội nắm lấy cánh tay còn lại của Mặc Trì, cùng Tịnh Nhiên đỡ anh ngồi sang xe lăn. Tịnh Nhiên lại nói: “Chị đắp thêm chăn cho anh đi. Anh mặc ít quần áo quá!” Tư Tồn nghe thế, lấy chiếc chăn nhẹ đắp lên chân cho Mặc Trì rồi lấy thêm áo ấm khoác lên người cho anh, sau đó cô mới nhẹ nhàng trải đệm lên giường. Đối với người như Mặc Trì, chiếc giường có lẽ là nơi khoan khoái, dễ chịu nhất. Một mùi hương cỏ cây thoang thoảng như hơi thở mùa xuân len lỏi vào khứu giác, còn đang vẩn vương trong tâm trí Tư Tồn.

Cô biết trong xà phòng giặt nhà Thị trưởng có cho thêm một chút hương liệu tạo mùi.

Trải giường xong, Tư Tồn dịu dàng nói: “Xong rồi! Để tôi đỡ anh lên giường nhé?”

Mặc Trì im lặng đẩy chiếc xe lăn đến bên bàn đọc, lạnh nhạt đáp: “Tôi muốn ở đây đọc sách một lúc, hai người ra ngoài trước đi”.

Tư Tồn không biết có phải mình đã làm sai điều gì, ngó sang Tịnh Nhiên có ý thăm dò, nhưng Tịnh Nhiên chỉ khẽ ho nhẹ vài tiếng rồi mau chóng kéo tay cô ra khỏi phòng.

Như lệ thường, Tư Tồn cùng Tịnh Nhiên dùng bữa tối trong phòng ăn, còn đồ ăn của Mặc Trì sẽ được cô giúp việc đưa lên tận phòng cho anh. Thị trưởng Mặc cùng Trần Ái Hoa thường xuyên bận rộn công việc bên ngoài, chẳng mấy khi về nhà ăn cơm. An xong, Tư Tồn trở về phòng, còn Tịnh Nhiên sẽ ngồi làm bài tập.

Màn đêm khuya khoáng đã buông, Tư Tồn ngồi bó gối trên giường, chăm chú nhìn con búp bê cô dâu kiểu Nga mà Tịnh Nhiên tặng mình lúc mới đến. Nghĩ vẫn nghĩ vơ, nghĩ xa nghĩ gần, cô thấy mình cũng là tân nương như bao người, mà sao trong gia đình xa lạ này, đến một chút biểu hiện cũng không khí dành cho cô dâu cũng không có.

Mặc Trì thì luôn từ chối chuyện cô là người vợ hợp pháp của mình, ngay đến việc nhìn mặt cô cũng không muốn. Chẳng biết những cô dâu mới ở các gia đình khác thế nào, song chắc rằng, họ không phải chịu cảnh lạnh nhạt giống cô thế này. Hôm đó, khi Mặc Trì bảo cô về nhà, lẽ ra cô nên nghe theo anh mới phải. Ngặt nỗi, cô đã từng hứa với đồng chí Lưu Xuân Hồng là sẽ chăm sóc tốt cho Mặc Trì. Bây giờ, lời hứa không thực hiện được, cô biết ăn nói sao đây?

Cốc, cốc, cốc! Tiếng Tịnh Nhiên từ ngoài cửa vọng vào: “Tư Tồn, chị còn thức đó không?”

Tư Tồn mỉm cười đứng dậy mở cửa. Tịnh Nhiên nhẹ nhàng bước vào, ôm lấy chiếc gối của Tư Tồn: “Em vừa làm bài xong, muốn sang đây nói chuyện với chị một lát”. Vừa nói Tịnh Nhiên vừa trèo lên giường, thoải mái kê đầu lên gối.

“Mặt chị còn đau không? Anh em không có ý đâu, chị đừng trách anh ấy nhé!”, Tịnh Nhiên nhẹ nhàng nói.

Tư Tồn đưa tay sờ lên mặt: “Chị biết, nên có trách gì anh. Ầy đâu. Với lại giờ cũng không còn đau nữa rồi”.

“Thật ra, anh là người anh trai tốt nhất trên thế gian này. Chẳng bao lâu nữa chị sẽ thấy. Anh ấy bên ngoài tuy lạnh lùng nhưng bên trong lại vô cùng ấm áp, dịu dàng. Sau này hiểu rồi, chị nhất định sẽ yêu anh ấy thôi!” Khuôn mặt Tư Tồn bỗng chốc thoáng ửng hồng khi nghe nói tới đó. Yêu ư? Cô đã lớn lên trong một môi trường mà chuyện tình cảm chỉ biết giấu kín trong lòng. Chỉ qua sách vở hay những câu chuyện được truyền lại từ xa xưa, mới biết rằng tình yêu là thứ tình cảm tuyệt vời nhất trong cõi nhân gian này. Nếu không, làm sao có chuyện một người vì yêu mà bất chấp gian nguy, thề nguyện cùng nhau sống chết? Chữ “yêu” thiêng liêng ấy, chẳng biết một ngày nào đó có thể đến với cô và Mặc Trì hay không?

Tịnh Nhiên tươi cười nói tiếp: “Anh em tư chất thông minh, lại ham học, cũng thích thể thao, chơi piano rất cừ, không kiêu ngạo hay ỷ mình là con trai Thị trưởng. Anh luôn vui vẻ giúp đỡ người khác. Hơn nữa, không chỉ tốt bụng mà còn là một thanh niên rất tuân thủ nữa đấy!” Quả thật, bản thân Tư Tồn chưa từng có cơ hội nhìn kỹ Mặc Trì, nhưng cứ nhìn Tịnh Nhiên xinh đẹp như hoa trước mặt cô đây mà suy ra, hẳn là dung mạo của anh trai Tịnh Nhiên cũng cực kì anh tuấn.

Tịnh Nhiên vẫn thao thao bất tuyệt: “Chị có phát hiện ra rằng, tính khí anh ấy tuy tệ nhưng lại không hề cáu kỉnh với em không?”

Tư Tồn nhớ lại, thấy quả đúng như những gì Tịnh Nhiên nói.

“Chỉ có biết vì sao không?”, Nụ cười trên môi Tịnh Nhiên dần tắt, giọng cô cũng trầm hẳn xuống: “Bởi, người hại anh ấy mất đi chân trái năm đó chính là em. Vì không muốn em cả đời mang nỗi ăn năn trong lòng mà sống, nên anh lúc nào cũng đối xử tốt với em”.

Tư Tồn ngạc nhiên, mở lớn hai mắt, buột miệng hỏi: “Sao lại là em?”

Tịnh Nhiên vui mình xuống gối, ánh mắt ngập tràn sự hối hận và tội lỗi. Im lặng một hồi cô mới chậm chậm kể: “Năm 1969, khi đó em mới lên mười, còn anh ấy bước vào tuổi mười ba. Một đêm nọ, ba mẹ bất ngờ bị giáng chức, nhà cửa bị niêm phong, anh trai cùng em và ba phải chuyển đến sống tại ngôi làng của chú Cù, là thư kí trước đây của ba em”.

Sinh ra và lớn lên ở nông thôn, lại là con gái một gia đình bản nông, Tư Tồn chưa từng gặp phải, thậm chí chưa bao giờ tưởng đến tất cả những điều Tịnh Nhiên nói.

“Chẳng bao lâu sau đó, chú Cù cũng bị giáng chức, còn lại mỗi mình thím ngày ngày nai lưng làm việc, lo bữa ăn cho cả hai gia đình. Nhờ vậy, nhà em mới không bị chết đói. Còn nhớ, ngày đó, trẻ em trên phố” đều được tham gia lực lượng Hồng vệ binh hoặc Hồng tiểu binh, nhưng em và anh trai đều không có tư cách tham gia. Bởi ba mẹ bị xếp vào hàng lãnh đạo Tẩu tư phái², bản thân bọn em thuộc vào nhóm “Năm phần tử xấu”³. Bọn trẻ đứa nào đứa nấy cũng ức hiếp em, thế nên anh đã đánh nhau với bọn chúng không ít lần. Hồi ấy, tuy vóc người anh cao to, khỏe mạnh nhưng tại trẻ đó ý đồng hiếp yếu, đánh anh đến bầm dập cả mặt mày. Đêm đêm, khi em chỉ biết trốn dưới chăn để khóc, anh đến bên dỗ dành và nói rằng: “Bất kể thế nào, anh cũng sẽ không rời xa, sẽ luôn bên cạnh bảo vệ em”.

Tư Tồn chăm chú nghe Tịnh Nhiên kể. Cô không ngờ rằng, dưới lớp băng giá lạnh ấy lại là một Mặc Trì vì em gái mà sẵn sàng xả thân như vậy.

2. Phái chủ trương đi theo con đường Tư bản chủ nghĩa.

3. Địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu.

“Bạn bè em đều trở thành Hồng vệ binh, được đeo phù hiệu đỏ, trông vô cùng oai phong. Em quá thích những chiếc phù hiệu xinh xắn ấy nên đã xin chúng. Nhưng chúng không những không cho, còn mắng em là loài chó tạp chủng. Tức giận vô cùng, em liền chửi nhau với chúng. Bọn chúng liền lấy đá ném em, lại còn đánh em nữa. Lúc đó, anh ở đâu xuất hiện như một vị thần, đẩy em ra sau, lấy thân mình cản những viên đá đang rào rào ném tới, rồi kéo em chạy về nhà. Nhưng cả hai chúng em đều không ngờ, phía sau một nhóm Hồng vệ binh đuổi tới, không nghe anh giải thích lấy một lời mà cứ thế cầm thước đánh tới tấp. Thấy tình huống không hay, anh đẩy em đi, bảo em mau chạy trốn. Trong cơn hoảng loạn bỏ chạy, em vẫn nhìn thấy vô số nắm đấm, gậy gộc cứ thế trút xuống người anh”.

Vì ẩu đả với Hồng vệ binh, Mặc Trì bị liệt vào tội chính trị và bị tống vào trại tạm giam. Lúc ấy, anh đã bị thương rất nặng, bởi một thân một mình sao có thể chống chọi nổi với đám đông cuồng loạn kia. Trên đầu máu me đầm đìa, toàn thân đầy vết thương, ngực đau đến nghẹn thở, chân phải hình như bị gãy, đau như kim châm muỗi xát, nhưng nghiêm trọng nhất vẫn là chân trái vì đầu gối bị thước sắt chém sâu nhìn thấu cả xương. Nguo Côn ở ủy ban Cách mạng lại không đồng ý cho bác sĩ đến chữa trị, nên chưa đầy mấy ngày sau, vết thương đã thối rữa rồi bốc mùi.

Thấy anh đáng thương, cai tù liền lên lút rí tai, khuyên anh nói vài câu mềm mỏng với Nguo Côn để có cơ hội được đưa đến bệnh viện, băng bó vết thương, giảm bớt nỗi đau đớn mà anh đang phải gánh chịu. Song lúc đó, Mặc Trì tuổi còn trẻ, rất cứng đầu, không chịu nghe theo, thức ăn cai tù mang tới còn bị anh ném đi. Người cai tù tốt bụng kia rồi cũng không buồn để ý tới anh nữa. Trước giờ, chưa từng thấy anh bướng bỉnh đến ngốc nghếch như vậy bao giờ.

Trong những ngày bị giam cầm, Mặc Trì vẫn ngoan cố dùng cách thức của bản thân để chống lại số mệnh. Anh không ăn không uống, chỉ giật mạnh song sắt liên hồi, lớn tiếng đòi tự do và quyền được chữa trị. Ở tuổi mười ba, Mặc Trì không hay biết rằng, chính sự đầu tranh này càng đẩy số phận anh rơi xuống vực thẳm.

Vết thương của Mặc Trì, sau một tuần trong trại giam, bị viêm nhiễm, nghiêm trọng hơn, anh rơi vào hôn mê do thiếu nước. Người cai tù tốt bụng nọ thấy tình cảnh nguy ngập đó, đã xin với cấp trên cho mời bác sĩ đến chữa trị cho anh.

Sau khi được truyền mấy chai nước muối, Mặc Trì có dấu hiệu dần hồi phục nhưng cơ thể vẫn còn sốt rất cao. Bác sĩ chẩn đoán, chân trái của anh bị thương nặng, lại không được cứu chữa kịp thời đã bị hoại tử khiến xương chân chuyển thành màu đen. Không hề bàn bạc cũng như hội chẩn, ông chọn cách được cho là đơn giản mà hữu hiệu nhất: Cưa chân.

Mặc Trì - sau phẫu thuật - tỉnh lại trong đau đớn tột cùng. Từ đó trở đi cũng mất một bên chân, vĩnh viễn trở thành người tàn tật. Anh bị đưa trở lại trại tạm giam, nhưng được người cai tù tốt bụng sắp xếp cho ở cùng hai người tù chính trị khác để họ chăm sóc cho anh. Mặc Trì nằm trên sàn, không hay biết tình trạng của đôi chân, cứ nghĩ mình đã nhận được sự chữa trị, sức khỏe sẽ dần hồi phục.

Hai người bạn tù thấy anh tỉnh lại liền vội vàng lấy nước cho uống. Mặc Trì uống nước khó nhọc, giọng khàn đặc: “Đã làm phiền mọi người rồi, cháu nhất định sẽ dưỡng thương thật tốt, không gây thêm phiền phức cho mọi người nữa”. Hai người nghe xong câu này của Mặc Trì, không nén nổi thương cảm liền quay mặt khóc. Đứa trẻ chưa hiểu chuyện gì liền ngơ ngậy người, dựa lưng vào tường, định đưa lời an ủi thì đột nhiên phát hiện chân trái của mình đã bị cưa mất một nửa.

Mặc Trì kinh hãi hét lên. Hai người bạn tù sợ anh tự làm hại bản thân, liền mạng ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé ấy. Mặc Trì lúc ấy không ngừng gào thét âm ỉ: “Các người mau trả lại chân cho tôi, trả lại cho tôi!” Khi đã kêu gào đến kiệt lực, anh tuyệt vọng đổ gục xuống đất, đôi mắt mở to chứa đầy căm hờn cùng phần hận.

Vết thương của Mặc Trì không liền được miệng do buồng tạm giam lạnh lẽo thiếu sáng nhưng theo quy định, anh vẫn phải cùng các phạm nhân khác ra ngoài lao động cải tạo. Anh khi ấy yếu đến mức ngồi còn không vững, song người cai tù không thể trái lệnh, vẫn giải anh đến khu lao động. Đó là một khu mỏ lớn, và công việc của Mặc Trì là nhặt đá. Anh nằm soài ra đất, khó khăn lắm mới nhấc nổi hòn đá lên, rồi lại phải thêm một lần nữa gồng mình ném chúng vào sọt tre. Mỗi động tác đều kết thúc bằng một hồi thở hổn hển. Mặc Trì khi đó nghĩ rằng, nỗ lực hết mình để sống. Sống rồi khỏi chốn lao tù và bảo vệ cô em gái nhỏ. Mặc dù rất cố gắng nhưng động tác của anh vẫn chậm hơn người khác. Có lần khi đi tuần, Nguru Côn bắt được cảnh ấy, không nói không rằng đập thẳng vào chân trái thương tật của anh, trong nháy mắt máu tươi lại loang lổ thấm trên tấm gạc. Đau đến nghẹt thở, Mặc Trì không biết lúc ấy lấy đâu ra dũng khí và sức mạnh mà loạng choạng đứng dậy, lao thẳng vào Nguru Côn chực trả. Không đề phòng, Nguru Côn có chút bất ngờ, nhưng liền đó, hấn túm lấy Mặc Trì rồi cả hai cùng ngã lăn ra đất.

Sau cú đánh bất ngờ, Nguru Côn nổi cơn tam bành, bỏ đập Mặc Trì một cú trời giáng. Không một ai dám xông vào can ngăn. Đến khi hắn bỏ đi rồi mới có người dìu đến bên Mặc Trì đang nằm lại trong vũng máu. Cặp mắt tuy đỡ dần, nhưng Mặc Trì lạnh lùng gắng gượng bò về phía nhà giam, để lại sau lưng những vết máu dài.

Vết thương ở chân Mặc Trì bị nhiễm trùng, thậm chí còn gây nguy hiểm đến tính mạng. Vị bác sĩ từng cura chân cho anh được điều đến khám một lần nữa. Lần này, với sự đãi ngộ tốt hơn, anh được nằm ở phòng y tế. Bên ngoài phòng bệnh, hai Hồng vệ binh luôn luôn canh gác, đề phòng tù nhân thừa cơ trốn thoát.

Sự đau đớn từ vết thương ở chân cộng thêm nỗi phẫn uất trong lòng khiến Mặc Trì không ngừng lớn tiếng la hét hàng đêm. Bác sĩ không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Rốt cuộc, tối nào bọn họ cũng cho anh uống vài viên thuốc an thần. Vậy là Mặc Trì đã đạt được mục đích của mình. Anh gom tất cả số thuốc an thần được phát trong hai tuần lại, rồi lợi dụng lúc không ai để ý uống hết một lần. May thay, hôm đó vị bác sĩ kia lần đầu tiên phá lệ đi thăm khám cho anh, vừa hay phát hiện ra chuyện đáng sợ này. Cuối cùng, Mặc Trì cũng tỉnh lại sau một đêm cấp cứu, nhưng từ đó về sau, anh bỗng chốc trở thành một con người vô cùng lặng lẽ, không còn lớn tiếng la hét, ngay cả hé miệng một câu cũng không.

Nằm cùng phòng bệnh với Mặc Trì là người đồng sự cũ của ba anh - chú Lâm. Thương anh, chú quyết định viết một bức thư gửi Tỉnh ủy, xin cho anh được chữa trị căn bệnh. Chẳng bao lâu sau, lãnh đạo tỉnh đưa chỉ thị xuống, cho điều Mặc Trì lên bệnh viện tỉnh, thậm chí còn được kiểm tra và điều trị bằng những máy móc hiện đại thời đó. Nhưng đã muộn màng. So với tuổi thì cơ thể anh phải gánh chịu những vết thương quá nặng, quá sâu. Mặc cho được cứu chữa tận tình, bệnh cũng không thể triệt tiêu tận gốc. Bệnh viêm phổi mãn tính và phong thấp như kí sinh trùng sống bám vào anh từ ấy.

Ba năm sau đó, Mặc Trì tiếp tục nằm viện, một mặt vì cơ thể cần được tiếp tục điều trị, mặt khác ở đó anh được Tỉnh ủy bảo vệ tốt hơn. Trong ba năm ấy, mối liên lạc giữa anh với ba mẹ và Tịnh Nhiên cũng đứt đoạn, vì thế mà không hề hay biết, đó là tao đoạn ba mẹ anh phải sống trong chuồng bò, chịu đựng biết bao khổ cực, cũng không biết cô em gái bé bỏng phải lang thang mặc rách ăn thừa, nếu không nhờ một thầy giáo tốt bụng thương tình giúp đỡ thì đến giờ không còn giữ được mạng sống.

Năm 1973, cuối cùng may mắn cũng mỉm cười với gia đình từng nếm trải bao nhiêu khổ cực này. Sau khi Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa được trả tự do, họ lập tức đi tìm Tịnh Nhiên và nhận được tin Mặc Trì đã trở thành người tàn tật, mất đi một bên chân. Thị trưởng Mặc đau đớn vội lên tỉnh thăm đứa con trai khốn khổ đang nằm viện. Bác sĩ cho biết, suốt ba năm qua - vì tinh thần bị kích động quá lớn - anh tuyệt nhiên không nói một câu nào. Vốn là một người mạnh mẽ mà nghe vậy, Thị trưởng Mặc không thể kim lòng mà tuôn rơi nước mắt.

Ngôi nhà trước đây của nhà họ Mặc vẫn bị niêm phong nên Trần Ái Hoa đã thuê một căn phòng nhỏ chưa đến mười mét vuông để cả gia đình sinh sống. Vợ chồng họ vẫn phải lao động cải tạo và Tịnh Nhiên cũng còn đi học. Ngày hôm ấy, mây đen vần vũ báo hiệu một cơn mưa rất lớn, nhà trường cho học sinh tan sớm. Tịnh Nhiên vui vẻ, tràn đầy sức sống chạy về nhà, nhưng đập thẳng vào mắt cô là hình ảnh Mặc Trì nằm trên giường, cổ tay bị cắt, máu chảy đầy xuống đất. Tịnh Nhiên kinh hãi, khóc lóc và quàng quàng chạy đi tìm thầy giáo, đưa Mặc Trì đến bệnh viện. Cô bé sợ đến mức không dám rời khỏi Mặc Trì dù chỉ một khắc. Nghe tin, Trần Ái Hoa cũng vội chạy đến. Khi bắt gặp đôi mắt vô hồn của Mặc Trì cùng cổ tay đã bị băng trắng trên giường bệnh, lòng bà đau đớn, khóc đến ngất đi. Đến bên Mặc Trì sau đó, nắm lấy bàn tay yếu ớt của con trai, Thị trưởng Mặc run rẩy ấn tay vào mũi Mặc Trì, lớn tiếng mắng mỏ: “Con là một kẻ hèn nhát! Nhu nhược”, phong độ của người trí thức trong ông giây phút đó bùng lên mạnh mẽ: “Một kẻ hèn nhát của nhà họ Mặc chúng ta! Ông nội con vì bảo vệ đồng đội mà hi sinh anh dũng trong khi bao vây tiêu trừ quân địch, bác cả của con vì cuộc chiến kháng Mỹ viện Triều cũng không tiếc thân mình, ba con cả đời ngay thẳng bị người ta xử oan, nhưng nhà họ Mặc chúng ta không sụp đổ, bởi con trai nhà họ Mặc đều đường đường là một nam tử hán. Con mới chịu một chút oan ức, mất đi một bên chân mà hết lần này đến lần khác tìm cách đào ngũ thì ba không đồng ý. Ông nội con và bác cả trên trời lại càng không đồng ý. Người nhà họ Mặc chúng ta không ai là kẻ hèn nhát. Con còn hèn yếu như vậy thì không phải con trai của Mặc Bình Tiên ta!”

Thị trưởng Mặc mắng xối xả một hồi, hơi thở hào hển, trừng mắt nhìn Mặc Trì. Anh mắt ông sắc sảo, nghiêm nghị, như muốn vực dậy sức sống của đứa con trai đáng thương. Mặc Trì sững người, khuôn mặt lạnh lùng dần biểu cảm trở lại. Trần Ái Hoa cũng từ từ tỉnh táo, bà ôm chặt lấy Mặc Trì, giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đôi môi không ngừng run rẩy: “Bình Tiên, ông đừng mắng con, nó là con trai của chúng ta, là con trai yêu quý của chúng ta...”.

Quá lâu không cảm nhận được hơi ấm từ cái ôm của mẹ, Mặc Trì dựa sát vào lòng bà, đột nhiên nói khẽ: “Ba mắng đúng lắm, con không nên hèn nhát, con sai rồi, con... phải tiếp tục sống tốt”.

Đây là lần đầu tiên trong ba năm Mặc Trì cất lời, giọng anh khàn khàn yếu ớt và có chút biến điệu, nghe như tiếng nói của một người khác vậy. Tịnh Nhiên bé nhỏ - vẫn khóc suốt từ lúc bước vào bệnh viện - giờ chỉ biết ôm chặt lấy cánh tay Mặc Trì. Cả nhà ôm nhau khóc. Giây phút đó, Thị trưởng Mặc mới cảm nhận được sự hiện hữu của gia đình nhỏ mà ông hằng yêu thương, trân trọng. Ngoài cửa sổ, mây đen dần tan, bầu trời đang bừng sáng trở lại.

Chương 2: Cô gái thôn quê cũng là một thiên thần

Tư Tồn lặng yên nghe Tịnh Nhiên kể lại hồi ức đau thương về Mặc Trì, đôi má ửng hồng hồi lâu đã chan chứa những giọt nước mắt trong vắt, tinh khiết mà long lanh như sương mai đọng trên cánh hoa đào.

Dịu dàng vỗ nhẹ vai Tư Tồn, Tịnh Nhiên nhẹ nhàng nói: “Tao đoạn khó khăn đó đã qua cả rồi! Ba mẹ em giờ đã được phục chức, em lại được đi học, anh cũng khỏe lên rất nhiều”.

Tư Tồn ngai ngừng đưa tay lau khô nước mắt, trong lòng không khỏi khâm phục Tịnh Nhiên. Chỉ bằng tuổi cô, lại trải qua một quá khứ đau khổ, vậy mà cô ấy không hề suy sụp, lúc này đây còn đưa lời an ủi cô. Tư Tồn gượng cười bật lời cảm thán: “Em đúng là một cô gái mạnh mẽ! Trải qua nhiều chuyện vậy mà vẫn tràn đầy nghị lực!”.

Tịnh Nhiên nhẹ nhàng đáp: “Có thể nói đó là truyền thống của gia đình chúng ta. Thật ra, anh mới là người kiên cường nhất. Chị không biết đâu, vì chữa bệnh, anh đã phải chịu không biết bao khổ sở. Chân anh đã trải qua hai lần phẫu thuật, mỗi lần đều phải nằm bất động trên giường suốt ba tháng. Anh đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ướt đầm ga trải giường, vậy mà không hề rên rỉ lấy một tiếng”.

Nghe tới đó, trong tim Tư Tồn đột nhiên nhói đau như bị kim đâm. Khổ nạn của anh vẫn chưa hết hay sao? Bây giờ anh còn đau nữa không?

Tịnh Nhiên thở dài: “Đáng tiếc, cơ thể anh tổn thương quá nghiêm trọng, bởi thế đến giờ vẫn không thể đứng dậy được”. Tịnh Nhiên thoáng dừng lời, đưa mắt ngó sang Tư Tồn, dịu dàng nói: “Nhưng giờ anh đã có chị, sẽ mau chóng khỏe lại thôi. Chị khéo léo như vậy, anh lại hiền lành tốt bụng, hai người nhất định thương yêu nhau và sẽ sống một đời hạnh phúc!”

Mặt Tư Tồn thoáng chốc ửng đỏ. Tịnh yêu ư? Anh sẽ yêu cô? Một người lạnh lùng như anh sẽ yêu một cô gái quê mùa như cô? Còn cô cũng sẽ yêu một người lạnh nhạt như anh sao?

Mặt Tịnh Nhiên thoáng hiện nét lo âu trước vẻ im lặng đột ngột của Tư Tồn: “Chị đừng ghét bỏ anh nhé!” Rồi cô nắm chặt tay Tư Tồn: “Thật ra anh là một người tuyệt vời lắm đấy! Anh thông minh, lại chịu khó, mấy năm nay đều chăm chú học hành chứ không chịu chấp nhận bản thân trở thành một người hoàn toàn tàn phế”.

Nghe tới đó, Tư Tồn vội cướp lời Tịnh Nhiên, đỏ mặt nói: “Chị sẽ yêu anh ấy!” Câu nói chân thật như thể bật ra từ đáy lòng lập tức khiến Tịnh Nhiên kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ chăm chú nhìn chị dâu không chớp mắt khiến mặt Tư Tồn càng đỏ như gấc chín. Biết chị dâu đang ngượng, Tịnh Nhiên liền mỉm cười chuyển đề tài: “Tư Tồn, kể cho em nghe về chị đi!”

Tư Tồn ngai ngừng: “Có gì đáng để kể đâu chứ?”

Tịnh Nhiên mau mắn gọi lời: “Mỗi người, ai cũng có câu chuyện của riêng mình. Chị vốn là một cô gái nông thôn nhưng lại từ tốn khéo léo như vậy, nhất định là con của một gia đình khá giả rồi đúng không?”.

“Ba mẹ chị đều là nông dân bình thường. Từ nhỏ lớn lên ở quê, bản thân nhận thấy mình và gia đình không có gì đặc biệt cả”.

“Chị có đi học không?”

Nhắc đến chuyện đi học, những tia sáng lấp lánh từ đôi mắt Tư Tồn bắt chợt ánh lên: “Tháng chín năm ngoái chị đang học lớp mười”. Còn nhớ lúc ấy, khi đang ngồi trong lớp, cô được thầy giáo gọi ra ngoài, rồi lại được đồng chí Lưu Xuân Hồng kéo đi nói chuyện. Nếu không phải vì “trách nhiệm chính trị” ngoài ý muốn đó thì giờ cô vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường.

“Cô gái nông thôn này là học sinh lớp mười sao?” Tịnh Nhiên không khỏi có chút kinh ngạc, ngẫm nghĩ

Như bị cuốn vào dòng hồi ức ảm áp, Tư Tồn về hào hứng hơn lúc thường: “Lúc còn nhỏ, có một nhóm thanh niên trí thức xuống làng dạy bọn chị viết chữ và học Toán. Vì thế khi đi học, chị học nhanh hơn so với những bạn cùng trang lứa. Trong các môn chị thích học nhất là Ngữ văn, và đặc biệt rất thích thơ ca nữa”.

Hai mắt Tịnh Nhiên rực sáng, hưng phấn tiếp lời Tư Tồn: “Anh em cũng thích đọc sách lắm. Anh có một thư phòng thật lớn, nhất định chị cũng sẽ thích. Ngày mai em đưa chị đi xem”.

Tư Tồn vui vẻ đồng ý: “Được thôi!” Nhưng lập tức vẻ mặt băng giá của Mặc Trì như thể ở ngay đó chặn lại dòng suy nghĩ khiến cô thoáng do dự: “Liệu như vậy có được không?”

“Có em đây rồi, chị yên tâm. Anh chiều em nhất đấy!”

Nói xong, Tịnh Nhiên liền nằm xuống cạnh Tư Tồn, chẳng mấy chốc chìm vào giấc ngủ yên lành. Tư Tồn cũng nghiêng mình nằm xuống, ngắm nhìn chăm chú khuôn mặt Tịnh Nhiên xinh đẹp và rất đỗi tinh tế, với nụ cười thoáng nở trên khóe môi, rồi cô gắng mường tượng trong tâm trí tướng mạo Mặc Trì. Các đường nét của ngũ quan trên gương mặt Tịnh Nhiên nhìn sao cũng thấy đẹp đẽ, thanh tú, khuôn diện căng mọng, mịn màng, còn Mặc Trì sao lại

gầy gò, nhợt nhạt Cho dù hình dung cách mấy cũng thấy xa vời, không thể nắm bắt. Anh mất sắc lạnh của anh như thể một bức tường thép, chặn ngang mọi ánh nhìn của cô.

Trần trọc thao thức mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Tư Tồn mới thiếp đi được. Lúc cô tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ, Tịnh Nhiên cũng đi học từ lúc nào. Tư Tồn có chút lo lắng, trở mình ngồi dậy. Mặc Trì tuy không yêu cầu cô làm bất cứ việc gì trong nhà, nhưng là con dâu của gia đình Thị trưởng, bản thân cô chưa từng cho phép mình được dậy muộn. Tư Tồn mau chóng rửa mặt, chải đầu, đang lẹ làng bước xuống tầng thì gặp cô giúp việc mang bữa sáng lên cho Mặc Trì, liền đỡ lấy khay thức ăn: “Đề cháu”. Song, khi đứng trước cửa phòng anh, nỗi do dự trong cô lại dâng lên, khuôn mặt lạnh lùng của anh lại bắt gặp khiến cô sợ hãi. Cô hít một hơi thở sâu rồi nhẹ đẩy cửa bước vào. Mặc Trì đã thức dậy và đang ngồi trước bàn đọc sách từ lúc nào. Nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống, Tư Tồn dè dặt nói: “Anh ăn sáng rồi hãy đọc tiếp”. Chẳng ngờ, anh không hề nổi giận, chỉ khẽ đáp: “Tôi biết rồi! Cô cứ đặt ở đó đi”.

4. Ngũ quan là 5 khí quan gồm:Tai, mắt, mũi, miệng, lông mày.

Tư Tồn đứng cạnh bàn, bắt gặp đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt anh. Anh thật sự rất gầy nhưng từng đường từng nét đều hiện lên sắc sảo, giống như một bức ảnh chụp thanh niên Xô Viết được cắt ra từ tạp chí ở trường học vậy. Chỉ là, sắc mặt quá nhợt nhạt, không có lấy một chút hồng hào.

Đang mãi ngẩn ngơ, Tư Tồn bắt gặp ánh mắt Mặc Trì lạnh lùng kèm theo chút giận dữ nhìn thẳng vào mình. Cô sợ hãi, quay người toan bỏ đi nhưng lại nghe sau lưng tiếng Mặc Trì cất lên: “Giấy chứng nhận đó hiện nay có chút phức tạp. Tôi đã nói với mẹ, giờ cần thêm chút thời gian nữa”. Tư Tồn biết Mặc Trì đang nói đến giấy đăng ký kết hôn của hai người. Rốt cuộc, anh vẫn muốn đuổi cô đi. Nghĩ tới đó, Tư Tồn thấy túi trong lòng, nước mắt đã vòng quanh nhưng môi vẫn cố” mím chặt, bước nhanh ra khỏi phòng.

Tư Tồn lặng lẽ đứng tần ngần một mình nơi cửa sổ phòng khách. Mỗi ngày, phần lớn thời gian Tư Tồn đều đứng chờ như vậy khi Tịnh Nhiên không có nhà. Quả thực, từ khi bước chân vào nhà họ Mặc đến giờ, Tư Tồn chỉ biết có chờ đợi. Cô đợi Mặc Trì cho mình một đáp án, rốt cuộc cô sẽ ở lại chăm sóc anh hay phải trở về nhà?

Tư Tồn không thể tự ý quyết định điều gì, bởi với cô mà nói, làm vợ của Mặc Trì là một nhiệm vụ chính trị. Việc duy nhất cô phải làm là chăm sóc tốt cho người con trai tàn tật của Thị trưởng Mặc, giúp ông vui bớt nỗi lo riêng tư mà chuyên tâm vào công việc chung. Nhưng hoàn thành nhiệm vụ sao đây trong khi Mặc Trì vẫn cương quyết cự tuyệt và lạnh nhạt với cô. Bao lần, nước mắt tủi thân rơi trong đêm rồi cũng phải dần lòng nên lại khi nghĩ đến lời hứa với đồng chí Lưu Xuân Hồng, với bà Trần Ái Hoa. Biết đâu một ngày kia, Mặc Trì lại chẳng đón nhận sự chăm sóc của cô?

Thế nhưng, chuyện Mặc Trì vì vấn đề hôn nhân mà nói qua nói lại, thậm chí to tiếng với mẹ rất nhiều lần, Tư Tồn hoàn toàn không hay biết. Dẫu thấu hiểu lòng người mẹ thương con, anh cũng không thể để một người con gái xa lạ, còn khỏe mạnh và phơi phới thanh xuân phải vì mình mà đánh đổi cả đời. Nói thế nào, anh cũng chỉ là một kẻ tàn phế, yếu ớt, sao có thể làm liên lụy đến cô gái trẻ trung, thuần khiết ấy? Khi mâu thuẫn lên đến đỉnh điểm, Mặc Trì và mẹ quay sang chiến tranh lạnh. Ấy vậy, lo lắng cho mẹ đã đành, song còn tương lai của Tư Tồn, anh phải tính sao đây?

Tâm trạng của Tư Tồn hôm nay rất xáo động. Câu chuyện Tịnh Nhiên kể tới qua khiến trái tim cô không ngừng nhói đau. Mặc Trì sau biết bao đau khổ phải chịu đựng, mới từ một thanh niên hăng hái trở thành bộ dạng như bây giờ. Tư Tồn đồng thời cũng thấu rõ vì đâu có sự đối xử lạnh nhạt, thờ ơ kia, tất cả đều vì muốn tốt cho cô. Nhưng rốt cuộc, thế nào mới tốt cho cô? Thế nào mới tốt cho anh? Thời gian thấm thoát qua, ngoài việc đưa thuốc và mang cơm ra, cô có thể làm gì cho anh nữa đây.

Tư Tồn cứ vậy đuổi theo dòng suy nghĩ miên man cả ngày trời, song chỉ càng thấy mơ hồ. Chẳng vạng tối, Tịnh Nhiên về đến nhà, kéo cô vào ăn cơm tối nhưng tâm tư của Tư Tồn khi ấy còn đang treo ngược cành cây, hành động có chút chậm chạp, máy móc. Nhận ra điều ấy, Tịnh Nhiên gọi ý: “Em đưa chị đến phòng sách của anh, chị xem có loại sách nào mình thích không nhé?”.

Mắt Tư Tồn thoáng chốc sáng bừng lên. “Ồ được! Nhưng ngộ nhờ anh ấy không ưng ý thì sao?”, nỗi do dự trĩu nặng Tư Tồn lại.

“Không sao đâu!” Tịnh Nhiên nháy mắt tinh nghịch rồi lập tức kéo Tư Tồn lên tầng, đến căn phòng cạnhK phòng ngủ của Mặc Trì: “Chính là đây!”

Khi họ đẩy cửa bước vào thì đã thấy Mặc Trì đang ngồi bên một chiếc bàn rộng viết chữ. Nghe tiếng mở cửa, anh liền ngẩng đầu lên nhìn. Đối diện với cái nhìn của anh, Tư Tồn cảm giác như bản thân bị bắt gặp làm một việc sai trái, đột nhiên thấy hơi thở gấp gấp hơn và khuôn mặt đỏ ửng lên.

Tịnh Nhiên nhanh miệng phá tan bầu không khí ngưng ngưng: “Anh, em đưa chị Tư Tồn đến tìm mấy quyển sách, anh không nhớ mọn đến mức đuổi chúng em ra ngoài đấy chứ?”

Mặc Trì nghe xong liền gật đầu, xem như ngầm đồng ý với em gái, rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc sách.

Tịnh Nhiên vui vẻ nói: “Tư Tồn, chị từ từ tìm đi! Trong đây có nhiều sách lắm, nhất định sẽ có cuốn chị thích. Nhiều cuốn không thể tìm được ở bên ngoài đâu!”

Mặc Trì ngẩng đầu nhìn Tịnh Nhiên, song không nói tiếng nào.

Đứng trong căn phòng ngập tràn sách, ba bức tường đều được choán hết bởi từ góc cao đến tận đỉnh, Tư Tồn không khỏi kinh ngạc đến ngợp người. Tim đập thình thịch, cô nhẹ nuốt nước miếng, chậm chậm tiến đến trước giá sách. Mặc Trì có lẽ đã bỏ ra rất nhiều công sức để phân loại sách, góc nào ra góc nàV Văn học Trung Hoa, Văn học nước ngoài, Triết học, Kinh tế - Chính trị, Khoa học tự nhiên, Sách ngoại văn... Nhanh chân bước đến giá sách Văn học Trung Hoa, Tư Tồn lóa mắt trước rất nhiều kiệt tác văn học nổi tiếng. Hai cuốn Kinh Thi và Nhạc phủ thi tập không khỏi khiến đôi mắt cô bừng lên sáng lấp lánh, song do dự một hồi mới nhẹ nhàng chọn lấy rồi hỏi Tịnh Nhiên: “Chị mượn hai cuốn có được không?”

Tịnh Nhiên đẩy Tư Tồn đến trước mặt Mặc Trì, nháy mắt nói: “Chị hỏi anh đi! Đây là “địa bàn” của anh mà!”

Tư Tồn hồi hộp đến gần như không dám thở, trong khi Mặc Trì hồ như hoàn toàn kinh ngạc khi ngẩng đầu nhìn hai quyển sách trong tay cô. Một cô gái nông thôn thích đọc Kinh Thi sao?

“Cái tên Tư Tồn của cô ấy, chính là lấy từ Kinh Thi, phải vậy không?”

“Xuất kì đồng môn

Hữu nữ như vân

Tuy tác như vân

Phi ngã Tư Tồn”⁵

Tư Tồn không ngờ Mặc Trì lại chủ động nói chuyện với mình, tim bỗng đập loạn lên, bất thần đáp: “Tôi không biết! Tôi nghĩ người ở quê đặt tên không nghĩ nhiều đến vậy, có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi”.

Tĩnh Nhiên nhanh nhẩu thêm vào: “Anh à! Chị Tư Tồn đã từng đi học và đang học đến lớp mười, học vẫn rất khá. Chị ấy còn đọc rất nhiều văn thơ nữa đấy!”

5. Nguyên văn bài Xuất kì đồng môn 1 (Kinh thi): “Xuất kì đồng môn/ Hữu nữ như vân/ Tuy tác như vân/ Phi ngã Tư Tồn/ Cáo y kì cân/ Liêu lạc ngã vân”. Nghĩa là: Bước ra vừa khỏi cửa Đông/ Lắm cô thiếu nữ sắc dung mặn mà/ Tuy nhiều đẹp để thướt tha/ Chẳng hề lưu luyến lòng ta chút tình/ Vợ ta áo trắng khăn xanh/ Làm ta vui thích riêng mình yêu thương (Ra khỏi cửa Đông 1 - bản dịch của Tạ Quang Phát).

Lần đầu tiên kể từ khi Tư Tồn chuyển đến sống ở nhà mình, Mặc Trì mới quan sát cô tỉ mỉ đến vậy. Cô tuy e lệ rụt rè giống như một chú nai con, song lại toát lên vẻ rất điềm đạm, gia giáo. Nhìn kĩ hơn một chút mới thấy, đó là một thiếu nữ có gương mặt thanh tú, đôi môi thắm như hoa đào, hàm răng trắng ngọc, không hề giống những cô gái nông thôn mà anh biết trước đó. Thì ra cô là nữ sinh trung học! Nhìn Tư Tồn, vẻ kinh ngạc lộ ra trên khuôn mặt Mặc Trì một cách không hề che giấu.

Tư Tồn bị nhìn đến mức sắp không thở nổi, liền quay người lại nói với Mặc Trì: “Cảm ơn anh đã cho mượn sách. Tôi ra ngoài đây!” Thế rồi cầm hai quyển sách, cô vội vã kéo Tĩnh Nhiên ra khỏi thư phòng.

Trong phòng, Mặc Trì vẫn chưa hết sững sờ dõi theo bóng Tư Tồn đang rời đi, trong lòng không khỏi có chút hiếu kì.

Phòng sách lớn của Mặc Trì mang lại cho cuộc sống của Tư Tồn thêm rất nhiều vẻ phong phú. Song, cứ như lần đầu tiên bước chân vào chốn ấy, cô dè dặt bước vào, rồi mau chóng trở ra. Thậm chí, cô còn chọn thời điểm Mặc Trì không có trong phòng sách để đến, bớt làm phiền anh bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Tình cảm của hai người vì thế cũng không mấy may có chút dấu hiệu nào cho thấy một sự tiến triển mới mẻ. Trần Ái Hoa biết là vội vàng cũng không xong. Hơn nữa, mâu thuẫn giữa bà và con trai hiện giờ còn chưa nguôi ngoai, động một chút Mặc Trì lại lấy chuyện hôn nhân ra để nói. Anh vẫn khẳng khái rằng, cuộc hôn nhân này sẽ cản trở tiền đồ cũng như cuộc sống của Tư Tồn. Trần Ái Hoa biết trong khoảng thời gian ngắn không thể thuyết phục được con trai, nên bà chỉ có thể xem Tư Tồn như con gái trong nhà. Có lẽ không bao lâu nữa, khi tình cảm được nuôi dưỡng, tất cả rồi sẽ đầu vào đấy cả thôi.

Hiện đang giữ chức Chủ tịch Hội phụ nữ thành phố, công việc của Trần Ái Hoa vô cùng bận rộn. Mặc dù tuổi tác đã xấp xỉ ngũ tuần nhưng bà vẫn tự kiểm soát công việc rất hiệu quả. Thị trưởng Mặc cũng thường phải lên tình hợp nên phần lớn thời gian ở nhà chỉ có Mặc Trì, Tĩnh Nhiên và Tư Tồn.

Hôm nay, Tĩnh Nhiên hào hứng từ trường trở về, khoe rằng nhà trường tổ chức cho học sinh đi chơi dã ngoại, họ sẽ được leo núi trong hai ngày. Thông báo xong đầu đó, tâm trí Tĩnh Nhiên chỉ còn dồn vào việc chuẩn bị đồ dùng cá nhân cho chuyến đi chơi xa này. Hôm đi dã ngoại, thời tiết cực kì thuận lợi, tiết trời lại ấm áp, Tĩnh Nhiên cùng đám bạn càng vui vẻ, hào hứng hơn.

Ở nhà cả ngày, Tư Tồn chỉ lặng lẽ ngồi trong thư phòng. Giờ đây, đọc sách đã trở thành niềm vui và sự hưởng thụ lớn nhất trong cuộc sống của cô. Đêm đến, ngoài trời đột nhiên nổi gió mạnh, Tư Tồn nhanh nhẹn đứng lên đóng chặt cửa sổ rồi lại ngồi xuống lặng lẽ bên cuốn sách.

Ngoài trời bắt đầu chuyển mưa, những hạt mưa từng hồi điên cuồng đập mạnh vào ô cửa sổ. Gió mỗi lúc một lớn, ào ào huyền ảo, luồn qua khe cửa, thổi tẩm rèm tung bay phấp phới. Ánh sáng từ chiếc đèn bàn hắt lên tường, phản chiếu những hình thù kì dị, trông giống như một đám yêu ma quỷ quái đang nhảy múa loạn xạ. Tư Tồn sợ hãi, vội bật đèn trong phòng lên. Căn phòng trong phút chốc tràn ngập ánh sáng khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Đột ngột, một tiếng nổ lớn, vang rền khắp không gian. Tư Tồn sợ hãi tột độ.

Lúc này, cửa sổ phòng Mặc Trì đang mở. Không muốn phiền lụy tới ai, nên dù đôi chân đi lại bất tiện nhưng Mặc Trì cũng cố gắng vịn vào thành bàn, miễn cưỡng đứng dậy tiến lại bên cửa sổ. Đóng xong một bên cánh, anh lại lết chân trái sang bên cạnh một chút để đóng nốt cánh còn lại. Với một chân chống trụ, sức lại yếu, Mặc Trì và con cuồng phong bên ngoài nhìn như thể đang cùng phân cao thấp. Kéo nốt tấm rèm cửa, toan ngồi xuống xe lăn thì lúc này Mặc Trì mới phát hiện chân mình đã tê cứng từ lúc nào. Thời tiết thay đổi, mưa gió bão bùng thế này khiến xương khớp toàn thân anh đau mỏi. cẩn thận ngồi xuống xe lăn, đẩy đến bên giường, lúc này anh chỉ muốn được đi nằm sớm thôi.

Song tiếng nổ lớn vừa rồi không hiểu sao khiến lòng Mặc Trì bất thần bùng lên một cảm giác lo lắng không yên. Nhà chỉ có hai người, Tư Tồn lại ở trong phòng một mình. Không biết mưa to gió lớn thế này có làm cô sợ không?

Một vệt sáng chói lóa rạch ngang bầu trời đêm, kéo theo một chuỗi sấm sét vang rền tưởng như làm long cả mấy chấn song cửa sổ. Mặc Trì cẩn nhẹ môi dưới, hàng mi dài rủ xuống, ẩn chứa những suy tư. Tĩnh Nhiên vốn rất sợ tiếng sấm, mỗi khi trời mưa dông, cô bé đều hoảng hốt chạy đến phòng anh ẩn

trốn. Còn Tư Tồn thì sao? Bình thường, cô ấy rất yên lặng, chỉ một chút sợ hãi đã co mình chạy trốn như một chú thỏ. Giờ ở trong phòng một mình đối diện với những tiếng nổ rền vang không ngớt bên tai thế này, chẳng phải là sợ đến rúm ró hay sao?

Mới nghĩ đó thôi, tim Mặc Trì chợt thoáng nhói đau, không chân chừ thêm nữa, vội vã đẩy chiếc xe lăn hướng về phòng khách nơi Tư Tồn đang tạm nghỉ.

Cốc, cốc, cốc! Tiếng gõ cửa của Mặc Trì rơi vào tĩnh lặng, không có tiếng trả lời. Không đợi thêm, anh chủ động đẩy cửa vào phòng. Cửa sổ vẫn mở toang, gió từ bên ngoài ào ào thốc vào. Tư Tồn đâu rồi? Đẩy xe lăn đến trước cửa sổ, Mặc Trì thêm một lần nữa dùng hết sức bình sinh đóng cánh cửa lại. Nhờ vậy mới phát hiện then đã hỏng, khiến cửa không thể đóng kín được. Đêm hôm mưa gió thế này, Tư Tồn có thể đi đâu được? Mặc Trì lo lắng nghĩ, chắc cô không ngu ngốc đến mức chạy đi tìm người sửa cửa sổ đấy chứ? Thường ngày, ngoài Tịnh Nhiên, cô không nói chuyện với ai cả, vậy thì có thể đi đâu tìm người giúp đây? Cảm giác xót xa đột nhiên trào lên trong ngực Mặc Trì. Trong lúc ba mẹ và Tịnh Nhiên đi vắng, chỉ có anh là người đàn ông duy nhất trong gia đình, cô gặp khó khăn như vậy mà không đến tìm anh sao?

Nỗi hoảng sợ trào dâng khiến Mặc Trì nhất thời không nghĩ ngợi được gì nữa. Ngày thường, anh có bao giờ mở cho cô cơ hội nào đâu? Cố gắng trấn tĩnh bản thân, một lúc sau, Mặc Trì đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt thì phát hiện ra trên bàn có một cuốn sách để mở đã bị mưa hắt vào làm ướt nhẹp. Mặc Trì cầm quyển sách lên xem, thì ra là cuốn Giá lý đích Lê Minh tịnh thiếu thiếu. Đôi mày khẽ chau lại, anh suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng đẩy xe về phía phòng sách.

Mặc Trì giờ tay gõ cửa nhưng không đợi bên trong trả lời đã đẩy cửa tiến vào. Đèn trong phòng lúc này đã bật sáng, Tư Tồn đang ngồi co ro trong một góc phòng, trên tay vẫn cầm chặt một cuốn sách, ánh mắt hoảng hốt, lo sợ.

Hình ảnh ấy của Tư Tồn đập vào mắt khiến một con thẹn nộ vô cớ bùng lên trong lòng Mặc Trì, anh lớn giọng quát: “Sao cô lại chạy đến đây? Ai cho phép cô vào đây hả?” Thực ra, trong thâm tâm anh chỉ muốn thốt lên: “Không thấy cô ở trong phòng, có biết tôi đã lo đến nhường nào không?”

Tư Tồn sao có thể hiểu được tâm ý này của Mặc Trì, chỉ biết mỗi một ý nghĩ là anh đang trách mình, vội vàng đứng bật dậy, để sách trở lại giá rồi như một đứa trẻ mắc lỗi, lí nhí lên tiếng: “Tôi xin lỗi! Vì Tịnh Nhiên nói tôi có thể đến đây nên tôi...”

Mặc Trì biết Tư Tồn vì hiểu sai ý mình, bất giác cuống cuồng cả lên, khẽ day nhẹ trán, trong lòng không ngừng tự vấn phải chăng mình đã quá hung dữ? Thế rồi, anh lạnh nhạt đưa lời giải thích: “Y tôi là, cửa sổ trong phòng bị hỏng, tại sao cô không đến tìm tôi?”

Tư Tồn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Mặc Trì, thì ra anh đang quan tâm đến cô ư?

Mặc Trì đẩy xe lăn đến trước mặt Tư Tồn, yên lặng nhìn, rồi ân cần nói với cô như một người anh trai: “Mưa to gió lớn thế này cô sợ và lạnh lắm phải không? Nếu thích sách, cô có thể mang về phòng, từ từ mà đọc”.

Nghe vậy Tư Tồn vừa mừng vừa lo, trong lòng có chút do dự không biết bản thân có nghe nhầm hay không? Mặc Trì nhìn Tư Tồn cười nói: “Đi thôi, hay là tôi sẽ ở đây đọc sách cùng cô?”

Như tỉnh lại sau cơn mê, Tư Tồn ngược nhìn Mặc Trì. Cửa sổ thư phòng lúc này tuy đã đóng kín, nhưng căn phòng thiếu hơi người có phần lạnh lẽo. Mặc Trì lại chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, ngộ nhỡ bị trúng cảm thì nguy. Mới nghĩ đến đó, cô vội vàng nói: “Tôi đưa anh về phòng nhé?”

“Tôi tự về được rồi, cô thích sách gì thì cứ lấy vài cuốn về phòng mà đọc”. Nói rồi, Mặc Trì đẩy xe lăn đi ra trước.

Theo ngay phía sau, Tư Tồn đưa Mặc Trì trở về phòng anh, trên tay cô cầm hai quyển sách. Bước vào phòng, Tư Tồn liền chỉ chiếc áo khoác nơi đầu giường, dịu dàng nói: “Trời lạnh lắm! Anh mặc thêm áo vào đi”.

Nghe lời nhắc ân cần ấy, Mặc Trì bỗng nói: “Cô ngồi xuống đi”.

Tư Tồn nghe thế chân tay cuống hết cả lên, không biết phải ngồi chỗ nào. Thấy cô lúng túng như gà mắc tóc, Mặc Trì khẽ cười. Xem ra trong mắt cô, anh thật sự là hung thần ác sát. Nhưng chính vào khoảnh khắc này đây, sao trong lòng anh thấy có chút thương cảm. Vốn dĩ Mặc Trì cho rằng, chỉ cần bản thân tỏ ra lạnh lùng, cô sẽ tự thấy chán nản mà bỏ đi, kiếm tìm cho riêng mình một cuộc sống tự do tự tại bên một người chồng khỏe mạnh khác. Song, anh biết mình đã sai. Anh chưa từng quan tâm đến cảm xúc trong lòng cô. Mang tiếng được gả vào một gia đình danh giá, vậy mà cô chưa ngày nào được thực sự vui vẻ, thậm chí còn phải sống và đối diện với một người chồng lạnh lùng, hễ một cái là câu giận như anh. Có bao giờ cô thấy tủi thân mà khóc lóc chưa? Tư Tồn trước mặt anh đây chỉ là một cô nữ sinh cấp ba, thích đọc sách, tính tình dịu dàng, có phần nhút nhát, mọi thứ toát lên đều khiến anh cảm thấy bản thân mình phải có trách nhiệm chăm sóc và che chở cô nhiều hơn.

Mặc Trì nghĩ vậy, liền chỉ tay về phía chiếc bàn đọc sách nói: “Cô ngồi phía trước đọc đi”.

“Còn anh thì sao?”, Tư Tồn ngập ngừng hỏi.

“Tôi ngồi trên xe lăn được rồi!”, Mặc Trì vỗ nhẹ vào chiếc xe, về mặt thờ ơ thoáng nụ cười tự giễu.

Nụ cười ảm áp của anh khiến Tư Tồn cảm thấy như được truyền thêm sức mạnh. Khuôn mặt thoáng ửng hồng, cô vội cúi thấp đầu, ngồi xuống trước bàn đọc sách của Mặc Trì, những ngón tay mềm mại bắt đầu lật giở từng trang sách.

Được làm từ loại gỗ dày, được mài nhẵn bóng, giữ màu sắc nguyên bản, bàn đọc sách của Mặc Trì đúng là vừa đẹp vừa chắc chắn. Trước giờ, Tư Tồn chưa từng thấy chiếc bàn nào đẹp như thế. Có lẽ, sau đêm mưa gió hôm nay, cô sẽ không bao giờ còn có cơ hội được ngồi bên chiếc bàn này nữa. Nghĩ tới đó trong lòng Tư Tồn có chút lưu luyến. Mùi hương nhẹ nhàng không biết là của gỗ hay của Mặc Trì dịu dàng bao bọc lấy cô. Tư Tồn ngại ngần ngẩng

đầu lên nhìn Mặc Trì. Thần sắc khuôn mặt anh lúc này vô cùng điềm tĩnh, dường như cả tâm tư đều đặt vào từng con chữ. Mưa bão bên ngoài vẫn không ngừng vùn vụt, hai người ngồi trong phòng tuy lời không trao lời mà đều cảm nhận được sự ầm ập đang bao trùm.

Đêm dần khuya, Mặc Trì đưa tay day nhẹ hai bên thái dương, chớp chớp đôi mắt đang díp lại. Bác sĩ dặn, cơ thể anh mất một thời gian dài mới hồi phục, thế nên quan trọng nhất là phải đảm bảo đúng giờ giấc nghỉ ngơi. Trời đang mưa như trút nước, vậy mà anh vẫn chưa đi nghỉ, còn ngồi đây đến tận nửa đêm. Tư Tồn vừa hay lúc đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Mặc Trì, liền bỏ sách chạy tới: “Anh mệt rồi, để tôi đỡ anh lên giường nhé!”

“Không cần đâu”, Mặc Trì cười nhẹ đáp: “Tôi tự làm được, cô cứ đọc sách tiếp đi”.

“Không được, muộn rồi, anh nghỉ đi, tôi cũng phải trở về phòng đây!”

Cô ấy định về căn phòng mà chốt cửa sổ đã hỏng và gió đang thông thốc lửa ấy sao? Nghĩ vậy Mặc Trì liền nói: “Đêm nay, cô đừng về đó nữa, mai tôi gọi người đến sửa cửa sổ giúp cô”.

“Không được! Tôi không thể quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh thêm nữa!” Dứt lời, Tư Tồn liền vội ôm lấy sách định chạy ra khỏi phòng.

“Đợi đã” Mặc Trì gọi giật giọng: “Tôi chưa buồn ngủ, vẫn muốn ngồi dựa vào giường đọc sách thêm chút nữa. Cô ở lại đây đi, nếu mệt có thể ngủ trên sofa, lúc tôi khát nước còn gọi cô được chứ”.

“Thế cũng được!”, Tư Tồn nhẹ nhàng đáp: “Vậy để tôi đỡ anh lên giường”. Không để Mặc Trì kịp từ chối, bàn tay mềm mại của Tư Tồn đã đỡ lấy cánh tay anh. Sợ cô thiếu nữ mảnh mai không đủ sức, Mặc Trì tự mình dùng sức di chuyển lên giường rồi mới để cô nhẹ nhàng đắp chăn cho.

Cầm quyển sách lên, Mặc Trì nói: “Tôi đọc sách tiếp đây, nếu cô mệt cứ ngủ đi một chút”. Anh mà ngủ trước, chỉ e cô gái hay xấu hổ này nhất định sẽ lên trở về phòng khách, rồi một mình ôm gối khóc thầm vì gió mưa cả đêm.

Nghĩ tới đây, Mặc Trì thả lỏng toàn thân, dựa người vào gối. Xương cốt anh vào những ngày thời tiết thế này đau ê ẩm. Cầm cuốn sách trên tay mà không một chữ nào lọt vào đầu. Anh đành khép hờ đôi mắt, ngưng thần tập trung suy nghĩ. Rồi anh nhẹ nâng cốc nước nóng mà Tư Tồn vừa chuẩn bị cho mình lên. Hơi ấm lan tỏa khiến anh có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng. Từ bao giờ chẳng hay, Tư Tồn trong tâm khảm anh đã không còn là cô gái nông thôn khô khan, thô mộc mà trở thành một thiên sứ dịu dàng tựa nước.

Một cô gái chân phác và thuần khiết như vậy không phải là thiên sứ hay sao? Chỉ tiếc một người tàn tật như anh sao có thể che chở cho cô đây? Anh khẽ thở dài, mạch suy nghĩ chìm vào đêm, chìm mãi, chìm mãi mỗi lúc một sâu hơn.

Mặc Trì đang thiêu thiêu ngủ, bỗng giật mình tỉnh giấc, việc đầu tiên là kiểm tra bóng dáng Tư Tồn phía chiếc bàn bên cạnh. Cô lúc này đang nằm bò ra bàn mà ngủ, có lẽ thức khuya nên cũng đã thấm mệt.

Mặc Trì thấy vậy không khỏi lắc đầu, cô đã khoác thêm áo cho anh nhưng lại không biết tự đắp chăn cho mình! Anh vội lấy chiếc chăn mỏng trên giường, kéo chiếc xe lăn lại gần, tự mình ngồi lên rồi nhẹ nhàng đẩy xe đến bên Tư Tồn. Tầm chân vừa vịn ôm trọn thân hình bé nhỏ của Tư Tồn. Ánh mắt Mặc Trì giây phút đó bỗng ngập tràn ánh sáng yêu thương. Dáng ngủ của Tư Tồn hết như một đứa trẻ, đôi môi hồng đào thính thoảng nhẹ mấp máy, tấm chăn mỏng khẽ áp lấy khuôn mặt thanh tú càng tôn lên vẻ nhu mì và đáng yêu của cô. Mím cười nhìn Tư Tồn một hồi lâu, Mặc Trì mới quyền luyến quay lại giường.

Gần sáng trời tạnh mưa. Phút chốc cả bầu không gian bên ngoài đã tắm đẫm trong ánh mặt trời, còn nghe rõ cả tiếng chim líu lo không ngớt từ ngoài vườn đưa vào. Tư Tồn tỉnh dậy sau đêm mộng, trong tay còn nắm chặt chiếc chăn mỏng. Ngơ ngác một hồi, cô mới nhận ra đây là phòng của Mặc Trì.

Vậy là cô đã ngủ ở phòng anh khi đang đọc sách ư? Trong lòng Tư Tồn vẫn còn vương lại cảm giác lạ lẫm. Mặc Trì của đêm qua dường như có gì đó khác với Mặc Trì của mọi ngày. Chiếc chăn này chẳng phải anh vẫn thường đắp sao? Nghĩ vậy, Tư Tồn liền ôm chặt chiếc chăn vào lòng, một niềm ấm áp lan tỏa trong trái tim nhỏ bé của cô.

Sau đêm mưa, Mặc Trì nhanh chóng gọi người đến giúp Tư Tồn sửa lại cửa sổ. Anh còn đích thân đến để tự mình kiểm tra xem đệm của cô có đủ dày không, chăn có đủ ấm không? Thấy mình đột nhiên được cưng chiều như một đứa trẻ, Tư Tồn lú nè túng không biết phải làm sao. Luống cuống đứng sau lưng Mặc Trì, cô bồn chồn không yên.

Mặc Trì nhẹ nhàng xoay chiếc xe lăn quay ra đối diện với Tư Tồn, thấy bộ dạng gà mắc tóc của cô, anh không khỏi bật cười, liền hắng giọng, nghiêm nghị nói: “Sau này, thiếu thốn gì cứ nói cho tôi, đừng để bị dọa cho đến mức sợ chết khiếp mới chịu nói ra, biết chưa?”

Lời của Mặc Trì vừa dứt, cả khuôn mặt Tư Tồn đã đỏ ửng lên, ngẩng ra một hồi mới lúng túng gật đầu.

Đến tối mịt, Tịnh Nhiên mới trở về nhà sau chuyến du lịch thú vị, còn không quên tặng Tư Tồn một chiếc vòng hoa do tự tay cô kết. Tịnh Nhiên đặt chiếc vòng hoa xinh đẹp đó lên đầu Tư Tồn, rồi cả hai nắm tay nhau nhảy múa, cười vang. Bỗng Tịnh Nhiên giật mình thốt lên khi chiếc cửa sổ phòng khách đập vào mắt cô: “Thôi chết, tối qua mưa to gió lớn thế, không khéo hất hết cả vào phòng. Em ngốc quá! Sao có thể quên mất là cửa sổ ở đây không đóng chặt được nhỉ? Tối qua, chị ngủ có bị gió lùa và sấm sét làm cho sợ chết khiếp không?”

Tư Tồn khẽ cười, trong đầu thấp thoáng suy nghĩ: Hai anh em Tịnh Nhiên và Mặc Trì, tuy rằng tính cách nóng lạnh như ở hai thái cực, nhưng lại hoàn toàn giống nhau ở sự cẩn thận, kĩ lưỡng và tốt bụng. Cô vội nói: “Mọi việc tối qua đều tốt cả, anh trai em đưa chị sang phòng anh ấy, thế nên không lạnh, mà cũng không sợ chút nào”.

“Sao cơ? Chị đã ở phòng anh cả đêm sao?” Mắt Tịnh Nhiên bỗng chốc sáng bừng lên: “Hai người có... Hai người đã.”

“Cái gì chứ?” Biết là Tịnh Nhiên hiểu nhầm, nhưng khuôn mặt Tư Tồn không hiểu sao vẫn đỏ ửng lên, chỉ đành dụi dụi mắt đưa lời giải thích. “Chị chỉ ở phòng anh ấy đọc sách một đêm thôi!” Trong đầu chợt tưởng đến hình ảnh Mặc Trì đã đắp chăn cho mình đêm qua, Tư Tồn vô thức ôm nhẹ hai cánh tay. Đầu đỏ trên hai vai mình, cô cảm giác như hơi ấm của Mặc Trì vẫn còn phảng phất.

Tịnh Nhiên thất vọng ra mặt: “Thì ra chỉ là đọc sách thôi sao? Hai người thật biết cách khiến người khác sốt ruột đấy! Chị đã là chị dâu danh chính ngôn thuận của em rồi, sao không thể ở chung với anh được chứ?”

Tư Tồn xấu hổ đến nỗi chỉ muốn độn thổ. Trong suy nghĩ của một cô gái sinh ra và lớn lên ở nông thôn như Tư Tồn, chuyện tình cảm nam nữ đâu phải là chuyện có thể đem ra nói thoải mái cho được? Đâu không lại với cô em chồng mồm mép, Tư Tồn giậm chân, vờ như không để ý đến Tịnh Nhiên, quay người vội bước ra khỏi phòng. Sau lưng cô, tiếng cười khúc khích của Tịnh Nhiên còn vang theo.

Thế rồi, cuộc sống trong nhà họ Mặc lại trở về guồng quay quen thuộc. Hàng ngày, Mặc Trì vẫn giam mình trong phòng đọc sách, ngoại trừ việc đón nhận những chăm sóc đơn giản mà Tư Tồn dành cho anh.

Cô cũng thường xuyên đến phòng đọc mượn sách về hơn. Nếu ngẫu nhiên gặp Mặc Trì ở đó, anh chỉ khẽ gật đầu với cô một cái mà thôi. Dường như sự chu đáo mà Mặc Trì dành cho cô trong đêm mưa gió hôm ấy chỉ là một dĩ vãng xa xăm.

Sau ngày Quốc khánh, Thị trưởng Mặc tổ chức một cuộc họp gia đình khẩn cấp để thông báo một tin kinh thiên động địa: bắt đầu từ năm nay, Nhà nước sẽ khôi phục lại kì thi đại học, tất cả học sinh tốt nghiệp trong khoảng thời gian từ 1966 đến 1977 đều có thể tham gia. Thế nên, Tịnh Nhiên và Mặc Trì phải tập trung ôn tập, chuẩn bị cho kì thi đại học sắp tới.

Thông tin mà Thị trưởng Mặc mang về chẳng khác nào một con địa chấn, khiến cả nhà hò reo ầm ĩ, Tịnh Nhiên hân hoan nhảy nhót, còn Trần Ái Hoa lại cảm thấy có chút khó tin.

“Nhà nước đã hủy việc thi đại học mười năm nay rồi, liệu thông tin này có chính xác không?”, Trần Ái Hoa do dự hỏi.

“Tuyệt đối đáng tin! Sắp tới, Bộ Giáo dục sẽ có thông báo chính thức. Lão Cao trên tỉnh đã tiết lộ trước cho tôi đấy”, Thị trưởng Mặc nói chắc như đinh đóng cột. Lão Cao là một đồng sự thân cận của Thị trưởng Mặc, hiện đang làm công tác giáo dục trên tỉnh.

Trần Ái Hoa nghe vậy liền phẩn chấn nói: “Tốt quá rồi!”. Ngày xưa, bà từng là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc năm 1949 nên rất coi trọng học vấn. Mặc Trì và Tịnh Nhiên vì cuộc Cải cách văn hóa mà bị cản trở việc học hành đã khiến bà cảm thấy vô cùng nuối tiếc. Giờ đây, Nhà nước đã khôi phục lại kì thi đại học, hai đứa trẻ này bất luận thế nào cũng phải độ sức một phen. “Học sinh tốt nghiệp cấp ba từ năm 1966 đến năm 1977 đều có thể tham gia thi, vừa vặn Mặc Trì tốt nghiệp năm 1968, Tịnh Nhiên sẽ tốt nghiệp cấp ba khóa này nên hai đứa đều có thể tham gia rồi!”

Thị trưởng Mặc tiếp lời: “Tịnh Nhiên chắc chắn được! Còn Mặc Trì” Giọng ông đột ngột trầm hẳn xuống.

Mặc Trì lặng lẽ nhìn xuống ống quần trái, vết thương tường đã khép miệng từ lâu của anh một lần nữa bị khơi trở lại bởi câu nói của Thị trưởng Mặc. Anh thấy trái tim mình quặn thắt. Có cơ hội nào cho anh không? Một sinh viên chỉ còn một chân?

Thị trưởng Mặc lại nói: “Riêng Mặc Trì, cần phải chờ xem thông báo chính xác của Bộ Giáo dục, chỉ không đầy một tháng nữa sẽ có thôi. Nhưng trước mắt Tịnh Nhiên và Mặc Trì đều phải tập trung ôn thi”.

Từ lúc mở cuộc họp gia đình đến giờ, Tư Tồn vẫn ngồi yên lặng. Khi Mặc Trì nhìn chòng chọc vào chân trái của mình, cô cũng nhìn anh, dường như còn cảm nhận được cả nỗi đau nơi đáy mắt anh. Cô rất muốn bước đến bên, nắm chặt lấy tay anh, chia sẻ với anh niềm đau ấy, nhưng chỉ có thể kìm ý nghĩ ấy trong lòng mà thôi. Song, ánh mắt trong sáng đầy thương cảm ấy, Mặc Trì đã bắt gặp khi ngẩng đầu lên, giây phút đó trái tim anh thoáng xao động. Đột nhiên, Mặc Trì nhớ ra Tư Tồn đã từng học cấp ba, trình độ học vấn cũng không kém nên buột miệng nói: “Tư Tồn cũng phải tham dự kì thi”.

Câu nói của Mặc Trì lại làm dấy lên một cuộc bàn luận sôi nổi giữa các thành viên trong gia đình, nhưng mỗi người lại theo đuổi một suy nghĩ khác nhau. Khỏi phải nói, Tịnh Nhiên là người vui mừng nhất, vì từ nay có thêm một người bạn cùng cô ôn tập. Thái độ của Thị trưởng Mặc không dứt khoát vì việc Tư Tồn trước giờ hoàn toàn do Trần Ái Hoa quyết định. Ngay cả việc kết hôn giữa Mặc Trì và Tư Tồn, ông cũng chưa từng tán thành. Nhưng người đã đến rồi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy, hơn nữa ông cũng không có thời gian để hỏi han nhiều.

Người duy nhất phản đối là Trần Ái Hoa: “Tư Tồn đã kết hôn, không cần phải thi nữa”.

Mặc Trì hồ như quên mất sự hiện diện của Tư Tồn, đành thếp phản đối: “Con và Tư Tồn vốn không phải là vợ chồng thật sự. Nếu vì chuyện kết hôn mà không cho Tư Tồn dự thi, vậy thì ngay ngày mai con sẽ li hôn với cô ấy”.

“Con điên rồi!”, Trần Ái Hoa đột ngột cao giọng: “Li hôn rồi con sẽ thế nào? Nó sẽ ra sao? Con cho rằng li hôn sẽ mang lại tiếng thơm cho một cô gái à?”

Trước phản ứng kịch liệt của mẹ, Mặc Trì có chút hối hận vì những lời mình vừa thốt ra. Những lời ấy không những khiến mẹ anh bận lòng mà còn vô tình làm tổn thương đến Tư Tồn. Nhưng Tư Tồn vẫn im lặng, hai tay đan chặt vào nhau để trước vạt áo.

“Tư Tồn đã học cấp ba, hoàn toàn có khả năng thi đại học. Việc này liên quan đến cuộc đời của một con người nếu như không đến nhà chúng ta, cô ấy nhất định đã có thể tham gia kì thi này rồi. Không thể vì lí do đã kết hôn mà chúng ta tước đoạt đi quyền lợi của cô ấy được!” Trong giọng nói của Mặc Trì đã có chút xúc động.

Trần Ái Hoa tức giận đến nỗi hơi thở đã trở nên dồn dập. Sao Mặc Trì con trai bà hôm nay lại không biết tốt xấu như vậy? Bà đương nhiên biết Tư Tồn từng học cấp ba, thậm chí còn biết cô học giỏi lại đa tài, chính vì thế càng không muốn để Tư Tồn dự thi. Nếu Tư Tồn đi học đại học, Mặc Trì sẽ ra sao? Cô gái ấy liệu có còn an phận bên đứa con trai của bà nữa không? Có còn dành cả cuộc đời cho một người tàn phế như Mặc Trì không? Bà cũng chỉ là một người mẹ bình thường như bao người mẹ khác, những chuyện liên quan đến con trai, bà thực có đôi chút ích kỉ. Đứa con trai ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ, bà chỉ mong muốn bên cạnh nó có một người tri kỉ, cùng nhau đi qua những năm tháng cuộc đời sau này.

Tư Tồn cúi đầu xuống, cảm thấy có lỗi vì mình đã trở thành nguyên nhân gây ra mâu thuẫn trong gia đình. Sau cùng, Thị trưởng Mặc vẫn là người kiểm chế tốt nhất con nóng giận, ông xoa tay nói: “Mọi người đừng tranh cãi nữa, chuyện riêng của Tư Tồn, hãy để nó tự quyết định. Tư Tồn, con muốn dự thi không?” Thị trưởng Mặc nhân hậu nhìn con dâu, nét mặt ánh lên vẻ ân cần mà uy nghiêm.

“Con” Tư Tồn hết nhìn Thị trưởng Mặc lại nhìn Trần Ái Hoa, nhìn Mặc Trì rồi lại nhìn Tịnh Nhiên. Mọi thứ đến quá đường đột, cô nhất thời còn chưa kịp suy nghĩ cho thông suốt, huống hồ lại phải ngay lập tức đưa ra một lựa chọn sẽ trở thành quyết định trọng đại, liên quan đến cả cuộc đời sau này. Vì lẽ gì Mặc Trì lại muốn cô tham dự kì thi? Tư Tồn nhìn chăm chú vào anh, hi vọng nhận được một câu trả lời.

Mặc Trì như nghe được câu hỏi không thành tiếng ấy, liền nói: “Cô nghĩ gì thì nói vậy, đừng để sau này bản thân phải thấy day dứt, hối hận”.

Tịnh Nhiên nghe thế cũng thêm lời hưởng ứng: “Phải đó! Phải đó! Chị mau nói đi!”. Trần Ái Hoa liền đưa ánh nhìn sắc bén sang con gái khiến Tịnh Nhiên sợ hãi im thin thít, nhưng vẫn buống bình nháy mắt với Tư Tồn.

Tư Tồn thoáng im lặng, thu hết can đảm, ngẩng đầu nhìn mọi người, đúng lúc bắt gặp ánh mắt cổ vũ chan chứa niềm hi vọng và tin tưởng của Mặc Trì, bỗng cảm thấy một niềm thôi thúc mạnh mẽ trào dâng trong lòng, liền cất tiếng đồng thanh: “Con muốn tham gia kì thi, con muốn học đại học”.

Thế rồi, Tịnh Nhiên giúp Tư Tồn tìm lại toàn bộ sách cấp ba để học. Thời gian của Tư Tồn ngày một trở nên hạn hẹp, suốt cả ngày đêm, hầu như cô đều chăm chỉ đọc sách. Ngày ấy, học sinh cấp ba chỉ học hai năm với năm môn học: Ngữ văn, Toán học, Chính trị, Lịch sử, Địa lí. Năm môn nhưng có tất cả hai mươi quyển sách khiến Tư Tồn học đến choáng váng đầu óc.

Cuối tháng Mười, Bộ Giáo dục có thông báo chính thức về việc khôi phục kì thi đại học trên khắp cả nước. Tịnh Nhiên và Tư Tồn có thể tham gia, nhưng trong thông báo quả nhiên không cho phép người tàn tật ứng thí. Sớm đã chuẩn bị tâm lí, Mặc Trì không mấy may biểu hiện điều gì. Anh chỉ dặn đi dặn lại Tịnh Nhiên và Tư Tồn phải cố gắng tập trung ôn tập.

Vòng thi sơ khảo sẽ được quyết định vào trung tuần tháng Mười Một, thời gian chỉ còn chưa đầy một tháng. Tư Tồn đã làm đề thi thử mà Tịnh Nhiên mang ở trường về, nhưng ngoại trừ Ngữ văn ra thì tất cả các môn đều không đạt yêu cầu. cầm kết quả trên tay, hai mắt Tư Tồn đỏ hoe. Kết quả kém như vậy chẳng phải đã phụ lòng Mặc Trì, phụ cơ hội mà anh mang đến cho cô rồi sao?

Tịnh Nhiên thấy thế liền nhẹ nhàng an ủi: “Chị mới học một nửa lớp mười, kiến thức đề thi thử đến lớp mười một mới được học, thế nên kết quả bài thi mới không được như ý. Chị cố gắng đọc hết sách của lớp mười một, lần sau làm lại xem sao”.

Tư Tồn nhìn chồng sách chất cao ngất trên bàn, lo lắng đến nỗi nước mắt cứ trào ra mãi không thôi. Đúng là cô từng đi học nhưng nghỉ cũng đến. nửa năm rồi Giờ còn chưa đầy một tháng nữa đã thi rồi, cô phải làm sao đây?

Cửa phòng bỗng mở ra, Mặc Trì đẩy xe lăn đi vào, hỏi Tư Tồn: “Đã làm đề thi thử rồi, em thấy sao?”

Tư Tồn sợ hãi, vội vàng gấp bài thi vừa làm, giấu ra sau. Kết quả quá kém thế này, để anh biết được chắc chắn sẽ không vui.

Mặc Trì đưa tay ra, nhẹ nhàng cười nói: “Đưa anh xem thử”.

Tư Tồn khó nhọc lắc đầu, đưa mắt sang Tịnh Nhiên cầu cứu.

Tịnh Nhiên mỉm cười nói: “Chị cho anh xem đi. Mấy năm nay anh vẫn kiên trì học tập, đừng nói là các môn cấp ba, các môn được dạy ở trường đại học anh đều tự học hết rồi. Anh có thể giúp được chị đây”.

Mặc Trì vẫn kiên nhẫn đưa tay ra, nhìn Tư Tồn bằng ánh mắt cổ vũ. Ánh mắt ôn hòa ấy khiến cho nỗi xấu hổ trào dâng trong Tư Tồn, cuối cùng cô cũng ngoan ngoãn đưa bài thi cho anh xem.

Mặc Trì nghiêm túc lật xem một lượt, đôi mắt sâu sụp xuống. Nhìn cặp lông mi dày, rậm của người con trai đang ngồi trước mặt, Tư Tồn thật không tài nào đoán biết được anh đang nghĩ gì. Nỗi sợ hãi, lo lắng về việc phải đối diện với sự giận dữ và ánh mắt thất vọng của anh khiến tim cô đập thình thịch mãi không thôi.

Một lúc lâu sau, Mặc Trì mới đặt bài thi xuống, nhẹ cười nói: “Bài thi thử làm chưa tốt nên em không vui phải không?”

Giọng nói ôn tồn cùng nụ cười ấm áp của anh khiến nỗi lo lắng của Tư Tồn gần như tan biến. Cô gạt đầu, lí nhí đáp: “Em không còn hi vọng nữa rồi”.

Mặc Trì khẽ khàng nói: “Nhìn bài thi có thể thấy, em nắm rất vững những kiến thức đã học. Nhưng cách học của em chưa đúng, có những phần được ôn tập rất kĩ, có những phần lại chưa ôn đến nơi đến chốn.

Bài thi đại học sẽ bao gồm toàn bộ kiến thức, vì thế em phải đọc hiểu để nắm thật chắc mọi vấn đề, đồng thời khắc phục những phần trọng điểm còn

yếu, như vậy là đã thành công một nửa rồi”.

Tư Tồn chăm chú mở to hai mắt Mặc Trì lại nói: “Môn Ngữ văn, về cơ bản, em nắm rất tốt, chỉ cần không viết về những vấn đề quá lớn lao thì nhất định sẽ qua được. Môn Toán có vẻ kém, còn những môn khác chỉ cần thật chắc trọng điểm thì kì thi đại học trước mắt không phải là không vượt qua được. Chúng ta chỉ cần sắp xếp lại lịch học là được rồi”.

Tĩnh Nhiên giả bộ bĩu môi: “Anh không sắp xếp lại lịch học cho em nhé!”

Mặc Trì quay sang cười nói: “Em gái anh học tốt như vậy, còn cần anh phải dạy cho nữa sao? Với đề thi này, không chừng em còn đứng nhất ấy chứ”.

Tĩnh Nhiên có chút đắc ý đáp: “Đương nhiên rồi! Em là nữ tướng quân đánh đâu thắng đó mà!” Nói rồi cô quay sang Tư Tồn: “Năm lớp mười em học Toán kém lắm, có một lần điểm số chỉ dưới tám mươi thôi. Nhưng anh đã dạy lại và chỉ cho em phương pháp học. Bây giờ, lần nào thi em cũng được hơn chín mươi điểm đấy. Chị cứ để anh dạy, nhất định sẽ tiến bộ trông thấy”.

Tư Tồn nhấp máy môi toan nói thành lời, tám mươi điểm còn bị gọi là kém, vậy không đạt như cô thì gọi là gì?

Mặc Trì lại nói: “Để dạy kĩ môn Toán vào lúc này e rằng hơi muộn, anh sẽ hướng dẫn lại những kiến thức cơ bản đủ để em qua được là tốt rồi. Chúng ta không học những phần khó nữa mà tiết kiệm thời gian để học những môn xã hội. Thi đại học tính tổng điểm nên điểm tất cả các môn mới là yếu tố quyết định”.

Tĩnh Nhiên nghe vậy liền vỗ tay nói: “Anh và thầy giáo em nói giống hệt nhau. Tư Tồn, chị có hi vọng rồi! Anh, anh phải quan tâm đến chị thật nhiều đấy nhé!”

Cô em tính quái đang cố gắng tạo cơ hội để anh và Tư Tồn được gần gũi nhau đây mà, Mặc Trì như đọc được suy nghĩ của Tĩnh Nhiên. Trong cuộc sống đầy màu xám của anh, may nhờ có cô em gái như một mầm xanh mang đến sự thanh thản này.

Mặc Trì tự di chuyển xe lăn đến trước bàn, lấy bút và giấy viết vài điều rồi đưa lại cho Tư Tồn: “Chúng ta học theo kế hoạch này nhé, em xem có được không?”

Tư Tồn do dự nhận lấy mảnh giấy từ tay Mặc Trì, thì ra đó là một bản thời khóa biểu. Thời gian học trong ngày của cô được chia làm ba quãng: Từ tám giờ sáng đến hai giờ chiều, đọc lại tất cả các bài học; buổi chiều từ hai giờ đến sáu giờ, tập trung làm các bài tập trong sách, khắc phục những phần kiến thức còn yếu; buổi tối từ tám giờ đến mười giờ là thời gian học Toán.

Chờ Tư Tồn xem xong, Mặc Trì mới nói tiếp: “Lịch học sắp xếp hơi dày, thời gian này em phải chịu khổ một chút, có gì thắc mắc nữa không?”

Tư Tồn lập tức lắc đầu. Mặc Trì vì cô mà lập thời khóa biểu, lại còn giúp cô ôn tập nữa. Chẳng còn cách nào khác để đáp lại công sức cũng như tình cảm của anh ngoài cách nỗ lực học tập thật chăm chỉ và thi đỗ đại học.

Sau đó, Mặc Trì tiếp lời: “Tối nay, chúng ta sẽ bắt đầu luôn. Lát nữa, ăn tối xong, em đến thư phòng học Toán. Sau này, cứ đúng tám giờ, anh sẽ chờ em ở đó. Tĩnh Nhiên cũng phải đến nhé, không thể vì kết quả tốt mà chủ quan được”.

“Em biết rồi!”, Tĩnh Nhiên nói rồi vui vẻ thì thầm vào tai Tư Tồn: “Anh đã ra tay, chị nhất định sẽ thành công!”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đóa hoa tình yêu chớm nở

Tối hôm ấy, Mặc Trì chính thức trở thành gia sư của Tư Tồn. Phòng học chính là phòng đọc sách quen thuộc. Buổi sáng, anh giúp cô hệ thống lại kiến thức, buổi chiều khi Tư Tồn ngồi làm bài tập thì anh lặng lẽ chuẩn bị môn học cho buổi tối. Buổi tối, sau khi học xong môn Toán, Tư Tồn muốn quay lại đọc Ngữ văn thì bị Mặc Trì ép quay về phòng đi ngủ. Bởi theo anh, chỉ khi duy trì một cơ thể khỏe mạnh và một tinh thần tràn đầy năng lượng mới có thể làm bùng nổ những tiềm năng lớn ẩn sâu bên trong con người.

Tư Tồn không hề biết rằng, sau khi mình quay về phòng nghỉ ngơi, Mặc Trì vẫn còn ở lại thư phòng rất lâu. Anh chữa những bài cô đã làm, đánh giá tình hình bài vở mà cô nắm được và chuẩn bị đề cương luyện tập cho buổi học hôm sau. Kì thi đại học lần này đối với Mặc Trì dường như còn quan trọng hơn đối với bản thân người ứng thí là Tư Tồn. Vận mệnh của anh đã không thể thay đổi, nhưng Tư Tồn thì khác, có thể thông qua cánh cửa đại học để bắt đầu một cuộc sống mới. Thấy tâm ý Mặc Trì đã quyết, Trần Ái Hoa biết dù trời có sập cũng không thể bắt anh dừng lại, vì thế đành miễn cưỡng đồng ý để Tư Tồn tham dự kì thi. May thay, Tư Tồn là một cô gái ngoan ngoãn lại thật thà, bà cũng dần coi cô như con đẻ. Có thể cùng nhau sống dưới một mái nhà, âu cũng là duyên phận. Và chẳng biết đâu Tư Tồn lại thi không đỗ, lúc đó con trai bà sẽ không còn lí do gì để con bé rời khỏi nhà họ Mặc nữa.

Mỗi ngày, bà đều nhắc cô giúp việc chuẩn bị bữa ăn với đầy đủ món mặn món ngọt để bồi bổ cho ba đứa con đang học thi. Canh cá bổ não, canh xương tăng cường sức khỏe thay phiên nhau xuất hiện trong bữa cơm. Buổi tối, cô giúp việc còn chuẩn bị cả bữa ăn đêm cho tụi nhỏ đang cặm cụi đèn sách. Mặc Trì - đứa con trai mà bà yêu thương nhất - vốn cơ thể yếu ớt không thể tham gia thi cử, bao nhiêu áp lực trong lòng dù không nói ra, bà đều thấu hiểu cả. Giờ nó lại phải cùng Tư Tồn vất vả đèn sách, cứ tiếp tục nhiều ngày như vậy, không biết có thể chịu đựng nổi không?

Khả năng ghi nhớ của Tư Tồn thật khiến Mặc Trì kinh ngạc. Tất cả những kiến thức đã học qua, chỉ cần xem lại một chút là cô đã có thể nhớ lại. Nhưng riêng với môn Toán, dường như khả năng thiên phú đó hoàn toàn bị triệt tiêu. Ngay đến công thức Toán học cơ bản nhất, Mặc Trì thậm chí phải giảng rất lâu, cô mới miễn cưỡng hiểu được. Lần nào làm bài sai, Tư Tồn cũng đổ lỗi cho công thức quá khó hiểu.

Tối hôm đó, Tư Tồn lại tiếp tục lao tâm khổ tứ vật lộn với môn Toán. Lòng mảy mui chắt, cây bút chì tì dưới cằm, dù đã vất vả suy nghĩ rất lâu nhưng cô hoàn toàn không nắm được bất cứ điều gì để tìm ra manh mối làm bài. Đôi mắt cô mở to, nhìn chăm chăm vào quyển sách trước mặt, như muốn đục thủng một lỗ trên đó, mà tuyệt nhiên vẫn không nảy ra bất cứ công thức nào.

Mặc Trì nhìn Tư Tồn khẽ mỉm cười, đáng vẻ chăm chỉ nghiêm túc của cô thật sự vô cùng đáng yêu, chỉ là tại sao cô không thử di chuyển đôi tay một chút? Đó là một bài toán hình học không gian nên chỉ cần kẻ thêm một đường nữa thì câu hỏi trong bài sẽ được giải quyết gọn ghẽ.

Tư Tồn nhìn Mặc Trì vẻ cầu cứu, nhưng anh nghiêm mặt nói: “Đừng nhìn anh, trong lúc thi anh không thể giúp em làm bài được”.

Cô oan ức cắn môi rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào quyển sách trước mặt. Mặc Trì buồm một tiếng thở dài, khẽ nhắc: “Em thử kẻ thêm một đường nữa xem sao”.

Tư Tồn cầm thước kẻ, vạch một đường thẳng song song với hình vẽ lúc đầu nhưng hồ như chẳng nhận ra điều gì khác biệt. Mặc Trì khẽ cười, thầm nghĩ, xem ra Tư Tồn thật sự thiếu tư duy logic. Lại thở dài đánh thượt, anh cầm cây thước kẻ, kéo quyển sách Toán lại gần, nghiêm khắc nói: “Anh giảng lại một lần cuối cùng thôi đấy nhé, nếu vẫn không hiểu thì em hãy chuẩn bị xỏ tay ra chịu phạt!”

Tư Tồn nheo mắt nhìn. Khi còn học cấp ba trường huyện, cô có được học Toán, nhưng học không tốt lắm. Bởi thành tích các môn khác khá cao nên kết quả cuối năm không đến nỗi tệ. Song, nghỉ học đã được nửa năm rồi, kì thi đại học lại đang đến gần ngay trước mắt, cô hoàn toàn không biết rồi vận mệnh của mình sẽ đi đến đâu nữa?

Mặc Trì dùng bút đỏ kẻ thêm một đường lên hình để Tư Tồn dễ nhìn hơn, sau đó lại viết sẵn cả công thức vào rồi mới đẩy quyển Toán lại cho cô: “Bây giờ em có thể làm được chưa?”

Nhìn hình vẽ và công thức anh ghi, Tư Tồn như thấy được ánh sáng cuối đường hầm tăm tối, liền đưa bút thoăn thoắt, chẳng bao lâu đã dễ dàng giải xong bài toán.

“Bài này coi như không tính, em làm lại bài khác”. Nói rồi anh lật sách tìm một bài toán tương tự để Tư Tồn làm. Lần này, cô giải bài không chút khó khăn.

Vài ngày sau, Tịnh Nhiên mang đề thi thử và những dạng bài cần ôn tập về nhà cho Mặc Trì. Anh yêu cầu Tư Tồn nội trong một ngày phải làm xong toàn bộ đề thi, còn mình đích thân ngồi đó giám sát. Buổi tối, anh xem và sửa toàn bộ những lỗi sai trong bài làm của Tư Tồn. Kết quả so với bài thi lần trước đã có sự cải thiện đáng kể, nhưng có môn vẫn chưa đạt, đặc biệt là Số học. Một tháng nữa thôi là kì thi đã đến rồi, Tư Tồn rõ ràng cần phải tập trung học tập hơn nữa.

Sáng thứ hai, Mặc Trì đến thư phòng từ rất sớm, sắp xếp lại các bài thi trên bàn. Tư Tồn vừa bước vào đã bị đống bài tập làm cho kinh hồn bạt vía. Khi lướt qua sổ điểm trên giấy, Tư Tồn buột miệng nói: “Sao có thể thấp như vậy được?”

Đột nhiên, Mặc Trì cảm thấy vô cùng tức giận, bản thân cô làm bài thế nào còn không biết sao mà lại hỏi anh. Nghĩ vậy, Mặc Trì liền cao giọng nói: “Em vẫn không biết xấu hổ mà còn hỏi? Ôn tập cũng đã gần một tháng rồi mà chỉ tiến, bộ được có chút xíu. Chưa đầy một tháng nữa là đến kì thi rồi, thành tích thế này làm sao đỗ đây?”

Gần một tháng trời qua, Tư Tồn đã phải đêm ngày vất vả đèn sách, cũng tiêu tốn không biết bao nhiêu công sức và thì giờ, không ngờ mới sáng sớm đã bị Mặc Trì vô cớ trách mắng, cộng thêm áp lực lớn chất chứa trong lòng bấy lâu khiến cô không thể nhẫn nhịn mà buột miệng nói: “Dù sao cũng là do bản thân em kém cỏi. Em không muốn lãng phí thời gian của anh thêm nữa”.

Vốn dĩ không định bực bõ gì với Tư Tồn, nhưng khi thấy cô cãi lại, lửa giận trong người Mặc Trì bùng bùng nổi lên, anh cao giọng nói: “Bây giờ em mới nói, vậy thì quãng thời gian vừa rồi anh bỏ ra chẳng phải đã lãng phí rồi sao. Vậy sao lúc đầu còn nói muốn tham gia kì thi? Lẽ nào, người nhà họ Mặc chúng ta đi thi rồi lại mất mặt mang theo một con vịt mà quay về sao?”

“Ai muốn làm người của nhà họ Mặc các anh chứ? Không phải, chính anh là người luôn muốn em rời khỏi đây sao? Vậy em đi là được chứ gì?!” Cuối cùng, áp lực đè nén trong tâm tư Tư Tồn suốt nhiều ngày qua cũng được nói ra thành tiếng. Lòng dù nhẹ nhõm đi rất nhiều, nhưng chẳng hiểu sao, cùng lúc, những giọt nước mắt cứ lăn dài mãi xuống hai má, không cách nào ngăn được.

Mặc Trì không ngờ, thi ra Tư Tồn vốn hiền lành lúc tức giận cũng nóng nảy như vậy. Thấy cô toan rời khỏi thư phòng, anh vội đẩy chiếc xe lăn đến chặn trước mặt rồi hét lên: “Nhà họ Mặc là nơi em muốn đến thì đến, muốn đi là đi, nhẹ nhàng vậy sao?”

Câu nói ấy khiến Tư Tồn không nén được tức giận, buột miệng đáp: “Vốn dĩ đâu phải em muốn đến đây!”

Mặc Trì rơi vào im lặng. Lẽ nào, không phải ngay từ đầu cô tình nguyện đến nhà họ Mặc sao? Hay chỉ có tấm lòng thương con của người mẹ vĩ đại, cùng

với lòng phúc hậu của đồng chí Lưu Xuân Hồng mới có thể mang được cô con gái đoan trang nhà người ta về làm vợ một kẻ tàn phế như anh? Nói cho cùng, tất cả sai lầm đều từ anh mà ra. Nghĩ tới đó, Mặc Trì khó nhọc lên tiếng: “Em đi đi! Anh cũng không muốn ép một người không tình nguyện phải ở lại nơi người ta không muốn ở. Và nếu thực lòng muốn đi, muốn rời khỏi đây một cách quang minh chính đại, em nhất định phải học tập thật chăm chỉ, ôn luyện thật nghiêm túc. Giả như lúc này em trốn chạy, mọi chuyện đồn ra ngoài chẳng phải mất mặt nhà họ Mặc chúng ta lắm sao”.

Thật ra, lời vừa thốt ra, Tư Tồn đã cảm thấy cực kì hối hận. Việc cô tới nhà họ Mặc là do trường bắt làm chủ, sao có thể trách Mặc Trì được. Nhưng nghĩ tới mấy lời khó nghe anh vừa nói, trong lòng cô thấy tấm tức vô cùng. Cô hít một hơi thật sâu, cắn môi nói: “Em thì không sợ, anh đừng có tức giận đây”.

Mặc Trì cười lạnh đáp: “Học sinh do anh phụ đạo thi không đỗ ư? Có phải em đánh giá anh quá thấp rồi không?”.

Tư Tồn khẽ chớp mắt, nhất thời chẳng biết nên phản ứng thế nào. Mặc Trì lại tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai, hàng ngày trong buổi học sáng, em phải dành ra hai tiếng để học Toán, buổi tối dành thêm hai tiếng ôn các môn khoa học khác. Một tháng nữa kì thi đến rồi, có một mồi một chút cũng không hại gì đâu”.

“Tinh thần chiến đấu” với sách vở của Tư Tồn một lần nữa lại được khơi dậy mạnh mẽ. Nếu không muốn người đàn ông trước mặt xem thường mình, cô nhất định phải đạt thành tích thật tốt, khiến anh khâm phục, tự hào mới được. Tư Tồn vội lau nước mắt, ngồi xuống chiếc ghế phía trước bàn, cầm quyển sách Toán lên, thầm ra lệnh cho bản thân phải chuyển tâm học hành hơn nữa.

Mặc Trì đưa xe lăn đến trước mặt Tư Tồn, mở quyển sách cô đang cầm trên tay ra, mắt tối sầm lại: “Toán học không giống như Ngữ văn, dù đọc hết cả quyển cũng không có tác dụng gì đâu. Trước đây là do anh lơ là, chỉ mãi giảng bài mà quên mất không hướng dẫn em phương pháp học. Một khi đã nắm chắc phương pháp, môn Toán của em nhất định sẽ còn tiến bộ nhanh hơn môn Văn mà em yêu thích nữa đây.

Thời gian bây giờ có hạn, anh sẽ đưa cho em một số công thức mà anh đã tổng hợp lại cho có hệ thống, em ghi nhớ rồi viết lại. Toán học cũng giống các môn học khác thôi, cũng có một lối mòn để đi, khi gặp vấn đề khó khăn thì đừng vội để tâm đến nó, chỉ cần bình tâm nắm lấy những điểm mấu chốt nhất, rồi sẽ sớm tìm ra cách giải quyết khó khăn”.

Tư Tồn hoàn toàn không có hứng thú với môn Toán. Những lời Mặc Trì nói nghe cứ mơ mơ hồ hồ, cô lại ngại không dám hỏi, chỉ biết nhìn chằm chằm vào anh: “Thôi em học môn khác đi, hôm nay anh sẽ sắp xếp lại các dạng bài cho em”.

Tư Tồn mím môi, cầm quyển sách Chính trị lên xem. Trong lòng có chút lo lắng, cô không ngừng tự nhủ, Mặc Trì đã dốc hết tâm sức giúp mình học ôn thế này, mình không thể không thi đỗ đại học. Tư Tồn cũng không rõ, việc anh giúp cô là vì sợ cô làm cho mất mặt hay vì muốn danh chính ngôn thuận đây cô đi nữa? Còn nhớ, ngay ngày đầu tiên cô đến nhà họ Mặc, anh đã nói không muốn thấy cô rồi. Đầu phải ham muốn sự giàu sang của gia đình Mặc Trì, chỉ là cứ nghĩ đến những nỗi đau khổ mà một người trẻ tuổi như anh phải chịu, cùng với sự quan tâm, chăm sóc ân cần anh dành cho mình trong cái đêm mưa gió ấy, trong lòng cô lại trào dâng niềm thương cảm luyến tiếc.

Mặc Trì vẫn đang cẩn thận lật từng trang sách Toán, tổng hợp những dạng bài thường gặp để dạy cho Tư Tồn. Buổi trưa, khi cô giúp việc mang cơm lên, Mặc Trì liền gọi Tư Tồn đến ăn, rồi bảo cô ra vườn hoa đi dạo một lát, vừa tăng cường thể lực, vừa mình mẫn tinh thần. Còn bản thân mình lại cầm cúi ngồi trong phòng, tiếp tục công việc đang dang dở. Thời gian cấp bách, trong đầu anh chỉ còn nghĩ đến mỗi một việc là bằng mọi cách giúp Tư Tồn tiến bộ càng nhanh càng tốt.

Tư Tồn đi dạo xong liền quay về phòng nghỉ ngơi thêm một lát. Hai giờ sau, lúc mở cửa thư phòng, cô vẫn thấy Mặc Trì đang cặm cụi lật giở từng trang sách, thức ăn trên bàn chưa hề được đụng đến. Tư Tồn lặng lẽ mang thức ăn xuống bếp hâm nóng lại rồi bùng lên, nhẹ nhàng nói: “Anh còn chưa ăn cơm, ăn xong rồi đọc tiếp nhé!”

Mặc Trì không ngẩng đầu lên, chỉ “Ừ!” một tiếng, rồi đưa tay với lấy chiếc bánh bao đưa vào miệng ăn lấy lệ cho cô vui lòng. Tư Tồn thấy vậy liền giục: “Anh ăn thêm thức ăn đi chứ”. Mặc Trì chỉ trả lời qua quýt mà không hề động đũa. Tư Tồn thờ dài, nhìn anh ăn hết chiếc bánh bao, lại lặng lẽ mang chỗ thức ăn hồ như còn nguyên ra ngoài.

Đến khi trời chạng vạng tối, Mặc Trì mới hệ thống xong các dạng toán. Lúc ngẩng đầu nhìn lên, một con choáng váng ập đến khiến anh xây xẩm cả mặt mày, thiếu chút nữa thì ngã xuống sàn. Tư Tồn thấy vậy liền hét to, sợ hãi hỏi: “Anh làm sao thế?”

Mặc Trì lấy ngón tay day hai huyệt thái dương trên trán, giọng khàn khàn: “Anh không sao. Em nghỉ đi, lát nữa anh sẽ dạy em môn Toán”. Nói xong, anh gắng gượng tự đẩy chiếc xe lăn về phòng.

Toàn thân đau ê ẩm khiến Mặc Trì không tài nào chịu nổi. Anh quên mất là mình không được làm một số việc. Những ngày tháng trong trại tạm giam trước kia đã để lại trên cơ thể anh biết bao di chứng. Trong sinh hoạt hàng ngày hiện giờ, anh không thể vận động mạnh, cũng không thể ngồi lâu, tốt nhất - theo lời bác sĩ - chỉ nên nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Một mình đóng chặt cửa phòng lại, lòng bùng lên chút giận dữ vô cớ, Mặc Trì thô bạo đập mạnh tay vào phần hông cứng đờ thì cảm giác đau mồi mồi dịu đi một chút. Anh vịn hai tay vào xe lăn toan nhắc người lên, nhưng từ hông đến chân đau buốt khiến anh không tài nào đứng vững. Thật sự, anh chỉ muốn lên giường nằm nghỉ một lát nhưng lại không dám, nếu nằm rồi e rằng tối nay sẽ chẳng còn sức mà ngồi dậy nữa.

Đang không ngừng đấu tranh tư tưởng, bỗng tiếng gõ cửa “Cốc! Cốc! Cốc!” vang lên, Tư Tồn bước vào mang theo một khay đồ ăn trên tay. Cô gái này càng lúc càng không xem mình là người ngoài, Mặc Trì thầm nghĩ, hơn nữa không phải anh vẫn chưa đồng ý cho cô vào phòng sao? Mặc Trì có chút khó chịu nói: “Đã nói em không được tự ý vào phòng anh rồi mà?”

Tư Tồn tuy đôi chút ảm ức, song tự nhủ không được nóng nảy và chấp nhậ với người tính tình quái gở như anh, liền dịu dàng nói: “Bữa trưa anh đã ăn gì

đầu. Em và cô giúp việc làm cho anh chút đồ đây. Anh ăn vào sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đây”.

Bữa điểm tâm trên khay được làm rất khéo léo, có một bát cháo, một đĩa thịt sấy và một đĩa cải xanh xào. Nhìn đồ ăn liền cảm thấy rất đói, Mặc Trì lập tức cầm bát cháo lên húp một hơi, rồi như sực nhớ ra, quay sang Tư Tồn hỏi: “Em đã ăn chưa?”

“Lát em xuống ăn cùng với cô giúp việc”, Tư Tồn gượng gạo đáp.

“Được! Vậy tám giờ lên thư phòng nhé”. Mặc Trì lại cầm cúi ăn cháo, không để ý đến Tư Tồn thêm nữa, nhưng bỗng chốc ở đâu một suy nghĩ lại đột khởi trong lòng, lẽ nào cô không thể cùng ăn với anh được sao?

Theo quy định của Nhà nước, thí sinh tham gia kì thi đại học phải báo danh cả hộ khẩu nơi cư trú. Hộ khẩu của Tư Tồn đã được chuyển đến nhà họ Mặc nên cô và Tịnh Nhiên cùng nhau báo danh tại một điểm. Ngày thi càng lúc càng đến gần, Tư Tồn mang tất cả sách vở của các môn ra đọc lại một lượt. Với sự hướng dẫn của Mặc Trì, môn Toán của Tư Tồn đã có ít nhiều tiến bộ, nhưng cũng không thể cải thiện quá nhiều chỉ trong một thời gian ngắn. Chiến lược ôn tập của Mặc Trì lập ra cho cô là: Môn Toán chỉ cần đủ điểm qua, còn những môn học khác phải cố gắng đạt điểm thật cao để bù lại.

Sau khi báo danh, các thí sinh phải trải qua một lần thi thử, qua được mới có thể tham dự kì thi đại học chính thức. Quả nhiên, điểm thi thử của Tịnh Nhiên rất cao, còn Tư Tồn khó khăn lắm mới qua được, điểm các môn xã hội của cô không tệ, nhưng môn Toán thì chỉ vừa đủ điểm. Mặc Trì trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, ngoài miệng vẫn nói: “Thật ngạc nhiên, đã học lâu như vậy mà điểm chỉ thấp thế này thôi sao?”

Bị Mặc Trì đã kích, mặt Tư Tồn tối sầm lại. Suốt thời gian qua, cô đã phải chịu không biết bao nhiêu áp lực. Con bực tức vốn dĩ chỉ như một đóm lửa nhỏ bỗng chốc như được gió thổi bùng thành một trận lửa lớn. Như một con nhím xù lông, trong lòng vô cùng không phục bởi cô nghĩ điểm số không thể mang lại cho con người ta sĩ diện, liền mở lớn hai mắt nhìn Mặc Trì đang nói thao thao: “Trong số những thí sinh vừa đủ điểm qua trong kì thi thử lần này, số người được tuyển chọn chính thức là rất ít ỏi. Với điểm số thế này, làm sao có thể được chọn cơ chứ. Thế nên, em cần phải nỗ lực hơn nữa”.

Tịnh Nhiên thấy vậy liền thay Tư Tồn biện bạch: “Anh, anh đừng dọa chị vậy chứ, chẳng phải chị đã tiến bộ rất nhiều rồi sao. Mới học đến lớp mười mà thi được như vậy quả thực khá lắm rồi. Còn một tháng nữa mới đến kì thi chính thức, nhất định chị sẽ qua thôi”.

Trần Ái Hoa lúc mang đồ ăn đêm lên thư phòng cho các con, nghe được câu chuyện liền nói chen vào: “Thi được đến trình độ nào thì biết trình độ đó, vốn dĩ Tư Tồn cũng chỉ thi để thử sức thôi, không phải sao?”. Trong thâm tâm, Trần Ái Hoa cảm thấy Tư Tồn là một cô bé vô cùng hiểu biết lại thông minh. Khi trước bà đã từng nhờ đồng chí Lưu Xuân Hồng tìm cho một cô gái có học, giờ thật sự không biết có phải là thất sách không nữa. Nếu Tư Tồn chưa từng đi học thì Mặc Trì sao có thể nghĩ đến chuyện cho cô tham dự kì thi đại học. Nếu Tư Tồn lại thi đỗ nữa thì Mặc Trì phải tính sao đây? Mấy ngày nay, đứa con trai của bà gây rộ đi, đôi mắt trũng sâu thâm quầng, bà nhìn mà lòng nhói đau. Nhưng nếu không để Tư Tồn đi thi, Mặc Trì nhất định sẽ lại làm náo loạn cả lên. Bà thật không có cách nào khuyên giải được đứa trẻ bướng bỉnh này. Ông Mặc chỉ đành nhẹ nhàng an ủi: “Con cháu tự có phúc phận riêng của mình, bà không cần phải lo lắng quá nhiều”, nhưng nói thì nói vậy, làm sao bà có thể không lo lắng được đây?

Mặc Trì lúc thì khích tướng, khi lại quan tâm ân cần khiến Tư Tồn không khỏi hoang mang. Các dạng toán anh đã tổng hợp được cô chép lại cẩn thận và xem đi xem lại thường xuyên. Nhìn cách học Toán giống học Văn của Tư Tồn, Mặc Trì chẳng biết phải làm sao, vừa cười một cách đau khổ vừa khề thờ dài. Chỉ mong cô có thể nhớ kĩ các dạng bài, khi đi thi từ một suy ra ba thì may ra mới qua được. Nhưng trong một lần kiểm tra thử, Tư Tồn lại phạm lỗi trong môn Ngữ văn sở trường của mình do hiểu sai đề. Vậy là cô mất luôn năm điểm. Mặc Trì tức giận đến nổi quăng cả bút xuống mặt bàn mắng: “Vốn dĩ đề thi không khó, chỉ vì sợ ý mà làm mất điểm. Lần này, có phải là em không muốn thi đỗ nữa đúng không?”

Từ khi bắt đầu ôn tập đến giờ, Tư Tồn chưa từng nhận được một lời khen nào, dù chỉ là lời động viên từ phía, từ phía Mặc Trì, trong lòng đã sẵn tui thân, giờ lại chịu trận mắng mỏ này, con ả ức chế chưa lúc nào nguôi theo đó bùng lên, không nghĩ nhiều, cô gân cổ lên cãi: “Dạng bài này vốn dĩ em biết làm, lần sau chú ý hơn một chút là được chứ gì”.

“Khi đi thi liệu còn có lần sau nữa không?”, Mặc Trì nghiêm khắc nói.

“Em... dù sao có phải là kì thi chính thức đâu cơ chứ”, Tư Tồn lẩm bẩm.

“Nhận thức của người nông dân thật quá ngẩn, bài kiểm tra nhỏ làm cũng không xong, vậy thì đừng nghĩ đến kì thi đại học nữa!” Những lời thiếu suy nghĩ đó, Mặc Trì thốt ra cũng bởi quá lo lắng cho cô gái này.

Không ngờ, chỉ khiến cho tất cả mọi áp lực dồn nén trong lòng Tư Tồn bấy lâu bị nổ bùng ra. Cô tức giận nói: “Em là người nhà quê, điều này vốn đã nói với anh từ lâu. Lần này thi cử không thành, em sẽ đi, sẽ không liên quan gì đến anh nữa cả!”

Bị Tư Tồn chọc giận, Mặc Trì mặc dù không muốn cũng thêm tức giận: “Không liên quan đến anh sao? Anh cố gắng hết sức giúp em có được cơ hội này mà em nói không liên quan đến anh sao? Anh nhọc lòng giúp em học hành, anh là chồng em” Câu nói gây giữa chừng, Mặc Trì biết mình lỡ lời, mặt đỏ bừng lên, càng lớn tiếng để át đi nỗi xấu hổ: “Là anh tự làm mình bề mặt!” Nói xong vội đẩy xe lăn rồi đi.

Về đến phòng, Mặc Trì vẫn chưa nguôi cơn giận. Anh giận chính mình sao có thể nói ra câu “Anh là chồng em...” tron tuột như thế? Vừa bực bõ vừa lúng túng với chính lòng mình, Mặc Trì quyết định gọi bác Chương đưa ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa đầu óc.

Bác Chương là lái xe lâu năm của nhà họ Mặc, người đã chứng kiến những năm tháng trưởng thành của Mặc Trì. Bao nhiêu năm nay, kể từ khi Thị trưởng Mặc được phục chức đến giờ, chưa khi nào anh gọi bác đến đón mình đi đâu. Mấy lần bác có ý muốn lái xe đưa Mặc Trì ra ngoài chơi nhưng đều bị anh khéo từ chối. Lần này, Mặc Trì thậm chí còn chủ động muốn ra ngoài khiến bác Chương vô cùng vui mừng. Sau khi đã lau xe bóng loáng, bác mới cẩn thận đỡ anh lên.

“Mặc Trì, cháu muốn đi đâu?”, bác Chương cười khê hời.

“Đi đâu cũng được ạ”. Mặc Trì ngồi vào xe liền kéo cửa kính lên, nhưng cảm thấy lồng ngực rất khó chịu nên lại hạ xuống. Có lẽ, lúc này anh cần được hít thở chút không khí trong lành.

“Được thôi!”, bác Chương nói rồi liền khởi động xe. Mặc Trì ngồi ngay ngắn, quay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe.

Không khí miền Bắc cuối thu lành lạnh phả vào mặt, Mặc Trì thấy lòng dễ chịu đôi chút. Anh đang làm gì thế này? Vì một câu nói của Tư Tồn mà bỏ ra ngoài sao? Thế mà vừa rồi chính anh cũng nói những điều làm tổn thương cô. Ngộ nhỡ, mẹ về nhà hỏi anh đâu, chẳng phải đã làm khó cô rồi ư? Bản thân anh không vui có thể tự ý ra ngoài tìm khuây khỏa, còn Tư Tồn thì sao? Chắc chắn chỉ ngồi khóc một mình mà thôi. Nghĩ đến đây, Mặc Trì không đành lòng liền nói: “Bác Chương! Chúng ta mau quay về thôi”.

Mới đi một vòng, Mặc Trì đã muốn quay về khiến bác Chương có chút khó hiểu, nói: “Rất lâu rồi cháu mới chịu ra ngoài, để bác Chương đưa cháu đi dạo, thăm thú xem thành phố” bây giờ thay đổi thế nào, được không?”

Thành phố quả thật như hoàn toàn lột xác. Cửa hàng bách hóa, hiệu sách, nhà hàng bị đóng cửa trong thời kì Cải cách văn hóa nay đã mở trở lại, phù hiệu đỏ ngập tràn đường phố, giờ cũng không thấy bóng dáng đâu nữa. Người qua kẻ lại trong những bộ cánh màu sắc tươi sáng, trên khuôn mặt đã không còn ẩn chứa nỗi lo lắng bất an. Cảnh tượng vui mừng hồ hởi cứ thế tiếp nhau hiện ra trước mắt Mặc Trì. Một loạt những cửa hiệu, những bộ quần áo đẹp đẽ bày trong gian tủ kính lướt qua bên ngoài xa lập tức cuốn hút anh.

Mặc Trì chợt nhớ ra, hình như Tư Tồn không có nhiều quần áo, đếm đi đếm lại chắc chỉ hai bộ là cùng. Nghĩ vậy anh liền nói: “Bác Chương, cháu muốn vào cửa hàng xem một chút”.

Bác Chương nhanh chóng dừng xe, lấy chiếc xe lăn ra, cẩn thận đỡ Mặc Trì xuống. Ở những nơi mua bán sầm uất thế này, rất hiếm khi thấy người tàn tật lui tới nên sự xuất hiện của Mặc Trì quả thật đã thu hút rất nhiều ánh nhìn. Song anh chẳng buồn bận tâm, nhờ bác Chương đưa thẳng đến gian hàng quần áo nữ.

Quả nhiên, xã hội đổi mới thật rồi. Bộ mặt thành phố cũng thay da đổi thịt. Những bộ y phục với nhiều sắc màu tươi sáng và đa dạng về chủng loại xuất hiện như nấm, những món đồ đều được bày bán trong tủ kính của cửa hàng Bách hóa Hữu Nghị. Một chiếc áo chen in hình bông tuyết đập vào mắt Mặc Trì, trông rất dày dặn ấm áp, cổ bẻ cách điệu nhìn cũng rất có phong cách. Còn nhớ, lúc anh còn nhỏ, mẹ cũng có một chiếc như vậy, khiến một nữ đồng chí trong Chính phủ cứ xuyết xoa mãi. Chiếc áo anh chọn ở cửa hàng có đủ năm màu, mỗi màu đều có điểm thu hút riêng: xanh lá cây, xanh lam, ghi xám, đen và ca rô. Mặc Trì quyết định: “Tôi lấy hai chiếc màu đen cỡ nhỏ nhất”.

Bác Chương thấy vậy nói: “Sao cháu không lấy màu xanh lam hay xanh lá cây, vừa đẹp lại vừa tươi trẻ”.

Mặc Trì vừa trả tiền vừa đáp: “Chỉ là cháu thấy màu đen trông rất trang nhã”. Nhìn qua là đoán được đây là chất liệu của loại hàng cao cấp. Những màu xanh đỏ lòe loẹt trong mắt anh chỉ làm hỏng giá trị của bộ quần áo.

Mặc Trì từ cửa hàng ra liền lên xe về thẳng nhà. Anh tỏ ra dừng dừng, vờ như vô tình bỏ quên áo trên bàn uống trà ở phòng khách, rồi nhờ cô giúp việc đưa lên phòng. Không thấy bóng dáng Tư Tồn trong thư phòng, Mặc Trì có chút bất an. Đang ngần ngại không biết có nên sang phòng cô xem thế nào hay không, thì đúng lúc nghe thấy giọng nói vui vẻ của Tịnh Nhiên.

“Anh, anh mua áo mới cho em phải không?” Vừa tan học về, Tịnh Nhiên tay đã cầm hai chiếc áo khoác chạy thẳng lên tầng: “Chiếc còn lại chắc chắn là của chị dâu rồi!”

Mặc Trì khẽ mỉm cười, có một cô em gái thông minh, lại hiểu tâm ý người khác thật không gì bằng, liền nói: “Phải, em mau mặc thử đi!”

Tịnh Nhiên giống như một chú nai nhỏ, chạy ngay đến phòng Tư Tồn. Sau một hồi xì xào bàn tán, cô liền kéo chị dâu ra ngoài.

Hai người mau mắn thay đồ. Tư Tồn cúi thấp đầu, chân tay luống cuống không biết phải làm sao. Chiếc áo Mặc Trì mua, cô mặc vừa vặn, màu sắc của nó còn làm tôn lên nét thanh tú trên khuôn mặt với nước da trắng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh, sống mũi cao, đôi môi mọng đỏ khiến Tư Tồn trông càng xinh đẹp hơn bội phần. Nhìn Tư Tồn lúc này, ai dám bảo là một cô gái lớn lên ở nông thôn, thậm chí còn có chút giống Hoa kiều ở hải ngoại mới về. Giấy phút nhìn Tư Tồn diện áo mới, Mặc Trì thấy tim mình đập cuồng loạn trong lồng ngực. Sao trước đây anh lại không nhận ra Tư Tồn vốn là một cô gái vô cùng xinh đẹp? Mặc Trì khê ho một tiếng, che giấu cảm xúc, vờ quay sang hỏi Tịnh Nhiên: “Em có thích không?”.

Tịnh Nhiên vốn thân hình mảnh mai, mặc gì cũng vô cùng xinh đẹp, liền ranh mãnh đá bóng sang chân Tư Tồn: “Anh đang hỏi chị kia”, nhưng Tư Tồn chỉ im lặng cúi đầu.

Thấy Tư Tồn im lặng không nói, Mặc Trì trong lòng không khỏi lo lắng, không biết cô ấy còn giận mình nữa không?

“Chị dâu! Chị thích lắm phải không? Chị mau nói gì đi chứ!”, Tịnh Nhiên nhìn Tư Tồn lú lú rú rú.

Tư Tồn lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, lí nhí đáp: “Thích”.

Thật là vô cùng nhẹ nhõm, Mặc Trì tìm cách chuyển luôn đề tài: “Mấy bài toán hôm qua, em đã hiểu hết chưa? lát nữa đến thư phòng, anh sẽ giảng tiếp cho em”.

Những thí sinh dự thi đại học đều bắt buộc phải điền tên trường mình muốn thi vào phần đăng kí nguyện vọng. Với thành tích học tập xuất sắc, Tịnh

Nhiên không mất nhiều thời gian để đưa ra quyết định thi vào Khoa Kinh tế trường Đại học Bắc Kinh; còn Tư Tồn, theo lời gọi ý của Trần Ai Hoa, đăng kí vào trường Đại học Phương Bắc. Mặc Trì hiểu suy nghĩ của mẹ, có lẽ bà không muốn để Tư Tồn đi học quá xa. Tâm ý của anh cũng có chút phức tạp, nửa muốn Tư Tồn có thể cùng Tịnh Nhiên đến Bắc Kinh học, nửa muốn cô ở lại thành phố này. Nhưng nghĩ đến việc, khó khăn lắm mới thuyết phục được mẹ đồng ý cho Tư Tồn dự thi, Mặc Trì không dám bàn luận thêm gì. Và lại, nếu so sánh với Tịnh Nhiên về kiến thức cơ bản, Tư Tồn dự thi trường đại học ở đây sẽ chắc chắn hơn nhiều.

Ngày thi đang đến mỗi lúc mỗi gần, Tịnh Nhiên cũng không khỏi cảm thấy lo lắng, ngày nào cũng học đến tận đêm khuya. Tư Tồn càng không dám qua loa đại khái. Lượng kiến thức rất lớn cần học chỉ dồn vào trong một tháng, Mặc Trì luôn bắt cô học đủ mười tám tiếng mỗi ngày, các môn Ngữ văn, Chính trị và cả Toán nữa. Không thể yên tâm, tối nào Mặc Trì cũng kiểm tra cô bằng rất nhiều câu hỏi. Khi thấy sự tiến bộ ngày một rõ rệt của Tư Tồn, Mặc Trì tuy không nói ra nhưng áp lực trong lòng đã vơi nhẹ đi nhiều. Thêm nữa, nhìn kết quả bài thi thử mà Tịnh Nhiên mới mang về cho Tư Tồn làm, Mặc Trì thăm nghĩ, mười phần thi cô đã cầm chắc chín phần trong tay rồi.

Không ngờ, năm ngày trước kì thi, lúc mang bữa sáng đến phòng cho Mặc Trì, Tư Tồn thấy anh vẫn nằm trên giường. Rón rén lại gần giường mới thấy Mặc Trì đang trần trọc lần qua lần lại, khuôn mặt đỏ rực lên. Tư Tồn vô cùng sợ hãi khi sờ lên thấy toàn thân anh nóng như lửa đốt. Tư Tồn hoảng loạn gọi người tới, cô giúp việc lập tức chạy lên, xem qua tình hình của Mặc Trì rồi nhắc điện thoại gọi xe cứu thương, sau đó mới gọi cho bà Trần Ai Hoa, nhấn bà đến thẳng bệnh viện. Xe cứu thương tới, cô giúp việc gọi Tư Tồn giúp thay áo cho Mặc Trì. Trước tình cảnh đó, Tư Tồn thực sự khâm phục sự bình tĩnh của cô giúp việc, trong lòng không ngừng tự trách bản thân; sao mình lại có thể quá hoảng loạn như vậy.

Ở bệnh viện, có một vị bác sĩ thường xuyên khám bệnh cho Mặc Trì nên rất hiểu tình trạng cơ thể anh.

Ông nhanh chóng kiểm tra nhiệt độ, thử máu và đo nhịp tim. Mặc Trì lúc này đã sốt cao hơn bốn mươi độ, hơn nữa còn bị co rút tràng vị. Sau khi khám một lượt, vị bác sĩ đó cho biết tình hình của Mặc Trì đang vô cùng nguy hiểm, nếu không mau hạ sốt rất có thể sẽ ảnh hưởng đến bệnh viêm phổi mãn tính.

Mặc Trì nhanh chóng được truyền hai chai dịch để hạ sốt và chống tiêu viêm. Vốn đã không đồng ý việc thi cử của Tư Tồn, cộng thêm việc thấy Mặc Trì thức đêm thức hôm chuẩn bị bài vở cho cô, nay nhìn con trai ốm nặng nằm đó, Trần Ái Hoa vô cùng tức giận, quay sang trách mắng Tư Tồn: “Đều tại cô cả đấy!” Tư Tồn chỉ biết mím chặt môi, cố nén những giọt nước mắt đang chực trào ra, rồi lặng lẽ ở bên cạnh trông nom Mặc Trì. Khi nâng đầu dậy cho anh uống nước ấm, bàn tay chạm vào phần gáy nóng hầm hập và bóng rạt của anh khiến trái tim cô nhói đau.

Mặc Trì hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man, hể nước vào đến miệng lại ho hết ra ngoài, bác sĩ nói cứ đà này sẽ còn nôn mửa nghiêm trọng hơn. Trong dạ dày vốn không có chút thức ăn nào, anh chỉ toàn nôn ra dịch vàng và cả máu nữa. Mỗi lần như vậy, chất dịch và máu đều bắn hết lên người Tư Tồn. Nhưng cô chỉ lau người qua loa rồi lại ôm lấy đầu Mặc Trì, kiên nhẫn cho anh uống nước. Về như rất khó chịu, anh cứ lắc đầu mãi không thôi. Tư Tồn chỉ còn biết ôm chặt anh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc và khẽ gọi tên Mặc Trì để Mặc Trì dần dần trấn tĩnh lại.

Sau khi truyền hết hai chai dịch, Mặc Trì không những không hạ sốt mà còn chìm sâu hơn vào mê man. Mồ hôi lạnh vã ra ướt đầm mái tóc anh khiến Tư Tồn vô cùng lo lắng. Trước đây khi còn sống ở quê, cô nhớ có cách hạ sốt rất nhanh. Tư Tồn liền chạy đi lấy một chậu nước lạnh, nhúng khăn vào, vắt kiệt nước rồi áp lên trán cho anh. Hết chậu này đến chậu khác. Cuối cùng, sờ lên đã thấy trán anh mát hơn nhiều. Tư Tồn mừng đến rơi nước mắt, không ngừng thì thầm: “Đã ổn rồi, tốt quá rồi”

Mặc Trì cuối cùng cũng mở to hai mắt, nhưng ánh nhìn hoàn toàn trống rỗng mơ màng. Anh chăm chú nhìn Tư Tồn một hồi lâu rồi nói: “Bài số ba em đã hiểu kĩ chưa?”

Bài tập gì chứ?! Thấy thần trí của Mặc Trì không được tỉnh táo, Tư Tồn vội vã chạy đi gọi bác sĩ. Kiểm tra xong, bác sĩ nói Mặc Trì vẫn sốt rất cao không hạ, tình hình lúc này rất xấu. Tư Tồn nghe vậy nước mắt ngấn nước mắt dài: “Nhưng anh ấy đã hạ sốt rồi mà!”

Bác sĩ nhìn chậu nước lạnh để bên cạnh, đưa lời giải thích: “Nước lạnh chỉ có thể làm giảm nhiệt độ của da, chứ không phải là biện pháp hữu hiệu để hạ sốt hoàn toàn.” Ông bèn kê thêm cho Mặc Trì hai ống thuốc hạ sốt, còn không quên dặn Tư Tồn phải liên tục theo dõi tình hình của anh.

Mặc Trì ốm đúng lúc khi kì thi đại học đang đến rất gần. Trần Ái Hoa buộc phải ở nhà chăm sóc Tịnh Nhiên. Trong khi đó, Thị trưởng Mặc cũng mãi bận rộn với công việc, không có cả thời gian đến bệnh viện thăm con. Chỉ có Tư Tồn không lúc nào vơi bớt hoang mang lo lắng, chẳng rời Mặc Trì lấy nửa bước. Tay Mặc Trì tím bầm lại vì phải truyền và tiêm liên tục, Tư Tồn nhìn mà lòng xót đau. Cô chẳng biết làm gì hơn ngoài nắm chặt lấy bàn tay dài mảnh khảnh của anh, nhẹ nhàng xoa lên vết bầm tím. Chỉ hận mình không thể mang sức khỏe của bản thân truyền sang cho Mặc Trì qua đôi bàn tay đang nắm chặt này.

Cô giúp việc đều đặn mỗi ngày mang ba bữa cơm đến bệnh viện cho hai người. Mặc Trì không ăn được gì, Tư Tồn cũng chẳng tâm trí nào mà ăn. Đồ ăn lần nào cũng để lạnh ngắt, còn nguyên không ai động tới, cô giúp việc hết mang đến lại mang về. Trần Ái Hoa những khi tranh thủ đến thăm Mặc Trì, thấy vậy không khỏi chau mày. Nhìn Tư Tồn quên cả bản thân hết lòng hết dạ chăm sóc cho Mặc Trì, bao nhiêu bức tức trong người bà hồ như tiêu tan hết. Bà liền dặn dò y tá chuẩn bị cho Tư Tồn một chút sữa và ngũ cốc. Nhưng cô không ăn, chỉ lặng lẽ nhấn nặn bón cho Mặc Trì từng chút sữa một. Trong con hồn mê, Mặc Trì nuốt được thì ít, nôn ra thì nhiều. Nhưng dù sao cũng mang lại cho Tư Tồn ít nhiều hi vọng.

Bệnh viêm phổi mãn tính bao năm nay của Mặc Trì rốt cuộc cũng được dịp kéo đến hoành hành khiến anh sốt cao không ngừng, ho khan liên tục, lồng ngực căng lên hạ xuống giống như ở'ng bề cử rung lên từng hồi. Dù đã được y tá tiêm thuốc hạ sốt và chống viêm nhưng tình hình vẫn không mấy khả quan. Bác sĩ thậm chí còn nói, nếu tình trạng của anh tiếp tục xấu đi thì Tư Tồn bắt buộc phải gọi Thị trưởng Mặc tới, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì bệnh viện sẽ không gánh nổi trách nhiệm này.

Tư Tồn quỳ xuống bên giường Mặc Trì, đã mấy ngày nay cô không nghỉ ngơi, tóc tai bù xù, gương mặt trắng bệch. Cô giúp việc muốn đến trông giúp đỡ cô về nhà nghỉ một lát, nhưng Tư Tồn sống chết không chịu, chỉ mãi lặp đi lặp lại một câu: “Tôi muốn ở cạnh anh ấy”. Cô giúp việc chỉ đành lắc đầu thờ dài.

Khi bác sĩ và cô giúp việc đi rồi, Tư Tồn vẫn quỳ ở cạnh giường, nhìn khuôn mặt đang đỏ rực lên vì sốt của Mặc Trì. Mới có mấy ngày mà anh gầy rộc hẳn đi, những đường nét tươi trẻ trên gương mặt của tuổi thanh xuân hồ như rũ nhau biến mất, đôi môi khô nứt nẻ bợt bạt. Sợ anh bị sặc, Tư Tồn không dám cho anh uống nhiều nước, thay vào đó dùng tấm bông thấm chút nước lăn nhẹ lên môi cho anh. Mặc Trì vì sốt cao, háo nước nên mút lấy mút để, Tư Tồn nhìn mà không kìm nổi, nước mắt cứ thế tuôn như mưa.

Thế rồi, miệng chỉ lẩm bẩm duy nhất một câu không ngừng: “Anh mau khỏe lại! Anh mau khỏe lại nhé!”. Một hồi sau, cô mệt quá ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đêm khuya, Tư Tồn choàng tỉnh, còn chưa kịp bật đèn đã vội vàng quờ tay sờ lên trán Mặc Trì, thấy không còn nóng như trước nữa. Mừng rơi nước mắt, cô vội chạy đi tìm bác sĩ trực kiểm tra lại bệnh tình cho anh. Rốt cuộc, Mặc Trì cũng hạ sốt, bác sĩ nói, ngày mai anh sẽ tỉnh lại. Tư Tồn phần nào an tâm, nhào người xuống bên giường, kê đầu cạnh anh, ngủ thiếp đi.

Mặc Trì tỉnh dậy vào sáng sớm hôm sau, sau năm ngày trời hôn mê. Anh khẽ rên lên một tiếng, đánh thức Tư Tồn bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. Sắc mặt tuy hắc hắc, nhưng đôi mắt đã lấy lại vẻ tinh anh vốn có. Anh nhìn khắp một lượt mới biết mình đang ở trong bệnh viện. Nhận ra Tư Tồn đang ngồi bên giường, anh liền khàn giọng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”.

Nhìn Mặc Trì tỉnh dậy sau một cơn hôn mê dài tưởng như bất tận, Tư Tồn như trút được cả trái núi đè nặng tâm tư bao ngày qua. Cô nhào vào lòng anh, nước mắt lưng tròng, nói năng lộn xộn, không đầu không cuối: “Anh tỉnh lại rồi! Anh có biết anh dọa em sợ đến chết khiếp không? Đều do em không tốt, mới khiến anh ốm đến mức này. Anh trách em đi, mắng em đi, chỉ cần anh mau khỏe lại”.

Mặc Trì bóp chặt hai vai Tư Tồn lại hỏi: “Hôm nay là ngày mấy rồi?”

“Ngày mừng chín tháng Mười hai”.

Mặc Trì nghe vậy không khỏi hoảng hốt. Hôm nay chính là ngày đầu tiên của kì thi đại học, liền đẩy Tư Tồn ra rồi nói: “Em còn ở đây làm gì? Mau đi thi đi!”

Những ngày ở bên anh trong bệnh viện, Tư Tồn tự lúc nào đã quên bằng chuyện thi đại học, giờ nghe đến thấy thật xa xôi. Lúc này tâm thần chỉ còn da bọc xương, giọng nói khàn khàn của Mặc Trì cũng trở nên rất đáng sợ. Đẩy cô ra rồi, anh đỡ người xuống giường, hơi thở gấp gáp, cơn ho kéo đến không dừng. Tư Tồn trước nay chưa từng thấy người nào ho khan đến mức muốn long tim long phổi ra như thế. Cô cuống cuống đến bên, giúp anh xoa ngực, điều hòa lại nhịp thở, nói trong tiếng khóc: “Em không thi nữa đâu, em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi!”

Mặc Trì bấm chuông gọi y tá mang xe lăn tới, rồi nhờ Tư Tồn đẩy xe đến phòng làm việc của Viện trưởng. Anh gọi điện thoại về nhà, bảo Tịnh Nhiên giúp Tư Tồn chuẩn bị giấy tờ, tiếp đó gọi bác Chương lái xe đến bệnh viện, cuối cùng nhấn cô giúp việc mang bữa sáng đến cho Tư Tồn. Anh muốn có phải đến trường dự thi.

Kì thi đại học chính thức bắt đầu lúc tám giờ, Tư Tồn ngồi trong phòng thi mà mắt vẫn nhắm nghiền. Môn thi đầu tiên chính là môn Ngữ văn sở trường của cô. Những đầu óc Tư Tồn cứ mơ mơ màng màng như đi trên mây, bởi đã nhiều ngày rồi cô chẳng được nghỉ ngơi gì. Cô ra sức lấy tay dụi mắt để lấy lại bình tĩnh. Lân thi thử vừa rồi, vì hiểu nhầm đề thi môn Ngữ văn mà cô làm hỏng bài, thế nhưng không biết lỗi còn gần gũi với Mặc Trì một hồi. Lúc này đây chính là kì thi thật, không thể không đọc kĩ đề. Kì thi chính thức này, cô nhất định phải đạt kết quả tốt. May ra vì thế, bệnh tình của Mặc Trì mới thuyên giảm đi ít nhiều.

Tư Tồn tập trung tinh thần rồi đặt bút viết. Môn Ngữ văn dù gì cũng đã ôn tập khá tốt, cô làm bài trong tâm thế rất thoải mái, bài viết cũng đặc biệt trôi chảy. Hạ bút làm xong bài, cô thậm chí vẫn còn đủ thời gian rà soát lại thêm một lượt nữa. Buổi trưa, lúc rời khỏi trường thi, Tư Tồn đã thấy xe bác Chương đang chờ sẵn ngoài cổng. Sự ưu đãi đặc biệt này không khỏi thu hút ánh nhìn của các thí sinh khác, trong khi Tư Tồn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Tịnh Nhiên đã ngồi trong xe, vui vẻ vẫy tay với cô, nhìn nét mặt tươi tắn, xem ra đã làm bài rất tốt. Tư Tồn vội vàng lên xe.

Com trưa ở nhà đã sẵn sàng trên bàn chờ hai cô gái. Bữa cơm giữa giờ thi không quá thịnh soạn, đồ ăn cũng không quá nhiều dầu mỡ. Trần Ái Hoa thậm chí còn dặn cô giúp việc chỉ làm vài món rau ăn với cháo và mằn thầu. Bà không hỏi han về chuyện thi cử, cũng không đã động gì đến bệnh tình của Mặc Trì, Tư Tồn đầu nóng ruột muốn hỏi mà không dám, lời nói cứ mắc nơi cổ họng. Rút cuộc, cô chỉ ăn được mấy miếng đã phải cấp tập đến trường thi tiếp.

Bầu không khí thi cử nghiêm túc như được thể tiếp thêm nỗi lo lắng cho Tư Tồn. Kì thi còn chưa kết thúc mà cô đã sợ hãi nghĩ tới kết quả, chưa kể nỗi ám ảnh về những phần bài chưa kịp ôn tập khiến cô không tài nào ngủ được. Ngỡ nhờ thi không đậu chẳng phải làm cho Mặc Trì thất vọng lắm sao.

Toán là môn thi cuối cùng, cũng là môn học Tư Tồn yếu nhất. Khi đề thi được phát đến tay, Tư Tồn lo lắng đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, đầu bút không ngừng run rẩy. Dãy số trong đề thi trước mắt cô giờ đây giống như đám nòng nọc đang bơi loạn xạ. Các công thức đã học, những ví dụ đã làm, tất cả đều mờ mờ tối tối, đầu óc chỉ còn là một khoảng trống rỗng, trước mắt một màn đen phủ trùm. Tư Tồn nín thở định thần, cuối cùng cũng nhận ra, đề bài trước mắt đầu đến nỗi quá khó, thậm chí cô còn có thể làm được tám chín phần. Nhưng hai bài toán lớn cuối cùng thực sự khiến Tư Tồn toát mồ hôi hột. Hoàn toàn không tìm được chút manh mối nào để giải. Công thức, suy luận, kẻ thêm đường... những gì Mặc Trì thường dạy cho cô đều không thể rập khuôn vào bài được. Từng giây từng phút trôi qua, còn ba mươi phút... còn mười lăm phút nữa là phải nộp bài rồi. Tim Tư Tồn đập càng lúc càng nhanh. Đến năm phút cuối trước khi hết giờ, Tư Tồn vẫn hoàn toàn bất lực trước hai bài toán lớn.

Đột nhiên, cô nhớ đến tuyệt chiêu “hạ sách cuối cùng” mà Mặc Trì đã từng dạy. Tức là, trong trường hợp gặp phải bài toán không thể giải được, hãy viết hết ra một lượt những công thức có khả năng liên quan đến, nếu may mắn có công thức đúng, thầy cô có thể nương tay mà cho điểm. Được Mặc Trì “quần sư” như vậy, Tư Tồn luôn chăm chăm học thuộc tất cả các công thức. Thật chẳng ngờ cũng có lúc dùng đến. Sau khi đọc nhanh lại đề một lượt, cô mang hết thấy các công thức, định lí nhớ được viết ra. Tiếng chuông hết giờ vang lên, lúc Tư Tồn đứng dậy nộp bài cũng là lúc thấy toàn thân mềm

nhũn, người đổ xuống bất tỉnh.

Thư phòng trong những ngày đông thật ảm áp. Tết Nguyên Đán đang đến gần mang theo bầu không khí vui mừng hoan hỉ tươi đầy ắp không gian. Mặc Trì đã được xuất viện. Hôm nay, anh bận chiếc áo ngủ bằng bông, chân phủ một lớp chăn mềm, thỉnh thoảng vẫn ho khan nhưng sức khỏe đã dần dần bình phục.

Nghe mấy tiếng ho khan của Mặc Trì, Tư Tồn vội mang nước cho anh uống rồi khẽ hỏi: “Anh không sao chứ?”

Mặc Trì uống nước ấm xong chỉ cười, nhẹ lắc đầu. Từ khi Mặc Trì ngã bệnh, Tư Tồn nâng niu anh chẳng khác nào một viên pha lê, một chút cũng lo anh lạnh, một chút cũng sợ anh mệt. Cô hồ như quên mất bản thân, mình theo bác sĩ chẩn đoán cũng bị suy dinh dưỡng và thiếu máu. Tháng trước, chuyện cô ngất xỉu ở phòng thi được mọi người đưa đến bệnh viện cấp cứu còn đăng cả lên nhật báo. Tờ báo đó còn bình luận rằng, đây là trường hợp điển hình cho trạng thái tâm lý không ổn định của các thí sinh. Thật ra, Tư Tồn ngất đi cũng chỉ vì suốt cả tuần liền tinh thần đã bị kéo căng ra bởi lo lắng và mỗi một quá độ.

Bác sĩ nói, cô đang tuổi ăn tuổi lớn, sau này không được tự giãy vò bản thân như vậy nữa. Hôm ấy, biết Tư Tồn bị ngất trong phòng thi phải đưa vào viện, Mặc Trì liền vội ngồi xe lăn đến phòng bệnh thăm cô. Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh chỉ sau vài ngày đã hốc hác đi nhiều, lòng anh không khỏi thấy nhói đau. Nếu không phải vì chăm sóc cho anh, sao cô có thể mệt đến mức ấy! Vừa tỉnh lại, mới nhìn thấy Mặc Trì, Tư Tồn đã òa lên khóc: “Em thi hỏng rồi, em đã không làm được hai bài toán lớn”. Mặc Trì dờ khóc dờ cười, vội an ủi cô: “Trời ơi, em thật... ngốc”. Thấy Tư Tồn tủi thân vẫn không ngừng thút thít, Mặc Trì liền nói tiếp: “Vốn dĩ anh cũng không hi vọng môn Toán em sẽ được điểm cao. Bởi em thường không làm được bài toán lớn mà. Không thi đỗ cũng không sao, cùng lắm sang năm thi lại”. Quả nhiên, Tư Tồn vẫn mang dáng dấp của một cô gái nhỏ, nghe Mặc Trì dỗ dành vài câu đã nín khóc, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều nên thiếp vào giấc ngủ ngon lành.

Tư Tồn và Mặc Trì cùng nằm viện khiến Trần Ái Hoa và Tịnh Nhiên bận túi bụi. Lúc hai người xuất viện, cũng là khi Trần Ái Hoa cùng Hội phụ nữ đi về các vùng nông thôn khảo sát tình hình, còn Tịnh Nhiên và các bạn đi Nam Kinh dã ngoại.

Dù thi cử không tốt như mong đợi, tinh thần của Tư Tồn cũng không hề sa sút. Từ khi ra viện, không ngày nào là cô không chăm sóc chu đáo cho Mặc Trì. Trải qua đợt bệnh nặng này, khoảng cách giữa họ như được rút ngắn thêm một bậc. Mặc Trì không còn lúc nóng lúc lạnh, Tư Tồn cũng không còn run rẩy sợ hãi khi đứng trước anh, quan hệ giữa họ có phần tựa như những người bạn thân thiết, lại có phần giống như anh em.

Khó khăn lắm mới có được dịp tự do thoải mái thế này, hàng ngày Tư Tồn đều muốn tới thư phòng đọc sách. Niềm thích thú với văn học thôi thúc cô tìm đọc những cuốn sách văn học nổi tiếng, tiểu thuyết và thơ ca. Thậm chí, cô còn trích dẫn cả kinh điển trong những cuộc nói chuyện với Mặc Trì. Nhìn sự tiến bộ ngày một trông thấy của Tư Tồn, Mặc Trì không khỏi mừng thầm, trong lòng thầm nghĩ, chẳng phải Tư Tồn rất thông minh hay sao? Vậy mà cứ đối diện với môn Toán là lại trở nên hết sức hồ đồ?

Lúc vào thư phòng, Tư Tồn thường rất hay quên bật đèn, cứ thế ngồi trong bóng tối mà đọc sách. Mặc Trì có chút lo lắng, không biết mắt cô có vì thế mà bị cận hay không?

Còn Tư Tồn, dưới sự ảnh hưởng của Mặc Trì, thành ra càng ngày càng mê mẩn với văn học cổ điển và thư pháp. Thị trưởng Mặc từng nói: “nét chữ nét người”, nên từ nhỏ đã bắt Mặc Trì luyện thư pháp. Ngày trước, anh thậm chí còn từng đoạt giải thưởng thư pháp của thành phố. Trải qua đại nạn trong Cách mạng Văn hóa, có những tài hoa anh không thể tiếp tục phát huy được nữa do cơ thể đã bị tổn thương nghiêm trọng. Thi thoảng chỉ mở cuốn thư pháp ra xem, nhìn những nét chữ bay lượn trong đó, lòng Mặc Trì mới mau chóng nguôi dịu những nỗi buồn bực. Kể từ khi Tư Tồn bước chân vào nhà họ Mặc, lúc vì giận mẹ, lúc lại bận rộn với chuyện học hành thi cử của Tư Tồn, Mặc Trì hồ như đã để cuốn sách thư pháp ấy rơi vào quên lãng.

Ngồi xe lăn, Mặc Trì không thể nào nâng cao cổ tay trên mặt bàn vì như vậy sẽ rất mỏi. Trong phòng có một bàn uống trà nhỏ, Tư Tồn liền phủ chăn lên trên, biến nó thành chiếc ghế đầu cho anh ngồi. Khi nhìn từng nét chữ khỏe khoắn thanh mảnh hiện dần trên trang giấy, Tư Tồn không khỏi tốt cùng kinh ngạc, không ngờ anh lại tài hoa đến vậy!

“Em có biết gì về thư pháp không?”, Mặc Trì hỏi.

“Em không biết, ở nông thôn đâu có điều kiện để học”, Tư Tồn thật thà đáp.

“Vậy để anh dạy em!” Không hỏi cô có muốn học hay không, Mặc Trì trực tiếp đưa lời đề nghị, đồng thời thay cô quyết định luôn việc học. Thư pháp là môn học thú vị, có thể khiến người ta quên đi phiền muộn, quan trọng hơn thư pháp còn thể hiện nét người. Tư Tồn nếu không thi đỗ cũng không thể cứ mãi ở nhà được, anh sẽ nhờ mẹ giúp cô trở thành giáo viên dạy Ngữ văn. Nét chữ đẹp chính là bộ mặt của người giáo viên.

Khi tờ giấy Tuyên Thành 6 to rộng được trải trên bàn, Mặc Trì dạy cô viết chữ “Vĩnh” đầu tiên. Anh giảng giải cặn kẽ: “Chữ Vĩnh này gồm tám nét cơ bản trong chữ viết Trung Hoa, đó là: chấm, ngang, sổ, móc, gấp, phẩy, hất, móc. Phép luyện chữ “Vĩnh” được gọi là “Vĩnh tự bát pháp”, em hiểu không?”.

6. là một loại giấy dùng để viết thư pháp.

“Em hiểu rồi”, Tư Tồn đứng bên cạnh bàn hồi hộp nắm lấy cây bút lông nhẹ đáp.

“Hiểu rồi thì em hãy viết một trăm lần theo chữ anh vừa viết đi”.

Tư Tồn thầm nghĩ, thế là những ngày thư thái nhàn nhã của mình hết thật rồi, Mặc Trì đã trở lại là một thầy giáo nghiêm khắc, cẩn thận, tỉ mỉ dạy cô viết thư pháp. Thái độ của Tư Tồn khi mới bắt đầu học không lấy gì làm nghiêm chỉnh cho lắm. Bảo cô luyện chữ “Vĩnh” bát pháp thì cô không muốn viết một trăm lần, cũng không phân tích nét bút, không nghiên cứu sự kết hợp các nét. Thế nên chữ viết ra trông giống như đàn bướm bay lượn lộn xộn khiến

Mặc Trì cực kì tức giận: “Đến trẻ con em cũng sẽ không dạy nổi đâu”.

Mặc Trì kiên quyết nói rằng, cô phải viết cho kì được mới thôi. Thật ra, Tư Tồn “thông minh vốn sẵn tính trời”, chỉ cần bỏ ra một chút công sức sẽ tiến bộ trông thấy. Cô chăm chỉ chép từ Cổ thi thập cửu thủ đến Đường Tống bát đại gia, chữ viết càng ngày càng có chút thần sắc.

Trong lúc Tư Tồn tập viết chữ, Mặc Trì tận dụng chút thời gian về phòng ngủ trưa. Tư Tồn trong lòng tự nhủ, thư pháp chẳng thể luyện một ngày mà thành, trước mắt lại không phải chịu áp lực thi cử nên khi đã viết mệt, cô liền nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi.

Cảnh tượng Tư Tồn tay cầm bút lông, gục đầu nằm ngủ, bím tóc nhỏ sổ tung, khuôn mặt ửng đỏ đập ngay vào mắt Mặc Trì khi anh vừa bước vào thư phòng. Tiếng lộc cộc phát ra từ xe lăn của Mặc Trì cũng không đủ sức làm cho Tư Tồn tỉnh giấc. Mặc Trì khẽ mỉm cười, nhìn Tư Tồn lúc này trông giống như một chú mèo lười, bất chợt trong đầu nảy ra một ý nghĩ tình nghịch, liền cầm bút chấm mực, vẽ thêm cho cô bộ râu với hai bên ria mép. Ngồi bút lông lạnh lạnh làm Tư Tồn khẽ chau đôi mày thanh tú, miệng khẽ mấp máy nhưng vẫn chưa có vẻ gì muốn tỉnh. Mặc Trì mở sách ra đọc nhưng mắt cứ bị hút về phía Tư Tồn đang ngon lành ngủ với bộ râu mèo phía xa, đôi môi cong lên thành một nụ cười hoàn mĩ.

Một lát sau, Tư Tồn tỉnh dậy, ho nhẹ một tiếng, dụi mắt rồi mơ hồ nhìn quanh, thấy Mặc Trì đang nhìn chăm chăm về phía mình, liền khẽ cười ngượng nghịu, cặp ria mèo cũng theo đó mà cong lên.

Nhìn bộ dạng đáng yêu ấy của Tư Tồn, Mặc Trì không nhìn được bật cười thành tiếng. Tưởng rằng vì chuyện mình ngủ quên mà bị cười nhạo, Tư Tồn vội vã cầm bút lông lên, cầu nhàu nói: “Em mới ngủ được một lúc thôi, sẽ tiếp tục viết ngay đây”. Cô gái nhỏ lúc mới đến sợ sệt là vậy, bây giờ đã dám tròng mắt với anh. Về phía bản thân mình, Mặc Trì đối với cô cũng ngày càng thấy thoải mái, tự nhiên hơn.

Về ngây ngô không hề hay biết về khuôn mặt bị vẽ khiến Tư Tồn trông càng đáng yêu hơn bội phần. Mặc Trì như được tiếp thêm động lực, muốn trêu cô thêm chút nữa, liền nói: “Hôm nay không viết nữa. Viết chữ không phải luyện một ngày mà đẹp ngay được. Sắp Tết rồi, nghe nói trên phố rất náo nhiệt, chúng ta ra ngoài chơi đi”.

“Được thôi”, Tư Tồn đáp không chút do dự. Sắp Tết rồi mà cô vẫn chưa được đi chơi đâu cả.

Cô đẩy Mặc Trì về phòng, giúp anh thay áo khoác, đi giày, phủ thêm lên chân anh một chiếc chăn dày nữa. Mặt trời tuy chưa lặn nhưng chỉ muộn chút nữa thôi gió lạnh sẽ lùa khắp phố phường, không thể không giữ ấm cho Mặc Trì. Tươi tắn cho Mặc Trì xong, Tư Tồn chạy về phòng mình, khoác chiếc áo bông được anh mua cho, không kịp soi gương đã vội đẩy anh ra ngoài.

Hai người chẳng mấy chốc đã ra khỏi con phố nhỏ yên tĩnh, vòng qua một vài con phố lớn khác mới đến con phố nhộn nhịp nhất của thành phố: Phố Nam Sơn. Đường phố tràn ngập không khí của ngày Tết. Cửa hàng nào cũng treo đèn lồng đỏ và khẩu hiệu chào mừng năm mới. Phố chưa bước vào giờ tan ca chiều chưa mấy đông đúc, nhưng người nào người nấy một khi đã nhìn thấy khuôn mặt vẽ râu mèo của Tư Tồn đều không khỏi bật miệng cười. Lần đầu tiên được nhìn thấy sự nhộn nhịp của thành phố, những con đường sạch sẽ, những ngôi nhà khang trang và những cửa hàng đá quý sang trọng, Tư Tồn không khỏi thấy choáng ngợp, hết nhìn trái lại nhìn phải. Trong khi đó, Mặc Trì này giờ vẫn âm thầm theo dõi phản ứng của mọi người, trong lòng cực kì đắc ý.

Hai người vì háo hức đi vội nên đều không ai mang theo tiền. Mặc Trì thấy thế liền dịu dàng bảo Tư Tồn thích gì cứ ghi ra, lần sau sẽ quay lại mua, nhưng cô chỉ lắc đầu nguây nguây, nói mình chẳng thiếu thứ gì cả.

Mặc Trì khẽ cười: “Đâu cứ phải chờ thiếu mới mua, nếu thích thì lúc nào em cũng có thể mua được mà”. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác ngác ngác của Tư Tồn, Mặc Trì càng muốn trêu thêm: “Thôi, người quê mùa như em không hiểu được đâu”.

Quả là anh rất thích thú mỗi lần thấy Tư Tồn ngẩng mặt lên rồi tròn mắt nhìn mình, nhất là khi trên khuôn mặt ấy còn có cả cặp râu mèo ngộ nghĩnh. Cuối cùng, anh không nhịn nổi mà cười to thành tiếng thật sáng khoái.

“Anh cười gì chứ? Người nhà quê buồn cười lắm phải không?”, Tư Tồn hỏi với vẻ không vui.

Mặc Trì ngưng cười, mặt thoáng đỏ bừng lên. Tư Tồn thấy Mặc Trì lúc cười trông rất đẹp, vẻ nghiêm túc lạnh lùng dường như biến mất, chỉ còn thấy một con người trẻ trung và tràn đầy sức sống.

Bỗng một chiếc xe gắn cò dừng lại bên cạnh họ. Mặc Trì thoáng nhìn đã nhận ra là xe của bố mẹ đang trên đường về nhà, trong lòng có chút lo lắng khi chuyện ám muội của mình sắp bại lộ. Mới nghĩ tới đó, Trần Ái Hoa đã từ trong xe bước ra, đi đến bên khẽ hỏi: “Hai con ở đây làm gì vậy?”

Tư Tồn nhìn Mặc Trì đang cười gượng gạo ở phía sau, rồi quay lại trả lời, vẻ lo lắng: “Chúng con ra ngoài đi lòng vòng một chút. Bọn con sẽ về ngay đây”.

Trần Ái Hoa chỉ vào khuôn mặt bị vẽ của Tư Tồn mà nói: “Xem con kia, đang làm gì vậy?”

Không nhịn được, Mặc Trì bật cười lớn tiếng. Tư Tồn lúc này mới chợt dạ, bèn chạy ngay ra xe ô tô cúi xuống soi gương. Chỉ thấy phản chiếu trong đó một khuôn mặt trắng nõn nã với bộ râu mèo đang nhìn mình trân trân.

Tư Tồn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, liền hét lên với Mặc Trì: “Là anh làm phải không? Anh cố ý đưa em ra ngoài để trêu trêu, đúng không?” Vừa nói vừa đưa tay lên mặt hồng hồng lau đi vết mực, nhưng càng lau càng không sạch, chỉ thấy mặt đỏ ửng hết lên.

Trần Ái Hoa không nhịn được cũng cười ồ lên, đến Thị trưởng Mặc ngồi ở trong xe cũng phải bật cười thành tiếng.

Hiếm có buổi tối nào cả nhà được quây quần đông đủ bên mâm cơm như thế này. Thị trưởng Mặc cũng phần chán vì lâu lắm rồi mới thấy Mặc Trì vui vẻ như thế. Ông biết, đều nhờ công của Tư Tồn cả. Mặc Trì chẳng ngờ da mặt của Tư Tồn lại mịn màng và ăn màu đến vậy, đã dùng cả nước lạnh, nước nóng, xà phòng thơm, dầu gội đầu và xà phòng giặt mà không sao tẩy sạch được vết mực, lại còn khiến da mặt trông như sắp rách đến nơi. Lúc ăn cơm, Trần Ái Hoa cười nhẹ nói: “Chắc là phải mất mấy ngày đấy, con đừng cô” xoa nũa. Từ từ rồi sẽ hết thôi”. Trong khi đó, bộ dạng bối rối của Tư Tồn chỉ càng khiến cho Mặc Trì cười mãi không ngớt.

“Anh còn cười được nữa? Đều tại anh cả đấy”, Tư Tồn xấu hổ nói. Bỗng nhớ ra mình đang ngồi ăn cơm cùng vợ chồng Thị trưởng Mặc, cô ngượng ngùng không biết giấu mặt đi đâu, lại xen lẫn cả sợ hãi, cúi đầu chú tâm ăn uống.

Mặc Trì khẽ cười, nói: “Em đừng ngại. Lúc ở nhà họ là ba mẹ của chúng ta, không phải là lãnh đạo”.

Câu nói ấy của Mặc Trì khiến Tư Tồn ngại đến nỗi chỉ còn nước muốn độn thổ. Song, tiếng chuông điện thoại bỗng đâu vang lên kịp thời như thể giải cứu cho cô. Trần Ái Hoa mau mắn đi nghe điện thoại, trong khi Mặc Trì quay sang kể chuyện dạy Tư Tồn luyện viết thư pháp cho cha nghe, cô được Thị trưởng Mặc nhất mực cổ vũ. Ông còn dặn Mặc Trì: “Con cũng nên cố gắng luyện lại thư pháp đi, nếu bỏ phí thì thật đáng tiếc lắm”.

Trần Ái Hoa hình như nhận được tin gì đó rất vui, giọng nói có phần vút cao hơn bình thường, thậm chí lúc kết thúc cuộc gọi còn ríu rít cảm ơn. Bà trở lại bàn ăn, mang theo nét mặt hồng hào phấn khởi, phần chần nói: “Điện thoại của lão Cao ở phòng giáo dục, kết quả thi đại học có rồi. Tịnh Nhiên nhà chúng ta đạt điểm cao nhất tỉnh”.

Lời vừa dứt bà đã quay người bước trở ra chỗ để điện thoại, nói vọng vào: “Tôi phải gọi cho chiến hữu của ông ở Nam Kinh, nhờ ông ấy nhắn Tịnh Nhiên mau chóng quay về thu xếp hành lý”.

“Bà quay lại đây đã nào”, thị trưởng Mặc lên tiếng ngăn cản, nhưng giọng nói xem ra đã tràn ngập niềm vui: “Vội gì chứ? Mấy ngày nữa Tịnh Nhiên về rồi. Kết quả chính thức còn chưa được công bố, công bố” rồi cũng phải ba tháng sau mới nhập học, vội vàng thu dọn đồ đạc làm gì?”

“Ôi, tôi vui quá nên hồ đồ mất rồi”, Trần Ái Hoa khẽ cười nói: “Tịnh Nhiên nhà ta đúng là rất có chí, bình thường đã xếp hạng nhất toàn trường, bây giờ lại đạt điểm thi cao nhất tỉnh nữa, trường Đại học Bắc Kinh đúng là không thành vấn đề”.

Mặc Trì đặt đũa xuống, hỏi mẹ: “Bác Cao có nói kết quả thi của Tư Tồn thế nào không ạ?”

Trần Ái Hoa thốt lên một tiếng “Ồ”, có lẽ bà vì Tịnh Nhiên mãi vui mà quên cả việc hỏi điểm thi cho Tư Tồn.

Thị trưởng Mặc đỡ lời: “Kết quả mới có, chưa chắc đã kiểm tra ngay hết được. Để mấy hôm nữa rồi hỏi tiếp vậy”.

Tư Tồn nín lặng ăn cơm. Đã sớm biết mình thi không tốt, nhưng khi đặt cạnh một người ưu tú như Tịnh Nhiên, cô không tránh khỏi cảm thấy có chút chua xót trong lòng.

Mặc Trì nhìn bộ dạng như muốn khóc của Tư Tồn, bèn gấp cho cô một miếng thịt gà: “Nhà mình hôm nay có một nữ trạng nguyên, lại thêm một con mèo mướp nữa. Đứng là song hi lâm môn”.

Mùa xuân năm 1978, bầu không khí vui vẻ tràn ngập nhà họ Mặc. Tịnh Nhiên trở thành ngôi sao của thành phố. Mỗi ngày, họ hàng thân thích đều kéo đến chúc mừng nhiều không kể xiết. Lúc Tịnh Nhiên nhận được giấy gọi nhập học của khoa Kinh tế trường Đại học Bắc Kinh, Trần Ái Hoa mua ngay cho cô bộ ga trải giường, chậu rửa mặt, khăn tắm, bàn chải đánh răng, quần áo, từ đầu đến chân đều mới tinh cả. Mấy túi đồ đều đã xếp hàng nằm chờ trong phòng, qua Tết sẽ theo cô chủ đến Bắc Kinh nhập học. Tư Tồn vẫn chưa biết điểm thi, có nhận được giấy gọi nhập học hay không chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Khách khứa đến nhà như nêm, Mặc Trì vốn tính không ưa náo nhiệt, mỗi ngày đều ẩn mình trong thư phòng, tìm thú vui riêng qua việc đọc sách, luyện thư pháp. Tư Tồn nhờ phúc của Mặc Trì cũng được thư thái nhàn nhã. Đằng sau cánh cửa thư phòng đóng chặt, cả thế giới chỉ thuộc về riêng hai người bọn họ. Giữa bốn bề ba bức đều là những giá sách cao ngất, cuốn nào Tư Tồn cũng thêm thường muốn đọc, nhưng Mặc Trì lại bắt cô phải luyện thư pháp, viết đủ mỗi chữ một trăm lần mới được tự do thích gì làm nấy. Chữ viết của Tư Tồn vì thế chẳng mấy mà tiến bộ rất nhanh, mỗi nét bút đều có thần có thái hơn. Niềm yêu thích với cây bút lông và giấy Tuyên Thành cũng chẳng biết tự bao giờ thấm vào trong Tư Tồn rất đối tự nhiên, khi viết cô hồ như quên bẵng tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ tập trung tinh thần vào từng con chữ.

Viết chữ mãi cũng mệt, Mặc Trì thường bày ra mấy trò chơi mới mẻ để hai người cùng chơi. Biết Tư Tồn thích văn học, thuộc khá nhiều thơ ca, Mặc Trì đặc ý cười hỏi: “Vây, đọc ngược thì sao nào?”.

“Đọc ngược?”, Tư Tồn tròn mắt ngạc nhiên: “Đọc ngược lại làm gì?”

“Cô nhân nói rồi, thế nào gọi là thuộc nằm lòng”, Mặc Trì vui vẻ đáp.

“Anh có thể đọc ngược được sao?”, Tư Tồn không tin liền hỏi lại.

“Không thể”, Mặc Trì thật thà đáp: “Nhưng hãy thử cùng thi một phen xem ai đọc nhanh hơn”.

“Thi thì thi”. Thấy Mặc Trì trêu chọc, tính bướng bỉnh nổi lên, Tư Tồn mau mắn đưa ra quyết định.

Mặc Trì tìm cuốn Đường thi tam bách thủ ấn vào tay Tư Tồn: “Thi bài nào, em chọn đi”.

Tư Tồn lật giờ cuốn sách, thấy bài thơ Tương Tiến Tửu của Lý Bạch đập vào mắt, không chần chừ chọn ngay.

Mặc Trì khẽ cười đáp: “Là bài em thuộc sao? Được! Nhưng phải đọc ngược nhé! Xem trong mười phút ai sẽ học thuộc trước”.

“Anh không có sách thì học thế nào?”

“Anh đọc xuôi được thì sẽ đọc ngược được”.

Tư Tồn hậm hực nhìn anh, vậy thì có gì tài giỏi chứ, em không tin anh không có sách lại có thể học thuộc được trước em

Mười phút trôi qua, Mặc Trì hô hết giờ, Tư Tồn đang mãi miết trong đồng chữ vội ngẩng đầu lên. Mặc Trì thấy vậy hỏi: “Ai đọc trước đây?”

“Anh đọc trước đi!”

“Anh đọc trước cũng được. Em đọc sách tiếp đi, cho em thêm thời gian học thuộc đây”.

Tư Tồn cầm quyển sách lên trước mắt, nói: “Anh bắt đầu đi!”

Mặc Trì quả nhiên thông minh hơn người. Anh nhắm mắt, chậm rãi đọc từng câu thơ đang hiện lên trong đầu. Đọc chậm và chắc chính là bí quyết của anh, chỉ cần không ngập ngừng thì chữ nghĩa nhất định sẽ trôi chảy tuôn ra.

Tư Tồn tròn mắt, hồ như không thể nào tin được việc Mặc Trì không liếc mắt vào sách lấy một cái, hoàn toàn chỉ dựa vào trí nhớ mà có thể đọc một mạch từ dưới lên từng câu từng câu trong thiên cổ tuyệt ca của Lý Bạch.

Trong nháy mắt, Mặc Trì đã đọc đến: “Hồi phục bất hải đảo lưu môn. Lai thượng thiên thủy chi hà hoàng kiến bất quân”. Tuy đọc chậm nhưng vô cùng lưu loát, trôi chảy, không thừa, không thiếu, không sai lấy một chữ. Tư Tồn thực sự cảm thấy choáng váng.

“Thế nào?”, Mặc Trì đắc ý giương lấy cuốn sách trên tay Tư Tồn: “Đừng học nữa, đến lượt em rồi đây”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Tồn liền vênh lên: “Em đọc đây, anh nghe nhé”.

Nói rồi cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu cất giọng: “Sầu cổ vạn tiêu đồng nhĩ dữ. Tửu mĩ hoán xuất tương nhi hô”. Cô đọc vang: “Cửu kim thiên, mã hoa ngưu, chúc quân đối thủ cô tu kính. Tiền thiếu ngôn vi hà nhân chủ. Hước hoan tử thiên thập tửu đầu. Lạc Bình yển thời tích Vương Trần”.

Lần này đến lượt Mặc Trì ngẩn ngơ không nói nên lời. Tư Tồn đọc nhanh, chất giọng lạnh lạnh, uyển chuyển như những hạt ngọc rơi trên mâm vàng. “Danh ki lưu giả âm hữu duy. Mịch tịch giai hiền thánh lai cổ. Tinh nguyên bất túy trường nguyên đần. Quý túc bất ngọc soạn cô chung. Thính nhĩ khuy nhĩ ngã vị quân thính. Khúc nhất ca quân dữ, sinh khâu đan, tử phu sầm”.

Mặc Trì buông rơi cuốn sách, ánh mắt bị hút mãi về phía đôi môi nhỏ xinh đang không ngừng mấp máy. Đây mới thật sự là thuộc lòng, thuộc như nước chảy, không vấp bất cứ chỗ nào. Đợi anh bình tĩnh lại, Tư Tồn mới lấy hơi đọc tiếp. “Tuyệt thành mộ ti thanh như triêu. Phất bạch bi kính minh đường cao. Kiến bất hựu, hồi phục bất hải đảo lưu môn. Lai thượng thiên thủy chi Hà Hoàng, kiến bất quân”.

Mặc Trì ngẩng người ra, đây có đúng là cô gái vì không làm được toán mà khóc nức hay không? “Sao em có thể đọc được như vậy?” Một lát sau, anh mới cất lời hỏi cô.

“Vậy tại sao anh lại đọc được?” Tư Tồn hỏi lại, khẽ lúc lắc bím tóc trên đầu.

Bí quyết của anh là đọc chậm và chắc. Anh không hiểu tại sao Tư Tồn có được lối tư duy không hề vương chút trở ngại nào, vừa đọc nhanh lại lưu loát đến thế. “Lẽ nào trước đây em đã từng đọc thuộc từ dưới lên rồi sao?”

“Em không tệ nhạt như vậy đâu”, Tư Tồn nói: “Nhưng mà thôi, em sẽ cho anh biết bí mật của em!”

Tư Tồn ghé tai Mặc Trì, làm bộ thần bí nói: “Bài thơ này thật ra em chưa từng học, đọc xuôi hay đọc ngược cũng vậy thôi”.

Thì ra là vậy!

Mặc Trì có chút dở khóc dở cười. Chưa từng học qua, đương nhiên không bị lối tư duy của tác giả làm cho rối cả lên. Tư Tồn lúc này vẫn giữ nguyên tư thế ghé sát bên anh, nở nụ cười ranh mãnh, hơi thở nhẹ nhàng ngọt ngào phả vào bên tai khiến trái tim Mặc Trì trong giây phút đập loạn nhịp. Trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác rạo rực khó tả, đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng, toàn thân bất động như thể bị đóng băng.

Thế rồi một dòng chảy mềm mại, tinh tế, ấm áp và ngọt ngào róc rách len lỏi trong từng tế bào cơ thể anh. Anh để mặc mình mãi miết đắm chìm trong dòng chảy êm ái ấy. Chỉ đến khi một tiếng kêu khe khẽ đập vào tai, cùng cảm giác trên đôi tay về một cơ thể nhỏ nhắn đang căng ra, Mặc Trì mới mở mắt bừng tỉnh khỏi cơn mê mị và phát hiện ra anh đã ôm Tư Tồn vào lòng từ lúc nào, môi anh đang khẽ chạm vào môi cô.

Mặc Trì như bị sét đánh, vội vàng buông tay ra. Nom bộ dạng Tư Tồn như muốn khóc đến nơi, anh luông cuống không biết phải làm sao. Nụ hôn này đối với anh cũng là lần đầu tiên, mà lại khiến cả Tư Tồn sợ hãi, tình thế như vậy quả thật khiến anh không khỏi lúng túng. Anh rón rén chạm vào Tư Tồn, khẽ nói: “Anh xin lỗi!”

Tư Tồn sững người, lấy tay che miệng, mắt ngân ngấn nước, gương mặt đỏ bừng. Dáng vẻ không có vẻ gì như đang tức giận, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại có thể thân mật với anh như vậy.

Mặc Trì khẽ thở dài, anh biết mình đã yêu cô mất rồi!

“Chúng ta sinh ra vốn vô minh, vậy hãy cùng nhau học hành nhé!”, Mặc Trì nói rồi không đợi Tư Tồn trả lời, liền ôm chặt cô vào lòng, tìm kiếm đôi môi cô.

Tư Tồn thốt lên tiếng kêu khe khẽ, nhân lúc cô hé miệng, Mặc Trì vừa run rẩy vừa mạnh bạo đưa lưỡi vào miệng cô, vừa cuốn lấy cảm giác ngọt ngào vừa dè dặt dịu dàng như thể sợ sẽ làm cô vỡ tan ra vậy. Tư Tồn thoáng ngây người, rồi từ từ đáp lại anh. Trong cô, chút gì đó hạnh phúc, chút gì đó say đắm quên vào nhau, lan tỏa trong nỗi dịu ngọt không thể diễn tả thành lời.

Lúc Mặc Trì nhẹ nhàng buông Tư Tồn ra, đôi môi cô đã đỏ mọng cả lên, cặp mắt mơ màng dường vẫn chìm đắm trong nụ hôn. Mặc Trì khẽ vuốt ve khóe môi hơi sưng phồng của Tư Tồn, lo lắng hỏi: “Anh làm em đau rồi phải không?”

Tư Tồn sượng sùng lắc đầu. Mặc Trì nắm chặt lấy tay cô, nhìn sâu vào đôi mắt ngân ngấn nước, khẽ nói: “Anh đối ý rồi”.

“Sao cơ?”, Tư Tồn thất thần hỏi. Mới gần gũi đó thôi mà anh đã thay đổi rồi sao?

“Em tốt như vậy, sao có thể để em đi chứ. Anh muốn giữ em lại bên anh”.

“Anh yên tâm, em sẽ không đi đâu cả. Em đã hứa với thư kí Lưu rồi, cả đời này chỉ ở bên cạnh anh thôi”. Mặc Trì mở to hai mắt, quá ngỡ ngàng trước lời Tư Tồn thốt ra: “cả đời không rời xa” ư, câu nói ấy sao mà ngọt ngào đến vậy. Nhưng, thứ anh cần là tình yêu, không phải là trách nhiệm

Ngày mừng năm tháng Giêng, Lưu Xuân Hồng đến nhà họ Mặc chúc Tết. Bà vốn là Thư kí của Thị ủy, cũng là bạn học của Trần Ái Hoa. Lưu Xuân Hồng đường quan lộc tuy bình thường, nhưng luôn nhanh nhạy nắm bắt thông tin và có một bầu nhiệt huyết hơn người. Trước đây, khi Trần Ái Hoa ngờ ý muốn tìm cho Mặc Trì một người bạn đời, bà nhận lời và chỉ một tháng sau đã dẫn Tư Tồn - một cô gái xinh xắn, có học từ nông thôn tới nhà Thị trưởng Mặc. Vì bà là “người mai mối” nên Trần Ái Hoa muốn Mặc Trì và Tư Tồn nhất định phải xuống chào hỏi.

Mặc Trì thời gian gần đây tinh thần vô cùng thoải mái, Tư Tồn cũng đã không còn rụt rè như lúc mới đến. Cặp vợ chồng trẻ ngồi trên ghế sofa, tuy giữ khoảng cách nhưng nét mặt ai nấy đều lấp lánh ánh hạnh phúc. Lưu Xuân Hồng thấy thế vỗ tay cười vui vẻ nói: “Trông hai đứa càng lúc càng xứng đôi!”, khiến cả Mặc Trì lẫn Tư Tồn cùng e thẹn cúi đầu. Đột nhiên, Lưu Xuân Hồng nhớ ra một việc, liền quay sang Trần Ái Hoaướm lời hỏi: “Chị đã sắp xếp công việc cho Mặc Trì chưa vậy?”

“Vẫn chưa! Việc của thành phố” lão Mặc và tôi còn lo không xuê, thời gian đâu ra lo việc nhà mình nữa”, Trần Ái Hoa nhẹ đáp. Công việc của Mặc Trì vốn là nỗi bận tâm từ lâu trong lòng bà, cũng là việc đại sự mà bà chưa lo chu toàn được. Đứa con trai này từ khi còn niên thiếu đã tài hoa hơn người, nếu không vì chỉ nghĩ đến đó thôi lòng bà đã thất lại. Mặc Trì bị tàn phế là một sự thật không thể thay đổi, giờ bà chỉ hi vọng nó có thể tìm được một công việc ổn định, an phận sống qua ngày mà thôi.

“Nghe nói Cục Dân chính đã phục hồi và đang xem xét việc tuyển một thanh niên tàn tật, có tố chất và học vấn để làm trợ lí. Năm nay tôi sẽ nghe ngóng, nếu có tin gì sẽ nhắn lại cho chị”, Lưu Xuân Hồng nhiệt tình nói.

Toàn thân Mặc Trì bỗng run lên, không dừng được liền quay mặt đi. Dẫu cho việc anh bị tàn tật là hiện thực không cách gì thay đổi, nhưng nghe chính miệng người khác nói đến cụm từ “thanh niên tàn tật” chẳng khác nào bị một mũi dao đâm thẳng vào tim, vừa đau đớn vừa khó chấp nhận.

Thoáng nhìn đã cảm nhận được nỗi đau đớn của con trai, Trần Ái Hoa vội vàng chuyển chủ đề câu chuyện, rồi bảo Tư Tồn đỡ Mặc Trì về phòng nghỉ ngơi. Mặc Trì vẫn hoàn toàn bất động, bàn tay nắm chặt tấm chăn len phủ trên đôi chân. Tư Tồn biết rằng, bản thân Mặc Trì không bao giờ muốn để người khác nhìn vào thương tật của mình, liền nhanh ý nắm chặt tay anh, quay sang nói: “Lâu lắm thư kí Lưu mới đến nhà chơi, chúng ta ngồi với cô ấy thêm một lát nữa nhé”. Lần đầu tiên cất lời trước mặt khách nhà họ Mặc, Tư Tồn lo lắng đến nỗi tim đập loạn lên. Nhưng Lưu Xuân Hồng đã mừng rỡ nói: “Tư Tồn càng ngày càng hiểu chuyện, xinh đẹp lại chẳng chặc ra nhiều rồi. Xem ra, tôi thật không nhìn nhầm người”.

Nghe Tư Tồn nói vậy, Mặc Trì hồ như quên cả nỗi khó chịu trong lòng, trở lại với phong thái ung dung tự tin vốn có, chẳng ngờ cô gái này lại hiểu ý người khác đến vậy. Một cô gái như thế, anh sao có thể không đem lòng yêu thương. Giây phút đó anh mới thật sự biết ơn đồng chí Lưu Xuân Hồng - người đã mang Tư Tồn đến bên đời anh.

Tiếng chuông cửa bỗng đâu đột ngột vang lên, Trần Ái Hoa gọi cô giúp việc ra mở cửa nhưng vẫn không khỏi hiếu kì lắm bậm tự hỏi: “Ai đến mà không báo trước thế nhỉ?”. Liền đó, tiếng cô giúp việc từ ngoài cửa nói vọng vào: “Tư Tồn, mau xuống kí nhận thư của cháu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nhiệm vụ chính trị hay giao dịch mua bán

Giấy báo trúng tuyển đại học của Tư Tồn cuối cùng đã đến.

Cô đổ vào Khoa Trung văn của Đại học Phương Bắc. Dù chỉ cao hơn điểm sàn trúng tuyển có một điểm, nhưng vốn không nuôi hi vọng nay lại nhận được tin vui ngoài mong đợi, Tư Tồn cảm thấy vui sướng cực độ, như thể nhặt được một món quà bất ngờ từ trên trời rơi xuống.

Ngày mừng bầy, Trần Ái Hoa xin nghỉ phép để đưa Tịnh Nhiên đến Bắc Kinh nhập học. Bà đưa cho Mặc Trì một trăm đồng để giúp Tư Tồn sắm sửa vài thứ, chuẩn bị hành trang nhập học. Đêm trước khi đi, bà và Mặc Trì đã cùng chuyện trò rất lâu.

“Bây giờ nó đi học, đủ lông đủ cánh, có thể tự bay rồi”.

“Cô ấy vốn dĩ đã có thể bay cao từ lâu rồi mẹ ạ”.

“Đừng nói với mẹ là con vẫn không xem người ta ra gì. Thay đổi của con mấy ngày vừa rồi, ba mẹ đều biết cả”.

“Từ trước đến nay, con chưa bao giờ xem thường cô ấy, nhưng cứ trói buộc cô ấy vào với con thì thật không công bằng với cô ấy chút nào!”

“Con à! Ba con nói rồi, ai có phúc phận của người này, chúng ta không quản được”.

Sáng sớm ngày mừng bầy, Trần Ái Hoa cùng Tịnh Nhiên lên đường đến Bắc Kinh, dặn cả nhà là không cần tiễn ra bến xe. Tịnh Nhiên trước khi rời khỏi nhà không kìm được bật khóc nức nở, nhìn ba, nhìn mẹ rồi ôm chầm lấy Mặc Trì nói: “Anh, em không nhớ xa anh”.

Hai anh em Tịnh Nhiên và Mặc Trì vốn thân thiết là vậy, nay phải xa nhau, có chút không đành lòng. Mặc Trì lau nước mắt cho em gái, cười nói: “Nữ trạng nguyên mà lại khóc nhè thế này, đừng khí trong phòng thi đi đâu cả rồi?”

“Anh còn cười em sao!” Tịnh Nhiên khuôn mặt đầm nước mắt, đứng dậy ôm Tư Tồn thật chặt: “Chị dâu, chị ở lại đây học đại học nhé, đừng quên về thăm anh trai em thường xuyên”. Vốn dĩ, cô hay gọi Tư Tồn bằng tên, nay đông đủ cả nhà, tiếng “chị dâu” thốt lên nghe mới nghiêm nghị làm sao.

Tư Tồn ôm chặt Tịnh Nhiên, dịu dàng đáp: “Em cứ yên lòng”.

Tịnh Nhiên đi rồi, đến mười lăm tháng Giêng, Tư Tồn mới nhập học, thời gian để chuẩn bị cũng còn dài. Đại học Phương Bắc tuy nằm trong thành phố” nhưng Tư Tồn vẫn phải ở nội trú. Mặc Trì đưa cho Tư Tồn một trăm đồng, rồi nhờ cô giúp việc đưa cô ra ngoài mua những đồ dùng sinh hoạt thiết yếu khi ở trong kí túc xá. Vậy mà không hiểu sao, trở về sau một tiếng đồng hồ, Tư Tồn lại đưa trả Mặc Trì vẹn nguyên số tiền ấy. Mặc Trì không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Sao em không mua gì cả?”

Tư Tồn thoáng ngập ngừng, rồi nhẹ nhàng đáp: “Em đi một vòng nhưng rốt cuộc thấy mình chẳng thiếu gì cả”.

“Ít nhất thì em cũng phải mua đồ ngủ, bàn chải đánh răng và chậu rửa mặt chứ?”, Mặc Trì nói.

“Ở nhà có hết rồi, em mang đi dùng cũng được”.

Mặc Trì nghe tới đó thì nổi nóng: “Cuối tuần và nghỉ hè em không về nhà sao?”. Cô gái này thật không biết tính toán gì cả, một bộ đồ làm sao có thể dùng cho hai nơi chứ?

“Đi đâu em mang đồ theo đấy là được mà”, Tư Tồn đáp.

Mặc Trì khê thờ dài, xem ra phải nhờ đến xe của bác Chương một chuyến rồi. Việc chuẩn bị đồ đạc cho cô anh nên tự làm thì hơn. Hồi Tư Tồn mới về nhà họ Mặc, theo phong tục cưới hỏi, Trần Ái Hoa đã chuẩn bị không ít đồ ngủ kiểu mới cho cô và Mặc Trì nhưng chúng chưa từng được dùng đến, bởi đôi tân lang tân nương chưa một lần ngủ chung phòng. Bây giờ có cơ hội dùng rồi, nghĩ thế Mặc Trì liền dặn cô giúp việc lấy ra một bộ cho Tư Tồn. Đích thân anh đi mua thêm một chiếc ga trải giường và chăn, đồng thời mua mới toàn bộ đồ vệ sinh cá nhân cho Tư Tồn, lại thêm cả sữa rửa mặt chiết xuất từ bột anh trai đựng trong chiếc hộp hình con sò hết sức đẹp đẽ và tinh tế mà anh nhìn thấy trong siêu thị. Anh còn không quên cả việc Tư Tồn sẽ phải học môn thể dục, thế nên một bộ đồ thể thao và một đôi giày trắng là thứ không thể thiếu. Đến khi trả tiền, Mặc Trì có chút ngượng ngập, khuôn mặt bừng đỏ, ai nhìn vào những thứ đồ này mà không biết anh mua để tặng cho người mình yêu.

Về đến nhà, đồ đạc thì Mặc Trì nhờ cô giúp việc mang vào phòng cho Tư Tồn, còn năm mươi đồng chưa dùng hết, anh đưa cả cho cô. Tư Tồn cứ nhìn mãi số” tiền ấy mà không dám nhận. Năm mươi đồng chẳng phải tương đương với sinh hoạt phí cả một năm trời của một sinh viên đại học hay sao.

“Đi học xa nhà, trong người cũng nên có một chút tiền phòng thân chứ. Mỗi tháng anh sẽ gửi thêm cho em mười đồng tiền ăn nữa”.

“Em không cần dùng tiền đâu”, Tư Tồn vội vàng thu tay đáp. Được tiếp tục đi học thế này, trong thâm tâm cô đã vô cùng cảm kích nhà họ Mặc rồi, sao còn có thể lấy tiền của Mặc Trì chứ? Mà nghe đâu, nhà nước thậm chí còn cấp thêm cho sinh viên đại học một khoản trợ cấp, chưa biết chừng cô còn có thể tiết kiệm được nữa cũng nên, tiền ăn cũng không có gì phải lo lắng.

“Không được, đi học đại học mà lại không có sinh hoạt phí sao? Thế thì mất mặt anh lắm. Hơn nữa, khi cần mua thêm tài liệu học tập, em định tính sao?”.

Mặc Trì nói không phải không có lí, Tư Tồn nghĩ rồi nhẹ nhàng đáp: “Vậy em lấy năm đồng mỗi tháng là đủ rồi”.

“Không được, phải mười đồng”.

“Tại sao?”

“Nhìn xem, em còn nhom thế kia, ăn nhiều hơn người khác một chút cho mau lớn”.

Còn mấy ngày nữa Tư Tồn mới nhập học, mà đồ đạc thì đã chuẩn bị xong cả rồi. Đột nhiên, Mặc Trì nhớ ra một việc liền quay sang nói với Tư Tồn: “Em đã xa nhà một năm rồi, Tết cũng không được về. Tranh thủ mấy ngày nghỉ này, em về thăm gia đình một chuyến đi”. Nói rồi, Mặc Trì cũng cảm thấy có chút áy náy. Đáng ra theo lẽ thường, trong năm đầu tiên tân nương xuất giá, con rể phải cùng về lại mặt bố mẹ vợ.

Tư Tồn biết điều này từ khi còn nhỏ, lúc cô cùng anh trai sang nhà chị hàng xóm để nhóm mặt chú rể trong chuyến về lại mặt của họ. Lần này, người lẽ ra cùng cô về thăm cha mẹ chính là Mặc Trì. Nhưng nhìn anh, cô thật không dám nói ra suy nghĩ của mình.

Mặc Trì chu đáo nhờ cô giúp việc chuẩn bị hai bình sữa mạch nha và một ít hoa quả, còn lấy thêm năm bình rượu Ngũ Lương⁷, hai cây thuốc ngon, một bịch kẹo sữa lớn cho chuyến về thăm nhà này, tất cả xếp vào một chiếc túi lớn. Khi anh tiễn Tư Tồn xuống nhà, xe của bác Chương đã đợi sẵn bên ngoài. Nhà Tư Tồn nằm ở vùng ngoại ô thuộc thôn Tú Thủy, thị trấn Thiên Mã nổi tiếng với hồ và núi Thiên Mã xinh đẹp. Người dân đời đời dựa vào núi sinh sống và làm ăn, rất ít giao lưu với thế giới bên ngoài.

Chiếc xe hơi sơn đen sáng bóng lần thứ hai đi vào thôn Tú Thủy tạo nên một khung cảnh hiếm hoi xôn xao: Nhiều người dắt trẻ con đi theo vì tò mò hoặc muốn lát nữa có thể sờ vào chiếc xe một cái, thậm chí còn nghĩ nếu được ngồi vào bên trong một lúc thì còn gì tuyệt vời bằng. Xe dừng lại bên hồ Thiên Mã, Tư Tồn xuống xe nhưng hồ như không nhận ra ngôi nhà mình đã sống trong mười bảy năm qua. Từ chỗ ngôi nhà ba gian bằng đất trước kia giờ đã mọc lên một ngôi nhà rộng rãi khang trang với một khu vườn xinh xắn gọn gàng, ốp bằng gạch đỏ.

Người trong thôn không ngừng truyền tai nhau, những câu như: “Tư Tồn được gả vào nhà Lãnh đạo cấp cao có khác, bây giờ đã áo gấm về làng rồi”.

“Nhà ông Chung năm ngoái gả con gái, năm nay cưới con dâu, thật là song hỉ lâm môn”.

“Bây giờ người ta là người nhà của Lãnh đạo trong thành phố”, chúng ta đương nhiên không thể so sánh được”.

“Sao con rể mới không về cùng Tư Tồn thế?”

“Nhà lãnh đạo ai cũng bận”.

7. Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khối, một giọt cũng lưu hương”.

“Sợ rằng không chỉ đơn giản như thế”.

Ba mẹ Tư Tồn nghe thấy tiếng xe hơi đỗ trước cửa, vội vàng chạy ra, nắm tay Tư Tồn định dắt vào nhà nhưng cô vẫn đứng chôn chân, chỉ vào ngôi nhà to trước mặt hỏi: “Thế này là thế nào?”.

Mẹ Tư Tồn kéo lấy tay cô, khẽ nói: “Chúng ta vào nhà rồi hãy nói!”

Một người hàng xóm thấy vậy liền nói to: “Tư Tồn, cô thật là đại công thần của gia đình đấy. Ba mẹ cô dùng của hồi môn của cô để làm nhà mới, đầu xuân này còn lên kế hoạch lấy vợ cho anh trai cô nữa đó!”

Những lời nghe được khiến lòng Tư Tồn không biết là vui hay là buồn, quay sang hỏi mẹ: “Mọi người lấy tiền của nhà họ Mặc sao?”.

Ba Tư Tồn vừa một tay đón lấy chiếc túi lớn trong tay cô vừa nhìn đám người đang vây xung quanh, tay kia đẩy mạnh cô vào nhà: “Có việc gì vào nhà hãy nói”.

Mẹ Tư Tồn vội vàng rót nước nhưng đã bị cô dành lấy: “Mọi người thật sự đã nhận tiền của nhà họ Mặc sao?”

“Nhận rồi! Một ngàn năm trăm đồng. Vừa đủ để anh làm nhà cưới vợ”, anh trai Tư Tồn nhanh nhẹn cướp lời.

Năm nay anh trai cô hai mươi sáu tuổi, quả đã đến tuổi lập gia thất rồi. Nhưng Tư Tồn như bị một cú đòn giáng xuống bất ngờ, đầu không ngừng ong ong, thì ra nhiệm vụ chính trị mà cô cố sống cố chết giữ lời hứa chỉ là một cuộc giao dịch bằng tiền!

Ba Tư Tồn còn thêm vào: “Con trai nhà họ mất một chân, gả con cho nó chỉ với một ngàn năm trăm đồng là còn rẻ đấy”.

Mẹ Tư Tồn lườm chồng một cái rồi nói to: “Ông đừng nói bậy!”

Ba Tư Tồn rút một hơi thuốc, lầm bầm tự nói với chính mình: “Nuôi dưỡng con gái hơn chục năm trời, cuối cùng cũng được hưởng phúc của nó rồi”.

Gia đình Tư Tồn vốn xưa nay đều trọng nam khinh nữ, nếu không phải vì anh trai cô không muốn học hành thì không đời nào ba mẹ cho cô đi học. Từ trước đến nay, Tư Tồn không dám cãi ba lấy nữa lời, thậm chí còn không dám khóc trước mặt ông, gặp chuyện lớn chuyện bé cũng chỉ giấu nước mắt vào trong lòng mà thôi.

Mẹ Tư Tồn nom con gái ăn mặc ra dáng, da dẻ trắng nõn, hai má hồng hào thì biết lần này gả con gái đi quả không sai, trong lòng cũng vì thế mà yên

tâm hơn rất nhiều, liền nói: “Con cũng đừng tủi thân, con rẽ chúng ta tuy chân có ít hơn người thường, nhưng bù lại là con nhà gia thế, có bạc có tiền, nó không ốm đau bệnh tật dễ đâu đến lượt con”.

Còn nhớ, khi mới bước chân vào nhà họ Mặc, không biết bao nhiêu lần, Tư Tồn đã giật mình thức dậy trong đêm, bật khóc vì nhớ nhà, nhớ ba mẹ. Dù rằng trong nhà, ba mẹ chỉ quan tâm tới anh trai nhưng họ vẫn là người sinh thành và nuôi dưỡng cô khôn lớn, đồ da thấm thịt như bây giờ. Được Mặc Trì đồng ý cho về thăm nhà, cô đã vui không kể xiết, còn ấp ủ rất nhiều chuyện để kể với ba mẹ, cả chuyện cô sắp trở thành sinh viên trong một ngôi trường lớn. Nhưng cảnh tượng ngôi nhà sạch sẽ, đồ đạc gọn gàng có phần đường hoàng tráng lệ này lại đập vào mắt khiến cô thực sự hoang mang. Mọi người trong nhà hồ hởi sử dụng đồng tiền của nhà họ Mặc chẳng khác nào đang chà đạp lên sứ mệnh thiêng liêng mà cô tự thấy mình đang mang. Rút cuộc, đây gọi là sứ mệnh thiêng liêng sao? Thấy sắc mặt buồn bã của Tư Tồn, mẹ cô lo lắng hỏi: “Chồng con đối xử với con không tốt sao? Nhưng con yên tâm, nó chỉ có một chân, không dễ gì bắt nạt được con đâu”.

Câu nói của mẹ cô chẳng khác nào một mũi dao đột ngột đâm vào tim, Tư Tồn đau đớn đến quặn lòng. Ba mẹ cô đang nói về thương tật của Mặc Trì bằng giọng hết sức thân nhiên, thậm chí có phần sỗ sàng. Họ đâu biết anh vốn là một người đàn ông kiêu ngạo, song lại mang một trái tim cực kì dịu dàng, chăm sóc cho cô từ những điều nhỏ nhặt nhất. Chưa bao giờ cô lại có thể nhấn tâm nhắc đến thương tật của anh. Thế mà ba mẹ cô lại mang điều đó ra làm điều kiện trao đổi.

Bây giờ ở trong căn nhà mới này, Tư Tồn thấy mình thật như đang ngồi trên đồng lửa. Chỉ có điều, vốn định ở lại nhà vài ba ngày, cô đã bảo bác Chương quay xe về thành phố mất rồi. Nhớ ra còn chuyến tàu cuối cùng vào thành phố lúc năm giờ, cùng với tâm trạng nôn nóng muốn được về bên Mặc Trì càng nhanh càng tốt, Tư Tồn đứng bật dậy nói: “Con phải quay về nhà họ Mặc đây, lần này con về là để thăm cả nhà, nhân tiện nói với bố mẹ rằng con đã đỗ vào Đại học Phương Bắc rồi, vài ngày nữa sẽ nhập học”.

“Hả?” Hồ như không thể tin được những lời vừa đập vào tai mình, ba cô liền gào lên: “Vào được đại học? Không thể nào!”

Khuôn mặt mẹ Tư Tồn có chút biến sắc: “Tại sao con lại thi đại học? Bọn họ muốn đuổi con đi nơi khác sao?”

“Không phải! Là anh ấy tin tưởng và cổ vũ, còn nói rằng con có thể thi đỗ nên khuyến khích con đi thi.

Kết quả là con đã đỗ thật”. Khi thấy ba mẹ nghe tin này mà không tỏ một chút vui mừng nào, từ tận đáy lòng, Tư Tồn cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Con không thể đi học được”, Mẹ Tư Tồn nói: “Con rời khỏi nhà họ Mặc, ngộ nhờ họ bỏ con rồi lấy người khác thay thì làm thế nào?”

“Đừng vậy!”, anh trai Tư Tồn ngồi trầm ngâm hồi lâu, giờ mới lên tiếng: “Bọn họ mà bỏ mày thì gia đình chúng ta phải trả lại một ngàn năm trăm đồng hồi môn. Mày nói đi, lúc đó tao lấy gì mà trả cho người ta đây?”

Tư Tồn vừa tức giận vừa tủi hổ, liền quay người rời đi. Mẹ cô chạy theo, dúi vào tay cô năm đồng, hai mắt đỏ hoe nói: “Đừng trách ba và anh trai con, họ cũng chỉ vì cái nhà này, vì việc duy trì cửa tiệm đồng hồ tổ tiên để lại mà thôi”

Thấy Tư Tồn không đáp, mẹ cô lại nói: “Con đừng đi học đại học, chỉ cần tìm cách đứng thật vững trong nhà họ Mặc thôi. Đây là chuyện trọng đại của cả đời người phụ nữ, lời này mẹ biết không dễ nghe nhưng vẫn phải nói ra, tất cả cũng chỉ muốn tốt cho con”.

Tư Tồn đưa lại tiền cho mẹ, nói: “Con có tiền rồi, con đi đây”.

Sau đó, cô men theo con đường vòng quanh thị trấn để quay trở lại đường lớn. Tư Tồn chẳng biết mình đã đi được bao lâu. Vào giây phút ấy, cô chỉ biết chắc chắn một điều là bằng mọi giá trở về bên Mặc Trì càng nhanh càng tốt. Đối với cô lúc này, hồ như chỉ cần quay về bên anh thì mọi nỗi niềm sẽ đều tan biến cả.

Mặt trời chẳng mấy chốc đã lặn xuống sau dãy núi, màn đêm thăm tối dần buông xuống. Gió trên núi thổi tới lạnh cắt da cắt thịt, phảng phất đâu đó có tiếng khóc hờ, ánh trăng rọi bóng những cành cây khô trên nền đất đá, giống như ma quỷ đang nhảy múa xung quanh. Tư Tồn nhớ trên con đường từ thôn mình ra thị trấn phải đi qua một nghĩa địa hoang vắng. Trước đây, ngay cả lúc ban ngày ban mặt, dù có người đi cùng cô cũng không dám nhìn ngang ngó dọc, nhất là nhìn thẳng vào những nấm mồ ấy. Bây giờ, phải đi một mình trong bóng tối chập choạng, giữa bốn bề núi non thâm u thế này, thật khiến cô忐忑 cùng sợ hãi.

Lúc đi qua nghĩa địa hoang, Tư Tồn co chân chạy thẳng một mạch. Bầu trời đã chuyển sang một màu đen kịt, một vài đốm sáng như thể ma trơi khi tỏ khi mờ thấp thoáng ẩn hiện. Dầu biết đó là ánh sáng của trạm xe lửa nhưng trong lòng Tư Tồn sợ hãi đến mức muốn ngất xỉu. Hai bên đường, những nấm mồ vô chủ lớn nhỏ chẳng khác nào đám cô hồn dã quỷ, trong khi gió lạnh vẫn không ngừng thổi vào cổ áo của cô. Trong cơn hoảng loạn sợ hãi, Tư Tồn vấp phải một vật gì đó, ngã lăn xuống đất, nước mắt cũng chảy dài trên hai bên má, nhưng cô gượng đứng dậy, chân thấp chân cao chạy thẳng một mạch về phía trước.

Thật ra, thôn Tú Thủy cách thị trấn không xa lắm, nên lúc trời xẩm tối, Tư Tồn đã đến được nhà ga. Nhưng xe lửa vào thành phố thì đã khởi hành từ trước đó rồi, còn chuyến tiếp theo sớm nhất cũng phải đến mười một giờ sáng mai.

Tư Tồn thần thờ bước tới ngồi xuống một băng ghế dài. Trên người không mang theo nhiều tiền, và lại cũng không muốn tìm nhà trọ, cô chỉ còn cách ngồi lại nơi phòng chờ nhà ga. Chiếc lò sưởi nhỏ duy nhất chẳng đủ xua đi cái giá lạnh đêm đông tháng Mười hai. Quá nửa đêm, lò sưởi cũng tắt mất, Tư Tồn vòng tay ôm lấy người, toàn thân run lên vì lạnh. Hình ảnh Mặc Trì nhẹ nhàng đi tới đắp lên mình cô chiếc chăn ấm áp vào đêm mưa bão nọ bỗng đâu như thác lũ ào về. Chưa bao giờ cô nhớ anh nhiều đến vậy.

Đến lúc biết được cô là tân nương được mua về với giá một ngàn năm trăm đồng, liệu anh còn ân cần với cô như vậy nữa không, hay trong lòng chỉ có sự coi thường, khinh miệt?

Những luồng suy nghĩ rối loạn đè nặng đầu óc Tư Tồn, cuối cùng cô thiếp đi trong bóng tối lúc nào không hay. Khi cái lạnh đánh thức Tư Tồn cũng là lúc bên ngoài cửa sổ, sương mù buổi sớm đã giăng đầy. Tư Tồn đứng dậy, vận động cơ thể, giậm chân liên tục cho tan đi cái lạnh giá làm tê liệt cơ thể. Lúc này cô mới phát hiện bụng mình đang không ngừng réo sôi lên. Từ trưa qua tới giờ, ngay cả một ngụm nước Tư Tồn cũng chưa được uống. Hơi nóng bốc lên mang theo mùi thơm của gạo chín từ quán ăn bên cạnh trạm xe lửa thật như muốn trêu ngươi. Nhưng mua vé tàu xong rồi, trên người Tư Tồn giờ đã không còn lấy một xu, chẳng còn cách nào khác là phải gắng chịu đựng cái lạnh và cơn đói.

Lúc ngồi chờ tàu, nghe chuyện qua chuyện lại của mấy hành khách, Tư Tồn mới biết hằng ngày vào sáng sớm, ở đây đều có xe bus vào thành phố. Đáng tiếc biết rồi thì đã muộn! Toàn bộ số tiền đã được dùng để mua vé tàu, việc duy nhất cô có thể làm bây giờ là đợi đến mười một giờ. Trong lòng Tư Tồn không khỏi có chút chán nản. Không ngờ vốn dĩ mang tâm trạng vui về về nhà, cuối cùng lại thành ra thảm hại thế này.

Đợi mãi, nhưng tới mười một giờ rồi mà tàu vẫn chưa đến, Tư Tồn lo lắng chạy đến phòng bán vé hỏi nhân viên nhà ga thì nhận được thông tin tàu đến trễ một chút.

Không còn cách nào khác, Tư Tồn chỉ có thể vừa đói vừa khát cô "gắng chờ"ng chơi với cái lạnh chờ được lên tàu. Dựa lưng vào bức tường lạnh như băng, Tư Tồn thấy thần trí mình trở nên mụ mị, đầu óc chao đảo nhưng cô cố cắn chặt răng, không để mình ngất đi.

Chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ từ thị trấn về đến thành phố nhưng Tư Tồn đã phải đợi đến một ngày rưỡi trong cái lạnh và cái đói. Xe lửa vào đến thành phố đã là đầu buổi chiều. Tư Tồn vừa bước xuống sân ga đã bị chói mắt bởi luồng ánh nắng đột ngột rọi đến. Cô chợt nhận ra, mình có mấy khi đi ra ngoài đâu, biết làm thế nào tìm đường về nhà họ Mặc. Một cảm giác lo lắng và cực kì bất an cuộn lên trong lòng Tư Tồn, cùng lúc một cơn hoa mắt chóng mặt ập tới khiến cô ngã gục luôn xuống đất. Trước khi chìm vào vùng tối tăm của vô thức, Tư Tồn thấy rất nhiều người vây lấy mình, miệng lầm bầm những chữ gì như: "Chính phủ đại viện... nhà họ Mặc". Thế rồi cô hoàn toàn không biết gì nữa.

Trong giấc mơ, Tư Tồn thấy mình đi lạc vào uริết bãi tha ma giữa bốn bề trời tối đen như mực, gió lạnh rít lên từng hồi. Cô vừa mệt vừa đói, lao đảo đi về phía trước, bỗng cảm giác lớp đất dưới chân mềm mềm, khi cúi đầu xuống thì cô nhận ra mình đã tụt xuống một nấm mộ. Tư Tồn sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, cố sống cố chết rút chân ra nhưng lại bị một đôi bàn tay lạnh ngắt từ nấm mộ lôi mạnh xuống. Thế rồi sức kháng cự dần dần, cô thấy cả người chìm dần, chìm dần xuống lớp đất ẩm, đầu tiên là hai bàn chân, đến đùi, rồi lên đến ngực. Tư Tồn không thở được, hai tay cố hết sức vùng vẫy, hi vọng nắm được vật gì đó, nhưng thứ mà cô chạm vào đều chỉ là những ngôi mộ lạnh ngắt. Tư Tồn vô cùng hoảng sợ, hét lên thất thanh.

Bỗng tiếng Mặc Trì đang gọi tên cô từ đâu mơ hồ vang tới, cô cảm nhận được cả bàn tay anh đang dụng sức lay mạnh vai cô, nỗi sợ hãi vì thế cũng vơi bớt. Cô rất muốn ôm chặt lấy anh nhưng cơ thể không sao cử động được.

"Tư Tồn! Đừng sợ!" Mặc Trì đang nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Tư Tồn, vuốt nhẹ khuôn mặt cô, rồi ôm chặt cô vào lòng. Chiều qua, Tư Tồn được một nhân viên cảnh sát ở ga đưa về. Lúc về đến nhà, trông cô thảm hại đến mức không thể nhận ra, lại trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Mặc Trì mời bác sĩ của gia đình tới xem bệnh cho Tư Tồn thì được biết cô thành ra như vậy do vừa phải chịu lạnh, chịu đói, mệt, lại thêm nỗi hoảng sợ cực độ. Sau đó, ông tiêm cho Tư Tồn một liều thuốc an thần, truyền thêm một chai đường và dặn dò Mặc Trì để cô ngủ một giấc, như vậy sẽ nhanh chóng ổn định trở lại. Sợ Tư Tồn tỉnh dậy sẽ sợ hãi vì không có ai bên cạnh, Mặc Trì đã ở bên chăm sóc cô cả đêm. Trời vừa sáng, quả nhiên một cơn ác mộng ập tới làm Tư Tồn giật mình tỉnh giấc.

Trong cơn mê hoảng ấy, Tư Tồn cảm nhận thấy bàn tay của mình được một bàn tay cứng cáp mà ấm áp nắm lấy. Như chết đuối vớ được cọc, cô ra sức giữ chặt bàn tay đó.

Mặc Trì thậm chí suýt nữa thì bị Tư Tồn kéo từ trên xe lăn xuống bởi cô nắm tay anh quá chặt. Song anh không dám buông tay, chỉ di chuyển từ xe lăn đến bên giường, ôm chặt cô vào lòng. Hơi ấm dần trở lại với cơ thể Tư Tồn, cảm giác quặn thắt, sợ hãi cũng dần tiêu tan. Cô thấy mình từ từ thoát ra khỏi ngôi mộ lạnh lẽo và đáng sợ, trên đầu cảm nhận rõ một luồng hơi ấm áp đang truyền xuống, một người vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, thì thầm: "Tư Tồn, đừng sợ, có anh ở đây rồi!"

Thanh âm ấy phả hơi ấm gần ngay bên tai mang lại cho Tư Tồn cảm giác an tâm tuyệt đối. Một lúc cô mới dám mở mắt nhìn ra xung quanh. Đập vào mắt cô là chiếc áo len trắng, bên trong lộ ra cổ áo sơ mi màu xanh dương, và rồi cô thấy ánh mắt lo lắng và quan tâm của Mặc Trì đang nhìn mình rất chăm chú.

"Mặc Trì!" Cô cất tiếng gọi tên anh, nước mắt đã vòng quanh, từng giọt là chã rơi xuống.

"Về đến nhà rồi, không sao đâu, em đừng sợ, đã có anh ở đây!" Mặc Trì ôm Tư Tồn chặt hơn, không ngừng cất lời an ủi. Nghe giọng nói khàn khàn của anh, Tư Tồn biết cả đêm hôm qua anh không rời khỏi mình một bước, liền gục xuống bờ vai anh khóc mãi không ngừng.

Tư Tồn trước nay vốn là một cô gái bướng bỉnh, gặp chuyện buồn đến phát khóc cũng mím chặt môi kìm lại, nét mạnh mẽ, kiên cường toát ra đằng sau vẻ yếu đuối, nhút nhát bên ngoài khiến người ta không thể không động lòng. Có điều, Mặc Trì chưa bao giờ thấy cô khóc trong tuyệt vọng và đau khổ như vậy. Lại nhớ đến tình trạng của Tư Tồn ngày hôm qua lúc được cảnh sát đưa về, anh cảm thấy vô cùng lo lắng, tự hỏi không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô.

"Mặc Trì, nghĩa địa rất tối, gió thổi rất mạnh, những bàn tay từ dưới mộ túm chặt lấy em" Tư Tồn run rẩy nói, lời lẽ không mấy mạch lạc.

Mặc Trì cho rằng, Tư Tồn chẳng qua chỉ là bị một cơn ác mộng làm cho sợ hãi, nên nhẹ nhàng dỗ dành: "Chỉ là giấc mơ thôi, bây giờ không sao rồi, em đã về đến nhà, nhìn mà xem!"

Tư Tồn nhìn khắp căn phòng, nhận ra những nét quen thuộc: tường sơn trắng, tủ sách lớn kê trong góc phòng, chiếc giường lớn vô cùng rộng rãi. Đây đúng là phòng của Mặc Trì rồi, nhưng cô vẫn không ngừng lẩm bẩm nói: "Không phải mơ đâu, là em đã chạy từ nhà đến trạm xe lửa. Có một nghĩa địa rất

tối trên đường từ thôn tới thị trấn”.

“Sao em phải chạy? Chạy đến nghĩa địa làm gì? Sao lại để mình ngất xỉu ở ga xe lửa nữa chứ?” Hàng ngàn câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu Mặc Trì, rõ ràng Tư Tồn về nhà thăm ba mẹ, rốt cuộc vì sao lại thành ra thế này?

Nghĩ đến việc ba mẹ “bán” mình lấy tiền xây một ngôi nhà mới, Tư Tồn vừa tủi hổ vừa nhục nhã, trong lòng trào lên một nỗi bi thương cùng cực. Cô nghẹn ngào nói: “Em không đi học đại học đâu, em ở nhà, ngày ngày chăm nom anh”.

Đây là những lời quái quỷ gì vậy? Cặp chân mày nhúu chặt lại, Mặc Trì nhìn chăm chăm vào cô gắng hỏi: “Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tư Tồn lúc này đã khóc đến sưng đỏ cả mắt, thút thút nói: “Ba mẹ em lấy một ngàn năm trăm đồng của nhà anh để xây nhà mới và cho anh trai em cưới vợ hết rồi”.

“Có chuyện như vậy sao?”, đôi chân mày của Mặc Trì càng cau chặt hơn. Còn nhớ, lúc đầu mẹ nói sẽ tìm cho anh một cô vợ ở quê, là một người sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho anh. Lúc đó, anh đã kiên quyết phản đối bởi nghĩ rằng, không có tình cảm sao có thể kết hôn được? Hơn nữa, kết hôn rồi chẳng phải là kết án đẩy con gái nhà người ta vào hỏa ngục sao?

Thuyết phục không lại được mẹ, càng thêm bất mãn với bản thân, Mặc Trì đã cãi nhau với mẹ một trận rất to, thậm chí tuyệt thực đến nỗi ốm nặng, nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn chịu thua lí lẽ và quyết tâm của Trần Ái Hoa. Bà cố chấp tin tưởng rằng, kết hôn rồi cơ thể và tâm tính Mặc Trì sẽ ngày càng tốt lên, không những thế còn có thêm một người tri kỉ để trút bầu tâm sự.

Trước khi Tư Tồn bước vào nhà họ Mặc một ngày, Trần Ái Hoa vẫn phải vất vả kiên trì khuyên nhủ anh, nhưng từ đầu chí cuối chưa hề một lần thấy bà nhắc nhủ đến chuyện tiền nong. Bấy giờ phát giác mẹ đã dùng tiền để mua con gái người ta về tổ chức hôn sự cho mình, trái tim anh giá băng và thương tổn. Mẹ anh - một người mà anh vô cùng kính yêu lại nhẫn tâm bỏ một ngàn năm trăm đồng để mua tuổi thanh xuân và tương lai của một cô gái. Mẹ anh - một cán bộ Nhà nước, lại là cán bộ cấp cao, một người cả đời tiết kiệm, luôn làm theo lẽ công đã từ lúc nào vì anh mà làm những chuyện công tư bất phân mình thế này? Mặc Trì hít sâu một hơi, đem mọi khổ sở nén chặt xuống đáy lòng. Giờ không phải là lúc để cảm khái, càng không thể tranh biện chuyện phải trái. Điều anh cần làm ngay lúc này chính là phải xoa dịu nỗi tổn thương mà Tư Tồn đang phải gánh chịu. Không chỉ vì bản thân cô hoàn toàn vô tội, mà còn vì trải những ngày tháng qua, sau tất cả mọi sự, cô đã trở thành người quan trọng nhất trong trái tim anh mất rồi.

Anh nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Tư Tồn: “Xây được nhà là chuyện vui, hơn nữa có liên quan gì tới việc em vào học đại học đâu?”.

“Đó đều là tiền của nhà anh. Em còn mặt mũi nào đi học đại học nữa, em muốn ở nhà chăm sóc anh cả đời”.

Sau khi nghe Tư Tồn kể lại mọi chuyện một lượt, Mặc Trì lặng nghĩ, cô bé Tư Tồn này vốn nhút nhát như một chú mèo, động chút cũng thấy sợ hãi rồi, vậy mà đêm hôm dám tự mình đi qua nghĩa địa, xem ra anh phải nghĩ lại về cô rồi. Sợ rằng sau này Tư Tồn sẽ còn tiếp tục hành động bốc đồng, Mặc Trì liền căn dặn: “Từ nay về sau, bất kể chuyện gì xảy ra, em cũng không được vì xúc động nhất thời mà tự ý hành động như vậy. Có gì hãy cùng anh bàn bạc, nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết”.

“Chuyện này còn có cách giải quyết nào chứ? Gia đình em rõ ràng mắc nợ gia đình anh”.

Mặc Trì vội nói: “Em nghe này, Tư Tồn, mắc kẹ gia đình em đã nhận bao nhiêu tiền, nhưng em hoàn toàn chẳng nợ nần gì anh cả. Em đã thi đỗ thì cứ yên tâm đi học thôi. Em muốn ở lại gia đình này, anh mong còn không được ấy chứ. Hoặc giả, nếu em không muốn, anh cũng không có quyền ép buộc em”. Thốt ra câu nói ấy, trong lòng Mặc Trì quặn thắt từng cơn đau đớn. Bất luận thế nào, anh cũng không nỡ để Tư Tồn ra đi. Nhưng, việc cô đến đây đã không phải do chọn lựa của bản thân thì ít ra anh cũng muốn để cô tự quyết định vận mệnh của mình sau này.

Tư Tồn ra sức lắc đầu: “Em làm sao quay về được, ba mẹ đã tiêu hết một ngàn năm trăm đồng ấy rồi. Họ không trả nổi đâu”.

Đối diện với sự bướng bỉnh ngổ ngàng của Tư Tồn, Mặc Trì có chút tức giận, nói: “Thứ anh cho em là quyền được lựa chọn chứ không phải là tiền, bất kể em đi hay ở đều không liên quan gì đến tiền bạc hết”.

“Nhưng em cũng không thể đi được, em phải ở lại chăm sóc anh. Đó là nhiệm vụ của em”. Nếu không phải là vấn đề tiền bạc thì Tư Tồn vẫn nhớ đây là nhiệm vụ mà cô đã hứa với thư kí Lưu và quyết tâm giữ lời.

“Nghe rõ đây, Tư Tồn”, Mặc Trì chậm rãi nói từng chữ một: “Em ở lại nhà họ Mặc không phải vì một ngàn năm trăm đồng kia, càng không phải vì cái nhiệm vụ quái quỷ đó. Em ở lại vì em thích anh, hoặc em ra đi vì không thích anh. Đơn giản chỉ vậy thôi. Em đã hiểu chưa?”

“Thích” ư? Cái từ kì diệu ấy khiến Tư Tồn nóng bừng cả mặt, đầu nóng như phát sốt, nhưng mà xui quỷ khiến, thế nào cô lại thốt ra câu: “Nhưng gia đình em thật sự đã nhận tiền của gia đình anh mất rồi”.

“Tiền đó không phải dùng để giao dịch mua bán, mà là của hồi môn của gia đình em. Con gái nhà ai kết hôn mà chẳng nhận được của hồi môn. Tục lệ từ hàng ngàn năm rồi Tương lai, Tự Nhiên kết hôn, nhà anh cũng phải chuẩn bị của hồi môn cho nó, của hồi môn càng nhiều, càng chứng tỏ cô gái đó được coi trọng, em đã hiểu chưa?”

Thấy Tư Tồn vẫn chìm trong im lặng, Mặc Trì lo lắng, liền nắm lấy tay cô đặt lên đôi chân bị gãy của mình: “Em xem, anh bị gãy một chân, nhưng không phải là không đi được nữa. Tự bản thân, anh chưa bao giờ nghĩ mình là phế nhân. Anh để em đi học vì anh thích em. Anh không cần người hầu hạ mình. Điều anh cần là một người thực lòng thực dạ thích anh, và đối lại anh cũng thích người đó. Em nói xem, em có thích anh không?”

Tư Tồn mở to hai mắt, đáng vẻ ngây dại, nhưng cô biết trái tim mình đang điên cuồng nhảy múa, hồ như muốn xỏ tung lồng ngực mà bay lên. Cô hét gât đầu rồi lại lắc đầu, những giọt nước mắt trong veo còn vương trên hai bên gò má. Đôi mắt cô lúc này rõ ràng đang tỏa ra những tia sáng lấp lánh. Những luồng suy nghĩ rối rắm mông lung dường như đã được đã thông.

Mặc Trì phải hạ quyết tâm rất lớn mới để Tư Tồn đối mặt với thương tật của mình. Anh vẫn nhớ, ngày đầu tiên đôi chân tàn tật này đã dọa cô sợ đến mức nào. Anh muốn cô biết rằng, cái chân gãy là nỗi bất hạnh của anh, nhưng không thể vì thế mà biến thành xiềng xích trói buộc tự do của cô. Trái tim anh hồ như thất lại, Chân trái tàn phế cũng không chịu nghe lời, khẽ co giật nhẹ.

Tay Tư Tồn giống như phải bóng, run lên bần bật. Lòng Mặc Trì cũng nôn nao như đứng trên đồng lửa: “Em có thích anh không?” Câu hỏi của anh thêm một lần nữa rơi vào im lặng. Mặc Trì nhẹ buông tay Tư Tồn ra, vuốt gọn gàng mái tóc đang xỏ tung của cô, lặng nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm. Anh biết, ngay lúc này chưa thể nhận được câu trả lời của cô, liền nói: “Chưa nghĩ tới cũng tốt, em cứ từ từ suy nghĩ thật kĩ càng. Chúng ta ước định thế này nhé, trong bốn năm đại học này, nếu em gặp được một người đàn ông mà em thích thì bất cứ lúc nào anh cũng sẽ trả tự do cho em. Nếu em không chọn được người nào, vậy thì anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em”.

Món trứng và thịt chiên mà cô giúp việc mang lên cũng không khiến Tư Tồn gắng gượng thêm được. Trải qua một màn kinh sợ, tình dục cảm xúc lại bị một phen nháo nhào, giờ cô chỉ muốn chìm vào một giấc ngủ thật sâu. Mặc Trì đắp lại chăn cho Tư Tồn, dịu dàng nói: “Sau này, em không được phép làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa, biết chưa?”. Tưởng đến cảnh một mình cô gái bé nhỏ ấy băng qua nghĩa địa tìm tới rừng rậm, chịu đối chịu lạnh một đêm ở nhà ga, trái tim Mặc Trì quặn lên từng hồi đau đớn không nguôi.

Thình thoảng, Tư Tồn mệt mỏi khẽ lắc đầu. Mặc Trì liền nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay cô: “Em ngủ tiếp đi, đừng sợ, có anh ở đây rồi”.

Đưa mắt ra ngoài cửa sổ, thấy ánh nắng mặt trời vô cùng ấm áp, còn bên cạnh cô lúc này là vòm ngực rộng lớn và kiên định của Mặc Trì, chẳng mấy chốc Tư Tồn đã an tâm chìm vào giấc ngủ.

Ngày nhập học của tân sinh viên Đại học Phương Bắc đến sau đó hai ngày. Mặc Trì đích thân đưa Tư Tồn đến trường. Phía ngoài cổng trường, quốc kì tung bay phấp phới, loa phóng thanh đang phát bài hát “Những người Cách mạng mãi mãi là những người trẻ tuổi”, dải băng rôn đỏ ghi dòng chữ rất to: “Nhiệt liệt chào đón các bạn tân sinh viên”. Lãnh đạo nhà trường đứng hai bên cổng đón sinh viên mới, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng vui vẻ, nụ cười rạng rỡ nở trên môi. Mặc Trì không mang theo xe lăn nên chỉ ngồi trên xe hơi, dặn theo: “Anh không đưa em vào trong được. Em tự tìm nơi ghi danh Khoa Trung văn, sau đó tìm kí túc xá của mình, nhớ không?”

“Em biết rồi” Tư Tồn khoác túi đồ, tay xách theo một chiếc túi lưới lớn, nhanh nhẹn bước xuống xe. Cô vận bộ đồ thể thao mới mà Mặc Trì mua cho, chân đi đôi giày màu trắng, mái tóc tết đuôi sam gọn gàng, nom vô cùng thanh tú. Cô đứng bên đường, mạnh mẽ như một cây bạch dương nhỏ.

Mặc Trì vẫy tay nói với Tư Tồn: “Em mau vào đi, sáng Chủ nhật bác Trương sẽ tới đón em về nhà”.

Tư Tồn gạt đầu rồi mang hành lí bước vào cổng trường. Mặc Trì nhìn hút theo Tư Tồn cho đến khi bóng dáng ấy chìm khuất vào đám đông sinh viên trong khuôn viên trường mới thôi. Mặc Trì nhìn Tư Tồn bước những bước chân vững chãi đến một cuộc sống mới, trong ánh nhìn đong đầy vẻ lưu luyến không nỡ xa rời, và cả sự ngưỡng mộ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Dạy học sinh cũng giống như dạy con dâu vậy

Khi Tư Tồn đang hỏi đường đến báo danh thì một nam sinh mặc áo trắng kiểu Tôn Trung Sơn tiến đến, biết cô tìm khoa Trung Văn bèn không nói thêm câu nào đỡ lấy hành lí của cô, cười nói: “Bạn là sinh viên mới phải không? Hay quá, mình cũng ở Khoa Trung văn, mình dẫn bạn đi nhé”. Tư Tồn thấy thế vô cùng cảm kích, vừa nói cảm ơn vừa xách túi theo.

Vị nam sinh đó vừa đi vừa nói: “Bạn đừng khách sáo, hôm nay mình đến giúp khoa đón tân sinh viên. Mình là sinh viên năm ba Khoa Trung văn - Lưu Chí Hạo, học viên công nông binh. Mình thật ngưỡng mộ các bạn quá, có thể đường đường chính chính thi đỗ vào đại học!” Anh ta nói đến đây cũng vừa đúng lúc hai người đi đến cổng Khoa Trung văn. Lưu Chí Hạo đặt hành lí xuống đất rồi nói với Tư Tồn: “Bạn đứng xếp hàng ở đây nhé, phía trước không có nhiều người lắm. Mình còn phải đi đón các bạn khác nữa”.

Tư Tồn vội vàng cảm ơn, sau đó đứng xếp hàng báo danh và nhận thẻ kí túc. Phải mất một lúc Tư Tồn mới tìm được phòng 302 trong khu kí túc xá nữ như tấm thẻ nhập học đã ghi. Vừa bước chân vào phòng, một cô gái tóc ngắn với gương mặt bầu bĩnh đã chạy ra tươi cười mở lời chào đón: “Bạn là Chung Tư Tồn phải không?”

“Sao bạn biết vậy?”, Tư Tồn ngạc nhiên hỏi lại.

Cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh đáp: “Phòng chúng ta chỉ còn thiếu một mình bạn thôi, mọi người đã dán hết tên lên giường của mình rồi. Đây là giường của bạn”. Tư Tồn nhìn theo hướng tay chỉ của cô bạn cùng phòng, đúng là trên đầu giường mỗi người đều đã được dán tên. Trên dưới cả thấy có sáu

giường thì năm chiếc đã được sắp xếp gọn gàng. Các bạn cùng phòng đang dọn đồ đạc lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn Tư Tồn một cái, rồi ai nấy lại tiếp tục bận rộn dọn dẹp.

Giường của Tư Tồn ở bên trên, ngay sát cạnh cửa sổ. “Giường của mình ở dưới giường của bạn đấy”, cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh nhanh nhẩu nói.

Tư Tồn nhìn tấm thẻ gắn trên giường dưới thì thấy ba chữ “Vu Tiểu Xuân”. Vu Tiểu Xuân nom có vẻ là người chất phác, thật thà. Cô ấy lại hỏi: “Vừa nãy mình được biết mình là người nhỏ tuổi nhất phòng, nhưng bây giờ xem ra bạn là người nhỏ nhất đấy. Mình hai mươi tuổi, còn bạn thì sao?”

Tư Tồn lập tức đáp: “Mình mười tám”.

“Bạn sinh năm 60 à?”, Vu Tiểu Xuân lại hỏi.

“Không mình sinh năm 61”.

“Bạn nhỏ thật đấy. Người miền Bắc đều tính thêm tuổi mụ, còn người miền Nam chúng mình chỉ tính đúng theo năm sinh thôi”, Vu Tiểu Xuân nhí nhảnh nói.

Tư Tồn mỉm cười rồi cũng bắt đầu dọn dẹp đồ đạc của mình.

Vu Tiểu Xuân tiếp tục giới thiệu: “Nhà mình ở Triết Giang. Bạn này tên Trương Kế Phương, bạn kia tên Đồng Lệ Bình, đều là người Liêu Ninh”. Vu Tiểu Xuân chỉ vào hai cô gái ở bên giường đối diện đưa lời giới thiệu. Hai cô gái này đều là thí sinh dự thi của xí nghiệp Thẩm Dương, thế nên giống nhau từ cách chải đầu đến bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh, tuổi tác cũng tương đương, điểm khác biệt duy nhất là Đồng Lệ Bình có đeo thêm một chiếc kính cận màu trắng.

“Ồ kia, hai người tự giới thiệu về mình đi”. Vu Tiểu Xuân hướng về phía hai người còn lại đang đứng đối diện cửa phòng rồi nói.

“Được thôi, mình giới thiệu trước nhé. Mình tên là Lưu Anh đến từ nông trường Tân Cương. Trong phòng, mình là người lớn tuổi nhất, mình ba mươi ba tuổi, con mình đã lên tám rồi!”, cô gái ở giường dưới cười mở nói. Dáng người cô đậm đà, làn da hơi đỏ, nhưng các nét trên khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp. Vu Tiểu Xuân nghe giới thiệu xong lại thêm vào: “Phòng chúng ta có mỗi chị Lưu là đã kết hôn thôi nhỉ?”

Tư Tồn bất chợt mấp má môi, không biết phải nói gì nữa.

Cô gái ở giường trên giới thiệu rất đơn giản: “Mình là Tô Hồng Mai”.

Tư Tồn khẽ cười: “Chào các chị”.

“Lúc này chị thấy em bước từ trên ô tô xuống, nhà em có người làm to phải không?”, Đồng Lệ Bình hỏi. Nghe thấy vậy Tô Hồng Mai liền ngẩng đầu nhìn Tư Tồn, thần nhiên quan sát cô. Mặt Tư Tồn bỗng chốc bùng đỏ, vội vàng lắc đầu đáp: “Không phải đâu. Nhà em ở nông thôn”.

“Vậy sao lại có ô tô?”, Trương Kế Phương hỏi.

“Là... là của người thân em thôi ạ”.

Ngày đầu tiên đến kí túc xá, Tư Tồn đã làm quen với các chị em cùng phòng như thế. Ngày thứ hai là ngày Khai giảng. Ngày thứ ba đã bắt đầu đi học, chẳng mấy chốc Tư Tồn được làm quen với thầy giáo và các bạn cùng lớp.

Tiết học mở đầu cho quãng đời sinh viên đại học của cô là Lịch sử Văn học Trung Hoa do thầy giáo họ Đường đứng lớp. Thầy tuổi đã ngoại ngũ tuần, vóc người gầy đen nhưng dáng vẻ nho nhã, tiếng nói vang to sang sảng: “Chúc mừng các em đã trở thành thế hệ sinh viên đầu tiên sau khi kì thi đại học được khôi phục. Trước khi lên lớp, thầy đã xem hồ sơ của các em. Sinh viên trong lớp chúng ta, người lớn tuổi nhất là ba mươi chín. Các em tốt nghiệp trung học phổ thông vào năm 66, 67, 68 chiếm hơn nửa lớp!” Mọi người xôn xao bàn tán rồi quay sang nhìn nhau một lượt. Những người tuổi tác không còn trẻ đang tìm kiếm gương mặt mang chung dấu vết thời gian của nhau. Thầy Đường ngừng một thoáng rồi nói tiếp: “Các em sinh viên, các em đã vất vả rồi! Suốt mười năm qua, dù hoàn cảnh khó khăn ngặt nghèo, các em vẫn kiên trì học tập, nỗ lực đến cùng. Giờ đây, thi đỗ vào đại học cũng chính là các em đã chấp nhận rời xa mái ấm gia đình, thậm chí rời xa tiếng khóc đòi ăn của những đứa trẻ. Vì điều gì? Chính là vì các em đang theo đuổi tri thức!”

“Mười năm trôi qua, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian. Cơ hội học tập như ngày hôm nay đến với chúng ta không hề dễ dàng. Tôi hi vọng các em hãy dốc hết sức cho ba năm tiếp theo để bù lại khoảng thời gian đã mất”.

Tiếng vỗ tay âm ỉ như sấm vang cả phòng học. Những lời tâm huyết của thầy Đường quả thực đã chạm tới đáy tim mọi người, tiếng vỗ tay ấy cũng đồng thời là những lời động viên mỗi người dành cho chính mình. Thầy Đường giơ tay ra hiệu, cả phòng học trở lại im phăng phắc: “Tuy nhiên, lớp chúng ta có sáu em sinh viên dưới độ tuổi hai mươi tư. Các em có điều kiện hơn các bạn học khác, trí nhớ tốt hơn, không phải lo lắng việc gia đình. Các em là những sinh viên trẻ nhất, tiền đồ rộng mở nhất, hi vọng các em chăm chỉ, cố gắng học tập và nghiên cứu. Điều cuối cùng tôi muốn nói là, tuổi tác của chúng ta đã không còn trẻ nữa, tương lai của đất nước, của xã hội đều dựa cả vào các em đó!”

Tiếng vỗ tay lại âm ỉ vang dội. Tư Tồn mỉm cười, cô biết điểm thi của mình chỉ cao hơn một điểm so với điểm trúng tuyển. Trong tập thể ba mươi tám con người này, cô là người bé nhất, nền tảng kém nhất. Những ngày tháng sắp tới đây, cô sẽ phải nỗ lực rất nhiều để tiến lên phía trước.

Trường học mới được phục hồi, mọi thứ đều bắt đầu đi lên từ con số không tròn trĩnh. Nhà trường đang hết sức cố gắng xây dựng cho sinh viên một môi trường học tập tốt nhất. Phòng học mười giờ tối mới tắt đèn, còn kí túc xá thì phải đến mười một giờ mới đến giờ đi ngủ. Thư viện mỗi ngày đều mở

rộng cánh cửa để các sinh viên có thể thỏa thuê với con đỏi tri thức sau mười năm cầm vận của Cải cách Văn hóa.

Kì thi đại học toàn quốc năm nay chỉ lấy có 4%, không dễ dàng gì đỗ được, nên mọi người ai cũng gắng sức học tập, không ai muốn mình bị rớt lại phía sau, Tư Tồn và mọi người trong phòng cô cũng vậy. Dưới dự dấn dất của đàn chị Lư Anh, sáu giờ sáng, cả phòng đã thức dậy học tiếng Anh. Sau một ngày dài học hành vất vả trên lớp, đến tối trước khi tắt đèn đi ngủ, họ còn đọc thêm thi ca cổ. Tư Tồn nghe Lư Anh nói, tuổi mình còn nhỏ, không thể chịu đựng giống mọi người được khiến cô chỉ muốn bật khóc. Biết mình kiến thức cơ bản còn yếu, nếu không cùng học với các đàn chị, cô sẽ bị mọi người vượt xa mất.

Duy nhất trong phòng chỉ có Tô Hồng Mai là không tham gia các hoạt động cùng chị em. Vốn là người tự cao tự đại, lúc nào cũng chỉ thích đi một mình, cứ tan học là mọi người không thấy bóng dáng Hồng Mai đâu nữa. Lúc ăn cơm tối, Vu Tiểu Xuân rỉ tai Tư Tồn: “Nghe nói, Tô Hồng Mai là con nhà quý tộc, không giống như chúng ta. Mình nghĩ cô ta chắc chắn là đi hẹn hò yêu đương rồi”.

Tư Tồn chỉ mỉm cười mà không nói gì. Vu Tiểu Xuân miệng vừa ăn khoai tây vừa hỏi khê: “Tư Tồn, nói cho mình biết, cậu đã yêu ai bao giờ chưa?”

Tư Tồn giật mình, mặt thoáng chốc đỏ bừng lên. Nhìn về bối rối của Tư Tồn, Vu Tiểu Xuân liền bật cười khanh khách: “Mình cũng đoán cậu chưa từng yêu ai, cậu còn bé quá mà. Mình cũng chưa từng yêu ai cả”.

Tư Tồn lặng lẽ cúi đầu ăn, nhưng trái tim không ngừng đập cuồng loạn. May mà sự khác thường ấy của Tư Tồn không bị Vu Tiểu Xuân phát giác, cô lại nói: “Tư Tồn, chúng ta gia hẹn với nhau nhé? Trong ba năm đại học, bọn mình sẽ không yêu đương gì hết, chỉ tập trung học hành thôi, được không?”

Ngẩng lên, thấy đôi mắt sáng bừng của Vu Tiểu Xuân đang nhìn mình, Tư Tồn lặng lẽ đáp: “Mình đồng ý”.

Lịch học của trường kín đặc cả tuần nên các môn học cộng đồng đành phải xếp học vào ngày Chủ nhật. Từ sáng sớm, Tư Tồn và Lư Anh đã thức dậy cùng nhau học bài khóa tiếng Anh, rồi chăm chỉ viết từ vựng. Tư Tồn từng học tiếng Nga hồi cấp ba ở dưới quê, còn tiếng Anh thì chưa bao giờ học qua. Thế nên giờ đây, thay vì môn Toán, tiếng Anh lại trở thành môn học khiến việc học của Tư Tồn có phần vất vả. Cô phát âm không chuẩn, từ vựng không nhớ, lúc nào cũng trong tình trạng nhầm lẫn rối tinh rối mù. Cùng cảnh ngộ với Tư Tồn là Lư Anh, cô nàng ấy thường ước ao giả có một chiếc đài nhỏ thì tốt biết bao, bởi có thể nghe chương trình dạy tiếng Anh qua đài. Tư Tồn thầm tính, sẽ dùng hơn năm mươi đồng Mặc Trì đưa cho để hôm nào đó ra bách hóa tổng hợp mua một chiếc đài.

Khi buổi tự học sáng sớm kết thúc, Lư Anh cùng mọi người đi ăn bữa sáng rồi chuẩn bị lên lớp học Ngữ văn, Tư Tồn mới giật thột nhớ ra hôm nay là ngày bác Chương sẽ đến đón mình về nhà họ Mặc, liền quay sang nói với Lư Anh: “Chị Lư, hôm nay em về nhà họ hàng có chút việc, phiền chị xin nghỉ tiết Ngữ văn hộ em nhé”.

“Có chuyện gì mà không lên lớp thế em?”

“Em đã hứa với người nhà là ngày chủ nhật sẽ về rồi”.

Vu Tiểu Xuân nhanh trí bày cách: “Sao phải xin nghỉ, khi nào thầy giáo điểm danh, mình giúp cậu báo danh là được rồi. Dù sao lớp cũng đông, thầy giáo không nhớ ai với ai đâu”.

Tư Tồn vô cùng cảm kích, mỉm cười nói với Vu Tiểu Xuân: “Cảm ơn cậu”.

Tư Tồn ra cổng trường đứng đợi một lát thì quả nhiên bác Chương lái xe tới. Và chẳng bao lâu, cô đã có mặt ở nhà họ Mặc.

Vẫn còn sớm, nghĩ rằng Mặc Trì đang nghỉ ngơi, Tư Tồn nhẹ nhàng đi lên tầng, toan vào thư phòng ngồi học tiếng Anh một lát, không ngờ anh đã ở đó từ lúc nào. Tuy gắng ẻm nệm và giọng nói cô" tỏ ra bình thường, nhưng lòng chờ mong và nỗi vui mừng vẫn không thể không lộ ra qua cách anh hỏi hà đây xe lăn về phía Tư Tồn, gấp gấp hỏi: “Em về rồi đấy à?”.

Nhận rõ khuôn mặt đang ửng đỏ của Mặc Trì, trong lòng Tư Tồn thấy như sóng biển đang dạt dào: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Biết hôm nay em về từ sáng sớm anh đã đợi ở đây”, Mặc Trì lại hỏi: “Em đã ăn sáng chưa?”

“Em ăn rồi Dì Trần đâu anh?”

“Mẹ đi xuống cơ sở rồi, cuối tuần mới về cơ. Anh nói cô giúp việc chuẩn bị cho em một ít trái cây nhé”, Mặc Trì khê úm hỏi.

“Không cần đâu!”, Tư Tồn ngồi xuống đáp: “Em muốn ăn sẽ tự đi lấy”. Sự ân cần vẻ như khách sáo của Mặc Trì khiến cô cảm thấy như mình đang ngồi trong nhà của một người xa lạ vậy.

“Thế cũng được”. Mặc Trì đáp lời, liền đó đẩy xe lăn đến bên Tư Tồn, ân cần hỏi: “Em học thế nào? Có theo được môn Toán không?”

Tư Tồn khuôn mặt bừng đỏ, hai mắt mờ lớn nói: “Khoa Trung vẫn không học môn Toán”.

Mặc Trì khê mỉm cười, ánh mắt tin tưởng nhìn Tư Tồn, cố ý trêu cô: “Vậy anh yên tâm rồi. Ngoại trừ môn Toán ra, môn nào cũng bị em hạ gục hết cả thôi”. Khuôn mặt ửng hồng mỗi lần mắc thẹn ấy làm lan tỏa trong anh một cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Ấy vậy nhưng Tư Tồn lại lập tức thờ dãi đánh thọt nói: “Không có môn Toán thì lại có môn tiếng Anh. Thật là làm khó em quá. Thầy chỉ ôn lại những bài học cơ bản có một lần rồi dạy bài đọc luôn. Từ trước đến giờ chưa từng học qua môn này, em làm sao theo kịp”.

“Hà? Thế này thì phải làm sao đây? À, phải rồi, ở nhà có sách tiếng Anh, em đọc thử cho anh nghe một đoạn xem sao”. Mặc Trì thoáng cái đã quay xe đi rồi rất nhanh đưa lại cho Tư Tồn một cuốn sách.

“Không cần đâu. Em có mang theo sách học mà”. Tư Tồn lấy từ trong cặp ra một cuốn sách tiếng Anh, Mặc Trì liền mỉm cười nói: “VẬY đọc một đoạn anh xem nào”.

“Em không đọc đâu, em đọc kém lắm”, Tư Tồn lí nhí từ chối.

“Bảo đọc thì em cứ đọc. Nếu không đọc lên thì mãi mãi không học tốt được. Em có thấy ai học ngoại ngữ mà không nói lên thành tiếng không?”

Tư Tồn nhìn anh vẻ chán nản. Xin nghỉ học chỉ vì mong mỏi được về nhà gặp anh, có ngờ đâu cô lại bị anh xoay vòng xoay thế này.

“Đọc đi”, Mặc Trì không ngừng giục.

Tư Tồn mở sách, bắt đầu đọc nhưng giọng cứ lí nhí như tiếng muỗi kêu: “yi si yi si you pen, yi si yi si you pen sou...”

Ngữ điệu và cách phát âm quái dị ấy khiến Mặc Trì không thể nghe tiếp nữa, liền lấy cuốn sách từ tay Tư Tồn tự mình xem. Thì ra đọc tiếng Anh bằng cách chú thích tiếng Hán ở bên cạnh.

“Đây là cách em học tiếng Anh sao?” Mặc Trì dờ khóc dờ cười chỉ vào mấy chữ tiếng Hán ghi bên cạnh bài đọc tiếng Anh.

Mặt Tư Tồn đỏ bừng lên: “Chữ cái và kí hiệu phiên âm thầy giáo đã ôn tập lại một lần nhưng sao em không theo được”.

“Học theo lối này thì em sẽ mãi mãi không biết được cách phát âm của tiếng Anh đâu!”

“Đã bảo không đọc rồi, anh lại cứ muốn nghe”, Tư Tồn xấu hổ, giọng nói có chút không vui.

“Em nói gì thế?”, Mặc Trì chau mày hỏi, vẻ như giọng tố sắp kéo đến nơi rồi.

“Em biết rồi mà, thế nên chiều nay sẽ đi mua ngay một chiếc radio nhỏ” Biết anh sắp cáu, Tư Tồn vội vàng xoa dịu.

“Phải rồi, radio”, Mặc Trì lắm bầm: “Nghe radio chắc chắn sẽ tiến bộ nhanh hơn. Để anh đi lấy cho em”. Nói rồi anh liền đẩy xe lăn đi ngay.

“Không cần đâu, chiều nay em sẽ đi mua một cái!” Tư Tồn sờ tay vào túi áo như để xác nhận lại số tiền mà Mặc Trì đưa cho khi cô nhập học.

“Cứ lấy chiếc của anh mà dùng”. Mặc Trì ra ngoài, lát sau trở lại cầm theo một chiếc radio rất đẹp. “Tặng em đó, buổi sáng có thể nghe chương trình phát thanh, tối nghe tin tức”.

“Cho em rồi thì anh nghe bằng gì?” Biết Mặc Trì đi lại bất tiện, chỉ có thể qua kênh báo chí và chương trình phát thanh trên đài để tổng hợp tất cả tin tức của thế giới bên ngoài, thế nên cho dù thế nào Tư Tồn cũng không thể nhận món quà ấy được.

“Không sao, trong phòng ba mẹ còn một chiếc nữa, và lại cũng không có thời gian nghe mà”. Mặc Trì cười rồi nhét luôn chiếc radio vào túi xách cho Tư Tồn.

“Ồ trường em đã quen chưa? Cô giúp việc đang làm há cảo, còn có món thịt sây em thích ăn và cả món cá kho nữa đấy. Học hành vất vả rồi, nên ăn nhiều cá vào để tăng cường trí nhớ”. Đối với cô, Mặc Trì dường như không lúc nào không lo lắng chu đáo mọi sự.

Hai người ngồi trong thư phòng nói chuyện phiếm vì thời gian vẫn còn dư dật. Tư Tồn kể cho Mặc Trì nghe về cuộc sống của sinh viên trong trường đại học, cô phải học những môn gì, bạn học là người ở đâu, phong cách giảng dạy của thầy giáo thế nào. Mặc Trì càng nghe càng bị thu hút. Từ nhỏ, anh đã là học sinh ưu tú, nếu không vì tai họa lớn kia, anh nhất định sẽ theo đuổi con đường học thuật như ba mẹ mong đợi. Sau khi tốt nghiệp còn có thể xin vào tòa soạn báo làm việc. Bản thân anh giờ đây đã không còn cơ hội, nhưng Tịnh Nhiên và Tư Tồn đều thi đỗ đại học, nhất định sẽ thay anh hoàn thành giấc mơ đẹp đẽ đó. Chuyện trường lớp như cuốn lấy Mặc Trì, anh không ngừng giục Tư Tồn kể thêm nhiều một chút để có thể mơ tưởng tượng giấc mơ của mình một cách rõ ràng, tỉ mỉ hơn.

Tư Tồn cũng không thôi líu lo: “Đời sống trong trường tuy còn sơ sài nhưng không khí rất phấn khởi. Ai nấy đều nỗ lực học tập, giúp đỡ lẫn nhau, thầy giáo tận tình hướng dẫn sinh viên. Hoạt động đoàn thể cũng rất mạnh, có Ban phát thanh, Đội kịch nói, Hội văn học, Ban khoa học công nghệ... Nhưng em chẳng tham gia gì cả”.

“Sao em không tham gia? Rèn luyện thêm một chút cũng tốt cho em mà”.

“Kiến thức cơ bản của em không vững, điểm thi chỉ cao hơn điểm trúng tuyển có một điểm, ở lớp cũng thuộc vào hàng kém nhất”, Tư Tồn buồn buồn nói.

Mặc Trì tự hỏi, không biết có phải trước đây anh đã dẫm đạp quá đà, làm tổn thương sự tự tin của cô rồi không? Thực ra, chỉ ôn tập gấp gáp trong vòng hai tháng mà có thể thi đỗ đại học quả là rất khá rồi. Nghĩ vậy, Mặc Trì liền đưa lời an ủi: “Tham gia nhiều hoạt động sẽ bổ trợ cho em rất nhiều. Còn các môn học trên lớp, em vốn tư chất thông minh, chỉ cần chăm chỉ học tập thì dần dần sẽ theo kịp các bạn thôi”.

“Anh không biết đâu!”, Tur Tồn như được cơ hội xả hết tâm tư: “Năm thứ nhất học hành căng thẳng lắm, lớp trưởng thậm chí còn đề xuất các hoạt động đoàn thể cứ để năm thứ hai tham gia. Năm nay lớp em phải học các môn đại cương, có hôm đến tối vẫn còn tiết học, cả ngày Chủ nhật cũng kín lịch cơ đấy”.

“Chủ nhật cũng có tiết học sao?”, Mặc Trì ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, sáng chiều đều có tiết”, Tur Tồn thật thà đáp.

“Vậy sao em lại về?”, Nghe tới đó Mặc Trì liền cao giọng hỏi.

Tur Tồn bối rối đưa tay che miệng, sao cô có thể bất cẩn để lộ ra chuyện trốn học với Mặc Trì cơ chứ? Bất gặp ánh mắt nghiêm khắc của anh, Tur Tồn mặt đỏ bừng lên, không dám ngẩng đầu nhìn, giọng lí nhí: “Bạn học giúp em điểm danh rồi”.

“Em được lắm!”, Mặc Trì giận dữ nói to: “Học đại học tài giỏi rồi, những cái hay không học lại học được thói trốn học, nói dối!”

Hai chữ “nói dối” Mặc Trì vừa thốt ra găm thẳng vào trái tim Tur Tồn. Cô đau lòng đến mức nước mắt không kiềm được mà trào ra. Tur Tồn cố nén cảm xúc, hít sâu vào một hơi, khẽ nói: “Nếu không vì hứa với anh thì em đã không về rồi”.

“Lại là vì lời hứa!”, Mặc Trì giận đến bốc hỏa. Ngoài lời hứa và nhiệm vụ ra, trong lòng cô còn có gì khác nữa không? Có dành cho anh một chút tình cảm gọi là hay không? “Điều anh cần không phải là lời hứa của em. Nếu không muốn về thì đừng về!” Lời vừa dứt, bản thân Mặc Trì cũng cảm thấy sưng cả người.

Anh cả giận mất khôn rồi. Chỉ vì sự tức giận không thể kìm nén nổi mà thốt ra một câu không thật lòng thật dạ như vậy.

Vốn dĩ là một cô gái thuần khiết, ngây thơ, nghe câu nói ấy, Tur Tồn không khỏi cho rằng Mặc Trì muốn đuổi cô đi. Uất ức trong lòng, cô hất bím tóc quay người chạy đi. Đứng trước cô giúp việc ở cửa thư phòng, Tur Tồn cũng không hề dừng lại, cứ thế chạy thẳng một mạch xuống tầng.

“Com đã nấu xong rồi. Có chuyện gì thế?” Bận rộn trong bếp từ sáng, vừa mới ngoi tay định lên gọi hai người xuống ăn com, lại gặp cảnh tượng này, cô giúp việc không khỏi sửng sò.

Mặc Trì thần thờ ngồi bất động trên xe lăn, trong lòng ngập tràn cảm giác bút rứt, toàn thân hồ như chẳng còn chút sức lực nào. “Xin lỗi, đã khiến cô mất công rồi. Cháu muốn nghỉ ngơi một lát”.

“Cháu ăn com rồi hãy nghỉ!”, cô giúp việc ân cần nói.

“Cháu không ăn đâu, cô mặc cháu”.

Tuy cẩn thận để không khoe khoang nhưng chiếc radio của Tur Tồn đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của các bạn cùng lớp, mà trước hết là trong phòng kí túc xá. Vu Tiểu Xuân vốn rất tinh ý, vừa nhìn thấy cái móc trên chiếc radio mà Tur Tồn lấy ra, đã hét âm lên: “Tur Tồn, bạn mua radio rồi sao? Lại còn là hàng Seagull nữa chứ!”

Tur Tồn chẳng mấy thông thạo về những chuyện thế này, ngại ngần nói: “Là người họ hàng cho mình đấy, sẽ dùng nó để bọn mình học tiếng Anh”.

Mọi người lập tức vây quanh giường cô, Vu Tiểu Xuân sờ phần gáy của chiếc radio rồi tặc lưỡi nói: “Radio của Seagull trên thị trường hiện nay là tốt nhất đấy. Mình đồ đại học rồi mà ba mẹ vẫn tiếc tiền, chưa mua cho mình một cái. Tur Tồn này, người họ hàng kia của cậu thật rộng rãi quá”.

Tô Hồng Mai đang tựa đầu vào giường đọc sách cũng góp vào mấy câu: “Seagull không thể nói là tốt nhất được, đồ của Tây Đức chính gốc mới thật sự tốt”.

Vu Tiểu Xuân nghe thế liền liếc Tô Hồng Mai một cái: “Thôi rồi, bạn chỉ sính đồ ngoại, nhất là những thứ của chủ nghĩa tư bản thôi!”. Cô vốn không ưa bộ dạng tự cao tự đại của Tô Hồng Mai chút nào.

Tur Tồn ôn hòa nói: “Mình cũng không biết hãng nào tốt nữa. Dù sao thì chúng ta cũng có radio để buổi sáng học tiếng Anh rồi”.

Sự rộng rãi, vô tư của Tur Tồn khiến mọi người ai cũng ngạc nhiên. Chính cô là người đã mang phúc lợi vô cùng lớn đến cho phòng kí túc xá của mình.

Đêm đã buông, Tur Tồn nằm trên giường, lặng lẽ vuốt dọc theo gáy chiếc radio, trong lòng thầm nhắc bản thân phải tuyệt đối giữ gìn chiếc đài này. Vu Tiểu Xuân nói 11.0 xuất xưởng năm 1974, nhãn mác dán ở mặt sau thậm chí vẫn còn Tất mới. Tur Tồn chợt nghĩ, không phải Mặc Trì nói anh vẫn thường nghe chiếc radio này một mình để thu thập tin tức mà sống qua ngày hay sao? Trái tim cô đột nhiên thấy nhói đau.

Năm 1978, nền văn hóa của đất nước Trung Hoa bắt đầu được khôi phục, các hiệu sách và thư viện mọc trở lại và dần phong phú hơn, nhưng cũng chưa thể gọi là thỏa mãn nhu cầu và nhiệt huyết học tập của lớp thanh niên ngày ấy. Tuy là trường đại học đứng đầu của tỉnh nhưng tài liệu giảng dạy của Đại học Phương Bắc cũng còn rất eo hẹp. Sách trong thư viện ngày trước bị Hồng vệ quân đốt hết, tuy nay đã được khôi phục lại ít nhiều, nhưng số lượng không thể nào so sánh với thời kì trước Cải cách Văn hóa được. Để đọc trước cuốn sách hay mà giáo sư giới thiệu, sinh viên trong trường có khi đến com cũng không kịp ăn, đã vội chạy thẳng một mạch đến thư viện tìm kiếm. Hơn nữa, cũng phải khó khăn lắm mới chờ đến lượt được đọc một cuốn sách quý, thế nên việc sinh viên quên ăn quên ngủ để sao chép lại cũng là chuyện hết sức bình thường.

Tur Tồn hôm nay cũng đang khổ sở tìm cuốn tư liệu bình luận về “Đường - Tổng bát đại gia”⁸. Cô đứng rất lâu trước giá sách cao ngút, khó khăn lắm

mới tìm thấy cuốn sách mình cần, trong lòng cực kì phấn khích. Ngặt nỗi, cuốn sách nằm ở chỗ cao quá tầm với của cô, ngón tay chỉ vừa chạm được vào gáy sách thì đã có một bàn tay khác lấy xuống trước rồi.

Âm ức quá, Tư Tồn liền quay đầu nhìn lại, thì ra là một nam sinh trong bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn. Anh ta cầm cuốn sách trên tay, vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Cảm giác thất vọng phút chốc trào dâng trong lòng Tư Tồn. Cô đã mất* cả tiếng đồng hồ mới tìm được sách, đến cả bữa trưa còn chưa kịp ăn, bụng lúc này đang không ngừng kêu réo. Lúc chuẩn bị có được nó trong tay thì rốt cuộc “giữa đường lại gặp Trình Giáo Kim”⁹. Tư Tồn uất ức trừng mắt, không nhìn được liên quát lên: “Tôi lấy trước cơ mà”.

Anh bạn kia giờ mới ngẩng lên nhìn Tư Tồn, đôi mắt ánh lên nét ngạc nhiên pha lẫn vui mừng: “Là bạn sao?”

Tư Tồn ngẩn người ra, thì ra là Lưu Chí Hạo, anh chàng đã giúp Tư Tồn xách hành lí đến Khoa Trung văn ghi danh trong buổi nhập học đầu tiên. Dẫu sao anh ta cũng từng giúp đỡ mình, bây giờ mà đôi co thì thật ngượng. Tư Tồn mới nghĩ tới đó, mặt đã bừng đỏ, lí nhí nói: “Bạn đọc trước đi vậy”.

8. Gồm: Hàn Dũ, Liễu Tông Nguyên (đời Đường), Âu Dương Tu, Vương An Thạch, Tô Tuấn, Tô Thức, Tô Triệt, Tăng cữn (đời Tống).

9. Người Trung Quốc thường dùng cụm này để chỉ những chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Theo Thuyết Đường diễn nghĩa toàn truyện, vào cuối đời nhà Tùy, quan lại tham nhũng, thiên hạ đại loạn, có một cường đạo tên là Vuơ Tuấn Đạt muốn cướp những lễ vật công nạp của vua Tùy, cần ỉm một trợ thủ võ nghệ cao cường. Trình Giáo Kim xuất thân bản hàn, lại giỏi võ nghệ nên đã nhận lời. Lễ vật của Tùy Dương Đế bị Trình Giáo Kim cướp ba lần trên đường vận chuyển. Từ đó danh tiếng Trình Giáo Kim vang dội khắp vùng.

Lưu Chí Hạo vỗ nhẹ vào cuốn sách nói: “Thầy giáo của bọn mình giới thiệu cuốn sách này lâu rồi, bạn mới học năm thứ nhất, sao đã đọc nó vậy?”

“Thầy giáo của mình cũng vừa giới thiệu xong”, Tư Tồn đáp.

“Bạn vẫn còn rất nhiều thời gian mà. Hồi năm thứ nhất, ngày nào bọn mình cũng phải học nghề, đến lúc được chú tâm học tập thì cũng chẳng còn mấy nữa là tốt nghiệp rồi”, Lưu Chí Hạo nói.

Tư Tồn khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng không khỏi thất vọng vì không mượn được cuốn sách mà cô đang nóng lòng muốn đọc.

Lưu Chí Hạo nói tiếp: “Quyển sách này mình chưa đưa cho bạn được, mình cần dùng nó để cuối năm viết luận văn. Bây giờ phải sao chép lại đã, dùng xong sẽ đưa lại cho bạn nhé”.

Tư Tồn ngoài gật đầu ra thì chẳng còn cách nào khác. Lưu Chí Hạo vẫn rất tự nhiên, nói: “Bạn tìm nó lâu lắm phải không? Thật ra, không nhất thiết phải vào hăn trong này tìm kiếm khổ sở như vậy, bên ngoài có bảng hướng dẫn tra cứu, chỉ cần tra xem nó nằm ở giá nào rồi vào lấy ra là được”.

“Bảng hướng dẫn tra cứu?”, Tư Tồn ngỡ ngàng hỏi lại, chẳng gì đây cũng là lần đầu tiên cô đến thư viện tìm sách.

Lưu Chí Hạo khẽ cười, nói: “Đi theo mình!” Rất nhanh sau đó đưa Tư Tồn đến trước cửa thư viện, chỉ vào một loạt những ngăn kéo nhỏ như ngăn tủ đựng thuốc Đông y: “Chính là nó. Bên trong là thông tin các cuốn sách được phân thành từng loại mục. Muốn đọc sách gì đều có thể dễ dàng tra cứu. Nếu bạn tìm ở đây, không chừng đã lấy được cuốn sách này sớm hơn rồi”.

Vừa xấu hổ lại vừa tức giận, đã không mượn được sách còn bị cười nhạo, Tư Tồn liền cúi đầu vội vàng bỏ đi. Lưu Chí Hạo đang xếp hàng mượn sách lớn tiếng hỏi với theo: “Bạn tên gì vậy?”

Tư Tồn quay đầu nhìn lại, thấy anh ta chỉ tay vào cuốn sách nói: “Dùng xong mình sẽ mang đến lớp cho bạn”.

Đắn đo một lúc, cô quyết định trả lời: “Tên tôi là Chung Tư Tồn”.

Đã hơn ba tuần Tư Tồn không về nhà họ Mặc. Thực tình, đến cô cũng không rõ rốt cuộc vì sao lại giận dỗi Mặc Trì, hay cô thật sự bận rộn vì bài vở quá nhiều? Mỗi cuối tuần đều phải lên lớp nhưng ba giờ chiều đã tan học, nếu muốn Tư Tồn vẫn kịp về một chuyến. Song, cứ đến phút ấy, lòng cô lại không khỏi rối bời, hình ảnh Mặc Trì cũng không cách nào gạt đi được. Nhớ anh, mong muốn được về nhà cùng anh đọc sách, ngâm thơ, luyện thư pháp, thậm chí tranh luận, cãi cọ không ngừng mâu thuẫn, tranh đấu với nỗi ám ức khi nhớ đến sự tức giận, lời mắng mỏ của anh trong lần về nhà trước. Mỗi tuần Chủ nhật đến, trời chiều chạng vạng buông, Tư Tồn lại một mình ngồi ngẩn ngơ, lòng tự cãi vã với lòng. Đã có lần, cô đi đến tận bến xe buýt rồi mà vẫn không thôi đắn đo với bản thân. Cho đến sáu giờ, khi chuyến xe cuối cùng trong ngày đã chạy qua, cô lại buồn bã trở về trường.

Lưu Chí Hạo mấy ngày nay đều đến lớp tìm Tư Tồn, nói rằng đã chép được một nửa cuốn sách, khiến cô không khỏi giật mình. Chuyện sinh viên chép sách cô đã từng nghe, nhưng không ngờ anh ta lại thành thật như vậy. Lưu Chí Hạo nói rằng, cuốn sách ấy sẽ không được tái bản nữa, chép lại để sau Rằm làm tư liệu thì rất quý giá, không những thế còn khuyên Tư Tồn cũng nên chép lại một bản khiến cô có chút cảm động: “Chờ bạn chép xong mình sẽ chép”.

“Lớp mình có rất nhiều người đang chờ để chép đấy. Chờ đến khi mình xong thì lâu quá, chúng ta hãy cùng chép nhé”.

“Nhưng bạn đã chép được một nửa rồi, chúng ta làm sao chép cùng được đây”.

“Đơn giản thôi, bạn cùng mình chép nốt nửa sau, sau đó sẽ chép tiếp nửa đầu. Như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian cho những bạn khác còn mượn nữa chứ”.

Tư Tồn lật sách, khẽ nhủ mảy nói: “Cũng chỉ còn cách đó thôi”.

“Được, vậy mình sẽ đến tìm bạn ở lớp tự học buổi tối nhé!”

Thế là kể từ hôm đó, Tur Tồn sáng sớm học tiếng Anh, ban ngày lên lớp, tối ngồi chép sách, bận đến tối mất tối mũi, thậm chí buổi chiều phim do nhà trường tổ chức cũng không kéo nổi cô ra khỏi đồng chữ nghĩa. Vu Tiểu Xuân rủ không được Tur Tồn, liền tức giận trách: “Cậu đúng là một sách, học vừa thôi kéo cận thị đó”.

Tô Hồng Mai còn chêm vào: “Mình thấy cậu ấy có vẻ rất thân thiết với một nam sinh. Có khi đang yêu rồi”.

Tur Tồn mặt đỏ tía tai, vội vàng biện bạch: “Mình không yêu đương ai hết!” Sao Tô Hồng Mai lại có ý nghĩ ấy cơ chứ? Làm sao cô có thể phải lòng ai khác được đây?

Vu Tiểu Xuân thay Tur Tồn giải vây: “Tur Tồn nhất định không yêu ai đâu. Bọn mình đã nói rõ rồi, sẽ không yêu đương gì trong mấy năm đại học cả. Đầu như bạn, chẳng biết xấu hổ gì hết!”, Vu Tiểu Xuân nói xong còn làm trò hề nữa.

Xem ra tình hình đang trở nên căng thẳng, Tur Tồn liền vội vàng kéo Tiểu Xuân đi. Vu Tiểu Xuân và Tô Hồng Mai vốn không ưa nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Giữa họ không hẳn có mâu thuẫn, chỉ là thích cãi cọ mà thôi. Có điều, Tur Tồn chỉ mong mình đừng bao giờ bị lôi vào những cuộc tranh cãi về chuyện yêu đương mà thôi.

Một ngày kia, Tur Tồn nhận được thư của Tịnh Nhiên từ Bắc Kinh gửi về. Chữ đề trên bì thư “Đại học Bắc Kinh” không thể nào lọt ra khỏi tầm mắt của Vu Tiểu Xuân, cô kinh ngạc hỏi: “Tur Tồn, cậu có bạn thi đỗ vào Đại học Bắc Kinh sao?”

“Là người họ hàng của mình thôi”, Tur Tồn trả lời.

“Họ hàng của cậu lợi hại thật đấy, vừa có xe con lại vừa thi đỗ Đại học Bắc Kinh”. Đồng Lê Bình xưa nay vốn ít nói cũng chêm vào vài câu khiến Tur Tồn lúng túng không biết đáp lời ra sao: “Người lái xe và người thi đỗ Đại học Bắc Kinh không phải là cùng một người đâu”.

May thay, đây cũng không phải chuyện gì to tát khiến mọi người bận tâm, ai mau mắn lo việc người này. Còn Tur Tồn, cô leo lên giường, cẩn thận bóc phong bì, đọc thư của Tịnh Nhiên.

“Chị dâu yêu quý!” Lời đầu thư khiến Tur Tồn bỗng đâu đỏ mặt, vô thức giấu bức thư đi. Là người ít tuổi nhất trong lớp hiện giờ, hồ như ai cũng mặc định Tur Tồn chưa kết hôn. Khi lên lớp, những người khoảng ba mươi tuổi đã thành gia thất thường thích ngồi cùng nhau, tan học cũng tụ tập cùng nhau, tự tách mình ra khỏi đám thanh niên tràn đầy sức sống như bọn Tur Tồn, bởi họ tự thấy mình không hòa nhập được. Cá nhân Tur Tồn thân thiết với Vu Tiểu Xuân, còn chuyện đã kết hôn chỉ là chuyện riêng tư giữa cô và Mặc Trì mà thôi.

Trong thư, Tịnh Nhiên kể về cuộc sống của cô, về những điều mắt thấy tai nghe ở Bắc Kinh. Cô ấy đã tới đại lộ Trường An, Tiền Môn, Tây Đơn, Vương Phủ Tỉnh nhộn nhịp phồn hoa. Còn Đại học Bắc Kinh giống như một tòa lâu đài của tri thức, trước đây có rất nhiều vị giáo sư chỉ xuất hiện trên sách báo thì giờ đã có thể được tận mắt nhìn thấy trên giảng đường này. Lòng say mê trong học tập của sinh viên trong trường như lửa ngàn ngọn. Mỗi ngày đều có những cuộc thảo luận trong các câu lạc bộ đọc sách, hàng loạt những ý tưởng mới kích thích nhiệt huyết của tuổi trẻ. Tur Tồn đọc lá thư cũng có thể cảm nhận được niềm đam mê mãnh liệt ấy của Tịnh Nhiên.

Tịnh Nhiên cũng không quên nhắc đến anh trai mình: “Chị dâu, dù mãi lo học hành đến đâu cũng đừng quên về nhà thăm anh trai em nhé. Chị em chúng ta có thể học lên đại học, còn anh chỉ quanh quẩn ở nhà, không đi đâu được, trong lòng nhất định rất muộn phiền. Người có thể khiến anh khuây khỏa chỉ có chị mà thôi! Em tin chị nhất định làm được, vì chị là chị dâu của em mà!”

Đọc tới đây, Tur Tồn thấy mặt mình nóng bừng như lên cơn sốt. Tịnh Nhiên đang ở tận Bắc Kinh xa xôi mà còn quan tâm đến Mặc Trì như vậy, thế mà cô đã vài tuần rồi không về nhà thăm anh. Hôm nay là thứ Sáu rồi, ngày mai bắt luận thế nào, tan học buổi chiều xong, cô nhất định sẽ về.

Mấy ngày nay ở nhà, tâm tư Mặc Trì cũng cực kì không tốt. Vì quá lo lắng đến việc Tur Tồn trốn học nên mới nói ra những lời như vậy với cô, chứ tình thực thấy cô về, lòng anh vui sướng đến phát điên. Khiến Tur Tồn tức giận bỏ đi, anh không ngừng tự trách bản thân suốt nhiều ngày qua. Hai ngày trước khi Tur Tồn về, anh đã dặn dò cô giúp việc cuối tuần phải làm bánh bao và mấy món ngon nữa để đãi Tur Tồn một bữa thịnh soạn, nào ngờ ngay cả một chút cô cũng không được ăn, lại còn bị anh làm cho tức giận một phen mà bỏ đi. Hôm đó, Mặc Trì cũng buồn bực đến độ không ăn bữa trưa, bữa tối cũng không hề động đũa. Sáu ngày tiếp theo rề rề trôi qua, sau cùng cái ngày cuối tuần Mặc Trì hằng mong mỏi cũng đến. Anh lại sốt sắng dặn cô giúp việc làm bánh bao hấp, xương sườn hầm, còn vào thư phòng chuẩn bị mấy cuốn sách hay tặng cho cô, song càng chờ hồ như bóng dáng Tur Tồn càng biệt tăm.

Bao nhiêu việc khác chẳng thấy Tur Tồn nghe lời như vậy, thế mà giờ thật biết ngoan ngoãn nghe lời. Đã quen với sự thông minh lẩn ngón nghề của cô, quen với việc ngày nào cũng được ở bên cạnh cô, bây giờ Mặc Trì cảm thấy không sao chấp nhận được hiện thực thiếu vắng cô như thế này, hàng ngày chỉ giam mình trong thư phòng.

Một ngày cuối tuần nữa lại đến, không thể kiên nhẫn chờ đợi trong vô vọng thêm nữa, tối thứ Bảy, sau khi đọc xong một cuốn sách, Mặc Trì liền gọi điện thoại nhờ bác Chương đưa đến trường Đại học Phương Bắc. Thấy gần đây, số lần ra ngoài của Mặc Trì tăng lên đáng kể, bác Chương rất phấn khởi, vui vẻ nói: “Thanh niên trẻ tuổi phải ra ngoài vận động thật nhiều mới được”.

“Lát nữa, phiền bác cùng cháu đến trường của Tur Tồn một chuyến”, Mặc Trì nói.

“Không vấn đề gì”.

Cổng trường Tư Tồn đã ở ngay trước mắt đây rồi, Mặc Trì toan đi thẳng vào thì gặp phải một chút rắc rối. Bác bảo vệ từ phòng trực ban nhìn thấy anh liền chạy ra, chặn trước chiếc xe lăn: “Này cậu, muốn làm gì vậy, tìm người hả? Cho xem giấy tờ!”, giọng điệu không chút khách khí. Mặc Trì nom anh tuấn trắng trẻo, chẳng khác nào sinh viên của một trường đại học hàng đầu, nhưng riêng chiếc xe lăn của anh thì không thể lọt qua con mắt tinh tường của bác bảo vệ. Bác ta nhất định không để cậu trai trẻ có thể dễ dàng vào trường được.

Vốn tính tình nhẩn nại, Mặc Trì liền ghi danh, xuất trình chứng minh thư. Thật may cho anh, vừa hay đến giờ cơm tối, đám sinh viên đông đúc đổ ra khỏi cổng trường vô cùng ồn ào náo nhiệt rồi nhanh chóng bu lại xung quanh phòng trực ban. Lúc này, bác bảo vệ mới chịu thả người. Mặc Trì cùng bác Chương vừa đi trên đường vừa hỏi thăm phòng học của Khoa Trung văn, may mắn là nó nằm ngay tầng một. Bác Chương dìu anh đến trước cửa, để anh dựa vào lan can cầu thang, rồi nhanh chóng mang xe lăn lại cho anh.

“Bác đợi cháu một lát, cháu sẽ quay lại ngay”, nói rồi Mặc Trì tự mình đẩy xe lăn tìm từng phòng học một. Anh men theo dọc hành lang một vòng mới nhìn thấy tấm biển ghi Khóa 77 - Khoa Trung văn. Mặc Trì lặng lẽ đẩy cửa, ánh mắt lướt quanh phòng học giờ chỉ có vài người nhưng không thấy Tư Tồn đâu. Anh liền giơ tay nhìn đồng hồ, đã tan học từ lâu, chắc cô ấy về phòng kí túc nghỉ ngơi rồi. Thật phiền phức quá!

Có người đang ngồi trong phòng học nhìn thấy Mặc Trì liền chạy ra, theo quán tính buột miệng hỏi: “Bạn tìm ai vậy?”, xong mới sực nghĩ ra Mặc Trì vốn không phải là bạn học cùng trường.

“Có bạn Chung Tư Tồn ở đây không vậy?”, Mặc Trì mau mắn hỏi.

“Bạn ấy đi ăn cơm rồi, nhưng ngày nào cũng đến đây tự học, bạn ở đây đợi một lát nhé!”

Mặc Trì lặng lẽ ngồi đợi trước cửa phòng học. Giờ này, hầu hết sinh viên đều đã đi ăn cơm, chỉ còn lại vài người, thỉnh thoảng có một vài sinh viên vội vội vàng vàng, tay vừa cầm cặp lồng cơm vừa ôm sách đi qua. Điều kiện học tập tuy vất vả nhưng lại khiến Mặc Trì vô cùng thêm muốn, nếu anh có thể tự do rong chơi trong cung điện của tri thức thì thật hạnh phúc biết bao.

Bỗng có tiếng bước chân khe khẽ đang bước trên dài hành lang dài tĩnh lặng. Mặc Trì quay sang thì thấy Tư Tồn một tay cầm sách, một tay cầm chiếc màn thầu lớn. Đi bên cạnh cô là một nam sinh dáng vẻ cao ráo trong bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn, hai người đang vừa rảo bước vừa thảo luận gì đó. Cậu nam sinh kia hình như còn nói điều gì khiến cô tán thành mà gật đầu liên tục. Bước đến trước cửa phòng học, Tư Tồn mới nhìn thấy Mặc Trì. Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cô gọi to: “Mặc Trì!”, rồi rất dỗi tự nhiên chạy đến bên anh.

Đứng giữa hành lang giờ đã có rất nhiều người qua lại, Tư Tồn khuôn mặt dần ửng đỏ, tim đập thình thịch, cô cúi thấp đầu, len lén nhìn anh. Mấy tuần rồi cô không về nhà họ Mặc, Mặc Trì nhất định đến đây để hỏi tội cô rồi.

“Người này là ai vậy?”, Lưu Chí Hạo hỏi.

“Đây là...”, Tư Tồn thoáng do dự: “Người thân của mình”.

Sắc mặt Mặc Trì lập tức xám xịt lại.

“Vậy tối nay bạn có chép sách với mình không?”, Lưu Chí Hạo hỏi tiếp.

“Chép chứ! Bạn vào lớp đợi mình, mình nói chuyện với anh ấy lát rồi sẽ vào ngay”. Đột nhiên, Tư Tồn cảm thấy mình nói rất có lí. Anh nghĩ rằng cô trốn học thì không chịu khó sao? Thế nên cô càng phải cho anh thấy: “Em phải lên lớp tự học buổi tối đây”.

“Em học bao lâu?”, Mặc Trì cố kìm nén, song ánh mắt anh hồ hồ như muốn tóe lửa.

“Hai tiếng”, Tư Tồn vừa nói vừa cắn một miếng màn thầu.

“Anh đợi em”, Mặc Trì nói, lòng hết sức nén nỗi bức bối.

Tư Tồn quay người đi vào lớp, rồi tiện tay đóng luôn cửa lại.

Mặc Trì đành ngồi đợi ngoài cửa. Sự kiên nhẫn, quyết tâm của anh gần như bị hút kiệt, nỗi khó chịu khiến lồng ngực hồ hồ như muốn vỡ tung, anh muốn mắng mỏ ai đó cho hả dạ. Chẳng gì anh cũng là thầy giáo phụ đạo giúp cô ôn thi đại học, lại cùng chung sống với nhau suốt một năm trời, anh đối xử với cô còn thân thiết ân cần hơn cả em gái ruột, và quan trọng hơn hết anh là chồng cô, là người đàn ông của cô, vậy mà cô lại đối xử với anh thờ ơ lạnh nhạt như vậy. Mặc Trì tức giận đến nỗi muốn phá cửa đập tường để lôi Tư Tồn ra ngoài. Anh nắm chặt tay, sắc mặt trắng bệch hướng về phía cửa lớp trong nỗi kiềm chế tưởng như sắp tới giới hạn chịu đựng.

Trên hành lang, mấy nữ sinh đang ríu ríu bước về phía anh, họ chính là các chị em sống cùng phòng kí túc với Tư Tồn. Thấy bộ dạng anh, họ liền đưa mắt nhìn từ đầu đến chân, Vu Tiểu Xuân hỏi: “Bạn tìm ai?”

Nỗi tức giận của Mặc Trì lại được một phen bốc lên ngùn ngụt, hôm nay anh không ngừng bị hỏi: “Bạn tìm ai? Bạn tìm ai?” Anh đến tìm vợ anh, thế mà cứ bị gặng hỏi mãi. “Tôi đợi Chung Tư Tồn, tôi là...”, Mặc Trì nghiêng răng nói: “Tôi là người thân của cô ấy”.

“Tư Tồn đang trong lớp tự học, để tôi gọi cậu ấy giúp bạn”, Vu Tiểu Xuân nhiệt tình nói.

“Không cần đâu, tôi sẽ đợi cô ấy”. Nhất định về đến nhà, phải hỏi tội cô cho ra nhẽ! Mặc Trì thầm nhủ.

Các cô gái cùng bước vào lớp tự học, cô đi cuối cùng lại quên không đóng cửa lớp, vậy là Mặc Trì có thể nhìn vào bên trong, thấy Tư Tồn và Lư Chí Hạo ngồi song song, đang cùng nhau chép sách. Quyển sách đặt ngay trước mặt Lư Chí Hạo, còn Tư Tồn phải ngẩng cổ ra mới nhìn được sách.

“Con trai gì mà ích kỉ, không biết nhường nhịn, chăm sóc bạn nữ gì cả!” Mặc Trì tức tối nghĩ, nhưng Tư Tồn là vợ anh, không cần người khác phải nhường nhịn, chăm sóc!

Cuối cùng, tiếng chuông kết thúc lớp tự học buổi tối cũng vang lên. Đến lúc ấy, lưng Mặc Trì đã đau ê ẩm vì ngồi đợi chờ. Tư Tồn loáng cái đã thu dọn xong bút sách, không chờ Lư Chí Hạo liền chạy vọt ra ngoài.

“Em tan học rồi. Có chuyện gì, anh nói đi?”, Tư Tồn cổ nghênh cao, giọng ra chiều lạnh lùng.

“Có chuyện gì về nhà hẵng nói!”, Mặc Trì hơi thờ ơ gấp gấp kèm theo phần nộ.

Tư Tồn không phản đối, lẳng lặng đi sâu đẩy xe lăn giúp anh.

“Để anh cầm đồ giúp em”, Mặc Trì nói.

Tư Tồn đưa sách vở cho anh cầm. Lật giờ cuốn vở thì thấy trên giấy viết chi chít câu chuyện về cuộc đời của tám bậc kì tài thời Đường - Tống. Chữ viết phần đầu còn ngay ngắn, nhưng hơn chục trang cuối chỗ thì như rồng bay phượng múa, chỗ lại như yêu ma quỷ quái múa may loạn xạ.

“Đây là thành quả buổi tối tự học của em sao?”, Mặc Trì chỉ tay vào mấy trang chữ viết nguệch ngoạc.

“Không cần anh lo”, Tư Tồn mím môi nói. Thật sự, hồi nãy nói muốn lên lớp tự học buổi tối chẳng qua là hi vọng Mặc Trì sẽ gọi cô lại, nào ngờ anh chẳng chịu gọi. Ngồi trong lớp học, không nhìn được ra ngoài, song tâm trí lại không đậu vào trang sách, chỉ mãi nghĩ xem không biết có phải anh đã nổi giận rồi không, không chừng thậm chí đã bỏ về. Cô còn lòng dạ nào mà chép sách nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tất cả hoàn toàn là sự mới mẻ

Khi bước chân vào nhà, nổi bực tức trong lòng Tư Tồn đã có phần lắng xuống, và chẳng cũng không có cách nào khác, đây là nhà họ Mặc, là “lãnh địa” của anh, người trong cảnh yếu thế như cô không thể không chịu nhịn một chút. Cô cẩn thận dìu anh lên tầng, đỡ anh ngồi xuống giường rồi lấy chân đắp lên chân cho anh. Sau đó, cô mới nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, đôi mắt mờ tỏ yên lặng nhìn anh. Mặc Trì cũng không nói lời nào, hai người cứ sượng sùng nhìn nhau như thế.

“Buổi tối em chỉ ăn mỗi màn thầu thôi sao?” Một lúc lâu sau Mặc Trì mới đột nhiên cất lời.

Tư Tồn lặng người, suốt cả buổi tối đã khiến cô lo lắng như vậy mà bây giờ anh lại nói đến chuyện màn thầu.

“Anh đã nói với em rồi, đang tuổi ăn tuổi lớn thì phải ăn đầy đủ một chút, vậy mà không chịu nghe, bây giờ lại chỉ ăn màn thầu khô”, Mặc Trì tiếp tục nói.

Tư Tồn đâm ra lúng túng, trước đó cô đã chuẩn bị cả một tá lí do để sẵn sàng ứng phó, không ngờ anh lại chỉ nói đến chuyện màn thầu, vậy là bao lí lẽ của cô thành ra thừa thãi.

“Em nói đi, cả tháng nay vì sao em không về nhà?” Ánh mắt anh nhìn cô như có lửa. Tư Tồn biết, đã đến lúc cô bị tính sổ rồi.

“Sợ chết thì không phải là Đảng viên!”, nghĩ đến câu danh ngôn của Lư Hồ Lan, lồng ngực Tư Tồn tràn trề sinh khí. “Là anh không cho em trở về đấy chứ”, cô đồng dạng đáp.

Mặc Trì thấy toàn thân mình như quả bóng sắp nổ tung đến nơi: “Anh không cho em về nhà khi nào?”

“Mỗi ngày em đều phải lên lớp, muốn về nhà thì phải trốn học, trốn học thì phải nói dối, thế thì không phải là anh không cho em về nhà sao?” Đầu óc Tư Tồn đột nhiên trở nên sáng sủa lạ thường, các lý lẽ được sắp xếp đầu ra đầy.

Đúng là, kẻ xấu thì luôn đi kiện trước! Mặc Trì cố trấn áp cơn giận, mở vở ghi chép của Tư Tồn ra: “Mang tiếng là sinh viên chuyên cần, vậy bây giờ anh thử kiểm tra xem em chăm chỉ đến mức nào! Đường – Tống bắt đại văn nhân, em nghiên cứu cũng có vẻ sâu sắc. Em nói xem, Vĩnh Châu bắt kí của Liễu Tông Nguyên 10 bao gồm tám kí sự nào?”

10 Tự là Tử Hậu, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng đời Đường, Trung Quốc.

“Tiểu Thạch Đàm kị”, Tư Tồn nói.

“Thế còn bây kị sự kia?”, Mặc Trì ung dung lật giờ tiếp cuốn vở ghi chép.

Lần này, Tư Tồn cứng họng.

“Đây là kết quả nghiên cứu Đường - Tống bát đại văn nhân của em sao?”, Mặc Trì cau mặt hỏi.

“Bọn em vẫn chưa học đến triều Đường - Tống, đây chỉ là cuốn sách mà thầy giáo yêu cầu chuẩn bị trước thôi”.

“Được, chưa học qua thì không tính. Thế bọn em đã học những gì rồi?”

“Trước triều Tần đến hai triều nhà Hán”.

“Vậy thì sẽ kiểm tra trong thời kì đó. Em thử đọc thuộc lòng Xuất Sư Biểu của Gia Cát Lượng cho anh nghe xem nào”.

Việc đọc thuộc lòng xưa nay chưa từng làm khó Tư Tồn. Cô bắt đầu đọc: “Thần Lượng ngôn: Tiên đế sáng nghiệp mạc bán nhi trung đạo Băng khuất. Kim thiên hạ tam phần... tiên đế lự Hán, tặc bất lưỡng lập, vương nghiệp bất thiên an”, giọng đọc lưu loát, mắt không nghiêng ngó. Một hơi sau đã đọc hết, cô nhìn Mặc Trì với điệu bộ khiêu khích, ngụ ý dấu anh có kiểm tra cách mấy cũng không bắt bẻ được cô đâu. Về mặt Mặc Trì vẫn không đổi, anh cười thâm hời hợt: “Bài thơ đầu tiên của Trung Hoa là gì?”

“Á?”, Tư Tồn sững sốt. Bài thơ đầu tiên của Trung Hoa hình như cô giáo đã giảng qua, còn giảng cả truyền thuyết liên quan đến nó nữa. Còn nhớ, lúc đó Tiểu Xuân ngồi bên cạnh cô cười sặc sụa, thế nên bây giờ chỉ nhớ đến Vu Tiểu Xuân cười như thế nào mà quên cả thơ.

“Đây! Em nói đã học rồi, sao lại không nhớ?”, Mặc Trì nhìn cô vặn hỏi.

“Đó là thơ tình yêu, không tính!”, Tư Tồn đỏ mặt nói.

“Thơ tình yêu thì sao?”

“Nếu không anh nói thử xem, xem có giống cô giáo của bọn em giảng không”, cạ lời chẳng biết cãi thế nào, Tư Tồn đành nói ngang.

Thấy cô có vẻ không phục, Mặc Trì bèn nói: “Bài thơ đầu tiên của Trung Hoa là Việt Nhân ca thời Xuân Thu. Bài thơ có nói:

“Kim tịch hà tịch hề, khiên chu trung lưu.

Kim nhật hà nhật hề, đắc dữ vương tử đồng chu.

Mông tu bị hảo hề, bất ti câu si.

Tâm kị phiên nhi bất tuyệt hề, đắc tri vương tử.

Son hữu mộc hề, mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề, quân bất tri”.

“Đúng, đúng là bài thơ này! Tâm duyệt quân hề, quân bất tri”, Tư Tồn nhớ ra, vui vẻ nói.

Mặc Trì nhìn cô, rồi tiếp tục giảng giải: “Theo truyền thuyết nước Sở, một ngày nọ có chàng trai tên là Ngạc Quân Tử Tích đứng chèo thuyền ngắm cảnh. Có một cô gái giặt áo quần bên sông thương thầm chàng và dùng tiếng Việt 11 hát lên bài hát đó. Chàng trai không hiểu, đến khi về nhà nhờ người dịch mới biết được đó là một bài thơ tình tuyệt đẹp. Sau đó, chàng trai có trở lại tìm cô gái ấy, nhưng tìm cách nào cũng không thấy”.

“Giá mà anh ta hiểu được sớm thì tốt rồi”, Tư Tồn mơ màng nói với vẻ mặt tiếc nuối.

“Bài thơ này nói lên điều gì?”, Mặc Trì hỏi thêm.

“Bài thơ muốn nói rằng, khi yêu một người thì phải sớm nói cho người ta biết, đến khi không tìm được nữa thì chỉ còn nỗi tiếc nuối mà thôi. Và còn một điều nữa, đó là phải học tốt ngoại ngữ”, Tư Tồn khẩn thiết nói.

Nghe cô nói, Mặc Trì trong lòng thấy bức bối. Phải học tốt ngoại ngữ ư, điều này mà cô cũng nói ra được.

“Được, vậy bây giờ anh sẽ kiểm tra ngoại ngữ của em. Bắt đầu từ câu hỏi này, nếu trả .lời sai thì sẽ bị phạt nhé”.

11. Việt là danh từ chỉ một nước chư hầu nhà Chu ở vùng đất phía nam Trường Giang, ven biển Chiết Giang, Trung Quốc trong giai đoạn Xuân Thu.

“Phạt gì thế?”, Tư Tồn lo lắng hỏi.

“Sai câu thứ nhất bị đánh vào tay, sai câu thứ hai sẽ gõ đầu, sai câu thứ ba thì...”, Mặc Trì Tri mỉm cười đầy ẩn ý, vẻ như có ý đồ gì đó không tốt: “Thì anh sẽ cắn em!”

“VẬY ĐƯỢC, ANH KIỂM TRA ĐI”, VỀ HỒI HỘP LO LẮNG LỘ CẢ RA TRÊN MẶT TƯ TỒN, CỨ NHƯ CON CỪU NON ĐANG ĐỢI NGƯỜI TA LÀM THỊT.

“Where do you study? Phải dùng tiếng Anh để trả lời đấy nhé!”. Tư Tồn không khỏi sửng sốt, Mặc Trì phát âm tiếng Anh chuẩn như băng đài mà cô đã từng nghe.

“Là...”, Tư Tồn cố gắng lục tìm những đơn từ tiếng Anh trong đầu, cố gắng lăm mới ghép được câu: “North... A không, North University...”

“What is your major?”

“I...”, Tư Tồn vắt kiệt não: “Chinese department...”

“Tell me, who is your husband?”, Mặc Trì nói nhanh và tăng độ khó khiến Tư Tồn nghe không hiểu.

“Trả lời không được phải không?”

“Em vẫn chưa học nhiều đến thế!”

“Không lí do lí trấu gì hết, đưa tay ra đây!”, Mặc Trì làm bộ nghiêm nghị.

Tư Tồn chìa tay ra, Mặc Trì liền nắm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô rồi đánh khẽ một cái, quyết không chút do dự. Trả lời không được, đáng bị đánh lăm!

Tư Tồn còn đang vẩy vẩy tay vì bị đánh đau, Mặc Trì đã lại tiếp tục ra câu hỏi: “Đọc thuộc lòng công thức hàm số ba góc”.

“Đây là câu hỏi Toán học kia mà!”, Tư Tồn dường như không muốn trả lời.

“Em không nói là không kiểm tra Toán học mà!”

Mình bị lừa rồi! Tư Tồn tức tối nghĩ. Chẳng qua chỉ là công thức hàm số ba góc thôi mà, khi thi đại học cô cũng đã viết công thức này thay cho đáp án của bài toán lớn mà cô làm không ra đó thôi. Thế nhưng, những công thức ấy đã rơi vào lãng quên ngay khi cô vừa bước ra khỏi phòng thi mất rồi!

Câu hỏi này cô cũng không trả lời được.

“Đưa đầu qua đây”, giọng nói của Mặc Trì có chút tức tối. Cách đây không lâu, chính anh chứ không ai khác phụ đạo cho cô môn Toán cơ đấy.

Tư Tồn run rẩy ghé đầu hướng về phía anh, lo lắng nhắm mắt lại. Mặc Trì khẽ cười, nhẹ nhàng rẽ phần tóc trước trán cô quạ một bên, dùng ngón tay cái và ngón trỏ để trước miệng thôi phù phù rồi dùng lực búng một cái lên trán cô.

“Đau quá!”. Tư Tồn ứa nước mắt vì đau, chỉ đành uất ức đưa tay lên xoa xoa chỗ trán đang đỏ ửng cả lên.

“Ai bảo em quên. Thêm một câu nữa, nếu còn không trả lời được thì anh sẽ cắn em đấy”, Mặc Trì nói: “Đọc thuộc lòng bài Xuất Sư Biểu và dịch sang tiếng Anh cho anh nghe”.

“Sao cơ?”, Tư Tồn thốt lên hồ hồ như không tin vào tai mình: “Em mới học tiếng Anh thôi mà, cô giáo tiếng Anh của bọn em còn chưa chắc đã dịch được, huống hồ là em!”

“Cô giáo bọn em nhất định dịch được”, Mặc Trì khẳng định chắc như đinh đóng cột.

“Kì sở bất dục, vật thi ư nhân”. Có bản lĩnh thì anh dịch xem”.

“Nếu anh dịch được thì sao?”, Mặc Trì ghé sát cô và nói.

“Thì em chấp nhận chịu thua, tùy anh xử phạt”, Tư Tồn không tin anh có thể dịch ra được.

“Nghe cho rõ đây...”, Mặc Trì liền đọc ra từng tràng, từng tràng câu thơ tuyệt mỹ đó bằng tiếng Anh.

Tư Tồn sững sờ đến ngây cả người. Không biết anh dịch có đúng hay không, nhưng nom phong thái rất ung dung điềm tĩnh, nhất định là anh đã đọc bài Xuất Sư Biểu và dịch qua tiếng Anh được rồi.

“Thế nào, vừa rồi chính miệng ai đã nói, nếu thua thì chấp nhận chịu phạt đó nhỉ?”, đọc xong một hồi, Mặc Trì mới nói.

“VẬY TÙY ANH!” Tư Tồn nghĩ, tay cũng đã đánh rồi, đầu cũng đã gõ rồi, để xem bây giờ anh còn nghĩ ra trò gì nữa?

“Như vừa rồi đã nói, anh sẽ cắn em”.

“Cắn vào đâu?”. Nãy giờ, cô như con nhím luôn xù lông lo lắng, bỗng chốc co rúm cả lại. Khuôn mặt ửng hồng, đôi môi chu ra làm con tim Mặc Trì không khỏi rung động.

“Anh sẽ cắn vào lưỡi em!”

“Lưỡi thì cắn như thế nào?”, Tur Tồn thò lưỡi ra, nói cũng không rõ nữa.

“Thò ra thì được rồi”.

Quả nhiên, Tur Tồn ngậy thơ đưa đầu lưỡi hồng hồng của mình ra ngoài. Mặc Trì nhẹ nhàng áp sát vào cô, Tur Tồn ngây ngô mở tròn to đôi mắt, cảnh này có vẻ rất quen thuộc! Quả nhiên, Mặc Trì vòng tay ôm trọn người cô rồi nhào người về phía trước. Miệng anh phủ lấy bờ môi nhỏ bé của cô, cuốn cô vào nụ hôn như thể muốn hút trọn linh hồn cô vậy.

Thân thể rực lửa của Mặc Trì như thiêu đốt trái tim Tur Tồn. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ cô gần gũi với anh đến vậy. Găng vùng vẫy, song hai cổ tay nhỏ bé của cô vẫn bị Mặc Trì khóa chặt, thân thể cô bị sức ép của anh đẩy xuống giường. Tur Tồn dường như không chịu thua, cứ cố sức giãy giụa. Còn Mặc Trì, dường như chỉ có một bên chân, khó giữ được thăng bằng, nhưng hai tay anh vẫn nhất quyết không buông, bằng mọi cách giữ chặt Tur Tồn trên giường. “Đừng sợ, anh là chồng em mà!”. Lời nói của Mặc Trì dường như ngay lập tức tác động đến Tur Tồn, cô thôi không giãy giụa nữa, cơ thể từ từ thả lỏng và bắt đầu nhập tâm.

Mặc Trì thả lỏng vòng tay, cô liền ôm chặt lấy người anh, cả hai cuốn vào nụ hôn đắm say bằng tất cả sinh lực đến mức tưởng như hút cả đôi phương vào mình. Không khí trong căn phòng hồ như bị hút cạn, hai người cùng thở hổn hển, đến lúc mặt mũi bừng đỏ rực vẫn không nở buông nhau ra.

Nụ hôn cuối cùng cũng tạm ngưng, song Mặc Trì vẫn cố gắng giữ nguyên tư thế. Đây là người mà anh yêu, là vợ của anh, anh quyết không buông xuôi. Tur Tồn tóc đã rối hết cả, đôi mắt tê dại, còn bờ môi đỏ mọng lên. Anh cũng không biết bộ dạng mình bây giờ ra sao nữa. Cơ thể anh đang nóng như thiêu đốt, bụng gần như muốn trương ra. Hơi thở dồn dập, run rẩy, anh thử mở cúc áo cô.

“Không được!”, Tur Tồn nắm chặt tay anh, nước mắt ứa ra.

“Tur Tồn, không phải em là vợ anh hay sao, vợ chồng đều phải làm như vậy”, Mặc Trì dừng tay khẽ nói.

Tur Tồn mơ màng lắc đầu.

“Đừng sợ, để anh... được không?”. Cơ thể Mặc Trì gần như đã nổ tung. Anh vuốt lên gò má nóng hổi của cô và nhẹ nhàng an ủi. Tur Tồn khẽ gật đầu, anh từ từ mở hàng khuy áo của cô ra.

Mặc Trì như tê dại trước cơ thể của thiếu nữ thanh xuân đang hiển hiện trước mắt anh. Tâm thần hào tình vạn trượng của anh ép lên đùi khiến tim Tur Tồn thất lại. Cô hồi hộp chờ đợi anh tấn công. Đột nhiên, tất cả bỗng dừng sững lại.

Tur Tồn nghi hoặc, cô đã làm sai điều gì chăng? Mặc Trì lấy khăn trải gối che mặt cô lại: “Đừng nhìn anh!” Thân thể cô kiêu diễm là vậy, còn anh lại tàn tật thế này, nhất quyết không thể để cô nhìn thấy.

“Thế thì em cũng không để anh nhìn thấy em!”, Tur Tồn nhanh tay với lấy chiếc chăn bên cạnh kéo lên. Chiếc chăn lớn bông chốc trùm phủ cả hai người bên trong.

Mặc Trì lúng túng, không biết nên tiếp tục như thế nào, cũng không nhìn được cô, toàn thân anh gần như bốc cháy. Hai thân thể cuộn chặt trong chăn, anh kéo xuống, cô lại kéo lên, cả hai cứ thế giằng co một hồi. Anh tấn công, cô phòng thủ, sau một vài lần kết thúc trong thất bại, cuối cùng họ để mặc cho bản năng của tình yêu lửa đôi dẫn dắt mình.

Vật lộn một hồi, cuối cùng họ cũng thành công trước khi trời sáng. Cảm giác mới lạ mà từ trước đến nay họ chưa từng trải qua, nỗi đau cùng khoái cảm ngọt ngào ấy cứ quện chặt lấy cả hai Tur Tồn có chút run rẩy vì sợ hãi. Để trấn an, Mặc Trì liền ôm chặt lấy cô, hôn lên khuôn mặt cô. Tur Tồn dần bình tĩnh lại, an tâm rúc sâu vào lòng anh. Mặc Trì tìm cách nghiêng qua một bên để cô không thể chạm vào chân mình. Khi Tur Tồn tỉnh dậy trong trạng thái ngái ngủ, trời cũng đã hừng sáng. Mặc Trì vẫn ôm chặt cô không buông: “Ngủ thêm chút nữa đi, em đã rất mệt rồi”.

“Tám giờ em phải lên lớp rồi, nếu không đi bây giờ thì sẽ không kịp mất.

“Em không đi thì cũng có bạn điểm danh hộ mà?”

“Không được trốn học”.

“Không sao, chỉ trốn một lần này thôi, anh sẽ phụ đạo bài vở giúp em”, Mặc Trì vẫn ôm chặt cứng lấy cô.

Cô liền nắm tay đánh nhẹ vào vai anh: “Điều em muốn nói thì anh đã nói rồi, ghét thật!”

“Không được ghét chồng của em!”, Mặc Trì làm ra vẻ quyết liệt.

Khi họ tỉnh dậy lần thứ hai thì đã là mười giờ. Hai người vẫn quấn chặt lấy nhau, Tur Tồn đã trở nên quen thuộc với vòng tay Mặc Trì. Đây là ngày trọng đại nhất trong mối quan hệ hôn nhân của họ, từ đây mối quan hệ vợ chồng giữa hai người rốt cuộc cũng trở thành hiện thực.

Mặc Trì si mê ôm hôn Tur Tồn khiến cô hồ như đánh mất hết ý niệm về thời gian và không gian. “Lại một lần nữa, được không?”, anh khẽ thì thầm bên tai cô. Cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ cơ thể người đàn ông bên cạnh, cô liền bèn bẽn lẽn gạt đầu.

Lần này, họ đã thành thực hơn lần đầu. Vẫn còn đau một chút nhưng cô đã biết làm thế nào để phối hợp với anh. Khi qua con cao trào, anh khẽ kháng hôn và giúp cô lau mồ hôi.

“Chúng mình đi tắm nhé!” Sợ cô toát nhiều mồ hôi sẽ dễ bị cảm, anh liền giục cô đi tắm. Tur Tồn ra khỏi giường trước, toàn thân thấy bủn rủn nhưng lại vô cùng an lòng. Mặc Trì ra khỏi chăn, toan xuống giường, xe lăn đã đặt cạnh đó nhưng anh lại ngồi thụp xuống nền đất.

Thấy thế, Tur Tồn liền vội vàng dìu anh lên. Chân trái chạm đất trước khiến nỗi đau ào ạt trào đến, anh ôm chặt chân và rít lên vì đau đớn.

“Anh có sao không?”, Tur Tồn khẽ kéo tay anh ra để kiểm tra vết thương. Một vết sẹo lớn hình con rết - do vết phẫu thuật rất thô không thể nào phục hồi lại được - ngoằn ngoèo phủ lên cái chân bị tật “Anh còn đau lắm không?”, Tur Tồn khẽ hỏi rồi đưa tay nhẹ nhàng xoa nhẹ lên vết sẹo.

Mặc Trì khẽ run hỏi: “Em không sợ sao?”

Lại nhớ, ngày đầu tiên Tur Tồn đến đây, đã sợ đến nỗi xém chút nữa òa khóc khi nhìn thấy đôi chân tàn tật của anh. Nhưng, trong đôi mắt của cô bây giờ không còn nỗi sợ hãi, chỉ có nỗi xót thương, thấu hiểu với nỗi đau đớn mà anh phải chịu đựng.

Vừa dìu anh đứng dậy cô vừa nói: “Anh là người đàn ông của em, em sợ gì chứ?”

Mặc Trì cảm động, vòng tay ôm chặt Tur Tồn rồi đi vào phòng tắm với sự hỗ trợ của cô. Trong phòng tắm mist mù hơi nước, anh lên tiếng thú nhận: “Vừa rồi, anh đã lừa em một việc”.

“Sao cơ?” Tur Tồn thẳng thốt giật mình, chẳng phải anh đã nói anh là chồng cô, lẽ nào không phải là thật lòng thương yêu cô hay sao?

“Xuất Sư Biếu anh không dịch được ra tiếng Anh, nội dung bài đó thế nào anh cũng quên rồi”.

“Anh...”, cô liền nắm tay đánh loạn vào anh. Anh đúng là kẻ nói dối, đã lừa để được hôn cô, lừa cô thật sự trở thành người phụ nữ của mình. “Quá xảo quyệt! Em sẽ phạt anh chép Xuất Sư Biếu một trăm lần!”

Tur Tồn ở lại nhà đến sáng thứ Ba. Để kịp tiết học lúc sáu giờ ba mươi sáng, chưa đến sáu giờ cô đã vội vàng mặc quần áo. Mặc Trì bị tiếng động làm tỉnh giấc, liền mơ hồ kéo cô lại: “Sao em đi học sớm vậy?”.

Tur Tồn vừa hắt hơi vừa trả lời: “Sáng nay em có tiết đọc bài, không thể bỏ được”.

“Vợ anh chăm chỉ quá, để anh đưa em đi”, Mặc Trì dụi mắt nói, rồi bắt đầu ngồi dậy.

“Anh ngủ tiếp đi. Lát em tự đi cũng được mà”.

“Sao thế được!?”, Mặc Trì đã mặc xong quần áo ấm: “Sáng sớm không mượn được xe bác Chương, anh đương nhiên phải đưa em đến trường rồi”.

“Anh...?”, Tur Tồn khẽ giật mình.

Mặc Trì thoáng trầm ngâm rồi làm bộ tức giận: “Thế nào, em cho rằng người đàn ông của em bị tàn tật thì không đưa em đến trường được hay sao?”

“Không, không phải, em không có ý đó”, Tur Tồn vội vàng xoa tay: “Em tự đi một mình được mà, với lại đường cũng đâu có xa”.

Mặc Trì chỉnh đốn lại áo quần, sơ vin chỉnh tề, ngồi lên chiếc xe lăn rồi ra hiệu bảo cô giúp anh bê cổ áo. “Anh biết đường không xa, nhưng trời vẫn còn tối, làm sao có thể yên tâm để em đi một mình được chứ? Em giúp anh đẩy xe lăn, thấy em an toàn đến cổng trường rồi anh mới yên lòng”.

“Có gì không an toàn chứ? Trước đây khi còn ở nhà, em vẫn thường xuyên đi đường núi mà có sao đâu”, Tur Tồn làm vẻ bình thản nói.

Nếu cô không nhắc đến chuyện đó thì Mặc Trì cũng không nổi giận làm gì: “Phải rồi, anh làm sao quên được hành động dũng cảm của em, không những đi được đường núi mà còn đi qua cả nghĩa địa cơ mà”.

Tur Tồn lè lưỡi, mỉm cười nói: “Trong thành phố thì lấy đâu ra nghĩa địa chứ”.

Mặc Trì vẫn một mực kiên quyết: “Anh là người đàn ông của em, nhất định sẽ đưa em đi đến nơi về đến chốn”. Nói rồi liền lấy trong ngăn kéo ra cả sữa bột và bánh quy đưa cho Tur Tồn: “Em mang cái này đến trường, ăn thay bữa sáng nhé”.

Ra khỏi nhà rồi, hai người mới nhận ra đường phố buổi sáng rất ít người qua lại. Tur Tồn vừa đẩy xe lăn cho Mặc Trì vừa cười cười nói nói suốt cả chặng đường. Chẳng mấy chốc đã đến nơi. Đứng trước cổng trường, Mặc Trì hỏi cô: “Nếu các bạn cùng lớp hỏi hai ngày nay em đi đâu, em sẽ trả lời thế nào?”

“Thì em nói là đến nhà người thân”, Tur Tồn đáp không chút do dự.

“Cái gì mà người thân?” Đôi chân mày Mặc Trì cau lại tức giận khi nghe đến hai chữ “người thân”.

“Người thân nhưng là người thân nhất”. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, Tur Tồn mỉm cười rồi nhún nhảy bước vào khuôn viên trường học.

Cái lần Mặc Trì đứng đợi Tur Tồn trước cửa lớp học đã bị Tiểu Xuân bắt gặp, đến khi cô trở về, cả phòng liền xúm vào hỏi han tí mỉ.

“Người ngồi trên chiếc xe lăn đó là con nhà người thân cậu hay là anh em họ?”, Tiểu Xuân nhanh nhẩu hỏi.

“Người đó đẹp trai thật, hơi tiếc là đã mất một chân”, Đồng Lệ Bình tỏ vẻ tiếc nuối.

“Đúng rồi, làm sao mà mất một chân nhỉ?”, Trương Kế Phuong tò mò.

“Cậu hỏi tí mỉ thế làm gì, thích người ta rồi sao?”, Đồng Lệ Bình vặn hỏi.

“Cậu thích thì có, mình họa điên mới yêu người mất một chân!”, Trương Kế Phuong đáp lại.

“Mọi người đừng nói nữa”, chị Lưu Anh vừa nói vừa dọn sách vở: “Đó là việc riêng của Tur Tồn, không liên quan đến mọi người. Mau đến lớp tự học đi”.

Trên đường lên lớp tự học, Tiểu Xuân rỉ tai Tur Tồn: “Hai hôm nay Tô Hồng Mai không về kí túc, mình đoán cậu ta về ở với bạn trai rồi”.

“Đừng nói bậy”, Tur Tồn bật lời, vẻ bối rối. Dù đã kết hôn đường hoàng, nhưng nghe những lời nói đó thật khiến cô thấy sợ hãi như thể mình là một kẻ phạm tội.

“Nghe nói là...”, Tiểu Xuân vẫn ghé sát tai cô thì thầm: “Đối với con cái cán bộ bây giờ thì điều này chẳng nhằm nhò gì”.

Thời gian vùn vụt trôi đi, mới đó mà mùa hè đã tới, sinh viên năm thứ nhất đã trải qua cả hai kì học, chỉ chưa đầy hai tháng nữa sẽ phải hoàn thành việc ôn tập để chuẩn bị cho kì thi cuối cùng vào tháng Tám, cả thầy có tám môn học. Nữ sinh phòng 302 người nào người nấy vui đầu Ôi! tập, vì chẳng ai muốn tên mình đứng cuối bảng xếp hạng học tập.

Buổi chiều hôm đó không có tiết học, mọi người đều ở trong phòng kí túc học bài. Không khí rất nóng bức, không gợn một chút gió, quạt cũng chỉ phả ra toàn gió nóng. Tô Hồng Mai đưa mắt nhìn ngó xung quanh, rồi gấp sách lại nói: “Muộn rồi, đừng đọc sách nữa, mình sẽ đưa cả phòng đi xem vũ hội”.

“Vũ hội? Đó là thứ của Chủ nghĩa Tư bản”, Đồng Lệ Bình nói.

“Cái gì mà Chủ nghĩa Tư bản? Nói cho các bạn biết, ở đó toàn con em cán bộ cả, chắc chắn ngon lành hơn các bạn nhiều. Chẳng qua hôm nay ít nữ sinh quá nên họ mới bảo mình đưa các bạn đi theo thôi”.

Lưu Anh, theo lệ thường, ngoài học tập thì không tham gia bất cứ hoạt động nào khác, đặc biệt trong những giờ phút căng thẳng trước khi thi. chị ấy lặng lẽ nỗ lực trở thành người đạt điểm thi cao nhất nên hoàn toàn không để lãng phí một phút một giây.

Tur Tồn cũng muốn ở lại phòng học bài, nhưng Tiểu Xuân cứ kéo tay cô, nằng nặc đòi đi: “Đi đi mà Tur Tồn, chúng ta cùng đi xem cho biết”.

“Học, học, học, khi nào cũng học, học đến ngu muội cả người”, Tô Hồng Mai nói: “Khiêu vũ cũng là một cách làm thư giãn cơ thể. Các cậu yên tâm, xã hội nào mà chẳng có sinh viên đại học rảnh rỗi”.

“Phải đấy, bọn mình ôn thi căng thẳng thế này, cũng phải có lúc giải tỏa một chút chứ!”, Tiểu Xuân liền hùa theo Tô Hồng Mai.

“Không phải bạn muốn đi với cậu ta đấy chứ?”, Tur Tồn nói nhỏ vào tai Tiểu Xuân.

“Thì mình cũng hơi tò mò, muốn đi xem vũ hội là thế nào. Cậu đi với mình nhé”.

“Mình không biết nhảy”, Tur Tồn trả lời với vẻ không hứng thú.

“Mình cũng đâu biết nhảy, bọn mình chỉ đi xem một chút cho biết rồi về thôi. Mình nghe nói khiêu vũ hay lắm”.

Không thể cưỡng lại sự nài nỉ của Tiểu Xuân, Tur Tồn cũng cùng mọi người đi đến vũ hội. Địa điểm là trường trung học số hai trên đường Chính phủ. Khuôn viên trường tối om, tĩnh mịch, không một bóng người nhưng khi cửa giảng đường vừa mở ra, một thế giới hoàn toàn khác hiện ra trước mắt các cô gái. Thì ra, các cửa sổ của hội trường đã được những tấm màn đen phủ kín, để cho ánh đèn xanh đỏ cùng âm thanh không thể lọt ra ngoài. Hệ thống âm thanh đang phát ra thứ âm nhạc réo rắt. Ở trung tâm khán phòng, một cô gái mặc váy dài, chân mang giày da đang lắc lư theo điệu nhạc.

“Đây là điệu nhảy lắc qua lắc lại đang rất thịnh hành ở nước ngoài. Mau ra nhảy đi các bạn!”. Tô Hồng Mai là người đầu tiên bước lên sàn nhảy. Cô vận một chiếc áo khoác có thắt lưng, quần bó, cả thân người lắc lư theo điệu nhạc uyển chuyển và đẹp mắt.

Nhóm Tur Tồn đang đứng ở một bên nhìn ngắm, bất chợt có hai người nom dáng về sinh viên hào hứng đến cổ vũ: “Nhảy đi các bạn! Hiếm lắm mới có được buổi vũ hội thế này đấy!”- Thế rồi, Trương Kế Phuong và Đồng Lệ Bình cùng bị lôi vào nhảy.

Tur Tồn liền nắm vạt áo Tiểu Xuân giục: “Bọn mình về đi”.

“Mình muốn ở lại xem một chút”. Tuy không biết nhảy nhưng đôi chân Tiểu Xuân cũng đáp theo điệu nhạc, gõ ra những âm thanh đầy hứng thú.

“Vậy cậu cứ ở lại xem đi, mình về đây” Tur Tồn thật sự không thích đứng trong một không gian mà đèn xanh đèn đỏ thi nhau nhấp nháy thế này.

“Chờ lát nữa thôi, bọn mình sẽ cùng về”, Tiểu Xuân lại trì nín cô. Bãi đất hoang sau trường cũng không khỏi khiến Tư Tồn mừng rỡ đến nghĩa trang ở quê cô thấy ớn lạnh đến tận sống lưng, chân không tài nào nhúc nhích nổi nữa.

Tiểu Xuân không ngừng gõ nhịp chân theo điệu nhạc, cô ấy thực tình đang rất muốn vào nhảy rồi. Vừa hay, một cô bạn quen học Khoa Lịch sử liền kéo cô vào nhảy, Tiểu Xuân chẳng còn lí do gì để trì hoãn. “Chúng mình cùng nhảy đi!”, Tiểu Xuân rủ, nhưng Tư Tồn xua tay rồi lùi lại, cô không biết và cũng không muốn nhảy.

Tiểu Xuân cùng cô bạn học vừa nhảy vừa cười nói râm ran. Tư Tồn đứng một mình mãi cũng thấy chán, đúng lúc toan quay người ra về thì có ai đó gõ nhẹ sau lưng. Cô quay đầu, giật mình hết lên khi một bộ mặt màu xanh lá cây đập vào mắt.

“Bạn đừng sợ, là tôi đây!”. Tư Tồn nhận ra đó là giọng nói của một nam thanh niên chứ không phải ma. Cô nhìn gần hơn và thấy một chàng trai với mái tóc dài quá tai, mặc quần áo thể thao thời trang màu xanh. Ánh sáng phản chiếu làm khuôn mặt anh ta cũng biến thành màu xanh lá. Cô nghĩ chắc rằng khuôn mặt mình bây giờ cũng mang màu sắc quái dị này.

“Bạn là ai?”, Tư Tồn trấn tĩnh lại rồi bối rối nhìn xung quanh. May mắn là tiếng nhạc lúc đó rất to, không ai nhận ra cô vừa hốt hoảng hết hồn.

“Tôi tên là Giang Thiên Nam. Sao bạn không ra nhảy vậy?”, anh ta hỏi to.

“Tôi không biết nhảy”, Tư Tồn trả lời như hét lên vì trong phòng quá âm ỉ.

“Không biết thì có thể học mà!”, anh ta cười nói: “Tôi là thành viên ban tổ chức buổi khiêu vũ tối nay, nên không muốn thấy một người nào đó bỏ về sớm”.

“Tôi không muốn học và cũng không học được”, Tư Tồn xua tay nói.

Giang Thiên Nam mỉm cười, tiếp tục nói: “Trông bạn thế này là tôi hiểu bạn không biết nhảy rồi. Bạn là bạn của Tô Hồng Mai phải không, bạn cô ấy đến đây không ai biết nhảy cả”.

“Tại sao?”

“Như thế thì mọi người mới nhận ra cô ta biết nhảy”.

Tư Tồn mỉm cười và nhận ra, rõ ràng anh ta quen biết với Tô Hồng Mai nhưng hình như cũng không ưa cô ấy cho lắm. Cô ấy ngạo mạn và chắc chắn không ít lần đắc tội với người khác, có lẽ anh ta là một trong số họ. “Được rồi, bạn đi nhảy đi, tôi phải quay về trường học bây giờ”, Tư Tồn đáp.

“Tôi sẽ dạy cho bạn, dễ lắm. Nếu bạn thật sự không học được, tôi sẽ đưa bạn về trường. Trước đây, nơi này là chỗ chém giết nhau, buổi tối không được an toàn lắm đâu”.

“Cái gì?”, Tư Tồn rùng mình, trong đầu những hình ảnh đáng sợ không ngừng hiện ra.

“Đừng lo lắng, điệu nhảy này học cũng dễ thôi mà. Bọn mình cũng vừa mới học được, bạn thấy đó, mọi người đều nhảy giống nhau hết đấy chứ”, Giang Thiên Nam nói xong liền kéo cô ra sàn nhảy.

Trên sàn nhảy đông đúc, Tư Tồn thấy người mình cứng đờ lại và không ngừng va vào những người xung quanh. Cô bối rối đến nỗi không biết bàn tay nên đặt ở đâu. Giang Thiên Nam mỉm cười nói: “Bạn hãy thả lỏng ra và làm theo tôi, để cho cơ thể tự do di chuyển”. Cơ thể anh ta hòa theo tiếng nhạc một cách tự nhiên, mạch lạc và không hề có động tác thừa.

Tư Tồn làm theo lời Giang Thiên Nam nói, tay đã cử động được đôi chút, nhưng chân thì vẫn như bị đóng đinh vào sàn nhảy.

Giang Thiên Nam mỉm cười, ghé vào tai cô nói: “Đừng hồi hộp, điệu nhảy này không có quy luật nhất định, chỉ cần nhảy theo nhịp là được”. Nói xong, anh ta liền làm thử cho cô thấy: “Cha cha cha, nhảy, lắc một cái rồi quay người”. Động tác quay người của anh ta nom rất đẹp mắt, Tư Tồn cũng bắt chước quay theo, nhưng chân trụ không vững nên bị mất đà ngã về phía sau.

“Cẩn thận!”, Giang Thiên Nam liền nắm chặt lấy tay cô: “Bạn phải học tiếp nhịp này nữa. Bạn chưa từng nhảy bao giờ đúng không?”

Tư Tồn lắc đầu, lặng lẽ thoát khỏi bàn tay của Giang Thiên Nam: “Tôi phải về, mọi người cứ tiếp tục chơi đi”.

Lời nói của cô khiến Giang Thiên Nam có chút trầm lại: “Cũng được, để tôi đưa bạn về”. Sợ Tư Tồn ngại, anh ta nói thêm: “Tôi và bạn cùng đường mà, tôi học trường Đại học Phương Bắc, năm thứ nhất Khoa Địa chất”.

“Còn vũ hội thì thế nào? Không phải do bạn tổ chức sao?”, Tư Tồn vừa rồi có nghe anh ta khoe là thành viên của Ban tổ chức vũ hội tối nay kia mà.

“Thành viên Ban tổ chức có những mấy người, không có tôi đã có người khác”. Nói rồi, anh ta bước tới trước mặt cô.

Tưởng tượng đến quang cảnh nghĩa địa nọ, Tư Tồn không thể không đồng ý. Cô theo chân Giang Thiên Nam, nhưng chỉ vừa mới bước ra thì cánh cửa đột nhiên bật mở. Tư Tồn mất đà ngã dúi xuống đất. Trước khi cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đèn khán phòng bỗng phụt tắt, tất cả chìm trong bóng tối. Cả căn phòng nháo nhác, các chàng trai thì chửi bới, các cô gái thì hét lên. Tư Tồn thấy Giang Thiên Nam đang giúp cô đứng dậy, nhưng còn

chưa kịp đứng lên thì đã nghe một tiếng hô vang trong bóng tối: “Không được di chuyển, công an đây!”

Công an nhận được báo cáo của dân chúng gần đó cho biết rằng, tại hội trường của trường trung học số hai có một đám thanh niên tham gia hoạt động theo kiểu tư sản, liền ập đến. Cả đám bị đưa đến đồn công an, quá trình thẩm vấn, lập biên bản khiến tất cả rơi vào hỗn loạn. Một số tỏ ra lạnh nhạt, một số lại khẩn thiết cầu xin, có những nữ sinh cứ khóc thảm thiết giống Tư Tồn.

Lúc cảnh sát bắt đầu hỏi đến Tư Tồn thì trời đã sáng rõ. Anh ta bực bội, vứt cả bút ra bàn và mắng mọ: “Khóc, khóc, khóc, cô chỉ biết khóc thôi sao? Khóc lâu thế không mệt à? Biết sẽ thế này, ai bảo tham gia làm gì?”

Tư Tồn càng khóc lóc thảm thiết hơn, chỉ là cô đi học khiêu vũ thôi, mà cuối cùng đã học được đầu cơ chứ. Ở quê cô, không giữ nổi mình thì bị mọi người xem là điều đáng bị sỉ nhục. Nếu không chịu được dư luận thì chỉ có cách uống thuốc sâu tự tử. Đây đâu là môi trường thành thị song bị công an bắt cũng chẳng tốt đẹp gì. Cô bị oan mà chẳng dám cãi lại, chỉ còn biết khóc thôi.

“Đừng khóc nữa! Tên tuổi, đơn vị là gì?”. Cảnh sát cao giọng hỏi càng khiến cô thấy sợ hãi. Cô đã khóc đến nghẹn cổ, giờ chẳng khác nào một cái bom khí khô, cứ tắc ứ cả lại.

“Tôi và cô ấy là bạn học, là tôi kéo các cô ấy tới đây chơi, không liên quan đến họ”. Tô Hồng Mai có "chút nghĩa khí, liền đứng ra chịu trách nhiệm.

“Ồ, đều là sinh viên Đại học Phương Bắc sao? Là sinh viên mà sao không chịu làm việc chính đáng vậy?”, Cảnh sát điền thêm vài chữ vào cuốn sổ trước mặt rồi nói: “Tôi sẽ thông báo sự việc này đến Hiệu trưởng trường các cô!”.

Cuối cùng, lãnh đạo nhà trường cũng cử người đến bảo lãnh cho nhóm Tư Tồn, nhưng chẳng nói cũng biết, họ vô cùng tức giận, với sinh viên ngoại tỉnh thì gửi điện báo, trong tỉnh thì gọi điện thoại về từng gia đình. Tất cả sinh viên tham gia buổi khiêu vũ buộc phải tạm thời nghỉ học, quay về nhà, chờ xử lý sau.

Nhận được điện thoại, Mặc Trì liền lập tức nhờ bác Chương đưa đến Đại học Phương Bắc, vội vã đón Tư Tồn về nhà.

“Bây giờ thì đẹp mặt rồi, lần trước thì bỏ học, lần này thì phải đến đồn công an!” Sau khi bước vào phòng, Mặc Trì đóng cửa lại rồi nổi trận lôi đình.

Tư Tồn trên đường về nhà vẫn không ngừng khóc lóc, hai mắt mọng đỏ như hai trái đào. Mặc Trì tức khí đập bàn, tiếp tục quát mắng: “Người ta lên đại học để thu nạp kiến thức, còn em thì sao? Không chịu lo học hành gì mà lại...”

“Em bị nhóm bạn kéo đi mà”, Tư Tồn liền lau nước mắt, vội vã thanh minh.

“Bạn kéo thì cũng đi à? Lẽ nào em không phân biệt được thị phi sao?”

“Họ chỉ nhảy múa chứ có tham gia vào tự do hóa tư sản đâu”, Tư Tồn âm ức nói.

“Khiêu vũ là đã tham gia vào tự do hóa tư sản rồi còn gì nữa. Nếu là mười năm trước thì em chắc chắn đã bị đem ra phê bình, thậm chí còn bị bỏ tù nữa kia”. Chỉ nhớ lại những gì đã xảy ra với mình trong những năm tháng ấy thôi mà Mặc Trì đã thấy run rẩy.

“Tổ chức khiêu vũ toàn là con em của cán bộ, nếu em là giai cấp tư sản thì anh là gì”. Cảnh sát mắng cô, Mặc Trì cũng mắng cô khiến nổi âm ức trong lòng không ngừng trào mồi lên, thế là lúc này tất cả tức giận lẫn sợ hãi đều được cơ bụng tỏa hết ra. Ở nhà không có công an, cô cũng không phải sợ nữa.

“Em còn cãi được sao?”, Mặc Trì vô duyên vô cớ bị cô vợ quàng vợ xiên thật đúng là dở khóc dở cười: “Anh nói một câu, em nói lại một câu. Bạn Chung Tư Tồn, có phải bạn cảm thấy oan ức vì bị đưa về đồn đúng không?”

“Đúng, em thấy oan ức lắm, cảnh sát chẳng hỏi cho rõ ràng đã bắt người bừa bãi. Tự do hóa tư sản là tổ chức nào em không biết. Đến nhảy cũng không biết thì làm giai cấp tư sản thế nào đây?” Thần trí đã tỉnh táo hơn, Tư Tồn liền nói một thời một hồi.

“Thế mau nói cho anh nghe, em đã nhảy hay chưa?”, Mặc Trì miến cưỡng hỏi.

“Em có thử một chút nhưng quả tình là không học được. Điệu nhảy đó sao người thường có thể học nổi chứ, vừa phải nhảy theo nhịp điệu, lại vừa phải phò"i hợp tay, eo, chân với nhau. Anh xem, như thế này thì làm sao gọi là biết nhảy được đây?”. Tư Tồn diễn lại cảnh lúc à"y, nhưng tư thế của cô lúc này chẳng khác nào con gấu bị điện giật.

Mặc Trì bị chọc tức, liền quát lên: “Chết em đi cho xong, đến nhảy cũng không biết còn bị bắt vào đồn, nói cho anh nghe làm sao em có thể ngốc như thế?”

Tư Tồn nín thở, rầu rĩ nói: “Anh thông minh vậy thì nhảy cho em xem đi!”. Nói rồi mới chột nhìn đôi chân của Mặc Trì, vội vàng bịt miệng lại. Câu nói sơ sẩy của cô sợ rằng đã khiến Mặc Trì lại thấy đau lòng.

Nhưng anh dường như không để ý đến lời cô, mắt long lên: “Trong nhà thì mạnh miệng thế, vậy mà lúc ở đồn em chỉ biết khóc ầm ức là sao. Anh nói cho em biết, em bị bắt thật chẳng oan ức chút nào”.

“Em không phải là giai cấp tư sản, họ bắt giữ sai rồi, sao anh còn nói giúp người ngoài chứ?”, Tư Tồn bực mình, mặt đỏ tía tai.

Nguyên cả ngày nay, Tư Tồn đã khóc đến độ sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt sưng lên, trông tàn tạ vô cùng. Mặc Trì nhìn vậy không khỏi chạnh lòng, liền kéo cô ngồi lên giường: “Được rồi, đừng khóc nữa. Cả đêm qua em đã không ngủ, giờ hãy ngủ một chút đi! A, đúng rồi, em uống chút sữa ấm trước rồi anh sẽ bảo cô giúp việc làm món gì đó cho em ăn”. Nói xong, Mặc Trì liền đi pha sữa.

Tư Tồn mơ hồ ngược mắt nhìn anh, hỏi nhỏ: “Anh không giáo huấn em nữa à?”

“Anh giáo huấn em thì ích gì? Vợ của anh, anh cũng không nỡ bỏ, đành đợi nhà trường xử lí em vậy”, Mặc Trì pha xong sữa rồi đưa cho cô.

“Liệu nhà trường có đuổi học em không?”. Nghĩ đến việc đó, tim cô đập thình thịch.

Mặc Trì giúp cô lau nước mắt, lấy khăn ấm rửa mặt rồi lại trườm khăn lạnh vào mắt giúp cô. “Chắc không sao đâu, em không phải là người đứng ra tê chức, nặng nhất chỉ là tòng phạm, có lẽ nhà trường sẽ nương nhẹ tay thôi. Nếu em không yên tâm thì anh sẽ nhờ ba đến nói chuyện với thầy Hiệu trưởng”.

“Đừng, đừng làm thế!”, Tư Tồn vội vàng xua tay. Cô sợ Thị trưởng Mặc còn hơn cả việc bị đuổi học.

“Đừng lo, em bị đuổi học rồi cũng còn có anh!”, Mặc Trì giúp cô nằm xuống rồi nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Tư Tồn thấy an lòng hơn đôi chút, co mình trong chăn ấm: “Đúng rồi, nghe nói mấy người đó đều là con em cán bộ, anh có quen biết họ không?” Tư Tồn nghiêng người, kéo tay anh rồi hỏi: “Mấy người đó tên gì, em biết không?”

“Em chỉ biết Tô Hồng Mai học cùng lớp em và Giang Thiên Nam học cùng trường nữa”. Tư Tồn trầm nghĩ, giá mà không cùng học nhảy với anh ta thì tốt biết mấy, có khi cô đã về đến trường trước khi công an tới.

“Anh không biết. Thôi em đừng nghĩ nhiều nữa, hãy nghỉ ngơi đi”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhìn chữ như gặp được người

Tư Tồn tạm thời bị nhà trường đình chỉ học tập. Mặc Trì liền bàn với cô, ba mẹ đều là những người khuôn phép, nghiêm khắc, không thể để họ biết việc Tư Tồn tham gia vũ hội, lại còn bị bắt tới Sở Cảnh sát, nếu không chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình. Cho dù Tư Tồn không bị nhà trường đuổi học thì cũng có thể bị họ bắt thôi học.

“Chúng ta hãy làm thế này đi, anh sẽ nói với ba mẹ rằng, trong kí túc xá của em có dịch cúm nên buổi tối em về nhà ngủ, còn ban ngày lại đến trường đi học bình thường”.

“Nhưng bây giờ nhà trường không cho em lên lớp”, Tư Tồn không biết nói dối, sợ hãi đến đỏ cả khuôn mặt.

“Em hãy ra khỏi nhà từ sớm, đi hướng ngược lại với khu đại viện của Chính phủ rồi đến vườn hoa trên phố” đợi anh. Sau đó, anh sẽ tới đó tìm em”. Mặc Trì từ nhỏ đã lắm mưu nhiều kế, hồi trước khi chưa bị thương anh vẫn thường cầm đầu đám trẻ trong khu đại viện Chính phủ bày trò nghịch ngợm. Lần này, Tư Tồn gây họa lớn không ngờ lại làm sống dậy bản tính trước kia của anh.

“Nhưng nói dối không tốt đâu”, Tư Tồn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Đây không gọi là nói dối, mà là chia sẻ âu lo với lãnh đạo. Ba mẹ dù có biết chuyện cũng không giúp được gì, thậm chí còn lo lắng theo chúng ta. Chỉ bằng chúng ta tự nghĩ cách giải quyết thì hơn, em thấy có phải không?”, Mặc Trì ôn tồn giảng giải cho cô nghe.

Nghe nói đến chức trách của mình bây giờ là phải “chia sẻ âu lo với lãnh đạo”, Tư Tồn cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Sáng hôm sau, theo sự thương lượng từ trước, sau khi ăn xong bữa sáng, Tư Tồn liền vội vã ra khỏi nhà. Mặc Trì, theo lệ thường, vẫn uống sữa, uống thuốc và đợi ba đi làm rồi mới nói với mẹ lúc này đang chuẩn bị đi làm: “Từ hôm nay con sẽ tới thư viện đọc sách, trưa ăn mì ở hàng ăn quốc doanh là được, mẹ không cần đợi con về đâu”.

Sách trong nhà vẫn chưa đủ hay sao, việc gì phải tới thư viện nữa chứ? Trần Ái Hoa trầm nghĩ, có lẽ Mặc Trì ở nhà mãi cũng thấy buồn tẻ nên muốn ra ngoài cho khuây khỏa, bà lẽ ra nên vui mừng mới đúng: “Được, để mẹ bảo bác Chương chở con đi”.

“Mẹ không cần nói với bác Chương đâu, tới lúc đi con sẽ gọi điện cho bác ấy”, Mặc Trì khoan thai nói.

“Vậy con cứ tự sắp xếp đi. Mẹ phải đi làm rồi”. Nói xong bà xách túi, soi gương, chỉnh lại trang phục rồi bước ra ngoài.

Tám giờ sáng, Mặc Trì tính giờ này ba mẹ anh đều đã bắt đầu làm việc nên tự mình đẩy xe lăn ra khỏi nhà, đến vườn hoa trên phố tìm Tư Tồn. Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ phả vào mặt anh, hoa trong bồn đua nhau khoe sắc, cảnh đẹp không bút nào tả xiết. Ngồi trong vườn hoa một

lúc, cả hai mới nhận ra chỗ này vẫn chưa thực an toàn, có thể bị Thị trưởng Mặc đi qua đây bắt gặp, Mặc Trì liền nói: “Chúng ta tới nơi khác đi”.

“Đi đâu bây giờ?”, Tur Tồn hoang mang hỏi.

Mặc Trì là người không bao giờ thiếu ý tưởng: “Anh đưa em đi chơi nhé, dù sao em cũng chưa từng được đi thăm thú thành phố lần nào”.

Hôm đầu tiên, hai người đi dạo ở Bách hóa Hữu nghị và Bách hóa Đệ nhất. Ngày thứ hai, họ đến vườn thú. Ngày thứ ba, vào Công viên Nhân dân chèo thuyền, ngắm cảnh hồ.

Từ lúc kết hôn đến giờ, chưa bao giờ Tur Tồn và Mặc Trì có nhiều thời gian đi chơi đến thế. Sau khi du ngoạn hết một vòng thành phố, Tur Tồn cảm thán, thành phố này thật sự rất đẹp, nhưng đến ngày thứ tư, cô không thể vui vẻ nổi nữa. Nhà trường vẫn chưa ra thông báo cho cô được đi học trở lại, kì thi cuối kì chỉ còn cách hơn chục ngày nữa, cô lại không được lên lớp, vậy thì biết thi cử thế nào đây? Tur Tồn bỗng chốc cảm thấy tiền đồ trước mắt mình thật mù mịt.

“Chúng ta thử đến trường thăm dò xem sao?”, Mặc Trì đề xuất.

“Tìm ai mà thăm dò chứ?”, Tur Tồn sốt sắng giậm chân liên tục.

“Chẳng nhẽ cả phòng em đều “hi sinh” sau buổi vũ hội đó sao?”

“Vì Tô Hồng Mai kéo cả phòng đi nên... À không, có chị Lưu Anh không đi. Tôi tìm chị ấy xem sao”.

Căn đúng giờ tan học, Tur Tồn tìm thấy Lưu Anh đang trên đường từ giảng đường tới nhà ăn.

“Mọi người gây họa lớn rồi! Nhà trường đã triển khai hội nghị, yêu cầu tất cả các lớp đều phải viết báo cáo rồi dán lên bảng thông báo của trường”, Lưu Anh không nén nổi bức xúc khi nhìn thấy Tur Tồn, đã lên tiếng dạy dỗ cô.

“Kết quả thế nào vậy chị?”, Tur Tồn khẩn thiết hỏi.

“Vẫn chưa có kết quả, nhưng nhà trường nói sẽ mau chóng đưa ra hình phạt”.

Chữ “hình phạt” khiến Tur Tồn có phần chột dạ: “Còn những người khác trong phòng mình hiện nay ra sao?”, Tur Tồn chỉ còn hi vọng cô không phải là người duy nhất “hi sinh”.

“Vu Tiểu Xuân tới ở nhờ nhà họ hàng trong thành phố, hàng ngày đều đến trường nghe ngóng tình hình, cô ấy vừa rồi đi được một lúc thì em đến. Trương Kế Phuong và Đồng Lệ Bình vẫn ở lại trong kí túc, đi học như bình thường, nhưng hầu như lần nào cũng bị giáo viên mời ra ngoài. Hai em ấy khó khăn lắm mới từ công xưởng thi đỗ vào đại học nên sợ nhất là bị đuổi học giữa chừng. Tô Hồng Mai thì cứ như không có chuyện gì xảy ra. Sau hôm đó, cô ta đã quay về nhà, hôm qua đến kí túc lấy đồ, còn nhờ chị gửi lời chào mọi người. Cô ta nói với Ban giám hiệu nhà trường là, chính cô ta đã ép mọi người đi cùng, nếu ra hình phạt thì chỉ cần phạt một mình cô ta là đủ”.

“Vậy rốt cuộc nhà trường định phạt bọn em thế nào?”, Tur Tồn lo lắng hỏi.

“Chị không biết”, Lưu Anh nhún vai nói: “Em cứ an tâm ở lại nhà người thân đi, có tin tức gì mới nhà trường sẽ tự thông báo cho em”. Có vẻ Lưu Anh vẫn còn nhớ người “họ hàng” trẻ tuổi ngồi trên xe lăn của cô.

Cả Mặc Trì và Tur Tồn đều ủ rũ quay về vì không thu hoạch được gì nhiều.

“Đành đợi thêm vài hôm vậy, sẽ không có vấn đề gì đâu”, Mặc Trì an ủi cô.

“Hay là chúng ta về nhà thôi”. Mới là buổi trưa nhưng Tur Tồn đã không còn tâm trạng nào mà dạo chơi nữa.

“Bây giờ về nhà thì khác nào tự chui đầu vào rọ chứ? Sẽ gặp ba anh đấy”- Mặc Trì biết, nếu không đi công tác thì buổi trưa ba chắc chắn sẽ về nhà nghỉ ngơi.

“Thế bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Anh sẽ đưa em đến một nơi rất tuyệt”, Mặc Trì lại hiển kế.

Hai người cùng đi về hướng Tây của Đại học Phuong Bắc, sau gần một tiếng đồng hồ thì tới được vùng ngoại ô. Nơi này cách xa hoàn toàn không gian ồn ào của thành phố với trời cao xanh lồng lộng, bầu không khí trong lành, thoáng đãng, khung cảnh chẳng khác nào chốn thế ngoại đào viên. Nhìn những nông trang đều tăm tắp hai bên đường, Mặc Trì bồi hồi sống lại kỉ ức: “Hồi nhỏ, vào mùa xuân, bọn anh thường được dẫn tới đây tham quan và được những người nông dân chỉ cho cách phân biệt các loại lương thực”.

Tur Tồn bĩu môi: “Trẻ con thành phố thật kém cỏi, lương thực thì có gì mà phải học cách phân biệt?”. Cô từ nhỏ đã sống ở nông thôn, loại nào loại nấy đều biết rõ cả rồi.

“Em đừng coi thường, anh đã từng làm ruộng đấy. Hồi cấp hai, khi bọn anh học trồng trọt, cô giáo yêu cầu mỗi người phải tự trồng một khoảnh khoai tây. Ba đã dạy anh, lúc khoai tây vừa mới trưởng thành thì phải đào cả dây khoai từ dưới đất lên, cắt bỏ những củ nhỏ, không phát triển được trong từng

dây, chỉ để lại một củ to nhất, khỏe nhất rồi lại vùi vào trong đất. Khi thấy anh cắt khoai, các bạn đều cười nhưng cuối cùng đến thời gian thu hoạch, khoai của anh thuộc loại to và nặng nhất trong lớp đấy”.

“Tại sao thế?”, Tur Tồn tròn mắt hỏi.

“Em lớn lên ở nông thôn mà điều này cũng không hiểu sao? Nếu mỗi dây chỉ để lại một củ khoai có khả năng sinh trưởng tốt nhất thì củ khoai ấy sẽ hấp thu được toàn bộ chất dinh dưỡng, đương nhiên phát triển vượt trội hơn. Củ khoai anh trồng to như cái bát, nhưng cô giáo lại nói không đạt tiêu chuẩn”, Mặc Trì vừa nói vừa vẽ ra hình cái bát trong không khí.

“Tại sao vậy?”

“Cô giáo nói chọn cái tốt, đào thải cái xấu là tư tưởng của Đắc - Uyn, là chủ nghĩa Tur bản”, Giọng nói của Mặc Trì có phần cảm khái.

“Hóa ra anh cũng từng bị coi là theo chủ nghĩa Tur bản, chúng ta đúng là đồng bệnh tương lân”. Tur Tồn thấy nỗi buồn của mình như vội đi phần nào, vì giờ đây cô đã có “người cùng khổ” rồi.

“Không bao lâu sau đó, ba anh bị phế chức, gia đình anh cũng vì đó mà li tán”, Mặc Trì ưu tư nói.

Tur Tồn như muốn nghệt thở, chẳng phải đó là kí ức bi thảm nhất trong tâm trí Mặc Trì hay sao. Cô liền đi vòng ra trước xe lăn, vùi đầu vào ống quần rồng vốn là chân trái của anh rồi dịu dàng vòng tay qua eo anh: “Tất cả đều là quá khứ rồi, bây giờ không phải chúng ta đang rất tốt sao? Còn có em ở bên cạnh anh nữa. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”.

Mặc Trì mỉm cười xoa lên mái tóc cô: “Đúng, tất cả đều rất tốt. Nào, bây giờ em dạy anh cách phân biệt lương thực đi, bên kia là tiểu mạch, kia nữa là cao lương, kia là ngô...”

“Ngô ư?”

Đột nhiên thấy vô cùng hứng khởi, Tur Tồn liền rướn cao cổ lên. Trước mặt cô là cả một cánh đồng ngô xanh ngút mắt, đang phát ra những tiếng xào xạc mỗi khi gió nhẹ lùa qua. Ca từ một bài hát Cách mạng nào đó bỗng đâu hiện lên trong tâm trí cô: “Trong lớp màn xanh, dũng sĩ du kích trở tài anh hào”. “Lớp màn xanh” ở đây chính là cánh đồng ngô với những cây ngô lá to bản, mọc san sát làm thành tấm áo giáp tuyệt diệu cho các chiến sĩ du kích. Chẳng những thế, còn là điểm hẹn hò lí tưởng của các đôi lứa yêu nhau. Bao nhiêu văn nhân đã chẳng tiếc bút mực miêu tả câu chuyện lãng mạn sau “chiếc màn xanh” ấy thế nhưng cái hiện lên trong tâm trí Tur Tồn ngay lúc này lại là những bắp ngô nướng thơm ngọt.

“Đang đứng vào mùa ngô non, chúng mình bẻ vài bắp nướng ăn, anh nhé”, cô hưng phấn đề nghị.

“Bẻ á? Ăn trộm hả?”

“Bẻ vài bắp thôi mà, sao gọi là ăn trộm được! Mau đi thôi!”, Tur Tồn nói rồi liền đẩy xe lăn của Mặc Trì chạy về phía ruộng ngô.

“Anh ở đây trông chừng để em vào bên trong nhé”, Tur Tồn dừng xe lăn bên ruộng ngô rồi một mình đi xuyên vào màn xanh.

“Em quay lại đi!”, Mặc Trì kéo tay cô lại khiến Tur Tồn cảm thấy mất vui. Rõ thật là trẻ con thành phố”, nề nếp đến khó chịu, thật không thú vị chút nào.

“Sao anh có thể để một cô gái đi trộm đồ được? Em ở đây trông chừng, anh vào trộm”.

“Không phải trộm, mà là bẻ”, Tur Tồn chỉnh lại lời anh.

“Được rồi, để anh vào bẻ”. Mặc Trì tự đẩy xe đi vào ruộng, nhưng chưa được bao xa đã không thể tiến vào trong được nữa. Mấy hôm trước hình như chỗ này có mưa, lá ngô rất ẩm ướt vào áo anh khiến chiếc áo trắng lấm lem bùn đất, còn bánh xe thì bị kẹt sâu trong đồng bùn.

Tur Tồn thấy vậy liền đẩy anh ra khỏi ruộng rồi tự mình chui vào: “Thôi anh cứ trông chừng đi, để em vào cho”.

Chưa đầy một khắc sau, cô đã chui ra ngoài, hai tay cầm hai bắp ngô to tướng: “Anh giữ lấy này, em vào bẻ thêm mấy bắp nữa”.

“Hai bắp là đủ cho chúng mình ăn rồi!”, Mặc Trì nói. Lẽ nào cô ấy còn định mang cả đặc sản ngoại ô về nhà sao?

“Không đủ đâu! Minh em đã ăn hết hai bắp rồi!”, tiếng Tur Tồn trong trẻo vọng ra từ ruộng ngô.

Lần đầu tiên làm chuyện vụng trộm như thế này, trong lòng Mặc Trì không khỏi nơm nớp lo sợ. Anh đảo mắt nhìn tứ phía, đột nhiên tiếng hét của Tur Tồn ở đâu đập vào tai: “Có người đang đến, mau chạy thôi!”.

Thế rồi anh chỉ còn nghe thấy những tiếng xột xoạt phát ra từ ruộng ngô và nhìn thấy biển lá ngô rạp ròn mà không thấy bóng dáng Tur Tồn đâu cả. Mặc Trì quay đầu lại thì đã thấy một người nông dân đang chui ra từ ruộng ngô. Ông ta vừa nhìn thấy Mặc Trì liền giơ tay hét lớn: “Tên trộm ngô kia, cầm chạy!”

Có người đến thật sao? Mặc Trì hốt hoảng, chỉ còn biết khua hai tay thúc mạnh bánh xe toan chạy trốn. Song thật không may là, xe lăn vốn chẳng phải phương tiện để chạy trốn, lại thêm lực cản của đường đất, Mặc Trì còn phải cố sức giữ lấy hai bắp ngô vì không thể để người ta phát hiện ra tang vật. Rốt cục, xe của anh cũng bị lão nông kia giữ chặt cứng từ phía sau, cả người lẫn tang vật bị bắt ngay tại trận. Tur Tồn phải chạy rất xa mới lén lút lút

chui ra khỏi màn xanh rồi quay đầu lại nhìn. Từ xa, cô thấy Mặc Trì đã bị tóm gọn và đang đối diện với một lão nông. Tur Tồn bực mình giậm chân, miệng lầm bầm: “Đừng là đồ ngốc!” Sợ anh bị bắt nạt, cô vội vội vàng vàng quay trở lại, từ xa đã hét lớn: “Anh ấy chỉ đứng canh thôi, tôi mới là người ăn trộm ngô”.

Ruộng ngô này của lão nông bị bọn trẻ con nghịch ngợm bẻ trộm ngô không biết đã bao nhiêu lần. Hôm nay, lão đã tóm được một tên, nhưng người thanh niên này chỉ có một chân, chạy còn không nổi. Lão đang không biết nên giải quyết thế nào thì bỗng đầu xuất hiện một cô gái tự chui đầu vào rọ. Cô gái này có khuôn mặt vô cùng thanh tú nhưng đã lấm lem bùn đất, mái tóc sỏ hết cả ra, quần áo bẩn thỉu nhưng nghĩa khí xung thiên đến đứng chắn trước chàng trai tàn tật vì sợ anh ta bị bắt nạt.

“Trả lại cho bác cái này, bác thả anh ấy ra đi”. Cô gái dúi vào tay lão nông mấy bắp ngô đang cầm trên tay, rồi lại giằng lấy hai bắp ngô trong tay chàng trai tàn tật trả cho ông lão. Sau đó, cô mau mắn đẩy chàng trai đi mất.

Lão nông cứ gãi đầu liên tục, nghĩ bụng, xem ra hai đứa trẻ này đói lắm đây, gia cảnh nghèo khó lại tàn tật nữa, thật đáng thương. Bỗng nhiên ông thấy động lòng.

“Này, đợi chút đã”.

Tur Tồn dừng bước, quay đầu lại đáp: “Chẳng phải cháu trả hết ngô cho bác rồi sao? Bác còn muốn gì nữa?”

“Nhìn hai đứa khó khăn quá, mau mang mấy bắp ngô này về mà ăn”. Lão nông lương thiện dúi ngô vào tay chàng trai đang ngồi trên xe lăn rồi đứng chờ ra nhìn họ, không nói thêm câu gì nữa.

Mặc Trì ôm mấy bắp ngô trong tay cũng ngẩng người ra, ngược lại Tur Tồn phản ứng rất nhanh, cô cúi đầu cảm ơn lão nông: “Cảm ơn bác!”. Nói rồi, cô đẩy xe lăn đi rất nhanh như đang chạy trốn.

Lâu lắm rồi, Mặc Trì chưa được trải nghiệm tốc độ như vậy, tiếng gió vùn vút bên tai, những cánh đồng hai bên đường chẳng mấy chốc bị bỏ lại sau lưng. Chạy được một quãng xa, Tur Tồn mới dừng lại rồi ôm bụng cười ha hả.

“Em cười gì vậy?”, Mặc Trì ngờ ngác hỏi.

“Bác đó... ha ha ha, tưởng chúng ta là... thế nào nhỉ, đúng rồi, ăn mày... ha ha ha”, Tur Tồn buồn cười đến mức nói không thành lời.

“Cái gì cơ?”, Mặc Trì càng ngờ ngác không hiểu.

“Anh mau nhìn lại diện mạo của anh đi...”, Tur Tồn chỉ vào Mặc Trì. Áo sơ mi trắng của anh từ lúc nào đã lấm lem bùn đất, một vết bẩn to tướng trước ngực áo, trên đầu còn vương vài sợi râu ngô, anh lại đang ngồi trên xe lăn, nom chẳng khác nào một cậu bé ăn mày đáng thương. Mặc Trì thấy Tur Tồn cũng trong bộ dạng nhếch nhác không kém, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, hóa ra lão nông đó tưởng hai người bọn họ là những đứa trẻ ăn xin lang bạt. Anh mở miệng cười lớn, trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị.

Tur Tồn vừa cười vừa không ngừng quay đầu ngoái nhìn phía sau, chỉ sợ lão nông kia nổi cơn hối hận sẽ đuổi theo bọn họ.

“Bác ấy không đuổi theo đâu. Bây giờ đi về hướng Tây, ở đó có một con sông, mình sẽ ngồi bên bờ sông nướng ngô ăn”. Mặc Trì hồi nhỏ thường xuyên tới đây chơi nên vô cùng thông thuộc địa bàn của vùng này.

“Hướng nào mới là hướng Tây?”

Mặc Trì bừa bãi vẽ bắt lạch: “Hướng có ngọn núi kia kia”.

Ngọn núi theo hướng tay anh chỉ có tên là Thê Phượng, còn dòng sông quanh co dưới chân núi gọi là Yến Minh. Giữa quãng sông có một chiếc cầu hình vòm nom giống hệt chiếc mắt kính bắc ngang qua chia nó làm hai khúc, nên còn được người dân ở đây gọi là sông Mắt Kính.

Hai người đến bên bờ sông, mặt trời phía Tây phản chiếu mặt nước lấp lánh như dát bạc. Tur Tồn nhặt củi dưới chân núi, còn Mặc Trì chọn vài cây chắc chắn nhất để làm xiên nướng ngô. Xong xuôi đầu đó, Tur Tồn lôi từ trong túi ra một bao diêm.

“Ày dà, chuẩn bị chu đáo gồm, xem ra em đã lập mưu trộm ngô từ trước rồi”. Mặc Trì giễu Tur Tồn, chẳng phải đều nhờ mấy ý tưởng quái dị của cô mà anh được một phen bị người ta bắt hay sao, chứ bản thân anh từ trước tới nay chưa từng làm những chuyện mất mặt đến thế.

“Ai bảo anh thế? Buổi tối ở kí túc, em thức đêm đọc sách nên phải dùng cái này để châm nén”.

“Cũng chẳng chi đâu nhỉ... Mà em có biết nướng ngô không đấy?”

“Anh đừng coi thường người khác!”. Tur Tồn liền châm lửa đốt cành củi khô rồi đưa ngô lên nướng trên lửa. Ngọn lửa chẳng mấy chốc cháy tới lá ngô làm hương thơm tỏa ra tứ phía.

“Này, anh cũng nướng cùng đi”, cô đưa cho Mặc Trì một bắp rồi nói tiếp: “Nông dân ở thành phố” các anh thật keo kiệt, ở quê em, trẻ con có lấy vài bắp ngô thì cũng không ai gọi là ăn trộm cả”, Tur Tồn than thở.

“Nông dân ở đây mà keo kiệt sao?”, Mặc Trì phản bác: “Chẳng phải cuối cùng người ta cho mình ngô rồi đấy thôi?”

Tư Tồn nghe thế không nhịn nổi cười: “Nếu sớm biết anh là con trai Thị trưởng, người ta chắc chắn đã giải anh đến đồn công an rồi”.

“Anh làm sao so bì độ xuất sắc với em được, chỉ cần một lần phạm lỗi đã được công an mời trà nước rồi”.

Mặc Trì bỗng thấy buồn bực vì tự nhiên anh bị người khác coi là ăn may. Bộ dạng của anh nom thảm hại đến vậy sao?

“Vụ của em là án oan!”, Tư Tồn lên tiếng cãi chính.

“Thưa bạn Chung Tư Tồn, mồm mép bạn càng ngày càng lợi hại đấy”, Mặc Trì phản pháo cô.

Tư Tồn nghiêng người, nét mặt hiện rõ sự phẫn nộ, bất bình. Coi bộ dạng ấy Mặc Trì không dám cười, chỉ hít một hơi nói: “Không xong rồi, bắp ngô của em đang cháy rồi đấy!”

“Sao mà cháy được chứ?”, Tư Tồn liền giơ bắp ngô ra trước mặt, quả nhiên đã bị cháy cả mảng lớn. Cô thổi hết bụi than bám trên đó rồi khê mở miệng cắn một miếng. Bắp ngô bên ngoài thì cháy, bên trong thì sống nhưng mùi hương thơm nức mũi.

“Thơm quá, anh mau ăn thử một miếng đi, cẩn thận kéo bỏng nhé”, Tư Tồn vừa nói vừa đưa bắp ngô tới trước miệng Mặc Trì.

Lời dẫn dỏ của Tư Tồn về như đã muốn. Mặc Trì bị bỏng tới mức thở hắt ra, cùng lúc nước miếng cứ thế trào ra bởi nướp ngô non trong miệng thật sự hấp dẫn. Hai người thay nhau ăn một miếng, em một miếng, chẳng mấy mà gặm hết bắp ngô. Tình thực, điều kiện ăn uống ở gia đình Thị trưởng không tồi chút nào, những người được thuê về làm việc đều phải trải qua một khóa đào tạo về dinh dưỡng trước khi bắt tay vào làm chính thức. Món ăn nấu ra không những phải ngon miệng, đẹp mắt, mà còn phải chú trọng cân bằng dinh dưỡng. Bữa sáng có sữa bò, bữa trưa có cá thịt, bữa tối rau xanh, họ không bao giờ để hai đứa trẻ phải âu lo chuyện ăn uống. Dầu vậy, một bắp ngô nướng thơm ngon nhường này e là cô giúp việc chưa từng làm được. Ăn xong, toàn bộ phần dưới cằm của Tư Tồn đã trở nên đen kịt, bởi ngô thì bị cháy đen mà cô vẫn đưa lên miệng gặm một miếng rồi to.

Mặc Trì thấy vậy liền trêu: “Xem kia, trông em như con mèo mướp ấy”.

“Thế thì đã làm sao, chốc nữa về nhà em rửa mặt là được rồi”, Tư Tồn chẳng mấy may để ý đến điều ấy.

Mặc Trì cười nói: “Sao hồi trước anh không nhận ra em ghê gớm thế này nhỉ?” Bộ dạng sợ sệt của cô trong ngày đầu tiên bước chân vào nhà họ Mặc còn đọng mãi trong tâm trí anh.

Tư Tồn cười hi hi không đáp lại. Giờ đây, ở trước mặt anh, cô luôn cảm thấy thoải mái, an lòng, chẳng cần phải lo nghĩ hay sợ hãi điều gì.

“Em đúng là đồ ngọc, rõ ràng đã chạy thoát rồi sao còn quay lại? Em không sợ bác nông dân ấy lên con giận dữ sao?”, Mặc Trì tán thưởng cô theo cách riêng của mình.

“Em sợ bác ấy bắt nạt anh”.

“Lẽ nào anh vô dụng đến mức cần một cô bé như em bảo vệ sao?”, Mặc Trì nhìn xuống chân mình, vờ làm bộ không vui.

“Tuyệt đối không phải như vậy đâu”, Tư Tồn vội vã giải thích: “Em sợ anh chưa từng làm chuyện xấu bao giờ, lúc bị bắt e không biết đường thoát thân”.

“Kinh nghiệm trận mạc của em cũng dạn dày lắm rồi? Xem ra, em đã tái phạm nhiều lần rồi đúng không?”, Mặc Trì dường như đã “nghiện” đấu khẩu với cô. Khi mối quan hệ của họ đã trở nên thân mật, anh mới phát hiện, hóa ra cô cũng là người mồm mép lanh lợi.

“Cái gì mà kẻ tái phạm chứ? Chẳng qua là vì nông dân ở thành phố các anh ki bo quá đấy thôi, bẻ mấy bắp ngô cũng tính là ăn trộm...”, Tư Tồn lại bắt đầu nói với giọng phẫn nộ.

“Thôi được rồi, cái gì mà nông dân thành phố với cả nông thôn, em lại nói năng linh tinh rồi đấy. Mau ra đây để anh chải lại tóc cho nào”. Hai bím tóc của Tư Tồn lúc này đã sổ hết cả ra, bù xù như tổ quạ.

Tư Tồn liền ngồi quay lưng vào Mặc Trì, cảm nhận rõ anh đang tháo hai bím tóc của cô ra và nhẹ nhàng vuốt lại. Trong thời kì loạn lạc, anh và em gái đã phải dựa vào nhau mà sống nhưng anh cũng chưa từng chải tóc cho em gái. Hôm nay nhìn mái tóc rối bù của Tư Tồn, đột nhiên anh lại có mong muốn được chải tóc cho cô. Đây là lần đầu tiên anh chạm vào mái tóc của một người con gái, động tác có phần luống cuống nhưng cảm giác lại vô cùng kì diệu. Ngón tay anh đan vào làn tóc dày mềm mượt rồi nhẹ nhàng vuốt lại đám tóc rối cho chỉnh tề. Lần này, Tư Tồn không trêu chọc anh cũng không đấu khẩu với anh. Cô ngồi yên lặng, chờ anh tết tóc cho mình, bỗng nhiên nhớ đến một bài thơ cô đã từng học: “Kết tóc nên duyên vợ chồng, ân ái không nghi hoặc”. Bài thơ ấy chắc hẳn nói về hình ảnh của họ ngay lúc này đây. Cô len lén quay đầu nhìn khiến bàn tay đang mãi tết tóc của anh bỗng trở nên quỳnh quáng. Làm ra vẻ phiền não, anh chỉnh đầu cô quay lại. Hai má Tư Tồn thốt nhiên ửng đỏ, cô khê mím môi mím cười.

Bóng chiều dần buông, Tư Tồn dìu Mặc Trì tới bên bờ sông, vớt nước rửa khuôn mặt lấm lem, còn những vết bẩn trên quần áo thì không tài nào gột đi được. Hai người cùng nhìn nhau và thấy đối phương hết như một chú khỉ nhếch nhác.

“Không sao đâu, giờ này có lẽ mẹ vẫn chưa về, chúng mình có thể lên lên phòng”, Mặc Trì nói.

Gần đây, công việc của vợ chồng Thị trưởng Mặc quả thực vô cùng bận rộn, họ hiếm khi về nhà trước chín giờ tối.

Dưới ánh trăng, Mặc Trì và Tư Tồn cùng thong dong dạo bước về nhà, chẳng khác nào đang thưởng thức một thú vui tao nhã. Về đến cổng, ánh mắt của cả hai không khỏi bị hút vào ngôi nhà trước mặt. Bình thường sẽ không có ai ở nhà vào giờ này, nhưng hôm nay đèn điện lại sáng trưng.

“Mọi người chắc đã ăn cơm xong và về phòng rồi. Chúng mình chỉ cần nhẹ nhàng trở về phòng, tắm giặt sạch sẽ thì không phải lo gì nữa”, Mặc Trì lên tiếng an ủi Tư Tồn. Thật ra, tim anh cũng đang đập thình thịch, bộ dạng nhếch nhác này nhờ đâu bị bố mẹ nhìn thấy thì chuyện Tư Tồn bị đình chỉ học cũng theo đó mà vỡ lở mất.

Người xưa nói thật chẳng sai: “người tỉnh không bằng trời tỉnh”. Vừa bước vào cửa, Mặc Trì và Tư Tồn đã bắt gặp Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa đang ngồi trên sô pha, sắc mặt lạnh lùng, mắt nhìn đóng đinh về phía cửa ra vào.

“Ba... mẹ!”, Mặc Trì ngay tức thì định thần lại, cố làm ra vẻ không có chuyện gì, ra hiệu cho Tư Tồn về phòng trước, còn mình thì tự đẩy xe lăn tới trước mặt ba mẹ: “Con đói rồi, tối nay nhà mình ăn gì thế?”

“Con mau quay lại đây”. Thị trưởng Mặc nói với Tư Tồn, lời nói tuy không nhiều, không có vẻ gì là nạt nộ nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Tư Tồn đành quay lại đứng bên cạnh Mặc Trì, đầu cúi thấp xuống. Thấy không khí căng thẳng đến mức tĩnh lặng bao trùm lấy căn phòng, Mặc Trì vội vàng lên tiếng: “Ba, hôm nay Tư Tồn không có tiết nên chúng con ra ngoại ô chơi một vòng”, nói rồi trong lòng còn tự đắc vì phản ứng nhanh nhạy của mình.

“Chắc không phải chỉ chiều nay mới không có tiết đấy chứ?”, Trần Ái Hoa lên tiếng.

Mặc Trì cảm lạnh, thầm hỏi, làm sao ba mẹ lại biết chuyện Tư Tồn bị đình chỉ học được nhỉ.

“Mẹ, rốt cuộc phía nhà trường nói thế nào?”, Mặc Trì luôn cho rằng lỗi của Tư Tồn chưa lớn đến mức bị đuổi học.

Trần Ái Hoa quyết không hé miệng nói thêm lấy nửa lời, Tư Tồn hoảng sợ, cuối cùng Thị trưởng Mặc cũng lên tiếng: “Nhà trường nói sẽ ghi lại một lỗi cảnh cáo trong học bạ, ngày mai Tư Tồn được quay lại trường, lên lớp bình thường”.

“Thật không ạ?”, Cả Mặc Trì và Tư Tồn cùng đồng thanh lên tiếng, hỏi mà như reo lên. Nổi ngạc nhiên và niềm vui mừng cùng lúc vỡ òa.

Trần Ái Hoa thấy vậy giận dữ không chịu nổi, trẻ con thời nay thật không biết thế nào là xấu hổ, đúng là hết thuốc chữa.

“Hai đứa về phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm đi, mai còn đi học”, Thị trưởng Mặc nói. Mặc Trì và Tư Tồn thấy mình như thể vừa được ban lệnh ân xá. Riêng Trần Ái Hoa, bà vẫn chưa hết giận, nói: “Em đã bảo không được để nó đi học rồi, mới học có nửa năm đã làm loạn lên thế này, về sau liệu có an thân sống với Mặc Trì không?”

Thị trưởng Mặc nhìn đôi vợ chồng nhỏ đang lủi lủi đi nhau lên tầng, mỉm cười nói: “Anh vẫn chỉ có một câu nói như trước thôi, con cái tự có phúc phận của chúng, chúng ta không quản được. Hơn nữa, con trai em cũng đâu phải hạng xoàng, nhìn hai đứa xứng đôi vừa lứa đấy chứ”.

Tư Tồn cuối cùng cũng được quay trở lại trường học.

Kì thi cuối kì mỗi lúc một gần, trước đó cô đã bỏ lỡ rất nhiều tiết học nên bây giờ nỗi sợ thi trượt khiến cô cảm thấy vô cùng lo lắng, vậy là từ sáng đến tối đều mài mê vùi đầu vào sách vở. Trong bầu không khí học tập căng thẳng, Tư Tồn còn nhận ra một số điều đã khác với trước kia.

Mỗi lần, cô cùng các chị em trong phòng ngồi ở hàng ghế đầu trên giảng đường hoặc đi trong trường hay xếp hàng mua đồ thì luôn có người chỉ trỏ vào họ rồi bình phẩm những câu kiểu như: “giai cấp Tư sản tự do hóa”. “thành phần lạc hậu”. Vu Tiểu Xuân nghiêng răng nghiêng lợi kể lại, sau khi họ bị đưa tới đồn cảnh sát, nhà trường đã mở hội nghị thảo luận riêng về vấn đề của họ và phê bình không ngớt. May thay, thầy giáo Đường trong Khoa đã ra sức bảo vệ, còn đưa ra văn kiện có dấu đỏ của Trung ương, cuối cùng cũng giúp họ bảo lưu được kết quả học tập.

Các cô gái phòng 302, ngoại trừ Lưu Anh ra, thì tất cả đều bị lưu một lỗi phạt trong học bạ. Sau trận “sóng to gió lớn” này, xem ra cả phòng đều nổi tiếng khắp trường. Bởi không dễ dàng gì thi được vào trường, giờ lại thêm nỗi sợ bị liên lụy, Lưu Anh đã mấy lần lên Khoa yêu cầu giáo viên cho đổi phòng, nhưng giáo viên nói chị là người chín chắn nên nhất định phải ở lại phòng 302, làm gương cho những cô gái còn lại. Tuy không được đổi phòng nhưng từ sau vụ đó, Lưu Anh đã quyết định vạch rõ ranh giới với mọi người.

Ngược lại, Tô Hồng Mai lại coi Tư Tồn như tri kỉ, bởi sau vụ vũ hội, cả Vu Tiểu Xuân, Trương Kế Phương, Đồng Lệ Bình đều đổ hết trách nhiệm lên người cô, chỉ có Tư Tồn không mảy may trách móc lấy một lời. Một lần, Tô Hồng Mai len lút nói với Tư Tồn: “Minh sớm đã nhận ra cậu không giống những người đó, bọn họ quá lễ thái, chẳng mấy mà lạc hậu đâu”.

Tư Tồn ngờ ngác hỏi: “Minh là người như thế nào cơ?”

Tô Hồng Mai thay chiếc áo sơ mi đỏ, phôi với quần đen rồi cổ soi toàn thân trong chiếc gương bé tí: “Chẳng phải chúng ta cùng một ruột hay sao, có tư tưởng tiên tiến, dám nghĩ dám làm”.

Nhìn Tô Hồng Mai đang ngoe nguẩy trước gương, Tư Tồn vội xua tay nói: “Sao chúng ta có thể cùng một ruột được chứ, cậu là người thành phố, mình là người nông thôn mà”.

Tô Hồng Mai đóng chiếc gương lại, đưa ánh mắt sắc sảo nhìn Tư Tồn: “Cậu đừng hòng lừa được mình. Ngay từ hôm đầu tiên nhập học, mình đã biết cậu không phải người dưới quê. Người dưới quê đi học lấy đầu ra xe đưa đón, họ cũng không thể to gan như cậu được. Tư Tồn, nói cho mình biết, rất

cuộc ba mẹ cậu làm gì?”

“Ba mẹ mình đều là nông dân, cậu không tin thì thôi”, Tur Tồn nói.

“Thế chuyện cậu có xe đưa đón là thế nào?”, Tô Hồng Mai vẫn còn lưu lại ấn tượng rất sâu đậm về việc Tur Tồn từng ngồi trong xe hơi.

“Mình đã nói rồi, đó là xe của người thân”. Nói rồi Tur Tồn không để tâm đến Tô Hồng Mai nữa mà tiếp tục vui đầu vào đọc sách. Khi thi đuổi đến sau lưng rồi, cô không thể lãng phí dù chỉ là một phút, một giây.

Tô Hồng Mai ngồi xuống bên cạnh cô rồi nói: “Ba mình là Phó Thị trưởng thành phố S. Mình biết chỉ có cán bộ cấp thành phố” mới có xe riêng, mới được dùng xe đưa đón người nhà”. Tur Tồn liền nhớ lại suy đoán của Vu Tiểu Xuân, quả nhiên Tô Hồng Mai đúng là con của cán bộ cao cấp.

“Mình không biết, đó chỉ là người họ hàng xa của mình thôi”. Lời dằn dò của cô Xuân Hồng năm xưa vẫn còn như văng vẳng bên tai Tur Tồn. Cô ấy dặn rằng, khi ra ngoài nhất định phải khiêm tốn, không nên khoe khoang mình là con dâu Thị trưởng, tránh đem lại những phiền phức không cần thiết cho ông.

Tô Hồng Mai cũng không gắng hỏi thêm nữa, song lại rù: “Tối nay lại có vũ hội, cậu đi cùng mình nhé? Cả phòng này mình chỉ rủ mỗi mình cậu thôi đấy”.

Tur Tồn xua tay: “Mình không đi đâu, mình còn phải đọc sách”.

Tô Hồng Mai nhìn cô khinh miệt: “Không phải cậu sợ đấy chứ? Nói cho cậu biết, Trung ương đã ra chỉ thị rồi, chúng ta cần phải giải phóng tư tưởng”.

“Ai nói là mình sợ nào? Mình không thể hiểu được tại sao tham gia vũ hội lại biến thành giai cấp Tur sản được”, Tur Tồn nhớ đến lỗi phạt của mình và cảm thấy không khỏi bất bình: “Nhưng, bây giờ mình phải học đã, thi cử đến nơi rồi”.

“Cậu đúng là con một sách, mình đi một mình vậy”. Tô Hồng Mai liền đứng dậy, vươn vai, thẳng lưng, mắt không nhìn nghiêng, bước đi như một vũ công ba lê. “Cậu ta thật sự nghĩ mình là vũ công sao?”, Tur Tồn cười thầm lắm lắm.

Dưới sự sắp xếp nhiệt tình của Lưu Xuân Hồng, Mặc Trì được vào làm việc ở Cục Dân chính. Trong chuyện này cũng có sự góp tay của Trần Ái Hoa, bà không muốn Mặc Trì tiếp tục lãng phí thời gian ở nhà, để rồi tiền đồ bị hủy hoại, chẳng những thế tinh thần còn ngày càng đi xuống. Việc Mặc Trì giúp Tur Tồn nói dối chẳng phải chính là mình chứng rõ ràng nhất hay sao. Vậy nên, tốt nhất là anh phải có một công việc.

Trong số những vị trí có thể lựa chọn, công việc phụ trách những vấn đề liên quan tới người tàn tật ở Cục Dân chính có lẽ là vô cùng thích hợp rồi. Bao nhiêu ánh mắt đều đang chòng chọc dõi theo xem con trai Thị trưởng Mặc sẽ ngồi vào vị trí nào. Trên thực tế, bà có thể thu xếp cho Mặc Trì vào một cơ quan khác tốt hơn, nhưng xét cho cùng, anh cũng chỉ là một đứa trẻ tàn tật, vào làm Cục Dân chính e là mới có thể bịt miệng đám người thích hóng hớt đưa chuyện kia.

Trước hôm đi làm một ngày, Mặc Trì đã viết một lá thư gửi cho Tur Tồn: “Cuối cùng, anh đã kết thúc những ngày tháng dài đằng đẵng nghỉ dưỡng tại nhà và bước vào vị trí công tác mới, từ nay làm một thanh niên có ích cho xã hội. Hi vọng sinh viên Tur Tồn có thể coi đồng chí Mặc Trì như một tấm gương tốt, chăm chỉ học tập, ngày ngày tiến bộ. Chủ nhật hàng tuần em nhất định phải về, bởi trừ Chủ nhật ra, những ngày khác anh cũng không ở nhà”. Gắng viết thư bằng một giọng điệu thoải mái nhưng thật ra trong lòng Mặc Trì cảm thấy vô cùng chua chát. Làm việc ở Cục Dân chính, chuyên phụ trách công việc liên quan tới người tàn tật chẳng khác nào anh đang tự khắc hai chữ “tàn tật” lên người mình. Đam mê ấp ủ hồi còn nhỏ của Mặc Trì là được trở thành một nhà khoa học hoặc anh hùng chiến đấu, phi hành gia, nhà văn... Chưa bao giờ anh từng nghĩ mình sẽ thành một người tàn tật.

Cục Dân chính chỉ cách Đại học Phương Bắc có vài cây số nhưng cũng không vì thế mà họ được thường xuyên gặp gỡ. Với đầu óc linh hoạt, Mặc Trì liền nghĩ ra cách “hồng nhận” truyền thư. Anh hẹn Tur Tồn, cứ cách hai ngày họ sẽ viết thư cho nhau một lần để chia sẻ những chuyện vui buồn trong cuộc sống.

“Tur Tồn, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nhưng anh được hưởng nghỉ thức đón tiếp chẳng khác nào Thủ trưởng cơ quan. Các đồng chí lãnh đạo của Cục Dân chính, Cục Vệ sinh, Cục Giáo dục đều chào đón anh ở nơi làm việc mới. Vị trí làm việc của anh là ở Ban phúc lợi. Trưởng ban đã ngoài năm mươi tuổi, tên Từ Khánh Đông, vừa gặp đã biết là một người tốt. Còn một người khác tên Trương Vệ Bình. Nhiều lúc họ nhiệt tình đến mức khiến anh thấy ngạt thở, cũng may văn phòng của Ban phúc lợi ở tầng một, nếu không ngày ngày họ đòi công anh lên văn phòng mất”.

“Mặc Trì, nhìn chữ mà như được gặp người vậy. Bọn em đang trong giai đoạn ôn tập để chuẩn bị thi cuối kì. Có quá nhiều bài em phải học thuộc lòng, giáo sư lại cực kì nghiêm khắc, đặc biệt là thầy giáo dạy môn Văn học Tiên Tần. Thầy ấy vờ bảo rằng sẽ khoan trọng tâm ôn tập cho bọn em, nhưng anh biết không, kì thực trọng tâm ôn tập nằm từ trang mười đến trang ba trăm năm mươi lăm, trong đó mười trang đầu tiên là mục lục với lời nói đầu, còn sau trang ba trăm năm mươi lăm chỉ là thư mục sách tham khảo thôi”.

“Tur Tồn, anh không thích cô Lưu Xuân Hồng bắt Trương Vệ Bình phải để ý chăm sóc anh. Suốt ngày anh ấy rót nước, pha trà, đưa báo cho anh, ngay cả lúc anh đi vệ sinh cũng theo sau lưng. Đã xua ra chỗ khác mà anh ấy vẫn không chịu. Có một người đàn ông to lớn cứ chăm chăm bên cạnh thì anh có ra được không? Song, anh vẫn phải cảm ơn cô Lưu bởi vì cô ấy đã mang em đến bên anh. Chúng mình đều mang ơn cô ấy. Em hãy nỗ lực học tập và giữ gìn sức khỏe nhé”.

“Mặc Trì, nhìn chữ mà như được gặp người vậy. Tối nào cũng học bài tới hơn mười một giờ nhưng em vẫn thấy lo lắng lắm. Nhất là môn tiếng Anh, có bao nhiêu từ mới với bài khóa phải học thuộc lòng, thời gian không đủ thì em biết làm thế nào đây? Hồi đồ đại học xong, em cứ tưởng từ giờ mình sẽ thoát được việc học thuộc lòng, ai ngờ giờ còn phải học thuộc nhiều thứ hơn. Bây giờ nghĩ lại, em thấy ở nhà viết thư pháp với anh là sướng nhất”.

“Tur Tồn à, với chữ viết của em người ta chỉ gọi là viết chữ thôi chứ chưa thể coi là thư pháp. Ban phúc lợi nơi anh làm việc chỉ có ba nhân viên, Trưởng

ban Từ Khánh Đồng phụ trách công việc chung nhưng cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu cả. Trương Vệ Bình lớn hơn anh vài tuổi, phụ trách việc đối ngoại, còn anh làm văn thư nhưng thật ra cũng chẳng phải làm gì cả. Thành phố" còn phải làm nhiều việc để chấn hưng lại nền kinh tế, nên tạm thời vẫn chưa để ý tới những người như anh. Tuy nhiên, anh hi vọng lãnh đạo có thể sớm đưa ra kế hoạch cụ thể để anh có việc mà làm”.

“Mặc Trì, nhìn chữ mà như được gặp người vậy. Thứ Hai tuần sau em bắt đầu thi học kì rồi. Em thật sự hơi căng thẳng, nếu thi không ra gì thì xấu hổ lắm

Ngày nào em cùng học bài từ sáng đến tối, nhưng mà Lưu Anh còn lợi hại hơn, hôm nào chị ấy cũng ôn bài tới tận ba, bốn giờ sáng. Không khéo em đứng đội sổ mất thôi. Kỳ thi sẽ kéo dài trong vòng một tuần, em không biết mình có qua nổi không. Em nhớ anh nhiều lắm!”.

“Từ Tôn, phải nói em rất may mắn trong thi cử đấy. Hồi ôn thi đại học, em ôn tập có đến nơi đến chốn đâu mà vẫn đỗ đại học như thường. Thi học kì thi có đáng kể gì, chắc chắn em sẽ qua được thôi. Phải tự tin vào bản thân mình chứ. Còn anh, công việc hằng ngày của anh ở văn phòng là một tách trà và một tờ báo. Trương Vệ Bình vẫn ân cần như trước, cứ như anh có mặt ở đây không phải vì phục vụ nhân dân, mà là để Trương Vệ Bình phục vụ vậy. Phải nghĩ cách để trị anh ấy mới được. Các cơ quan khác cứ đến cuối năm lại bận rộn tới mắt tới mũi, còn Cục Dân chính thì chẳng có việc gì để làm”.

“Mặc Trì, nhìn chữ mà như được gặp người vậy. Ngày mai em bắt đầu bước vào kì thi rồi nên tuần tới đây sẽ không viết thư cho anh được. Song, em vẫn mong thư của anh. Thi học kì vừa căng thẳng lại vừa nhợt nhạt, đọc thư của anh mới là việc khiến em vui nhất”.

“Từ Tôn, cứ nghĩ tới việc được gặp em vào tuần sau là anh cảm thấy vui khôn tả xiết. Lần này về nhà, anh sẽ dành cho em một điều bất ngờ, em ngạc nhiên, đừng mất công đoán mà làm gì. Sáng Chủ nhật em thi môn cuối cùng đúng không? Thi xong thì về nhà ăn trưa luôn nhé! Anh sẽ bảo cô giúp việc làm thêm mấy món, mua thêm quả dưa hấu cho em giải khát. Em mau về với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bà cô của tôi, tha cho tôi đi!

Môn thi cuối cùng kết thúc, cũng là lúc kì nghỉ hè đến, thế nên Tiểu Xuân giao hẹn, tất cả mọi người trong phòng 302 phải ở lại cùng ăn với nhau một bữa cơm, kể cả chị Lưu Anh đã thể không quan hệ với cả phòng và người cao ngạo như Tô Hồng Mai cũng nhận lời. Chỉ mỗi mình Từ Tôn lấy lí do phải về nhà người thân có việc gấp nên vừa nộp xong bài, cô đã chạy biến khỏi phòng thi, mặc cho ánh nắng gay gắt đang chiếu rọi khắp sân trường.

Từ Tôn vận áo kẻ trắng, quần xanh quân đội, tất và giày đều màu đen. Dưới cái nắng chang chang, mồ hôi chẳng mấy chốc đã chảy ròng ròng trên gương mặt thanh tú của cô. Cô và Mặc Trì đã hẹn nhau từ tuần trước rằng sẽ về nhà ngay sau khi thi xong. Đã hơn nửa tháng không được gặp nhau, cả hai đều nóng lòng nóng ruột chẳng khác nào cặp vợ chồng vừa mới kết hôn vậy.

Con đường dài tít tắp hồ như bị nung chảy dưới ánh mặt trời chói chang buổi giữa trưa. Từ Tôn chạy bộ trên con ngõ nhỏ, hai bên đường lá ngô đồng tỏa ra đan vào nhau tựa như một chiếc lều lớn được dựng lơ lửng giữa bầu trời. Gió lùa lá cây xào xạc, cũng xua vợi đi cái nắng như thiêu như đốt ngoài kia và để lại trên làn da cô cảm giác mát mẻ. Loài cây leo không tên che phủ những bức tường gạch hai bên đường. Xung quanh khu nhà họ Mặc cảnh đẹp không tả xiết, nhưng Từ Tôn chẳng còn tâm trạng mà thưởng thức, chỉ muốn nhanh như gió ủa vào nhà gặp Mặc Trì. Chạy một mạch đến trước cổng, cô vội lục tìm chìa khóa. Đột nhiên, một tiếng thờ dài sau lưng khiến cô giật mình, quay đầu lại nhìn...

“Trời ơi! Sao anh lại ở đây?”, hóa ra Mặc Trì đang ở sau lưng cô. Từ Tôn quay người về phía anh, hai tay lay mạnh vai anh.

“Mắt của em có làm sao không thế? Anh ở đây đợi em đã lâu lắm rồi, nhìn thấy em từ lúc em mới đến đầu ngõ ấy, thế mà em lại chạy vụt qua, như thể anh là người vô hình vậy đấy”, Mặc Trì vờ buồn rầu nói.

“Cũng chỉ vì em sợ anh nóng lòng đợi em về ăn cơm thôi mà”, Từ Tôn vui vẻ lay vai Mặc Trì. Anh bị cô lay đến mức đứng không vững, phải dựa lưng vào bức tường phía sau.

Từ Tôn bỗng chợt nhận ra một điều gì đó khác thường. Cô ngược đầu nhìn Mặc Trì và thấy anh đã cao hơn cô một cái đầu. Bất gặp ánh mắt của cô, anh mỉm cười đắc chí, trong đôi mắt sáng lấp lánh chứa đầy niềm vui.

“Sao bỗng dưng anh lại cao thế này?”, Chưa hiểu sự thể ra làm sao Từ Tôn liền buột miệng hỏi.

Mặc Trì giữ vững chiếc nạng dưới nách, đưa mắt nhìn cô: “Vốn dĩ anh vẫn cao thế mà!”

Cuối cùng, Từ Tôn cũng phát hiện ra đổi nạng của Mặc Trì, hóa ra nhờ chúng mà anh đứng thẳng lên được. Cô nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, áo trắng, quần đen, đôi tất bạc màu, phong thái hệt như chàng thiếu niên trong bài thơ của Đỗ Phủ: “Giáo như ngọc thụ lâm phong tiềnl3”.

“Trời ơi! Anh đứng thẳng dậy đi, mau lên nào!”, Từ Tôn vui vẻ kéo tay anh lay thật mạnh.

Mặc Trì nắm chặt chiếc nạng, chân phải đang cố gắng giữ thăng bằng: “Bạn Từ Tôn, không phải bạn muốn lay rụng tôi đấy chứ?”

Tư Tồn lẻ lười, mỉm cười và vội vàng ghé sang địu anh. Cô nghĩ bụng, anh ấy không những cao ráo mà còn đẹp trai, thông minh, khỏe khoắn hơn rất nhiều nam sinh trong trường cô.

“Chúng ta vào nhà đi, ngoài này nóng quá”, Mặc Trì nói.

“Vâng, để em mở cửa”.

Mặc Trì đi lại vẫn chậm chạp, nhưng được Tư Tồn địu đỡ nên bước chân cũng vững chãi hơn.

Trong sân nhà họ Mặc, cỏ cây rậm rạp, hoa tươi đua sắc, phía bên phải là bàn đá với hai chiếc ghế, một cây đa tỏa bóng mát ở giữa sân. Ngôi nhà chìm trong tĩnh lặng. Vẫn thẹn thùng khi gọi vợ chồng Thị trưởng Mặc là bố mẹ, Tư Tồn đành hỏi Mặc Trì theo lối uyển ngữ: “Anh ở nhà có một mình thôi sao?”

“Cuối năm còn tổ chức đại hội, nên bố mẹ đều bận họp cả”, cả hai vừa nói chuyện vừa bước vào nhà. Trên bàn ăn đã đặt một chiếc lồng bàn to, Mặc Trì mở ra, bên trong đầy ắp những món ăn ngon khiến Tư Tồn không khỏi reo lên kinh ngạc.

“Chiều nay, cô giúp việc nghỉ nên đã làm sẵn những món ăn này để đón em về nhà đấy”- Mặc Trì xoa đầu Tư Tồn rồi kéo cô ngồi xuống ghế. Mong ngóng ngày này hơn nửa tháng qua, nhưng đến khi được gặp rồi, anh lại xúc động đến nỗi chẳng biết phải làm gì nữa.

Tư Tồn đỏ mặt cười, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Trên bàn ăn đã bày sẵn hai chiếc cốc, anh liền rót cho cô một cốc nước đun sôi để nguội: “Em uống chút nước trước đi, rồi em thích ăn gì anh sẽ gấp cho”, Mặc Trì ngồi bên cạnh tận tình chăm sóc Tư Tồn.

“Cần gì phải vội chứ, anh mau nói xem, sao anh đi lại được? Chân của anh đã khỏi rồi sao?”. Khi nhìn anh tự đi lại bằng đôi nạng gỗ, cô thấy đáng vẻ yêu đuối, một môi trước đây của anh hồ như biến mất tăm, trái lại nom còn phong độ lạ thường. Nhưng cô còn nhớ Tịnh Nhiên từng nói, anh không thể đi lại được vì không những bị viêm xương nghiêm trọng mà còn bị gai cột sống nữa.

Để giải tỏa nỗi hoài nghi trong lòng Tư Tồn, Mặc Trì liền giải thích: “Chân của anh vốn dĩ có cảm giác nên có thể cử động được, chỉ là khi đứng dậy sẽ hơi đau một chút thôi”.

“Thế anh còn cố đi lại làm gì?” Trước kia, đã vài lần chứng kiến cảnh chân phải của anh run run trụ không vững, lại phải nén chịu nỗi đau đón giày vò khi gắng sức đứng dậy, cô thà nhìn anh ngồi xe lăn còn hơn.

“Bây giờ anh đã đi làm rồi, nếu cứ tiếp tục ngồi xe lăn, mọi người vẫn nghĩ mình tàn phế vô dụng, sẽ không cho làm gì cả. Anh muốn cho mọi người thấy anh không tàn phế, anh có thể đi lại và làm việc được”, Mặc Trì phản chấn nói.

“Có phải trong cơ quan anh làm việc có người tên là Trương Vệ gì đó, dính lấy anh chặt lắm phải không?” Tư Tồn nhớ lại cái người mà Mặc Trì đã nhắc đến trong thư, đến cả người ta đi vệ sinh cũng nằng nặc đòi đi theo bằng được. Mỗi khi nghĩ đến là cô lại thấy buồn cười.

13. Là câu thơ nằm trong bài Âm trung bát tiên ca của Đỗ Phủ, ý muốn chỉ những người có dung mạo tuấn tú, phong thái anh hùng.

“Còn không đứng sao?” Đúng là thời gian vừa rồi, Mặc Trì không khỏi cảm thấy có chút phiền phức với con người ấy. Trương Vệ Bình nhận được lệnh từ thư kí Lưu Xuân Hồng, thế nên cả ngày không chịu làm gì cả, chỉ một mực hỏi han săn sóc đến anh. Sự niềm nở ấy đôi lúc cũng khiến Mặc Trì vô cùng xúc động.

Vị bác sĩ điều trị cho anh trước đây từng nói anh không thể tự đi lại được, nhưng bao lâu nay anh vẫn ấp ủ mong muốn tập đi cho bằng được. Từ khi đi làm, quyết tâm này mỗi ngày càng mãnh liệt thêm. Anh mua nạng rồi khắc khổ luyện tập. Bây giờ, anh đã có thể chống nạng đi từ nhà đến cơ quan, dù khi đến nơi chân vừa tê, vừa đau đầu cho quãng đường không lấy gì làm xa quá. Với anh được đứng dậy trở lại quả thật là một cảm giác vô cùng tuyệt vời. Đi lại tuy có chút chậm chạp nhưng vẫn khiến anh cảm thấy mình đã thoát ra khỏi “chiếc lồng” suốt bao nhiêu năm nay của chính mình. Mặc Trì bắt đầu cảm nhận được sự tự do vui vẻ và quan trọng nhất là đã cắt được “cái đuôi” Trương Vệ Bình.

“Anh chấp anh ta làm gì? Em cũng không muốn nhìn thấy anh phải chịu đau đớn một mình” Nhận thấy Mặc Trì đang cố nén đau, Tư Tồn vội vàng giúp anh xoa bóp chân.

“Anh biết em rất quan tâm đến anh nhưng em cứ yên tâm, anh biết phải làm gì với đôi chân này, không sao đâu. Em thích ăn món gì, anh sẽ gấp cho em” Mặc Trì nắm chặt tay Tư Tồn. Anh thấy đôi tay của cô vừa mềm mại vừa nhỏ nhắn, hoàn toàn không giống bàn tay của một cô gái đã từng làm việc nhà nông chút nào.

“Món nào em cũng thích. Anh cũng mau ăn đi”, Tư Tồn nhanh nhẹn gấp cho Mặc Trì chút rau, nhưng ngay lập tức cô lại thẹn thùng cúi đầu.

Mặc Trì mỉm cười mãn nguyện, cảm thấy thức ăn cô gấp cho mình ngon vô cùng. Anh cũng gấp một miếng đưa lên miệng cô. Tư Tồn ban đầu có chút e ngại, nhưng ngay lập tức cũng quen với sự gần gũi đó, liền mở miệng ra. Không ngờ thức ăn chưa vào được miệng, Mặc Trì đã đưa đưa ra xa. Tư Tồn hoài nghi, thử tiến tới gần hơn chút nữa thì đôi đưa càng bị giật ra xa hơn. Biết mình bị trêu chọc, Tư Tồn liền giữ chặt tay anh rồi hé đôi môi, toàn bộ thức ăn đã ở trong miệng cô. Mặc Trì cười lớn, Tư Tồn vội nắm chặt tay đánh anh: “Ai bảo anh không cho em ăn?”. Hai người cùng cười nói râm ran, chuyện trò vui vẻ.

Mặc Trì mãi vui, đến giữa bữa ăn mới chợt nghĩ đến một thứ. “Đợi anh một lát nhé, anh sẽ cho em thưởng thức một loại đồ uống vô cùng mới lạ”. Nói rồi Mặc Trì đứng dậy, kéo “ngăn tủ” màu trắng ra, khom người lục lọi cái gì đó bên trong.

“Đó là cái gì vậy?”, Tư Tồn nhớ trước đây cô chưa từng thấy cái tủ này trong nhà.

“Đây là tủ lạnh, anh mới mua đấy”, Mặc Trì trả lời mà không quay đầu lại. Anh lấy ra một chai nước màu vàng, mát lạnh đưa cho cô.

“Đây là thứ gì vậy?”, Tư Tồn hiếu kì, nhìn thấy một lớp tuyết mỏng đã phủ lên bề mặt của chai nước lạnh.

“Bia đấy. Hôm nay bọn mình uống một chút, coi như thiết đãi em!”, nói rồi Mặc Trì liền bật nắp chai.

“Em không uống rượu đâu, cay lắm!”, Tư Tồn lấy tay che miệng. Còn nhớ ngày nhỏ, chỉ mới nhúng chiếc đũa vào cốc rượu của bố và thử nếm một chút mà vị rượu cay nồng đã xộc thẳng lên mũi, khiến Tư Tồn chảy cả nước mắt nước mũi rồi.

Mặc Trì phì cười, anh nói: “Bia không cay đâu”, rồi rót bia vào cốc cho cô.

“Rượu gì mà rượu lại không cay?”, Tư Tồn không tin: “Anh đừng nghĩ rằng người nông dân cái gì cũng không biết nhé.”

“Đây là rượu nước ngoài, không cay, còn không say nữa kia”, Mặc Trì nói. Tư Tồn lập tức thấy hứng thú, cô đưa cốc bia lên miệng và uống liền một ngụm to.

“Đáng quá!”, “Rượu” này đúng là không cay cũng không ngon lắm, nhưng cô rất thích.

“Đó là vị đáng nhẹ và cay nồng của lúa mạch. Thế nào, em có thích không?”

“Rất mát”, Tư Tồn vừa uống ừng ực vừa chép miệng.

“Tư lượng của em cũng khá đấy chứ!”, Mặc Trì giơ ngón tay cái lên tán dương cô.

Tư Tồn uống bia như bị nghiền. Cô liên tục nâng cốc và đòi Mặc Trì chạm cốc với mình. Càng uống, đôi mắt cô càng long lanh, khuôn mặt tròn càng ung hồng mãi lên. Mặc Trì thấy cô vui vẻ, không nỡ ngăn lại, và lại dâng nào uống bia cũng chẳng thể say được.

Tư Tồn lại uống cạn cả cốc bia. Đúng lúc Mặc Trì gấp cho cô một miếng thịt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc cô liền vui đầu vào lòng anh. Bình thường, Tư Tồn có bao giờ chủ động gần gũi với anh như vậy đâu. Trong lòng Mặc Trì không ngừng cảm tạ, bia đúng là một thứ đồ uống kì diệu.

Tư Tồn nghiêng đầu nhìn Mặc Trì bằng ánh mắt ngọt ngào. Cô di chuyển ngón tay trên từng đường nét khuôn mặt anh: “Mặc Trì, trông anh quả thật rất đẹp, đôi lông mày sắc nét, phong độ thanh thoát. Người em đang nói đến chính là anh đấy...”

“Đúng là sinh viên khoa Trung văn, em dùng nhiều tính từ quá”, Mặc Trì mỉm cười, xoa nhẹ lên bàn tay cô.

Ánh mắt Tư Tồn trở nên mơ màng, cô hốt hoảng nói: “Nhưng sao anh lại biến thành hai người vậy?”

“Hà?”, Mặc Trì khua khua tay trước mặt cô: “Em không sao đấy chứ?”

Tư Tồn định thần lại, chăm chăm nhìn Mặc Trì. Một lát sau, cô bật cười khanh khách: “Mặc Trì, em nghĩ mình đã uống say rồi”.

Mặc Trì dờ khóc dờ cười nhìn ánh mắt mơ màng của cô, quả thật cô đã uống quá chén rồi. Tư Tồn bỗng nhiên cười liên hồi, không ngưng lại được. Mặc Trì ôm lấy hai vai Tư Tồn, giúp cô đứng dậy: “Xem ra, em đã uống say thật rồi, mau theo anh về phòng nghỉ thôi”.

“Không! Em không say!”, Tư Tồn đứng thẳng người trả lời: “Em tỉnh lắm, đồng chí Mặc Trì nói uống bia không say nên tôi nhất quyết không say!”, rồi người cô bắt đầu ngã sang một bên.

Sợ cô ngã, Mặc Trì vội ôm chặt lấy cô. Trước mắt anh bây giờ là hình ảnh của một cô gái với đôi mắt mơ màng, khuôn mặt hồng hào, đôi môi đỏ mọng nhìn vô cùng đáng yêu.

“Em thật sự không say”. Tư Tồn vội vàng gạt cánh tay Mặc Trì ra để chứng tỏ mình không say: “Em nhận ra đây là món thịt gà Cung Bảo, cá giám Tây Hồ, kia là ngân nhĩ xào, cà chua trộn... tên kiểu gì thế này, để em đổi tên cho nó, gọi là núi lửa tuyết được không?”

Cái tên như thế mà cũng nghĩ ra được! Mặc Trì giữ thẳng bằng cho cô và dỗ dành: “Em đúng là tài nữ, đặt tên nghe hay lắm. Bây giờ chúng mình lên tầng nghỉ ngơi được không em?”

“Không được”, Tư Tồn xua tay anh ra: “Em đi bước đều bước cho anh xem có thẳng không nhé!”, nói rồi liền đứng theo kiểu nhà binh, chân bước đều, miệng hô “một hai một”.

Mặc Trì bắt đầu thấy hối hận, tự nhiên lại cho cô uống bia làm gì chứ. Chưa từng chăm sóc người say, anh chẳng biết phải làm thế nào với cô nhóc này nữa.

Tư Tồn quay sang nhìn Mặc Trì với ánh mắt xu nịnh, có ý chờ anh khen ngợi. Mặc Trì nhanh trí nói: “Anh đứng mệt rồi, em dìu anh về phòng nghỉ ngơi được không?”

“Được thôi”. Tư Tồn chạy đến bên anh nhanh như một con gió, đưa đôi nặng rồi chu đáo dìu cánh tay anh. Mặc Trì mỉm cười nghĩ bụng, chiêu này quả

thực Tất hữu dụng, cô gái nhỏ này dù say đến thế vẫn luôn khắc cốt ghi tâm sứ mệnh chăm sóc cho anh.

Tư Tồn đỡ Mặc Trì, hai người nghiêng nghiêng ngã ngã đi lên tầng. Thực ra, Tư Tồn đã say đến nỗi đi chẳng vững, Mặc Trì mới là người phải ra sức giữ chặt “kho báu sống” của mình. Khi vừa mới bước lên cầu thang, cô gái nhỏ nói phải múa cho Mặc Trì xem. Trước đây, Tư Tồn có học kiểu gì cũng không vận vẹo được chân tay, nhưng hôm nay đột nhiên cô khua chân múa tay, rất giống với thứ gọi là “múa”. Quên mất rằng mình đang đứng trên cầu thang, cô cứ thế quay người khiến đôi chân bước hụt, người sắp lún xuống đất tới nơi rồi. Mặc Trì kêu lên thất thanh, vội vàng đỡ sau lưng Tư Tồn, nào ngờ không những không đỡ được cô mà cả anh cũng theo cô lún xuống đất.

Vào giây phút đó, theo bản năng, cả hai đều bảo vệ yếu điểm của đối phương, Mặc Trì ôm lấy đầu Tư Tồn, còn Tư Tồn ôm chặt chân Mặc Trì. Đến lúc này cô mới hốt hoảng nhìn anh: “Đề em xem anh có bị thương không!”

Mặc Trì liền kéo cô lại: “Anh không sao cả”. Cũng may họ mới chỉ đi được ba bốn bậc cầu thang.

“Xin lỗi anh, em lại gây họa rồi”. Tư Tồn nói xong liền cúi rạp xuống, hành lễ theo kiểu quân nhân, trông rất khoa trương. Hai mắt cô bắt đầu đỏ hoe, nước mắt trực trào ra.

Mặc Trì đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt cô: “Đồ ngốc, anh làm sao bị thương dễ dàng thế được, em đừng khóc nữa”.

“Đề em xem nào”. Tư Tồn quỳ xuống nền nhà, quan sát Mặc Trì một lượt từ đầu đến chân, vừa nhìn nước mắt vừa lăn tăn rơi.

Mặc Trì không biết phải làm thế nào với cô nhóc say xin nửa khóc nửa cười này nữa. Bây giờ có nói lý với cô cũng vô dụng, anh chỉ còn cách dịu dàng dỗ dành: “Nào, bà cô nhỏ, bây giờ chúng mình lên tầng được chưa?”

Mặc Trì vừa lời vừa kéo, cộng thêm uy hiếp, dọa dẫm, cuối cùng cũng đưa được Tư Tồn về phòng. Anh ấn cô ngồi xuống giường: “Em ngồi yên đấy, anh sẽ đi lấy khăn ẩm lau mặt cho em”.

Khi từ nhà tắm quay ra, anh chỉ thấy Tư Tồn lải nhải kêu nóng, thế rồi cô đá bay giày, cởi phẳng áo sơ mi, để lộ bụng dưới. Nhìn cô gái đang độ dậy thì, vòng eo thon thả, khuôn ngực đầy đặn, mái tóc dài đen mượt phủ trên bờ vai và trước ngực, người Mặc Trì như muốn căng ra. Anh hít một hơi thật sâu, nỗ lực kiềm chế bản thân để giúp cô lau sạch khuôn mặt lem nhem như mèo con. Chuyện lúc trước hồ như đã bay biến khỏi tâm trí, cô tròn tròn đôi mắt trong vắt như hai giọt nước rồi cười ha hả.

Mặc Trì lại lên tiếng dỗ dành: “Đừng cười nữa! Ngoan nào, em mau ngủ đi!”

“Chúng mình cùng ngủ cơ”. Tư Tồn cười nói, rồi nhanh như cắt vòng tay ôm lấy cổ anh, tay còn lại cởi khuy áo cho anh. Bàn tay mềm mại chạm vào thân hình hao gầy của anh khiến toàn thân như thể có luồng điện chạy qua, bụng thì căng ra giống như bên trong đang chứa một quả bom hẹn giờ. Liệu cô có biết rằng bây giờ cô đang quyến rũ anh không?

Tư Tồn vứt áo của Mặc Trì sang một bên, rồi nghiêng đầu thần thần nhìn anh. Mặc Trì thở hắt ra, cố gắng kim nén dục vọng đang trào dâng. Anh giúp cô tháo bít tất, đắp chăn rồi lên tiếng: “Ngủ đi!” Nếu cô cứ tiếp tục thế này, anh sẽ không thể kiềm chế được mình mất.

“Anh cũng phải ngủ chứ!”. Tư Tồn vòng tay qua eo Mặc Trì, cả hai cùng lộn nhào trên giường, hai cơ thể thanh xuân cuốn chặt vào nhau. Khuôn mặt Tư Tồn ửng đỏ, hơi thở nóng hổi, cô lại luồn tay qua cổ anh. Chẳng còn thần trí đâu mà nghĩ ngợi nhiều nữa, Mặc Trì hôn cô một nụ hôn thật sâu.

Tư Tồn kêu lên khe khẽ rồi để mình cuốn theo nỗi đam mê của anh. Một nụ hôn nóng khời đầu cho một cuộc “gặp gỡ”, đó là thứ “gia vị” không thể thiếu đối với cả hai. Mùi của anh giống như mùi của những trái dâu tươi mùa hè ở quê cô, vừa tươi mát lại vừa ngọt lịm, là thứ mà cô thích nhất. Tư Tồn hít hà mùi hương ấy thật sâu vào lồng ngực, miệng khẽ rên lên, cả cơ thể nồng cháy mà trần trụi. Nhiệt tình của cô như thể tiếp thêm sinh khí, thổi bùng lên ngọn lửa rừng rực trong Mặc Trì, anh bất giác đưa tay vuốt ve khắp cơ thể đầy đặn của cô, bụng dưới rướn lên, trần trụi ý chí xâm lược. Những ngón tay thon dài của Tư Tồn đáp lại, cũng luồn qua lưng anh. Anh dường như đã nhận được hiệu lệnh xung phong liền vận đủ tinh lực, đang định tiến công thì phát hiện ra cô gái nằm dưới mình bỗng phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Đôi mắt đỏ mọng xinh đẹp như cánh hoa khẽ hé mở, hơi thở ảm ảm đều đặn, hóa ra cô đã ngủ mất rồi.

Mặc Trì khấn cấp “bóp phanh”, tay dầm lên giường. Cô bé oan gia này đã quyến rũ được anh: “mời gọi” anh sẵn sàng quân trang quân bị, nhắm chuẩn mục tiêu, chỉ thiếu chút là... thì cô lại chìm vào giấc ngủ một cách ngây thơ, an lành. Cô có biết như thế chẳng khác nào ngộ sát đàn ông hay không đây? Anh nghiêng răng rút lui khỏi cô, nhưng ngọn lửa cháy ngùn ngụt trong người không phải muốn là dập tắt ngay được. Anh vào nhà tắm, xối nước lạnh hòng xoa dịu bản thân. Hôm nay bị cô gái nhỏ này hại quá thảm rồi, đợi lúc nữa cô tỉnh dậy, anh nhất định sẽ tính món nợ này.

Mặc Trì bước ra khỏi nhà vệ sinh, toàn thân ướt đẫm, Tư Tồn lúc này đã chìm vào cơn say ngủ. Cô vừa trải qua một kì thi quan trọng, lại uống không ít bia, đầu óc chắc chắn mệt mỏi lắm rồi. Mặc Trì ôm lấy cô, hồ như trong mơ cô cũng cảm nhận được cơ thể mát lạnh của anh, có lẽ thân vô cùng thư thái, an lòng liền bất giác cũng ôm lấy anh, bàn tay nhỏ không biết an phận quờ quạ thất lạng anh.

Ngọn lửa vừa mới được dập tắt lại bùng cháy. Nhấc tay cô ra, anh âm thầm cầu nguyện: “Bà cô nhỏ của anh, em làm ơn an phận một chút đi”.

Kì nghỉ hè của Tịnh Nhiên cũng đã đến. Cô ấy gọi điện về nhà thông báo ngày mai sẽ về đến nơi, đi cùng còn có hai cô bạn học đang nóng lòng muốn tới thành phố này du lịch. Họ sẽ lưu lại nhà họ Mặc trong một thời gian ngắn.

Buổi trưa hôm sau, Tịnh Nhiên đã có mặt ở nhà theo lời hẹn. Hơn nửa năm không gặp, cô đã hoàn toàn lột xác trở thành một cô gái thành thị với mái tóc ngắn che tai ôm lấy khuôn mặt trái xoan vỗ đã thanh tú nay càng thanh tú hơn, làn da trắng nõn nà như tỏa ra ánh sáng. Cô vận một chiếc áo sơ mi ngắn tay chiết eo cùng chiếc quần bó tôn lên đôi chân dài bất tận, nhưng ông quần lại loe ra che kín đôi tông băng nhạ. Quả nhiên, đi cùng cô là hai người

bạn gái. Cả hai đều mặc váy liền thân, mỗi người vác một giỏ vẽ lớn màu tím than sau lưng, trông ai cũng duyên dáng yêu kiều. Tiệc đón khách đã được cô giúp việc chuẩn bị chu đáo. Trong bữa tiệc, Trần Ái Hoa thấy cách ăn vận của con gái liền chau mày lại. Tịnh Nhiên sà vào lòng mẹ nũng nịu: “Cái này gọi là quần ống vẩy, ở Bắc Kinh đang rất thịnh hành. Con cũng mua tặng chị dâu một cái đấy”.

Tư Tồn đang cúi đầu uống canh, nghe thấy vậy mặt bỗng đỏ bừng lên, cô lắc đầu nói: “Chị không cần đâu!”

Tịnh Nhiên không mấy để ý đến lời của Tư Tồn, cô kéo hai người bạn của mình lại và giới thiệu: “Đây là hai người bạn thân của con, Giang Phinh Đình học khoa Y trường đại học Bắc Đại và Từ Lan học ở Học viện Mỹ thuật Trung ương. Chúng con quen nhau trong hội hữu nghị sinh viên thủ đô. Cả hai đều là người Bắc Kinh, nhân kỉ nghỉ hè này muốn tới đây để du lịch, vẽ tranh”.

Mặc Trì cảm thấy tò mò liền quay sang hỏi Giang Phinh Đình: “Học khoa Y cũng phải vẽ tranh sao?”

Giang Phinh Đình cười đáp: “Từ nhỏ em đã thích vẽ tranh, học y chỉ là theo lệnh của ba mẹ”.

Tịnh Nhiên nói xen vào: “Ước mơ của “đồng chí” Giang Phinh Đình là trở thành họa sĩ đấy anh ạ”.

Mặc Trì gật đầu tỏ vẻ tin tưởng, sau đó tay anh lại bận rộn gấp thức ăn cho Tư Tồn. Anh từng trêu Tư Tồn là trường hợp điển hình của “khôn nhà dại chợ”, trước mặt anh cô trời không sợ, đất không sợ, nhưng hễ gặp người lớn hoặc những người không thân thiết, thì lại thường xấu hổ tới mức muốn giấu mình thật kĩ.

Những người tham gia trong bữa tiệc hôm nay nếu không phải là người lớn thì đều là người lạ, thế nên đến việc đưa đĩa ra gấp thức ăn cô cũng không dám. Mặc Trì mà không nhanh tay gấp thức ăn cho cô, không chừng sau bữa ăn sẽ lại được nghe cô mè nheo kêu đói. Thấy Tư Tồn đã ăn được khá khá, đôi vợ chồng trẻ liền trao cho nhau ánh mắt đầy ân ý. Mặc Trì xách đôi nạng đứng dậy và nói với mọi người: “Mọi người ăn tiếp đi, anh phải đi làm”. Tư Tồn vội vàng đứng vào sau lưng anh, lí nhí nói: “Đề em tiễn anh ra ngoài”.

Giang Phinh Đình nhìn theo đôi vợ chồng trẻ đang qimn quit với nhau, khuôn mặt hiện lên vẻ thẫn thờ.

Sau bữa ăn, Tư Tồn đưa Giang Phinh Đình và Từ Lan tới căn phòng dành riêng cho khách để sắp xếp đồ đạc. Tịnh Nhiên rất tinh ý, cô nháy mắt với Tư Tồn rồi mừng rỡ nói: “Chị dâu, chị và anh em...” Cô làm động tác chạm hai ngón tay cái vào nhau khiến Tư Tồn đỏ bừng mặt, xấu hổ đẩy cô một cái.

Tịnh Nhiên vui mừng tới mức hét lên, rồi quay sang nói với hai cô bạn: “Các cậu đừng coi thường chị dâu mình còn nhỏ tuổi, chị ấy cực kì lợi hại đấy. Chị ôn thi trong một thời gian ngắn đã đỗ vào trường đại học trọng điểm. Song cũng phải nói là, anh trai mình cũng giúp chị rất nhiều trong việc ôn tập. Công của anh trai em không nhỏ đâu, chị dâu nhỉ?”

Bị cô em chồng trêu đến phát ngượng, Tư Tồn mau mắn rút lui về phòng. Một lát sau, Tịnh Nhiên cũng chạy theo vào phòng, nhìn thấy Tư Tồn ngồi lên giường của anh trai vô cùng tự nhiên, cô vỗ tay cười nói: “Thế nào? Đã bảo từ trước rồi mà, hai người nhất định sẽ yêu nhau. Em nói không sai chứ?”

Tư Tồn ngại ngùng quay mặt sang hướng khác. Tịnh Nhiên liền chia một chiếc quần ra trước mặt cô: “Tặng chị này”.

Thì ra đó là một chiếc quần ống vẩy màu sắc y hệt chiếc của Tịnh Nhiên. “Không cần đâu, chị đủ quần mặc mà”, Tư Tồn nói.

Tịnh Nhiên dúm chiếc quần vào tay Tư Tồn, cười nói: “Loại quần này đang thịnh hành từ Quảng Châu tới Bắc Kinh, thành phố chúng ta chẳng mấy người có đâu. Chị mà diện vào bảo đảm sẽ gây chấn động toàn trường”.

Tư Tồn chẳng sợ điều gì hơn là “gây chấn động toàn trường”. Chỉ mới tham gia một buổi khiêu vũ mà phòng cô đã gây chấn động lắm rồi. Tô Hồng Mai có một chiếc quần bó sát, giáo viên nhìn không vừa mắt đã mấy lần nói này nói nọ. Lần trước, cả phòng họ tham gia khiêu vũ đã lập tức bị gán ngay cho cái mác giai cấp Tư sản tự do hóa, Tô Hồng Mai cũng nhiều lần bị phê bình là chạy theo lối sống Tư bản.

Bây giờ, Tư Tồn mà xuất hiện cùng chiếc quần ống vẩy này thì chắc chắn sẽ được bêu làm gương xấu điển hình.

Tịnh Nhiên nhìn qua một cái mà như đọc thấu tâm tư của Tư Tồn: “Chị dâu, ở đại học Bắc Đại cũng thường xuyên tổ chức vũ hội đấy. Giáo viên trường chị cô lỗ thật, trong thư anh trai em nói cũng không đồng tình với tư tưởng chậm tiến ấy. Chị yên tâm, chưa đầy hai năm nữa thôi, nhà trường chắc chắn sẽ xóa bỏ lỗi phạt cho chị”.

“Hả? Không lẽ Mặc Trì đã tông tộc kẻ hết với em rồi sao?”, Tư Tồn cảm thấy mất hết thể diện trước mặt cô em chồng rồi.

Tịnh Nhiên mỉm cười càng rạng rỡ: “Tuần nào em và anh chẳng viết thư cho nhau... Cơ mà, anh chưa từng nhắc đến chuyện hai người đã động phòng”.

“Động phòng gì chứ? Khó nghe quá đi mất!”, Tư Tồn làm bộ muốn bấu môi Tịnh Nhiên, rồi hai chị em cứ thế lăn ra cười. Một lát sau Tịnh Nhiên nói: “Chiều nay em sẽ cùng Giang Phinh Đình ra ngoài vẽ tranh, chị đi cùng bọn em nhé?”

“Chị không đi đâu, chị ở nhà luyện thư pháp đợi anh Mặc Trì tan làm về thôi.”, Tư Tồn đáp.

Tịnh Nhiên liền làm mặt xấu: “Em hiểu rồi, chị với anh trai em gắn bó như keo với sơn, em bảo đảm sẽ dẫn bạn em đi thật xa, tuyệt đối không làm phiền tới hai người”.

Thành phố này là thành phố du lịch có tiếng từ cả trăm năm nay, đường phố lúc nào cũng sạch sẽ. Phía Đông thành phố là khu biệt thự nổi tiếng trước giải phóng với những con đường nhỏ quanh co, những hàng cây ropy bóng mát phủ bóng hai bên. Biệt thự có tường trắng, mái đỏ theo kiểu châu Âu tiếp

nổi nhau san sát, mang phong vị của một thành phố châu Âu thu nhỏ. Phía Bắc thành phố là khu phố cổ mang đậm màu sắc Trung Hoa, bốn bề đều là tường thành xây bằng gạch đỏ, cổng thành lợp ngói xanh, cao ngất, trắng lè mà mạnh mẽ. Phong cảnh ngoại ô nên thơ hữu tình với ánh hồ sắc núi, không khí trong lành. Với sự nhạy cảm của những con người yêu nghệ thuật, Giang Phình Đình và Từ Lan ngày nào cũng thức dậy từ sáng sớm, hào hứng vác giá vẽ lên vai cho đến tận chiều tối mới quay về.

Với tính cách sôi nổi thẳng thắn của những cô gái Bắc Kinh, tối nào sau bữa cơm, Giang Phình Đình và Từ Lan cũng ngồi lại bên Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa để giới thiệu thành quả sáng tác của họ. Những bức kí họa, màu nước, sơn dầu với những gam màu sắc rực rỡ, loại nào cũng có. Từ Lan còn ngẫu hứng vẽ tặng Trần Ái Hoa một bức chân dung khiến bà vui mừng khôn tả.

Mặc Trì và Từ Tồn thì ngược lại, mỗi ngày, sau bữa tối, đều trốn vào thư phòng cái “tổ cú cu” của riêng hai người ngồi trò chuyện. Đối với họ, đó mới là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong ngày. Mặc Trì là cao thủ trong các môn cờ: từ cờ tướng cho tới cờ vua, loại nào anh cũng biết chơi, thậm chí chơi rất giỏi, chỉ sau mười nước đã hạ gục Từ Tồn. Dù thua hay thắng, dù chơi cờ hay chơi gì khác, Từ Tồn cũng đều rất hứng thú và vui vẻ, miễn sao luôn được ở bên cạnh Mặc Trì. Từ Tồn mỗi ngày đều ở nhà luyện viết thư pháp, nên tối nào cô cũng có “một chồng thành quả” đưa cho Mặc Trì xem. Mặc Trì vừa xem chữ vừa phê bình nhưng cô cũng không tức giận, điều gì anh nói lọt tai thì cô tiếp nhận, còn mang ý chê bai thì cô sẽ lập tức quên ngay. Sau một thời gian như thế, chữ viết của Từ Tồn cũng có chút tiến bộ.

Tuần này, kết quả thi cuối kì của Từ Tồn đã được gửi về nhà họ Mặc, tốt hơn những gì cô mong đợi rất nhiều. Bình quân các môn thi đạt chín mươi mốt điểm, đến môn tử huyệt của cô là tiếng Anh cũng đạt tám mươi lăm điểm. Cả Mặc Trì lẫn Từ Tồn đều vô cùng hài lòng. Với bảng điểm đẹp đẽ này, Từ Tồn có thêm chút dũng khí đứng trước Mặc Trì, nặc kệ anh chê em ngốc thế nào nhưng thành tích của em vẫn tốt đấy thôi! Đương nhiên, Mặc Trì trong lòng còn thấy vui mừng hơn cả cô. Song ngoài mặt, anh vẫn không ngừng trêu chọc rằng, sinh viên vừa học giỏi vừa tu dưỡng tốt như cô thì chẳng mấy chốc mà được gả cho một phú ông. Từ Tồn bĩu môi, lẽ nào anh không khen cô một cách tử tế được sao?

Thảm thoát đã một tháng trôi qua, ngày ngày, Mặc Trì đều chống đôi nặng tự mình đi tới cơ quan. Bây giờ, anh đã có thể điều khiển chúng một cách điêu luyện, chỉ có điều nếu đi lại quá lâu chân phải sẽ rất đau. Anh cũng không mấy bận tâm tới điều ấy, chỉ đơn giản cho rằng, do mình lâu ngày không đi lại, thiếu luyện tập mà thôi. Nhưng Giang Phình Đình lại nhanh chóng nhìn ra vấn đề trong cách đi cứng nhắc của anh. Hôm đó, sau bữa tối, Mặc Trì đứng lên một cách khó khăn, Giang Phình Đình đột nhiên nói: “Anh Mặc Trì, em có thể kiểm tra chân giúp anh được không?”

Mọi người nghe cô nói đều lấy làm ngạc nhiên. Mặc Trì vốn dĩ không thích người khác chú ý tới chân của mình, dù là chân trái khiếm khuyết hay chân phải cứng nhắc đều là những thứ cấm kỵ trong lòng anh.

Ngay cả đối với người mà anh không có gì phải giữ kẽ như Từ Tồn, anh cũng không bao giờ đồng ý cho cô xem đôi chân tàn tật của mình. Quả nhiên, sau câu nói của Giang Phình Đình, sắc mặt Mặc Trì tái nhợt, hai tay gắng sức nắm chặt đôi nặng. Không muốn làm cô phải khó xử, anh nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc rồi mỉm cười nói: “Chân của anh đã thành ra như vậy rồi, có gì đáng xem nữa đâu?”

“Nếu như em đoán không sai, chân phải của anh bị viêm khớp và gai xương rất nặng. Hơn nữa, gần đây còn nghiêm trọng hơn trước”, Giang Phình Đình nói.

“Sao lại thế được?”, Tịnh Nhiên hốt hoảng nói: “Trước đây anh mình chỉ ngồi xe lăn, bây giờ có thể đứng dậy được rồi, vậy phải là tiến triển tốt chứ, sao lại nghiêm trọng hơn được?”

Từ Tồn lo âu nhìn Mặc Trì, cô đỡ anh ngồi xuống, đôi tay vô thức xoa nhẹ nhẹ lên đầu gối anh: “Có phải anh lại ương bướng không? Cứ để cô ấy kiểm tra xem sao nhé”. Với Từ Tồn, chỉ cần là những người học y đều được cô coi là bác sĩ, nên ít nhiều có phần kính nể.

“Con hãy để Tiểu Giang xem giúp, lỡ đâu bệnh nặng thì phải nhanh chóng tới bệnh viện điều trị”, Trần Ái Hoa cũng thêm vào.

“Chân của con tự con biết, không sao cả”. Mặc Trì tỏ ra không vui, xách nặng lên toan đứng dậy bỏ đi nhưng chân lại không tài nào động đậy được.

Từ Tồn nhìn Giang Phình Đình với ánh mắt van nài, cô nói: “Em hãy thử kiểm tra giúp anh ấy xem!”

Giang Phình Đình đi tới trước mặt Mặc Trì, quỳ xuống rồi nhẹ nhàng nói: “Ông bà nội, ba mẹ em đều là bác sĩ Khoa Xương. Mưa dầm thấm lâu, cộng thêm sau này được học chính quy nên em cũng hiểu biết ít nhiều về lĩnh vực này. Anh hãy để em kiểm tra xem sao”. Nói rồi, không đợi Mặc Trì đáp lời, cô đã vén ông quần anh lên.

Mặc Trì đang mặc quần thể thao rộng rãi nên Giang Phình Đình dễ dàng vén lên tới tận đầu gối. Đầu gối nhợt nhạt của Mặc Trì dần dần lộ ra, tất cả mọi người đều ớn lạnh. Nó đã sưng to tới mức một nửa gần như trở nên trong suốt, hình dạng méo mó. Giang Phình Đình tiếp tục ấn xuống, chỗ đó lập tức hiện ra một cái rãnh sâu. Mặc Trì đau đến toát mồ hôi lạnh.

“Anh Mặc Trì, khớp đầu gối của anh bị tích nước nghiêm trọng, hiện tại tốt nhất anh không nên đi lại để cho chân được nghỉ ngơi, nước tích đọng sẽ tự nhiên được hấp thu”, Giang Phình Đình nói.

“Không được”, Mặc Trì ngắt lời cô: “Hàng ngày anh còn phải đi làm, sao mà nghỉ ngơi được chứ”.

Giang Phình Đình nắm chắc phần bắp chân yếu ớt của anh, sau đó nhẹ nhàng kéo ra, giúp chân anh bắt đầu cử động lại. Mỗi lần như thế, đầu gối lại phát ra tiếng đầu xương chạm vào nhau khiến Mặc Trì vô cùng đau đớn. “Chân của anh tự anh sẽ hiểu rõ nhất, mỗi lần bước đi, gai xương đều chạm vào phần khớp và da thịt, khiến cho chứng viêm ngày càng nghiêm trọng. Ít nhất anh cũng nên tới bệnh viện để hút mủ ở chân ra”.

Mặc Trì tức giận quay đầu đi, Giang Phình Đình chỉ là bạn học của em gái anh, lấy tư cách gì mà lên mặt dạy dỗ anh chứ?

Nhưng Trần Ái Hoa lại rất tin tưởng những gì Giang Phinh Đình vừa nói, đã ngay lập tức gọi điện cho bác Chương báo sáng sớm ngày mai đến đưa Mặc Trì tới bệnh viện.

Mặc Trì đành miễn cưỡng xin nghỉ phép một ngày. Đi theo “hộ tống” anh tới bệnh viện là cả một đoàn người. Vị bác sĩ thường xuyên khám bệnh cho Mặc Trì là Viện trưởng Trình, năm nay đã ngoài năm mươi tuổi, đức cao vọng trọng, mái tóc và lông mày đều bạc trắng, song giọng nói vẫn sang sảng, tính cách cũng rất thoải mái. Đầu tiên, ông lên tiếng khen ngợi Mặc Trì: “Trông cháu càng ngày càng có tinh thần, quá trình hồi phục khá đầy đủ, đã có thể đi bộ được rồi!”. Nhưng ngay sau đó ông lập tức chuyển đề tài, trợn trừng mắt nói: “Tuy nhiên khi đi lại cậu không cảm thấy đau sao? Đầu gối đã tích nước nghiêm trọng thế này rồi mới đến tìm bác Trình của cậu hả?”

“Bao giờ cái chân này của cháu không thấy đau nữa cháu mới tới tìm bác”, Mặc Trì vẫn bướng bỉnh nói.

Trần Ái Hoa nghiêm mặt: “Mặc Trì, con nói chuyện với bác Trình kiểu gì vậy!”

“Cô Trần, những gì anh Mặc Trì nói là thật đấy ạ. Gai xương là di chứng sau khi gãy, chỉ cần động dẩy một chút cũng thấy đau rồi. Nếu anh ấy không cảm thấy đau nữa, tức là không còn tri giác, chẳng phải càng nghiêm trọng hơn sao?”, Giang Phinh Đình nói xen vào.

Viện trưởng Trình lớn tiếng: “Cô gái này giỏi thật đấy! Rất hiểu về xương cốt.”

“Thưa bác, cả nhà cháu đều theo nghề y, ông nội và ba cháu cùng ngành với bác đó ạ”, Giang Phinh Đình cười nói:

“Ồ! Ông cháu tên là gì?”, Viện trưởng Trình hào hứng hỏi.

“Ông cháu là Giang Khánh Lâm”.

“Ồ! Ông cháu là Thái đầu trong ngành này đấy. Hồi còn ở chiến trường Triều Tiên, bác đã theo ông ấy thực hiện không biết bao nhiêu cuộc phẫu thuật, về sau, bác vào Đại học Quân y tu nghiệp, ba mẹ cháu còn là bạn học của bác. Ông nội bây giờ vẫn khỏe mạnh chứ?”, Viện trưởng Trình vui mừng như gặp được cố nhân.

“Mọi người đều khỏe ạ”, Giang Phinh Đình đáp: “Thưa bác, cháu cũng kế nghiệp ông bà, ba mẹ. Bây giờ, cháu đang theo học Khoa Y ở Đại học Bắc Đại”.

“Đúng là hồ phù không sinh khuyến nữ”, Viện trưởng Trình vui vẻ nói: “Cháu và Mặc Trì, hai người là...” Đúng là Viện trưởng Trình đã vui mừng quá mà thành ra hiểu nhầm mối quan hệ giữa hai người.

Giang Phinh Đình bình thường mồm mép nhanh nhẩu là thế, nay bỗng nhiên lại im bất, mặt mũi đỏ bừng. Tư Tôn nãy giờ bị gạt sang một bên, đã không thể nhìn được nữa, ông lão này nhìn kiểu gì thế không biết, chẳng phải từ đầu tới cuối cô mới là người khoác tay Mặc Trì hay sao? Chẳng chút ngưng ngừng, Tư Tôn cướp lời: “Viện trưởng, cháu mới là vợ của Mặc Trì”.

Năm đó cuộc hôn nhân của Mặc Trì rất kín đáo, đến cả bạn bè thân thiết và chiến hữu lâu năm của Thị trường Mặc cũng không được thông báo.

Tư Tôn nói rồi mặt mới bắt đầu bừng đỏ như quả táo chín. Đi nhiều biết rộng, lại đã sống đến bạc cả đầu, Viện trưởng Trình chẳng thấy có gì ái ngại cả, ngược lại còn cười lớn: “Thằng nhóc này đã kết hôn rồi sao? Cô dâu xinh đẹp thật đấy!”

Tư Tôn xấu hổ cúi mặt xuống, hai tay cô bắm chặt cánh tay Mặc Trì. Biết cô đang chờ cứu viện, anh liền cười nói: “Lần này cháu tổ chức vội vã quá, đợt dịp khác cháu sẽ mời bác ăn kẹo cưới sau”.

“Ồ, hai đứa này trông cũng xứng đôi vừa lứa đấy chứ”. Viện trưởng Trình cười ha hả, nói với Tư Tôn: “Cô gái, không phải cháu cũng học y đấy chứ?”

“Thưa bác, cháu học khoa Trung văn, sinh viên năm thứ nhất Đại học Phương Bắc”, Tư Tôn khấp nép nói.

“Khoa Trung văn à? Rất xứng đôi vừa lứa, Mặc Trì của chúng ta cũng là một tài tử đấy nhé”. Viện trưởng Trình cứ nói thao thao bất tuyệt khiến khuôn mặt của đôi vợ chồng trẻ đỏ hết cả lên. Một lúc sau, ông mới nhớ ra việc chính: “Chân của cháu sẽ phải làm tiểu phẫu để hút nước tích trong đầu gối ạ”.

Tư Tôn cùng y tá đưa Mặc Trì tới phòng phẫu thuật. Việc hút nước tích thuộc dạng tiểu phẫu nên chỉ cần Viện trưởng Trình và một y tá thực hiện. Mặc Trì nằm trên giường, để lộ đầu gối. Y tá tiến hành khử trùng, cùng lúc đó đưa cho Viện trưởng một ống kim tiêm rất to. “Chàng trai, sẽ đau một chút nhưng hãy cố” chịu nhé!” Ông còn chưa nói dứt lời thì ống tiêm đã được tra vào đầu gối anh.

Mặc Trì đau tới mức mặt mày tái mét, chân uốn cong lên. Viện trưởng liền dặn dò y tá: “Giữ chặt lấy cậu ta!” Cô y tá trẻ dứt khoát ấn chân Mặc Trì xuống giường, động tác thô bạo ấy khiến toàn thân anh giật bắn lên, bất giác anh nắm thật chặt tay Tư Tôn. Cái nắm tay chặt đến nỗi làm cô phát khóc, nhưng cô biết Mặc Trì còn đang phải chịu nỗi đau đớn gấp bội lần. Cô nói nhỏ với y tá: “Chị làm ơn nhẹ tay một chút được không? Bệnh nhân rất đau đấy!”

“Cháu biết bảo vệ người đàn ông của mình, được đấy! Tuy nhiên, nếu không áp cậu ấy xuống, mũi kim sẽ động vào tủy và làm tổn thương xương, lúc ấy Mặc Trì của cháu càng đau đớn hơn nhiều”, Viện trưởng Trình cười nói.

Lời nói của lão ngoan đồng này khiến cho Tư Tôn mặt đỏ tía tai. Cô khom người, giúp Mặc Trì lau khô mồ hôi trên mặt. Viện trưởng Trình hút hết ống mù này đến ống mù khác từ chân Mặc Trì. Tư Tôn không thể tưởng tượng được, trong cái chân yếu ớt của Mặc Trì lại có nhiều nước đến thế. Sau khi đã xử lý xong xuôi, y tá tiến hành băng vết thương lại cho anh. Viện trưởng Trình ngồi kê đơn thuốc, cả thuốc thoa bên ngoài lẫn thuốc uống hàng ngày,

sau đó dặn dò: “Hàng ngày cháu phải thay băng ở vết thương, cố gắng hạn chế đi lại để giảm nhẹ áp lực cho khớp”.

Công việc của Mặc Trì ở cơ quan rất nhàn hạ nhưng anh không muốn nghỉ phép dù chỉ một ngày nên ngay hôm sau đã đi làm trở lại. Đến chiều tối, Tư Tồn đứng đợi anh ở ngã tư đầu tiên trên đường về nhà. Việc đi lại với cái chân vừa làm tiểu phẫu và quần băng trắng xóa làm hao tổn sức lực hơn rất nhiều nhưng Mặc Trì quyết không quay trở lại dùng xe lăn, khó khăn lắm anh mới tự mình đi lại được thế này.

Tư Tồn kể, hôm nay Giang Phinh Đình không ra ngoài vẽ tranh mà ngồi đánh đàn cả ngày trong phòng Tĩnh Nhiên. Mặc Trì chỉ lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Thấy anh không nói gì, Tư Tồn lại thêm vào: “Cô ấy rất tài hoa, vừa biết vẽ tranh lại biết đánh đàn”.

Mặc Trì không thấy có chút hứng thú nào với đề tài này, liền hỏi: “Thế thì liên quan gì đến em?”

Tư Tồn bỗng nhiên nổi cơn ghen: “Cô ấy rất quan tâm đến anh còn gì!”

“Mấy người học y lúc nào cũng tự cho mình là đáng cứu sinh, toàn lo chuyện bao đồng, thật sự khiến người khác không thể chịu nổi”, Mặc Trì phản bác.

“Anh nói xem, Từ Lan với Giang Phinh Đình, ai xinh hơn?”, Tư Tồn lên tiếng khích bác.

“Anh hoàn toàn chẳng thể phân biệt nổi hai người đó nữa”, Mặc Trì cười đáp.

Tư Tồn nghe xong câu ấy thấy vui vẻ vô cùng. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa rôm rả suốt dọc đường, cuối cùng cũng về tới nhà. Âm thanh tiếng dương cầm trầm phù cả căn nhà trong bóng chiều dần buông.

Theo lời dặn dò của bác sĩ, hàng ngày Tư Tồn đều thay băng giúp Mặc Trì. Tối hôm đó, khi cô vừa mới gỡ bông băng ra, Giang Phinh Đình đã gõ cửa đi vào và mỉm cười nói: “Anh Mặc Trì, để em giúp anh thay băng nhé”.

Tư Tồn tay vẫn cầm bông băng, lạnh lùng nói: “Chị giúp anh ấy thay là được rồi”.

“Chị có biết gì về y đâu, cứ để em làm cho”. Giang Phinh Đình ngồi đối diện trước mặt Mặc Trì, tay đã cầm bông băng.

“Không cần đâu!”, Tư Tồn nhanh chóng giành lại, Mặc Trì cũng nói: “Tư Tồn làm cho anh là được rồi”.

“Anh Mặc Trì, anh đừng khách khí, những chuyện băng bó thế này em thành thạo hơn chị Tư Tồn, cũng đỡ khổ cho anh hơn”, Giang Phinh Đình tùm tùm cười rồi giăng lại bông băng.

“Gì vậy chứ? Lẽ nào tôi thay băng cho Mặc Trì là làm khổ anh ấy sao?”. Trong khi Tư Tồn còn đang mải tức giận, Giang Phinh Đình đã kịp băng bó xong, cô còn nắm chân Mặc Trì giúp anh thử cử động. “Anh Mặc Trì, chân của anh bị tổn thương đã lâu, càng phải chú ý chăm sóc nhiều hơn đây nhé”.

Mặc Trì gật đầu đáp: “Cảm ơn em rất nhiều. Bây giờ anh cần thay đồ để lát xuống ăn cơm”.

Nghe ra ý đuổi khéo của Mặc Trì, Giang Phinh Đình biết điều rút lui. Cô gái ấy vừa ra khỏi phòng, Tư Tồn liền quay lưng lại về giận dỗi.

Mặc Trì khẽ chạm vào cánh tay cô nhỏ nhẹ hỏi: “Em làm sao thế?”

“Anh biết rồi còn hỏi”, Tư Tồn đáp lời nhưng vẫn không thèm quay đầu lại.

“Em ghen đấy à?”, Mặc Trì cười nói.

“Sao anh lại để cô ta băng bó? Lẽ nào anh cũng cho rằng người ta băng bó giỏi hơn em sao?”

Biết thế nào Tư Tồn cũng sẽ giận dỗi về chuyện này, Mặc Trì đã kịp thời ứng phó: “Người ta là khách trong nhà mình, theo lẽ thường phải giữ chút thể diện cho cô ấy chứ”.

“Hồi em còn là khách ở đây, anh đâu cho em tí thể diện nào? Mới đến được hai ngày, chẳng phải anh đã đuổi em đi đây thôi!”, Mới giận dỗi một chút mà cô đã lòi chuyện từ thời xa lắc xa lơ ra để kể tội anh.

Mặc Trì suýt nữa thì quên bằng mất chuyện này. Năm đó, không muốn vì mình mà làm lỡ dở cả cuộc đời Tư Tồn, song lại bị mẹ ép đến đường cùng, anh mới đành nghĩ ra đủ mọi “hạ sách”, từ lạnh nhạt đến mắng chửi, rồi lại đuổi đi hòng khiến cô từ bỏ. Không ngờ cô đầu nhỏ của anh cũng thuộc dạng cố chấp, vì một lời thề với Lưu Xuân Hồng mà quyết “ở lì” trong nhà họ Mặc; và càng không thể ngờ, anh với cô giờ đây càng ngày càng yêu thương, gắn bó với nhau.

Giờ nghĩ lại chuyện cũ, Mặc Trì cũng không khỏi cảm thấy cách làm năm xưa của mình rất quá đáng, liền kéo tay Tư Tồn lại nói: “Ngày đó anh đã sai rồi, giả biết trước em là một cô gái đáng yêu đến thế”.

Không ngờ câu xu nịnh này chỉ thêm chọc giận “tổ kiến lửa” Tư Tồn: “Hôm nay anh khách khí với người ta cũng vì người ta đáng yêu phải không?”

Trán Mặc Trì nổi gân xanh, ai bảo Tư Tồn thông minh mà sao đến môn Toán cũng học không nổi; ai bảo cô ấy ngốc nghếch mà sao phản ứng thần tốc, miệng lưỡi sắc sảo làm vậy? Cô ấy đôi lúc hồ đồ, đôi lúc lại mẫn tiệp, thế nên đã đem đến cho anh niềm vui vô cùng tận. Nhưng những lúc cô ấy tức giận như thế này thì quả thực đau đầu biết bao.

“Đang nói về chuyện vợ chồng trăm năm, tự dưng em lôi Giang Phinh Đình ra làm gì? Cô ta đâu phải vợ anh?”

Quả nhiên, Tư Tồn không cãi lại được. Mặc Trì vẫn nắm chặt tay cô, đợi cô quay đầu lại. Ai ngờ cô vung tay anh ra, chạy tới góc tường khóc thút thít.

“Em lại làm sao thế?” Mặc Trì hốt hoảng, không kịp cầm nặng, vội vàng nhảy lò cò tới bên Tư Tồn: “Được rồi, là anh sai, em đừng khóc nữa. Hay là em tháo ra băng lại cho anh, được không?”

“Chân anh sưng đến mức này mà em không nhận ra, lại để người ngoài nhìn ra trước”, Tư Tồn vừa khóc vừa meo meo nói.

Hóa ra, đây mới là ngọn nguồn nỗi ám ức của cô!

Mặc Trì ôm cô từ phía sau, cảm động nói: “Chân trái của anh chỉ còn vài cen - ti - mét, chân phải cũng biến dạng rồi, là anh cố tình giấu không cho em nhìn thấy đấy chứ. Sao có thể để người mình yêu thương nhâ^t nhìn thấy điểm xấu xí nhất của mình được, anh thực sự rất xấu hổ với em”.

Cái từ “người anh yêu thương nhất” quả là một phép thần diệu, trong tích tắc đã làm tan biến tảng đá nặng trĩu vừa rồi còn chẹt cứng lồng ngực Tư Tồn, rồi trong tích tắc biến thành dòng nước vừa ấm áp vừa ngọt ngào chảy tràn trái tim cô. Cô quay người lại, vùi đầu vào lòng anh: “Anh là người tốt nhất, em không cho phép ai chê bảo bối của em”.

“Nhưng anh là người tàn phế”, Mặc Trì nói, có chút xót xa.

“Tàn phế cũng là của em, về sau anh không được cho ai nhìn, càng không được cho ai động vào đôi chân này. Đau ở đâu đều phải nói với em, không được để chân sưng vù lên như vừa rồi mới chịu tới gặp bác sĩ”.

Mặc Trì liền hành lễ theo kiểu quân nhân và nói với cô: “Vâng, thưa Thủ trưởng!”

Tư Tồn quỳ xuống, vuốt ve chỗ băng bó trên đầu gối Mặc Trì: “Anh còn đau nữa không?”

“Không đau một chút nào”, Mặc Trì cười nói.

“Em không tin! Để em dìu anh lên giường nghỉ ngơi nhé”.

“Em không giận nữa à?”, Mặc Trì cẩn giọng hỏi lại.

Tư Tồn lắc đầu mỉm cười, rồi lại nghiêm mặt nói: “Sau này anh cách xa cô ta một chút thì hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Phụ nữ mà ghen tuông thì đàn ông phát điên

Thành phố xây dựng Đài truyền hình, gia đình Thị trưởng Mặc trở thành một trong những hộ đầu tiên được sở hữu tivi. Sau bữa tối, cả nhà cùng Tư Lan, Giang Phinh Đình ngồi trước tivi xem chương trình truyền hình. Sau đó, vợ chồng Thị trưởng Mặc lên tầng nghỉ ngơi, Mặc Trì và Tư Tồn cũng muốn về thư phòng đánh cờ. Mấy hôm nay, Tư Tồn đã trở thành “tín đồ trung thành” của môn cờ tướng, mặc dù cô chơi rất tệ nhưng lại cực kì đam mê.

“Anh Mặc Trì, đợi một chút”, Giang Phinh Đình gọi Mặc Trì lại.

“Có chuyện gì vậy?”, Mặc Trì nhìn cô và hỏi.

“Anh làm người mẫu chân dung cho em được không?”.

Tư Tồn vừa nghe đã phát hoảng, còn Mặc Trì không tỏ thái độ gì, tay anh nắm chặt lấy bàn tay Tư Tồn rồi mỉm cười nói với Giang Phinh Đình: “Thật ngại quá, anh không có thời gian”.

“Em chỉ vẽ một tiếng đồng hồ là xong thôi”, Giang Phinh Đình vội nói.

Mặc Trì lắc đầu: “Thật sự không được vì anh và Tư Tồn còn có việc phải làm”.

Bầu không khí bỗng chốc như thể đông cứng lại, Giang Phinh Đình lặng lẽ mím chặt môi, quay sang nhìn Tư Tồn, trong đôi mắt ẩn chứa điều gì đó không nói thành lời. Cảm thấy mình cần tỏ rõ lập trường, Tư Tồn sau một thoáng suy nghĩ liền nói: “Mặc Trì thật sự không có thời gian, hay là để chị làm người mẫu cho em?”

Mặc Trì liền quay sang lườm cô. Cô ngốc này đúng là toàn mua dây buộc mình!

Giang Phinh Đình lắc đầu, cố chấp nói: “Em chỉ muốn về anh Mặc Trì thôi”.

Từ Tồn vô cùng tức giận, cô đã có ý tốt muốn giải vây giúp nhưng Giang Phinh Đình lại không biết điều, còn cố tình làm mất mặt cô. Từ Tồn tức giận mà không biết phải nói gì nữa. Thấy tình hình gay go trước mắt, Từ Lan vội vàng chạy đến, kéo tay Từ Tồn nói: “Chị Từ Tồn, chị làm người mẫu cho em đi! Hôm nay em cũng muốn về một bức”. Rồi không đợi câu trả lời, cô đã lôi Từ Tồn vào phòng khách.

Mặc Trì đưa tay lên bóp trán rồi nói với Tịnh Nhiên: “Em cùng Tiểu Giang xem tivi đi, anh lên tầng đây”.

“Chân của anh vẫn chưa khỏi, để em dìu anh lên”, Giang Phinh Đình nói.

“Không cần đâu”, Mặc Trì dứt khoát quay người đi. Giang Phinh Đình nhìn mãi theo, cho tới khi bóng lưng anh mất hút trên cầu thang, cô mới quay về ghé sổ pha, khuôn mặt thờ thẩn.

Từ đầu đến cuối, Tịnh Nhiên chỉ quan sát mà không nói câu gì, cho tới khi Mặc Trì đã vào phòng, cô mới nghiêm túc hỏi: “Giang Phinh Đình, hãy nói thật với mình, có phải cậu thích anh trai mình không?”

Giang Phinh Đình mặt bỗng đỏ bừng nhưng không hề tỏ ý phủ nhận, cô nhìn thẳng vào Tịnh Nhiên và nói: “Ừ”.

Tịnh Nhiên không ngờ cô ta lại thẳng thắn đến thế, liền giậm chân nói: “Cậu không thể như thế được, anh mình đã kết hôn rồi”.

“Mình đâu có ý định phá hoại hôn nhân của anh trai cậu, chỉ là âm thầm thích anh ấy thôi!”, Giang Phinh Đình nói.

“Kiểu của cậu mà gọi là âm thầm sao? Mình nhận ra, anh trai mình cũng nhận ra, chị dâu mình cũng nhận ra”.

Giang Phinh Đình vẫn cố tình giả vờ tỏ ra không hiểu: “Mình chỉ muốn về một bức chân dung của anh ấy làm kỉ niệm, chẳng lẽ Từ Tồn nhỏ mọn thế sao?” Giang Phinh Đình đẩy Tịnh Nhiên ra rồi ngẩng cao đầu nhìn Mặc Trì lúc này đang vô cùng ngạc nhiên. “Anh Mặc Trì, em có chuyện cần nói với anh”, Giang Phinh Đình không kịp suy nghĩ đã vội vã nói.

Mặc Trì từ trước đã cảm nhận được, tình cảm cô gái này dành cho anh có gì đó không bình thường nên đã gắng hết sức tránh tiếp xúc. Lúc này, duy trì phong độ của một bậc huynh trưởng, anh điềm tĩnh cười nói: “Tiểu Giang, có chuyện gì ngày mai nói được không?”

“Không được, bây giờ em phải nói luôn”, Giang Phinh Đình nhanh tay đẩy Tịnh Nhiên ra ngoài rồi đóng sập cửa lại. Sau đó, cô dựa lưng vào cánh cửa, đứng cách Mặc Trì chỉ có một bước chân. Giang Phinh Đình trong một phút nông nổi đã xông vào phòng Mặc Trì, nhưng khi thật sự đối diện với anh rồi, nỗi ngại ngùng thiếu nữ đã làm tiêu tan hết dũng khí của tình cảm đầu đời hăng áp ứ. Cô căng thẳng tới mức chân tay không biết nên đặt thế nào cho đúng, lồng ngực phập phồng thấp thỏm.

Mặc Trì cũng đâu có nhiều kinh nghiệm ứng xử với con gái, mối tình đầu của anh vừa hay là một cô gái thuần phác, trong sáng như Từ Tồn. Đối mặt với những biểu hiện khác thường của Giang Phinh Đình, anh cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Anh định thần lại, lùi ra sau ba bước, giữ khoảng cách với Giang Phinh Đình rồi nhẹ nhàng nói: “Giang Phinh Đình, anh mệt rồi, em ra ngoài gọi Từ Tồn giúp anh được không? Anh không tiện gõ cửa phòng con gái các em”, Chỉ cần để cô ấy ra khỏi đây thì sự việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

Đột nhiên, đôi mắt Giang Phinh Đình đỏ hoe rồi cô òa lên khóc.

Mặc Trì hốt hoảng hỏi: “Em sao thế này?”

Giang Phinh Đình bất ngờ sà vào lòng anh. Mặc Trì vội vã đỡ cô dậy và khuyên nhủ: “Em đừng như thế, muốn nói gì thì cứ nói. Nào, em hãy ra đây ngồi một lát, được không?” Anh vừa phải đỡ Giang Phinh Đình vừa phải chống nạng, chân tay luống cuống như chực ngã tới nơi.

Cô ngồi xuống ghế, vừa khóc vừa nói: “Anh Mặc Trì, em thích anh, anh biết mà đúng không?”

Không ngờ cô gái này lại thẳng thắn đến thế. Mặc Trì tựa vào bàn, đứng đối diện với cô, thần thái bình tĩnh, chân thành nói: “Em còn nhỏ, chưa biết thế nào là thích một người đâu”.

“Em lớn hơn cả Tịnh Nhiên và Từ Tồn, sao em lại không hiểu chứ?”, Giang Phinh Đình ngân ngấn nước mắt nói.

“Từ Tồn hiểu vì cô ấy đã kết hôn, còn em thì khác”.

“Đúng là cô ấy đã kết hôn, nhưng là thứ hôn nhân bị ép buộc. Nếu như có cơ hội lựa chọn, anh sẽ chọn cô ấy hay em?” Đằng nào cũng đã nói ra rồi, chẳng cần phải e dè hay giấu giếm gì nữa.

“Đương nhiên anh sẽ chọn Từ Tồn”. Mặc Trì thật thấy đau đầu hết sức, chẳng hiểu con bé Tịnh Nhiên đã kể gì với bạn học của mình nữa?

“Tại sao chứ? Em và anh rõ ràng môn đăng hộ đối hơn mà”.

Mặc Trì không thể kiềm chế được nữa, liền nổi giận: “Không có tại sao tại chẳng gì cả, chỉ đơn giản là anh yêu cô ấy, thế thôi”.

“Nhưng em yêu anh!”, Giang Phinh Đình ương bướng nói.

Mặc Trì thực sự nổi giận, anh cao giọng hơn thường lệ: “Em yêu cái gì ở anh? Em hiểu anh được mấy phần? Chỉ xét riêng về ngoại hình thôi, anh đã là một kẻ tàn tật, có gì đáng để em yêu nào”.

“Không cho phép anh nói về bản thân mình như thế!”, Giang Phinh Đình bắt ngờ đưa tay bịt miệng Mặc Trì khiến anh phải lùi lại phía sau.

Nước mắt lại chảy rờn rờn trên gò má, cô tiếp tục nói: “Em không quan tâm đến chuyện anh tàn tật hay không. Em thích tính cách vừa anh dũng bất khuất, vừa dịu dàng tình cảm của anh. Em đã để ý lâu lắm rồi, mỗi bữa ăn anh đều chăm chút gấp thức ăn cho Tur Tồn”.

Đúng là một tình huống dở khóc dở cười, Mặc Trì kiên nhẫn nói: “Tur Tồn là vợ anh, không lí gì anh lại không chăm chút cho cô ấy cả. Sau này em kết hôn rồi, chồng của em cũng sẽ đối xử với em như thế. Còn nữa, thế nào là anh dũng bất khuất? Trên đời này, chuyện về các anh hùng em kiếm đâu chẳng được?”

“Sau này em không kết hôn nữa, sẽ mãi mãi yêu thầm anh”, Giang Phinh Đình lớn tiếng nói.

Mặc Trì thấy cô gái này còn cứng đầu cứng cổ hơn cả Tur Tồn, chỉ khác là, Tur Tồn thì ngang ngạnh đáng yêu, còn cô ta ương bướng đến đáng sợ.

“Giang Phinh Đình, đừng có ngốc nghếch như vậy được không...” Nói về một vấn đề như thế này xem chừng quá sức với một thanh niên mới ngoài hai mươi như Mặc Trì. Chẳng biết nói tiếp thế nào nữa, anh liền quyết định “hạ lệnh” đuổi khách: “Em về phòng nghỉ ngơi đi, được không?”

Giang Phinh Đình vẫn ngồi bất động tại chỗ, anh đành tự mình đi về phía cửa phòng..

Tịnh Nhiên, Tur Tồn và Từ Lan - ba người đứng xếp thành một hàng trước cửa giống như những binh sĩ đang canh gác, khuôn mặt ai nấy mang một nét biểu cảm khác nhau, Tịnh Nhiên lo lắng, Từ Lan ngại ngùng, còn đôi mắt Tur Tồn đã đỏ hoe, ngăn ngăn nước.

Thật quá đau đầu, Mặc Trì nói: “Tịnh Nhiên, đưa bạn của em về phòng nghỉ ngơi đi”.

Giang Phinh Đình không đợi Tịnh Nhiên bước vào đã khóc òa, hai tay ôm mặt rồi chạy về phòng mình.

Mặc Trì nắm tay Tur Tồn nói: “Chúng mình cũng vào phòng đi em”.

Trong lòng đang vô cùng tức giận, Tur Tồn gạt anh ra, thả mình xuống giường và nằm xây lưng về phía anh.

Mặc Trì đóng cửa lại, ngồi xuống bên Tur Tồn, dịu giọng dỗ dành cô: “Em lại nổi giận rồi à?”

Tur Tồn đột ngột quay người lại, đối diện với Mặc Trì và hét lên: “Người ta đến tận phòng ngủ để cướp chồng của em, em có thể không tức giận được sao?”

Mặc Trì gạt đầu nói: “Đúng là nên tức giận, vậy thì anh sẽ là người tức giận mới phải, rõ ràng biết cô ta có ý đồ xấu, em còn cùng Từ Lan đi về tranh”.

“Các người chẳng phải đồng mưu với nhau còn gì!” Nộ khí của Tur Tồn bốc lên ngàn ngút, cô hét lớn: “Anh cố ý để Từ Lan kéo em đi về tranh, sau đó cho Giang Phinh Đình vào phòng để cô ta có cơ hội tỏ tình với anh”.

“Anh họa diên làm như thế!”, Mặc Trì nói: “Cũng không biết ai ngốc ời là ngốc, đang yên đang lành không dưng đòi làm người mẫu cho Giang Phinh Đình. Cô ta đâu có thêm để ý đến em, chính Từ Lan đã cứu nguy cho em còn gì!”

“Em cần cô ta cứu nguy sao? Anh là chồng em, sao không cứu nguy cho em? Rõ ràng là anh cố ý để Từ Lan kéo em đi, tiện cho anh và Giang Phinh Đình bày tỏ tình cảm với nhau”, Tur Tồn nói với tốc độ tên bắn cứ như thế cô đã “ăn nhầm phải thuốc súng” vậy.

Mặc Trì đúng là ong hết cả đầu, ù hết cả tai: “Sao em cứ mắng người lung tung thế hả? Có phải em đứng ở ngoài đã nghe lén được điều gì không? Anh tỏ tình với cô ta lúc nào?”

“Chẳng phải đã nói trắng ra hết rồi sao?”, Tur Tồn lớn tiếng: “Cô ta nói thích anh, chứ không phải chỉ thông cảm với anh, cô ta còn đòi lấy anh nữa kìa!”

Vốn đã bị Giang Phinh Đình làm cho điên đầu, nay Tur Tồn lại không biết điều, Mặc Trì bị làm cho phát tức cả lên, không kiềm được mà bắt giắc cao giọng: “Sao em lại vu oan cho người ta như thế, cô ấy đòi lấy anh lúc nào?”

“Chẳng phải anh đang bệnh người ta đó sao?” Hai mắt Tur Tồn đỏ hoe, nước mắt rơi là chảy.

Mặc Trì điên cuồng vô đầu: “Anh không có ý đó!”, Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc, ôm lấy Tur Tồn: “Em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa được không?”

Tur Tồn hai tay đầm loạn xạ vào người Mặc Trì, nước mắt tuôn rơi như mưa trên vai anh, cô hét lên: “Anh chính là có ý đó. Anh thích cô ta, không còn cần em nữa!”

“Anh không hề có ý đó mà”. Mặc Trì nắm chặt tay cô, nhưng cô lại dùng chân đạp vào bụng anh. Tur Tồn lúc này chẳng khác nào một con thú nhỏ đang phần nộ đến đánh mất cả lí trí, chẳng thêm bảo vệ vật báu của mình mà chỉ biết phát tiết vũ lực.

“Đừng nhiều nữa!” Mặc Trì giữ chặt cô, hai người cùng lăn trên giường. Tur Tồn vẫn vùng vẫy và hét lên: “Anh bắt nạt em! Anh là người xấu! Em đã gây

phiền nhiễu gì nào, chính anh mới là người gây sự trước”.

Hai tay Tư Tôn bị ép chặt không thể động đậy được, thế nên cô bực tức gồng mình và hét ầm cả lên, không có chút lí lẽ nào cả.

“Được rồi, chúng mình đừng gây chuyện nữa, hãy cùng nhau buông tay, được không?”

“Được”.

Mặc Trì buông tay Tư Tôn ra, nhưng đột nhiên cô nói: “Anh không cần em nữa, vậy em đi đây!”, nói rồi đứng dậy chạy vụt ra ngoài.

“Tư Tôn, em quay lại cho anh!” Mặc Trì vội lấy cây nạng rồi đuổi theo, nhưng ra đến hành lang thì đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tĩnh Nhiên đang ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng động nên chạy theo ra: “Có chuyện gì thế anh?”

“Tư Tôn chạy mất rồi!”, Mặc Trì mặt đỏ bừng bừng nói.

Tĩnh Nhiên, Từ Lan liền vội vàng chạy ra ngoài, chỉ còn lại Giang Phinh Đình vẫn đứng ở hành lang ngẩn đầu nhìn Mặc Trì: “Có phải vì em không?”

Mặc Trì tuy giận dữ cũng chỉ biết hắt ra một tiếng thờ dài, chống nạng lách thếch đi xuống tầng. Ra đến ngoài thì người đã mất tăm mất dạng. Trước mặt anh là hai hướng Nam, Bắc với hai con đường, một lớn một nhỏ. Anh cứ đi theo con đường lớn thì hơn.

Dưới ánh đèn đường lơ mờ, Tĩnh Nhiên và Từ Lan cùng gọi tên Tư Tôn. Con đường lớn nhìn mãi chẳng biết đâu là tận cùng, Tư Tôn chắc chắn sẽ không chạy theo hướng này. Mặc Trì liền quay người chuyển sang con đường nhỏ. Đây là một ngõ hoa nổi tiếng với những bức tường dây leo, hương hoa dễ chịu, nhưng con đường lại uốn lượn quanh co. Mặc Trì đi như “chạy”, trong lòng không ngừng lo lắng. Tư Tôn vốn sợ bóng tối lại không thuộc đường, ra khỏi ngõ hoa này không bao xa là Trung tâm Thương mại của thành phố với nhiều khu vực phức tạp, đêm hôm khuya khoắt thế này, ngộ nhờ cô ấy lạc đường rồi gặp nguy hiểm thì phải tính sao?

Mặc Trì đã ra khỏi ngõ hoa, trước mặt anh trải ra mấy ngã rẽ, không biết Tư Tôn sẽ đi theo hướng nào đây? Anh lớn tiếng gọi tên cô, nhưng đáp lại lời anh chỉ là bóng đêm tĩnh lặng như tờ, bầu trời sâu thẳm và ánh trăng bị mây đen che khuất, tuyệt không thấy bóng dáng cô đâu cả.

“Anh!”, Tĩnh Nhiên chạy tới bên anh: “Đã tìm thấy chị dâu chưa?”

“Chúng ta hãy tiếp tục chia nhau ra tìm đi”, Mặc Trì lắc đầu nói.

Tĩnh Nhiên chạy về bên trái, Từ Lan chạy sang bên phải còn Mặc Trì đi thẳng về phía trước, xuyên qua những con phố, vào tận từng con ngõ nhỏ. Trận mưa lớn hồi chiều làm con đường trơn tuột, khiến Mặc Trì loạng choạng suýt ngã. Cùng lúc đó, dường như có một tiếng kêu khe khẽ, rất giống với giọng của Tư Tôn đập vào tai anh.

Anh đang ở trong một con ngõ nhỏ với nhiều cửa hàng san sát nhau, không lẽ nào vì quá hốt hoảng nên đã nghe nhầm? Mặc Trì lớn tiếng gọi: “Tư Tôn, anh biết em ở đây, mau ra ngay cho anh!” Mặc Trì vừa lo lắng vừa bực bội, cô giận dữ, đánh anh mắng anh, anh đều chịu cả rồi, sao còn bỏ đi chứ? Cô có biết anh lo lắng cho cô đến nhường nào không?

“Tư Tôn! Ra đây ngay cho anh!” Mặc Trì bực bội quát lên nhưng vẫn chẳng thấy chút động tĩnh nào. Anh đèn hui hắt chiếu lên mặt đường ướt nhọt, ánh lên luống sáng yếu ớt. Đột nhiên, một ý tưởng nảy ra trong đầu Mặc Trì, nếu cô đã không chịu ra thì anh chỉ còn cách dùng đến khổ nhục kế mà thôi.

Mặc Trì bước một bước dài lên phía trước, cố ý làm cho cây nạng trượt đi, chân phải trụ không vững nên đã sắp ngã tới nơi. Anh chống đầu gối xuống đất, con đau kịch liệt liền ập tới khiến mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở trở nên dồn dập, anh còn cố ý phát ra tiếng kêu rên rĩ nhưng vẫn không quên đưa mắt nhìn ra xung quanh. Cuối cùng, anh ngã khụy xuống đường.

“Mặc Trì! Anh làm sao thế này?”, Tư Tôn như thể vừa từ dưới đất chui lên, chạy tới bên Mặc Trì.

Mặc Trì đã đau tới mức hai mắt mờ đi, hơi thở như bị chẹn lại nhưng nỗi âu lo cuối cùng cũng tan biến, anh nắm chặt tay Tư Tôn vì sợ cô lại chạy mất.

Tư Tôn quỳ trên vũng nước lạnh, cố gắng dìu Mặc Trì đứng dậy, anh lấy hết sức nói một câu: “Em còn muốn chạy nữa hay không?”

“Em sẽ không chạy nữa! Để em kiểm tra chân của anh nhé!”, Tư Tôn hốt hoảng nói.

Mặc Trì không chịu buông tay: “Chân anh không sao cả, em ngoan một chút cho anh được nhờ!” Cái chân duy nhất đã không tài nào động đậy được nữa, anh chỉ còn cách ngồi tệt xuống đường, đuổi thẳng chân ra đất. Tư Tôn lúc này mới nhớ ra, anh bị viêm khớp nặng nên tuyệt đối không được dè chân nhiễm lạnh. Cô hoảng loạn ngồi theo xuống đất, kéo chân anh đặt lên chân mình: “Đề chân anh lên chân em đi, chỗ này ấm lắm”.

Mặc Trì không động đậy gì, đột nhiên anh dang tay ôm chặt cô vào lòng.

Tư Tôn cũng ôm lấy anh và khóc: “Em sai rồi, là em hại anh bị ngã”.

Mặc Trì nghiêng răng chịu đau nói: “Anh cố ý ngã đây, nếu không làm sao em chịu ra ngoài chứ?”

“Hả?”, Con tức giận lại trào lên trong Tư Tôn: “Mặc Trì, đồ lừa đảo! Anh lại lừa em rồi!”

“Anh biết em chỉ ở quanh đây thôi, ai bảo em không chịu ra”.

“Sao anh biết em đang ở đây?”

“Đấy gọi là thần giao cách cảm”. Mặc Trì lại ôm lấy cô, thân hình nhỏ bé ấm áp này thật khiến anh yên lòng.

Tư Tồn bấu môi, đến điều này anh cũng cảm nhận được sao?

Con đau đã dịu đi phần nào, Mặc Trì liền nói: “Em dịu anh dậy đi, Tịnh Nhiên sắp tìm được tới đây rồi”.

Tư Tồn dịu Mặc Trì đứng dậy và giúp anh nhặt cây nạng lên: “Tịnh Nhiên cũng đi tìm em sao?”

“Một người lớn sờ sờ như thế chạy mất, mọi người có thể không đi tìm được sao?”, Mặc Trì vẫn thấy hơi tức trong lòng: “Chúng ta mau về nhà thôi, em không được kể với ai chuyện anh bị ngã đấy”.

Tư Tồn ngoan ngoãn như một đứa trẻ phạm lỗi, chậm chậm dịu Mặc Trì trở về nhà. Vợ chồng Thị trường Mặc cũng bị kinh động, họ đều đang ngồi chờ đợi tin tức trong phòng khách. Mặc Trì làm ra vẻ bình thường nói: “Chúng con ra ngoài đi dạo một lúc”.

“Đi dạo có cần kinh thiên động địa như thế không?”, Trần Ái Hoa biết rõ sự thể câu chuyện nên cố tình nói xoáy một câu.

“Về sau chúng con sẽ âm thầm đi dạo, bảo đảm không làm phiền các vị lãnh đạo nghỉ ngơi”, Mặc Trì cười hì hì nói.

Với đứa con ngày càng tinh ranh của mình, Trần Ái Hoa vừa có chút bất lực vừa có chút vui mừng. Con trai bà trở nên yêu đời như ngày hôm nay, công lao lớn nhất thuộc về Tư Tồn. Nếu đã vậy thì chuyện giữa vợ chồng bọn trẻ, bà cũng không hỏi nhiều nữa.

Mặc Trì và Tư Tồn trở về phòng tắm rửa. Quả nhiên, dù đã tắm nước nóng rồi nhưng chân vẫn không khỏi bị nhiễm lạnh và đau nhức. Tư Tồn đau lòng nói: “Tất cả là tại em không tốt.”

Mặc Trì vòng tay ôm chặt lấy cô, khuôn mặt hớn hờ nói: “Anh đã tìm thấy vợ rồi thì vết thương nhỏ này có đáng kể gì? Sau này nếu không xót chồng bị ngã thì em cứ tiếp tục bỏ chạy đi”.

“Lúc đầu em không có ý muốn chạy nhưng đợi mãi chẳng thấy anh đuổi theo, chỉ thấy bọn Tịnh Nhiên chạy ra nên em mới chạy đi đấy chứ”, Tư Tồn nói.

“Em còn không biết chồng em xuống cầu thang chạm thế nào sao?”, Mặc Trì giả vờ giận dữ nói.

“Em bức quá nên quên mất”, Tư Tồn líu ríu nói.

“Cô gái ngốc như thế này thì ngoài anh ra, không hiểu còn ai muốn lấy em nữa đây?”, Mặc Trì vờ nhăn mặt nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Đầu óc Tư Tồn đơn giản, chẳng hề có toan tính gì, cũng không dám to gan làm liều, anh với cô dù đôi lúc đấu khẩu với nhau thì cũng chỉ là thêm một chút gia vị cho cuộc sống vợ chồng. Sự ngọt ngào sau mỗi lần cãi cọ càng khiến tình cảm của họ ngày một khăng khít hơn mà thôi.

Tư Tồn dụi đầu vào lòng Mặc Trì, vuốt ve thất lưng anh: “Chỉ cần anh không ghét bỏ em là được rồi”.

Mặc Trì thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vợ anh vẫn là tuyệt nhất, sau này em không được ghen tuông tùy tiện nữa, nghe chưa?”

Tư Tồn lúc này đã kiềm chế được cảm xúc: “Cô ta để ý tới chồng em, em có thể không ghen được sao? Ai dè, em hỏi anh”, Tư Tồn nghiêm mặt nói: “Nếu như chúng mình chưa kết hôn thì anh sẽ thích em hay cô ta?”

Thật đúng là đau đầu biết bao, cô bé này điều hay mãi không tiếp thu mà thói xấu lại học rất nhanh: “Dù có thêm hàng trăm lựa chọn, anh vẫn chỉ thích một mình em”.

“Tại sao?”, Tư Tồn tròn to mắt hỏi.

“Em lấy đâu ra lắm cái tại sao thế?”, Mặc Trì trả lời thẳng thắn: “Ngoài em ra thì anh tìm đâu được người vợ tốt như thế chứ?”

“Ờ, anh đang trêu em đúng không?”, Tư Tồn quay ngoắt mặt đi.

“Anh nào dám?”, Mặc Trì nghiêm mặt nói: “Tuy nhiên, anh có một yêu cầu”.

“Yêu cầu gì?”

“Sau này, bất kể bức tức điều gì, em có thể nổi nóng, có thể đánh anh, mắng anh, cắn anh, làm gì cũng được, nhưng không bao giờ được phép bỏ nhà đi như vừa rồi nữa nhé”.

“Vì sao?”

“Bởi vì...”, Mặc Trì cố ý làm ra vẻ tội nghiệp: “Chân anh không khỏe, làm sao mà đuổi kịp được em”.

Tư Tồn cúi đầu, đưa tay chạm vào chỗ đầu gối bị thương của Mặc Trì và cảm thấy chỗ đó lạnh như đóng băng, rồi cô lại xoa lên phần chân trái còn lại của anh, nỗi thương cảm trào dâng trong lòng. “Anh yên tâm”, cô nói: “Anh không cần đuổi theo em nữa vì từ nay em sẽ không bao giờ rời xa anh cả”.

Vào bữa sáng ngày hôm sau, Tịnh Nhiên thông báo với mọi người Giang Phinh Đình sẽ đón chuyến xe sớm trở về Bắc Kinh. Trần Ái Hoa nói với khách khứa: “Sao cháu về sớm thế? Không phải ban đầu đã dự định tuần sau khai giảng mới về sao?”

Giang Phinh Đình mặt mũi phờ phạc, dường như đã mất ngủ cả đêm “Thưa cô, cháu có việc gấp phải về trước. Cảm ơn cô đã tiếp đãi cháu trong những ngày qua”.

“Thế cũng được, sau này có thời gian lại tới chơi”. Công việc vô cùng bận rộn nên Trần Ái Hoa cũng không để tâm đến chuyện đã xảy ra thêm nữa. Bữa sáng xong xuôi, bà cùng Thị trưởng Mặc vội vã đi làm ngay.

Lúc Mặc Trì thay giày và chuẩn bị đi làm thì Giang Phinh Đình đưa cho một anh bức họa: “Mặc Trì, đây là bức họa em đã thức cả đêm qua để vẽ, tặng anh đây”.

Mặc Trì đón lấy bức tranh và mở ra xem. Giang Phinh Đình vẽ rất đẹp, tuy chỉ là vẽ lại theo trí nhớ nhưng đã làm toát lên cả hình hài lẫn thần thái của nhân vật trong tranh. Mặc Trì nhìn một lúc rồi trả lại bức tranh cho cô: “Anh không thể nhận được”.

Đột nhiên giữa chừng Tư Tồn xông ra giành lấy bức tranh và hét lời khen ngợi: “Đẹp thật đấy. Giang Phinh Đình, sau này em chắc chắn sẽ trở thành một họa sĩ lớn”.

Giang Phinh Đình mỉm cười: “Chị Tư Tồn, nếu chị thích em tặng lại cho chị đây. Em không còn muốn trở thành họa sĩ nữa, đây có lẽ là bức tranh cuối cùng mà em vẽ”.

Tư Tồn không khách khí nhận luôn bức tranh, rồi hỏi lại với vẻ mặt khó hiểu: “Em có thiên phú như thế, tại sao lại quyết định không vẽ nữa?”

Giang Phinh Đình nhìn xuống chân phải cứng đờ của Mặc Trì, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Một lúc sau, cô mới nói lí nhí: “Em muốn trở thành một bác sĩ giỏi giống như mọi người trong gia đình”.

Một tuần sau, kì học mới lại bắt đầu. Tịnh Nhiên và Từ Lan quay lại Bắc Kinh, công việc của vợ chồng Thị trưởng Mặc mỗi lúc một bận rộn, họ thường xuyên phải đi công tác tới Bắc Kinh và các tỉnh thành khác trong nhà chỉ còn lại mỗi Tư Tồn và Mặc Trì.

Ngày đầu tiên khi Tư Tồn trở lại trường học, giáo viên chủ nhiệm lớp đã đến tìm cô để thông báo thành tích học tập của cô cao nhất toàn Khoa. Chỉ có điều do đang dính lỗi phạt nên cô không được nhận học bổng. Thấy chủ nhiệm còn cổ vũ cô hãy nỗ lực hơn nữa, chăm chỉ học tập để học kì này được “xóa án”, năm sau sẽ có cơ hội được nhận học bổng.

Hiển nhiên, sau đó cô trở thành nhân vật nổi tiếng của Đại học Phương Bắc. Tuy không được nhận học bổng, không lọt vào danh sách sinh viên tiên tiến, cũng không được đại diện cho sinh viên cũ phát biểu trong Lễ khai giảng, nhưng cô lại trở thành thần tượng của những sinh viên mới Khóa 1978.

Cuối năm 1977, Tư Tồn tham gia kì thi đại học đầu tiên của cả nước sau Cách mạng văn hóa, cho tới mùa xuân năm 1978 cô nhập học. Đến tháng Bảy năm 1978, Bộ giáo dục lại tổ chức kì thi đại học vào mùa thu, sinh viên mới nhập học vào tháng Chín năm đó. Lúc này Tư Tồn đã trở thành sinh viên năm thứ hai.

Sinh viên mới chủ yếu là những người mới tốt nghiệp cấp ba, rất trẻ trung sôi nổi, tuy chỉ học sau Tư Tồn một khóa nhưng họ nhiệt tình cởi mở, hăng say học hành hơn hẳn Khóa 1977. Nghe nói Khóa 1977 có Chung Tư Tồn là sinh viên nhỏ tuổi nhất, xinh đẹp nhất, thành tích học tập cũng tốt nhất nên họ chọn thủ khoa Khóa 1978 Khoa Trung văn là Lưu Sâm đến mời Tư Tồn tham gia bữa tiệc đón sinh viên mới để cô có thể chia sẻ kinh nghiệm, truyền đạt bí quyết.

Tư Tồn vội vã từ chối: “Chị làm gì có bí quyết gì chứ!”.

Lưu Sâm đeo kính cận, nom vẻ rất thông minh, giọng gang, “Những sinh viên giỏi đều có bí quyết, chị không cùng khóa với bọn em thì có gì mà phải giấu?”

“Thật sự là không có bí quyết gì mà, trước khi thi cuối kì, chị còn bỏ lỡ một tuần không ôn tập được gì!”, Tư Tồn đỏ mặt nói.

“Sư tì, sao chị lại bỏ lỡ một tuần vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế?”, một cô gái béo tròn nhao vào hỏi. Phản ứng nhanh nhạy như cô bé này, học Khoa Truyền thông thì có lẽ sẽ hơn.

“Cái đó à, nhà chị có việc”, Tư Tồn giấu nhẹm chuyện mình bị đình chỉ học một tuần.

“Sư tì, em biết rồi nhé, chị tham gia vũ hội nên bị nhà trường phạt, còn bị bắt vào đồn cảnh sát nữa”, một nam sinh to lớn cười nói.

Tư Tồn toát mồ hôi hột. Sao tự dưng lại biến thành đại hội phê phán cô thế này? “Sao em biết cả chuyện đó?”

“Chuyện của các chị đã lên hẳn nhật báo thành phố X, ở dưới còn có bình luận của biên tập viên nữa cơ”.

“Có chuyện đấy sao?”, Tư Tồn hận một nỗi không thể tìm được lỗi nê nào để chui xuống. Mới nửa năm trôi qua, cô đã lên báo hai lần. Lần đầu tiên là

chuyện cô bị ngắt trong ngày thi đại học, bị họ viết thành kì thi vô cùng khốc liệt khiến thí sinh không đủ sức chống chọi, cô trở thành điển hình của những thí sinh cá biệt có "tô" chất tâm lí yếu kém. Lần thứ hai là việc cô tham gia vũ hội, nhưng mới nhảy được năm phút đã bị lên báo rồi.

Không ngờ chuyện ấy khiến đám sinh viên mới sôi nổi hẳn lên, họ nhao nhao đòi Tư Tồn dạy khiêu vũ. Tư Tồn sợ toát mồ hôi, nếu còn nhảy nữa thì chẳng phải cô sẽ phải chịu oan ức hay sao? "Nói cho các em biết, Khoa Địa chất có một người tên là Giang Thiên Nam khiêu vũ cực kì giỏi, các em nên tìm anh ấy mà học hỏi".

Một người âm thầm lặng lẽ như Tư Tồn đạt thành tích cao nhất Khoa khiến phòng 302 cũng có chút thay đổi nhỏ. Chị cả Lư Anh - người luôn luôn cần nấn nhá phòng bắt đầu có ý xa lánh Tư Tồn. Mỗi sáng, chị không cùng mọi người đọc tiếng Anh nữa, mà một mình dậy sớm ôm sách đến giảng đường tự học.

Vu Tiểu Xuân nói với Tư Tồn: "Lư Anh học ngày học đêm những mong đỗ đầu toàn Khoa, ai dè ba vị trí đầu tiên đều không có tên chị ta nên nhất định chị ta ghen tị với cậu đấy".

"Chị Lư Anh không phải là người như thế đâu", Tư Tồn lạnh nhạt nói.

Tư Tồn vẫn đều đặn lên lớp đúng giờ, nỗ lực học tập, thời gian rảnh rỗi thì lên thư viện học bài. Bài vở năm thứ hai không còn bộn bề như năm thứ nhất nữa nên hội Kịch nói, hội Văn học, Truyền thông... đều đến tìm cô. Nghe nói khi tham gia những hội này sẽ phải dành hết thời gian cuối tuần nên cô không nghĩ ngợi nhiều mà từ chối mọi lời mời.

Cô giới thiệu Tô Hồng Mai tham gia hội Kịch nói, Vu Tiểu Xuân tham gia Ban truyền thông, Trương Kế Phương, Đồng Lệ Bình nhập hội Văn học. Lư Anh tuy không chịu tham gia đoàn hội nào nhưng cũng đồng ý viết bài cho hội Văn học. Ai nấy đều bận rộn với việc của mình, chỉ riêng Tư Tồn cứ đến cuối tuần là lặn không sùi tăm, cô chỉ giải thích ngắn gọn một câu với các chị em trong phòng: "Mình về thăm nhà họ hàng".

Tư Tồn bắt xe buýt ở trạm dừng ngoài cổng trường, chỉ qua ba trạm nữa là tới Cục Dân chính. Cuối tuần nào cô cũng đến cổng Cục Dân chính đội Mặc Trì tan tằm, và rồi chẳng mấy chốc đã làm quen được với bác bảo vệ La, không những được thưởng thức trà thơm của bác mà còn được cùng bác đánh cờ. Bác La đánh cờ chẳng có chiến thuật gì khiến Tư Tồn vô cùng thích thú.

Khi bị Tư Tồn chiếu tướng, bác La cười ha ha: "Cô bé này chơi cờ ngày càng khá đấy".

"Ván này là cháu gặp may, bác cháu mình lại chơi một ván nữa đi", Tư Tồn cười nói.

"Cô bé biết nói chuyện đấy nhỉ". Bác La được Tư Tồn nịnh vài câu liền cười tít mắt, sau rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền nói với cô: "Chiều nay có bưu kiện gửi đến cho Tiểu Mặc, để bác đi lấy cho cháu nếu không lát nữa lại quên mất".

Bác La lấy ra từ góc tường một bưu kiện to như chiếc túi dứa, được bọc kĩ lưỡng, cẩn thận. Trên vỏ ngoài có viết mấy dòng chữ tròn trịa: Bác Kinh... Ở Bắc Kinh, Tư Tồn chỉ quen biết Tịnh Nhiên, Từ Lan và Giang Phình Đình. Trực giác phụ nữ mách bảo cho cô biết rằng, bưu kiện này chính là do Giang Phình Đình gửi đến. Con ghen của Tư Tồn bấy lâu vẫn như than nóng ủ trong lò, giờ chỉ cần một ngọn gió thổi vào thì lập tức bùng lên thành ngọn lửa rừng rực. Hóa ra Giang Phình Đình vẫn chưa nguôi ý đồ cướp chồng cô, lại còn viết thư, gửi đồ cho Mặc Trì nữa chứ!

Tư Tồn hận một nỗi không thể xé tan hộp bưu kiện thành nhiều mảnh ngay lúc này. Dù đã cố gắng kiềm chế nhưng lửa ghen đang cháy hừng hực khiến lồng ngực cô chẳng khác nào đang đánh trống trận. Cô hít thật sâu và tự nhủ, mình là sinh viên đại học, mình không thể làm như vậy được, hăng đội Mặc Trì ra rồi tính!

Song từ lúc ấy, Tư Tồn chẳng còn tâm trí đâu mà chơi cờ, cô bị bác La chiếu tướng ba ván liên tiếp, cuối cùng cũng chờ được đến lúc chuông reo. Tư Tồn vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng bảo vệ, xông ngay tới trước mặt Mặc Trì.

"Anh có bưu kiện này!", Tư Tồn giận dỗi dúi bưu kiện vào tay Mặc Trì. Mặc Trì nhìn qua địa chỉ là hiểu. Thôi xong rồi, cô nhóc này lại chuẩn bị nổi cơn tam bành rồi đây.

Trên đường về nhà, Tư Tồn bỏ Mặc Trì lại phía sau, hùng hổ đi trước. Đột nhiên, một tiếng phanh gấp chói tai từ phía sau lưng đập vào tai cô. Tư Tồn hoảng hốt giật mình quay người lại. Không lẽ Mặc Trì xảy ra chuyện rồi sao? Cô len vào giữa hai dòng xe xuôi ngược, chạy về phía sau, ôm lấy Mặc Trì đang đứng đợi xe ở lề đường, nhìn anh từ đầu tới chân: "Anh có sao không? Có ai va vào anh không?"

Mặc Trì ngăn người ra không hiểu gì: "Anh đang đứng ở đây đợi qua đường, làm gì có ai chạm vào anh!"

Tư Tồn như người chợt tỉnh cơn mơ, nhận ra Mặc Trì vẫn an toàn, liền lí nhí nói: "Lúc nãy em nghe thấy có tiếng phanh gấp".

Hóa ra cô tưởng anh bị đụng xe! Mặc Trì bĩu môi, đưa tay chỉ về phía đường bên kia. Một chiếc xe đạp đi ngược chiều và một chiếc ô tô vượt qua nhau, suýt nữa đã xảy ra tai nạn.

Tư Tồn thở phào nhẹ nhõm, rồi giậm chân hét lên: "Anh lừa em! Dọa em sợ hết hồn!", giọng cô như sắp khóc đến nơi.

Mặc Trì dờ khóc dờ cười: "Em tự hù dọa mình thì có! Hơn nữa, chẳng phải em bỏ mặc anh ai đi đường nấy sao?", Mặc Trì thừa cơ "giáo dục" cô một bài, để mặc chồng đi một mình ở đằng sau là đúng hay sai nào.

Tư Tồn giận dỗi lườm anh một cái: "Tự anh chuốc lấy thôi!" Tuy mồm mép vẫn ghê gớm nhưng cô lại níu lấy cánh tay anh rồi chậm chậm cùng anh qua đường.

Vừa về đến nhà, Tư Tồn đã bức bối ném gói bưu kiện lên mặt bàn và bắt đầu thăm vắn: “Sao Giang Phinh Đình lại biết địa chỉ cơ quan anh?”

“Chẳng phải chính em đã nói với người ta anh làm việc ở Cục Dân chính còn gì”, Mặc Trì có thiện ý nhắc nhở cô.

Tư Tồn mắt đảo qua đảo lại, nhớ về cái lần mấy cô gái ngồi tán gẫu với nhau, đúng là cô từng nhắc đến chuyện công việc của Mặc Trì.

“Anh với cô ta còn liên lạc bằng cách nào khác không? Có thư từ qua lại gì không?”

“Tuyệt đối không có”, Mặc Trì bất lực nói.

“Em cũng đoán là không có. Anh đâu có thích cô ta”.

Đầu Mặc Trì như muốn nổ tung. Rõ ràng biết anh không thích cô ta thì Tư Tồn còn ghen tuông nổi gì chứ? .

“Anh đoán xem, cô ta gửi cho anh cái gì?”, Tư Tồn hỏi.

“Làm sao mà anh biết được?”.

“Em bóc nhé?” Dẫu sao muôn bóc thư từ, bưu kiện của người khác cũng phải hỏi qua chủ nhân một tiếng.

Mặc Trì đưa kéo cho cô, Tư Tồn liền bóc bưu kiện ra và thấy bên trong là một bọc trung dược lớn. Giang Phinh Đình còn gửi kèm theo đó một bức thư. Cô viết, ông nội cô là bác sĩ lão làng từng tham gia chiến tranh bên Triều Tiên. Hồi ở chiến trường, ông đã từng kê những thứ thuốc này cho các chiến sĩ bị chấn thương xương. Chỗ thuốc này có thể trừ hàn, giảm đau chân, các chiến sĩ dùng xong đều có khả năng quay lại chiến trường xung trận.

Vừa bình tĩnh được một lúc thì Tư Tồn lại đọc đến đoạn Giang Phinh Đình thân mật viết: “Anh Mặc Trì, thế là ngọn lửa ghen tuông trong cô lại bùng cháy: “Xung hô thân mật gớm, anh xem người ta quan tâm đến anh sát sao thế cơ mà, công dụng, liều dùng của từng loại thuốc đều được ghi tỉ mỉ hết trong thư này”.

Thôi chết rồi, đúng là càng lúc càng đau đầu hơn, khen mát mẻ vài câu thế này chẳng phải là điềm dự báo núi lửa sắp phun trào hay sao.

“Bệnh ở chân anh phải làm phẫu thuật mới mong khỏi hoàn toàn, uống trung dược không thể trị được tận gốc”, Mặc Trì có ý lảng sang vấn đề khác “nhẹ nhõm” hơn.

Tư Tồn lập tức quên đi chuyện đồng thuốc, quan tâm hỏi: “Thế sao anh không làm phẫu thuật?”

“Nói thì dễ, nhưng đây là vết thương đã quá lâu rồi, làm phẫu thuật cũng chưa chắc trị được tận gốc. Thà cứ để như hiện tại còn hơn”, Mặc Trì nói.

Trái tim Tư Tồn thấy nhói đau. Mặc Trì lúc nào cũng phải ôm lấy cơn đau mà sống, còn cô lại chẳng thể giúp được gì cho anh. Mới nghĩ tới đó thôi, đôi mắt cô đã đỏ hoe: “Giả như em có thể gánh lấy nỗi đau đớn này thay anh”.

Hóa ra, cái mà anh gọi là “nhẹ nhõm” lại nặng tựa ngàn cân với Tư Tồn. Anh dịu giọng an ủi cô: “Thật ra anh cũng không đau...”

“Chân anh sưng vù lên như thế này, không đau mới lạ đấy!”

Vài ngày sau đó, Mặc Trì lại phải tới bệnh viện để hút nước ở chân. Tối đến, khi ngủ cùng anh, Tư Tồn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo, cứng ngắt nơi đầu gối anh. Mỗi cuối tuần về nhà, cô đều giúp anh xoa bóp cho tới khi chân đỏ ửng lên. Tuy nhiên, những nỗ lực của cô chỉ giúp anh đỡ đau trong chốc lát chứ không trị được tận gốc. Sáng hôm sau tình trạng lại trở về như cũ.

Mặc Trì vuốt nhẹ lên mũi Tư Tồn nói: “Có vợ xót anh, anh chẳng thấy đau ở đâu cả”.

“Anh không định uống chỗ thuốc này thật sao?”, Tư Tồn hỏi.

“Nhất định không uống”, Mặc Trì cười nói. Anh vốn không thích uống thuốc vì hàng ngày, ngoài thuốc điều trị chân ra, anh còn phải uống thuốc dưỡng phổi, thuốc tăng cường thể chất, thuốc giảm đau... Bây giờ, anh chẳng khác nào một cái bình chứa thuốc, cả Tư Tồn liền mang số thuốc đó vào nhà vệ sinh, Mặc Trì đi theo sau cô. Nhìn thấy cô toan đổ hết thuốc vào bồn cầu, anh kinh ngạc hỏi: “Em làm gì thế?”

“Đồ đi! Anh tiếc à?” Tư Tồn nhún mày, tưởng chừng cô đang hóa thân thành “chính nghĩa”.

“Không phải thế! Nhưng em đừng đổ thuốc vào bồn cầu, cứ vứt đi là được rồi”. Mặc Trì quả tình thấy đỡ khốc đở cười, mỗi lần cô ấy lên cơn ghen, thật sự là chuyện hoang đường thế nào cũng làm được.

“Xả cho sạch sẽ!”, Tư Tồn đổ thuốc xong, lại xé lá thư của Giang Phinh Đình thành hàng trăm mảnh vụn. Sau cùng cô giặt van, tất cả đều trôi sạch theo dòng nước.

“Được rồi”, Tư Tồn phất tay, kéo Mặc Trì về phòng: “Lần này em tạm tha mạng cho anh, về sau xem cô ta còn gửi gì cho anh nữa không”.

Mặc Trì kéo Tư Tồn ngồi vào trong lòng mình: “Đồng chí vợ ơi, chúng mình phải nói chuyện nghiêm túc với nhau mới được”.

“Nói gì cơ?”

“Em ghen tuông anh có thể thông cảm được, em đổ thuốc đi anh cũng không có ý kiến, nhưng vấn đề thuộc về nguyên tắc thì phải nói cho rõ ràng. Giang Phình Đình gửi đồ cho anh là điều anh hoàn toàn không được biết trước, anh cũng không có bất cứ liên hệ nào với cô ta, trước đây không có, sau này cũng vậy. Trong chuyện này, anh với em là “chiến sĩ chung một chiến hào”, em không được trút giận lên đầu anh”.

“Em trút giận lên anh lúc nào?”

“Vây, em không nên bực bội”.

“Em cứ bực bội đấy. Cô ta dựa vào cái gì mà đòi thích anh? Sao cô ta lại thích chồng của em?”, Hề nhắc đến chuyện này là Tư Tồn lại thấy nóng mặt.

Mặc Trì vội vàng vỗ về cô: “Đây là việc của người ta. Chỉ cần em biết rằng, người anh yêu chỉ có mình em thôi, không bao giờ có người thứ hai cả, vậy là đủ rồi”.

Lời của anh nói không phải không có lí. Con giận của cô dần dần nguôi ngoai, cô hối hận quay người lại ôm lấy Mặc Trì: “Lúc này có phải em rất giống bà la sát ghê gớm không?”

“Không đâu”, Mặc Trì ôm cô vào lòng: “Em ghen tuông chứng tỏ em rất quan tâm anh”.

“Anh không giận em sao?”

“Không giận”.

Đêm đó, Tư Tồn nằm mộng một giấc mơ thật đáng sợ. Cô đi chân trần trên mặt sông kết băng, đôi chân lạnh buốt tới mức đỏ ửng lên, đầu gối cũng đau nhức. Mặt sông rộng thênh thang chẳng biết đâu là bờ, cô cứ thế chạy thực mạng. Đột nhiên, cô trượt chân và ngã sòng soài trên mặt băng đông cứng, bấp chẵn bị co lại. Cô hét to gọi tên Mặc Trì, nhưng trên mặt sông băng chỉ có mỗi bóng hình mờ mờ lung lung của chính cô.

Rồi một giấc mơ khác lại đến. Cô leo lên một ngọn núi cao và dốc, chỉ còn cách bò lên và giữ thăng bằng cơ thể nhờ hai đầu gối. Những hòn đá nhọn đâm rách quần khiến máu từ đầu gối cứ từ từ tuôn ra. Cô muốn dừng lại một lúc để thở, nhưng chân chỉ khẽ động đây một chút thôi là người đã lệch sang một bên. Trong cơn hoảng loạn, cô chỉ còn biết bám víu vào đám cỏ dại mọc trên khe đá.

Thế rồi, Tư Tồn lại mơ thấy cô và Mặc Trì chạy nhảy tung tăng trên thảo nguyên, hoa cỏ xung quanh còn cao hơn cả hai người. Tư Tồn bèn hào hứng ngâm thơ: “Trời cao mênh mông, đồng cỏ thênh thang, gió thổi cỏ bay thấy chú cừu”. Đột nhiên, Mặc Trì khe khẽ hét lên: “Chân đau!” rồi ngã lăn xuống đất. Tư Tồn chạy như bay về phía anh nhưng không tìm thấy Mặc Trì đâu cả. Gió thổi mạnh, hoa cỏ nghiêng mình rạp xuống nhưng bóng dáng anh vẫn mất hút Tư Tồn hốt hoảng, lớn tiếng gọi tên anh...

Tỉnh cơn mơ, Tư Tồn mới nhận ra Mặc Trì đang ôm cô trong lòng, nhìn cô với vẻ yêu thương và vỗ vào lưng cô như đang nựng một đứa trẻ sơ sinh. Còn cô giống như một con cá tám vây, bám chặt vào người Mặc Trì, hai chân cô quẩn lấy chân phải thon dài của anh. Cái chân ấy lạnh như một thanh sắt. Tư Tồn sao mà thấy trong lòng xót xa, chẳng trách trong mơ cô thấy chân mình lạnh giá, hóa ra là bị chân của Mặc Trì làm đông cứng.

“Em gặp ác mộng à?”, Mặc Trì lau hết mồ hôi trên mặt cho cô.

Tư Tồn khẽ gật đầu. Tay cô chậm chậm lần mò đến chân Mặc Trì. Cái chân duy nhất của anh thật lạnh lẽo, phần chân trái còn sót lại cũng vậy.

“Anh có đau không?”, Tư Tồn nhấn mạnh từng chữ.

Mặc Trì nắm tay cô rồi áp trong lòng bàn tay mình ủ ấm: “Không đau. Giờ vẫn còn sớm lắm, em ngủ thêm một lúc nữa đi”.

Tư Tồn lại mơ hồ ngủ thiếp đi. Lúc cô tỉnh dậy thì trời đã hừng sáng.

Sáng sớm mùa thu ở phương Bắc trời rất lạnh. Tư Tồn ôm chăn nằm thừ trên giường, Mặc Trì kê cho cô lười biếng, còn anh ngồi dậy mặc quần áo. Tư Tồn thấy hai tay anh đang cố vuốt thẳng chân phải rồi thử từ từ cong chân, nhưng nó vẫn hoàn toàn bất động.

Tư Tồn đau nhói tận tâm can. Cô bật dậy, không vội mặc quần áo mà nắn bóp chân cho Mặc Trì theo nhịp đều đều. Mặc Trì nói: “Anh tự làm được mà. Em mau mặc đồ vào kéo lạnh”.

“Em không lạnh”. Tư Tồn cúi đầu nói, càng ra sức dồn lực vào đôi tay. Dù cách một lớp vải quần nhưng cô vẫn cảm nhận được cái lạnh giá từ chân anh, lại chạm cả vào phần xương nữa. Sóng mũi Tư Tồn cay cay, nước mắt cứ thế rơi lã chã lên chiếc quần thể thao anh đang mặc.

Mặc Trì kéo cô lại, xót xa an ủi: “Không sao đâu. Hề trời chuyển lạnh chân anh lại bị thể này. Năm nay đã khá hơn năm ngoái nhiều rồi. Em xem, anh có thể đi lại được, chưa biết chừng sang năm sẽ khỏi hoàn toàn đấy”.

“Em không phải là người vợ tốt, em đã vứt hết thuốc chữa bệnh của anh vào bồn cầu”, Tư Tồn vô cùng ân hận về việc đã làm hôm qua.

“Đơn thuốc của người thích vẽ tranh kê ra, em không vứt thì anh cũng không dám uống”, Mặc Trì cố pha trò hòng khiến cô vui vẻ trở lại.

“Sao em lại có thể làm ra những chuyện như thế mà không mảy may nghĩ tới sức khỏe của anh được chứ?”, cô thành thật kiểm điểm

“Em đã làm rất tốt, thật đấy!” Trong lòng Mặc Trì có phần xót xa, anh muốn cô sống vô ưu vô lo, vậy mà ngày ngày lại khiến cô vẫn phải phiền não vì sức khỏe của mình.

Tư Tồn vẫn ngồi lau nước mắt. Mặc Trì nói: “Sáng nay anh tới đơn vị trực ban, em mang theo sách đi cùng anh được không?”

“Trực ban á?”

“Đúng thế. Cuối cùng họ cũng đối đãi với anh như một người bình thường, đã xếp tên anh vào lịch trực ban rồi”, Mặc Trì hào hứng nói. Nỗ lực của anh cuối cùng cũng đã có kết quả, các đồng nghiệp không chỉ coi anh là con trai Thị trưởng Mặc hay nhìn anh như một người tàn tật nữa.

Tư Tồn cùng Mặc Trì trực ban hết cả buổi sáng, đến buổi chiều, hai người cùng đi tới hiệu sách Tân Hoa, mỗi người tự mua cho mình một chồng sách. Ngày cuối tuần trôi qua thật nhanh. Dưới ánh chiều chạng vạng, xách hai túi sách đi bên cạnh Mặc Trì, Tư Tồn ước rằng, giá một tuần chỉ đi học một ngày, sáu ngày còn lại được ở bên cạnh anh thì thật hạnh phúc biết bao.

Sáng sớm ngày thứ Hai, Tư Tồn quay trở lại trường như thường lệ. Cô thay đổi thói quen ngồi hàng đầu trước kia, lén lút ngồi xuống góc bàn dãy cuối cùng, lấy sách che đầu và múa bút viết.

Người luôn luôn ngồi cạnh cô là Vu Tiểu Xuân ngay lập tức nhận thấy sự khác lạ này. Tư Tồn là sinh viên giỏi nhất, mỗi giờ lên lớp đều chăm chú dõi theo bài giảng của giáo viên, sao hôm nay lại làm việc riêng thế này?

Hai tuần sau, Tư Tồn nhận được một bưu kiện lớn từ Bắc Kinh gửi đến. Đợi tới cuối tuần được về nhà, cô mới lén lút mở bưu kiện ra xem rồi bí mật chui vào bếp. Đợi Mặc Trì tan làm, cô bung một bát nước giã đó đen sì tới trước mặt anh và yêu cầu anh uống bằng hết.

“Đây là cái gì thế?”, Mặc Trì chau mày hỏi.

“Đây là phương thuốc được các anh hùng kháng Mỹ viện Triều sử dụng”.

“Sao em lại có cái này?” Anh nhớ rõ ràng, cô đã xả đi hết cả thư lẫn thuốc của Giang Phinh Đình gửi cho anh rồi cơ mà?

Tư Tồn cúi đầu nói lí nhí: “Em viết thư hỏi xin Giang Phinh Đình, bảo cô ấy gửi thêm một gói nữa”.

“Em viết thư cho cô ấy sao?”, Mặc Trì quá đỗi ngạc nhiên, chẳng phải Giang Phinh Đình là người cô ấy ghét nhất hay sao?

“Em nghĩ, ông nội cô ấy là chuyên gia nên đơn thuốc ông ấy kê chắc chắn rất hữu hiệu. Em nói là anh đã dùng hết đợt thuốc trước rồi và hiệu quả rất tốt. Lúc em đến bệnh viện bổ sung thuốc thì bác sĩ lại làm mất đơn thuốc, nên bảo cô ấy gửi lại cho em một bản khác”, Tư Tồn đỏ mặt giải bày.

Trong lòng Mặc Trì, một cảm giác ám áp trào dâng. Cô vợ bé nhỏ đáng yêu của anh đã viết thư cho tình địch xin đơn thuốc ư. Song, nghĩ tới một chuyện Mặc Trì liền phì cười: “Em đúng là đồ ngốc, đến nói dối cũng không biết đường. Mới có vài ngày, làm sao anh đã uống hết từng đống thuốc?”

Tư Tồn lúc này mới nhận ra lỗ hổng nghiêm trọng trong bức thư của mình. Mặt cô đỏ lựng như gấc chín, vội đẩy bát thuốc cho Mặc Trì: “Anh mau uống đi, phải tranh thủ uống lúc còn nóng mới tốt”.

Mặc Trì mỉm cười, bưng bát thuốc mà anh biết là chẳng thể hiệu nghiệm với chân mình lên uống liền một hơi

“Đắng không anh?”, Tư Tồn đưa cho Mặc Trì một viên kẹo sữa. Lúc bị cảm cô từng uống trung được rồi nên biết thuốc mà Mặc Trì uống rất đắng.

“Không đắng”, Mặc Trì chép miệng nói.

“Không thể thế được”, trong không khí vẫn giăng đầy mùi hương của thuốc.

“Em muốn thử một chút không?”, Mặc Trì dí bát thuốc vào mũi Tư Tồn.

Tư Tồn chìa tay nhón một mảnh thuốc còn sót lại, đưa vào miệng nhấp một miếng: “Đắng chết mất thôi!”, cô kêu lên. Đó là một thứ vị đắng tê cứng từ đầu lưỡi tới cuống lưỡi, cô vội vã nuốt chửng vào bụng, dạ dày bất giác co thắt.

“Em lại mắc lừa anh rồi”, Tư Tồn thấy đắng tới mức muốn rơi nước mắt.

“Vợ ơi, anh thật sự không thấy đắng mà. Có tấm chân tình của em ở trong đó, anh thấy thuốc còn ngọt hơn mật”, Mặc Trì nghiêm túc nói với Tư Tồn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Con chuột nhỏ cống sung huỳnh hoang trong ổ

Đúng giờ ăn trưa, nhà ăn của Đại học Phương Bắc đông như mắc cửi, sinh viên phải xếp hàng dài trước các ô cửa bán đồ. Tur Tồn đến muộn, tay cầm một chiếc cặp lồng xếp tận cuối hàng, ngẩng cổ lên nghe ngóng tình hình phía trước. Nồi cơm trắng như bông dần dần lộ đáy, bánh bao không còn nhiều, thức ăn cũng chẳng còn bao nhiêu. Thức ăn trong nhà ăn chỉ được cấp theo kế hoạch, không được nhiều nhận gì cho lắm. Ai đến muộn thì chỉ còn cách để dạ dày của mình chịu thiệt thòi. Tur Tồn chán nản nghịch ngợm chiếc cặp lồng trên tay, hi vọng tới lượt mình vẫn còn một chút gì đó ăn được.

Đột nhiên, có người vỗ vai sau lưng cô. Tur Tồn quay đầu nhìn lại, thấy một nam sinh đang cười toe toét với mình: “Chào em, còn nhớ tôi không?”, anh ta hỏi.

Tur Tồn lắc đầu, tỏ ra không có chút ấn tượng nào với người nam sinh này cả.

“Tôi là Giang Thiên Nam, chúng mình đã gặp nhau trong vũ hội”, Nam sinh đó đặt hai tay bên hông rồi làm một tư thế quay mình lắc hông trông rất điệu nghệ.

“À! Nhớ ra rồi!”, Tur Tồn nói như reo lên. Trong vũ hội ngày hôm ấy, cô thật sự chẳng nhớ ai vào với ai, nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu đậm với Giang Thiên Nam. Chính vì theo anh ta học nhảy có mấy phút mà cô bị bắt vào đồn cảnh sát.

“Cơm với thức ăn đều không còn nhiều nữa, em định ăn gì để tôi nhờ bạn xếp phía trên mua giúp?”, Giang Thiên Nam vừa nói vừa giằng ngay lấy cặp lồng trên tay Tur Tồn.

“Ăn cơm”, Tur Tồn nói.

“Món gì?”

“Tùy anh”.

Giang Thiên Nam chen lên phía trước, chẳng mấy chốc đã quay lại với một cặp lồng cơm và thịt kho tàu nóng hổi.

Họ tìm một chỗ trống rồi cùng nhau ngồi xuống. Giang Thiên Nam đặt cặp lồng cơm thịt kho trước mặt Tur Tồn, còn anh ta ăn rau xào thịt.

“Cảm ơn anh! Để tôi trả anh phiếu cơm”, Tur Tồn nói. Thịt kho tàu là món ăn đắt tiền nên bữa ăn này đã làm tốn mất hai phiếu cơm của Tur Tồn, khiến cô cũng có chút xót của.

“Không cần đâu, bữa này coi như tôi mời em”, Giang Thiên Nam hào phóng nói.

“Thế thì không được!”, Tur Tồn đỏ mặt nhét vội phiếu cơm vào tay Giang Thiên Nam.

“Thật sự không cần mà. Lần trước làm em phải vào đồn cảnh sát, tôi đã ngại lắm rồi. Bữa hôm nay tạm thời đạm bạc thế này thôi, lần sau tôi sẽ mời em đi ăn đồ Tây ở nhà hàng Markham”. Markham là nhà hàng Nga khá nổi tiếng ở thành phố X.

“Tôi không thích ăn đồ Tây, hơn nữa, chuyện lần đó cũng không trách anh được”, Tur Tồn nói. Cô từng được Mặc Trì đưa tới ăn ở nhà hàng Markham một lần. Ở đó, đến thịt bò cũng nấu không chín, bốc lên mùi tanh rất khó chịu. Cô chỉ ăn qua loa hai miếng, số còn lại nhường hết cho Mặc Trì tự giải quyết.

Giang Thiên Nam không tranh luận vấn đề này với Tur Tồn mà chỉ cười nói: “Tôi vẫn chưa biết em tên là gì”.

“Tôi tên là Chung Tur Tồn”.

“Là Chung Tur Tồn của Khoa Trung văn sao?”, mắt Giang Thiên Nam sáng bừng lên.

“Vâng”, Tur Tồn không hiểu Giang Thiên Nam tại sao lại ngạc nhiên đến thế.

“Em biết không, em là nhân vật đình đám của Khoa Trung văn đấy. Chẳng trách tôi nhờ Tô Hồng Mai nghe ngóng tin tức về em, cô ấy lại nói là không biết”. Giang Thiên Nam ăn rất nhanh nhưng phong thái lại vô cùng nhã nhặn, trong lúc ăn còn không quên trò chuyện với cô.

Nghe anh ta nói mà đầu óc Tur Tồn quay như chong chóng. “Em đừng khiêm tốn nữa.

Cả trường đều biết Chung Tur Tồn vừa là hoa khôi vừa là thủ khoa Khoa Trung văn, tài sắc song toàn. Những gì tốt đẹp nhất đều bị em chiếm hết cả rồi”, Giang Thiên Nam khen cô không tiếc lời.

Tur Tồn nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng, bất giác cúi đầu xuống: “Sao tôi lại không biết nhỉ?”

“Trước đây, nhân vật đình đám của Khoa Trung văn là Tô Hồng Mai. Bây giờ, chắc cô ấy đã bị em đánh bại rồi”, Giang Thiên Nam cười nói.

Tur Tồn đưa từng thìa cơm to vào miệng nhưng rất ít động đũa tới thịt. Giang Thiên Nam thấy lạ liền hỏi: “Sao em không ăn thức ăn?”

“Thức ăn toàn là thịt, tôi ăn hai miếng đã đủ no rồi”, Tur Tồn nói.

Giang Thiên Nam vỗ trán như chợt nhớ ra điều gì đó: “Tôi quên mất là con gái các em ăn rất ít”, nói rồi anh ta liền gấp rau xào ở cặp lồng của mình vào cặp lồng của Tur Tồn.

“Không cần đâu”, Tur Tồn chặn đĩa của Giang Thiên Nam lại.

“Em không phải khách sáo. Em ăn rau xào của tôi, để tôi giúp em giải quyết chỗ thịt kho này”.

Giang Thiên Nam không khách khí, thò luôn đôi đũa vào cặp lồng com của Tur Tồn.

Tur Tồn không nói gì mà đặt đũa xuống. Tuy từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, nhưng cô lại có một số cảm kị nho nhỏ của riêng mình, đặc biệt là không quen với việc ăn com hay tiếp xúc quá thân mật với người lạ.

Tur Tồn ăn xong, bắt đầu thu dọn lại cặp lồng com. Thịt kho còn thừa lại không ít, cô dự định bữa tối sẽ mua thêm nửa suất cải trắng trộn vào ăn cùng. “Anh cứ từ từ ăn nhé, buổi chiều tôi còn có tiết”.

Tur Tồn mang cặp lồng trở về kí túc. Trong phòng không có tủ cá nhân mà chỉ được trang bị một cái giá dùng chung, đồ ăn và đồ vệ sinh cá nhân của các cô gái đều để trên đó. Tur Tồn đặt cặp lồng lên giá rồi treo lên giường, tìm giáo trình môn tiếng Anh.

Trên giường cô có một bức thư mới được gửi tới, vừa nhìn nét chữ đã biết ngay là của Mặc Trì. Cô mỉm cười, nghĩ bụng, họ, mới chia tay có hai ngày mà thư anh đã đến rồi. Còn mấy phút nữa mới đến giờ lên lớp, Tur Tồn vội vã bóc thư ra đọc.

Trong thư, Mặc Trì chỉ viết một đoạn ngắn ngủi: “Tur Tồn, chiều thứ Năm không phải lên lớp, em về nhà ăn com nhé, cô giúp việc sẽ chuẩn bị món ngon cho em”. Tur Tồn áp lá thư lên ngực, mỉm cười híp mắt.

Nhớ người ta thì cứ nói thẳng ra, lại còn bày đặt nhà có món ngon! Hôm nay đã là thứ Tư, cứ nghĩ tới ngày mai được gặp Mặc Trì, cô vui tới mức nhảy lên, nhảy xong còn nghịch ngợm lê lười như đang trên người Mặc Trì. Cũng may trong phòng lúc này chỉ có một mình cô.

Hôm sau vừa tan học, Tur Tồn đã ôm sách vở chuẩn bị đi thẳng về nhà họ Mặc. Nhưng vừa ra tới cửa, một bóng dáng to lớn đã đứng chặn ngay trước mặt cô. Tur Tồn ngẩng đầu lên nhìn: “Giang Thiên Nam”, cô buột miệng nói.

“Tur Tồn, tối nay em có rảnh không? Anh mời em đi ăn ở nhà hàng Markham”. Giang Thiên Nam mặc một chiếc quần ống vẩy thịnh hành nhất hiện nay cùng chiếc áo jacket, đứng trong đám sinh viên trông vô cùng nổi bật. Hiển nhiên là anh ta đã cố ý ăn vận như thế.

“Tôi không rảnh”, Tur Tồn nói cụt lủn.

“Tôi đến để chào tạm biệt em”, Giang Thiên Nam nói.

“Ừ”.

“Ngày mai, tôi phải cùng Khoa lên núi khảo sát cho tới tận kì nghỉ đông, nếu muốn gặp lại, chắc phải đợi tới mùa xuân sang năm.

“Thế thì mùa xuân sang năm gặp lại chứ sao. Tôi thật sự có việc bận, chúc anh thượng lộ bình an”, Tur Tồn mỉm cười nói rồi vội vã chạy đi, Giang Thiên Nam đuổi theo cô: “Tôi chỉ xin em cho tôi hai tiếng đồng hồ thôi. Tôi thật sự rất muốn mời em dùng bữa”.

Tur Tồn vừa đi vừa nói: “Anh đã mời tôi rồi đó thôi. Hơn nữa, chuyện vũ hội tôi không hề trách anh, anh không cần mời tôi thêm nữa”.

Giang Thiên Nam cứ theo sát cô không chịu rời: “Vậy, nếu tôi nói không phải xin lỗi vì chuyện vũ hội mà là vì tôi muốn làm bạn của em, thì có được không?”

Tim Tur Tồn đập cuống cuồng khi biết rõ ý tứ của Giang Thiên Nam. Cô đứng lại, nhìn Giang Thiên Nam, lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi có bạn rồi”.

Giang Thiên Nam lại tưởng rằng Tur Tồn không hiểu ý mình, quyết định nói thẳng tuột: “Tôi muốn làm bạn trai của em”.

Dù là người hay ngượng ngùng, nhưng trong tình huống này, Tur Tồn không thể không nói rõ ràng hòng cắt đứt mọi hi vọng của anh ta. Cô nhắc lại một lần nữa: “Tôi có bạn trai rồi”.

“Em không cần dùng cách đó để từ chối tôi. Tôi đã hỏi qua các bạn trong lớp em rồi. Em chưa có bạn trai”, Giang Thiên Nam cười đáp.

Tur Tồn không muốn đôi co với anh ta thêm nữa, chỉ nói lại một câu: “Tin hay không tùy anh”, rồi rào bước đi luôn.

Tur Tồn đi một mạch ra tới cổng trường, khi quay đầu lại thì không thấy Giang Thiên Nam đuổi theo nữa, mới thở phào nhẹ nhõm. Cô mệt mỏi ngồi xổm trước cổng trường, đặt sách lên đỉnh đầu. Chẳng ngờ trong trường lại có người theo đuổi cô. Mặc Trì chưa từng theo đuổi cô, tình cảm giữa họ thuộc kiểu đến tự nhiên, mưa dầm thấm lâu. Ngoài Mặc Trì ra, cô không muốn thân thiết với bất cứ người đàn ông nào khác cả. Linh cảm mách bảo cô rằng, chuyện với Giang Thiên Nam vẫn chưa thể kết thúc ở đây. Cũng may là ngày mai anh ta lên núi rồi, trở về vào học kì sau, mong rằng anh ta cũng sẽ quên luôn cái tên Chung Tur Tồn.

Sắp xếp xong những suy nghĩ rối ren trong đầu, hình ảnh của Mặc Trì lại hiện lên rõ nét trong tâm trí Tư Tồn. Cô ngay lập tức bình tâm trở lại, và khẽ mỉm cười. Trước đây, chỉ biết Mặc Trì là người tốt, bây giờ có Giang Thiên Nam làm ví dụ so sánh, cô mới thấy Mặc Trì tốt đến nhường nào.

Anh không chạy theo thời thượng, song vẫn hết sức phong độ nho nhã; anh không khoe khoang khoác lác nhưng học nhiều biết rộng; anh không dây dưa dằng dẳng nhưng lại quan tâm tới cô hết mực. Tư Tồn cảm thấy may mắn vì mình không cần trải qua sóng to gió lớn đã gặp được người bạn đời tốt như Mặc Trì. Có anh rồi, cô không cần lo lắng gì cả. Chỉ có điều, Tư Tồn hít một hơi thật sâu nghĩ, cô sẽ không nói chuyện của Giang Thiên Nam với Mặc Trì. Cô tin mình có thể tự giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Đã thông tư tường rồi, tâm trạng của Tư Tồn vui vẻ lên rất nhiều. Cô chạy như bay ra bến xe buýt, cũng vừa lúc xe tới. Thật là một điềm may, Tư Tồn tin tưởng hôm nay sẽ là một ngày tốt lành.

Vừa về tới nhà, Tư Tồn đã ngửi thấy mùi thơm quyến rũ của món ăn bay ra đến tận cửa. Hương thơm đang lan tỏa khắp nhà nhưng phòng khách lại không có một bóng người. Tư Tồn chạy vào bếp thì thấy cô giúp việc đang thu dọn nồi niêu bát đĩa. “Cậu Mặc Trì ở trên tầng, cô gọi cậu ấy xuống ăn cơm đi”.

Những đứa trẻ nhà họ Mặc đều gọi cô giúp việc là “có, kính trọng như những bậc tiền bối khác trong nhà. “Vất vả cho cô quá, lát nữa cô dùng bữa cùng chúng cháu nhé”, Tư Tồn lễ phép nói.

“Tôi thu dọn xong sẽ về luôn vì còn phải nấu cơm cho ông nhà tôi với bọn trẻ nữa”, cô giúp việc vui vẻ nói.

Cái từ “ông nhà tôi” cô giúp việc nói ra một cách rất tự nhiên khiến Tư Tồn bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng. “Vậy cô mang một chút thức ăn về cho các em đi ạ”. Nói rồi, Tư Tồn nhanh nhẹn chạy lên tầng, tìm “ông nhà” của cô.

Tư Tồn rón rén đi tới trước cửa phòng của họ, vánh tai lên nghe nhưng không thấy chút động tĩnh gì. Cô khẽ kháng đẩy cửa bước vào thì thấy Mặc Trì đang chống nạng, đứng quay lưng về phía cửa phòng, bất động nhìn ra cửa sổ. Anh không ngắm khu vườn mà đang ngắm nhìn bầu trời.

Ánh sáng hiu hắt của buổi chiều tà bao quanh thân hình cao lớn mà hao gầy của anh như mạ lên đó một lớp vàng, trông anh giống như một thiên sứ cô độc. Tư Tồn lặng lẽ lại gần, áp người vào lưng anh nhưng không thấy anh có phản ứng gì. Anh nhớ vợ tới mức ngẩn ngơ rồi sao? Cô khẽ mỉm cười, đưa hai tay lên bịt mắt anh.

Cơ thể đang căng phồng lên của Mặc Trì trong chốc lát đã trở nên thư thái. Anh kéo tay Tư Tồn, nhẹ nhàng đặt lên eo mình rồi chống nạng quay người lại. “Em đã về đây à?”, anh nói về lạnh nhạt, đáy mắt ẩn chứa chút gì đó cô độc.

Tư Tồn lập tức cảm nhận được điều khác lạ từ Mặc Trì, cô buột miệng hỏi: “Sao thế? Anh không vui à?”

Mặc Trì ôm chặt cô, áp mặt cô vào lồng ngực mình. “Vui chứ, em về nhà đương nhiên anh phải vui rồi”.

Tư Tồn rất thích được vui đùa vào lồng ngực rộng lớn chỉ thuộc về riêng mình cô như thế này. Hai người yên lặng ôm lấy nhau, hưởng thụ từng phút giây hạnh phúc. Một lúc sau, Tư Tồn nhún chân rồi hôn lên môi Mặc Trì. Anh lập tức cắn chặt đôi môi của cô, đây là màn hâm nóng dạo đầu mỗi khi họ trùng phùng.

Sau nụ hôn dài, hai người tay trong tay tới phòng ăn. Thức ăn trên bàn đều là những món Tư Tồn yêu thích. Cô mừng rỡ, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày gì đặc biệt hả anh?”

Mặc Trì gấp cho cô một miếng sườn heo rồi nói: “Hôm nay là mùng Tám tháng Mười Âm lịch, là sinh nhật của anh”.

“Ái dà”, Tư Tồn bật miệng lại: “Em thật đáng chết, đến sinh nhật của anh cũng không nhớ”. Sinh nhật của cô là Tết thanh niên mùng Bốn tháng Năm. Hôm đó, Mặc Trì đã đặt bàn ở nhà hàng truyền thống Đức Vạn Phạn Trang, gọi toàn món ăn cô yêu thích, còn mời một chuyên gia làm bánh của thành phố tới làm cho cô một chiếc bánh sinh nhật kiểu Tây. Thế mà cô lại quên bồng mất ngày sinh của anh.

“Không trách em được, sinh nhật của anh chẳng trùng với lễ tết gì, đến chính anh đôi lúc còn quên”, Mặc Trì không hề để bụng chuyện đó.

“Em còn chưa mua quà cho anh nữa kìa”, Tư Tồn ảo não nói.

Mặc Trì nắm chặt tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ: “Em chính là món quà quý giá nhất mà ông trời đã ban tặng cho anh”.

“Hi hi”, Tư Tồn khẽ cười: “Anh nói nghe hay thật đấy, em thấy anh mới đúng là người của Khoa Trung văn”.

Mặc Trì cười nhạt, cô lại hỏi anh: “Sau sinh nhật này anh bao nhiêu tuổi?”

“Tròn hai ba tuổi. Cô Lưu Xuân Hồng cũng thật là, không nói với em về tuổi của anh sao?”

“Chắc là nói với ba mẹ em nhưng em không để ý”, Tư Tồn lắc đầu lè lưỡi.

Mặc Trì khoác vai cô nói: “Đúng là đồ ngốc, tuổi tác tương xứng là điều rất quan trọng đấy”.

“Như chúng mình có tương xứng không anh?”, Tư Tồn cười hi hi hỏi.

“Đương nhiên là có. Nam lớn hơn nữ năm, sáu tuổi là thích hợp nhất, như vậy người nam có thể chăm sóc, bảo vệ người mình yêu”.

“Xi, anh chỉ biết đồ ngon đồ ngọt em thôi”, Tư Tồn bĩu môi: “Lớp em có mấy đôi yêu nhau, họ chỉ cách nhau một hai tuổi là cùng”.

“Em chê anh già quá phải không?”, Mặc Trì lạnh nhạt hỏi.

“Đâu có!”, Tư Tồn hốt hoảng, vội vàng giải thích: “Ý của em là, Mặc Trì và Chung Tư Tồn rất xứng đôi, bất kể cách nhau bao nhiêu tuổi”.

Mặc Trì cười nhạt, lại gấp rau vào bát Tư Tồn. Anh thích chăm chút cho cô trong bữa ăn và ngắm nhìn đáng vẻ vô ưu vô lo của cô khi ăn uống.

Tư Tồn chợt dừng đũa, vẻ hơi lo lắng: “Mặc Trì, hôm nay anh không vui sao?”

“Đâu có!”, Mặc Trì vội nói.

“Không đúng!”, Tư Tồn nói: “Hôm nay anh chưa cười vui một lần nào, cũng không đấu khẩu với em giống như mọi khi”.

Mặc Trì vội đặt đũa xuống: “Đúng là vợ của anh, chẳng có gì qua nổi mắt em”.

“Sao thế anh?”, Tư Tồn ngẩng đầu, lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, chỉ là chuyện công việc thôi”, anh miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta không nói chuyện đó nữa. Em xem, anh suýt nữa làm hỏng bữa tối của chúng mình. Em muốn ăn gì nữa không để anh gấp cho?”

Tư Tồn muốn trêu đùa cho anh vui nên cười nói: “Anh có muốn uống một chút bia để chúc mừng không?”

Nhớ lại khả năng uống “tuyệt diệu” của Tư Tồn lần trước, Mặc Trì như có lửa cháy trong người, cuối cùng cô lại lần ra ngủ, hại anh kìm nén tới mức suýt chút nữa chịu nội thương. Anh vội vả lắc đầu: “Bà cô trẻ ơi, em làm ơn tha mạng cho anh. Nhà mình vẫn còn nước khoáng Trường Thành đấy, chúng mình cùng uống nhé”.

Tư Tồn tự biết mình đuối lý nên chỉ cúi đầu cười phì. Tâm trạng của Mặc Trì bỗng vui hẳn lên, anh trêu cô: “Em còn dám cười nữa à? Lát nữa em phải trả hết nợ nần lần trước cho anh”.

Tuần này, tâm trạng của Tư Tồn vô cùng phấn khởi, sáng thứ Sáu cô mới phải quay lại trường, chiều thứ Bảy lại được về nhà. Sống trong nhà họ Mặc, tuy vẫn phải giữ ý, đặc biệt Tư Tồn thường căng thẳng đến nỗi tay chân cũng không biết để thế nào cho đúng mỗi khi có Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa ở nhà, nhưng cô vẫn thấy yêu nơi này, bởi đó là nhà của Mặc Trì, nơi nào có Mặc Trì, nơi đó chính là nhà cô.

Tối thứ Sáu, cả nhà cùng nhau xem ti vi. Theo thông lệ, họ sẽ mở một hũ hoa quả đóng hộp. Tư Tồn cung kính lấy cho Thị trưởng Mặc, Trần Ái Hoa và Mặc Trì mỗi người một bát, nhưng lại không lấy cho mình. “Sao em không ăn?”, Mặc Trì hỏi: “Em không khát nên không muốn ăn”, Tư Tồn đáp.

Mặc Trì nghi hoặc nhìn cô, rõ ràng bình thường cô ấy rất thích ăn hoa quả đóng hộp cơ mà?

Đội vợ chồng Thị trưởng Mặc lên tầng rồi, Tư Tồn mới bung nửa bát hoa quả còn lại của Mặc Trì lên, ăn ba miếng là sạch trơn cả bát. Mặc Trì hoảng hồn, không biết cô ấy làm sao thế này?

“Có lãnh đạo ở đây, em ngại ăn lắm”, Tư Tồn thật thà nói.

“Lãnh đạo cấp cao hơn nữa thì ở nhà vẫn là ba mẹ mình, có gì mà em phải căng thẳng?”, Mặc Trì dờ khóc dờ cười nói.

Tư Tồn nhắc đũa lên, miệng vẫn căng phồng, nói không thành lời: “Nhưng cứ nhìn thấy họ là em căng thẳng. Từ bé em đã sợ lãnh đạo, sợ trường thôn, sợ thầy giáo, đến lớp trưởng em cũng sợ”.

“Có phải em làm chuyện gì xấu nên sợ bị họ nắm thóp không?”

“Em đoàn kết, nghiêm chỉnh, có thể làm chuyện gì xấu đây?”

Mặc Trì chau mày, lắc đầu nói: “Anh thấy em rất có tổ” chất làm chuyện xấu, không làm chuyện xấu thì việc gì phải sợ?”

Tư Tồn ăn xong bát hoa quả của Mặc Trì, lại đòi anh lấy thêm cho mình bát nữa, vừa ăn vừa nói: “Lãnh đạo lúc nào cũng thích tìm ra khuyết điểm của người khác, em sợ mình bất giác làm sai điều gì đó thì khôn”.

Mặc Trì ôm cô vào lòng, cười ha ha: “Người ta mà tìm khuyết điểm của em thì em có thể đấu khẩu với người ta”.

Tư Tồn mân mê vạt áo của mình, miệng lí nhí đáp: “Em nào dám đấu khẩu với lãnh đạo?”

Mặc Trì đang uống nước, nghe thấy câu đó đã suýt bị sặc: “Thưa bạn Chung Tư Tồn, bạn đúng là khôn nhà đại chợ, những lúc đấu khẩu với tôi, tôi thấy bạn không hàm hồ chút nào”.

Tư Tồn ngẩng cổ lên, cảm thấy không phục liền nói: “Em đấu khẩu với anh lúc nào? Em đấu tranh cho công lý đấy chứ!”

“Phải, phải, phải. Trước mặt anh, em lúc nào cũng có lí. Em đã nghe qua một câu tục ngữ chưa?”, Mặc Trì gật đầu nói.

“Câu gì?”

“Con chuột nhỏ công sủng...”, Mặc Trì cười nói.

“Nghĩa là gì? Người bé quý to há anh?”, Tư Tồn đã ăn hết sạch hũ hoa quả, uống luôn cả nước đường, sau đó vừa chùi mép vừa đoán.

“...chỉ biết huênh hoang trong cái ổ của mình”, Mặc Trì đọc nốt về cuối.

Ừ! Miếng hoa quả cuối cùng bị mắc giữa cổ họng Tư Tồn, nuốt không xong, nhổ ra cũng không được. Anh Mặc Trì này, bình thường hào hoa nho nhã là thế, không biết học ở đâu ra câu tục ngữ nhà quê này.

Sáng Chủ nhật đến, Mặc Trì và Tư Tồn được ngủ một trận no nê. Lúc tỉnh dậy, hai người lại trêu đùa trên giường, tới lúc bụng Tư Tồn ầm ỉ kêu đói, cô mới đá nhẹ vào Mặc Trì: “Anh mau dậy đi, ông mặt trời đang thúc vào mông kia kìa!”

Mặc Trì hé mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tầm rèm cửa dày cộp, đen sì trong phòng anh trước đây đã sớm được thay bằng cái màu xanh lá cây. Ánh nắng xuyên qua lớp rèm, ngập tràn phòng ngủ. Bây giờ tuy đã là giữa thu nhưng ánh nắng vẫn vàng rực rỡ và mang theo hơi ấm. Tâm trạng vui vẻ, Mặc Trì ôm Tư Tồn vào lòng nói: “Hôm nay trời đẹp thật đấy, chúng mình ra ngoài chơi được không em?”

“Đi đâu cơ?”, Tư Tồn hào hứng, bám vào người Mặc Trì.

Mặc Trì suy nghĩ một lúc rồi nói: “Trời sắp lạnh rồi, chúng mình đi Bách hóa Hữu nghị mua áo khoác dạ cho em nhé?”

“Em có áo dạ rồi mà”. Chiếc áo dạ năm ngoái mà anh mua cho cô đã khiến các chị em trong phòng ghen tị mãi không thôi.

“Anh phải nói bao nhiêu lần em mới chịu nhớ, quần áo không phải đợi tới lúc thiếu mới mua”. Thực tâm, anh chỉ muốn cho cô ăn vận thật xinh đẹp mà thôi.

“Người nhà quê chúng em chỉ đến khi mặc rách một bộ mới mua bộ mới”, Tư Tồn cố ý cãi lại anh. Biết Mặc Trì không bao giờ nổi nóng với người mà mình yêu thương, Tư Tồn không nên nổi việc phải đấu khẩu với anh một chút. Thấy anh giả bộ tức giận nhưng đôi mắt lại như đang cười, cô cảm thấy mình quả là người hạnh phúc nhất trên đời.

Quả nhiên, Mặc Trì giả bộ trừng mắt nói: “Bạn Chung Tư Tồn, bạn lại cố tình muốn đấu khẩu với tôi rồi!”

Tư Tồn cười hi hi, rúc đầu vào lòng Mặc Trì rồi vòng tay qua eo anh trêu đùa.

“Ngaoan, dậy thôi nào. Không phải em đói rồi sao? Ăn no rồi chúng mình sẽ ra ngoài”, Mặc Trì lôi Tư Tồn ra khỏi “cái ổ” trên giường.

Sau khi đã mặc quần áo chỉnh tề, đột nhiên họ nghe thấy những tiếng cãi vã từ tầng dưới đưa lên. Cô giúp việc hốt hoảng chạy lên gõ cửa phòng Mặc Trì: “Mặc Trì, có hai người đang ở dưới nhà cứ nhất nhất đòi gặp cậu. Cậu xem có cần gọi điện cho Thị trưởng không?”

Mặc Trì nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trung niên, anh chau mày lại, lắc đầu nói: “Không cần đâu, để cháu xuống xem sao”.

Một người đàn ông trung niên nom dáng vẻ công nhân, khắp người toàn mùi dầu mỡ, xông đến cầu thang hét to. Bên cạnh ông ta là một thanh niên tay chống nạng, chân trái nhỏ hơn nhiều so với chân phải, đang đứng nghiêng nghiêng ngả ngả.

Thấy Mặc Trì xuất hiện trên cầu thang, người công nhân già đó liền lao tới, chỉ thẳng vào mặt anh nói: “Chẳng trách anh không thèm để tâm tìm việc cho Tiểu Cường, hóa ra là ở nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp thế này!”

Chưa từng gặp phải tình huống này, Tư Tồn sợ đến hoảng hồn. Nhưng bản năng bảo vệ, cô đứng chặn trước mặt Mặc Trì, quát lớn: “Bác là ai? Đến đây có việc gì?”

“Đến đòi công việc chứ sao.”, Ông công nhân già cười nhạt: “Tôi còn chưa biết cán bộ Mặc Trì được ở nhà đẹp thế này. Xem ra cùng là người tàn tật nhưng có ba làm to thì số phận khác nhau một trời một vực. Đứa con trai đáng thương của tôi muốn vào công xưởng thay thế vị trí của tôi cũng khó đến thế sao?”

Hai chữ “tàn tật” như một vết dao cứa vào tim Tư Tồn, cô phẫn nộ xông tới trước mặt người công nhân già: “Bác nói gì vậy? Ai là người tàn tật hả?” Mặc Trì vội vàng ngăn cô lại, anh nói nhỏ: “Em mau về phòng đi, việc này để tự anh giải quyết được rồi”.

Ông công nhân dùng dằng nói: “Định giải quyết thế nào? Tiếp tục lấy lệ cho xong hả? Công nhân chúng tôi cả đời cống hiến cho quốc gia, cuối cùng, đến việc cho con tôi vào xưởng tiếp nhận vị trí của tôi cũng không được là sao?”

“Bác Trần, bác ra xô pha ngồi, có gì bác cháu mình từ từ nói chuyện, được không?”, Mặc Trì nhẹ nhàng nói.

Đột nhiên, Bác Trần đưa tay quệt nước mắt rồi nói: “Tôi từ từ nói thì hôn sự của con trai tôi trễ mất. Bên nhà gái nói, nếu con tôi không có công việc thì sẽ không cho nó lấy con gái của họ”.

Biết Mặc Trì đang gặp phải rắc rối trong công việc, Tư Tồn sợ rằng nếu người công nhân kia cứ tiếp tục dùng dằng mãi sẽ khiến anh tổn thương. Cô vội mời ông ta cùng con trai ra sofa ngồi rồi bưng trà tới. Mặc Trì chống nạng, từ từ bước xuống hết cầu thang, ngồi xuống ghế đối diện với họ.

Bác Trần lại giơ tay quệt lên khoe mắt, từng giọt nước mắt rơi là chảy: “Mùa hè năm đó, tôi cùng đội đột kích luyện gang thép một trăm ngày. Để hoàn thành nhiệm vụ, mỗi ngày tôi chỉ ngủ có hai tiếng. Một hôm, bà xã tôi đội mưa tới công xưởng nói con trai sốt cao, bảo tôi về nhà. Tôi cũng muốn về nhưng thời hạn công việc không cho phép. Tôi nói với bà xã, trẻ con lên con sốt là chuyện bình thường, đắp thêm chăn cho nó là được. Vợ tôi là đàn bà nông thôn, chẳng có lập trường gì, tôi bảo đắp thêm chăn thì chỉ biết nhất nhất làm theo. Tôi quay về xưởng, tới lúc được ra ngoài đã là nửa tháng sau. Khi về tới nhà, bà xã tôi như lên cơn điên vác dao đòi chém tôi, bởi tôi vì công việc mà không ngó ngàng tới con cái. Lúc đó, tôi mới biết Tiểu Cường không hết sốt mà lại còn mắc chứng bại liệt, tàn phế cả đời. Đội đột kích chúng tôi được bình bầu là tập thể tiên tiến, còn tôi được bình chọn là lao động tiên tiến của tỉnh. Nhưng cán bộ Mặc ơi, tôi hối hận lắm! Cái danh lao động tiên tiến không đáng tí nào, vì nó mà tôi hại cả đời con mình! Cán bộ Mặc, chuyện này tôi không kể với ai khác, chỉ nói với mình anh. Tôi thấy anh cũng tàn tật như con trai tôi, người khác không thể hiểu nỗi khổ của người tàn tật, lẽ nào đến anh cũng không biết sao?”

Bác Trần cứ mở mồm ra là nói “tàn tật”, mỗi chữ “tàn tật” như một nhát dao đâm thẳng vào tim Mặc Trì. Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng giọng nói vẫn không khỏi run rẩy: “Bác Trần, nỗi khổ của bác cháu có thể thông cảm, nỗi khổ của con trai bác cháu cũng hiểu rõ. Cháu đã mấy lần chạy qua chạy lại xưởng của bác rồi và liên lạc với cả cán bộ khu vực. Họ đã đồng ý sắp xếp, nhưng trường hợp của con trai bác rất đặc thù, người ta thật sự cần thêm thời gian”.

“Mẹ nhà nó!” Bác Trần mặt đỏ bừng bừng, bắt đầu chửi bới: “Cái gì mà trường hợp đặc thù? Dù sao đi nữa thì con tôi cũng có hai chân! Phải chăng vì tôi là công nhân, nên không coi tôi ra gì?”

Toàn thân Mặc Trì run lên dữ dội. Cách nói chuyện của bác ta rất dễ làm tổn thương người khác, tới mức mọi vết thương trên người Mặc Trì đều như đang rỉ máu. Nhưng xét cho cùng bác ta chỉ là một công nhân ít được học hành, lời nói tuy thô lỗ song đều là sự thật.

Sau khi vàng hào quang lao động tiên tiến vụt tắt hẳn, bác ta chỉ còn là một công nhân cực kì bình thường. Bác ta là công nhân kiến thiết đất nước, nhưng những công thần như thế quá nhiều, khả năng của Nhà nước lại có hạn. Mặc Trì muốn dùng hết sức mình để giúp đỡ họ, dù là việc con con nhất, nhưng trên thực tế, lời nói của anh không có trọng lượng. Vì anh là con trai Thị trưởng nên đồng nghiệp trong cơ quan tận tình chăm sóc anh trong cuộc sống hàng ngày, còn trong công việc mọi người đều bình đẳng.

Tư Tồn nghiêng người ngồi bên cạnh Mặc Trì, âm thầm nắm chặt tay anh. Tay Mặc Trì lạnh buốt, thậm chí còn đang run rẩy. Anh cố áp chế cảm xúc rồi nói: “Cậu ấy đặc thù là vì vừa chưa từng đi học, lại không có tay nghề gì...”

“Luyện gang thép thì việc gì phải học? Chẳng phải tôi đã làm thợ phụ mất năm năm rồi cũng biết luyện đó sao?” bác Trần cao giọng nói.

Tư Tồn nhìn Tiểu Cường thân hình nhỏ bé, sắc mặt nhợt nhạt, không khỏi xen lời: “Tình hình sức khỏe của con trai bác có thể xuống xưởng làm việc được không?”

Câu nói này không ngờ đã chạm vào “học” của bác Trần. Bác ta mặt đỏ bừng bừng, đứng dậy chỉ thẳng vào Mặc Trì, nói năng không còn kiêng dè gì nữa: “Con trai tôi không thể xuống xưởng, vậy anh ta có thể không? Chẳng qua là ông già có thể có quyền, anh mới được vào làm ở Cục Dân chính, ngồi bàn giấy thanh thoi. Tôi chỉ hận mình không có văn hóa, không được làm lãnh đạo để con tôi phải khổ”. Bác ta không biết ba Mặc Trì là Thị trưởng, chỉ nghe nói ba anh rất có thể lực.

“Đừng nói nữa!” Cuối cùng, Mặc Trì không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh đứng dậy gào lên: “Bác có thể xúc phạm tôi nhưng không được sỉ nhục ba tôi. Công việc của con trai bác, tôi sẽ cố gắng sắp xếp, nhưng bây giờ mời bác ra khỏi nhà tôi ngay!” Anh chưa từng nổi nóng như thế, không chỉ khiến bác Trần phải im miệng, ngay đến Tư Tồn cũng giật mình.

Bác Trần vung tay áo nói: “Tôi không đi đâu cả, tôi cứ ngồi đây đợi”.

Cô giúp việc đứng bên cạnh này giờ không thể chịu được nữa, liền xông ra chỉ vào bác Trần nói: “Nhà của Thị trưởng Mặc, ông muốn ngồi đợi là được sao? Nếu không đi, để kinh động tới Thị trưởng, xem ông sẽ làm thế nào!”

“Cái gì? Đây là nhà Thị trưởng Mặc?”, Bác Trần ngó người ra.

“Mặc Trì là con trai của Thị trưởng Mặc đấy”, Cô giúp việc nói.

Mặc Trì xám mặt lại, nói với cô giúp việc: “Cô không phải quản việc này”. Rồi anh lại quay sang nói với bác Trần: “Tôi nói giúp bác thì nhất định sẽ giúp, còn bây giờ mời bác ra khỏi nhà tôi”.

Bác Trần mặt tái mét, hai đầu gối mềm nhũn ra: “Cán bộ Mặc, tôi xin lỗi... Tôi thật sự không biết anh là con trai của Thị trưởng Mặc. Tôi... tôi hồ đồ quá, lại dám so sánh với Thị trưởng Mặc. Thị trưởng Mặc là bậc lão thành Cách mạng, đừng nói là ông ấy có một đứa con tàn tật, kể cả một trăm đứa con tàn tật, cũng cần được an bài công việc tử tế!” Bác Trần càng căng thẳng, nói năng càng lung tung.

Mặc Trì quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Bác mau ra khỏi đây!” Trái tim anh thắt lại, mắt vừa cay vừa xót. Nếu họ không rời đi, anh thật sự không trụ được nữa.

“Là lỗi của tôi... Không phiền anh nữa... Tôi gây thêm phiền phức cho Thị trưởng rồi... Chỉ mong anh đừng kể chuyện tôi và Tiểu Cường đến đây với người dưới xưởng”, bác Trần ấp úng nói.

“Đi đi!”, Mặc Trì quát lớn.

Bác Trần lão đảo đứng dậy, kéo đứa con ngồi thẩn ra nãy giờ: “Tiểu Cường, chúng ta về thôi. Chúng ta tìm nhầm chỗ rồi”.

Trần Tiểu Cường đi sau ba mình, hoang mang như muốn chạy trốn, cái chân bại liệt của cậu ta càng run mạnh hơn. Thấy họ đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, toàn thân Mặc Trì đột nhiên như bị rút hết sức lực, anh ngã vật ra sô pha, thất thần và bất động.

Tư Tồn đến bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, khẽ nói: “Ông ta không biết nói năng gì cả. Chúng ta đừng chấp họ”.

Mặc Trì lặng lẽ đẩy cô ra, lắc đầu, chua chát nói: “Anh muốn ở một mình”.

Tư Tồn âm thầm rời đi. Mặc Trì vùi đầu lên cái chân duy nhất của mình, bất động hồi lâu.

Rất lâu sau, khi Tư Tồn bùng ra một cốc sữa nóng, Mặc Trì vẫn ngồi lặng im như một pho tượng. Cô yên lặng quỳ dưới chân anh, chờ anh ngẩng đầu nhìn mình rồi mới khẽ nói: “Anh không làm gì sai cả”.

Sắc mặt Mặc Trì nhợt nhạt, thảm hại, yểu hèn chuyển động. Một lúc lâu sau, anh nói: “Họ cũng không sai”.

Đáy mắt Tư Tồn chứa nỗi xót xa, cô gật đầu nói: “Em biết. Vì thế, anh đừng buồn nữa”.

“Anh không buồn, anh chỉ thấy hổ thẹn. Ông ta nói đúng, nếu không nhờ ba, chắc anh còn không bằng Tiểu Cường”, Mặc Trì chậm chậm nói.

Tư Tồn vùi đầu vào lòng anh, thì thầm: “Em không cho phép anh tự hạ thấp chính mình. Anh có học thức, có năng lực, nếu không phải vì sức khỏe, anh còn đảm nhiệm được những công việc quan trọng hơn”.

“Chỉ có em là không chê anh”, Mặc Trì cười đau khổ.

Tư Tồn nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em không những không chê anh mà còn sùng bái anh, yêu anh! Em tin đất nước mình sẽ ngày càng tốt đẹp, ai cũng tìm được vị trí phù hợp với mình. Trần Tiểu Cường sẽ tìm được, anh cũng sẽ tìm được. Phàm là vàng đều sẽ tỏa sáng!”

Tư Tồn trước giờ vẫn hay xấu hổ, ngay cả khi nói chuyện thoải mái với Mặc Trì, cô cũng chưa bao giờ dùng thứ ngôn ngữ sắc bén như thế. Mặc Trì không những cảm động mà còn cảm thấy phần chần lén nhiều. Có sự ủng hộ của người vợ yêu quý này thì còn gì khiến anh phải sợ nữa chứ? “Anh biết rồi. Anh sẽ làm một cán bộ tốt, không cần dựa vào ba mà vẫn có thể tự mình tỏa sáng”, anh mỉm cười rồi nói.

“Anh định từ bỏ công việc hiện tại sao?”, Tư Tồn nghi hoặc hỏi.

Mặc Trì lắc đầu, cười nói: “Không. Anh có khả năng làm việc tốt, tại sao phải từ bỏ? Anh sẽ tiếp tục liên hệ giúp họ, một lần không được thì hai lần, ba lần... Người tàn tật cũng có thể cống hiến cho xã hội. Anh sẽ nói cho Tiểu Cường biết, chân không đi được thì vẫn còn đôi tay tạo ra giá trị, không ai được quyền coi thường cậu ấy”.

Cô vòng tay qua cổ anh, hai mắt bùng sáng: “Mặc Trì, anh nói hay quá! Em thấy mình ngày càng yêu anh nhiều hơn mất rồi!”

Mặc Trì bị câu tỏ tình thẳng thắn của cô làm cho đỏ cả mặt: “Vậy thì chúng mình thay đổi kế hoạch chút xíu nhé, không đi bách hóa nữa mà tới xưởng của bác Trần được không?”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đặng Lệ Quân làm mưa làm gió

Từ cuối năm 1978 đến đầu năm 1980, Thị trường Mặc tập trung cho việc phát triển nền kinh tế của thành phố X. Ông cố gắng bác bỏ các ý kiến phản đối, phủ định tất cả những người có tư tưởng chờ đợi, xây dựng các kế hoạch táo bạo, thu hút vốn đầu tư từ nước ngoài, mở cửa và kiến thiết nền kinh tế thành phố X dần đi lên.

Các trường đại học cũng đưa ra một loạt các ý tưởng mới để mọi người cùng thảo luận. Tính Nhiên học chuyên ngành Kinh tế nên mỗi lá thư cô gửi về đều tràn trề niềm vui và chí hướng cao cả. Cô nói, Bắc Kinh đang có những bước thay đổi rất lớn, đường phố” càng ngày càng rộng rãi hơn, mọi người ăn mặc cũng càng lúc càng thời trang hơn, thậm chí trên đường phố thường xuyên bắt gặp những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh. Cô nói rằng, giấc mơ của cô là được ra nước ngoài du học, trở thành một nhà kinh tế học nổi tiếng, để lại dấu chân của mình trong dòng chảy cuộn cuộn của thời đại mới.

Cuộc sống của Tư Tồn không có quá nhiều biến đổi. Cô vẫn là sinh viên giỏi nhất khoa, tình cảm yêu đương ấm áp với Mặc Trì cũng không ngừng được bồi đắp thêm. Tư Tồn nhận thấy, ước mơ lớn nhất của cô chính là cả đời này được sống hạnh phúc bên Mặc Trì.

Đất nước đang trong giai đoạn xây dựng nền kinh tế, Mặc Trì cũng trở thành một viên chức bận rộn của Cục Dân chính. Văn phòng của anh chịu trách nhiệm sắp xếp công việc cho bộ đội xuất ngũ và những người thất nghiệp trong xã hội. Có những người không đợi được, cứ ba lần một ngày chạy tới các phòng, ban của bọn anh. Anh cũng giúp họ một ngày ba lần chạy đi chạy lại các công xưởng và chạy tới chạy lui ngoài đường phố.

Trương Vệ Bình thấy vậy liền trêu chọc anh: “Có ba cậu ở đây, cậu không cần làm việc một cách quên mình như vậy rồi cũng sẽ trở thành Trương ban thôi”. Trương Vệ Bình là con người không có chí hướng, thích nói đùa và tự cho rằng mình là người hài hước. Anh ta thường ngày rất quan tâm tới Mặc Trì, trong sự quan tâm đó có ý nịnh nọt, cũng có cả sự đồng tình. Anh ta nịnh Mặc Trì cũng chẳng có mục đích gì đặc biệt, chỉ vì cảm thấy nên làm như vậy. Anh ta giống với hầu hết những công nhân viên chức khác trong cơ quan, chỉ cần một tách trà, một tờ báo là xong một ngày. Họ dễ dàng hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Mặc Trì không muốn tranh luận với anh ta, anh không những bận việc công mà còn bận “hồng nhan đưa thư” cho Tư Tồn. Tuần nào, anh cũng mong ngóng ngày Chủ nhật mau đến để được gặp cô.

Tư Tồn đã bước sang học năm thứ ba đại học. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn duy trì thành tích đứng đầu, còn thư pháp đã luyện tới mức thuần thục. Quan trọng hơn, trong hai năm qua, cô càng ngày càng trở nên xinh đẹp, thân hình đầy đặn cân đối, khuôn mặt thanh tú, tinh tế như thể được chạm khắc, cũng vì thế mà trở thành mục tiêu theo đuổi của không ít nam sinh trong trường.

Gần đây, tình trạng của các cô gái phòng 302 như sau: Qua năm ba, lòng thương nhớ chồng và con gái khiến Lưu Anh không thể chịu đựng nổi. Cô không ngừng viết thư về nhà, lo lắng cho sức khỏe của chồng và việc học hành của con gái. Đường như, cô cũng không còn hi vọng quá nhiều vào việc học của mình trong tương lai. Bất luận cố gắng thế nào, cô cũng không thể đuổi kịp sức trẻ của Tư Tồn, nên quyết định dành hết tâm huyết lo cho gia đình. Tuy không thể về nhà ở bên cạnh chăm sóc họ, nhưng thời gian trước đây dùng để học thi giờ cô ngồi đan áo len cho con gái, cho chồng và bố” mẹ chồng, ngày nào cũng vậy. Song ki lạp ở chỗ, thành tích học tập của cô dù thế nào đi nữa cũng không thụt lùi mà vẫn duy trì ở mức cao hoặc trung bình.

Trương Kế Phương và Đồng Lệ Bình giống như một cặp song sinh gắn bó với nhau như hình với bóng. Đối với các bạn học khác, họ vẫn giữ một khoảng cách nhất định như trước. Họ là người thành thị, lại cùng ở một nhà máy, có thể nói chuyện với nhau mãi không chán. Trước đây, cả phòng 302 không biết Trương Kế Phương đã đính hôn và sau khi tốt nghiệp cô sẽ về nhà tổ chức hôn lễ. Vị hôn phu tương lai của Trương Kế Phương cũng giới thiệu bạn trai cho Đồng Lệ Bình. Trong những lá thư Đồng Lệ Bình gửi cho bạn trai toàn là những lời lẽ yêu đương ngọt ngào.

Vu Tiểu Xuân với lời thề bốn năm đại học không nói chuyện yêu đương nên vẫn cứ một mình. Trong học tập cô không có tham vọng lớn, đối với tình yêu cũng không hứng thú nhiều. Khi rảnh rỗi, cô vẫn thích được nói chuyện cùng Tư Tồn, vô lo vô nghĩ.

Đối tượng trong trái tim Tô Hồng Mai chính là Giang Thiên Nam học ở Khoa Địa chất. Đã từng có thời kì, ngày nào Giang Thiên Nam cũng gửi thư tán tỉnh Tư Tồn. Tư Tồn chẳng thèm mở thư, cứ để nguyên vẹn như vậy mà trả lại cho anh ta. Trước giờ, Giang Thiên Nam chưa từng bị ai cự tuyệt mạnh mẽ như vậy nên cảm thấy bản thân bị đá kích dữ dội, lại thêm Tô Hồng Mai theo đuổi sít sao, cuối cùng hai người bọn họ cũng trở thành một cặp. Tô Hồng Mai hiểu rõ mọi chuyện, vì thế tuyệt đối không cho phép Giang Thiên Nam bén mảng đến phòng 302, bản thân cô cũng rất ít khi về kí túc, cố gắng chạm mặt Tư Tồn càng ít càng tốt. Đối với việc này, Vu Tiểu Xuân đưa lời bình luận về Tô Hồng Mai là: “Tiểu quý hẹp hòi”.

Mùa hè năm 1980 đã đến. Trong dịp nghỉ hè, Tịnh Nhiên trở về nhà, mang theo một chiếc vali to khủng bố.

Tịnh Nhiên giấu ba mẹ, lén mang chiếc vali sang phòng của Mặc Trì và Tư Tồn. Hóa ra, trong đó toàn là băng đĩa. Tư Tồn cầm một cuộn băng nhét vào máy cassette, những âm thanh ngọt ngào, du dương lập tức lan tỏa khắp căn phòng. “Đây là giọng hát của Đặng Lệ Quân đang rất thịnh hành, em đã nhờ mấy người bạn ở Quảng Châu đem về đây”, Tịnh Nhiên cười nói.

“Thịnh hành thì cũng không cần mua nhiều đến vậy chứ!”, Tư Tồn kêu lên.

“Em mang đồng băng đĩa này về không phải để mình nghe, mà là để bán!”, Tịnh Nhiên vui vẻ nói.

“Bán?”, Tư Tồn và Mặc Trì cùng đồng thanh kêu lên.

“Không phải Nhà nước đã đồng ý cho phép tư nhân kinh doanh sao? Em muốn mở một cửa hàng bán băng đĩa, thực hiện lí luận kinh tế học của mình!”, Tịnh Nhiên hào hứng nói.

“Em không định mua rẻ bán đắt đấy chứ?”, Tư Tồn nghĩ ngay tới một chủ đề đang được bàn thảo sôi nổi trong trường. Chính là phong trào mua rẻ bán đắt, hiện nay đang bị phê phán gay gắt.

“Đúng là mua rẻ bán đắt, lợi nhuận mà chúng ta thu được chính là dựa trên sự chênh lệch giá cả giữa việc mua vào và bán ra”, Tịnh Nhiên quả nhiên không hổ là sinh viên ngành Kinh tế, cô nói không chút vòng vo.

“Đồng băng đĩa này có được phép bán không?”, Mặc Trì lật qua lật lại cuộn băng Đặng Lệ Quân. Quả thật, giọng hát của Đặng Lệ Quân rất có sức hút với thính giả, nhưng mấy bài hát này là của Đài Loan, là thứ thuộc về Tư bán.

“Đương nhiên, em không thể bày bán công khai đĩa nhạc của Đặng Lệ Quân được, Em bán cái này, còn cả những cái này nữa!” Tịnh Nhiên lôi từ trong vali ra nào là “Nhưng Hoa” rồi “Muội muội trào Ca ca lệ hoa lưu”, thậm chí có cả nhạc kịch Cách mạng. “Anh chị nhìn xem, tất cả đều là nhu cầu của quần chúng nhân dân phải không? Khi đã có người mua rồi, em mới hỏi bọn họ có cần Đặng Lệ Quân không? Em dám bảo đảm, trong thành phố này em chính là người kinh doanh tự do đầu tiên bán những chiếc đĩa Đặng Lệ Quân này!”, Tịnh Nhiên hào hứng nói. Cô xoa xoa hai bàn tay vào nhau, tỏ ý nóng lòng muốn thực hiện ngay lập tức.

Mặc Trì chau mày, quyết định của em gái anh ít khi phản đối, nhưng lần này nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn thấy không đáng tin tưởng.

“Tĩnh Nhiên, chỉ có thanh niên thất nghiệp, không tìm được việc làm và những người phải cải tạo lao động được trả tự do mới làm kinh doanh như vậy”. Mặc Trì chịu trách nhiệm quản lý vấn đề việc làm trong Cục Dân chính, cũng nhận thức sâu sắc được nỗi khổ của những người kinh doanh tư nhân.

“Sinh viên Đại học Bắc Kinh không thể kinh doanh tự do được sao? Kinh doanh tự do là một bộ phận không thể tách rời của cấu trúc kinh tế và xã hội, em sẽ tự mình thử nghiệm một lần. Em nói cho anh biết, anh trai của em ơi, những bạn học ở Bắc Kinh của em cũng đều bán cả. Chúng em đã hẹn với nhau rồi, sau kì khai giảng sẽ kiểm tra thành quả, xem kinh doanh tự do ở Bắc Kinh hay ở thành phố X kiểm được tiền”.

Những lời của em gái khiến Mặc Trì hơi đỏ mặt. Thân làm anh trai như anh, nếu cứ rụt rụt rè rè, chẳng phải sẽ bị em gái bỏ lại phía sau lưng hay sao.

Tĩnh Nhiên không thấu rõ tâm tư của Mặc Trì, vừa cười vừa nói: “Anh, anh yên tâm đi, em nhất định không khiến anh mất mặt đâu. Anh chỉ cần thay em giữ bí mật này với ba mẹ là được rồi!”

“Tĩnh Nhiên, chị cũng muốn cùng em mở cửa hàng!”, Tur Tồn vui vẻ nói.

Mặc Trì nhảy dựng lên: “Em tụ tập nghịch ngợm làm gì?”

Tur Tồn nghiêm sắc mặt nói: “Tại sao em không thể tham dự cuộc vui này, em cũng là sinh viên đại học của thời đại mới cơ mà”.

Sang ngày hôm sau, Tĩnh Nhiên và Tur Tồn mang theo một trăm băng đĩa nhạc ra ngoài. Lúc đầu, các cô đạp xe lòng vòng trong thành phố để tìm địa điểm bán. Những khu chợ bên đường rất đông đúc, nhưng chủ yếu lại là người bình dân, không có mấy cassette, đương nhiên cũng chẳng có hứng thú mua băng. Trước cổng bách hóa cũng khá tập nập, nhưng người quản lý lại không cho họ bày gian hàng. Cuối cùng, các cô tìm thấy một khoảng trống ở cửa sau của nhà sách Tân Hoa, nơi đang có rất nhiều người trẻ tới mua sách và băng tiếng Anh. Bọn họ nhất định có mấy cassette, biết đâu cũng muốn nghe Đặng Lệ Quân nữa thì sao. Tur Tồn đem đồng băng đó đặt ở sau xe của Tĩnh Nhiên.

Dòng người cứ ngược xuôi tập nập nhưng chẳng ai thèm đoái hoài tới sạp hàng của Tĩnh Nhiên và Tur Tồn. Hai cô gái cứ người này nhìn người kia, người kia quay sang ngó người này.

“Giọng em rất hay, em chào hàng trước đi”, Tur Tồn nói. “Giọng chị mới hay, chị nói trước đi”, Tĩnh Nhiên lại đẩy sang Tur Tồn.

“Chi bằng chúng ta cùng nhau rao nhé?”, Tur Tồn đảo mắt nói.

“Được!”, Tĩnh Nhiên nói: “Em đếm nhé 1, 2, 3...”

“Mua băng...”, Tĩnh Nhiên hô to. Tur Tồn khẽ động đôi môi nhưng chẳng phát ra tiếng nào.

“Sao chị lại không rao?”, Tĩnh Nhiên giậm chân vì biết mình đã bị mắc lừa.

Hai má Tur Tồn đỏ bừng lên, cô nói: “Chị ngượng lắm!”

“Không rao sao có thể bán hết đồng băng nhạc này?”, Tĩnh Nhiên nói: “Trước lạ sau quen, em không tin là không làm được!”

“Ai mua băng không? Có các bài hát thịnh hành và nhạc kịch đây!”, Cổ họng Tur Tồn mở to hét lớn.

Có một người nghe thấy tiếng rao liền tiến đến chỗ hai người. Người này lật qua lật lại chiếc đĩa trong túi rồi hỏi: “Có thịnh hành thật không đây?”

Tĩnh Nhiên liếc mắt nhìn tứ phía rồi nhỏ giọng nói thầm: “Chúng tôi có đĩa nhạc của Đặng Lệ Quân đây”.

Người này nghe xong liền hứng khởi rút tiền ra mua chiếc đĩa. Khi cầm đồng tiền tự mình kiếm được trong tay, Tĩnh Nhiên và Tur Tồn vui vẻ nhảy nhót không ngừng.

Đến trưa, người qua kẻ lại trên đường cũng thưa dần. Hai cô gái đã đứng hơn nửa ngày trên đường, cơ thể mệt mỏi rã rời, cổ họng thì khát cháy. Tur Tồn đưa tay phẩy phẩy nói: “Giá mà lúc này có hai que kem thì tốt biết mấy”. Tĩnh Nhiên sắp xếp lại đồng băng, cười nói: “Được thôi, đợi đến chiều khi xong công việc, chị em mình sẽ dùng số tiền này mua kem”.

Tĩnh Nhiên vừa dứt lời thì thấy trước mắt đưng đưa hai chiếc kem gói trong hộp giấy. Bọn họ ngẩng đầu lên, hóa ra là Mặc Trì đang giơ hai túi kem, vừa ngắm bọn họ vừa mỉm cười.

Tĩnh Nhiên vui sướng hét lên: “Anh, sao anh lại tới đây?”, rồi cô quay ra nói với Tur Tồn: “Chị dâu, chị và anh trai em thật sự là tâm ý tương thông. Chị vừa nói đến kem thì anh đã mang tới rồi”.

Mặc Trì không hiểu các cô gái đang nói chuyện gì, chỉ biết vừa cười vừa nói: “Hai người nhất định rất khát và mệt, anh mua kem mang đến khao hai người”.

“Là anh thương chị dâu thì có”, Tĩnh Nhiên vừa ăn kem vừa thích thú nói.

“Thật không ngờ giá kem rẻ như vậy mà vẫn ế. Với lại, anh không thương em chắc?”, Mặc Trì véo mũi Tĩnh Nhiên: “Các cô gái, đói rồi phải không, anh đưa hai em đi ăn cơm nhé”.

“Không được đâu, tụi em còn phải bán hết số băng nhạc này nữa”, Tư Tồn vội nói

“Anh nói em ngốc em lại không tin. Giờ đã là giữa trưa, ai nấy về nhà nghỉ ngơi cả rồi, còn ai ra đường mua băng nhạc của em nữa chứ? Muốn bán cũng chờ đến lúc tan ca chiều rồi bán”, Mặc Trì nói.

Thấy Mặc Trì nói cũng có lý, Tư Tồn nhanh chóng thu dọn lại đồ đạc. Tịnh Nhiên dắt xe đạp, Tư Tồn dìu Mặc Trì, họ cùng nhau đến một tiệm ăn gần đó.

Lão Nhị Vị là một tiệm ăn khá nổi tiếng của thành phố X, được mọi người biết đến với món bánh bao hấp rất ngon. Mặc Trì gọi hai vị bánh bao hấp, một vài đĩa salad và ba bát canh trứng rong biển. Đã nửa năm nay, Tịnh Nhiên thêm ăn cơm nhà, cô không đợi được đến lúc món ăn bày hết lên đã bắt đầu ăn rất tích cực. Mặc Trì gấp cho Tư Tồn một cái bánh bao: “Em ăn đi, bánh bao ở đây nổi tiếng nhất thành phố” mình đây* Mỗi bàn nhiều nhất chỉ được gọi hai vị thôi”.

Tư Tồn cũng gấp một miếng bánh bao cho Mặc Trì: “Anh cũng ăn đi”.

“Anh ăn ở nhà ăn cơ quan rồi. Bữa này anh đặc biệt thết đãi hai chị em đây”, Mặc Trì nói.

Tư Tồn cắn một miếng bánh bao và chậm rãi thưởng thức hương vị của nó. Lớp vỏ bánh mỏng mịn, nhân thịt đậm đà, nước thịt chảy ra ngon ngọt, hương vị không ngấy. Ăn xong rồi, trong miệng vẫn còn đọng lại mùi vị rất thơm. Tư Tồn ăn liền một lúc bốn năm cái bánh bao mới như chột nghĩ ra, hỏi Mặc Trì: “Sao tên quán lại là ‘Lão Nhị Vị’ vậy anh?”

“Nghe nói cái tên ‘Lão Nhị Vị’ này bắt nguồn từ thời nhà Thanh”, Mặc Trì trả lời.

Tư Tồn thiếu chút nữa là mắc nghẹn. Ăn một cái bánh bao còn nghe chuyện những một trăm năm trước.

Mặc Trì từ từ uống từng ngụm canh, cười nói: “Em đừng cười, thật sự đúng là một trăm năm trước đây. Nghe nói, trước đây, ở nơi này có một bến tàu nhỏ, có người họ Mã rất hiền lành mở một cửa hàng bán bánh bao nhân thịt bò hấp nhưng cả quán chỉ có độc một chiếc bàn, hai chiếc ghế dài, chuyên bán cho thợ thuyền ở bến cảng này. Mùi vị bánh bao thơm ngon, giá cả lại rẻ. Ông Mã làm đầu bếp kiêm luôn chân chạy bàn và cả việc thu tiền. Thế nhưng, dù bận rộn đến thế nào, quán ăn vẫn không hề lộn xộn. Ông chăm sóc khách rất chu đáo nên khách hàng ghé quán càng ngày càng đông. Thợ thuyền ở bến cảng làm việc cả ngày, đến khi trời xẩm tối, thường có khoảng hai ba người tới ăn bánh bao. Mỗi lúc thấy có khách tới ăn, ông chủ liền lớn tiếng chào hỏi bằng giọng Bắc Kinh: “Ngài là người thứ hai đến đây, xin mời vào bên trong...”, Mặc Trì phát âm bằng mũi theo giọng Bắc Kinh.

Tư Tồn cười khúc khích: “Giọng của anh hay như vậy, nên đi bán băng nhạc cùng với tụi em”.

Mặc Trì giờ đùa của mình lên, làm ra vẻ như sắp đánh Tư Tồn: “Em có muốn nghe tiếp câu chuyện không?” Chiếc thìa chạm nhẹ nhàng vào tay Tư Tồn, chẳng đau chút nào. Mặc Trì tiếp tục kể câu chuyện: “Việc buôn bán thuận lợi, chẳng bao lâu sau, ông Mã đã mở được một nhà hàng. Ông vẫn duy trì nguyên tắc giá cả phải chăng, thức ăn tươi ngon, mỗi lần có khách gọi bồi bàn, ông vẫn nhiệt tình phục vụ. Thực khách đến đây nhiều thành quen, đâm ra quên luôn tên gọi ban đầu của nhà hàng, mà đều quen miệng gọi là ‘Lão Nhị Vị’.

Tư Tồn chăm chú lắng nghe, sau đó tò mò hỏi: “Vậy bây giờ còn gọi là ‘Lão Nhị Vị’ nữa không anh?”

Mặc Trì đang định trả lời thì nhân viên phục vụ đã mang thịt gà xé phay ra và nói bằng giọng Bắc Kinh: “Món ăn tới rồi đây, mời nhị vị từ từ thưởng thức!”

Tư Tồn phì cười, nói nhỏ: “Chúng ta rõ ràng có ba người, sao gọi là nhị vị được nhỉ?”

Dưới sự thúc ép của Tư Tồn, Mặc Trì ăn thêm hai cái bánh bao nữa, còn lại đều được hai cô gái giải quyết sạch sẽ. Ăn xong, Tịnh Nhiên nói: “Tranh thủ buổi chiều, em và chị đến công các xí nghiệp, nhất định sẽ bán được không ít đâu”.

“Anh đi cùng với hai người”, Mặc Trì nói.

“Anh không phải đi làm sao?”, Tịnh Nhiên hỏi.

“Thời gian nghỉ trưa của cơ quan về mùa hè khá dài. Thay vì về nhà ngủ, chị bằng cùng hai người đi thực hành nền kinh tế thị trường còn hơn”, Mặc Trì cười giải thích.

Các cô gái không thể bán hàng cố định một chỗ vì không có giấy phép kinh doanh. Họ đành phải mang theo đồng băng nhạc, tiến hành “chiến tranh du kích”. Mặc Trì suy nghĩ, công nhân còn trong độ tuổi thanh niên, chắc chắn thích những thứ mang tính thời thượng. Nếu đặt quầy hàng trước cổng lớn của các công xưởng, nhất định sẽ nhận được sự hưởng ứng của mọi người.

Quả nhiên, khách mua hàng buổi chiều đông hơn buổi sáng rất nhiều. Có ngày, họ bán được tận mười tám băng nhạc, đủ cho một tháng sinh hoạt phí của Tư Tồn. “Đúng là không làm thử thì không biết được. Quả thật, tiềm năng của kinh doanh tư nhân rất lớn”, Tịnh Nhiên nói.

Băng nhạc Đặng Lệ Quân bán chạy một cách khác thường. Ba mươi băng Tịnh Nhiên lấy thêm chỉ chưa đến một tuần đã bị người ta tranh cướp mua tới hơn một nửa. Tịnh Nhiên có chút ảo não nói: “Sớm biết thế này em đã mang theo nhiều băng nhạc Đặng Lệ Quân hơn rồi”.

Trưa hôm đó, Tư Tồn và Tịnh Nhiên đứng trước cổng nhà máy bán hàng. Các cô mở những túi hàng lớn, để khách mua tùy ý lựa chọn. Trong mấy ngày

này, Tư Tồn cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm buôn bán, bây giờ cô chỉ sợ nhất là khách hàng không nhao vô chọn hàng mà thôi.

Trong một thập kỉ qua, xu hướng nghe nhạc của người dân trong nước đã bị kịch diễn bao quanh như một cái kén. Các ca khúc thịnh hành chẳng khác nào một làn gió xuân tươi mát, nổi bật trong các vở kịch và trở thành tâm điểm tìm kiếm của tất cả thanh niên trẻ tuổi. Tư Tồn giờ đã có thừa can đảm, không chỉ dám chào hàng, mà còn nói với về vô cùng đặc ý. Băng nhạc của các cô được rất nhiều người săn đón.

Tĩnh Nhiên từ nhà vệ sinh của một công xưởng quay ra đã thấy xung quanh chỗ bán hàng có một đám người đang vây quanh. Cô đứng ở cổng lớn mỉm cười, nhìn Tư Tồn đang khéo léo tiếp khách hàng. Đã qua hai năm, cô thật sự phải nhìn Tư Tồn bằng con mắt khác. Tư Tồn đã không còn là cô thôn nữ hay xấu hổ, e thẹn ngày nào nữa mà đã có thêm nhiều đức tính của người con gái thời đại mới, mạnh mẽ hoạt bát, dám nghĩ dám làm. Tĩnh Nhiên thấy mừng cho Tư Tồn, lại càng thấy mừng hơn cho anh trai cô. Tư Tồn như vậy mới xứng đáng với người anh mà cô ngưỡng mộ nhất.

Tĩnh Nhiên đang vui vẻ, bỗng nhiên phát hiện bầu không khí có vẻ bất thường. Đám đông bắt đầu hỗn loạn, Tư Tồn đứng ở giữa bị xô qua đẩy lại. Đã có người lấy trộm đồ hay muốn bắt nạt Tư Tồn sao? Tĩnh Nhiên vội vàng chạy qua đó nhưng chỉ thấy Tư Tồn cùng một người mặc đồng phục đang ồn ào nói qua nói lại. Người đàn ông đó chọn mua băng nhạc một cách thô bạo khiến những khách hàng khác phải tránh dạt ra xa.

Phù hiệu cảnh sát sao? Tĩnh Nhiên nghĩ bụng, không hay rồi! Cô biết rõ việc bán hàng trên đường phố là vi phạm pháp luật, chỉ là trước giờ vẫn luôn gặp may mắn vì dựa vào sự thông minh của chính mình mà thôi. Không ngờ cô mới đi có vài phút, Tư Tồn đã bị tóm. Hơn nữa, Tư Tồn dường như không hề có một chút sợ hãi, về mặt rất tự tin tranh cãi với cảnh sát. Đám đông tụ tập xung quanh họ ồn ào bình luận.

Tĩnh Nhiên nhanh chóng chạy tới bên Tư Tồn nhưng vừa trưng ra khuôn mặt tươi cười thì đột nhiên Tư Tồn quay ra hét lên với cô: “Không bán! Hôm nay không bán!”, sau đó còn nháy mắt ra hiệu cho cô. Tĩnh Nhiên hiểu ý, đi ra khỏi đám đông rồi ba chân bôn cẳng chạy đến Cục Dân chính.

“Sao cơ?”, Mặc Trì đang làm việc cũng giật mình đứng dậy: “Tư Tồn bị người thi hành công vụ bắt rồi sao? Cảnh sát ư?” Anh vội vàng cầm lấy cây nạng, bước nhanh ra ngoài.

“Hình như không phải cảnh sát mà là người của Cục Công thương!”, Tĩnh Nhiên nói chắc như đinh đóng cột. Lúc này, cô suýt chạy vào cùng Tư Tồn cãi lí, may sao Tư Tồn phản ứng nhanh nhạy, vội xem cô như khách hàng rồi đẩy ra ngoài, thế nên cô mới có cơ hội chạy về nói với Mặc Trì để cùng nghĩ cách.

“Chúng ta đi xem sao trước đã”, Mặc Trì vội nói.

Mặc Trì lo lắng cho Tư Tồn, lòng nóng như lửa đốt, hấp ta hấp tấp lao về trước như muốn chạy đến nơi. Tĩnh Nhiên sợ anh bị vấp ngã, chạy tới đỡ lấy vai anh. Cả hai đi nhanh tới công công trường nhưng mọi người đã giải tán hết, Tư Tồn với người thi hành công vụ đều không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tĩnh Nhiên lo lắng hỏi anh: “Phải làm sao đây anh?”

Mặc Trì cũng không kìm nén được sự lo lắng, nghĩ đi nghĩ lại: “Có thể cô ấy bị bắt tới Cục Công thương rồi. Để anh đi xem thế nào”.

“Em đi với anh”, Tĩnh Nhiên nói.

“Em hãy về nhà đợi tin tức, đừng có đi tới đó rồi tự chui đầu vào rọ” Cứu Tư Tồn là một nhẽ nhưng anh cũng không quên bảo vệ cô em gái của mình.

“Đi bán băng nhạc là do em sắp đặt, em không thể để liên lụy tới chị đâu...”, Tĩnh Nhiên vẫn không khỏi lo lắng.

Mặc Trì vỗ nhẹ lên vai Tĩnh Nhiên an ủi: “Em yên tâm, có anh ở đây, các em nhất định bình an vô sự”.

Mặc Trì không dám kinh động tới ba nên không có cách nào để mượn xe của bác Chương. Anh đành đi bộ tới Cục Công thương. Trời nắng chói chang hơn một cây số đường bộ khiến anh hoa mắt chóng mặt, không còn chút sức lực nào nữa.

Tới nơi, anh đứng ở đại sảnh thở gấp, sau đó mới hỏi ông lão trong Phòng Thường trực: “Ông ơi... lúc này có cô gái nào bán băng lậu bị bắt tới đây không?” Mặc Trì nhăn mày, nghĩ bụng, sao lại mất mặt đến thế này không biết?

Ông lão đang chán nghe bình luận sách qua chiếc radio, đúng lúc lại có người tới nói chuyện thì lấy làm vui mừng. Ông vặn nhỏ âm thanh chiếc radio xuống rồi nói: “Đúng rồi, có một con bé buôn bán băng nhạc lậu vừa bị bắt tới đây, nom mặt mũi cũng thanh tú lắm. Thanh niên bây giờ đúng là vô thiên vô pháp... Ai chà, chàng trai, không phải tôi đang nói cậu đâu nhé!”

Ông lão nhìn chàng thanh niên cảm thấy rất ưng ý, cứ muốn nói chuyện mãi không thôi: “Cô ta tuổi còn trẻ đã làm việc xấu, đầu cơ trục lợi, buôn bán băng nhạc lậu, không biết chừng sẽ phải ngồi tù mấy năm đấy”.

Mặc Trì dờ khóc dờ cười, thế này là thế nào đây?

“Ông...”, Anh không nhịn được nữa liền nói thay cho vợ: “Trường hợp này không tính là đầu cơ trục lợi đâu ông ạ, nhiều nhất cũng chỉ là buôn bán không có giấy phép kinh doanh hợp pháp mà thôi... Khụ khụ!” Mặc Trì tự đánh vào đầu. Anh cũng hồ đồ rồi, giải thích điều này với ông lão thì ích gì. “Ông ơi, thế cô bé đó bị đưa tới chỗ nào rồi ạ?”

“Hình như là... tầng bốn thì phải!”, ông lão nói.

Mặc Trì vội nói lời cảm ơn rồi cầm lấy cây nạng đi lên lầu. Buổi trưa, trời nắng nóng, cả cơ quan đều tưới nước làm giảm nhiệt. Hơi nước bay lên, đưa

theo mùi của bụi đất khiến lá phổi yếu ớt của Mặc Trì như muốn nghẹt lại. Cứ lên được một tầng, anh lại phải nghỉ một lát, điều chỉnh lại nhịp thở hỗn loạn, xoa bóp cái đầu gối cứng ngắc. Khi lên tới tầng bốn, Mặc Trì bắt đầu men theo dải hành lang dài. Tầng bốn yên tĩnh tuyệt không một tiếng động, trên sàn nhà đầy những vết bùn đất loang lổ, Mặc Trì tức ngực, khó thở đến không chịu nổi nữa, bắt đầu ho liên hồi...

Bỗng cánh cửa một căn phòng bật mở, Tư Tồn lao ra gọi: “Mặc Trì!”

Mặc Trì còn chưa hết giật mình thì Tư Tồn đứng trước mặt anh, vui vẻ nói: “Em biết anh sẽ tới cứu em mà!”

Mặc Trì ôm lấy cô, hiếu kì nói: “Em đúng là đã khác xưa rồi nhỉ, lần này bị bắt mà lại không khóc nè?”

“Đừng nhìn em theo cách nhìn của ngày xưa nữa. Họ nghỉ trưa rồi, để em ngồi chờ ở phòng làm việc”, Tư Tồn nói rồi đưa Mặc Trì đến Phòng Quản lí hồ sơ.

Phòng làm việc rất lớn, đồ đạc kê sát hai bên tường, xung quanh họ là bốn bàn làm việc được đặt đối diện nhau, cái bao lớn đựng băng nhạc đặt trên một chiếc bàn. Tư Tồn ngồi bên cạnh một chiếc bàn khác, ở trên bàn là “Biên bản đăng kí khách hàng”.

Mặc Trì yên tâm hơn, cười nói: “Em còn được tính là khách cơ à?”

Tư Tồn đỡ Mặc Trì ngồi xuống, theo thói quen như ở nhà, cô rót cho anh một li nước lọc: “Li tiếp khách của bọn họ, sạch đấy, anh mau uống đi”.

“Thế này là thế nào?”, Mặc Trì hoàn toàn không hiểu việc gì đang diễn ra nữa.

“Bọn họ không ngờ có thể bắt được một người mua bán băng nhạc lậu lại không có hồ sơ đăng kí nên chỉ biết đưa tờ đăng kí khách hàng thay thế. Em đang buồn đây, biết làm sao với cái tờ giấy này chứ?”

“Thì em cứ điền vào là không có giấy phép kinh doanh”, Mặc Trì cười nói.

Tư Tồn nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Anh đã bảo là em rất trọng nghĩa mà, để cho Tịnh Nhiên chạy trước, còn một mình mình chịu tội”. Giọng Mặc Trì đùa giỡn, trong lòng cũng cảm thấy vừa khâm phục vừa tán dương vợ mình. Cô biến thành nữ trung hào kiệt từ bao giờ nhỉ?

“Đâu có, là em muốn cô ấy chạy đi tìm anh báo tin. Nhờ em không thoát được thì toàn bộ phải dựa vào anh thôi!”, Tư Tồn cãi rồi ngồi dựa sát vào Mặc Trì. Người ngoài nhìn thấy lại tưởng đôi vợ chồng nhỏ đang nói chuyện gia đình, không một chút căng thẳng nào.

Mặc Trì nghĩ tới việc chính, vội vàng hỏi: “Xử lí tới bước nào rồi? Họ phạt em thế nào?” Mặc Trì vừa nói vừa móc tiền ra, đếm xem tiền đem đi có đủ nộp phạt hay không.

Tư Tồn hất nhẹ bím tóc, nói: “Chắc không sao đâu, em tặng họ hết số băng nhạc đó rồi, ai cũng vui hết”.

“Cái gì?”, Mặc Trì kinh ngạc: “Em dám mua chuộc cán bộ sao?”

“Gì chứ?”, Tư Tồn cãi: “Họ nói em bán đồ phi pháp, em không phục. Em nói, số băng nhạc bày bán là lành mạnh, Chủ tịch Mao cũng xem những băng kịch Cách mạng này. “Muội muội trào Ca ca lệ hoa lưu” là tác phẩm được báo Nhân dân biểu dương, còn giọng hát của Đặng Lệ Quân thánh thót ngọt ngào như vậy, lấy đâu ra phi pháp?”

“Họ không tin, em liền tặng số băng nhạc đó cho họ mang về nhà rồi. Kịch Cách mạng tặng trưởng khoa: “Muội muội trào Ca ca lệ hoa lưu” thì tặng chị Trần. A, đúng rồi, chị ta là người thi hành công vụ. Băng nhạc Đặng Lệ Quân thì em tặng Tiểu Trần rồi, anh ta trẻ tuổi nhất, chắc chắn sẽ thích”, Tư Tồn hai tay xòe ra: “Chuyện là như thế, có gì không đúng sao?”

Mặc Trì giờ ngón cái khâm phục “Vợ anh đúng là cao thủ, anh đoán em sẽ không sao mà”.

Trời nóng nực dễ khiến cho con người mệt mỏi, Mặc Trì và Tư Tồn đều đang buồn ngủ dử cả mắt. Anh chỉ muốn ôm Tư Tồn để cô ấy dựa vào lòng mình ngủ một lát. Được một lúc, có tiếng gõ cửa vang lên, Tư Tồn giật mình, liền đó thấy một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi đang từng bước đi vào.

“Chị Trần, chào chị!”, Tư Tồn lễ phép chào. Mặc Trì cũng ngồi dậy, lắc đầu, vờn vai.

Tư Tồn đỡ Mặc Trì rồi cười nói: “Chị Trần, đây là chồng em, Mặc Trì. Mặc Trì, đây là chị Trần!”, Cô giới thiệu một cách bài bản giống như đang làm việc ở cơ quan vậy.

Mặc Trì miễn cưỡng mỉm cười, nghĩ bụng, cô ấy chỉ cần giới thiệu anh là chồng thì được rồi, lại còn tên tuổi gì chứ.

Chị Trần nhìn đáng vẻ tàn tật của Mặc Trì, lúc đầu giật mình, sau một hồi suy nghĩ thì nói ra một câu như thể ngộ ra điều gì đó to tát lắm “Chẳng trách mà phải đi bán băng lậu, thì ra gia đình gặp khó khăn à?”

Mặc Trì xám mặt lại, tàn tật sao cứ luôn gọi cho con người ta nghĩ đến khôn khổ, bất tiện, nghèo nàn và đáng thương như vậy chứ. Tư Tồn đưa ánh mắt an ủi nhìn anh, rồi nói với chị Trần: “Chúng em không phải là hộ nghèo, chúng em là sinh viên thực tập...”

Chị Trần không để tâm đến lời cô, còn đang mãi mở bọc báo, để lộ ra một hộp cơm bằng nhôm. “Băng nhạc của cô tôi xem qua rồi, hay lắm. Trưa thế này chắc cô cũng đói rồi hả. Trưa nay, tôi làm món bánh bao chiên nhân dưa chuột, thơm lắm, cô ăn đi”.

Mặc Trì kinh ngạc đến mức há hốc miệng. Đây là cách mà đồng chí nhân viên Công thương xử lí kẻ bán băng đĩa trái phép sao? Không những chị ấy cho cơm, lại còn là cơm tự tay làm nữa chứ.

Quả thực, Tur Tồn đói lắm rồi. Cô mở hộp cơm ra, trong hộp đầy bánh bao chiên vàng, vỏ bánh mỏng dính để lộ nhân vàng ươm khiến người ta phải thòm thèm. Tur Tồn cầm lên một cái, đưa vào miệng Mặc Trì. Bánh giòn mà không ngấy, mùi vị thơm ngon vô cùng. Song cảm thấy ăn uống trong tình huống thế này thật xấu hổ, mặt anh đỏ hết cả lên.

Tur Tồn ăn từng miếng to, vừa ăn vừa khen: “Ngon quá là ngon, từ trước tới giờ em chưa bao giờ ăn bánh bao chiên ngon thế này!”

Chị Trần nghe câu khen vui mừng ra mặt: “Nếu cô thích thì ăn nhiều vào, tôi còn nhiều bánh lắm. Cô gái, bây giờ Chính phủ cũng đã cho phép tư nhân kinh doanh nhưng nhất định phải có giấy phép...”

“Em biết em sai rồi. Chị Trần: “Muội muội thảo Ca ca lệ hoa lưu” là bài hát chính trong phim “Tiểu Hoa” đấy. Báo Nhân dân có viết, bộ phim “Tiểu Hoa” rất hay, thể hiện được tinh thần Cách mạng”, Tur Tồn nói.

Suy nghĩ của chị Trần cũng thuận theo Tur Tồn: “Tiểu Hoa”? Tôi biết bộ phim này, diễn viên chính là Trần Xung và Lưu Hiểu Khánh!” Chị ta nhìn vào bản đăng kí: “Cô điền xong rồi à, để tôi xem... Cô là Tur Tồn? Đúng rồi, ban nãy cô nói cô là sinh viên đúng không?” Phản ứng của chị Trần có vẻ chậm lại nửa nhịp.

“Đúng ạ, nhưng nhà em ở nông thôn, khó khăn lắm chị ạ”. Trong mọi trường hợp, khổ nhục kế luôn là “thượng sách”, nên Tur Tồn quyết định giả vờ đáng thương.

“Ô... Thế cậu là người thành thị à”, Chị Trần nhìn Mặc Trì nói.

Mặc Trì mặt tái lại, cứng họng chẳng biết nói thế nào, đành chìm trong im lặng.

“Vậy em có thể đi được chưa ạ?”, Tur Tồn hỏi.

“Được rồi” Chị Trần cảm thấy thương cho cô gái bé nhỏ này.

“Cảm ơn chị Trần, bánh bao chiên của chị ngon lắm”. Tur Tồn đỡ Mặc Trì đứng dậy, toan đi ra ngoài.

“Đợi một lát, chàng trai!” Chị Trần đột nhiên gọi giật lại, nhìn chằm chằm vào Mặc Trì, hết nhìn người lại nhìn chân: “Lúc này, Tur Tồn nói cậu họ Mặc?”

Mặc Trì gật đầu, trong lòng có dự cảm không tốt. Anh thân phận đặc biệt, cơ thể cũng đặc biệt, những người trong cơ quan cho dù chưa gặp cũng đều từng nghe qua về anh.

“Cậu không phải thuộc hộ nghèo, cậu là cán bộ Cục Dân chính, đúng không?”, chị Trần hỏi.

“Đúng vậy”, Mặc Trì trong lòng đã có phần hồi hận. Lẽ ra, hôm nay anh không nên chường mặt đến đây mới phải.

“Tôi đã từng tham gia một hội nghị do ba anh chủ trì. Thị trường Mặc lời lẽ thâm sâu, rất có trình độ!”, chị Trần đột nhiên nói.

“Vâng...”, Mặc Trì im bật, không biết phải đáp lại thế nào.

“Cậu là chồng của Tur Tồn, vậy Tur Tồn là... con dâu của Thị trưởng Mặc?”, Chị Trần giờ đã hiểu rõ từng tầng quan hệ: “Tur Tồn, sao em không nói sớm?”

“Cái đó...”

“Tôi biết”, chị Trần nói lớn: “Con của cán bộ cấp cao như cô cậu đều không muốn nhắc đến ba mẹ của mình. Từ nhỏ gia đình đã giáo dục các cô cậu phải khiêm tốn, đúng không?”

“Vâng, tạm biệt chị Trần”, Mặc Trì muốn ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“Chị Trần, đây là bí mật của chúng ta, chị đừng cho người khác biết nhé, được không?”, Tur Tồn nói.

“Được, cô cậu cứ yên tâm đi”, chị Trần khẳng khái nói.

Mặc Trì kéo tay Tur Tồn, như thể muốn hô “biến” và ngay lập tức mất dạng khỏi nơi này. Sau khi đã ra khỏi cổng lớn của Cục Công thương, hai người mới bắt đầu đi chậm lại. Tur Tồn níu tay Mặc Trì, lầm bầm: “Lần này đúng là quá mất mặt, tên em đã bị lưu trong Sổ ghi chép của Cục Công thương rồi”.

“Anh mới là người bị mất mặt này. Đầu tiên thì bị người ta xem như con khỉ nửa ngày trời, rồi lại được coi là hộ nghèo, cuối cùng vẫn bị người ta nhận ra”, Mặc Trì đánh mặt lại nói.

“Em đâu ngờ chị ta có thể nhận ra anh chứ?”

“Trong cơ quan tuy có nhiều bộ phận, nhưng chỉ mình anh là có một cái chân, ai mà chẳng nhận ra cơ chứ”.

Tìm Tur Tồn thất lại trước câu nói của anh. Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng ánh mắt hết sức âu yếm, thế nhưng anh vẫn thản nhiên lắc đầu, cười nhạt nói: “Anh thì chẳng nào cũng đã thế này rồi, chẳng phải sợ bị người khác nhận ra nữa. Chỉ là lần này, dù đã cố gắng cũng chẳng ích gì, còn để người ta biết vợ của anh đi buôn bán, bị người của Cục Công thương bắt giữ. Vợ ơi, ngày hôm nay hai đứa mình thật mất mặt!”

“Anh chê em mất mặt sao?”, Tur Tồn cười hi hi, thổi một hơi vào bên tai Mặc Trì.

Mặc Trì thấy ngứa ngáy, nhân lúc bốn phía không bóng người, liền hôn một cái lên má Tur Tồn. “Không, vợ thân yêu, con người em bây giờ vừa có dũng khí lại vừa có mưu mẹo, đúng là niềm tự hào của anh”.

Đôi má Tur Tồn ửng hồng. Cô tựa đầu lên vai Mặc Trì, đôi vợ chồng trẻ vui vẻ nắm tay nhau trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nếu như anh yêu em

Toàn bộ số băng nhạc còn lại Tur Tồn đã nộp hết cho người của Cục Công thương, kế hoạch vừa mới khởi động của cô và Tịnh Nhiên cũng vì thế mà “chết yếu”. Khi điểm lại “thành tích”, sau khi trừ đi tiền vốn và số băng phải nộp cho người ta, chỉ trong vòng ba tuần ngắn ngủi, họ đã kiếm được một trăm bốn mươi

tệ. Con số này không hề nhỏ, tương đương với một tháng lương của Thị trưởng Mặc.

Tịnh Nhiên trở về Bắc Kinh sớm hơn dự định. Tur Tồn dùng số tiền bảy mươi tệ được chia, mua một chiếc xe đạp nữ. Có xe rồi, hàng tuần cô có thể về nhà thuận tiện hơn.

Ngày ngày cô luyện xe trong ngõ, dù chân tay trải xước không ít nhưng vẫn rất hào hứng. Mặc Trì đứng trong ngõ nhìn cô mà lòng xót xa.

Hồi còn bé, chính anh là người dạy Tịnh Nhiên tập xe đạp. Lúc đó, Tịnh Nhiên chỉ cao tương đương với chiếc xe, nếu ngồi lên yên xe thì chân không thể với tới bàn đạp. Cô bé Tịnh Nhiên chỉ còn cách vừa đứng vừa đạp, dáng điệu nghiêng nghiêng ngã ngã. Mặc Trì ngồi ở ghế sau, vừa đẩy cho xe chạy, vừa giúp xe giữ thăng bằng. Hai anh em đi suốt cả một con ngõ, đi đến đâu tiếng cười rộn ràng theo tới đó. Tịnh Nhiên chưa từng ném mũ ngã xe mà đã học được cách đi xe. Bây giờ đến lượt Tur Tồn, anh không thể ngồi ở yên sau đẩy xe giúp cô mà chỉ biết đứng giương mắt nhìn cô ngã thâm tím chân tay.

Tur Tồn không ngừng tập luyện, cuối cùng cũng đi được tám mét rồi mười mét. Cảm hứng dâng lên, cô liền tăng tốc độ, muốn ra đường lớn thể hiện thân thủ. Mặc Trì chống nạng chạy theo sau, chẳng kịp nghĩ gì, chỉ biết hét lớn: “Em quay lại đây cho anh!”

Trên đường lớn, người đông, ô tô nhiều, đi xe còn non nớt như Tur Tồn liệu có thể ứng phó được sao?

Tur Tồn đang hứng khởi thì nghe thấy đằng sau có tiếng hét, vội quay đầu lại, chiếc xe mất thăng bằng, đâm sầm vào cột điện trong ngõ. Cô bị bật nảy ra rồi ngã lăn xuống đất.

“Ái dà!” Tur Tồn kêu lên tưởng kinh thiên động địa.

Mặc Trì phát hoảng lên, tìm anh như muốn ngừng đập. Anh vút cây nạng sang một bên, lướt nhanh về phía Tur Tồn. Chân anh không chịu được sự vận động quá mạnh nên vừa đến được chỗ Tur Tồn, đầu gối đã đau ê ẩm. Anh ngã sòng soài ra đất. Mặc Trì cố nén cơn đau, vội sà tới bên Tur Tồn dịu dàng đỡ dậy, giữ cô dựa vào lòng mình: “Em sao rồi? Ngã đau lắm phải không?”

Tur Tồn sợ hãi lắc đầu. Cô bị ngã tới tám mặt mày, đau không nói nổi. Mặc Trì nén cơn đau đứng dậy dìu cô. Tur Tồn nghỉ một lúc rồi nghiêng răng phui hết đất cát bắn trên người mình, lại quay sang phui giúp Mặc Trì. Cô lườm anh: “Mình em ngã là đủ rồi, anh ngã theo em làm gì?” Anh vén tay áo cô lên kiểm tra.

Cánh tay vốn trắng hồng như ngó sen lúc này bị thâm tím cả khoảng lớn, có chỗ còn chảy máu. Tur Tồn động dậy khóe môi, cười nói: “Không sao đâu, hồi bé em chơi trốn tìm bị ngã vào chuồng lợn còn thâm hơn thế này nhiều”.

Mặc Trì đang xót xa, nghe đến đó cũng không nén nổi mà phì cười. Hóa ra ngày trước, cô nhóc này cũng nghịch ngợm ra trò.

Tur Tồn giúp anh nhặt cây nạng, rồi ra dựng xe lên. Cô chỉ vào yên sau, nói: “Anh ngồi lên đây, em đưa anh về nhà”.

Dù đầu gối đang đau nhưng Mặc Trì vẫn ương bướng nói: “Không cần đâu, em cũng đang bị thương đó thôi, anh tự đi được”.

Tư Tồn cau mày, trợn mắt nhìn anh: “Em bảo anh ngồi thì anh cứ ngồi! Có phải em chưa từng đẩy anh bao giờ đâu?”

Mặc Trì nhìn cô vợ trẻ ngày càng bá đạo, bắt lực lắc đầu rồi đành ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Về đến nhà, lên tầng kiểm tra, Mặc Trì thấy Tư Tồn đã bị thương chỗ khớp đầu gối, hai chân tê cứng, không sao co lại được, đành phải nằm ngửa trong đáng của bò. Mặc Trì đi tìm thùng thuốc, lấy ra nước muối, thuốc tím, bông băng. Tư Tồn nằm trên giường toàn thân run bần bật.

“Ngồi dậy nào”, Mặc Trì bắt chước khẩu khí lúc nãy của Tư Tồn. Cô biết điều, ngoan ngoãn ngồi bên mép giường. Mặc Trì kéo ghế lại, vén tay áo của cô lên rồi dùng nước muối rửa sạch vết thương.

Tư Tồn xót quá, kêu toáng cả lên: “Anh Mặc Trì tốt bụng ời, không cần phải làm thế này đâu. Em ra vòi nước dội một tí thì hai ngày sau sẽ khỏi luôn. Em bảo đảm đấy”. Mặc Trì không để ý những gì cô nói, dội vết thương sạch sẽ, anh liền bôi thuốc tiêu viêm lên đó. Tư Tồn đau muốn nhảy dựng lên: “Anh Mặc Trì ời, anh bôi thuốc còn đau hơn cả lúc bị ngã...”

“Băng bó xong sẽ không đau nữa”.

Mặc Trì mím môi lại, không dám nói gì nữa. Anh chăm chú nhìn vào vết thương của cô, hàng mi dài che khuất đôi mắt đen sâu thẳm thẳm. Anh vừa bôi thuốc vừa khẽ thổi nhẹ nhẹ vào vết thương. Luồng gió mát lành dễ chịu ấy khiến trái tim Tư Tồn rung lên, một cảm giác ngọt ngào dâng đầy, nỗi đau đớn lúc trước hồ như hoàn toàn tiêu tan.

Băng bó cánh tay xong, Mặc Trì liền nhẹ nhàng cởi áo ngoài của cô ra. Ông tay áo đã nát bươm, một chiếc sơ mi hoa đang đẹp là thế, bây giờ chỉ còn nước vào thùng rác. Hai tay Mặc Trì đặt lên đùi cô.

Tư Tồn rất tự nhiên vòng tay qua ôm cổ anh, đôi môi khẽ mấp máy, hai má đỏ ửng.

Mặc Trì kéo tay cô xuống: “Đang ban ngày ban mặt, em định làm gì? Anh còn phải bôi thuốc cho em đây này”.

Tư Tồn như chợt tỉnh giấc mộng, mới nhận ra mình đã quá chìm đắm trong sự ấm áp mà Mặc Trì đem lại, đã bắt gặp “nghĩ lung tung”. Khuôn mặt cô càng đỏ ửng, đầu cúi gằm xuống, thẹn thùng không dám nhìn anh.

Mặc Trì lại nhanh nhẹn tháo quần dài giúp cô. Đầu gối của cô vốn trắng như tuyết, giờ điểm vào vết bầm dập, thâm tím, trông thật là thảm hại. Mặc Trì thấy lòng đau nhói, mắt nhìn hai viên bông nhúng thấm nước muối nhưng vẫn ngồi thẩn ra đó, không nỡ xoa lên đầu gối cô.

Tư Tồn nhắm chặt mắt, hai tay bám lấy thành giường, trông bộ dạng giống như một kẻ từ tù đang chờ lên giàn giáo. Một lúc lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì, cô mở mắt ra thì thấy Mặc Trì vẫn đang cầm nhíp gấp bông trong tay.

Tư Tồn thờ hất ra, hoang mang hỏi: “Sao anh không lau nữa?”

Mặc Trì thổi nhẹ nhẹ vào chỗ vết thương, rồi dần lòng, xát miếng bông thấm nước muối lên đó. Tư Tồn lại đau đớn rên rỉ. Cô đau đến mức chân tay vung vẩy, đập loạn cả lên. Một tay Mặc Trì nắm chắc bàn chân cô, tay còn lại nhanh chóng làm sạch vết thương.

Tư Tồn vừa xót vừa đau, vẫn không ngừng rên rỉ. Một lúc sau, Mặc Trì thấp giọng nói: “Băng bó xong rồi, em đừng kêu nữa”.

Tư Tồn im lặng, nhìn anh thu dọn thùng thuốc, rồi cúi xuống nhìn chân mình. Hai đầu gối cô bị băng bó trắng toát, cứng đờ như cây cột buộc ngựa.

“Mặc Trì...đau...”, Tư Tồn nũng nịu.

“Đáng đời, ai bảo em đâm vào cột điện?”, Mặc Trì ra vẻ bức bối đáp.

Tư Tồn ảm ức, lẩm bẩm: “Nếu không phải anh gọi em thì em có đâm vào cột điện được không?”

“Đúng, đều là do anh không tốt, anh đã hại em bị ngã”, Mặc Trì đột nhiên trở nên kích động, liền cao giọng.

Tư Tồn hoảng sợ tới mức nín thở. Anh ấy làm sao thế nhỉ?

Mặc Trì thấy cô mất chữ A, mồm chữ o nên dần lòng đi về phía cửa sổ, quay lưng lại phía cô, không nói thêm gì nữa.

Tư Tồn ảm ức muốn chết. Cô đã ngã thành ra thế này rồi, anh không an ủi, dỗ dành thì thôi, lại cáu kỉnh, nạt nộ cô. ảm ức trong lòng khiến tay chân càng đau hơn, mắt cô đỏ hoe, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

Lúc Mặc Trì quay người lại thì đã thấy Tư Tồn đang khóc như mưa, anh dần lòng nói: “Tốt nhất sau này em không nên đi xe đạp nữa, nguy hiểm lắm”.

Tư Tồn hoảng quá, vội đứng dậy lớn tiếng nói: “Có gì mà nguy hiểm? Ngoài đường người ta đi đầy ra đó thôi!”

“Anh bảo không đi là không đi, ngoài đường có ai ngã xe như em không?”, Mặc Trì phản bác.

“Không phải tại em mới học sao?”, Tư Tồn cao giọng.

“Mới học đã ngã thế này rồi, học thêm mấy ngày không biết còn thế nào nữa”.

“Em muốn học đấy, có ngã cũng không cần anh bận tâm!”, Tur Tồn sợ không được tiếp tục đi xe, nói năng không còn giữ chừng mực gì nữa.

“Anh đã nói là em không được phép đi nữa, nghe chưa?” Cô đang đau thế này mà anh vẫn còn đầu khẩu với cô sao.

“Xe của em sao em không được phép đi? Anh là đồ bá quyền, đồ phát xít!” Tur Tồn tức giận khiến cả khuôn mặt trắng bệch ra, càng nói càng không có chừng mực.

“Anh phát xít hả?” Mặc Trì giận tím mặt, chỉ vào mũi mình, nói không ra đầu ra đuôi. “Anh phát xít mà anh còn thương em sao? Anh phát xít mà anh lại sợ em gặp nguy hiểm? Anh phát xít mà anh...” Anh giận tới mức run rẩy không nói ra lời nữa.

Thế rồi anh chìm vào im lặng. Nói cho cùng, là do anh lo lắng cho sự an nguy của cô, thế mà cô đã không cảm kích lại còn nói năng hồ đồ. Trong lòng Tur Tồn dâng lên cảm giác hổ thẹn, cô ngại ngùng kéo cánh tay anh: “Mặc Trì tốt của em...”

Mặc Trì vẫn đang bốc hỏa, liền đẩy cô ra: “Đừng có động vào phát xít!”

Tur Tồn làm bộ khoa trương, ôm lấy cánh tay, rồi ngã lăn ra đất: “Ai ui, đau quá!” Vết thương ở chân va xuống sàn nhà, thật sự khiến cô đau chảy nước mắt. Hai tay cô khua khua không biết nên che lấy chân hay bọc lấy tay.

Mặc Trì vội quỳ xuống, đỡ cô dậy: “Đau ở đâu? Để anh xem nào”.

“Chỗ nào cũng đau...” Mặt Tur Tồn lấm lem nước mắt, nửa vì đau, nửa muốn nhõng nhẽo với Mặc Trì.

“Mau đứng dậy, đang bị thương đừng cử động nhiều”. Anh cẩn thận dìu Tur Tồn, đồng thời cũng nương vào cô để đứng dậy. Anh cúi người xem xét vết băng trên đầu gối cô, khi không thấy chảy máu mới thở phào nhẹ nhõm. “Là anh không bảo vệ được em, anh thật vô dụng”, anh lí nhí nói.

Tur Tồn mở to mắt, ngạc nhiên. Hóa ra, anh nổi giận không phải vì cô ngang ngạnh mà là anh đang tự trách mình không bảo vệ được cô. Cô vội vã níu tay anh: “Em không đau đâu, không đau một tí nào luôn”. Để chứng minh cho anh thấy, cô còn đứng dậy toan đá chân vào không khí.

Mặc Trì vội ngăn cô lại: “Em đừng cử động lung tung, vết thương sẽ khó lành lắm đấy”.

“Anh đừng lo! Da em dày lắm!” Đột nhiên nhớ ra lúc này Mặc Trì cũng bị ngã theo, cô vội nói: “Để em xem anh có bị thương không nào”.

Mặc Trì lấy tay áp lên đầu gối: “Không cần xem, anh không sao cả”.

“Để em xem nào!” Tur Tồn vén ống quần của Mặc Trì lên, đầu gối anh cũng tím bầm ra rồi, chân gần như đứng không vững, run lên bần bật. Trong đầu gối anh có gai xương, đi lại bình thường cũng còn thấy đau nữa là. Cô dìu anh lên giường, lòng đau nhói song vẫn làm ra bộ thoải mái: “Chúng ta đúng là một cặp trời sinh, đến ngã cũng rất ăn ý”.

Nổi bực tức trong lòng Mặc Trì lúc này hồ như tan biến hết, anh cười nói: “Em mau khỏi đi, sắp khai giảng rồi, nếu em cứ đi như cua bò vào lớp học trông sẽ xấu xí lắm”.

Tur Tồn mặt lem nước mắt, nhưng miệng thì toét ra cười: “Sao như thế được chứ, đi xa đạp rồi sẽ chẳng ai nhận ra nữa cả”.

“Em còn nuôi ý định đi xe nữa sao?” Hóa ra những gì anh nói với cô này giờ đều thành công cốc.

“Đương nhiên rồi!”, Tur Tồn bướng bỉnh đáp: “Khó khăn lắm mới học được, đương nhiên phải đi rồi. Với lại, đạp xe từ nhà đến trường rất tiện. Em có thể về nhà ăn cơm tối hàng ngày, rồi quay lại trường tự học buổi tối”.

Mặc Trì đã thật sự bị cô làm cho cảm động. Hóa ra, tất cả những gì cô làm đều chỉ vì muốn được ở bên anh nhiều hơn.

Nhưng anh vẫn không yên tâm chút nào: “Với khả năng đi xe bây giờ của em sao?”

“Tập nhiều rồi sẽ thành thạo chứ sao... A phải rồi, Mặc Trì, hỏi trước anh có biết đi xe đạp không?”, Tur Tồn đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên biết. Anh biết đi từ hồi tám tuổi cơ. Anh đi xe đạp của ba, cũng y như em bây giờ, ngã thâm tím chân tay, trên chân vẫn còn sẹo đây này”. Mặc Trì chỉ cho cô xem, đầu gối phải của anh quả nhiên vẫn còn một vết sẹo mờ mờ to bằng đồng xu.

“Rồi anh có biết đi không?”

“Đương nhiên rồi”, Mặc Trì kiêu hãnh nói: “Anh chỉ học trong ba ngày là đi thành thạo. Hồi học cấp hai, hàng ngày anh đạp xe đèo Tịnh Nhiên tới trường tiểu học rồi mới quay lại trường học của anh”.

“Hi hi, anh học được, em cũng sẽ học được”.

“Nhưng chân em có thể để lại sẹo đấy”, Mặc Trì xót xa nói.

“Sẹo cũng mặc kệ”, Tư Tồn không thèm quan tâm: “Nếu có sẹo thì càng chứng tỏ chúng mình là một đôi trời sinh. Sau này nếu chẳng may thất lạc, có thể dựa vào vết sẹo để tìm lại nhau”. Tư Tồn lắc lư hai chân ra chiều đắc ý.

“Vậy thì em phải chú Ý an toàn, lúc rẽ trái rẽ phải hay khi qua đường đều phải xuống đất xe đẩy nhé”.

“Hi hi, tức là anh đã đồng ý cho em đi xe phải không?”, Tư Tồn vui vẻ nói.

Mặc Trì gật đầu, nhưng trong lòng thâm than thở, lần nào tranh cãi Tư Tồn cũng thắng thế, anh lúc nào cũng phải thỏa hiệp.

“Ha ha... Anh đúng là chồng tốt của em!”, Tư Tồn vui vẻ nói, đột nhiên cô nhớ ra một việc lớn: “Em có thứ này muốn tặng anh”.

Cô lôi ra từ dưới gầm giường một chiếc hộp lớn rồi nói: “Anh mở ra xem đi”.

Đó là một đôi giày da màu đen được làm từ loại da cao cấp, màu sáng bóng.

Tư Tồn đắc ý nói: “Tiền bán băng cassette, em mua cho anh đôi giày này trước tiên, số còn lại em dồn với tiền tiêu vặt tiết kiệm được để mua xe đạp”.

Mặc Trì cảm động vuốt ve đôi giày trên tay, chất da mềm mại, đế giày chắc chắn, còn được xử lý đặc biệt để chống trơn trượt. Tư Tồn nhấc chiếc giày bên phải lên, giúp Mặc Trì đi vào: “Anh thử xem có dễ chịu không?”

“Dễ chịu lắm, những gì em mua anh đều cảm thấy dễ chịu”, Mặc Trì gật đầu nói.

“Nếu dễ chịu thì anh không được cời ra đâu nhé. Hai ngày nữa em quay lại trường rồi, ngày ngày anh phải đi đôi giày em mua tặng nhé. Lúc nào cũng phải nghĩ đến em, nhớ viết thư cho em mỗi ngày”. Tư Tồn không hề khách khí: “bổ trợ” nhiệm vụ cụ thể cho Mặc Trì. Bình thường anh đều mua quà cho cô, còn cô chỉ có thể viết tặng anh một bài thơ. Mặc Trì hồi âm lại cũng viết thơ cho cô, thậm chí anh còn viết hay hơn rất nhiều. Hai năm qua, những lá thư của họ đã tích đầy cả ngăn kéo, nhưng xem ra cả hai vẫn chưa hề tỏ ra nhàm chán với cách trao đổi này.

Tư Tồn, theo thói quen, cất chiếc giày trái mà Mặc Trì không đi tới vào tủ. Ở nơi làm việc, Mặc Trì quen với một quân nhân tàn tật bị mất một chân phải. Cả gia đình anh ta năm người phải sống dựa vào trợ cấp của Nhà nước, cuộc sống vô cùng khó khăn. Cờ chân của người đó cũng tương tự cờ chân của anh nên Mặc Trì thường dẫn Tư Tồn cất chiếc giày anh không đi đến vào tủ để mỗi năm gửi cho người đó một lần.

Nhưng lần này, khi thấy Tư Tồn định cất chiếc giày trái, anh liền ngăn cô lại. Anh cầm chiếc giày lên rồi nâng niu đặt trở lại hộp. “Cái này không đem cho được, anh sẽ giữ lại”.

Tư Tồn ngạc nhiên tròn miệng. “Giày của vợ tặng, anh không nỡ đem cho người khác, không dùng đến cũng cứ để đó ngắm”, Mặc Trì nói.

Lần này Tư Tồn phản ứng tức thì, cô nói: “Ai bảo không dùng đến nào? Em đọc sách thấy người ta nói, sau này khoa học phát triển, anh có thể lắp chân giả. Lắp chân giả rồi sẽ đi lại được như người bình thường, đến lúc đó chắc chắn sẽ dùng tới chiếc giày này”.

Mặc Trì khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Mấy ngày sau, Tư Tồn đạp xe tới trường tham dự buổi lễ khai giảng. Quả thực, chiếc xe đạp nữ hiệu chim bồ câu của cô rất chắc chắn, sáng bóng như mới.

Tư Tồn đã bước vào học kì hai của năm học thứ ba. Cuộc sống ở trường đại học đã trôi qua quá nửa, các cô gái phòng 302 đều trở nên trưởng thành hơn. Trong các cuộc nói chuyện, họ bắt đầu quan tâm đến định hướng công việc sau ngày tốt nghiệp.

Mỗi người đều có một ước vọng riêng. Ước mơ của Vu Tiểu Xuân là được trở về thủ đô Bắc Kinh. Trương Kế Phương và Đồng Lệ Bình hi vọng được ở lại thành phố X, nhưng bạn trai của họ cùng ở Thẩm Dương nên mỗi khi nhắc đến vấn đề này, họ đều thấy tiến thoái lưỡng nan. Lưu Anh nói chắc như đinh đóng cột rằng mình sẽ quay lại Tân Cương. Gia đình chị đang ở đó chờ ngày chị trở về, chị không có lựa chọn nào khác. Tô Hồng Mai trở lại kí túc sau kì nghỉ hè nhưng không còn tham gia những buổi vũ hội, cũng không nói chuyện với mọi người. Cô ta tự nhốt mình trong màn, ngồi thần người ra, chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Trên đường tới giảng đường tự học, Vu Tiểu Xuân nói Tô Hồng Mai đang thất tình, thế nhưng tâm tư của Tư Tồn đều đặt cả vào sách vở, cô chỉ vu vu nói: “Không có chuyện đó đâu”.

“Mình nghe mấy người bên Khoa Địa chất kể lại, cô ta với Giang Thiên Nam đã chia tay rồi, vì cái tên họ Giang kia không chịu nổi tính khí tiêu thư của Tô Hồng Mai. Nên nhớ, Giang Thiên Nam cũng thuộc hàng con ông cháu cha, đời nào hấn chịu thuận theo ý cô ta”, Vu Tiểu Xuân tiếp tục nói thao thao.

“Ừ”. Tư Tồn đáp lại nhưng tâm tư dường như đang bay bổng ở tận đâu.

Đột nhiên, Vu Tiểu Xuân đứng lại, nghiêm túc nhìn Tư Tồn hỏi: “Tư Tồn, chúng mình chơi thân đã mấy năm nay rồi, hãy khai thật với mình đi, cậu có bạn trai chưa?”

“Hả?”, Tư Tồn dừng bước, không biết nên trả lời ra sao.

“Cuối tuần nào cậu cũng về nhà thăm người thân. Người đàn ông đó có phải là bạn trai cậu không?”

“Anh ấy là...”, Tur Tồn đỏ mặt đang định khai thật thì đột nhiên phía sau có người gọi cô.

Tur Tồn quay đầu lại, thấy một nam sinh mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn đang chạy về phía mình. Nam sinh đó vui vẻ nói: “Chung Tur Tồn! Từ xa đã nhận ra em rồi!”

“Luu Trí Hạo!”, Tur Tồn cũng nhận ra người đó là đàn anh khóa trên. Sau khi tốt nghiệp, Luu Trí Hạo tới học nghiên cứu sinh ở một trường sư phạm, cũng coi như được nở mày nở mặt. Anh ta và Tur Tồn tuy cùng tự học với nhau vài lần nhưng xét về quan hệ cá nhân thì không lấy gì làm sâu sắc. Nếu không có lần gặp gỡ này, cô gần như đã quên mất mình từng quen biết vị đàn anh đang đứng trước mặt đây. “Năm nay anh đã tốt nghiệp chưa?”, cô vui vẻ hỏi.

“Tôi tốt nghiệp rồi! Luu Trí Hạo đắc ý nói: “Tôi được điều về Đại học Phương Bắc, giảng dạy môn Văn học hiện đại”.

“Ô, kì này bọn em sẽ học môn đó. Anh là thầy của bọn em rồi”.

Luu Trí Hạo mỉm cười gật đầu. Anh đeo một cặp kính lớn, trông già dặn hơn trước rất nhiều. “Ngoài nhiệm vụ giảng dạy, tôi còn phụ trách đoàn thể. Buổi liên hoan đón sinh viên mới của trường cũng do tôi tổ chức. Tur Tồn, em vẫn hay chữ tốt, có thể tham gia viết bài cho Đoàn ủy được không?”

“Được thôi ạ!”, Tur Tồn không nghĩ ngợi gì mà nhanh nhẩu đồng ý. Từ trước tới giờ, cô luôn sợ lãnh đạo và giáo viên nên tuyệt đối phục tùng vô điều kiện lời họ nói.

“Buổi liên hoan sẽ diễn ra vào thứ Sáu, nên hàng ngày em dành thời gian từ bốn giờ chiều đến tám giờ tối nhé”.

Buổi chiều sau khi tan học, Tur Tồn đến trung tâm hoạt động đúng giờ. Trong cuộc họp đầu tiên, Luu Trí Hạo ấn định lịch trình của buổi liên hoan. Vừa mới bước vào thập niên 80, diện mạo của trường đại học đã có rất nhiều thay đổi. Sau cuộc họp lần thứ mười một của B.C.H Trung ương, tư tưởng của sinh viên đại học trở nên cởi mở hơn, mọi người nhanh chóng bắt nhịp với trào lưu cải cách mở cửa. Buổi liên hoan lần này sẽ có rất nhiều tiết mục phong phú như kịch ngắn, kịch câm, độc xướng, tiểu hợp xướng, thậm chí cả đàn violon và piano đều được đưa lên sân khấu để thể hiện một cách toàn diện cuộc sống đa màu, đa diện trong trường đại học.

Tur Tồn phụ trách công tác văn nghệ của buổi liên hoan. Cô bỏ ra ba ngày sáng tác một vở kịch ngắn về vấn đề giải phóng tư tưởng cho sinh viên. Sau khi kịch bản được thông qua, diễn viên bắt đầu hòa tấu tập luyện. Còn Tur Tồn lại bắt tay vào công việc mới: viết lời mở đầu, kết thúc và lời dẫn dựa theo trình tự các tiết mục.

Luu Trí Hạo đưa ra một ý kiến táo bạo, biến tiết mục cuối cùng của buổi liên hoan thành vũ hội. Mọi người sẽ nhảy múa đón chào lớp sinh viên mới trong tiếng nhạc vui tươi. Ý kiến này được đông đảo sinh viên nhiệt tình ủng hộ. Riêng Tur Tồn lại bối rối nhớ đến lỗi phạt vì tham gia buổi vũ hội lần trước. Nhà trường bây giờ chủ động tổ chức vũ hội cho sinh viên, bất giác trong lòng cô dâng lên một niềm vui nho nhỏ. Tuy lỗi phạt của cô vẫn chưa được gỡ bỏ những động thái của trường cũng khiến cô được an ủi phần nào.

Tur Tồn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Cô giao lại bản thảo dẫn chương trình cho Luu Trí Hạo. Luu Trí Hạo xem xong nói: “Đúng là tôi đã không nhìn nhầm người, em thật nhanh nhẹn. Bây giờ em đi tìm bạn dẫn chương trình, khớp lời thoại rồi dựa vào đặc điểm ngôn ngữ của người ta để chỉnh lại cho trôi chảy là được”.

Tur Tồn gật đầu hỏi: “Người dẫn chương trình ở đâu ạ?”

Luu Trí Hạo giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta chờ cậu ấy thêm năm phút nữa nhé”. Vừa ngẩng đầu nhìn lên thì Luu Trí Hạo liền vẫy tay gọi: “Giang Thiên Nam, ra đây đi!”

“Anh ta đến đây làm gì? Hai ngày nữa vũ hội mới bắt đầu cơ mà?”, Tur Tồn giật mình tự hỏi.

Luu Trí Hạo kéo Giang Thiên Nam lại, cười nói: “Hai người làm quen với nhau đi, đây chính là người sẽ dẫn chương trình cho buổi liên hoan lần này, Giang Thiên Nam của Khoa Địa chất Còn đây là Tur Tồn, Khoa Trung văn, người phụ trách nội dung chương trình. Tiểu Giang, lát nữa cậu cùng Tur Tồn ra đăng kí khớp lời nhé”.

Tay vẫn dắt túi quần, Giang Thiên Nam nói: “Không cần làm quen, bọn em thân nhau lắm rồi”.

“Không phải thân nhau, chỉ là quen biết sơ sơ thôi”, Tur Tồn vội chữa lại.

Giang Thiên Nam nhếch miệng cười nhạt rồi rút ra một bao thuốc lá, đưa cho Luu Trí Hạo.

“Tôi không hút thuốc”, Luu Trí Hạo nói.

Giang Thiên Nam tự rút một điếu rồi châm lửa. “Đưa lời đây để tôi xem”. Anh ta giằng lấy tờ giấy trong tay Tur Tồn, chạy mắt hút về phía hậu đài.

“Cậu ta tính cách như thế đó nhưng kì thực rất có tài, ca hát nhảy múa đều giỏi, lại rất dạn dĩ. Buổi liên hoan có tới hàng ngàn khán giả nên phải dùng người có khả năng làm nóng hội trường như cậu ta”, Luu Trí Hạo nói.

Tur Tồn cảm thấy mất hết cả hứng thú. Viết xong phần nội dung chương trình, công việc của cô coi như đã hoàn thành. Hôm nay vẫn còn sớm, cô muốn đạp xe về nhà cùng Mặc Trì dùng bữa tối. “Không có việc gì nữa, em xin phép về trước”, cô nói.

“Vội gì chứ? Lát nữa em còn phải khóp lòi với Giang Thiên Nam nữa. Chỗ nào cậu ta nói không thuận thì em giúp cậu ta sửa lại. Những người như thế tuy nói năng lưu loát song ngôn ngữ chưa chắc đã ổn”.

“Được thôi ạ”, Tur Tồn nghe lời thầy liền chạy tới hậu đài tìm Giang Thiên Nam.

Giang Thiên Nam đang ngồi ở một góc trong hậu đài, miệng ngâm điếu thuốc, mắt đọc bản thảo. Tur Tồn đi đến chỗ cách anh ta tầm một mét rồi gọi: “Lời dẫn có vấn đề gì không? Không có vấn đề gì thì tôi xin phép đi về trước”.

Giang Thiên Nam nheo mắt nhìn bản thảo, rồi đưa mắt liếc nhìn Tur Tồn một cái: “Tôi còn đang xem, thấy cũng không đến nỗi, chỉ cần chỉnh lại một chút cho hợp với khẩu ngữ là được”.

“Đến lúc dẫn, anh tự điều chỉnh theo lối khẩu ngữ của mình không được sao? Có ai bắt anh đọc nguyên xi từng câu đâu?”, Tur Tồn đáp.

“Cũng được”, Giang Thiên Nam gật gù đáp. Tàn thuốc rơi xuống đất theo cái gật đầu của anh ta.

Tur Tồn như trút được gánh nặng, liền quay người bước đi. Giang Thiên Nam nheo mắt nhìn theo bóng cô dần khuất hẳn.

Anh ta hít nốt hơi thuốc, vút đầu lọc ra nền rồi rê để giày dập tắt.

Lấy xe ra khỏi trường học rồi, Tur Tồn đạp vun vút như tên bay. Từ hồi có xe đạp, mỗi tuần cô đều về nhà hai lần, đương nhiên là ngoại trừ tối thứ Bảy. Những buổi khác cô phải quay lại trường ngay sau bữa tối, trước khi kí túc xá tắt đèn.

Cô khe khẽ cất tiếng hát. Trước kia, cô phải đi hết hơn nửa tiếng mới về đến nhà, nhưng bây giờ chỉ cần mười lăm phút. Tur Tồn không khỏi tự ngưỡng mộ mình, nếu không phải cô kiên trì đòi học đi xe đạp thì làm sao cô với Mặc Trì có nhiều cơ hội gặp nhau như vậy.

Về đến cổng nhà họ Mặc, Tur Tồn cứ ngồi nguyên trên xe, lấy chân đẩy cửa đi vào, sau đó nhảy chân sáo về phòng ngủ, nhưng không thấy Mặc Trì ở trong đó. Cô mím môi, quyết định sang thư phòng tìm anh.

Mặc Trì đang viết chữ, thấy Tur Tồn về, mắt anh sáng lên lấp lánh nhưng tay vẫn không rời bút. “Sao hôm nay em lại về?”, anh hỏi.

“Vi nhớ anh đấy!” Tur Tồn đến bên Mặc Trì, nhìn anh viết chữ. Anh đang đứng bên bàn làm việc lớn, nách kẹp chặt cây nạng, viết chữ theo lối Thảo thư, nét bút như phượng múa rồng bay. Mặc Trì đã từng dạy Tur Tồn viết chữ theo lối Chính Khải, nhưng chưa từng biểu diễn viết Thảo thư trước mặt cô. Tur Tồn ngó người ra, chăm chú nhìn theo từng nét bút của Mặc Trì, cố đoán xem anh đang viết gì. Tuy không nhận được hết mặt chữ nhưng cô nhận ra anh đang viết bài thơ Gửi cây sồi của nữ thi sĩ Thư Đình.

“Nếu như em yêu anh Tuyệt đối không giống dây hoa lãng tiêu kia Bám vào cành cao của anh để huyênh hoang Cũng không học đám chim ngốc ghéech sĩ tình Vì bóng râm ha mà suốt ngày lặp lại bản tình ca đơn điệu”.

Gửi cây sồi là bài thơ mà cả cô và Mặc Trì đều vô cùng yêu thích. Hồi đầu, cô chép lại bài thơ này từ báo trường rồi gửi về cho Mặc Trì. Mặc Trì viết trong thư rằng, nội dung bài thơ này chính là nói về tình yêu của họ. Tình yêu của họ không phải là sự thương hại, đó là chung vai sát cánh, cùng trên một con thuyền bất kể mưa to gió lớn.

Từ đó, Tur Tồn càng yêu thích bài thơ này hơn. Càng đọc cô càng cảm thấy nhân vật chính mà Thư Đình viết trong đó chính là cô và Mặc Trì. Anh giống như một cây sồi cao lớn, có sức hấp dẫn, có chiều sâu, còn cô giống như một cây bông yên tĩnh, dịu dàng, kiên định đứng bên cạnh anh, cùng anh đối mặt với mưa gió bão bùng, tâm đồng ý hợp.

Tur Tồn tiếp tục khẽ khàng nhắm đọc theo nét bút của Mặc Trì. “Chúng ta cùng nhau gánh vác gió lạnh, phong ba, sấm sét. Chúng ta cùng nhau chia sẻ sương mù, ban mai, cầu vồng tưởng như vĩnh viễn chia li nhưng lại cả đời bên cạnh đấy mới là tình yêu vĩ đại kiên trinh chính là đây không chỉ yêu bờ vai rộng lớn của anh còn yêu lòng kiên định của anh, vùng đất dưới chân anh”.

Tới lúc Tur Tồn đọc xong câu cuối cùng, Mặc Trì cũng đã hoàn thành tác phẩm thư pháp của mình. Anh rửa sạch bút rồi gác sang một bên. Tur Tồn lập tức bám vào vai anh, nũng nịu: “Anh viết Thảo thư đẹp thế mà không chịu dạy em gì cả”.

“Em còn dám nói anh à? Đến những đường nét cơ bản em cũng không chịu học hành tử tế thì viết Thảo thư thế nào được?”

“Lần trước, người khen em viết đẹp chính là anh còn gì”, Tur Tồn bĩu môi nói.

“Chữ của em chỉ đẹp nếu đem so sánh với những người bình thường, còn nếu là thư pháp thì...”, Mặc Trì cố ý dài mặt ra: “vẫn còn xa vời lắm”.

“Đang nào chúng ta cũng còn rất nhiều thời gian. Anh từ từ dạy em, em sẽ dần dần luyện”, Tur Tồn cười hi hi nói. Đợi khi chữ đã khô, cô cuốn bức thư pháp lại: “Bây giờ cái này thuộc về em. Sau này em sẽ đóng khung treo trên đầu giường mình”.

“Nếu người ta hỏi ai viết thì em trả lời sao?”

“Em nói là chồng em viết”, Tur Tồn trả lời không chút do dự. Mặc Trì vô cùng ngạc nhiên hỏi lại: “Em không nói là người thân nữa sao?”

“Chồng thì cũng là người thân chứ sao. Chồng là người thân nhất luôn”. Tur Tồn không cố ý giấu giếm chuyện cô đã kết hôn, nhưng cũng không có cơ

hội tiết lộ với các bạn cùng phòng. Thấy tuổi cô còn nhỏ, bạn học nghiễm nhiên đều cho rằng cô vẫn độc thân, nên chưa bao giờ có ai hỏi cô về chuyện này.

Mặc Trì vuốt mái tóc cô nói: “Em đói rồi phải không? Để xem hôm nay cô giúp việc làm món gì, nếu không đủ anh sẽ bảo cô nấu thêm”.

“Có gì thì ăn nấy. Anh đừng động đậy, để em dựa vào anh một lúc”. Cô vùi đầu vào lòng anh, hít hà cái mùi vị luôn khiến cô cảm thấy an lòng.

Họ cùng nhau dùng bữa tối. Khi màn đêm buông xuống, Mặc Trì nói: “Để anh đưa em về trường”.

“Không cần đâu, tự em đi xe về được”.

“Trời tối rồi, anh không yên tâm”. Mặc Trì không để cô nói thêm liền lên tầng thay quần áo, xỏ chân vào đôi giày được cô mua tặng.

“Vậy để em đèo anh nhé”.

“Vừa mới biết đi xe chưa được bao lâu đã đòi chở người. Em cứ để xe ở nhà, cuối tuần ngồi xe buýt về, sáng thứ Hai tuần sau lại đạp xe đến trường”.

Mặc Trì và Tư Tồn chung vai bước trên đường, chậm chậm đi tới trường học. Lúc này, đèn điện trong giảng đường vẫn sáng trưng, Mặc Trì nói: “Em mau vào trong đi, còn kịp một tiết tự học buổi tối đấy”.

“Đường xa như thế, anh có mệt không? Hay anh vào phòng học của chúng em nghỉ một lúc rồi hãy về”.

“Không cần”. Mặc Trì xua xua tay, ý bảo cô hãy mau vào trường. Khi bóng cô đã mất hút vào bóng đêm rồi, anh mới quay gót trở về nhà.

Tư Tồn về kí túc xá, lấy cốc nước và sách vở. Buổi tự học ở trường cô thường kết thúc lúc mười giờ tối. Bây giờ mới chín giờ, cô còn một tiếng đồng hồ đọc sách. Cô vội vội vàng vàng chạy tới giảng đường tự học, bỗng đứng sững lại vì bị một người chặn trước mặt.

“Giang Thiên Nam”, Tư Tồn kêu lên thất thanh.

“Tôi đã ở đây đợi em cả buổi tối rồi”, Giang Thiên Nam nói.

“Anh đợi tôi làm gì? Bàn thảo lời dẫn có gì phải sửa sao?”, Tư Tồn giống như một con nhím đang xù lông tự vệ trước anh ta.

Giang Thiên Nam giữ chặt lấy cánh tay cô, hạ thấp giọng: “Tư Tồn, em không ngờ, em biết tôi thích em, đúng không?”

“Buông tôi ra!”, Tư Tồn vùng vẫy kêu lên: “Anh là bạn trai của Tô Hồng Mai kia mà”.

“Anh và cô ta đã chia tay rồi!”, Giang Thiên Nam lớn tiếng nói.

“Không liên quan tới tôi”, Tư Tồn quay người bỏ đi.

“Đúng là không liên quan gì tới em”, Giang Thiên Nam đuổi theo cô: “Nhưng anh hiểu rõ lòng mình, người anh thích chính là em. Anh thừa nhận, lần trước là anh đã thiếu kiên nhẫn mới lựa chọn sai lầm. Lần này, anh nhất định phải theo đuổi em”.

Tư Tồn đứng lại, nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi nói rõ ràng từng chữ một: “Giang Thiên Nam, tôi nói cho anh biết, không thể được!”

“Chẳng có gì là không thể được cả. Anh sẽ khiến em phải yêu anh”, Giang Thiên Nam vẫn không chịu nản lòng.

“Không thể được!”, Tư Tồn lắc đầu nói

“Lí do là gì?”, Giang Thiên Nam gắt lên.

“Lí do chính là...”, Tư Tồn dừng lại giây lát rồi hạ quyết tâm nói ra sự thật hòng khiến anh ta từ bỏ: “Tôi đã kết hôn rồi!”

Giang Thiên Nam cười phì ra: “Tư Tồn, em trẻ con thật. Sao có thể bịa ra một lí do ngớ ngẩn như thế?”

“Tin hay không tùy anh”, Tư Tồn đã mất hết kiên nhẫn.

“Lần này anh quyết không từ bỏ!”, Giang Thiên Nam kiên định nói

Hôm sau, để tránh mặt Giang Thiên Nam, Tư Tồn không đến hội trường tham gia buổi tổng duyệt cuối cùng.

Buổi liên hoan diễn ra vào chiều thứ Bảy. Tư Tồn vốn đã dự tính trong đầu sẽ trốn về nhà thăm Mặc Trì, cùng anh tận hưởng ngày Chủ nhật ngọt ngào. Ai ngờ, lúc ăn trưa, cô gặp Lưu Trí Hạo. Thầy giáo Lưu dặn cô buổi chiều đến hội trường sớm một chút để giúp đỡ mọi người. Tư Tồn đành miễn cưỡng nhận lời.

Hội trường được trang trí ngập tràn màu sắc với ánh đèn rực rỡ. Trên sân khấu có treo băng chữ lớn “Hoan nghênh các bạn sinh viên khóa mới”.

Tư Tồn bận rộn cuống cuống, nào là bê chậu hoa, treo biểu ngữ rồi kê bàn ghế. Phía sau sân khấu các diễn viên đang khấn trang hóa trang, còn người dẫn chương trình Giang Thiên Nam đứng ở một góc sân khấu, nhắm mắt học thuộc lời dẫn. Khuôn mặt anh ta chẳng có vẻ gì là hồi hộp, thậm chí còn tỏ ra thành thoi như không.

Bài “Hành khúc vận động viên” đang được mở để cổ vũ khí thế của mọi người. Đúng ba giờ, sinh viên lần lượt bước vào hội trường và không ngớt lời cảm thán vì khung cảnh tráng lệ trước mắt. Tư Tồn xếp ghế xong liền chọn cho mình một vị trí. Cô không muốn xem gì khác ngoài vở diễn ngắn do chính mình viết kịch bản.

Thời gian đã đến, tiếng nhạc vụt tắt, các bạn sinh viên đều im lặng. Bức màn sân khấu từ từ được vén lên, ánh đèn tụ vào vị trí trung tâm nơi một nam sinh viên đang đứng. Anh ta mặc một bộ vest màu chàm cùng chiếc áo sơ mi trắng bên trong, sự thanh nhã làm tất cả mọi người phải chú ý. Nam sinh đó khẽ mỉm cười, xúc động cầm micro lên: “Cùng với nhịp bước của thời gian, chúng ta tiến vào thập kỉ 80 tràn trề nhựa sống. Từ khóa sinh viên đầu tiên của trường cho tới khóa sinh viên đầu tiên của thập niên 80, chúng ta đều là những đứa con được hưởng ưu đãi lớn của thời đại. Hôm nay, trong hội trường của Đại học Phương Bắc, vì tương lai tốt đẹp của Tổ Quốc chúng ta, vì thập niên 80 dồi dào sức sống, vì tương lai huy hoàng của thế hệ trẻ, mọi người cùng nhau tụ họp tại đây. Bây giờ, tôi xin tuyên bố”, lễ đón chào khóa sinh viên năm 1980 của Đại học Phương Bắc xin được bắt đầu”.

Khuôn mặt Tư Tồn nóng bừng, tim đập thình thịch. Lời mở đầu này do chính cô viết ra, nên cô có cảm giác như mình đang đứng trên sân khấu chủ trì chương trình vậy. Sinh viên phía dưới vỗ tay rầm rầm, Giang Thiên Nam ung dung nhìn xuống sân khấu, lần lượt giới thiệu các vị lãnh đạo trong trường và thầy trò các khoa tới tham dự chương trình.

Trên sân khấu tuy chỉ có mình Giang Thiên Nam nhưng anh ta vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh, bao quát cả hội trường trong tầm mắt mình. Tiếp theo, anh ta gần như quên hết những nội dung mà Tư Tồn đã viết sẵn, để cho khả năng ăn nói lưu loát thường ngày được tự do bung nở: “Chúng tôi đã tổ chức buổi liên hoan đặc biệt này để chào mừng sự gia nhập của các bạn tân sinh viên, đồng thời cũng là thể hiện tinh thần của chúng tôi - thế hệ sinh viên đầu tiên sau ngày khôi phục kì thi đại học. Sau đây, xin mời các bạn thưởng thức tiết mục: “Cuộc sống ngập tràn ánh sáng”.

Tư Tồn phải thừa nhận lời lẽ của Giang Thiên Nam không quá công thức mà ngày càng sinh động, tự nhiên hơn. Vở kịch ngắn do cô sáng tác được sắp xếp vào gần cuối chương trình. Vở kịch này có tình tiết phong phú, nội dung chân thực nhưng chỉ thu được vài tiếng vỗ tay khiến cô hơi thất vọng.

Trong lòng Tư Tồn cảm thấy không phục, cô muốn lên trốn về nhà tìm Mặc Trì, để anh đánh giá xem, rốt cuộc cô viết không tốt hay là khán giả không biết thưởng thức.

Không khí trong hội trường không biết đã thay đổi từ lúc nào, từ yên tĩnh trang nghiêm chuyển sang sôi động, hứng khởi. Giang Thiên Nam vẫn đang đứng trên sân khấu: “Sau đây, chúng ta sẽ bước vào phần cuối của buổi liên hoan hôm nay”.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Phần lớn sinh viên ngồi ở dưới đều hào hứng, song đồng thời chân tay lại lúng túng chưa biết làm sao. Suy cho cùng, số sinh viên biết khiêu vũ vẫn là thiểu số.

Quả nhiên Giang Thiên Nam là thiên tài sân khấu. Anh ta tự mình biểu diễn làm mẫu để khuấy động bầu không khí. Anh ta nhảy theo giai điệu bản nhạc, dưới sân khấu đồng loạt vang lên hết tràng hoan hô này đến tràng hoan hô khác.

Đột nhiên, Giang Thiên Nam bước ra khỏi sân khấu khiến mọi người đều lấy làm kinh ngạc. Anh ta bước đi theo kiểu ba lê xuống phía dưới hội trường rồi chìa tay về phía Tư Tồn. Lúc này, đang mải nghĩ cách làm thế nào để lẩn về, cô giật mình trước tình huống bất ngờ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

Giang Thiên Nam lại chìa tay về phía cô, Tư Tồn nghe thấy tiếng hoan hô, tiếng la hét, thậm chí có tiếng ai đó đang huýt sáo. Cuối cùng, cô cũng hiểu ra, Giang Thiên Nam đang mời cô khiêu vũ.

Tư Tồn lắc đầu rồi trốn về phía sau. Giang Thiên Nam không nản lòng, vòng ra phía sau cô rồi giơ cao hai tay lên theo tiếng nhạc, làm động tác mời khiêu vũ. Tư Tồn thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn vào mình. Vu Tiểu Xuân và Lưu Trí Hạo đều đẩy cô ra. Tư Tồn nghiêng chặt răng, miễn cưỡng theo Giang Thiên Nam bước lên sân khấu.

Tư Tồn chưa từng bị nhiều cặp mắt cùng chú ý đến vậy, cô căng thẳng tới mức chân tay cứng đờ ra, vốn dĩ cũng đâu biết khiêu vũ. Nom cô lúc này chẳng khác nào một chú bù nhìn, chỉ biết ngẩn người chìa tay ra. Giang Thiên Nam sáng ý nghĩ ra một cách, anh ta kéo tay cô lên rồi nhảy múa vòng quanh cô. Tư Tồn trở thành một “đạo cụ” xinh đẹp, không cần động đậy cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Khán giả dưới sân khấu chia làm hai phe: những sinh viên ngại không muốn tham gia đều lần lượt chủ động rút lui khỏi hội trường; những người còn lại bạo dạn bắt chước theo, thậm chí có người còn xông lên sân khấu, vây quanh Giang Thiên Nam và Tư Tồn, nhảy múa tung bừng.

Người lên sân khấu mỗi lúc một đông, Giang Thiên Nam và Tư Tồn bị đẩy ra khỏi trung tâm. Tư Tồn căng thẳng tới mức cánh mũi toát đầy mồ hôi. Giang Thiên Nam đưa tay ra lau giúp cô, cười nói: “Chúng ta thật sự là cặp đôi ăn ý, em xem mọi người vui vẻ chưa kìa”.

Tư Tồn làm bộ vuốt lại tóc để chặn tay Giang Thiên Nam lại. Họ bị đám người đang hăng say khiêu vũ đẩy ra xa. Thừa cơ hội đó, trong nháy mắt Tư Tồn chạy thoát khỏi sân khấu.

Tư Tồn đi thẳng về kí túc, không ngờ mọi người đều ở trong phòng. Sau lần phải vào đồn cảnh sát, các cô gái của phòng 302 đều cùng chung một nỗi sợ, phàm là những thứ liên quan tới nhảy múa thì tránh càng xa càng tốt. Tư Tồn im lặng trèo lên giường của mình, cùng lúc đó, Tô Hồng Mai nhảy ra khỏi giường, đập cửa ra ngoài.

Vu Tiểu Xuân đang nằm trên giường đọc sách, nhìn thấy cảnh ấy, liền vỗ vỗ vào thành giường của Tư Tồn nói: “Tô Hồng Mai lên con ghen rồi”.

Tư Tồn đang có tâm sự nên cũng chẳng mấy bận tâm.

Đồng Lê Bình đột nhiên trèo lên giường Tư Tồn hỏi: “Tư Tồn, có phải Giang Thiên Nam lại theo đuổi cậu không?”

“Giang Thiên Nam đẹp trai, gia cảnh lại tốt. Ba anh ta là đồng nghiệp của ba Tô Hồng Mai, đều là cán bộ cả. Tuy nhiên, anh ta trông không đẹp trai bằng ông anh họ của cậu, tiếc là anh ấy lại chỉ có một chân”, Vu Tiểu Xuân nói.

Tư Tồn khẽ nấp máy môi. “Tư Tồn, cậu xứng đôi với Giang Thiên Nam hơn Tô Hồng Mai đấy”, Vu Tiểu Xuân nói tiếp.

Tư Tồn trùm chăn kín đầu, bức bối lẫn qua lẫn lại trên giường. Kế hoạch của cô thế là bị đảo lộn hoàn toàn. Cô vốn dĩ định về nhà vào buổi chiều, kết quả lại bị buổi liên hoan làm vướng chân, đến bây giờ vẫn còn ở trong kí túc. Huống hồ, lúc này, cô cũng chẳng còn tâm trạng nào mà về nhà, cũng không biết nên đối diện với Mặc Trì thế nào. Việc người đàn ông khác theo đuổi mình không khỏi khiến cô cảm thấy có lỗi với chồng.

Mặc Trì từ khi tự đứng dậy được, chiều thứ Bảy tuần nào cũng đứng ở ngõ nhỏ đợi Tư Tồn về. Mấy hôm trước, xe đạp của cô bị nổ lốp, phải dắt xe rất lâu mới về tới nhà. Vừa vào đến ngõ, cô đã thấy Mặc Trì chống nạng đứng đó. Hóa ra, anh vẫn luôn đợi cô.

Nghĩ tới đây, Tư Tồn choàng dậy. Bất kể xảy ra chuyện gì cô cũng phải về nhà, về bên cạnh người mà cô yêu nhất. Mặc Trì chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp cô. Tư Tồn lại cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng. Sau khi thay giặt quần áo xong, cô liền chạy thẳng ra ngoài.

Lúc này đã gần mười giờ, bảo vệ chuẩn bị đóng cửa kí túc. Tư Tồn vội vã leo lên xe đạp, phóng như bay về nhà.

Đường phố tối và im ắng, cô chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ào ào bên tai. Để tiết kiệm thời gian, Tư Tồn đi con đường tắt không có đèn đường. Ánh trăng sáng phản chiếu bóng cô lên mặt đường. Hai bên đường, gió thổi xào xạc. Tư Tồn đột nhiên sớn gai ốc, cúi thấp đầu và phóng thật nhanh.

Lúc vào ngõ, nhìn thấy ánh sáng từ nhà họ Mặc đưa ra, cô mới lấy lại được bình tĩnh. Mặc Trì không đứng ở cổng chờ cô. Tư Tồn rón rén mở cửa lớn, thăm thẳm xem nếu Mặc Trì giận dữ sẽ phải dễ dàng anh thế nào.

Lên tới tầng hai, Tư Tồn nghịch ngợm áp tai vào cửa phòng, lắng nghe động tĩnh bên trong. Thật bất ngờ, cô nghe thấy tiếng Trần Ái Hoa đang nói chuyện với cô giúp việc, liền hốt hoảng đẩy cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thế này đủ để xử tử hình rồi

Trần Ái Hoa và cô giúp việc đang đứng bên giường của Mặc Trì, trong tay cô giúp việc vẫn cầm một chiếc khăn nóng. Một bình truyền dịch treo trên đầu giường. Trần Ái Hoa nhẹ nhàng xoa lên trán Mặc Trì, khuôn mặt bà chất đầy nỗi âu lo. Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với Mặc Trì, Tư Tồn hét toáng lên: “Mặc Trì làm sao thế này?”

“Cô còn mặt mũi để hỏi câu đó à? Mặc Trì đứng bên ngoài đợi cô suốt ba tiếng đồng hồ trong gió lớn như thế, sức nó làm sao chịu nổi?”, Trần Ái Hoa nghiêm giọng nói.

Tư Tồn hoảng hốt. Buổi tối đầu thu ở phương Bắc, trời đã rất lạnh rồi. Hôm nay lại là ngày gió to, vậy mà Mặc Trì đứng ở ngõ đợi cô suốt ba tiếng đồng hồ. Cô quý xuống bên giường Mặc Trì. Con sốt khiến khuôn mặt anh đỏ au vì nóng. Một bên tay anh đang tra ống kim truyền dịch, thỉnh thoảng lại ho khan một vài tiếng. Nghe thấy tiếng Tư Tồn, anh cố sức mở mắt, nhấc người dậy, thều thào nói với Trần Ái Hoa: “Mẹ đừng trách cô ấy. Con sốt hai ngày nay rồi, không liên quan gì đến Tư Tồn”.

“Sốt hai ngày mà còn ra đón gió, con thật sự không muốn sống nữa à?”, Trần Ái Hoa vừa xót xa vừa tức giận kể tội con trai, rồi vội vã đỡ anh nằm xuống. Mặc Trì không để ý đến việc mình đang truyền dịch, đưa bàn tay đang tra kim nắm lấy tay Tư Tồn. Anh nói với Trần Ái Hoa: “Mẹ, đã muộn lắm rồi, mẹ và cô mau đi nghỉ, đừng lo lắng cho con”.

Trần Ái Hoa đứng dậy nói: “Hôm nay cô đừng ngủ say quá, nếu Mặc Trì vẫn không hạ sốt thì nhớ gọi tôi”.

“Vâng ạ”, Tư Tồn vội đáp rồi nhận lấy chiếc khăn nóng từ tay cô giúp việc. Dung dịch thuốc rất lạnh, truyền vào người vừa đau vừa buốt, đắp khăn nóng bên ngoài bình truyền như vậy giúp tăng nhiệt độ lên.

Thấy mẹ đi rồi, Mặc Trì mới yếu ớt cười nói: “Em đừng để ý đến mẹ. Mẹ lúc nào cũng chuyện bé xé ra to, anh không sao đâu”.

Tư Tồn gần như bật khóc: “Đều do em không tốt”.

Mặc Trì kéo cô lại, bảo cô ngồi xuống giường. Lòng bàn tay anh vừa nóng vừa khô như muốn đốt cháy trái tim cô vậy. “Sau này, nếu em về muộn thì

nhớ gọi điện cho anh. Văn phòng của giáo viên trường em có điện thoại đấy”, Mặc Trì cười nói.

“Tôi nay có buổi liên hoan đón sinh viên mới, em định lần về mà không được”, Tư Tồn nói. Mặc Trì đang ôm thế này, tạm thời cô không nhắc đến chuyện Giang Thiên Nam thì hơn.

Mặc Trì muốn ngồi dậy nhưng lại ho khan một tràng. Tư Tồn ấn anh xuống giường, nói khẽ: “Anh đừng động dậy. Anh muốn, uống nước phải không?”

Mặc Trì lắc đầu, điều hòa lại nhịp thở: “Liên hoan muộn như thế, em đã ăn, uống gì chưa?” Yêu cầu của anh với cô ngày càng đơn giản, chỉ cần cô ăn no, mặc đẹp, luôn luôn vui vẻ, như vậy anh đã đủ hài lòng rồi. Còn việc học hành của cô thì từ lâu anh đã không cần lo lắng nữa rồi.

“Anh đã ôm tôi mức này rồi, đừng chỉ mãi lo lắng cho em nữa. Em không đói. Sau này anh mà còn ngốc nghếch đợi em rồi bị ốm, em sẽ tính sổ với anh đấy”.

“Em định tính sổ thế nào?”

Tư Tồn đỏ mặt, cốc nhẹ lên vai anh: “Nói chung là sẽ tính sổ”.

Mặc Trì cười tươi khiến hai mắt híp lại: “Vợ anh thì ghê nhất rồi, lúc nào em chẳng đại diện cho công lí. Cả đời này, anh không thoát khỏi lòng bàn tay của em”.

Một bình dịch đã được truyền xong, Tư Tồn giúp anh rút mũi kim ra. Hồi cô mới đến nhà họ Mặc, sức khỏe của Mặc Trì không được tốt, cách một ngày lại phải truyền nước, nên cô có thể làm những việc này thành thạo như một y tá thật sự. Hai năm gần đây, sức khỏe của anh tốt hơn trước rất nhiều, tay nghề của cô theo đó cũng có phần mai một. Cô cẩn thận rút kim ra, chỉ sợ sẽ làm đau anh, sau đó vội dùng tăm bông thấm lên đầu vết tra kim để cầm máu, một phút sau lại dán băng dính y tế lên.

Xong xuôi mọi việc, Mặc Trì kéo tay Tư Tồn lại, cứ như sợ cô chạy mất. Cô ngoan ngoãn ngồi lên giường, ngả đầu vào lòng anh, thì thào nói: “Không đợi được em về, có phải anh tức giận lắm không?”

Mặc Trì vuốt nhẹ lên mái tóc cô, thì thào nói: “Anh không giận. Anh chỉ lo lắng không biết em đã xảy ra chuyện gì thôi”. Anh không muốn nói ra cảm giác ban đầu của mình, không phải lo lắng mà là thất vọng.

Buổi chiều, vừa đi làm về, anh đã đứng trong ngõ đợi cô, đợi đến khi màn đêm buông xuống, đến lúc không còn một bóng người qua lại. Mỗi lúc anh đều tự nhủ, chỉ ngay phút sau thôi là Tư Tồn sẽ xuất hiện trước mặt mình nhưng cuối cùng càng chờ càng không thấy đâu. Chờ tới tận khi toàn thân nóng bừng, đầu óc nặng trĩu, chân tay mềm rũ, được mẹ và cô giúp việc diu vào trong nhà thì trong anh nổi lo lắng đã lấn át sự thất vọng. Lúc này, thấy cô bình an trở về, anh mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Em có thể xảy ra chuyện gì chứ?”, Tư Tồn lẩm bẩm.

Mặc Trì cô" ý chọc cười cô: “Anh sợ có kẻ nào đó xấu tính cướp mất vợ của anh”.

Nghĩ đến sự đeo bám của Giang Thiên Nam, trong lòng Tư Tồn cảm thấy đầy uất ức. “Nếu có người thích em, theo đuổi em, anh sẽ làm thế nào?”, cô dò hỏi Mặc Trì.

Con sốt cao tới mê man khiến đầu óc Mặc Trì mụ mị, không hiểu rõ ý tứ đằng sau câu hỏi đó, chỉ đáp bằng quơ: “Đương nhiên là sẽ thấy tự hào vì vợ anh xứng đáng được đón nhận sự yêu thương của nhiều người khác mà”.

“Hả?”, anh ấy nói thế này nghĩa là sao đây. Cô thất vọng hỏi thêm: “Thế anh định để người ta cướp mất em đi sao?”

“Đương nhiên là không rồi. Anh sẽ tìm kẻ đó, quyết đấu với hắn, giết chết hắn, hoặc bị hắn giết chết”. Ngày thường Mặc Trì vốn nho nhã nay bỗng bộc lộ sắc mặt hung tàn. Đôi mắt anh dù đang bị con sốt cao hành hạ, mất đi vẻ tinh anh thường ngày nhưng bỗng sáng quắc lên.

“Hả?”, Tư Tồn kinh ngạc há hốc miệng: “Tại sao?”

Mặc Trì đánh mặt lại, cố ý làm ra vẻ mặt hung dữ, nhưng khóe miệng lại mỉm cười: “Bởi vì tình yêu mang trong nó dục vọng chiếm hữu. Anh muốn mãi mãi giữ em bên mình, nếu ai muốn, cướp em đi thì kẻ đó chỉ có con đường chết”.

“Giả sử em không yêu anh nữa thì sao?”, Tư Tồn thường hỏi Mặc Trì những vấn đề rất kì quái nên anh chỉ coi như cô đang lên cơn ảo tưởng, chán nản hỏi lại: “Làm sao em có thể không yêu anh được?”

“Em nói là giả sử thôi mà”, Tư Tồn nhất quyết hỏi cho ra nhẽ mới thôi.

Mặc Trì mỉm cười. Phụ nữ vốn dĩ đã có trí tưởng tượng cực kì phong phú, phụ nữ học Văn thì trí tưởng tượng còn phong phú hơn bội phần. Cô thường hỏi anh: Nếu em đi lạc thì sao? Nếu em bị ngớ ngẩn thì sao? Nếu em chết đi thì sao? Khiến Mặc Trì tức điên lên, chỉ muốn ngay lập tức khâu cái miệng xúi quẩy của cô lại.

Tư Tồn luôn dùng lí lẽ hùng hồn nói, cần phải thu thập tư liệu để viết tiểu thuyết, nhưng mấy năm qua anh chưa từng thấy cô viết ra thứ gì. Tuy nhiên, vì đó là câu hỏi của vợ nên Mặc Trì luôn luôn nghiêm túc giải đáp: “Nếu em không yêu anh nữa, anh sẽ rời xa em, để em đến bên người em yêu thật sự”.

“Tại sao? Lúc này anh còn bảo sẽ giết người đó cơ mà?”

“Bởi vì yêu em nên anh chỉ mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến với em. Nếu em yêu anh mà ai dám động vào em thì anh sẽ liều mạng với kẻ đó. Ngược lại, nếu em không yêu anh thì anh sẽ để em đi yêu người khác”.

Tư Tồn nghiêng đầu không đáp lại. Cô không hiểu lắm câu trả lời này. Mặc Trì lật chăn ra định xuống giường, cô vội vã hỏi: “Anh lại định làm gì thế?”

“Anh có quà cho em”, Mặc Trì đáp. Bước chân anh mềm nhũn, phải nhờ Tư Tồn dìu mới đủ sức đi tới chỗ chiếc bàn. Anh mở ngăn kéo, rút ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo. Tư Tồn lại dìu anh trở lại giường. Mới đi được vài bước, người anh đã đầm đìa mồ hôi.

Cô lau khô mồ hôi giúp anh rồi mới nhắc chiếc hộp lên, vừa mở vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

Trong hộp là một con búp bê Nga đáng yêu, kích cỡ tương đương với con búp bê hồi xưa Tịnh Nhiên tặng cô, nhưng con này là búp bê trai. Con búp bê có mắt xanh, tóc vàng, mặc bộ lễ phục truyền thống của nước Nga, giống hệt một tân lang. Mặc Trì cười nói: “Con búp bê gái Tịnh Nhiên tặng em trước kia, em cứ coi như một báu vật vậy. Thật ra, loại búp bê này phải có hai con [lời] thành một cặp. Mấy hôm trước anh đi Bách hóa Hữu Nghị nhìn thấy con búp bê trai này nên mua về tặng em”.

Tư Tồn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cô vuốt ve con búp bê, đỏ mặt nói: “Búp bê gái là em, còn búp bê trai là anh”.

Mặc Trì đặt con búp bê trai bên cạnh con búp bê gái trên đầu giường, cười nói: “Chúng ta không bao giờ rời xa nhau”.

Mặc Trì đã mệt, toàn thân ỉn nóng bừng bừng. Tư Tồn vội đỡ anh nằm xuống, cho anh uống hai viên thuốc hạ sốt. Cô cũng nằm xuống bên cạnh anh. Anh vòng tay ôm chặt lấy cô, dường như sợ có ai đó cướp cô đi mất.

Hôm sau, Mặc Trì vẫn không hạ sốt. Nếu anh cứ tiếp tục sốt cao thì rất có khả năng lá phổi yếu ớt của anh sẽ không chịu đựng nổi, khiến bệnh viêm phổi nhen tính tái phát. Tư Tồn càng lúc càng hồi hộp, sớm biết Mặc Trì vì cô mà ốm tới mức này thì cô thà thất hứa với giáo viên, cũng không tham gia liên hoan hội hè gì nữa. Mặc Trì tỏ ra không hề hấn gì, còn lấy đầu ra mấy lí lẽ rất hoang đường để an ủi cô: “Khoa học đã chứng minh, thỉnh thoảng mắc tí bệnh vặt sẽ giúp giải phóng vi trùng trong cơ thể, như thế sẽ không bao giờ mắc bệnh nặng nữa”.

Tư Tồn đang tra kim cho anh, được nghe thấy tiếng “triết lý” đó, liền quay sang lườm anh một cái, nhưng động tác vẫn hết sức nhẹ nhàng. Tuy nhiên, ven trên tay Mặc Trì quá mỏng, lâu lắm rồi cô lại chưa động tới mũi kim, thế nên tra mấy lần đều không thành công. Tay Mặc Trì đã sưng lên cả mảng. Tư Tồn toát hết mồ hôi, cô nói: “Hay để em gọi y tá tới tra kim cho anh nhé”.

“Không cần đâu. Anh chỉ cần em thôi”, Mặc Trì cười nói.

Tư Tồn đành phải chuyển sang tay kia của anh. Cô lấy dây cao su buộc cổ tay, vỗ vỗ vào mu bàn tay rồi tỉ mỉ tìm vein trên đó. Cô nhắm chuẩn vị trí rồi nín thở tra kim vào. Tra xong, cô căng thẳng tháo dây cao su ra, cũng may lần này đã tra đúng vị trí. Tư Tồn thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh tốc độ của ống truyền, chăm chú nhìn từng giọt nước chảy vào cơ thể anh. Cô chấp hai tay lại, bấm lẩm: “Mong Trời Phật phù hộ cho anh ấy mau khỏi bệnh, hoặc là để con sốt thay anh ấy cũng được”.

Mặc Trì sốt cao, toàn thân rã rời không còn chút sức lực. Nhưng khi nghe thấy lời cầu nguyện của Tư Tồn, bất giác anh cảm thấy có một luồng sinh khí ấm áp dâng trào trong tim. Cô gái bướng bỉnh này vì anh mà dám sẵn sàng chịu bệnh. Sao anh có thể không yêu thương, chiều chuộng cô chứ?

Ngày hôm đó trôi qua thật bình yên. Mặc Trì nằm truyền dịch cả ngày, lúc tỉnh lúc mê nhưng từ đầu đến cuối Tư Tồn luôn bên cạnh anh. Những lúc anh tỉnh, khi thì cô bón cháo, khi lại đọc báo cho anh nghe đỡ chán. Đợi tới khi Mặc Trì đã ngủ, cô dựa vào người anh ngủ gà ngủ gật giống như một chú mèo con ngoan ngoãn. Thời gian anh nằm bệnh bỗng dưng trở thành những phút giây hạnh phúc của cả hai người.

Sau bữa tối, Tư Tồn thu xếp đồ đạc chuẩn bị cho ngày mai quay lại trường. Nhiệt độ cơ thể Mặc Trì dường như lại tăng lên, cô hốt hoảng muốn đi báo với Trần Ái Hoa, nhưng anh đã kéo tay cô lại nói: “Đừng nói với mẹ. Anh chỉ cảm xoàng thôi mà, không cần việc bé xé ra to”. “Anh đã sốt hai ngày nay rồi, còn nói là cảm xoàng sao?”, Tư Tồn lo lắng nói. “Chỉ cần em ở lại bên cạnh anh, ngày mai anh sẽ khỏi thôi”, Mặc Trì lại nói.

Tư Tồn đặt cặp sách xuống rồi quay lại ngồi bên Mặc Trì. Mặc Trì sốt cao, mới tám giờ tối đã mê man muốn ngủ. Tư Tồn quyết định sẽ nằm ngủ cùng anh. Cô thay đồ xong liền chui vào trong chăn, áp cơ thể mềm mại của mình vào sát lồng ngực của Mặc Trì, mang lại luồng khí mát mẻ cho cơ thể đang nóng hầm hập kia.

Mặc Trì vốn đang mê man chuẩn bị thiếp đi, nhưng khi cảm nhận được sự mát lạnh từ cơ thể Tư Tồn, anh bỗng trở nên hưng phấn. Tư Tồn cảm thấy bụng dưới của anh đang căng ra, ý chí sục sôi. Bị nhiệt độ cơ thể anh thiêu đốt, Tư Tồn toàn thân cũng như tê dại, khẽ run lên. Cô “cảnh báo” Mặc Trì: “Đồng chí Mặc Trì, anh đang là bệnh nhân đấy, đừng quên nhiệm vụ của mình”.

Mặc Trì quay người lại ôm chặt lấy Tư Tồn, vui vẻ vùi đầu vào lồng ngực cô, thủ thủ nói: “Yêu cầu của bệnh nhân thì cần được thỏa mãn”.

Một chân anh nâng giữ cơ thể, chuẩn bị tiến công. Tư Tồn thở dồn dập, toàn thân nóng lên nhưng vẫn cố "ngăn" anh: “Anh còn đang sốt, cơ thể sẽ không chịu được đâu”. Mặc Trì cười hi hi xấu tính: “Anh đang khỏe lắm!” Anh bắt đầu tấn công mãnh liệt, chút tỉnh táo cuối cùng trong tâm trí Tư Tồn hoàn toàn bị cảm xúc mãnh liệt của anh lấn át. Họ ôm chặt lấy nhau, dường như đang bay lượn trong không trung, lại có lúc tưởng như bị đốt cháy dưới lòng đất.

Sáng sớm hôm sau, khi sờ trán Mặc Trì, Tư Tồn thật sự không ngờ anh đã không còn nóng nữa. Cơ thể anh tối qua vẫn còn sốt cao hầm hập, giờ đã bình phục hoàn toàn như có kì tích xảy ra. Tư Tồn vui vẻ nói: “Cuối cùng anh cũng hạ sốt rồi”. Mặc Trì cười giảo hoạt: “Bởi vì anh có liều thuốc hạ sốt”.

rất hữu hiệu bên cạnh”. Biết anh đang nói đến chuyện tối qua, mặt cô lập tức đỏ bừng lên, dư vị của cảm xúc mãnh liệt đó vẫn còn đọng lại, khiến cô thật khó lòng mà bình tâm lại được.

Mặc Trì nhìn đồng hồ, thúc giục Tư Tồn: “Nhanh lên, sắp đến giờ em phải lên lớp rồi đấy”.

Tư Tồn nói vọt về không nổi: “Đến chiều em mới đi được không? Sáng nay là giờ Văn học hiện đại của Lưu Trí Hạo, em không đến cũng được. Vu Tiểu Xuân sẽ giúp em điểm danh”.

“Không được như thế. Lưu Trí Hạo với em là chỗ quen biết thân tình như thế, chắc chắn anh ta sẽ phát hiện em không lên lớp. Nhờ anh ta gây khó dễ cho em thì sao? Nên nhớ, em vẫn đang mang lỗi phạt đấy”, Mặc Trì nói. Lưu Trí Hạo bình thường rất hòa đồng với sinh viên nhưng lại vô cùng nghiêm khắc trong chuyện học hành, đặc biệt là vấn đề chuyên cần. Sinh viên đến muộn sẽ bị cảnh cáo, nếu lên lớp không đủ số tiết tối thiểu thì sẽ bị đánh trượt môn đó. Phong thái đó khiến sinh viên vừa yêu quý vừa sợ hãi, luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định với anh ta.

“Lỗi phạt” mãi mãi là vết thương trong tim Tư Tồn. Nhà trường đã đem vũ hội vào buổi liên hoan đón sinh viên mới, vậy mà lỗi phạt “giai cấp Tư sản tự do hóa” của cô vẫn còn lưu đó. Trước khi tốt nghiệp, nếu cô không được xóa bỏ lỗi phạt thì dù thành tích có ưu tú đến đâu cũng không được ra trường. Cô đã vài lần phản ánh với Ban lãnh đạo nhà trường, nhưng họ chỉ bảo cô yên tâm học hành, trước khi tốt nghiệp sẽ xóa bỏ lỗi đó cho cô.

Mặc Trì thấy Tư Tồn ủ rũ, biết mình đã nặng lời liền vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Mau đi thôi, chốc nữa anh còn phải đi làm”.

Tư Tồn gắt lên: “Anh vẫn chưa khỏi bệnh cơ mà”.

Mặc Trì mỉm cười nói với cô: “Bị thương nhẹ thì không được rút khỏi tiền tuyến. Mới chỉ cảm cúm xoàng đã trốn làm thì sao kiến thiết đất nước được chứ?”

Tư Tồn sờ trán anh, quả thực thấy không vấn đề gì mới nói: “Thôi được rồi, đằng nào sau bốn giờ chiều em cũng không có tiết, em sẽ tới cơ quan đợi anh tan làm”.

Cô giúp việc đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng trên bàn. Tư Tồn cầm một cây quẩy lên gặm, rồi nhờ cô giúp việc nấu cho Mặc Trì một bát cháo tiêu mỡ vì những thứ quá nhiều dầu mỡ như quẩy không tốt cho sức khỏe người bệnh. Miệng vẫn còn gặm miếng quẩy, cô đã vội vàng nhảy lên xe đạp về trường.

Cuối cùng, cô cũng kịp giờ lên lớp môn Lịch sử Văn học hiện đại của Lưu Trí Hạo. Lưu Trí Hạo rất năng nổ, sáng tạo trong các hoạt động ngoại khóa, nhưng phong cách giảng dạy lại hơi khô khan. Vốn dĩ nội dung bài giảng về Lịch sử Văn học hiện đại không nhiều, Lưu Trí Hạo lại không có mấy kinh nghiệm giảng dạy, Tư Tồn nghe giảng mà thấy nhạt nhẽo vô vị. Cô bắt đầu suy nghĩ xem tiết sau sẽ làm thế nào để chạy đến giảng đường số Bốn nhanh nhất.

Kỳ này Tư Tồn chọn hai môn tự học là nghe và nói tiếng Anh vào mười một giờ sáng thứ Hai hàng tuần. Hai môn này sẽ bắt đầu ngay sau khi kết thúc tiết học của Lưu Trí Hạo được năm phút. Cô đang ngồi ở tầng Đông giảng đường số Năm, còn môn nghe nói tiếng Anh lại ở tầng Tây giảng đường số Bốn, chỉ cần bỏ lỡ một phút là thành ra đến muộn mất rồi. Nghe nói, số sinh viên chọn học môn này cực kì đông, chậm trễ một chút thì không còn chỗ để ngồi.

Tan tiết học, Tư Tồn vội vã tạm biệt Vu Tiểu Xuân rồi lao ra khỏi giảng đường số Năm, băng qua đường cái để tới giảng đường số Bốn. Khi cô mới đặt chân vào tầng Tây đã nghe thấy tiếng chuông báo giờ vào lớp vang lên chói tai. Tư Tồn thở hắt hên, cuối cùng cũng kịp vào lớp trước khi giáo viên bước vào. Giảng đường quả nhiên đã đông nghịt không còn một chỗ trống, đến lối đi cũng xếp thêm đầy ghế. Tư Tồn mặt đỏ bừng bừng, đưa mắt nhìn tứ phía. Đột nhiên có một nam sinh đứng dậy, chừa ra một chỗ trống. Một nam sinh khác ngồi cạnh đó vẫy tay gọi: “Tư Tồn, mau lại đây, anh đã giữ cho em một chỗ đây này”. Tư Tồn ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra đó là Giang Thiên Nam.

Toàn bộ ánh mắt trong giảng đường đổ dồn về phía Tư Tồn. Cô vội xua tay nói: “Có người ngồi rồi, tôi không ngồi đâu”.

Giang Thiên Nam lớn tiếng nói: “Tôi đã nói với anh ta trước rồi, chỗ này tôi giữ cho em. Em đã đến thì anh ta phải rời đi”.

Cả giảng đường vang lên một tràng xuyết xoa. Giáo viên bước vào lớp, không hài lòng nói: “Muốn học tiếp thì mau mau ổn định vị trí, không học thì cũng đừng làm ảnh hưởng tới người khác”.

Tư Tồn ngại ngùng vạ phần, liền cúi thấp đầu, bước mau tới bên cạnh Giang Thiên Nam rồi lấy sách vở ra.

Cô không cách nào tập trung được vào bài giảng. Biết rõ mồn một ý đồ của Giang Thiên Nam mà lại phải ngồi cạnh anh ta, thật đúng là vô cùng khó xử. Cô cố ý quay đầu đi không nhìn Giang Thiên Nam nhưng lại có cảm giác như mình đang làm bộ làm tịch nên liền ngồi thẳng lại, cúi gằm xuống nhìn quyển sách.

Cô thầm nhủ, chỉ cần Giang Thiên Nam quay sang nói chuyện hoặc giở trò gì đó, cô sẽ lập tức đứng dậy rời đi, cùng lắm là không học môn này nữa. Đằng nào nhà trường cũng quy định không tính kết quả môn tiếng Anh vào thành tích chung. Không ngờ Giang Thiên Nam chăm chú nghe giảng như không hề có cô ngồi kế bên. Đúng là đã tưởng tượng quá nhiều rồi, Tư Tồn vội định thần và tập trung nghe giảng.

Bước vào thập niên 80, nguồn tư liệu học tiếng Anh ngày càng dồi dào. Sau khi giáo viên giảng xong trọng tâm bài học liền mở máy thu âm, phát đi một đoạn băng. Giang Thiên Nam vừa nghe vừa ghi chép lại, cho thấy khả năng nghe tiếng Anh của anh ta không hề tồi. Thành tích tiếng Anh của Tư Tồn cũng rất khá, nhưng thứ mà cô học là “tiếng Anh câm”. Đọc và viết đối với cô không thành vấn đề, nhưng nghe nói lại rất kém. Đoạn băng giáo viên vừa bật, cô chỉ có thể hiểu lơ mơ mà thôi.

Đoạn băng vừa phát xong, giáo viên lập tức cho cả lớp thực hành, mời từng cặp sinh viên mô phỏng lại bài hội thoại vừa nghe. Những sinh viên chọn môn này phần lớn đều là thành viên tích cực trong câu lạc bộ “góc Anh ngữ”. Họ không sợ nói nhiều nên nhiệt liệt hưởng ứng sự sắp xếp của giáo viên. Tur Tồn hơi thần người ra, người cùng bàn với cô chẳng phải Giang Thiên Nam sao? Đừng là tránh vô đưa gặp vô đưa. Cô vốn dĩ đã định không nói năng gì, nhưng yêu cầu của giáo viên không thể không thực hiện.

Cô khó chịu nhìn Giang Thiên Nam, tỏ thái độ không muốn hợp tác. Giang Thiên Nam bắt đầu lên tiếng. Anh ta phát âm rất chuẩn, khẩu ngữ lưu loát nhưng giọng nói không có cảm xúc như Mặc Trì. Tur Tồn chau mày, đợi anh ta nói hết mới tiếp tục phần nói của mình.

“You have such beautiful voice” (Giọng nói của em rất hay) Sau khi luyện tập xong, Giang Thiên Nam đã nói như thế.

Tur Tồn trừng mắt lên nhìn anh ta, sau đó cô quay sang nói chuyện với hai bạn khác vì không muốn lãng phí một câu nào với con người này.

Sau khi cho sinh viên luyện tập xong, giáo viên nói: “Sau đây xin mời một cặp lên bục giảng nói lại đoạn hội thoại vừa rồi. Lúc này tôi có chú ý, cặp hoàn thành việc luyện tập nhanh nhất là hai bạn ở giữa này”. Giáo viên bước xuống khỏi bục giảng, đi tới bên Giang Thiên Nam và Tur Tồn.

Nửa sau của tiết học, Tur Tồn gần như không cho vào đầu được thứ gì. Lúc này lên bục giảng, vì quá hồi hộp, cô nói áp a áp ứng, tương phản hoàn toàn với phong thái tự tin của Giang Thiên Nam. Khi rời khỏi bục giảng, cô còn không cẩn thận, vấp chân, suýt ngã. May nhờ Giang Thiên Nam phản ứng nhanh, đưa tay ra đỡ lấy cô. Cả lớp học cười vang, Tur Tồn lúc đó chỉ muốn độn thổ cho rồi.

Một ngày Chủ nhật lại đến, Mặc Trì đã hoàn toàn bình phục. Tuần vừa rồi, hầu như ngày nào Tur Tồn cũng về nhà thăm anh, rồi lại tắt bật quay lại trường trước khi báo vệ khóa cửa. Bảy ngày ngắn ngủi trôi qua, cô đã gầy rộc cả đi. Chiều tối Chủ nhật, trước khi cô quay lại trường, Mặc Trì đã chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ ăn ngon. Anh còn dặn cô giúp việc nấu một hộp sườn chưng để cô và các chị em trong phòng 302 cùng thưởng thức.

Tur Tồn vui mừng vòng tay ôm lấy Mặc Trì, cắn nhẹ lên cổ anh. Mặc Trì thật không hổ là một người chồng tốt, không chỉ lo cho cô được ăn ngon, ăn no, mà còn để tâm giúp cô “ngoại giao” với bạn bè. Mấy năm qua, các cô gái trong phòng 302 được thưởng thức không ít gà, vịt, thịt, cá, hoa ngon, quả lạ mà “người thân” của Tur Tồn gửi tới.

Vừa bước vào phòng kí túc xá, Tur Tồn đã nhìn thấy trên chiếc bàn đặt ở giữa phòng một bó hoa lớn. Hoa hồng tươi rói, đỏ như lửa cháy, được gói trong giấy bọc nhiều màu sắc, trông rất bắt mắt. Hồi còn nhỏ, Tur Tồn hay hái hoa hồng dại bên đường mang về cho mẹ làm món bánh đường hoa hồng. Kiểu hoa hồng được gói cầu kì thế này cô mới chỉ nhìn thấy trong phim điện ảnh Liên Xô.

“Hoa của ai đấy? Mau để sang một bên đi, mình mang đồ ăn ngon về cho mọi người đây”. Tur Tồn xách nhiều đồ đến rã cả tay rồi. Cô cũng thích hoa, nhưng trước nhất phải đặt hai túi đồ ăn này xuống mới được.

“Cậu còn hỏi à? Đây là hoa Giang Thiên Nam tặng cậu đấy”, Đồng Lệ Bình nói.

Tur Tồn kinh ngạc tới mức suýt nữa đánh rơi hai túi đồ trên tay: “Anh ta tặng mình cái này làm gì?”

“Đương nhiên là vì muốn cưa cẩm cậu rồi”, Trương Kế Phương nói,

Vu Tiểu Xuân nhanh tay mở hết những túi đựng đồ ăn ngon mà Tur Tồn mang tới, rồi nhón tay lấy một miếng sườn lên gặm, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Giang Thiên Nam cũng lãng mạn đấy chứ, còn nhờ đám con gái lớp anh ta mang hoa đến tặng cậu. Tô Hồng Mai còn tưởng bỏ là tặng cô ta cơ, nhưng cuối cùng đã thất vọng tràn trề”. Từ lúc Giang Thiên Nam bắt đầu “chiến dịch” theo đuổi Tur Tồn lần thứ hai thì giữa cô và Tô Hồng Mai cũng bắt đầu xảy ra chiến tranh lạnh.

Tur Tồn tròn trĩnh mắt nhìn bó hoa rồi nói: “Anh ta làm như vậy thật không nên chút nào”.

“Nếu cậu thích anh ta thì đây là chuyện tốt. Còn nếu không thích thì là chuyện xấu. Ý cậu thế nào?”, Vu Tiểu Xuân nói.

Tur Tồn ngồi trên giường Vu Tiểu Xuân, mắt cứ tròn trĩnh nhìn bó hoa, như thể nhìn mãi thì bó hoa phiền toái ấy sẽ ngay tức thì tự biến mất vậy. Cô nói chắc như đinh đóng cột: “Giữa mình và anh ta không đời nào có chuyện yêu đương được”.

“Giang Thiên Nam cũng được đấy chứ”.

Tur Tồn cứ nghĩ đến Giang Thiên Nam là lại giận sôi người, cô nói: “Cậu thấy anh ta tốt thì đi mà thích anh ta”.

Vu Tiểu Xuân hiểu tính cách ương bướng của Tur Tồn, một khi cô ấy đã lên cơn cố chấp thì cách tốt nhất là cứ mặc kệ. Vu Tiểu Xuân cảm sách đập đập vào lưng Tur Tồn rồi nói: “Mau lên giường của cậu đi, mình muốn ngủ rồi”.

Tur Tồn nằm lăn qua lăn lại trên giường. Bó hoa Giang Thiên Nam tặng cô chẳng khác nào một quả bom hen giờ, về yên lặng đầy đe dọa nằm trong một góc phòng.

Sáng hôm sau Tur Tồn lại có môn tiếng Anh, vì thiếu ngủ nên cô cứ gà gà gât gât. Cô không nỡ bỏ tiết tiếng Anh một tuần chỉ có một buổi này. Vừa hết giờ của Lưu Trí Hạo, cô đã chạy thực mạng lên phòng học tiếng Anh. Khi vào tới giảng đường, cô lại nghe thấy tiếng Giang Thiên Nam hét lên: “Tur Tồn, anh giữ chỗ cho em ở đây này”.

Cô bức dọc quay đầu lại nhìn. Tối qua, quá phiền não về chuyện bó hoa, cô đâm ra quên mất trong giờ tiếng Anh còn có “ông thần” giữ chỗ này. Anh ta cũng cố chấp đấy chứ, tuần trước chiếm chỗ cho cô, tuần này cũng vậy. Thấy khuôn mặt giáo viên lộ vẻ không vui, Tur Tồn nhanh nhẩu nói với cô gái

đứng ngay sát đường đi: “Bạn ơi phiền bạn dịch vào trong một chút”. Sau đó cô nhờ hai người ngồi bên phải dịch sang trái, nhờ đó cô có thể tách xa Giang Thiên Nam một chút.

Sau khi tan học, Tư Tồn không xuống tầng ngay mà đợi mọi người về hết mới quay sang nói với Giang Thiên Nam: “Lần sau anh không cần giữ chỗ cho tôi nữa đâu”.

Giang Thiên Nam nhét sách vào cặp rồi nói: “Vì muốn giữ chỗ cho em tôi mới chọn học môn này”.

“Anh không cần thiết phải uống công như thế, không ích gì đâu. Còn nữa, anh bảo ai mang bó hoa đó đến thì nhắc người ấy tới lấy lại đi”.

Giang Thiên Nam không ngờ tình huống lãng mạn anh ta dày công nghĩ ra lại bị Tư Tồn phủ phàng từ chối. Anh ta không nén nổi, liền to tiếng với cô: “Sao em lại ghét anh? Trước đây không phải chúng ta vẫn tốt với nhau sao?”

Tư Tồn lạnh lùng đáp: “Tôi không ghét anh, chỉ có điều chúng ta không thể. Anh đừng lãng phí thời gian với tôi nữa”.

Giang Thiên Nam mỉm cười, dịu dàng nhìn Tư Tồn: “Chưa thử sao em biết là không thể? Anh thật sự là người rất tốt đấy”.

Tư Tồn nghiêng răng, mặt nghiêm lại: “Tôi đã kết hôn rồi”.

Giang Thiên Nam lại mỉm cười, xoa đầu cô: “Cô ngốc này, đừng đem chuyện trẻ con đó ra lừa anh, anh không tin đâu. Nghe nói em và Vu Tiểu Xuân đã hứa với nhau sẽ không yêu đương gì suốt bốn năm đại học đúng không?”

“Sao anh biết?”, Tư Tồn cau mày hỏi.

“Tô Hồng Mai kể hết cho anh nghe rồi. Cô ấy kể về tất cả mọi người trong phòng 302, nhưng anh chỉ ấn tượng sâu đậm nhất với mình em thôi”, Giang Thiên Nam nói về đặc ý.

“Anh nên tiếp tục với Tô Hồng Mai thì hơn, cô ấy thật sự quan tâm đến anh đấy”, Tư Tồn nói.

Giang Thiên Nam gờ tay lên, ra hiệu cho cô dừng lại: “Không phải vì Tô Hồng Mai nên em mới lờ anh chứ? Anh nói cho em biết, anh và Tô Hồng Mai đã không còn bất cứ quan hệ gì, sau này cũng không có”. Anh ta lôi từ túi quần ra hai tấm giấy mỏng rồi đưa cho Tư Tồn một tấm: “Anh mời em đi xem phim Chuyện tình núi Lư, chắc chắn em sẽ thích”.

“Tôi không thích, cũng không muốn xem”, Tư Tồn bị quấy rầy đến mức bực mình. Trong lúc kích động cô đã xé tan tờ vé xem phim thành nhiều mảnh vụn rồi quay người chạy đi.

“Không được, em phải giải thích rõ ràng với anh!”, Giang Thiên Nam dường như đã nổi điên. Anh ta quyết bám theo Tư Tồn không chịu buông tha.

“Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi. Anh tin hay không thì tùy”, Tư Tồn lớn tiếng hét lên. Lúc này đang là thời gian ăn trưa, mọi người qua lại không ngớt, một đám đông sinh viên hiếu kì vây quanh xem chuyện gì đang xảy ra. Tư Tồn chưa từng gặp phải tình huống này, cô hoảng hốt, quay người sang đánh Giang Thiên Nam. Giang Thiên Nam mặc kệ đám người hiếu kì xung quanh, kéo cô ra cầu thang, một tay ấn người cô vào tường rồi hôn lên môi cô.

Tư Tồn sợ hãi, thấy tim mình như đã ngừng đập, nước mắt trào ra, hai tay nắm chặt cổ sức đẩy Giang Thiên Nam ra. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của anh ta. Sự phản kháng của cô càng thôi thúc ham muốn chinh phục của Giang Thiên Nam. Anh ta áp chặt người vào Tư Tồn, ra sức thưởng thức bờ môi ngọt ngào. Tư Tồn tức thời thở không ra hơi. Cô không động đậy được, chỉ biết dùng răng cắn Giang Thiên Nam. Mùi máu tanh nhanh chóng lan khắp khoang miệng khiến cô muốn nôn. Giang Thiên Nam cuối cùng cũng thấy đau, liền buông cô ra rồi cúi xuống đất nhổ bãi nước bọt đầy máu. Đám người kinh ngạc ò lên khiến anh ta đột nhiên bình tĩnh trở lại, đưa mắt nhìn xung quanh. Có người đang im lặng quan sát, có người bàn tán sôi nổi, còn có nữ sinh đưa tay ra bịt mắt, như thể đang nhìn thấy một thứ dịch bệnh kinh tởm vậy.

Giang Thiên Nam tức tốc cởi áo khoác ngoài của mình ra, trùm lên đầu Tư Tồn rồi ôm cô bước ra bên ngoài. Tư Tồn khóc đã mềm nhũn cả người nhưng vẫn cố sức phản kháng. Giang Thiên Nam khẽ quát: “Mau đi, anh làm thế này vì muốn tốt cho em thôi”.

Giang Thiên Nam vừa kéo vừa lôi Tư Tồn xuống tầng. Cô đã hoảng sợ quá độ, đến mức gần như mất hết năng lực hành động. Xuống đến tầng một, hai chân cô đã nhũn cả ra, không sao bước đi được nữa. Đám sinh viên dưới tầng đã nhìn thấy cảnh đó. Giang Thiên Nam nghiêng răng, vòng tay qua eo cô rồi nhắc bổng cô lên, đưa về kí túc. Lúc ấy, Tư Tồn đã ngất đi rồi.

Khi Giang Thiên Nam đưa Tư Tồn về đến phòng, gặp Tô Hồng Mai cũng đang ở đó, liền đưa mắt nhìn cô lạnh lùng. Giang Thiên Nam lấy lại áo khoác, vừa mặc lên người vừa nói với Vu Tiểu Xuân: “Tôi gây ra họa rồi, em hãy chăm sóc cô ấy giùm tôi”.

Vu Tiểu Xuân giậm chân hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Một hai câu không nói hết được. Tôi đi mua com cho cô ấy đã. Em hãy canh chừng cô ấy, nhất thiết không được để cô ấy một mình trong phòng”, Giang Thiên Nam nói.

Trường đại học vào thập niên 80 có quy định cực kì nghiêm ngặt về tình yêu sinh viên, chuyện yêu đương hãn hữu lắm mới xảy ra. Chuyện lần này chắc chắn không thua kém gì tin tức nóng hổi trên trang nhất các tờ báo. Rất nhiều người hào hứng bàn tán sự kiện này, câu chuyện chẳng mấy chốc thành ra tam sao thất bản.

Bản sao thứ nhất: Tư Tồn là người xen vào giữa chuyện tình cảm của Giang Thiên Nam và Tô Hồng Mai. Trước cô gái bạo dạn, coi mở như thế, Tô Hồng Mai không phải là đối thủ xứng tầm.

Bản sao thứ hai: Cô gái nông thôn nghèo Tư Tồn phải lòng anh con trai cán bộ cao cấp Giang Thiên Nam đã không từ thủ đoạn, dùng cả cách thức cực đoan nhất để chiếm được cảm tình của Giang Thiên Nam.

Bản sao thứ ba: Tư Tồn và Giang Thiên Nam vốn là tình nhân. Tư Tồn bắt Giang Thiên Nam hôn mình trong giảng đường nhưng Giang Thiên Nam không chịu khiến cô giận dữ. Giang Thiên Nam đành đuổi theo hôn cô...

Tuy lúc rời khỏi giảng đường, Giang Thiên Nam đã lấy áo trùm kín đầu Tư Tồn nhưng mọi người vẫn nhận ra cô. Họ rỉ tai nhau: “Nữ diễn viên chính thứ nhất, Chung Tư Tồn, sinh viên năm thứ ba Khoa Trung văn, xinh đẹp, học hành giỏi giang, ngoan ngoãn hiền lành. Không ngờ lại là loại người trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài trong sáng, thuần khiết”. Không biết ai đó còn ác ý lật lại chuyện vũ hội năm xưa của cô. Chung Tư Tồn mới vào trường học đã tham gia vũ hội bí mật do con cái lãnh đạo cao cấp tổ chức, ngay từ lúc đó cô đã nuôi âm mưu làm quen với các chàng trai thuộc “tầng lớp trên”.

Tiếng xấu “cô gái lưu manh”: “sinh viên xấu” gắn lên cái tên Tư Tồn cứ thế một đồn mười, mười đồn trăm. Đến buổi chiều, tin này đã kinh động đến Chủ nhiệm khoa và Hiệu trưởng nhà trường.

Tư Tồn đã tỉnh dậy nhưng tinh thần vô cùng suy sụp. Cô chỉ nằm trên giường khóc rống. Giang Thiên Nam mua com đặt ở đầu giường, cô chẳng buồn ăn lấy một miếng. Vu Tiểu Xuân nói với Giang Thiên Nam: “Anh mau đi đi, đừng làm cô ấy kích động thêm nữa”. Giang Thiên Nam đành nói: “Tôi ở phòng 405 kí túc xá nam. Có chuyện gì nhất định phải báo cho tôi biết”.

Giang Thiên Nam đi khỏi phòng 302, Tô Hồng Mai cũng ra ngoài. Vu Tiểu Xuân an ủi Tư Tồn: “Cậu đừng sợ, anh ta đã đi rồi”. Tư Tồn vẫn nhất quyết ôm khư khư tấm chăn, trùm đầu kín mít. Vu Tiểu Xuân thở dài nói tiếp: “Hay cậu ngủ thêm một lúc đi, biết đâu khi tỉnh dậy sẽ quên hết mọi việc”.

Nhưng Tư Tồn không có cơ hội ngủ tiếp vì có người chạy từ ngoài vào báo tin, giáo viên của Phòng Quản lí sinh viên sắp đến tìm Tư Tồn hỏi chuyện. Vu Tiểu Xuân mặc kệ Tư Tồn phản kháng, vẫn kéo cô ra khỏi chăn, dùng khăn ẩm lau mặt, chải lại đầu tóc cô cho chỉnh tề. Chuyện này vốn dĩ đã khó nói rõ ràng, nếu để giáo viên nhìn thấy bộ dạng bù xù, ủ rũ này thì sự việc chắc chắn sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Không bao lâu sau, hai cô giáo của Phòng Quản lí sinh viên đã bước vào phòng. Một người ngoài bốn mươi tuổi, một người ngoài hai mươi tuổi. Họ đều mặc áo bông màu xám, tóc ngắn chỉnh tề, còn dùng kẹp tóc kẹp lại hết những sợi tóc thừa ra đằng sau.

Cô giáo lớn tuổi hơn mở lời trước: “Ai là Chung Tư Tồn?” Tư Tồn đã khóc đến sưng húp mặt mày, Vu Tiểu Xuân đứng bên cạnh tỏ ra có phần lo lắng. Cô giáo đó nói tiếp: “Tôi họ Trương. Chung Tư Tồn, em hãy tường thuật lại sự việc xảy ra trưa nay ở lớp học”.

Nước mắt Tư Tồn lại trào ra, cô cắn chặt môi, ra sức lắc đầu. Bao nhiêu người đã chứng kiến chuyện đó, cô còn biết nói gì đây?

Cô giáo trẻ liền quát: “Khóc cái gì mà khóc? Dám làm mà làm không có mặt mũi kể lại sao?”

“Tư Tồn đã làm gì ạ?”, Vu Tiểu Xuân liền hỏi vặn lại.

Cô giáo trẻ đó lại trợn mắt lên nhìn: “Ở đây không có việc của em, đừng chen mồm vào”.

Vu Tiểu Xuân im bật. Cô giáo Trương liền quay sang lờm cô giáo trẻ kia một cái, rồi nhẹ nhàng nói: “Tiểu Lý, chỉ cần điều tra rõ ràng sự việc là được rồi”.

Cô giáo họ Lý kia khoa trương rút từ trong túi vải màu đen ra một cuốn sổ to ngang lòng bàn tay, chuẩn bị ghi chép: “Chung Tư Tồn, em hãy thành khẩn khai ra rốt cuộc đầu đuôi sự việc ra sao? Chồng đối không có tác dụng gì đâu, Giang Thiên Nam đã nói hết rồi”.

Vu Tiểu Xuân không kiềm chế được, lại tiếp tục xen vào: “Tư Tồn phạm lỗi gì mà phải khai báo ạ? Cô ấy làm sao mà phải chống đối? Tư Tồn là người bị hại, trước giờ Giang Thiên Nam luôn là người theo đuổi cô ấy, nhưng chưa bao giờ được đáp lại”.

Cô giáo họ Lý tức giận đập mạnh cuốn sổ xuống bàn, quát lên: “Nếu em tiếp tục làm ảnh hưởng tới công việc điều tra của chúng tôi thì chúng tôi sẽ mời em ra ngoài”.

“Đây là phòng của chúng em, em là nhân chứng”, Vu Tiểu Xuân nói

Cô giáo họ Trương khá đứng tuổi, kinh nghiệm cũng dày dặn hơn. Cô đưa mắt nhìn một lượt toàn bộ căn phòng, lập tức nhận ra một bó hoa hồng lớn ở góc phòng, liền hỏi Vu Tiểu Xuân: “Hoa này là của ai?”

Vu Tiểu Xuân không nói gì. Cô giáo họ Trương mỉm cười đầy ngụ ý: “Tôi nghe nói hôm qua Giang Thiên Nam đã cắt trộm không ít hoa trong vườn trường, chắc đây chính là số hoa bị cắt trộm đó. Sao nó lại chạy được đến phòng các em?”

Câu nói móc máy của cô giáo Trương quả thực khiến Vu Tiểu Xuân bị kích động, cô lớn tiếng nói: “Các cô đến điều tra hay đến định tội? Trong chuyện này Tư Tồn mới là người bị hại. Cô ấy bị Giang Thiên Nam cưỡng hôn, không phải tự nguyện”.

Cô giáo họ Lý tiếp tục xĩa xối: “Tôi chỉ biết câu, nếu không muốn người ta biết chuyện xấu thì đừng có làm”.

“Em xin hỏi, Tư Tồn đã làm chuyện gì xấu? Cho dù cô ấy có chủ động hôn người ta thì đã làm sao? Đến Điện ảnh đại chúng năm ngoái cũng đã cho

đăng họa báo có ảnh người ta hôn nhau rồi!”, Vu Tiểu Xuân vận lại. Điện ảnh đại chúng mà Vu Tiểu Xuân nói đến là một tạp chí điện ảnh ngoại quốc được xuất bản vào mùa hè năm 1979, lúc mới xuất hiện đã gây xôn xao dư luận.

Cô giáo họ Lý cười nhạt: “Điện ảnh đại chúng cho đăng họa báo có cảnh hôn nhau, nhưng đừng quên đó là giai cấp Tư sản, là suy đồi thối nát. Chuyện hôm nay Chung Tư Tồn làm về bản chất có khác gì thứ rác rưởi đó”.

Cô giáo họ Trương nhận thấy cuộc điều tra sắp biến thành cuộc biện luận giữa Vu Tiểu Xuân và cô giáo họ Lý, vội vã hắng giọng, ngắt lời họ: “Hai người đừng nói gì nữa, để Tư Tồn nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô ta lại quay sang Tư Tồn: “Chung Tư Tồn, em đừng sợ, nếu cuối cùng chứng minh được em là người bị hại, các thầy cô giáo sẽ giành lại công bằng cho em”.

Tư Tồn vẫn ngồi yên ở đó. Cô đã khóc nhiều tới mức cổ họng khàn đặc không nói được gì, còn hai mắt sưng húp. Từ đầu đến cuối, cô mím chặt môi, không nói một câu. Đường như cô tưởng rằng, chỉ cần không nói ra lời thì sự việc cũng coi như chưa từng xảy ra, nó chỉ như một cơn ác mộng vậy thôi.

Ngồi thêm một lúc, cô giáo họ Trương biết hôm nay cũng không hỏi han được gì, bèn quay sang nói với cô giáo họ Lý: “Chúng ta đi thôi, về phòng dữ liệu kiểm tra lại hồ sơ của em ấy rồi gọi người nhà đến đón về”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nóng hơn lửa, lạnh hơn băng

Những gì Giang Thiên Nam khai báo với Phòng Quản lý sinh viên, đó là: Họ là một đôi tình nhân sinh viên quang minh chính đại. Không hỏi được gì thêm từ phía anh ta nên hôm sau cô giáo Trương mới tới phòng dữ liệu kiểm tra hồ sơ của Tư Tồn. Cô muốn xem cô sinh viên năm thứ ba to gan ngông cuồng này đã có “thành tích” gì trong quá khứ.

Hồ sơ sinh viên của Tư Tồn có thể coi là tấm gương học tập cho sinh viên toàn trường. Thành tích năm nào của cô cũng nằm trong top ba, nhưng chưa từng nhận được bất cứ giải thưởng hay giấy khen gì của trường. Nguyên nhân chính là lỗi phạt “giai cấp Tư sản tự do hóa” từ năm thứ nhất.

Cô giáo Trương lắc đầu nói với cô giáo Lý: “Đây là loại sinh viên gì thế? Giai cấp Tư sản tự do hóa, quan hệ yêu đương lãng nhãng thì học giỏi để làm gì? Tôi chỉ thích những sinh viên dần dần một chút nhưng biết nghe lời, dễ quản lý. Ôi...” Cô giáo Lý chưa kịp đáp lời thì cô giáo Trương đã lại có thêm phát hiện mới khi nhìn thấy mục tình trạng hôn nhân của Tư Tồn ghi “đã kết hôn”.

Nếu đã kết hôn mà lại để xảy ra chuyện này, vậy thì tính chất sự việc sẽ thành “lỗi sống có vấn đề”. Cô giáo Trương lập tức bấm số điện thoại trên hồ sơ, gọi đến nhà họ Mặc.

“A lô”, cô giáo Trương nói: “Xin nhờ gọi chồng của Chung Tư Tồn nghe điện thoại”.

Mặc Trì vào giờ này đang ở cơ quan, hàng ngày người nhận điện thoại ở nhà họ Mặc là cô giúp việc. Không hiểu có chuyện gì xảy ra, cô giúp việc liền cho cô giáo Trương số điện thoại cơ quan của Mặc Trì. Một phút sau, Mặc Trì đã nhận được điện thoại của cô giáo Trương.

Cuộc điện thoại này làm cho anh thực sự hoang mang. Người phụ nữ lớn tuổi trong điện thoại nói, Tư Tồn có hành vi suy đồi đạo đức ở trường, mời người nhà tới họp tác điều tra. Mặc Trì tưởng như người ở đầu dây bên kia đang đùa mình. Hôm qua họ vẫn còn ở bên nhau, sao hôm nay cô đã làm chuyện suy đồi đạo đức được?

Anh lập tức xin nghỉ phép, vội vàng đến Đại học Phương Bắc. Anh không muốn đi nhờ xe của bác Chương, đây là chẳng phải sự việc có thể làm lớn lên. Nhưng Cục Dân chính cách Đại học Phương Bắc rất xa, nếu đi bộ đến đó anh chắc chắn sẽ không chịu nổi. Chỉ còn cách đi xe buýt mà thôi.

Sau nửa tiếng đồng hồ đứng đợi ở bến xe, anh mới thấy chiếc xe buýt thông thả đi tới. Người đợi xe ở ạt chen lên, Mặc Trì bị đẩy ra sau cùng. Nhưng vừa đứng trước cửa xe, anh đã ngớ người ra. Bậc cửa cách mặt đất chừng nửa mét, chiếc nạng của anh làm sao với tới. Nếu không dùng nạng, chỉ dựa vào lực của một bên chân, anh cũng không tài nào nhảy lên xe được. Trong giây lát, khuôn mặt Mặc Trì trắng bệch không còn giọt máu.

“Người tàn tật muốn lên xe thì phải có người nhà đi cùng, nếu không đừng đi nữa”. Tài xế xe buýt nói rồi liền đóng cửa xe lại.

Chuyện của Tư Tồn lúc này đã choán hết tâm trí Mặc Trì, anh chẳng sức đâu mà để ý đến việc bị sỉ nhục nữa, liền đưa hai tay bám lấy cửa xe, khẩn cầu nói: “Đồng chí! Tôi có việc gấp!” Tài xế mở cửa xe ra, Mặc Trì bèn dùng sức của đôi tay bò lên. Nhân viên bán vé vội chạy tới giúp anh cầm cây nạng, anh còn chưa kịp đứng vững thì xe đã lao vụt đi.

Tâm trạng Mặc Trì bây giờ đang vô cùng rối bời, cảm xúc có phần phức tạp. Một đằng, nỗi lo lắng cho Tư Tồn choán hết thần trí anh. Cô bé chỉ biết hung dữ với chồng này, trước mặt lãnh đạo nhà trường chắc chắn sẽ sợ hãi có rúm người lại cho mà xem. Cô chỉ còn biết trông chờ vào anh mà thôi. Anh cũng đang gắng hết sức đến bảo vệ cô, nhưng vừa mới bắt đầu đã bị xúc phạm nặng nề như vậy. Mặc Trì trong lòng không khỏi tự trách mình, ai bảo anh mang bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này chứ? Phần chân trái thì trống huơ trống hoác, cái chân duy nhất còn lại không đủ sức giúp anh lên xe buýt như một người bình thường. Lúc này, toàn bộ hành khách trên xe đều đổ dồn ánh mắt về phía anh. Một chàng trai ngồi gần cửa xe chủ động đứng dậy nhường chỗ, không kịp để anh thoái thác, đã ấn luôn anh xuống ghế.

Cô gái đứng gần đó lên tiếng khen ngợi: “Anh tốt thật đấy!”

“Có gì đâu, tôi học Lôi Phong làm việc tốt mà”, chàng trai cười nói.

Đầu đó trên xe phát ra những tràng cười rôm rả. Mặt Mặc Trì xám lại, trông còn đáng sợ hơn bầu trời trước cơn mưa bão.

Khi mới hòa nhập lại với xã hội, anh đã nhận được không ít sự quan tâm tận tình, ơ cơ quan, vì người ta nể mặt ba anh nên luôn tôn trọng anh. Người ta cố gắng đối xử với anh như với một người khỏe mạnh, không cố ý nhìn chằm chằm vào chân anh. Nhưng lúc này đây, mọi người trên xe đều hiếu kỳ quan sát cái chân tàn tật của anh, thậm chí có người còn chỉ trỏ nài nọ. Anh tưởng rằng khi có Tư Tồn rồi, anh sẽ không thêm bận tâm đến ánh mắt của người khác nữa, nhưng bây giờ, anh thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi. Anh nắm chắc tay cầm, kim chế bản thân để khỏi liêu lĩnh nhảy xuống xe hòng trốn chạy những ánh mắt vô tình đó.

Đại học Phương Bắc nằm gần bến cuối cùng, lúc này xe đã thừa thớt người. Lúc xe vào bến, nhân viên bán vé diu anh xuống, còn thiện ý nói với anh: “Về sau anh ra ngoài nhớ kèm người đi cùng, đi một mình thế này bất tiện lắm”.

Trái tim Mặc Trì đau như bị đâm một nhát. Anh hoảng loạn gạt đầu, chân vừa chạm đất, liền vội vã đi ngay về phía cổng trường. Anh thấy như không phải mình đi cứu Tư Tồn nữa mà là để cô cứu anh.

Trên đường đi Mặc Trì vừa hỏi han, vừa nhìn biển chỉ dẫn, cuối cùng cũng đến được Phòng Quản lý sinh viên. Cô giáo Trương không chỉ kinh ngạc mà còn có chút hào hứng khi nhìn thấy Mặc Trì: “Anh thật sự là chồng của Chung Tư Tồn sao?”

Hóa ra chồng cô là một người tàn tật, chẳng trách cô lại thành ra như thế.

“Tư Tồn ở đâu? Các người đã làm gì cô ấy?”, Mặc Trì trầm giọng nói.

“Chúng tôi làm được gì Chung Tư Tồn chứ? Anh hãy tự mình đi hỏi xem vợ anh đã làm gì”, cô giáo Trương nói.

Cô giáo Trương đưa Mặc Trì đến phòng kí túc xá của Tư Tồn. Tầng ba là một bài toán khó với anh, mỗi khi leo lên được một tầng anh lại nghỉ ngơi giây lát. Cô giáo Trương động lòng trắc ẩn, muốn diu anh lên nhưng bị anh đẩy ra. Anh phải giữ chút thể diện cuối cùng của mình.

Khu kí túc xá của nữ sinh rất ít khi có đàn ông ghé thăm, sự xuất hiện của Mặc Trì đương nhiên trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Một người tàn tật, chỉ có một chân, bước đi khó nhọc, anh ta đến kí túc nữ làm gì?

Họ đi đến trước cửa phòng 302, cô giáo Trương gõ cửa nhưng không đợi bên trong đáp lời đã đẩy cửa đi vào. Ba người ngồi trong phòng hoàn toàn bất ngờ.

Thời gian này, Tư Tồn đáng lẽ phải iên lớp nhưng từ hôm qua tới giờ cô không chịu rời khỏi phòng lấy nửa bước. Vu Tiểu Xuân sợ cô nghĩ quẩn nên ở lại trông chừng. Buổi chiều, Giang Thiên Nam cũng nghỉ học, lẩn vào phòng Tư Tồn xin nhận tội. Tình huống éo le thế này, cộng thêm sự xuất hiện của Mặc Trì khiến không khí càng trở nên căng thẳng.

Tư Tồn nhìn thấy Mặc Trì, nước mắt liền tuôn rơi như mưa. Lần này, cô không giống như những lần gây họa trước, nhìn thấy Mặc Trì là sà ngay vào lòng anh. Hai ngày nay, lòng cô luôn canh cánh một câu hỏi, đó là làm thế nào để đối diện với Mặc Trì. Câu trả lời vẫn chưa tìm ra thì anh đã đột ngột xuất hiện. Cô co người vào góc giường của Vu Tiểu Xuân, run lên bần bật.

“Chung Tư Tồn, chồng em tới rồi, em nói xem đây là chuyện gì?”

Nước mắt Tư Tồn tuôn rơi lã chã, cô tuyệt vọng lắc đầu.

Giang Thiên Nam kinh ngạc vạn phần, lên tiếng hỏi: “Tư Tồn, em thật sự đã kết hôn rồi sao?”

Vu Tiểu Xuân cũng ngạc nhiên không nói nên lời. Cô đã từng gặp Mặc Trì, đây chẳng phải là người anh họ mà cô thường hỏi Tư Tồn sao?

Mặc Trì không còn ái ngại trước ánh mắt của những người khác nữa. Anh đến bên Tư Tồn, vút nạng sang một bên rồi ôm cô vào lòng, dỗ dành: “Em đừng sợ, đã có anh ở đây rồi”.

Tư Tồn không ngừng lắc đầu, cố sức đẩy anh ra. Cô thấy mình không xứng đáng với vòng tay của Mặc Trì. Mặc Trì vẫn ôm chặt cố quyết không buông ra và nói nhỏ bên tai cô: “Không có chuyện gì đâu, chúng mình về nhà đi”.

Cô giáo Trương kể lại toàn bộ sự việc cho Mặc Trì. Anh cố nín uất ức, nghe từ đầu đến cuối câu chuyện nhưng không đưa ra bất cứ đánh giá gì. Đợi cô giáo Trương nói hết, anh mới nói: “Cô giáo, tôi có thể đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi vài ngày được không?”

Cô giáo Trương đồng ý. Mặc Trì lại nhờ cô cho dùng điện thoại của văn phòng, gọi điện nhờ bác Chương đánh xe tới đưa Tư Tồn về. Cô đã khóc ròng hai ngày nay, chẳng ăn chẳng uống gì, cơ thể suy nhược tới mức không đi được nữa rồi.

Vu Tiểu Xuân diu Tư Tồn, còn Mặc Trì tự mình chống nạng, chậm chậm đi hết ba tầng cầu thang. Anh chàng tàn tật Mặc Trì và Tư Tồn mới nổi danh toàn trường từ hôm qua lại tiếp tục thu hút những ánh mắt hiếu kỳ trên đường. Họ đã ra tới cổng trường mà xe của bác Chương vẫn chưa tới. Mặc Trì cảm ơn Vu Tiểu Xuân, mời cô quay về kí túc rồi ôm Tư Tồn vào lòng, che chắn cho cô trước cái lạnh của gió thu.

Bỗng đằng sau có người vỗ vai Mặc Trì. Khi quay đầu lại, anh thấy Giang Thiên Nam đang dùng ánh mắt khinh miệt quan sát mình từ đầu đến chân. Anh mất đó dừng lại trên cái chân tàn tật của anh. Từ Tồn càng run rẩy, nước mắt lại tuôn ra. Mặc Trì cố nén nỗi căm giận trong lòng. Anh hận một nỗi không thể đánh hẳn một trận ra trò, rồi xé xác hẳn thành nhiều mảnh. Anh âm thầm nắm chặt bàn tay, tự nói với mình, nhiệm vụ lúc này của anh là bảo vệ Từ Tồn.

Giang Thiên Nam quay sang nhìn Từ Tồn, lạnh nhạt nói: “Hóa ra em thật sự đã kết hôn”.

Dừng lại một lát, anh ta lại nói: “Hóa ra chồng em là một thằng què. Anh ta không xứng với em, anh nhất định sẽ giải thoát cho em”.

Nỗi căm phẫn mà Mặc Trì cố nín nhịn đã bị câu nói ấy làm cho bùng phát. Anh bỏ Từ Tồn ra, giờ một nắm đấm về phía Giang Thiên Nam. Giang Thiên Nam vội tránh ra phía sau, nắm đấm không trúng mũi mà đập mạnh vào gò má. Giang Thiên Nam lấy mu bàn tay quệt qua vết thương, mỉm cười đều giả: “Tao không động thủ với một thằng què”.

Mặc Trì không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, hét lên một tiếng lớn, rồi lao cả người về phía Giang Thiên Nam. Đánh lộn là chuyện không thể tránh khỏi trong đời giữa các cậu trai choai choai với nhau, Mặc Trì cũng không phải ngoại lệ. Trước đây, anh đã từng dùng nắm đấm để bảo vệ cho em gái bé nhỏ của mình. Hôm nay, anh lại một lần nữa dùng đến nắm đấm để bảo vệ danh dự của bản thân và Từ Tồn.

Giang Thiên Nam không kịp phòng thủ nên ngã lăn ra đất. Nắm đấm của Mặc Trì trúng vào mặt, vào người anh ta. Giang Thiên Nam cũng không phải hạng vừa, anh ta nhô dậy đẩy Mặc Trì ngã ra đất rồi ép lên người anh, vừa gầm rú vừa liên tiếp tung ra những cú đấm.

Từ Tồn chạy lại, phần muốn che chắn cho Mặc Trì, phần thì khóc lóc cầu xin Giang Thiên Nam dừng tay. Nhưng hai người đàn ông đã đánh nhau thâm tím mặt mày nào chịu buông tay? Giang Thiên Nam gạt mạnh Từ Tồn sang một bên khiến cô ngã ra đất. Cô tuyệt vọng nhìn Giang Thiên Nam vừa công vừa thủ, dần dần chiếm thế thượng phong. Mặc Trì hoàn toàn không chịu phòng thủ nên khoe miệng và trán của anh đều đã chảy máu. Mặt mũi Giang Thiên Nam cũng tím bầm, thậm chí trông cực kì thảm hại.

Vụ đánh nhau ngoài cổng trường chẳng mấy chốc đã thu hút đám người hiếu kì vây quanh. Giang Thiên Nam lợi dụng ưu thế cơ thể, cố gắng bỏ dậy nhưng Mặc Trì vẫn ôm lấy chân anh ta, định quật ngã. Giang Thiên Nam quay ngược người lại, đập mạnh vào Mặc Trì. Anh ta không ngờ Mặc Trì trông thư sinh yếu đuối như thế lại biết đánh nhau. Mặc Trì bị anh ta đập lên ngực, lên hông nhưng vẫn không chịu buông tay. Cuối cùng, Giang Thiên Nam nghiêng rống, đập thẳng vào phần chân tàn tật của Mặc Trì.

Sau ngày bị cưa chân, cơn đau chưa từng một lần buông tha Mặc Trì. Lúc này, cơn đau càng trào dâng dữ dội hơn bao giờ hết, nó khiến đầu óc anh buốt nhói, thân thể hồ như muốn tê liệt, nhưng hai tay vẫn cố bám lấy chân Giang Thiên Nam, hòng lật anh ta ngã ra đất. Thế rồi cơn đau tiếp tục làm cho mặt mũi anh tối sầm lại, đầu óc không còn tỉnh táo nữa, chỉ mơ hồ thấy bóng dáng nhỏ bé của Từ Tồn đang chắn trước người anh, áp hai bàn tay bảo vệ phần chân tàn tật đang lên cơn co giật của anh. Giang Thiên Nam đá lên chân anh, đồng thời cũng đập luôn vào tay Từ Tồn. Toàn thân Mặc Trì không còn chút sức lực, hai tay mềm nhũn, đánh buông Giang Thiên Nam ra.

Giang Thiên Nam lạnh lùng hét lên: “Mày còn muốn đánh nữa không? Tao đánh cùng mày?”

Mặc Trì im lặng thở hổn hển.

Giang Thiên Nam quay người bỏ đi. Từ Tồn cố lấy lại thăng bằng, đỡ thân thể mềm nhũn của Mặc Trì dậy. Cô luống cuống lau những vết máu trên miệng, trên trán anh nhưng không trấn áp nổi cái chân tàn tật đang co giật từng hồi. Cô không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết khóc âm ỉ, lấp bấp gọi tên anh: “Mặc Trì... Mặc Trì...”

Mặc Trì nhìn Từ Tồn bằng ánh mắt trống rỗng. Anh nắm lấy đôi bàn tay sưng vù của cô. Toàn thân Từ Tồn đang run lên bần bật. Mặc Trì ôm cô vào lòng giống như một con thú nhỏ bất lực đang co mình trên đất, ôm ấp đôi phương.

Lúc đến cổng trường, chứng kiến cảnh tượng đó, bác Chương vội vã dìu Mặc Trì lên xe, rồi lại dìu Từ Tồn lên ngồi bên cạnh anh. Người tài xế trung thành này biết mình không nên hỏi han nhiều, chỉ lẳng lặng lái xe về nhà họ Mặc.

Mặc Trì bị tổn thương cả thể chất lẫn tâm lí. Anh đứng cũng không vững, hoàn toàn không còn sức leo lên tầng. Bác Chương cõng anh về phòng rồi hỏi anh có cần mời bác sĩ không.

Mặc Trì lắc đầu, một lúc lâu sau, anh mới thỉnh cầu: “Chuyện xảy ra hôm nay, bác đừng nói cho ba cháu biết”.

Bác Chương thờ dãi rồi đi ra ngoài. Từ Tồn run lấy bầy đứng trước bàn làm việc, không dám nói gì.

Mặc Trì chống nạng, chầm chậm bước đến bên cô. Hông của anh cũng bị thương, mỗi bước đi là đau nhói tới tận tim. Anh lặng lẽ dìu Từ Tồn vào nhà tắm, dùng khăn lạnh đắp lên mặt cho cô. Từ Tồn đã khóc ròng hai ngày trời, mặt mũi sưng húp cả lên. Đôi mắt lạnh lợi thường ngày của cô giờ đã sưng thành một đường chỉ bé tí.

Từ Tồn khóc nhiều tới mức cạn kiệt sinh khí, lúc này chỉ có thể thút tha thút thít không thành tiếng. Mặc Trì tỉ mỉ dùng khăn ướt lau mặt, lau mắt, mũi và cả miệng cho cô. Nước mát xoa dịu làm cho Từ Tồn dễ chịu hơn một chút, cô dần dần trấn tĩnh lại. Thấy mặt mũi Mặc Trì không chỉ làm lem vết máu mà toàn thân anh cũng dính đầy bùn đất, cô đưa tay ra giúp anh cởi áo khoác ngoài. Anh bắt buộc phải thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ và bôi thuốc. Mặc Trì đẩy cô ra khỏi nhà vệ sinh, tự mình làm lấy mọi thứ.

Bị đẩy ra ngoài, Từ Tồn cứ đứng yên ở cửa chờ đợi, trên tay cầm bộ đồ ngủ của anh. Mặc Trì nhận lấy bộ đồ, không nói gì mà dắt cô tới bên giường và

đi cô nằm xuống, đắp chăn cho cô. Tư Tồn chìa tay ra nắm chặt lấy cánh tay Mặc Trì. Mặc Trì dừng lại trong tích tắc, anh cúi người xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn. Anh chưa từng hôn cô chăm chú, nhẹ nhàng, thận trọng, kỉ diệu mà không mang một chút dục vọng nào như thế, tưởng như anh đang hôn một thiên thần mới chào đời.

Sau hai ngày không ăn uống gì, cuối cùng Tư Tồn cũng không gắng gượng được nữa. Cô ngủ thiếp đi trong ánh mắt dịu dàng của Mặc Trì. Giấc ngủ say khiến cô không được chứng kiến ánh mắt chan chứa yêu thương nhưng đầy đau khổ của anh, không cảm nhận được cái ôm nhẹ nhàng của anh, cũng không hay biết nụ hôn nhẹ bỗng như chuồn chuồn điểm nước anh đặt lên môi cô. Khi cô phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, Mặc Trì đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Tư Tồn tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Cô ôm mặt khóc nức nở, đầu đau như búa bổ. Cả căn phòng tối om, cô dò dẫm ra khỏi giường, làm kinh động cô giúp việc vừa chợp mắt.

“Cô tỉnh rồi à?” Cô giúp việc thờ phào nhẹ nhõm, vội vã bật đèn. Tư Tồn kinh ngạc phát hiện tay mình đang được tra ống truyền dịch.

“Cô đã ngủ một ngày một đêm rồi đấy. Y tá truyền cho cô thuốc an thần và dịch dinh dưỡng. Cô thấy thế nào rồi? Có cháo tiêu mỡ đây, để tôi bung đến cho cô ăn nhé”, cô giúp việc nói.

Tư Tồn nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm qua. “Mặc Trì đâu rồi?”, cô hoảng hốt kêu lên. Anh không ở bên cạnh canh chừng cô, có phải anh không còn cần cô nữa, hay anh đã ngã bệnh rồi?

“Cô ơi, mau nói cho cháu biết, Mặc Trì đi đâu rồi?” Tư Tồn kéo tay cô giúp việc, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt van nài. Cô nhớ lại, hôm qua Mặc Trì đã quyết đấu với Giang Thiên Nam, anh đã thua thảm hại, còn bị Giang Thiên Nam đánh thương tích khắp người. “Anh ấy đi tìm Giang Thiên Nam rồi phải không? Hay anh ấy bị đưa vào bệnh viện?”, Tư Tồn bắt đầu nói năng lung tung, không đầu không cuối.

“Không phải, cậu chủ đang ở trong thư phòng. Cả ngày nay cậu ấy vẫn chưa ra ngoài, Thị trưởng Mặc và Chủ tịch Trần đều rất lo lắng. Hôm nay hai người họ đều đi Bắc Kinh công tác cả rồi. Trước khi đi, họ dặn tôi trông chừng cô”. Cô giúp việc thấy không giấu được Tư Tồn, đành phải nói hết sự thật.

Tư Tồn ngắt ống truyền khỏi tay, bước ra khỏi giường nhưng không ngờ chân cô lại mềm nhũn, vừa đặt xuống đất đã suýt ngã. Cô giúp việc vội vàng đến đỡ cô dậy và lập tức mang bát cháo đến: “Nếu cô muốn đi lại, cũng phải ăn chút cháo cho có sức đã”.

Tư Tồn húp một ngụm hết sạch bát cháo rồi chậm chậm đi tới trước cửa thư phòng. Đặt tay lên nắm đấm cửa, trong lòng cô đột nhiên do dự. Cô nhớ ra mình đang gặp phải chuyện gì, Mặc Trì vì cô mà đã bị người ta sỉ nhục ra sao. Trái tim cô run lẩy bẩy. Cô đã gây ra chuyện tày đình đó, Mặc Trì liệu có chấp nhận tha thứ cho cô không?

Tư Tồn xoay nắm đấm cửa, cánh cửa từ từ mở ra, nhưng bên trong vừa im ắng lại vừa thâm u. Mặc Trì có thể đi đâu đây? Tư Tồn vô thức bật điện và hét lên kinh hãi. Mặc Trì bất động ngồi đó, khuôn mặt không chút biểu cảm, cũng không động đậy gì, giống như một pho tượng khắc khổ.

“Mặc Trì...”, cô run rẩy gọi tên anh. Ánh mắt anh vô hồn trống rỗng. Anh thoáng liếc sang nhìn cô rồi trở lại u tịch như trước.

Tư Tồn đi lên phía trước, quỳ bên cạnh Mặc Trì. Ông quần bên trái của anh trống rỗng, rỗ trên thành ghế, vị trí gần với gốc chân còn sót lại đang rỉ máu. Tư Tồn hoảng hồn, lấy bầy nói: “Anh sao thế? Anh vẫn còn đang chảy máu kia?” Cô luống cuống vén ông quần bên trái của anh lên, chỗ gốc chân ngăn ngừa mềm yếu đó đang sưng vù, vết thương đã kết thành những bọng máu nhỏ.

Để mặc Tư Tồn luống cuống bên cạnh, ánh mắt anh vẫn trống rỗng nhìn về phía trước, không một chút phản ứng.

Tư Tồn khóc ầm lên: “Mặc Trì, em biết em sai rồi. Em là người con gái không ra gì, anh trừng phạt em đi, anh nói gì với em đi mà!” Cô nắm tay anh, áp lên mặt mình. Đôi tay vốn thon dài, trắng trẻo của Mặc Trì đã sưng lên như hai cái bánh bao, chỗ khớp tay cũng bị nứt ra. Tư Tồn hét nhìn tay rồi lại nhìn chân của anh, cô đột nhiên hiểu ra, anh đang tự hành hạ bản thân mình.

“Mặc Trì, sao anh lại thế này?” Nước mắt cô tuôn rơi, lăn qua gò má nhọt nhọt rồi nhỏ xuống cái chân tàn tật của Mặc Trì. Nước mắt đắng chát làm vết thương ở chân anh đau nhói lên. Anh khẽ rung mình.

“Mặc Trì... em sai rồi. Lẽ ra, em nên sớm nói cho mọi người biết em đã kết hôn... Em không nên đi học môn tiếng Anh... Em nên thừa nhận sai lầm với nhà trường... Họ sẽ không tìm đến anh...”

Tay Mặc Trì chậm chậm giờ lên rồi đặt lên đầu Tư Tồn giống như thường ngày anh vẫn hay xoa xoa mái tóc của cô. Một lúc lâu sau, khóe miệng khẽ run rẩy, anh từ từ nói: “Em không làm sai gì cả, là anh đã sai. Anh không nên là một kẻ tàn phế khiến em bị ức hiếp”, giọng nói của anh trầm mà khàn đặc.

“Không phải! Không phải!”, Tư Tồn điên cuồng gào lên. Mặc Trì đã hoàn toàn hiểu lầm cô.

“Em chưa bao giờ chê anh tàn phế. Không phải vì lí do đó mà em không nói sự thật với mọi người. Chỉ là em ngại nói ra... Em thật sự đã sai rồi...”, Tư Tồn khóc nức nở: “Em đã cho Giang Thiên Nam cơ hội để tấn công em... là em đã làm tổn thương anh...” Cô sà vào lòng anh, áp khuôn mặt chan chứa nước mắt lên mặt anh. Hàng râu cứng ngắc của anh xuyên vào tận trái tim cô, cô thấy lòng mình đau nhói. Mặc Trì vẫn không có chút phản ứng gì. Khi cô hôn anh, anh đã đẩy cô ra.

Mặc dù, anh dùng sức rất ít nhưng Tư Tồn cảm thấy như mình bị đẩy bật ra. Anh đã đẩy trái tim cô ra xa, có phải anh không còn cần cô nữa không?

Cảm giác sợ hãi xâm chiếm linh hồn, cô vừa gào vừa khóc: “Em thật sự không chê anh... Anh không thể bỏ em được, anh hãy trừng phạt em, nhưng xin anh đừng bỏ em...”

Ánh mắt anh dừng lại đôi chút trên khuôn mặt cô, trong đôi mắt đó thoáng hiện một nét khổ đau, rồi lại trở về trạng thái u tịch. “Anh muốn ngồi một mình”, Mặc Trì lạnh nhạt nói.

“Không được. Anh đang chảy máu, sắc mặt rất xấu, để em băng bó rồi mang cơm cho anh ăn”. Tư Tồn giống như đang ngồi trên đồng lửa, vồn vã sắp đặt mọi chuyện nhưng lại không biết nên làm gì trước tiên. Cô không dám rời xa anh nửa bước, chỉ sợ rời ra rồi anh sẽ không bao giờ cho phép cô quay lại bên anh nữa.

“Không cần, anh không sao”, giọng nói của anh càng trở nên lạnh nhạt hơn.

Tư Tồn quý xuống, ôm lấy cái chân duy nhất của anh, ngoan cố lắc đầu nói: “Không!”

“Ra ngoài đi”. Câu nói của anh càng lúc càng ngắn gọn, dường như anh đã dồn toàn bộ sức lực trong người để nói ra vậy. Anh dựa vào thành ghế, không động đậy thêm nữa.

Anh không còn cần cô nữa... Tư Tồn tuyệt vọng nghĩ. Sắc mặt Mặc Trì tái nhợt, đến bờ môi cũng tái. Một ngày nay anh không ăn uống gì rồi, làm sao chịu đựng nổi? Cô nghiêng răng, quay người đi ra ngoài.

Một lúc sau, cô giúp việc làm theo yêu cầu của Tư Tồn, bung một bát cháo vào thư phòng nhưng Mặc Trì đã khóa trái cửa lại. Từng làm việc lâu năm cho nhà họ Mặc, cô giúp việc hiểu rõ tính cách ngang bướng của Mặc Trì. Bà bất lực lắc đầu rồi quay đi.

Tư Tồn nằm lăn lộn trên giường, những gì xảy ra mấy ngày qua dần dần hiện lên trước mắt cô như một bộ phim điện ảnh. Ba ngày trước mọi chuyện vẫn còn tốt đẹp. Hôm đó là Chủ nhật, bệnh tình của Mặc Trì vừa mới đỡ, họ cùng nhau đi dạo phố. Khi qua rạp chiếu phim thì thấy tấm họa báo của phim Chuyện tình núi Lư. Trên tấm họa báo đó, hai nhân vật chính Trương Du và Quách Khải Mẫn mỉm cười ngọt ngào, hạnh phúc. Bộ phim này kể lại một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ và lãng mạn. Trên báo chí có viết, đây là bộ phim giải phóng tư tưởng, vì lần đầu tiên miêu tả trực diện tình yêu của những người trẻ tuổi. Chiếc váy Trương Du mặc trong phim được rất nhiều cô gái thành thị bắt chước mặc theo. Mặc Trì xếp hàng mua vé nhưng khi đến lượt họ thì vé đã bán hết sạch rồi. Tư Tồn cảm thấy hơi thất vọng. Mặc Trì nói, tuần sau anh sẽ đến xếp hàng mua vé trước mấy ngày, đợi cuối tuần Tư Tồn về nhà thì cùng nhau đi xem.

Giang Thiên Nam đã kiếm được vé xem phim Chuyện tình núi Lư và mời cô đi cùng. Tuy bề ngoài Tư Tồn tỏ ra không hứng thú, nhưng trong lòng lại mong chờ đến cuối tuần để cùng Mặc Trì tới rạp chiếu phim.

Tư Tồn không buồn nghĩ tới việc nhà trường sẽ xử lý cô thế nào, chỉ nghĩ cách làm sao để Mặc Trì tha thứ cho mình.

Cô đã bị người đàn ông khác cưỡng hôn. Ở quê cô, người ta sẽ coi đó là một hành động trái với thuần phong mỹ tục. Người phụ nữ như thế chẳng khác nào đôi giày rách, bị coi là dâm phụ, không đáng tha thứ. Cô còn nhớ một trường hợp, đó là vợ của Trương Khánh ở thôn Đông khi lên núi hái củi đã bị lão già góa vợ Nhân Thắng si nhục. Bàn tay bẩn thỉu của lão đã vuốt lên mông chị. Nhân Thắng uống rượu say liền đem rêu rao chuyện này với Trương Khánh. Vợ Trương Khánh không chịu được ánh mắt dè bỉu, xét nét của dân làng nên đã nhảy xuống sông Thiên Mã tự vẫn.

Sự việc lần này của cô còn kinh khủng hơn cả vợ Trương Khánh. Cô bị si nhục trước hàng trăm con mắt, còn có thể trong sạch được nữa sao. Mặc Trì liệu rằng có chịu nổi chuyện này không? Đã thế, anh cũng bị si nhục cùng cô. Bàn chân thô bạo của Giang Thiên Nam không chỉ đạp vào cái chân tàn tật của anh, mà hơn hết còn chà đạp trái tim anh. Cô hận mình sao lúc đó lại yếu đuối quá như thế? Sao không xông vào sống chết với tên Giang Thiên Nam kia một phen?

Cô không còn mặt mũi nào mà mong cầu sự tha thứ từ Mặc Trì, anh không đuổi cô đi là may mắn lắm rồi. Nhưng ít ra cũng chừa cho cô một cơ hội ở lại chăm sóc anh chứ. Anh có bao nhiêu tật nhỏ chỉ mình cô mới biết. Cuối tuần, phải có cô bên cạnh anh mới ngủ ngon giấc, nếu không sẽ mất ngủ đến tận khi trời sáng. Chân anh cứ tới những ngày u ám đổ mưa là lại lên cơn đau nhức, không ai được động vào, chỉ cô mới có thể giúp anh xoa dịu cơn đau ấy. Mặc Trì cao như vậy nhưng cũng không với tới được tầng trên cùng của giá sách. Mỗi lần như thế, cô lại phải trèo lên ghế lấy xuống cho anh. Nếu không có cô bên cạnh thì anh biết phải làm sao?

Phải thừa nhận, cô cũng không thể rời xa anh. Mỗi tuần ba lần, phải nhận được lá thư “nóng bỏng tay” từ anh cô mới có thể yên tâm học hành. Ba năm qua, thư từ qua lại giữa hai người chưa từng bị gián đoạn. Những đêm mưa gió sấm sét, phải chui vào lòng anh cô mới thấy an giấc; gặp phải hôm đang ở trong phòng kín tít, cô sẽ run bần bật tới tận khi trời sáng, đợi tới lúc gặp anh, cô sẽ chui vào lòng anh, bắt anh phải bồi thường. Cô vốn dĩ là một người thiếu tự tin, nếu không có sự ủng hộ của Mặc Trì cô sẽ chẳng dám làm bất cứ việc gì. Chỉ cần nghĩ đến anh, trong lòng cô đã tràn trề hi vọng. Giờ đây, cô không thể nào tưởng tượng nổi cuộc sống mà không có Mặc Trì đồng hành.

Còn nhớ lúc cô mới bước chân vào nhà họ Mặc, Mặc Trì còn lạnh nhạt với cô hơn cả bây giờ. Không chỉ lạnh nhạt, anh còn quát cô, mắng cô, nổi nóng với cô, thế mà sau rồi họ vẫn yêu thương nhau tới mức si mê.

Biết đâu lần này, Tư Tồn thậm nhũ, Mặc Trì sẽ dần dần hồi tâm chuyển ý mà tha thứ cho cô. Nói gì thì nói, họ đã cùng nhau chia sẻ biết bao nhiêu ngày tháng đẹp đẽ, lẽ nào nói quên là quên ngay được sao? Chỉ cần anh đồng ý tha thứ thì mười năm hay hai mươi năm cô đều đợi được. Đẳng nào họ cũng từng hẹn thề sẽ không bao giờ xa rời nhau.

Ngoài cửa sổ, trời vẫn tối âm u. Thời gian chậm chạp trôi đi, Mặc Trì nhìn chiếc đồng hồ lắc lư qua lại trên tường, kim đồng hồ tưởng như vài thế kỉ mới khẽ động đậy một lần. Bao giờ trời mới sáng đây?

Tư Tồn ngủ thiếp đi một lúc lại lập tức choàng tỉnh. Trời vẫn tối đen như mực. Cô định đọc thuộc lòng tất cả những bài cổ văn đã học, ngày thường vốn thuộc như cháo cháo, bây giờ lại nhảy loạn hết lên trong đầu. Cô chỉ còn biết nhìn trần trời vào con lắc đồng hồ đang lắc qua lắc lại và để cho sự nặng nề của thời gian đè trĩu cõi lòng.

Nằm trên chiếc giường vốn thuộc về hai người, bên cạnh hồ như vẫn còn vương vất hơi ấm của Mặc Trì, cô vốn tưởng rằng mỗi ngày đều là hạnh phúc. Nào ngờ sóng gió đến quá nhanh, niềm vui của họ bỗng từ chín tầng mây rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Tư Tồn mơ màng rồi lại thiếp đi, tới lúc tỉnh dậy, hừng Đông đã lấp lánh sáng. Cô nhìn đồng hồ, lúc này là sáu giờ. Cuối cùng, một ngày mới cũng đã đến. Không biết tối qua Mặc Trì có ngủ được chút nào không? Cô không thể làm phiền anh vào lúc này, anh chắc chắn còn mệt mỏi hơn cô bội phần, để anh nghỉ ngơi thêm một chút thì hơn.

Tất cả những gì tốt đẹp mà Mặc Trì dành cho cô lại hiện về trong tâm trí. Anh yêu chiều cô tới mức không cần lí do. Bất kể cô gây ra bao nhiêu tai họa, anh cũng chưa từng trách móc cô lấy nửa lời. Năm thứ nhất, cô bị chụp mũ quy là “giai cấp Tư sản tự do hóa”, Thị trưởng Mặc giận điên lên, nhưng anh vẫn ra sức bảo vệ cô, kiên quyết cho rằng cô không sai.

Tình yêu vô bờ ây của anh không lí nào lại không dung thứ cho tai họa kinh thiên động địa cô gây ra lần này. Tư Tồn luôn tin tưởng vào tình yêu sâu sắc ấy- Nghĩ tới đây, trong cô dâng trào sức mạnh.

Tư Tồn nhấc quyển sách đặt ở đầu giường lên, đó là cuốn Mỹ học Hegel. Cô cố gắng tập trung tinh thần, ép mình đọc những câu khó hiểu trong sách, hòng khiến thời gian nhanh chóng trôi qua. Tới tám giờ, cô sẽ đến thư phòng tìm Mặc Trì. Cứ đọc được hai ba chữ, cô lại ngước lên nhìn đồng hồ một lần. Cái đồng hồ hôm nay cũng như muốn dò chừng, kim chẳng chịu xê dịch chút nào cả? Tư Tồn vút sách xuống, lúi ghế ra ngồi trước đồng hồ và nhìn chăm chăm vào nó.

Cuối cùng, cây kim cũng sắp nhích đến số tám rồi. Nhịp tim Tư Tồn đập mỗi lúc một dồn dập. Mặc Trì đã tỉnh dậy chưa nhỉ? Cô vào thì có làm kinh động tới giấc ngủ của anh không? Hay là đợi thêm năm phút nữa? Không! Cô không thể đợi thêm một phút một giây nào nữa!

Tư Tồn bật dậy, đi về phía cửa rồi lại quay trở lại. Cô bây giờ đầu tóc cô lộn xộn, sắc mặt xanh xao, Mặc Trì làm sao thích cô cho nổi? Cô liền chạy vào nhà tắm, nhúng lược vào nước, chải lại mái tóc rồi rửa mặt bằng nước lạnh để khuôn mặt hồng hào hơn.

Tư Tồn vừa đẩy cửa ra thì thấy cô giúp việc cũng đang toan gỡ cửa: “Sao thế cô? Mặc Trì tìm cháu phải không?”, Tư Tồn hỏi hoi hoi trong niềm hi vọng dâng trào.

“Không phải, dưới nhà có một người con trai đến tìm cô, nói là bạn cùng trường”, cô giúp việc nói.

Giang Thiên Nam sao? Tư Tồn kinh ngạc, sao anh ta lại đến tận đây tìm mình? “Cô cứ bảo là cháu không có nhà. Cháu không muốn gặp ai hết”, Tư Tồn hoảng loạn nói.

Không biết từ lúc nào Giang Thiên Nam đã đứng sau lưng cô giúp việc, trầm giọng nói: “Tôi đến đây xin lỗi em”. Anh ta cũng gầy sụp đi, mái tóc dài che kín đôi mắt, không còn thần thái tự tin thuở trước.

Tư Tồn gần như suy sụp hoàn toàn, cô hét lên: “Tại sao anh tìm tới nhà tôi? Anh cút đi cho tôi!”

Giang Thiên Nam bước lên phía trước một bước, định đỡ lấy cô: “Em đừng sợ, tôi sẽ không làm em bị thương đâu”.

“Cút đi!”, Tư Tồn đột nhiên xông vào cấu xé Giang Thiên Nam cuồng loạn. Tên đàn ông này không chỉ làm tổn thương cô mà còn dám sỉ nhục Mặc Trì. Sao anh ta lại dám xim hiện trong nhà cô? Cô hận một nỗi không thể xé anh ta thành trăm mảnh, chỉ có như thế, tổn thương mà cô và Mặc Trì phải chịu đựng may ra mới có thể nguôi ngoai phần nào.

Giang Thiên Nam chỉ né đi mà không đánh trả.

“Tư Tồn, sao lại đối xử với khách như thế?” Tiếng Mặc Trì chậm chậm truyền tới, nhẹ bằng như không có chuyện gì xảy ra.

Tư Tồn lập tức dừng tay, há hốc miệng nhìn Mặc Trì. Anh điềm tĩnh đứng trước cửa thư phòng, miệng nở một nụ cười ấm áp, chìa tay về phía cô.

Tư Tồn lập tức buông Giang Thiên Nam ra, vội vàng sà vào lòng anh. Mặc Trì nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô rồi nhìn Giang Thiên Nam, sắc mặt trầm xuống: “Gia đình tôi không hoan nghênh anh”.

Giang Thiên Nam chăm chú nhìn đôi vợ chồng đang ôm ấp nhau trước mặt mình, khuôn mặt đầy vẻ phức tạp nhưng vẫn nở một nụ cười rồi nói: “Tôi tưởng rằng gia cảnh của hai người không tốt, tôi có thể mang đến cho Tư Tồn một cuộc sống tốt hơn. Hóa ra...”, anh ta đưa mắt nhìn quanh bốn phía: “Điều kiện của các người cũng không hề thua kém gia đình tôi”.

Mặc Trì nắm chặt tay Tư Tồn, lạnh nhạt nói: “Bây giờ đã nhìn thấy tất cả, anh có thể đi được rồi”.

“Không, thứ Tư Tồn cần không phải là cuộc sống vật chất thừa thãi, cô ấy cần một người đàn ông khỏe mạnh, hoàn thiện”. Nói rồi, anh ta lại nhìn chăm chăm vào Mặc Trì.

Sắc mặt Mặc Trì đột nhiên trắng bệch tới thảm hại. Giang Thiên Nam cười nói: “Tôi vốn dĩ định đến đây xin lỗi. Tôi từng nghĩ rằng, khi biết Tư Tồn đã kết hôn tôi sẽ từ bỏ mối tình này. Nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi. Ngoài điều kiện vật chất thừa thãi ra, anh có thể mang lại gì cho Tư Tồn? Người như anh, không xứng đáng có được Tư Tồn...”

Giang Thiên Nam còn chưa nói hết câu, con phần nộ đã trào lên trong Tư Tồn. Cô định mặc kệ tất cả, sống chết gì cũng phải xông vào đánh hấn một trận cho hả giận, nhưng Mặc Trì liền kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng. Anh run rẩy chỉ vào mặt Giang Thiên Nam, thấp giọng gầm lên: “Mày thì xứng với cô ấy sao? Lẽ nào Tư Tồn lại cần một người đàn ông có đủ hai chân, nhưng hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô ấy? Cái Tư Tồn cần là một người yêu thương, tôn trọng cô ấy. Mày rút khỏi đây ngay! Nhà của Thị trưởng Mặc, không đến lượt mày tới làm loạn!” Dù đã sống hai mươi mấy năm thân là con trai nhà họ Mặc, nhưng đây là lần đầu tiên Mặc Trì đem vị thế của ba ra để áp chế người khác.

Giang Thiên Nam ngỡ người ra, không ngờ mình lại đụng độ với con trai của Thị trưởng Mặc. Song ngay sau đó, anh ta làm ra vẻ trấn tĩnh nói: “Ha! Vậy thì tôi cũng thừa hiểu anh làm thế nào mà lấy được Tư Tồn rồi. Hóa ra là dựa vào đặc quyền. Nhưng chẳng sao, cả trường đều biết Tư Tồn là người phụ nữ của tôi, chúng tôi phối hợp rất ăn ý trên sân khấu, còn nụ hôn ngày hôm đó, quả là kinh thiên động địa, phải không Tư Tồn?” Giang Thiên Nam chưa từng chịu thua ai bao giờ, ngay cả trong nhà Thị trưởng cũng dám ăn nói hàm hồ.

Trái tim Tư Tồn như vỡ làm trăm mảnh. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô chấp nhận không học hành gì nữa cả, chỉ cần sống một cuộc đời giản dị, bình yên bên Mặc Trì là đã mãn nguyện rồi. Thấy Mặc Trì dường như đang run rẩy, cô liền ôm chặt hông anh, giúp anh giữ thăng bằng.

Mặc Trì cao hơn Giang Thiên Nam một chút. Lợi dụng ưu thế này, anh cố tình đưa mắt nhìn xuống anh ta, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, khinh miệt: “Vợ tao chẳng qua không may bị chó cắn, đáng để mày khoe khoang sao? Cô ấy chưa từng động lòng vì mày, chỉ vô cùng căm ghét mày. Mày là thằng thất bại trong tình yêu!”

Giang Thiên Nam bị điểm trúng “huyệt đạo”. Bất kể bao nhiêu tin đồn lan truyền, nhưng trong thâm tâm, anh ta là người hiểu rõ nhất. Từ đầu đến cuối, Tư Tồn chưa từng thích anh ta. Giang Thiên Nam cứ đứng chôn chân như phỗng ở đó, không biết làm thế nào.

Mặc Trì cúi đầu, mỉm cười dịu dàng với Tư Tồn: “Tư Tồn, chúng ta không nên tốn thời gian với loại người này. Hôm qua không được ngủ ngon giấc, bây giờ chúng mình đi nghỉ ngơi thôi”.

Tư Tồn vội vã bám chặt vào cánh tay Mặc Trì như sợ anh vượt bay mất, rồi dìu anh về phòng ngủ. Tồn thương mà Giang Thiên Nam gây ra cho cô vẫn chưa hoàn toàn lành lại, nhưng lúc này đây cô gần như muốn nhảy bổ lên, thậm chí còn muốn cảm ơn anh ta. Nhờ anh ta làm loạn, Mặc Trì đã quay về bên cô.

Mặc Trì, thật tốt quá, em cứ tưởng rằng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em...” Mắt cô bừng sáng, lấy lại thần thái thường ngày. Có hàng ngàn lời cô cần nói với anh.

Nét mặt Mặc Trì lại trở về vẻ u tịch như trước, anh lạnh nhạt gỡ tay cô ra: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi làm”.

Một lần nữa Tư Tồn thấy mình lại rơi xuống vực thẳm: “Mặc Trì, anh không tha thứ cho em sao? Lúc này anh chỉ đóng kịch thôi sao?”, cô run rẩy hỏi anh.

Mặc Trì nhìn sâu vào mắt cô, rất lâu sau mới nói: “Không phải”.

Tư Tồn như được thả lại hi vọng: “Vậy là anh đã tha thứ cho em?”

Mặc Trì lạnh nhạt lắc đầu: “Anh không trách gì em cả. Chỉ có điều, anh không xứng đáng với em”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô độc một mình, trở thành mục tiêu công kích

Tiết trời lúc này đã chuyển sang thu muộn. Tư Tồn ngồi thần người trước chiếc đồng hồ cổ, lặng lẽ đếm thời gian cả một ngày trời. Hai vạn tám ngàn tám trăm giây, bốn ngàn tám trăm phút, tám tiếng đồng hồ. Đã đến giờ Mặc Trì tan làm, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh ở nhà.

Tư Tồn bất động, chớp chớp đôi mắt đã cay xè vì nước mắt. Bữa tối được cô giúp việc mang tới nhưng cô vẫn ngồi lặng như một pho tượng. Cô nhất định phải đợi Mặc Trì về dùng bữa. Lúc này, ngoài việc duy nhất là chờ đợi ra, cô còn biết làm gì nữa đây. Ban sáng anh còn nói ra những lời tuyệt vọng như vậy, chứng tỏ vẫn chưa tha thứ cho cô. Cô sẽ không nản lòng, sẽ tiếp tục cầu xin sự tha thứ của anh.

Rất lâu sau, Tư Tồn mới nghe thấy một chuỗi tiếng lộc cộc gõ lên sàn nhà. Đó chẳng phải là tiếng nặng của Mặc Trì sao. Cô lao ra như tên bắn. Mặc Trì đang lết từng bước chân nặng nề qua phòng khách, toan bước vào thư phòng.

Tư Tồn chỉ chực rơi nước mắt. Mặc Trì mỏng manh như một ngọn gió, khẽ lướt qua cô mà không buồn nhìn cô lấy một thoáng.

“Mặc Trì..”, Tư Tồn khẽ lên tiếng.

Mặc Trì dừng lại. Cô bước về phía anh với vẻ chậm chạp, đầu ngẩng cao, hai mắt không rời khỏi anh. Khuôn mặt cô nom đã gầy tới mức anh không nhận ra nữa, trên đó phủ đầy những giọt nước mắt.

Mặc Trì khẽ ôm lấy Tư Tồn, giọng nói khàn khàn của anh thoảng bên tai cô: “Gần đây... công việc của anh bận quá. Anh phải làm thêm giờ”.

“Chắc anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Để em bảo cô giúp việc mang cơm lên cho anh nhé”, Tư Tồn nói. Mặc Trì đã chịu ôm cô thêm một lần nữa, chỉ thế thôi cũng đủ khiến cô ngóai ngoài phần nào.

“Anh ăn rồi”, Mặc Trì nói rồi đi vào thư phòng. Tư Tồn vội vã chạy theo anh, nhưng cánh cửa đã đóng sập lại trước mặt cô.

Tư Tồn đứng chôn chân hồi lâu trước cửa thư phòng, bên trong Mặc Trì cũng không chút động tĩnh gì. Hai người chỉ cách nhau một tấm cửa mỏng manh mà trái tim giờ đã cách xa ngàn trùng. Tư Tồn không cách nào chạm tới anh. Cô lặng lẽ quay về phòng ngủ, ngồi khóc một mình cho tới khi trời sáng.

Nắng sớm nhẹ chiếu vào phòng. Tư Tồn ôm chặt chiếc chăn lạnh lẽo, khẽ rùng mình rồi lặng lẽ ra khỏi giường đi thay đồ, rửa mặt. Cô tới đứng bên ngoài thư phòng một hồi lâu. Bên trong tuyệt không một tiếng động nào vọng ra, cô không biết Mặc Trì đang ngủ hay vẫn ngồi đó thần thờ suy nghĩ cả đêm. Mấy ngày nay, anh chẳng có lấy một phút giây nào được nghỉ ngơi từ tẻ, sắc mặt đã trở nên rất tệ. Tư Tồn nghe tim mình đau nhói. Anh đã không muốn nhìn thấy cô, cô ở lại đây phòng còn ích gì nữa? Nếu cô đi rồi, ít ra anh sẽ chịu quay về phòng ngủ và chìm vào một giấc ngủ an lành. Chỉ cô mới biết, sức khỏe của anh còn lâu mới hồi phục được. Nếu cứ tiếp tục chịu khổ như vậy, anh sẽ gục ngã mất.

Qua cánh cửa, Tư Tồn dường như muốn nói với anh một điều gì đó, đôi môi khẽ mấp máy nhưng lại không bật nổi thành lời. Có lẽ, lúc này đây, anh chẳng muốn nghe tiếng nói của cô đâu.

Tư Tồn gạt nước mắt, quay người đi xuống tầng thì gặp cô giúp việc đang chuẩn bị bung cơm lên. Tư Tồn nói nhỏ: “Nhất định cô phải khuyên anh ấy ăn chút gì đó giúp cháu nhé”.

“Thế còn cô?”

“Cháu về trường bây giờ”.

Tư Tồn quay lại trường học vào đúng giờ lên lớp. Trong sân trường, người qua kẻ lại như nêm, cô chỉ biết cúi đầu vội vã đi qua. Cô đi qua sân bóng đá, qua thư viện, rồi đi tắt qua tòa nhà kí túc.

Đã tới cửa phòng 302 của cô đây rồi! Tư Tồn đẩy cửa bước vào. Vu Tiểu Xuân và mấy người khác đang chuẩn bị sách vở để lên lớp. Nhìn thấy Tư Tồn, Vu Tiểu Xuân là người đầu tiên quay mặt đi, khi ra khỏi phòng còn cố tình đóng sập cửa, để lại một tiếng động chói tai.

Đồng Lê Bình và Trương Kế Phương sau khi nhìn Tư Tồn với ánh mắt dò xét cũng vội vã rời đi, giống như “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Tô Hồng Mai đi về phía Tư Tồn, chăm chăm nhìn cô một hồi rồi nói: “Không ngờ cậu lại quý kẻ đa đoan như vậy. Giang Thiên Nam hồ đồ thế nào lại trở thành kẻ thứ ba. Cho các người đáng kiếp”.

Tư Tồn mở tròn mắt, như không thể tin vào tai mình nữa. Cô không ngờ, những người chị em tốt cùng chung một phòng với mình giờ đây lại không ai chịu hiểu cho cô.

Lưu Anh đi tới, đẩy Tô Hồng Mai sang một bên rồi quay sang nói với Tư Tồn: “Bọn mình có thể thông cảm được việc cậu đã giấu giếm sự thật. Suy cho cùng, phải đối diện với người đàn ông tàn tật như thế cũng không dễ dàng gì. Thế nhưng, gây không bực được lừa. Cậu xem, bây giờ chuyện đã lớn lắm rồi. Nếu ngay từ đầu biết cậu đã kết hôn, Giang Thiên Nam chắc chắn đâu có nuôi ý đồ gì với cậu”.

Tư Tồn ngỡ ngàng quá đỗi, đầu óc cô bỗng trở nên hoàn toàn trống rỗng, không biết nên bắt đầu biện minh từ đâu. Cô không muốn giải thích thêm nữa, đến Mặc Trì cũng không chấp nhận tha thứ cho cô thì tất cả phỏng còn có ích gì?

Lần đầu tiên, Tư Tồn hiểu được thế nào là cảm giác đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Cô ôm tập giáo trình lên giảng đường, thu hút về phía mình hầu như mọi cặp mắt trên đường. Dù không muốn nghe nhưng những chữ như “hôn nhau”: “to gan”: “đã kết hôn”... vẫn cứ theo nhau lọt vào tai cô. Cổ tỏ ra cứng cỏi, cô bước vào lớp. Thế rồi, tất cả những người có mặt trong lớp, không ai bảo ai mà như cùng đồng lòng, nhất loạt quay đầu nhìn về phía cô. Tư Tồn hít một hơi thật dài, lấy một chỗ ngay hàng ghế đầu và ngồi xuống. Lúc này, những lời bàn luận không còn chạm được đến cô nữa, tốt nhất là đắp tai lại, không nghe không nhìn gì hết cả.

Giảng đường tuy lớn nhưng mọi người đều tranh nhau ngồi ở phía cuối. Hàng ghế đầu tiên tuyệt nhiên chỉ có một mình Tư Tồn. Cô bắt đầu hối hận vì đã chọn chỗ ngồi nổi bật như vậy, chẳng khác nào cố tình trêu người người khác.

Vừa bước vào lớp, thầy giáo cũng nhìn Tư Tồn một hồi lâu, hồ như có điều gì đó không ổn. Tư Tồn ép mình tập trung tinh thần lắng nghe bài giảng. Thật ra, đầu óc cô lúc này đã rối như tơ vò, chẳng còn tiếp thu được gì nữa. Thầy giáo đặt ra một câu hỏi, cô thần người nghĩ ngợi còn chưa ra thì đã bị chỉ định trả lời. Tư Tồn đứng dậy, ngơ ngác, lặng câm. Cũng may, thầy giáo đã gọi một sinh viên khác trả lời thay. Tư Tồn như ngồi trên bàn công. Cô vốn là sinh viên xuất sắc nhất khóa, bây giờ đến cả việc học cũng không ra gì, thật sự không còn mặt mũi nào ngồi trong giảng đường nữa.

Tư Tồn tới nhà ăn một mình sau khi hết tiết. Lại thêm một lần nữa, cô trở thành trung tâm thu hút sự chú ý, trở thành đối tượng cho người ta bàn tán chỉ trích. Rất nhiều sinh viên trong trường mới chỉ được nghe tới cái tên “Tư Tồn” mà chưa từng gặp mặt, giờ đã được tận mắt sở thị. Trong nhà ăn, tiếng ồn ào không ngớt, ai không muốn mất quyền lợi thì phải nói thật to. Tư Tồn đi qua mấy nam sinh viên, một người trong đó quay sang nói với những người còn lại: “Chẳng phải chính là cô sinh viên đã ôm hôn đàn ông trước mặt bao nhiêu người hôm trước đấy sao”.

Tư Tồn vội vã bước qua, im lặng đứng xếp hàng chờ tới lượt mua đồ ăn. Những người đứng xung quanh đều dồn sự chú ý vào cô, cứ như thể cô là một con khi ở vườn bách thú vừa mới xồng chuồng. Một sinh viên nữ lầm bầm: “Sao cô ta vẫn còn mặt mũi tới trường cơ chứ?”

Tư Tồn quay đầu lại, trợn mắt nhìn cô gái kia. Sao tôi lại không được phép tới trường cơ chứ, cô đã rất muốn hỏi lại một câu như thế, đôi môi khẽ mấp máy. Nhưng trong phút chốc, ánh mắt lạnh băng của Mặc Trì lại hiện lên trong tâm trí cô. Chỉ cần nhận được sự tha thứ của Mặc Trì thì cho dù bị cả thế giới này đã kích và quay lưng lại, cô cũng chẳng mấy may bận lòng. Đổi lại, nếu cả thế giới này thông cảm cho cô, nhưng Mặc Trì vẫn nhất quyết không, vậy cũng chẳng ích gì.

Nghĩ tới đây, Tư Tồn lặng lẽ quay đầu lại, tiếp tục chờ đợi.

Buổi chiều không có tiết học, cô tạm thời có thể tránh được ánh mắt của đám người hiếu kì. Cả chiều hôm đó, cô ngồi ở hòn giả sơn phía sau trường, ngắm nhìn hồ nước đang chuẩn bị kết băng. Tối bữa tối, cô thực sự mệt mỏi. Trên đường về kí túc, tìm cô đột nhiên đập thình thịch. Cô sợ phải đối diện với ánh mắt lạnh như băng của những người bạn cùng phòng. Cô nghiêng chặt răng, quay ngược về phía thư viện.

Tư Tồn tới thư viện, một lúc lấy từ trên giá xuống năm cuốn sách, ôm tới một góc gần cửa sổ. Cô ép mình phải hoàn toàn đắm chìm trong con chữ hòng quên đi mọi thứ xung quanh.

Lúc này là giờ ăn cơm, trong thư viện chỉ lác đác một vài người. Tư Tồn ôm đầu, những mong thời gian trôi qua thật nhanh, đợi những người bạn cùng phòng ngủ hết, cô mới lên lút trở về. Cô có thể nhẫn nhịn trước lời bàn tán của những người xa lạ, nhưng cô không chịu được ánh mắt lạnh lùng, phê phán của những người cô vẫn coi là bạn bè: “chị em” thân thiết. Nửa tiếng sau, thư viện bắt đầu đông dần. Tư Tồn ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào, xung quanh cô đã đặc kín người. Nhiều người trong số họ sách không đọc mà chỉ nhìn cô chăm chăm.

Tư Tồn hoảng hốt. Lẽ nào, ngay cả ở thư viện cô cũng không được yên thân sao? Lẽ nào, thế giới này không chừa cho cô lấy một khoảng trống, dù chỉ là để ngồi yên tĩnh một mình hay sao? Không buồn thu dọn đồng sách trước mặt, cô lập tức rời khỏi thư viện.

Khi đi tới hành lang, cô nghe tiếng một người gọi tên mình. Tư Tồn quay đầu nhìn, hóa ra là Lưu Trí Hạo. Anh ta chạy tới trước mặt cô: “Lúc nãy nhìn thấy em ở trong phòng đọc tôi đã định gọi ra. Ai dè chưa kịp gọi thì em đã ra trước rồi”.

Tư Tồn nhỏ nhẹ đáp lại: “Thầy Lưu”. Từ khi Lưu Trí Hạo trở về trường làm giáo viên, cô chuyển từ cách xưng hô “sư huynh” sang gọi “thầy giáo”.

“Em tới văn phòng của tôi ngồi một lát”, Lưu Trí Hạo nói.

Tư Tồn chỉ chực rơi nước mắt. Lúc này, hơn bao giờ hết, cô cần một người có thể thông cảm và ủng hộ mình. Tư Tồn cảm động nhìn người sư huynh đồng thời cũng là thầy giáo rồi cùng anh đi tới văn phòng. Lưu Trí Hạo pha cho cô một tách trà nóng. Tư Tồn cầm tách trà trong tay, nước mắt cứ thế tuôn ra.

“Chuyện của em, anh đã nghe người ta bàn ra tán vào rất nhiều rồi”, Lưu Trí Hạo vào chuyện.

Tư Tồn gật đầu nhìn anh, đột nhiên muốn giải thích mọi chuyện cho rõ ràng. Cô đã không thể mở lời với Mặc Trì, cũng không thể giải bày với các chị em cùng phòng. Lúc này, cô lại muốn nói ra tất cả với sư huynh, người đã từng giúp cô xách hành lí trong ngày đầu tiên nhập học.

Lưu Trí Hạo không để ý tới ánh mắt của cô, tiếp tục nói: “Một việc như vậy xảy ra ở thời điểm hiện tại có ảnh hưởng rất không tốt”.

“Sự việc không phải như thầy đã nghĩ đâu”, Tư Tồn vội vã nói.

“Không ai nhìn vào căn nguyên của sự việc đâu. Nhà nước đã bỏ ra bao nhiêu tiền bạc bồi dưỡng các em là để các em học tập thật tốt, tới một ngày không xa sẽ chung tay xây dựng đất nước. Nhà trường đã quy định rõ ràng, sinh viên không được phép yêu đương trong thời gian học tập nhưng nhiều bạn vẫn lên lút yêu đương, đó cũng là chuyện thường gặp. Trường cũng đành mắt nhắm mắt mở với những trường hợp đó. Nhưng em giấu giếm chuyện mình đã kết hôn, lại còn quan hệ với một nam sinh khác trong trường thì...”

“Thưa thầy! Em không hề giấu giếm gì cả, ngay từ đầu, em đã nói với Giang Thiên Nam chuyện đó”, Tư Tồn lớn tiếng thanh minh.

“Dù thế nào đi chăng nữa, trước mặt mọi người mà em lại...” , Lưu Trí Hạo tiếp tục nói.

Tư Tồn vùng dậy. Mong muốn được chia sẻ của cô đã hoàn toàn biến mất. Cô thà chịu âm ức một mình chứ không muốn chia sẻ với bất kì ai nữa.

“Em đừng nóng vội. Tôi đang nói chuyện với em với tư cách là đại diện của trường”

Tư Tồn thần người ra. Lưu Trí Hạo tiếp tục nói: “Tư Tồn, với tôi em không chỉ là sinh viên mà còn là một người em gái tôi luôn muốn bảo vệ”.

Tư Tồn khẽ gật đầu, không biết rốt cuộc Lưu Trí Hạo định nói gì.

“Để xảy ra sự việc như vậy, hôm nay tôi có lời trước với em để em chuẩn bị tư tưởng trước khi nhà trường gọi lên”.

“Chuẩn bị tư tưởng gì ạ?”, Tư Tôn thần người ra hỏi.

“Sự việc đến mức này, không chỉ sinh viên toàn trường đều bàn tán về em, mà bên ngoài cũng ít nhiều nghe phong thanh. Để không gây ảnh hưởng xấu tới nhà trường, có lẽ em sẽ phải rời khỏi đây một thời gian”.

“Rời trường ư?”, trong lòng Tư Tôn như có một ngọn núi đè lên: “Nhà trường định đuổi học em sao?”

“Không phải thế”, Lưu Trí Hạo nói: “Tính đến thời điểm này, nhà trường chưa đưa ra quyết định gì. Nhưng suy cho cùng đây cũng không phải việc hay ho gì, nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của Đại học Phương Bắc. Tôi khuyên em nên xin tạm nghỉ một học kì. Tới kì sau tiếp tục học năm thứ ba, cùng với khóa 1978”.

“Không!”, Tư Tôn lớn tiếng đáp. Bây giờ cô không còn gì nữa rồi, không thể lờ dờ cả việc học hành. Hơn nữa, cô vô cùng trân trọng vinh dự của thế hệ sinh viên đầu tiên sau thời kì Cách mạng Văn hóa. “Nhà trường không thể vì sai lầm của em mà phủ định thành tích học tập của em được”.

Lưu Trí Hạo cười nhạt, lời nói của anh bỗng nhiên sắc như dao cứa vào tim Tư Tôn: “Nhà trường chỉ muốn tốt cho em thôi. Nói một cách nghiêm túc, em cũng là người bị hại trong chuyện này. Nhà trường rất thông cảm, nếu không em đã bị đuổi học rồi”.

“Em không muốn bị đuổi học, cũng không muốn nghỉ một học kì”, Tư Tôn thề chết cũng phải bảo vệ chút quyền lợi cuối cùng của mình.

“Giang Thiên Nam đã nghỉ học về quê rồi. Em có chịu được búa rìu từ miệng lưỡi thiên hạ không?”, Lưu Trí Hạo lạnh lùng hỏi.

Tư Tôn nghe vậy cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Giang Thiên Nam đi rồi, sẽ không còn ai gây phiền phức cho cô nữa. Cô chỉ mong mình có thể bình yên tiếp tục ở lại trường hoàn thành việc học hành.

“Em không còn cách nào khác. Đây là cái giá mà em phải trả”, Tư Tôn nói.

Không đợi Lưu Trí Hạo trả lời, cô vội vã đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Tư Tôn quay về kí túc, lúc này trong phòng chỉ có mình Vu Tiểu Xuân. Thấy Tư Tôn về, cô quay người lên giường nằm, cô ý lấy chăn che kín mặt.

Tư Tôn ngồi bên mép giường, nghĩ lại chuyện lúc mới xảy ra, Vu Tiểu Xuân đã quên ăn quên ngủ, thậm chí còn nghỉ học để chăm sóc cô, còn vì cô mà cãi nhau với hai cô giáo Phòng Quản lí sinh viên tới điều tra. Ba năm ở trường đại học, cô dành phần lớn tâm tư cho Mặc Trì. Vu Tiểu Xuân lại giống như một cái bóng luôn ở bên cạnh cô, lấp đầy cuộc sống thời sinh viên của cô. Họ cùng nhau ăn cơm, lên lớp và tự học. Vu Tiểu Xuân trong lòng có tâm sự gì cũng đều nói với cô. Tư Tôn thấy, dù thế nào, cô vẫn cần nói chuyện với Vu Tiểu Xuân.

Cô đứng bên giường của Vu Tiểu Xuân, khẽ gọi: “Tiểu Xuân”.

Vu Tiểu Xuân vẫn xoay lưng lại.

“Tiểu Xuân, mình xin lỗi. Mình không cố ý giấu bạn”. Gần đây, Tư Tôn không ngừng nói “xin lỗi” với những người xung quanh. Cô thấy mình có tội với cả thế giới này, đặc biệt với Mặc Trì. Nếu xin lỗi thật sự có tác dụng, cô sẵn sàng nói một ngàn lần câu “xin lỗi” để đổi lại sự tha thứ của Mặc Trì, đổi lại cuộc sống vui vẻ như trước kia.

Vu Tiểu Xuân tức giận quay sang nói với Tư Tôn: “Mình có bí mật gì cũng đều chia sẻ với cậu. Vậy mà cậu lại lừa mình trong suốt ba năm qua”.

“Mình không cố ý...”, Tư Tôn đáp một cách yếu ớt.

“Cậu còn dám nói là không cố ý sao? Chẳng phải mình vẫn luôn miệng nhắc tới người anh họ tàn tật của cậu hay sao. Vậy mà chưa một lần cậu nói đó là chồng cậu”.

“Mình...”

“Cậu thích sự phù phiếm, không muốn mình biết cậu có chồng tàn tật”, Vu Tiểu Xuân kết luận.

“Không phải như vậy. Mình chưa bao giờ chê bai gì anh ấy”.

“Cậu chính là người như thế đấy!”, Vu Tiểu Xuân nói xong lại trùm chăn kín mít. Tư Tôn lại lặng lẽ trở về giường của mình.

Một ngày cuối tuần lại tới. Hồi trước, cứ được nghỉ học là, Tư Tôn ngay lập tức chạy như bay về nhà họ Mặc. Nỗi nhớ Mặc Trì da diết, nhớ đến phát điên khiến cô không thể nào để chậm trễ một phút một giây. Song tuần đó, cô không nhận được bức thư nào của anh. Nghĩa là, anh chưa tha thứ cho cô sao? Vậy thì cô phải làm thế nào để đối diện với anh đây?

Ngày Chủ nhật, mọi người trong phòng cô đều ở lại kí túc. Tư Tôn trốn trong chăn, tâm trí đột nhiên nhớ về những ngày đầu học nhập học. Hồi ấy, có lần cô và Mặc Trì giận nhau, thấy mấy tuần liền cô không về nhà, Mặc Trì đã tới trường học tìm cô. Trong trái tim cô, đó là hồi ức đẹp đẽ nhất. Mặc Trì đã đối với cô bằng tất cả lòng bao dung, sự dịu dàng và tình yêu chân thành của mình, thật sự khiến Tư Tôn cảm động và trở thành vạ yêu của anh.

Bây giờ nếu cô không về nhà, Mặc Trì liệu có đến tìm cô không? Nếu anh tìm đến, cô sẽ không màng tất cả mà lao vào vòng tay của anh, nói cho anh

biết cô đau khổ và hối hận biết nhường nào.

Nếu như anh ấy không đến... Nghĩ tới đây, Tư Tồn bỗng nhiên thấy thông suốt lạ thường. Nếu anh ấy không đến, sao cô lại không chủ động về với anh cơ chứ. Cô đã từng hứa rằng, tuần nào cũng về nhà với anh. Qua tuần này, anh chắc chắn sẽ tha thứ cho cô. Cô trở về bên anh, đem tất cả sự dịu dàng, ân cần và tình yêu để đổi lại sự tha thứ của Mặc Trì. Cô và anh nhất định sẽ lại bên nhau hạnh phúc như những ngày xưa.

Nghĩ tới đây, Tư Tồn bỗng phần chấn hấn lên. Chỉ cần có Mặc Trì ở bên, thì dù cả thế giới quay lưng lại với cô cũng không sao hết. Cô liền chui ra khỏi chăn, ăn mặc chỉnh tề và rời khỏi trường học.

Ở phương Bắc, cuối tháng Chín đã là cuối thu. Tư Tồn lên xe buýt, ngồi bên cửa sổ. Gió lạnh luân qua khe cửa, chạm vào da thịt khiến cô run lên bần bật, thế nhưng trong lòng cô lại thấy phần chấn, tràn trề hi vọng. Cô tin vào tình yêu cô dành cho Mặc Trì, cũng như tin vào tình yêu Mặc Trì dành cho mình. Tình yêu ấy nhất định sẽ làm tan chảy băng giá giữa hai trái tim.

Xe buýt đi qua rạp Công Nhân, họa báo phim Chuyện tình núi Lư lại một lần nữa đập vào mắt Tư Tồn. Hai diễn viên Trương Dự và Quách Khải Mẫn vẫn cười tươi như thế. Mặc Trì đã từng nói, hạnh phúc trong phim chính là sự phản chiếu cuộc sống thực của họ. Lúc ấy, Tư Tồn chỉ im lặng dựa vào lòng anh, tất cả đều thật đẹp đẽ. Bây giờ nhìn lại tấm họa báo, một nỗi ghen tị với những nhân vật trong phim vô cớ trào lên trong lòng Tư Tồn. Họ vẫn đang nắm giữ trong tay hạnh phúc của mình, còn hạnh phúc của cô lại đang lặng lẽ ra đi. Đột nhiên, cô nảy ra ý tưởng mua vé xem lại Chuyện tình núi Lư, cô sẽ lại cùng Mặc Trì đi xem bộ phim này. Tình yêu trong phim chắc chắn sẽ một lần nữa làm bùng cháy ngọn lửa tình yêu giữa họ.

Đúng lúc này, xe buýt tới trạm. Tư Tồn nhảy khỏi xe, một mạch chạy tới quầy bán vé. Phía trước vẫn còn một hàng dài xếp chờ mua vé, còn Tư Tồn đứng mãi tận cuối hàng. Một lúc sau, phía sau cô đã thêm độ hơn chục người nữa. Tư Tồn âm thầm cầu nguyện, cô nhất định phải mua được vé.

Hàng người phía trước cứ ngấn dần đi, chỉ cần chờ một cặp tình nhân nữa là tới lượt Tư Tồn. Tim cô đập thình thịch. Cô rút tiền ra sẵn và chờ đợi. Nhưng cặp tình nhân kia vừa nhận xong vé thì đã có tiếng nói phát ra từ ô cửa sổ bán vé: “Đã hết vé xem phim Chuyện tình núi Lư khỏi chiều lúc ba giờ chiều này”.

“Thế suất vào lúc bốn rưỡi có còn vé không?”, Tư Tồn hỏi.

“Hôm nay không còn nữa, hai người lúc này đã mua những tấm vé cuối cùng rồi”.

“Thế tôi muốn mua vé của buổi chiều ngày mai”, Tư Tồn nhét tiền qua khe cửa hộp.

“Hôm nay là buổi chiều cuối cùng rồi”, nhân viên bán vé lạnh lùng đáp rồi kéo sập cửa sổ lại.

Những người xếp hàng phía sau thất vọng tản đi, chỉ còn một mình Tư Tồn vẫn đứng ngây người trước quầy bán vé. Đột nhiên, trong đầu cô lóe ra một ý tưởng. Cô chạy như bay đi tìm cặp tình nhân mua vé trước mình.

Cô xuyên qua dòng người đông đúc ngày cuối tuần, không thèm để ý tới xe cộ đi lại xung quanh. Cô chạy về phía họ, vừa chạy vừa hổn hển: “Xin đợi một chút!”

Đôi tình nhân trẻ không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tư Tồn lại còn khiến cho cô gái trẻ sợ hết hồn bởi cô gần như ào cả người về phía họ, đôi tay mắt đã đập mạnh lên vai cô gái, cô ta liền tức giận quay lại quát: “Cô làm trò gì thế?”

Tư Tồn thờ hổn hển không ra hơi: “Xin bán lại cho tôi cặp vé xem phim Chuyện tình núi Lư được không?”.

Chàng thanh niên đi cùng cô gái bức tức hỏi lại: “Tại sao chúng tôi phải bán lại vé cho cô?”

“Cầu xin hai người đấy...”, Tư Tồn nói với chàng thanh niên: “Hôm nay tôi nhất định phải mua bằng được hai tấm vé đó”.

“Hơ, cô thấy đấy, chúng tôi cũng muốn xem phim. Ai nhanh tay thì người đó mua được vé, sao cô không xếp hàng từ sớm đi?”, người thanh niên đáp trả một tràng dài.

Nước mắt của Tư Tồn đã chực tuôn ra. Cô cố gắng nén lại, tiếp tục nài nỉ: “Buổi xem phim này đối với tôi thật sự rất quan trọng”.

Người thanh niên thùng thảng đáp: “Đối với chúng tôi cũng quan trọng không kém. Tôi phải đợi hai ngày mới mua được đấy”.

Tư Tồn vội vàng rút ví, lôi ra một nắm tiền lẻ: “Tôi sẽ trả thêm tiền cho hai người”.

Cô gái nhú mày: “Chúng tôi không phải phe vé đâu nhé”.

“Cầu xin hai người đấy!” Lúc này, Tư Tồn đã bắt đầu nói năng lẫn lộn: “Vợ chồng tôi rất muốn xem bộ phim này. Tôi làm chuyện có lỗi với anh ấy, tôi muốn mời anh ấy đi xem phim...” Nói đến đây, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi không tài nào ngăn nổi.

Cô gái ái ngại nhìn Tư Tồn rồi lại nhìn bạn trai của mình. Chàng trai không nói gì. Cô gái suy nghĩ một lúc rồi đưa vé cho Tư Tồn: “Vậy thì nhượng lại cho cô. Ngày mai chúng tôi kết hôn, coi như làm việc thiện tích đức”.

Tư Tồn vô cùng cảm kích, đưa tay nhận lấy hai tấm vé rồi nhét hết tiền vào tay cô gái, miệng không ngớt nói hai chữ “cảm ơn”: “cảm ơn”.

Cô gái chỉ cầm đúng số tiền của hai tấm vé rồi kéo bạn trai quay đi. Tư Tồn không muốn đợi xe buýt đến nữa, cô cứ thế chạy như bay, lao về phía nhà họ Mặc.

Nhà họ Mặc vẫn chìm trong im ắng như mọi khi. Gần đây, công việc của vợ chồng Thị trưởng Mặc khá bận rộn, đến cuối tuần cũng hiếm khi ở nhà. Cô giúp việc cả ngày bận bịu trong phòng khách. Tư Tồn về đến nơi liền hỏi cô: “Mặc Trì đâu rồi ạ?”

Cô giúp việc thờ dài nói: “Cậu chủ ở trong phòng”.

Tư Tồn chạy vội lên tầng trên, phòng ngủ vẫn không một tiếng động. Cô hít một hơi dài rồi đẩy cửa bước vào.

Mặc Trì đang ngồi xây lưng lại phía cửa, trầm ngâm như một khúc gỗ bên cửa sổ. Tư Tồn chầm chậm bước về phía anh nhưng Mặc Trì vẫn không hề để ý. Anh đứng bên cửa sổ, nhìn xuống khu vườn trước mặt. Anh biết Tư Tồn đã về, cũng nghe thấy tiếng bước chân của cô, nhưng anh không muốn quay đầu lại.

Tư Tồn xúc động, đi tới phía sau Mặc Trì, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh.

Mặc Trì ngẩng một gầy hơn, gần như không đủ một vòng ôm. Tư Tồn thấy ngực mình đau nhói, cổ họng có thứ gì đó mặn mặn, cảm giác như sắp nôn ra máu. Cô áp má mình vào tấm lưng gầy của anh, khẽ thủ thỉ: “Em về rồi”.

Mặc Trì không chút phản ứng, rất lâu sau đó, anh mới từ từ quay lại. Tư Tồn áp má mình vào lòng anh, nước mắt kìm nén bao lâu nay cứ thế tuôn ra. Khuôn mặt Mặc Trì không chút cảm xúc, chỉ vòng tay ôm hờ lấy cô.

Tư Tồn ngẩng mặt nhìn anh. Khuôn mặt anh nhợt nhạt, quảng thâm quanh mắt càng làm lộ rõ vẻ hốc hác. “Mặc Trì, em đã sai rồi. Anh có thể cho em thêm một cơ hội được không?”

Mặc Trì thần người một lúc lâu rồi nói với giọng khàn khàn: “Em có làm gì đâu? Sao em lại sai cơ chứ?”

Tư Tồn vội vã đáp: “Cho dù em không làm gì nhưng tất cả vẫn là lỗi của em. Ngay từ đầu em nên nói cho người ta biết em đã kết hôn, em có một người chồng yêu thương em hết mực...”

“Anh như vậy thì làm sao em có thể nói cho người ta biết được?”, giọng nói của anh chất chứa đầy đau khổ.

Tư Tồn lắc đầu nói trong nước mắt: “Không phải vì điều đó... Mọi người đều cho rằng em ít tuổi nhất, chắc chắn chưa kết hôn... Em không biết nên giải thích thế nào... Em không có ý chê bai gì anh. Em yêu anh còn chưa hết nữa là”.

Mặc Trì nhẹ nhàng đẩy cô ra, khẽ nói: “Anh biết rồi”.

Tư Tồn lấy ra hai tấm vé xem phim: “Mặc Trì, em mua vé xem Chuyện tình núi Lư rồi, buổi chiều chiều nay. Chúng mình cùng đi xem phim, được không anh?”

Mặc Trì khẽ lắc đầu: “Anh mệt, không muốn đi đâu cả”.

“Hôm nay là buổi chiều cuối cùng rồi, về sau có lẽ không còn cơ hội xem nữa”, Tư Tồn nài nỉ.

Mặc Trì chầm chậm đi về phía bàn, tay bám vào thành ghế rồi từ từ ngồi xuống. Vết thương ở lưng anh vẫn chưa khỏi, ngay cả khi làm những việc đơn giản nhất cũng khá tốn sức. “Không xem được thì thôi”, anh đáp với giọng buồn xuôi.

“Vậy em sẽ ở nhà cùng anh”

Mặc Trì lấy tay với một quyển sách và không nói gì thêm nữa. Tư Tồn rón rén ngồi xuống cạnh anh, đến thờ mạnh cũng không dám, thỉnh thoảng cô đi lấy cho anh cốc nước hoặc mang thêm tấm áo.

Buổi trưa, cô giúp việc bưng com vào phòng ngủ. Mặc Trì ăn được một vài miếng còn Tư Tồn hầu như không động đũa. Thấy Mặc Trì không có ý muốn ăn thêm, cô thu dọn bát đĩa đem xuống phòng bếp. Đúng lúc cô đang rửa bát, cô giúp việc đi vào nói: “Chủ tịch Trần về rồi. Bà bảo cô tới phòng bà một lát”.

Trong nhà này, người cô sợ nhất là Trần Ái Hoa. Lần này, cô gây ra họa lớn như thế, không biết bà sẽ tức giận tới mức nào. Cô như con nai nhỏ bị thương rón rén bước tới phòng của Trần Ái Hoa, gõ ba hồi cửa.

“Vào đi!”, giọng của Trần Ái Hoa lạnh tới mức tường như sắp hóa thành băng.

Tư Tồn bước vào nhưng chỉ dám đứng ở cửa, khẽ lên tiếng: “Cô Trần”.

Mặt Trần Ái Hoa vẫn lạnh như băng. “Cái nhà này khiến cô xấu hổ đến thế sao? Cô coi tôi là cô, coi Mặc Trì là anh họ sao?”, Trần Ái Hoa nói với giọng châm biếm.

“Không phải thế, không phải thế...”, Tư Tồn lúng túng, mỗi khi lúng túng cô lại không biết phải nói gì.

“Đóng cửa lại!”, Trần Ái Hoa nói như ra lệnh.

Tư Tồn tưởng như mình ngừng thở đến nơi. Cô vội làm theo lời bà.

“Tất cả đều là những chuyện hay ho do một tay cô dựng nên. Bây giờ thì ở Đại học Phương Bắc cô nổi tiếng rồi. Cậu con trai tàn tật của Thị trưởng Mặc cường đoạt con gái nhà lành. Cô xem mình đã bôi tro trát trấu vào uy tín của Thị trưởng Mặc như thế nào?”

“Cháu chưa từng nói với ai cháu là con dâu của Thị trưởng Mặc”, Tư Tồn phân bua.

“Cô chưa từng nói với ai rằng cô đã kết hôn sao? Cô cảm thấy áy náy khi bị gả vào nhà họ Mặc sao? Phải chăng Mặc Trì không xứng làm chồng cô? Mặc Trì đau lòng thế nào cô có biết không?”

“Cháu đã nói với người đó là mình đã kết hôn rồi nhưng anh ta không tin”, Tư Tồn lớn tiếng đáp.

Trần Ái Hoa nổi giận: “Đừng giải thích thêm nữa. Nhà họ Mặc không có thứ con dâu như cô. Hoặc là cô bỏ học ngay bây giờ, hoặc là cô rời xa Mặc Trì!”

“Cháu không...”, Tư Tồn phản ứng theo bản năng.

“Không gì cơ? Cô còn định lưu lại trường học để hủy hoại danh dự nhà họ Mặc chúng tôi, tiếp tục làm tổn thương Mặc Trì à! Nó chết cô mới cam tâm, đúng không?”

“Cháu không hề muốn làm tổn thương anh ấy”, Tư Tồn đau khổ lắc đầu.

“Mặc Trì có gì không phải với cô nào? Sao cô lại đối xử với nó như thế? Cô trai gái bên ngoài thì cũng đánh, lại còn để người ta tìm tới tận nhà. Lòng tự tôn của Mặc Trì biết để vào đâu? Sức khỏe của nó chịu làm sao được?” Trần Ái Hoa vốn nâng niu con trai như bảo bối, cứ nghĩ đến tình cảnh bi thảm hiện tại của Mặc Trì, bà lại đau xót vô cùng.

“Mẹ, con biết lỗi rồi!”, Tư Tồn nhớ đến cảnh Mặc Trì xô xát với Giang Thiên Nam mà nước mắt lưng tròng.

“Đừng gọi tôi là mẹ!”, Trần Ái Hoa quên mất đây là lần đầu tiên Tư Tồn gọi bà như thế.

Tư Tồn đứng ngây người ra, không biết nên làm gì.

“Cô muốn tiếp tục đi học hay ở bên Mặc Trì?”, Trần Ái Hoa đi từng bước về phía Tư Tồn. Bà biết Mặc Trì có tình cảm sâu đậm với Tư Tồn nên quyết định cho cô được lựa chọn.

“Con... sẽ ở lại bên cạnh Mặc Trì”, Tư Tồn nói ra mà trong lòng nhói đau. Trong chuyện này, cô không có lựa chọn nào khác. Mặc Trì là người cô yêu hơn mọi thứ trên đời. Nếu như chỉ được chọn một, cô sẽ lựa chọn Mặc Trì mà không cần suy nghĩ gì cả.

“Cô đi đi. Đừng đem chuyện này kể với Mặc Trì”.

Trần Ái Hoa biết Mặc Trì rất quan tâm tới việc học của Tư Tồn, cũng muốn Tư Tồn hoàn thành nghiệp học. Thế nhưng sự việc đã tới nước này, tin đồn con trai tàn phế của Thị trưởng Mặc cưỡng đoạt hoa khôi của Đại học Phương Bắc đã lan rộng khắp thành phố, văn phòng Thị ủy của thành phố đã tới trường điều tra, nhà trường cũng chỉ còn biết tìm Trần Ái Hoa.

Tư Tồn rửa mặt sạch sẽ bằng nước lạnh, ngồi trong nhà tắm cho bình tâm lại, một lúc sau mới quay lại phòng ngủ của hai người. Mặc Trì vẫn giữ tư thế như lúc trước, anh ngồi trên ghế ôm lấy quyển sách. Tư Tồn đến bên cạnh anh, cả hai chìm trong im lặng.

Mặc Trì mãi vẫn chưa gỡ sang trang sách mới. Tư Tồn biết anh cũng chẳng còn tâm trí nào mà đọc sách. Ánh mắt của anh rơi vào một khoảng trống trên trang sách, còn tâm tưởng không biết đang phiêu du nơi nào. Cô không dám hỏi, cũng chẳng dám nói gì, chỉ câm lặng ở bên cạnh anh.

Hai người cứ ngồi như thế cho tới khi màn đêm buông xuống. Khi Tư Tồn bật đèn lên, sắc mặt Mặc Trì càng lộ rõ vẻ nhợt nhạt.

Cô run rẩy nói: “Mặc Trì, để em đỡ anh lên giường, được không?”. Mặc Trì trầm mặc một lúc lâu rồi lắc đầu.

Tư Tồn không chịu được nữa nên cố lay Mặc Trì rồi hét lớn: “Mặc Trì, em xin anh, hãy nói với em một câu đi!”

“Nói gì bây giờ?”, Giọng nói của Mặc Trì trở nên bình thản khác thường.

“Anh hãy mắng em, trách em, sao cũng được. Em đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nhưng anh đừng trừng phạt chính mình vì sai lầm của em như thế”, Tư Tồn hét lớn.

Mặc Trì khẽ lắc đầu: “Em không làm gì sai cả”.

Tư Tồn thần người ra, thở dốc. Sự bình thản của Mặc Trì khiến cô càng thấy sợ hãi. Mặc Trì bám vào thành bàn, tự mình đứng dậy rồi nhấc lấy cây nạng, đi ra ngoài.

“Mặc Trì, anh đi đâu?”, Tur Tồn lớn tiếng hỏi.

“Anh mệt rồi, muốn nghỉ ngơi”.

“Đây là phòng của chúng ta? Anh còn phải đi đâu nghỉ ngơi?”

Mặc Trì không nói gì, chỉ chậm chậm bước ra ngoài, hướng về phía thư phòng.

Nước mắt Tur Tồn như lũ tràn qua đê, cứ thế tuôn trào không ngớt. Bởi vì sự tồn tại của cô mà Mặc Trì không thể ở lại trong căn phòng của chính mình. Sức khỏe của anh làm sao chống chọi được nếu phải ngủ trên chiếc ghế sofa chật chội trong thư phòng.

Tur Tồn lặng lẽ xuống tầng. Dù thế nào, cô cũng không muốn liên lụy tới anh nữa. Nếu như sự ra đi của cô có thể khiến anh ngủ một giấc thật ngon thì...

Tur Tồn đi lang thang vô định trên đường. Trời mỗi lúc một khuya, người qua lại mỗi lúc một vắng dần. Cô không biết nên đi đâu về đâu, dù là nhà họ Mặc hay trong kí túc, cô đều không được chào đón. Cô nhớ tới nhà mình ở quê... Nhưng theo phong tục ở nông thôn, con gái đã bị gia đình chồng đuổi đi thì còn mặt mũi nào quay về nhà mẹ đẻ nữa.

Tur Tồn bắt taxi đi về hướng trung tâm thành phố, lại đi qua rạp Công Nhân. Cô lôi ra hai tấm vé xem phim. Rạp chiếu phim đã đóng cửa từ lâu, chỉ còn một vài công nhân đang gỡ tấm họa báo phim chuyện tình núi Lư xuống. Tur Tồn đứng chôn chân ở đó, nhìn họ đặt từng tấm họa báo lên xe ba bánh, xe nổ máy rồi đi xa dần. Nụ cười rạn rở của Trương Du và Quách Khải Mẫn lấp ló sau vẻ đẹp của núi Lư, mỗi lúc mỗi xa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chuyện tình núi Lư

Con tàu đang đi về hướng Nam, phong cảnh hai bên đường mỗi lúc một lùi dần về phía sau. Về um tùm tươi tốt của cây cối phương Nam dần thay thế khung cảnh tiêu điều của phương Bắc cuối thu. Tur Tồn ngồi ghé bên cửa sổ, gương mặt như mất hồn. Cô đã giữ tư thế ấy suốt cả ngày hôm nay. Người phụ nữ đi cùng cô con gái nhỏ ngồi đối diện gọt cho cô một quả táo nhưng Tur Tồn lắc đầu từ chối.

“Đi cả ngày rồi mà tôi vẫn chưa thấy cô ăn gì cả”, người phụ nữ lên tiếng.

Tur Tồn bậm môi môi nứt nẻ: “Em không thấy đói”.

“Không đói cũng phải ăn chứ. Ngồi tàu như thế này mệt lắm. Thế cô định đi tới đâu?”, Người phụ nữ vừa cho con gái ăn vừa hỏi han.

“Núi Lư”, Tur Tồn hồ hững đáp.

Người phụ nữ nói với vẻ hào hứng: “Tôi cũng đến núi Lư. Đây quả là một nơi tuyệt vời. Cô tới đó du lịch à? Gần đây tôi thấy nhiều người tới đó lắm”.

Tur Tồn cười nhạt cho qua chuyện. Cô tới núi Lư để làm gì cô cũng không biết nữa. Nụ cười rạn rở của Trương Du và Quách Khải Mẫn trên tấm họa báo đã hấp dẫn cô. Đã có lúc Mặc Trì và cô từng cười rạn rở như thế. Bây giờ, tất cả những gì cô đọc được trong mắt Mặc Trì chỉ là nỗi đau khổ bất tận.

Cô không biết làm thế nào để cứu vãn tình thế. Vào thời khắc bước chân lên tàu, cô đã nghĩ, có lẽ núi Lư sẽ cho cô câu trả lời.

“Tôi đi núi Lư thăm người nhà”. Người phụ nữ mỉm cười rồi kể lể, vuốt tay cô con gái nhỏ, bắt chước giọng cô bé: “Mẹ con mình đi thăm bố, phải không con? Con có nhớ bố không?” Khuôn mặt chị lộ rõ nụ cười hạnh phúc.

Người phụ nữ cười nói với Tur Tồn: “Chồng tôi đóng quân dưới chân núi Lư. Lần này tranh thủ được nghỉ phép, tôi tới thăm anh ấy. Anh ấy bảo tôi mang con bé đi cùng, coi như du lịch một chuyến. Chúng tôi kết hôn năm năm rồi mà tôi chưa một lần đến núi Lư”.

Tur Tồn gật đầu. Người phụ nữ lại hỏi: “Trông cô trẻ như vậy, chắc chưa kết hôn đâu nhỉ?”

“Em có chồng rồi”, Tur Tồn đáp.

“Ồ, trông không giống gì cả. Nhìn cô cứ như sinh viên đại học ấy”, người phụ nữ tỏ vẻ kinh ngạc: “Sao cô lại đi du lịch một mình vậy? Bây giờ người ta đi du lịch toàn có đôi có cặp cả. Chồng tôi nói, năm nay khách tới du lịch nhiều hơn hẳn những năm trước”.

Tur Tồn không nói gì nữa, hướng mặt về phía cửa sổ, ngắm khung cảnh bên ngoài. Người phụ nữ cũng không để ý, lại bóc một nắm hạt dưa dúi vào tay Tur Tồn: “Cô cắn hạt dưa cho vui”.

Tư Tồn không nỡ từ chối ý tốt của người phụ nữ, cô khẽ nói: “Cảm ơn chị!”

“Tôi trông mặt mũi cô ừ đột thế kia, chắc có khúc mắc gì với chồng phải không? Đừng quá cô' chấp. Vợ chồng với nhau không nên để bụng lâu? Mấy năm trước tôi với bố" con bé cũng xảy ra chuyện. Tôi muốn anh ấy chuyển nghề nhưng anh ấy không đồng ý. Đến kì nghỉ phép hai năm mới có một lần, anh ấy về nhà rồi lại gói ghém đồ đạc quay trở lại đơn vị luôn. Bây giờ, tôi cũng nghĩ thoáng ra nhiều rồi. Tình cảm giữa hai người quan trọng hơn mọi thứ khác. Cô xem, con gái chúng tôi gần hai tuổi rồi đây này!”

Tư Tồn mỉm cười: “Thật tốt quá”.

“Cuộc sống vợ chồng quan trọng nhất vẫn là biết thông cảm cho nhau”, người phụ nữ cười nói.

Tư Tồn gật đầu. “Trông sắc mặt cô không được tốt, mệt rồi phải không? Hay cô ngủ một lúc đi. Đường còn dài lắm, khi nào tới ga tôi sẽ gọi”.

Tư Tồn thật sự rất mệt, cô mỉm cười cảm ơn rồi dựa đầu vào cửa sổ, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Tới lúc cô tỉnh dậy, màn đêm đã buông xuống từ khi nào. Người phụ nữ đối diện như vẫn giữ nguyên nụ cười từ hồi nào tới giờ: “Tôi đang định gọi thì cô đã dậy rồi. Còn khoảng nửa giờ nữa là tới núi Lư. Một lúc nữa tới đó cô đi cùng với tôi. Chồng tôi đi xe tới đón, tiện đường sẽ đưa cô lên núi luôn”.

Tư Tồn cảm kích đáp: “Cảm ơn chị!”

“Cảm ơn cái gì chứ? Không phải nhân viên tàu hỏa đã nói đó sao? Trên tàu tất cả chúng ta đều là người một nhà. Cô giúp tôi bế con bé một lúc, tôi đi sửa soạn hành lý”. Nói rồi, chị đặt cô bé đang chìm sâu trong giấc ngủ vào lòng Tư Tồn.

Tư Tồn ôm chặt cô bé. Cô bé này không bị lạ người, cứ nắm chặt lấy tay Tư Tồn rồi ngủ. Mút đến độ khiến đầu ngón tay Tư Tồn thấy tê tê. Cô chợt nghĩ, giá cô và Mặc Trì cũng có một đứa con thì sẽ hạnh phúc biết nhường nào.

Mẹ đứa bé đứng bên ghế, tay xách túi lớn túi nhỏ, tò vò về ngay ngừng: “Bố con bé đóng quân ở núi Lư, lúc nào cũng thèm ăn đặc sản quê nhà. Mỗi năm tôi tới đây được có một lần nên cố gắng mang thêm một ít cho anh ấy”. Niềm hạnh phúc của chị hiện rõ qua từng lời nói, cử chỉ.

Tàu hỏa dừng ở ga Cửu Giang. Người phụ nữ đỡ lấy con gái, còn Tư Tồn giúp chị xách bớt hành lý, sau đó hai người cùng nhau xuống tàu.

Chồng của người phụ nữ nọ là lái xe trong quân đội, anh lái chiếc xe Jeep tới đón vợ và con. Người phụ nữ chỉ vào Tư Tồn và giới thiệu với chồng: “Đây là cô gái tới núi Lư du lịch. Trời sắp tối rồi, anh cho cô ấy đi nhờ luôn nhé”.

Người chồng đáp một cách hào sảng: “Đương nhiên là được rồi”.

Người phụ nữ trêu mếu gọi chồng bằng cái tên “Lốp trưởng Trương”. Đường từ Cửu Giang tới núi Lư khá xa. Trên đường đi, hai vợ chồng anh nói nói cười cười không ngớt, cô bé con cũng bập bẹ theo bố mẹ. Chừng một tiếng sau, xe dừng trước một nhà khách. Lốp trưởng Trương tươi cười: “Đây là nhà khách của khu du lịch, cảnh sắc rất tuyệt. Hôm nay cô cứ ngủ một giấc thật ngon, ngày mai có thể thoải mái đi thăm thú phong cảnh”.

Tư Tồn cảm ơn đôi vợ chồng nhiệt tình giúp mình, sau đó cô đi tới phòng tiếp đón, dùng thẻ sinh viên thuê một phòng đơn. Nhân viên phục vụ đưa cô vào tận trong phòng. Tư Tồn đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng tối đã bao trùm tất cả.

Đây là bầu trời phương Nam. Bây giờ cô đã ở cách xa nhà hàng ngàn dặm. Nỗi nhớ nhưng hồ như lần khuất đầu đó trên đường đi giờ đây dâng trào mãnh liệt. Cô chưa bao giờ cách xa Mặc Trì đến thế. Khoảng cách không gian được kéo giãn khiến cho hai con tim cũng như bị cắt lìa ra. Từ thành phố X tới núi Lư, ruột gan cô gần như tan nát. Phải chăng trái tim Mặc Trì cũng đau đớn, không ngừng rỉ máu như cô vậy? Tư Tồn nghĩ đến đó, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Nhân viên phục vụ mang nước tới. Không muốn bị bắt gặp lúc đang khóc, Tư Tồn vội vã trốn vào nhà tắm, vịn vòi nước lớn hết cỡ. Nước nóng tấp vào mặt cô, hòa cùng nước mắt, giống như những con sóng biển không ngừng xô vào bờ đá. Một cảm giác mẫn mẫn, chan chất trào lên trong lòng. Tư Tồn gào khóc như mưa trong nhà tắm. Mới chỉ xa nhà có ba ngày mà cô có tưởng như ba thế kỉ đã đi qua.

Nhân viên phục vụ rời đi, Tư Tồn lau khô toàn bộ người rồi mệt mỏi nằm vật ra giường, sau đó chìm vào giấc ngủ trong làn nước mắt.

Sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ khắp không gian. Tư Tồn rời khỏi nhà khách. Dù lúc này đã là cuối thu nhưng hoa cỏ hai bên đường vẫn đua nhau khoe sắc thắm, cây cối vẫn xum xuê, rậm rạp. Dẫu thế, cảnh đẹp trên núi cũng chẳng khiến cô nguôi ngoai nỗi nhớ đang trào lên trong lòng.

Đột nhiên, cô nghĩ tới lời người phụ nữ nhiệt tình trên tàu ngày hôm qua. Quà là, khách du lịch đến núi Lư rất đông, với số đó có rất nhiều đôi tình nhân, họ lần lượt đi lướt qua cô trong những nụ cười rạng rỡ.

Một đôi nam nữ mặc đồ thể thao chạy qua cô tới một cái đình hóng mát ở phía xa. Người con gái mặt đỏ bừng bừng, đưa tay lau mồ hôi cho chàng trai đi cùng. Chàng trai nắm lấy tay cô gái, hai người hạnh phúc ngả vào nhau... Tư Tồn nhìn họ bằng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Họ đang cảm nhận hạnh phúc trong tay, còn cô thì không. Cô tới núi Lư, chứng kiến tình yêu của những người khác nhưng lại không biết làm thế nào để cứu vãn tình yêu của mình.

Cô đi tới một nơi khá bằng phẳng, rộng rãi, có rất nhiều du khách đang ngồi nghỉ ở đó. Bên đường có cửa hàng và hàng cơm quốc doanh, loa đang phát những giai điệu của một bài hát ngọt ngào cùng những lời giới thiệu về núi Lư. Thế nhưng tất cả đều trôi tuột qua tai Tư Tồn. Nỗi nhớ nhưng da diết của

cô giờ đây đã chuyển thành nỗi lo lắng đến cháy lòng. Cô có thể đi xa đến vậy, còn Mặc Trì chỉ có thể nằm ở nhà. Anh đã gầy đi nhiều, sắc mặt ngày một xấu, không biết bây giờ ra sao? Nếu phát hiện cô mất tích, liệu anh có lo lắng đến phát điên lên không?

Tư Tồn bỗng thấy hoang mang. Ngay lúc này, cô rất muốn được nghe thấy giọng nói của Mặc Trì, hay ít nhất chỉ cần biết anh vẫn bình an là được rồi. Liếc thấy gần đó có bui điện, Tư Tồn không thể chờ đợi thêm được nữa. Cô lao vào, lớn tiếng nói: “Tôi muốn gọi điện thoại đường dài”.

Nhân viên bưu điện đưa cho Tư Tồn một tấm thẻ. Cô bước vào phòng máy, run rẩy nhấn điện thoại lên, bấm số nhà họ Mặc. Chỉ sau một tiếng bip đã có người nhấc máy. Tư Tồn nghe thấy giọng Mặc Trì khàn khàn qua điện thoại: “Tư Tồn?”

Nước mắt cô bỗng nhiên tuôn như mưa, cô nấc lên từng hồi, không nói nên lời. Giọng của Mặc Trì không giấu nổi nỗi lo lắng: “Tư Tồn, em đang ở đâu?”

Tư Tồn như trở về với thực tại, lúc này cô chỉ biết nói hai tiếng: “Mặc Trì!”

Được nghe giọng cô qua điện thoại, Mặc Trì dường như đã an tâm phần nào. “Anh nghe thấy có tiếng nói “chào mừng quý khách đến với khu du lịch núi Lư”, rồi không đợi Tư Tồn trả lời liền hỏi ngay: “Em đang ở núi Lư phải không?”

Giọng nói gấp gáp của anh cho cô biết rằng, ngay lúc này đây, anh chỉ mong có thể thông qua đường dây điện thoại lập tức đến bên cạnh cô. Thấy anh lo lắng cho mình đến thế, cô càng cảm thấy ân hận bội phần, vừa khóc vừa nói: “Mặc Trì, em sai rồi, em không nên rời xa anh, em không nên đến núi Lư...”

“Em đừng đi đâu cả”, Mặc Trì nói: “Anh sẽ tới đón em về, em cứ ở núi Lư đợi anh”.

“Anh đừng đến”, Tư Tồn hét lên: “Đường từ nhà tới đây gấp ghe nhấc trở lăm, sức khỏe của anh làm sao chịu nổi”.

Trong ông nghe chỉ còn vang lên một chuỗi những tiếng “tút tut” kéo dài. Tư Tồn vội mua thêm một tấm thẻ nữa, tiếp tục gọi về nhà họ Mặc, nhưng không còn thấy ai nhấc máy nữa.

Mặc Trì sau khi đặt điện thoại xuống, vội vàng để lại một mảnh giấy cùng mấy dòng chữ: “Con tới núi Lư mấy ngày”.

Ba ngày sau, Mặc Trì tới được chân núi Lư. Cuộc hành trình dài khiến anh vô cùng mệt mỏi, nhưng anh không dám nghỉ ngơi lấy một giây. Anh hối hận vì đã quá vội vã đến độ không kịp hỏi Tư Tồn đang ở đâu. Anh không dám ngồi xe để lên núi, chỉ biết chống nạng, lết đi từng bước khó khăn. Hành trình lên đỉnh núi không hề đơn giản. Trời tối, đường lại khó khăn, anh đành mượn ánh trăng và sức lực của bên chân còn sót lại, từng bước, từng bước tiến về phía trước.

Đi được một quãng, bỗng một bóng người lao tới, gọi to tên anh: “Mặc Trì!”

Là Tư Tồn đang gọi anh! Mặc Trì cố lết đi nhanh hơn, nhưng chẳng may chân anh bị vướng vào một hòn đá. Vào giây phút anh chuẩn bị ngã xuống, Tư Tồn đã lao vào lòng anh, kịp thời đỡ anh dậy. Mặc Trì quên hết mọi sự xung quanh, anh chỉ biết ôm lấy cô thật chặt, chặt tới nỗi hồ như khiến cô muốn ngạt thở. Dường như thấy vậy vẫn chưa đủ, anh lại lấy hết sức mà ôm cô vào lòng chặt hơn nữa.

Tư Tồn nép mình trong vòng tay Mặc Trì. Thật ra, cả buổi chiều hôm đó, cô chỉ làm mỗi một việc, đó là gọi điện về nhà họ Mặc. Trần Ái Hoa báo cho cô biết Mặc Trì đang trên đường tới núi Lư, dặn cô cứ ở yên đó chờ anh tới. Cô tuyệt đối không dám rời đi đâu dù chỉ là nửa bước, chỉ đứng ở cửa lên núi ngóng xuống. Ngày đầu tiên, không thấy Mặc Trì đến. Tối hôm ấy, cô trở về khách sạn, chỉ uống nước và ăn hai cái bánh bao. Hôm sau, trời còn chưa sáng cô đã ra chỗ cũ đứng chờ. Cô ngồi trên một hòn đá khá bằng phẳng, chăm chú quan sát dòng người qua lại. Lần nào cô cũng ôm ấp hi vọng sẽ nhìn thấy Mặc Trì trong dòng người tấp nập ấy, nhưng lần nào hi vọng cũng chuyển thành thất vọng. Tối ngày thứ ba cô nhắm tính thời gian, có lẽ hôm nay Mặc Trì sẽ tới nơi, vì thế cô càng tập trung quan sát. Quả nhiên, trời vừa chạng tối, cô đã thấy bóng dáng một người đơn độc tay cầm cây nạng, lết từng bước lên đỉnh núi.

Mặc Trì ôm lấy cô, lời nói trở nên hỗn loạn: “Anh đi tìm em biết bao nhiêu ngày nay, lo lắng tưởng như muốn chết luôn được... Anh thật đáng chết. Em bị người ta bắt nạt, anh còn đối xử với em như thế... Anh tới trường mới biết em phải chịu bao nhiêu áp lực... Anh rất sợ sẽ không bao giờ tìm thấy em nữa...” Sức lực của Mặc Trì hồ như bị rút kiệt, toàn bộ cơ thể anh gần như đổ cả vào Tư Tồn.

Tư Tồn đỡ anh đứng dậy, đôi mắt ngấn lệ: “Là do em không tốt, lúc nào em cũng làm sai khiến anh phải lo lắng...”

Còn chưa nói hết câu, cô đã thấy đôi môi Mặc Trì áp lên môi mình. Đôi môi anh lạnh lẽo làm vậy mà lại đủ sức sưởi ấm trái tim Tư Tồn. Cô nghe thấy anh như một con chiến ngoan đạo, sưởi ấm cho anh bằng đôi môi mình. Họ đắm chìm vào nụ hôn đến nỗi tưởng như muốn hút đến kiệt cạn sinh khí của nhau. Đột nhiên, Tư Tồn thấy người mình hơi nặng, hóa ra Mặc Trì đã ngã vào lòng cô lúc nào không hay.

Với sự giúp đỡ của nhân viên nhà khách, Tư Tồn đưa Mặc Trì tới phòng khám dưới chân núi. Cái ngày nhận được cuộc điện thoại từ Tư Tồn, Mặc Trì không kịp bắt chuyến tàu hỏa từ thành phố X tới núi Lư. Lòng như có lửa đốt đứng ngồi cũng không yên, anh đành bắt xe tới Bắc Kinh, đợi ở nhà chờ suốt một đêm ròng mới lên được tàu tới núi Lư. Trên đường đi, anh không ăn uống được gì. Trước đó, sức khỏe của anh vốn đã như ngọn đèn trước gió, sức mạnh khiến anh trụ vững được suốt cả cuộc hành trình là khát khao cháy bỏng được gặp Tư Tồn. Cô bác sĩ không tiếc lời phê bình Tư Tồn: “Sức khỏe của chồng cô như thế này mà cô còn để anh ấy tới tận núi Lư”. Một môi quá độ, thần kinh căng thẳng, ăn uống thiếu chất, cộng thêm vết thương ở chân chưa lành, tất cả cùng hòa vào đánh gục Mặc Trì. Vậy mà, tình dậy trong lúc truyền nước, anh còn nở nụ cười yếu ớt, nói với bác sĩ: “Bác sĩ đừng mắng cô ấy, là do tôi nhất quyết đòi đến đây”.

Tư Tồn ngồi bên cạnh, chạm nhẹ tay lên trán anh, may mắn làm sao anh không bị sốt. Mấy ngày trước anh vừa trải qua một trận ốm nặng, nếu bây giờ mà sốt nữa chắc chắn sẽ gây tổn thương lớn tới phổi.

Mặc Trì tựa vào đầu giường, hỏi Tư Tồn: “Em trọ ở đâu thế?”

“Em ở nhà khách Hương Sơn Duyên, cách chỗ này không xa”, Tư Tồn đáp.

Mặc Trì tự mình tăng tốc độ của bình truyền: “Truyền nước xong chúng ta quay về nơi em trọ nhé”.

Tư Tồn vội vã ngắt lời Mặc Trì: “Không được, bác sĩ nói, cơ thể anh bị suy nhược trầm trọng, không được vận động mạnh thêm nữa”.

Mặc Trì âu yếm nhìn cô, nói với giọng êm tai: “Chỉ mấy bước đường núi thôi mà, không sao đâu”.

Nhưng vừa dứt lời, Mặc Trì đã mệt tới mức ngủ thiếp đi, Tư Tồn rón rén chỉnh chậm lại tốc độ bình truyền. Một tiếng đồng hồ sau, một bình truyền đã hết. Lúc cô y tá tới thay thuốc, Mặc Trì đã tỉnh dậy, anh sống chết giấu tay ra sau không cho cô y tá châm kim. Anh nói muốn mang thuốc về nhà khách Hương Sơn Duyên.

Bác sĩ liền vội đến, nói với giọng bức dọc: “Sao cậu cứng đầu thế nhỉ? Xin hỏi cậu là đại quý tử nhà ai? Phòng khám này là do cậu mở đấy hả? Cậu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Mặc Trì cười cầu hòa, xin bác sĩ: “Phòng khám là nơi cứu người chết, giúp đỡ người bị thương. Tôi giờ không chết, cũng chẳng thương tích gì, để tôi về nhà chắc chắn sẽ tốt hơn ở đây. Xin bác sĩ cho tôi ra viện!” Anh nhìn bác sĩ với đôi mắt thuần khiết mà sâu thẳm. Cô bác sĩ trẻ không “đầu” lại được anh chàng, chỉ còn cách đưa cho anh mấy bình thuốc và đồng ý cho anh xuất viện. Bác sĩ còn dặn dò cẩn thận, nhất định phải truyền hết thuốc. Mặc Trì nhìn Tư Tồn cười nói: “Bác sĩ yên tâm, vợ tôi cũng là một y tá cừ khôi đấy”.

Cả ngày Mặc Trì không ăn uống gì, sức lực chẳng còn lấy một chút, lúc cầm nặng lên, tay anh bắt giác run rẩy. Tư Tồn một tay cầm nặng, vòng tay anh lên cổ mình, tay còn lại ôm lấy lưng anh. Có đến hai phần ba thể trọng của Mặc Trì để vào người Tư Tồn. Họ cứ thế từng bước, từng bước chậm chạp đi về phía nhà khách.

Về tới phòng, Tư Tồn đỡ anh nằm lên giường. Lúc này nhà ăn đã đóng cửa, cô nhờ nhân viên phục vụ chuẩn bị một bát cháo nóng. Mặc Trì yếu tới mức không đủ sức cầm bát cháo lên. Tư Tồn bón cho anh ăn từng miếng rồi đỡ anh nằm xuống và tiếp tục truyền thuốc cho anh.

Sau khi làm xong mọi việc, cô tới ngồi bên mép giường, âu yếm nhìn anh chăm chú, giống như thể đang coi sóc sinh mạng của chính mình vậy. Mặc Trì nắm chặt tay cô. Bàn tay anh vừa lạnh vừa tái, nhưng anh nắm mạnh tới mức khiến Tư Tồn cảm thấy hơi đau. Mặc Trì khẽ nói: “Anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa”.

Tư Tồn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cô nói: “Anh chịu tha thứ cho em rồi sao?”

Mặc Trì lắc đầu khiến lòng cô lại trở nên nặng nề. “Anh chưa từng trách em... Anh chỉ trách mình là một kẻ tàn phế, không có khả năng bảo vệ em. Anh ghen tị với Giang Thiên Nam. Anh ta khỏe mạnh, có thể yêu mà không phải lo lắng gì...”

Tư Tồn vội vã ngắt lời anh: “Nhưng người em yêu là anh!”

Đôi mắt Mặc Trì trở nên ảm đạm, anh chậm rãi nói: “Anh đã quá chìm đắm trong nỗi đau của bản thân mà quên đi cảm nhận của em, vì thế anh mới lạnh lùng với em. Hôm đó, sau khi phát hiện em bỏ đi, anh đã vội vã tới trường tìm em. Em không ở giảng đường, cũng không ở kí túc. Lúc đó đã muộn lắm rồi, trời lại tối nữa nhưng không ai biết em ở đâu. Anh đã nghe được nhiều điều người ta đồn đặt về em, chúng thật sự rất khó nghe... Mẹ cũng lo lắng cho em, mẹ đã nói với anh về cuộc nói chuyện giữa hai người. Anh gần như phát điên, ở trường em đã phải chịu nhiều áp lực như vậy, về tới nhà còn bị mẹ mắng... vậy mà anh lại đối xử với em không ra gì. Làm sao em có thể tiếp tục ở lại nhà chứ? Anh điên cuồng ra ngoài tìm em, đi tới mọi nơi chúng ta từng đến. Mẹ kéo anh về, bảo anh ở nhà chờ điện thoại, mẹ cũng phớt lờ nhiều người đi tìm kiếm...” Mặc Trì nói đến đây, không kiềm nổi xúc động, lồng ngực co giật từng hồi, sắc mặt trở nên nhợt nhạt Tư Tồn nhẹ xoa ngực cho anh, không để anh nói tiếp.

Một lúc sau, tâm trạng Mặc Trì đã ổn định trở lại. Tư Tồn toan đứng dậy thì bị bàn tay anh kéo lại. Bàn tay anh lạnh như băng giá, anh nói: “Em không được đi đâu hết, anh sẽ không để em rời xa anh nữa đâu...”

Tư Tồn ngồi về vị trí cũ, đưa bàn tay xoa nhẹ lên khuôn mặt hao gầy của anh: “Em chỉ đi lấy cho anh cốc nước thôi mà!”

,

“Thế cũng không được...”

Tư Tồn đau lòng nhìn anh, mỉm cười cầu hòa: “Được rồi, em không đi đâu cả, em mãi ở bên cạnh anh”.

Mặc Trì gắng sức lùi vào góc giường để chừa chỗ cho Tư Tồn. Cô hiểu ý anh liền leo lên giường. Bầu không khí trong lành khiến lòng cô bỗng thấy an bình hơn nhiều. Anh choàng cánh tay đang truyền thuốc ôm chặt lấy cô. Tư Tồn lo lắng đỡ lấy anh, chỉ sợ làm lệch mũi kim. Mặc Trì giống như một đứa trẻ ngoan cố, ra sức ôm cô thật chặt. Tư Tồn không dám cử động thêm, ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay anh. Đã lâu lắm rồi giữa họ không có những giây phút riêng tư ngọt ngào đến thế. Hai người cứ giữ tư thế như vậy, dựa vào nhau mà chìm vào giấc ngủ ngon lành trong màn đêm tĩnh mịch của núi Lư.

Một lúc sau, trong nỗi bất an mơ hồ ám ảnh giấc ngủ, Mặc Trì tỉnh dậy, hoảng loạn nhìn khắp xung quanh. Ánh trăng đang rọi qua khung cửa sổ hắt ánh sáng vào phòng, còn Tư Tồn vẫn đang cuộn tròn trong vòng tay anh như một chú mèo con ngoan ngoãn. Anh an lòng nở một nụ cười và ngáp một cách

sáng khoái. Tur Tồn bị anh làm cho tỉnh giấc, cô chợt nhớ ra Mặc Trì vẫn đang truyền nước iền cuồng cuồng bật đèn lên, quan sát tay của anh. Mặc Trì mỉm cười chỉ vào giá truyền. Ông truyền đã bị anh dứt ra từ lúc nào, nước từ trong bình thuốc chảy ra theo ống truyền, vung vãi khắp nền. Tur Tồn tự trách mình: “Em thật đáng chết. Bác sĩ yêu cầu phải truyền hết thuốc cho anh mà em lại ngủ quên mất”.

“Không sao đâu, anh đã khỏe hơn nhiều rồi”.

Tur Tồn nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khuôn mặt gầy gò của Mặc Trì: “Anh gầy như thế này, bao giờ mới hồi phục được như xưa?”

“Chỉ cần em không ghét bỏ anh thì có trở lại như xưa hay không cũng không quan trọng”, Mặc Trì đáp.

Tur Tồn vòng hai tay qua cổ anh, ghé sát vào má anh thì thầm: “Em chưa từng ghét anh, chưa bao giờ”.

Mặc Trì ôm lấy cô: “Anh biết. Là tự anh ghét bản thân mình. Anh cho rằng vẻ ngoài xấu xí tàn tật của mình sẽ khiến em phải mất mặt. Anh tự ti, không biết nên làm thế nào để giấu nó đi. Anh không đủ can đảm đối diện với bản thân, càng không biết cách đối diện với em. Anh tự nhốt mình trong cái vỏ kén ích kỉ của mình... Anh đã quên mất một điều quan trọng, em mới chính là người đau khổ nhất trong chuyện này. Anh để em một mình aoi mặt với biết bao lời ong tiếng ve của thiên hạ... Xin lỗi em, Tur Tồn. Đúng lúc em cần anh bên cạnh nhất, anh lại bỏ chạy như một tên lính đào ngũ hèn nhát...”

Tur Tồn ra sức lắc đầu thật mạnh: “Anh xấu ở điểm nào chứ? Vu Tiểu Xuân nói với em rằng, anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô ấy từng gặp”.

Mặc Trì lắc đầu chưa chút: “Anh không phải người hoàn chỉnh, không xấu thì là gì?”

“Đối với em, anh là người đẹp trai nhất. Thực lòng mà nói, anh luôn là niềm kiêu hãnh của em. Em rất muốn nói cho cả thế giới biết, em có một người chồng tốt nhất, vừa trí tuệ vừa đa tài, lại khoan dung, độ lượng. Thế nhưng họ đều cho rằng em chưa kết hôn, em cũng ngại không muốn giải thích nhiều. Thư kí Lưu cũng không cho phép em nói mình là con dâu Thị trưởng”, Tur Tồn bỗng dùng đũa mặt.

Mặc Trì không nói gì. Tur Tồn lại cho rằng anh chấp nhận sai lầm của cô nên vội vã bổ sung thêm: “Tất cả là lỗi của em, không cho phép anh tự trách móc mình như vậy nữa”.

Mặc Trì kéo cô về phía mình, xoa đầu cô và đặt một nụ hôn lên trán cô. Tur Tồn nói: “Anh đúng là tên ngốc. Đã ốm tới mức này vẫn cương quyết tới núi Lư”.

“Vợ anh đi mất, anh lại không đuổi theo sao!”

Tur Tồn dịu dàng dựa đầu vào lòng anh, cả hai lại chìm dần vào giấc ngủ.

Rốt cuộc, cơ thể của Mặc Trì vẫn không chịu được nổi một môi quá sức như vậy. Ngày hôm sau anh bắt đầu lên cơn sốt nhẹ, toàn thân không chút sức lực, chẳng thể nhấc mình ra khỏi giường. Anh sống chết cũng không chịu tới phòng khám, Tur Tồn đành phải năn nỉ bác sĩ của nhà khách xuống khám bệnh cho anh. Bác sĩ nói, cơ thể suy nhược của anh cần phải uống thuốc, truyền nước và tĩnh dưỡng. Núi Lư chẳng phải chính là một nơi lí tưởng để nghỉ ngơi và dưỡng bệnh hay sao. Mặc Trì liền gọi điện về nhà báo tin mình vẫn bình an và muốn cùng Tur Tồn nghỉ lại trên núi một thời gian.

Phong cảnh nơi đây hữu tình không tả xiết, bầu không khí trong lành, mỗi bước đi đều thấy hoa đua khoe sắc. Tur Tồn trở thành y tá riêng của chồng, mỗi ngày đều đặn truyền cho anh ba bình thuốc. Biết Mặc Trì đang bệnh không tiện hoạt động nên cả ngày cô chỉ quanh quẩn trong phòng cùng anh, kể cho anh những câu chuyện về núi Lư. Mặc Trì nói, đợi khi anh khỏe lại, nhất định anh sẽ cùng cô du ngoạn nơi đây một chuyến.

Chán ngán với cảnh nằm dài trên giường cả ngày giữa bốn bề xung quanh là khung cảnh tươi đẹp thế này, những lúc sức khỏe khá hơn một chút, Mặc Trì đều đòi Tur Tồn dìu ra ngoài đi dạo quanh hồ Cầm. Con đường hoa dẫn tới động cầm Tú được lát đá khá bằng phẳng, đối với người bình thường thì quả là một điều rất dễ chịu, nhưng mặt đá trơn lại là thách thức lớn với cây nạng của Mặc Trì. Trong khi Tur Tồn tỏ ra lo lắng thì Mặc Trì lại thờ ơ như không. Lúc này, cô mới biết Mặc Trì anh có khả năng giữ thăng bằng rất giỏi. Anh thay đổi góc độ của cây nạng và điều chỉnh dồn lực lên chân trái, vậy nên gần như có thể tự đi lại trên mặt đá trơn chẳng khác nào những người khác.

Cảnh hồ cảnh núi trong động cầm Tú đẹp như chốn tiên bồng, lại được tô điểm bởi muôn vàn loài hoa đua hương khoe sắc. Thấy một anh chàng tàn tật đi lại trong động, người qua kẻ lại đều không giấu nổi tính hiếu kì, ai nấy đều quay lại nhìn anh một hồi. Mỗi lần như vậy, lòng Tur Tồn như có kim châm, những ánh mắt vô tình ấy chẳng phải sẽ làm đau Mặc Trì của cô sao. Song Mặc Trì chỉ mỉm cười và khẽ lắc đầu, tỏ ý cho cô biết rằng anh chẳng hề hấn gì.

Sau chừng nửa tiếng đồng hồ du ngoạn, sợ Mặc Trì mệt, Tur Tồn bèn tìm một phiến đá bằng phẳng và đỡ anh ngồi nghỉ. Họ ngồi đó ăn bánh ngọt cùng nước suối đã chuẩn bị sẵn, không tiếp tục đi xa hơn nữa. Mặc Trì ngắt một bông hoa gần đó, cài lên tóc Tur Tồn, càng làm tôn thêm vẻ diễm lệ cho khuôn mặt cô.

Mặc Trì dịu dàng vuốt từng sợi tóc của Tur Tồn, khuôn mặt cô thoáng ửng hồng. Anh cười nói: “Thật là vẻ đẹp khiến hoa nhường nguyệt thẹn!” Chợt có tiếng reo hò về hưng phấn của mấy du khách đi ngang qua gần đó: “Có sương mù rồi!” Tur Tồn bất giác nhìn xuống dưới. Tầng mây như ióp màn mỏng từ từ được kéo lên. Cô hào hứng gọi: “Mặc Trì, nhìn kia, đây là biển mây núi Lư đấy”. Mặc Trì nhìn theo hướng tay cô chỉ. Mây mù biến hóa, khi đan quện vào nhau, khi lại dần dần tan loãng, tạo ra lớp lớp những tấm màn lam biếc mỏng manh, lúc thưa lúc khít, lúc mỏng lúc dày, bao bọc lấy đỉnh núi, ôm ấp lấy hồ nước màu ngọc bích. Một khung cảnh thật tựa như trong mơ.

Mặc Trì và Tur Tồn đã lưu lại ở núi Lư được hơn mười ngày. Con sốt nhẹ dần dần hành hạ suốt mấy ngày qua gần như vắt kiệt sức lực của Mặc Trì. Nhưng lúc nào anh cũng hào hứng kéo cô ra ngoài chơi. Tur Tồn chỉ cho anh đi dạo nửa tiếng trên con đường hoa, thời gian còn lại, cô ép anh nằm tĩnh dưỡng trên giường.

Mặc Trì vùi vỉnh như con trẻ, lí luận rằng, đã đến được chốn bồng lai tiên cảnh thế này mà lại nằm cả ngày trong phòng giữa bốn bức tường thì chẳng khác nào gập kho báu lại tay không trở về. Tư Tồn không đành lòng thấy bộ dạng thất vọng ảo não của anh, bèn nghĩ cách đem cảnh đẹp của núi Lư vào trong gian phòng của họ. Không biết cô kiếm ở đâu được một chiếc giường đơn màu xanh nhạt, rồi trang trí mỗi góc trong phòng đều bằng những bó hoa tươi rúc rờ. Ở cửa sổ, cô cắm một vài nhành kiếm lan. Trên bàn, cô đặt một hòn kì thạch của núi Lư. vẻ đẹp của căn phòng thậm chí thu hút cả những chú chim nhỏ phía ngoài cửa sổ. Chúng khoan khoái đậu trên hòn kì thạch, cất tiếng hót vang và nghiêng đầu ngắm nhìn những con người mà chúng có vẻ chẳng lạ lắm sợ hãi gì, Tư Tồn cũng nghiêng nghiêng đầu quan sát lũ chim nhỏ. Mặc Trì nhìn cảnh đó mà không thể nhịn cười.

Cứ mỗi lần nghe nhân viên nhà khách giới thiệu về một món đặc sản nào của núi Lư, Tư Tồn lập tức tới nhà hàng mua về cho Mặc Trì thưởng thức. Có ngày cô bung về một đĩa cá con xào trứng, những con cá nhỏ như chiếc kim khâu. Mấy ngày nay Mặc Trì được Tư Tồn chăm lo cho từng miếng ăn, giờ có phần “lắm nũng”: “Con cá bé như thế này, anh không ăn đâu!”, Tư Tồn xi một tiếng: “Uổng công anh đọc bao nhiêu sách, đến thạch ngư ở núi Lư mà cũng không biết. Loại cá này sống dưới suối ở tít vùng núi sâu. Nếu là nơi khác, có tiền cũng không mua được đâu”.

“Người ta bảo ở núi Lư có ba thứ nổi tiếng nhất: Kê thạch, ngư thạch và nhĩ thạch. Anh thật không thể hiểu nổi, con cá bé tí thế này có gì mà lại trở thành đặc sản cơ chứ?”, Mặc Trì cố tình vạ vạ.

Tư Tồn lấy một thìa cá đưa vào miệng Mặc Trì, chặn lại không cho anh nói tiếp: “Nổi tiếng hay không quan trọng gì. Ngon miệng là được rồi, anh thử một chút đi”.

Mặc Trì ăn rồi thì chuyển sang tấm tắc khen ngợi không ngớt, con cá nhỏ như vậy lại mang một hương vị thơm ngon, ngọt lành rất đặc biệt. Tư Tồn bón thêm cho anh vài miếng nữa: “Anh ăn thêm mấy thìa đi. Loại cá này bỏ lắm, không biết chừng ăn xong còn béo lên đây”.

“Chẳng cứ là ngư thạch của em, chỉ cần em cứ tiếp tục nhồi nhét thế này thì chẳng mấy chốc anh béo quay cun cút mất thôi”.

Sống mãi Tư Tồn bỗng chốc cay xè: “Quen anh bao lâu nay, em chưa từng thấy anh có da có thịt lúc nào. Lần này lại bị gãy vò tới mức...”

Mặc Trì vội dỗ dành cô: “Gãy thì đã làm sao? Quan trọng nhất là được ở bên cạnh em.. Vợ yêu của anh, em chắc không phải người nhỏ mọn đâu nhỉ. Tam thạch của núi Lư mà em mới cho anh thưởng thức có mỗi một thứ”.

“Ai bảo mới được một thứ? Hôm qua, anh chẳng mới ăn kê thạch với nhĩ thạch đó thôi”, Tư Tồn tròn tròn mắt nhìn anh.

Mặc Trì tỏ vẻ kinh ngạc; “Hôm qua anh có ăn tí thịt gà nào đâu mà bảo là kê thạch?”

“Rõ ràng em đã mua món kê thạch kho cho anh. Anh ăn xong còn khen ngon, chỉ chê là xương hơi nhiều một chút. Còn món sườn hầm nhĩ thạch, chẳng phải anh còn bảo là nhĩ thạch ngon hơn cả sườn đấy sao?”

Mặc Trì tròn xoe mắt: “Em bảo con gà đồng* hôm qua là kê thạch đó hả? Còn nữa, cái món sườn hầm anh cứ tưởng là nấm hương cơ đấy!”

Tư Tồn hết nói nổi với anh chồng lắm lí lẽ của mình: “Thưa anh Mặc Trì, thật uổng phí công học hành bao năm qua của anh, hóa ra chỉ rặt là lí thuyết suông. Anh thật sự cho rằng kê thạch là gà, còn thạch nhĩ là tai sao?”

Mặc Trì biết mình bị hớ nhưng vẫn giả bộ: “Trước giờ anh chưa từng tới núi Lư. Tới đây rồi, em lại bắt anh nằm trong phòng cả ngày. Bảo sao anh không lí thuyết suông được chứ?”

Tư Tồn lại bón thêm một miếng cho anh: “Có phải em hẹp hòi không muốn cho anh ra ngoài thưởng ngoạn đâu, chẳng qua là lo lắng cho sức khỏe của anh mà thôi. Nói cho anh biết, tam thạch núi Lư đều rất bổ, kê thạch bổ lực khí, ngư thạch bổ nguyên khí, nhĩ thạch nhuận phổi, tất cả đều tốt cho sức khỏe của anh”.

“Đồng chí vợ ơi, anh thật sự khỏe rồi mà. Ngày mai chúng mình lên đỉnh Ngũ Lão ngắm mặt trời mọc nhé!”, Mặc Trì năn nỉ.

Tư Tồn sợ toát cả mồ hôi, gầy nãy lên: “Lên đỉnh Ngũ Lão sao? Anh điên à? Leo núi lúc nửa đêm, anh còn muốn sống nữa không đấy?”

“Ai bảo em leo núi lúc nửa đêm? Chúng mình sẽ đi từ sáng sớm, vừa đi vừa ngắm cảnh, đến chiều tối thì lên tới nơi. Mình ở lại đây một đêm, đợi mặt trời mọc. Anh nghe nói nếu đứng trên đỉnh núi Lư ước nguyện lúc mặt trời mọc thì mọi điều ước đều trở thành hiện thực”. Thấy lí lẽ của mình có vẻ còn chưa đủ sức thuyết phục cô vợ cứng đầu, Mặc Trì liền khoát tay, nói với giọng bá đạo: “Anh bảo đi thì phải đi. Em là vợ anh, phải nghe lời anh”.

Sáng hôm sau, Mặc Trì cùng Tư Tồn xuất phát. So với những ngọn núi khác, núi Lư quả thực đã được khai thác để phục vụ du lịch một cách triệt để. Ở đây không chỉ có đường quốc lộ bằng phẳng chạy qua mà mạng lưới những con đường đi vào khu dân cư cũng tấp nập người qua kẻ lại, phồn hoa không kém gì chốn thị thành. Quả thật đường xá rất thuận tiện với người đi lại khó khăn như Mặc Trì.

*kê thạch: ech

Mặc Trì và Tư Tồn thoát cái đã tới động Tiên Nhân, suối Thông Minh và vách Long Thủ. Suối Thông Minh nước trong mát, vẻ như mời gọi, Tư Tồn thích thú vốc nước lên, uống hết ngụm này tới ngụm khác. Sợ cô uống vào sẽ đau bụng, Mặc Trì vội tranh với cô, nhưng bị chặn ngay bởi lí lẽ rất “sắc bén” của Tư Tồn: “Em vốn gốc nên lúc nào cũng khiến anh phải lo lắng. Bây giờ em phải uống nước suối Thông Minh để trong phút chốc trở nên thông minh hơn. Đợi đến lúc anh gậy ra hạ thì em cũng có thể bảo vệ anh”.

“Bảo vệ phụ nữ là sứ mệnh của đàn ông”, Mặc Trì cười đáp, “Hơn nữa, anh làm sao có thể gậy hạ đây?”

Bỗng, một bài thơ khắc trên hòn đá bên bờ suối đập vào mắt Mặc Trì:

“Nhất thực như quỳnh dịch, tì công ngu nghĩ vọng hiền.

Dục tri tâm bất biến, hoàn tự ẩm tham tuyên”

“Là gì vậy anh?”, Tur Tồn hỏi.

“Đây là một tác phẩm của một thi sĩ đời Đường tên là Bì Nhật Hưu. Nội dung bài thơ nói về câu chuyện thời Tã'n, khi danh sĩ Ân Trọng Kham tới thỉnh giáo cao tăng Tuệ Viễn. Hai người vừa đi vừa đàm luận Kinh dịch. Ân Trọng Kham tài năng phi phàm, nói năng trôi chảy đầu ra đầy. Khi cao tăng Tuệ Viễn chỉ vào dòng suối trong bên đường và nói: “Quán chi biện như thử tuyên dung”...”

Tur Tồn nghiêng đầu rồi cắt ngang câu nói của anh: “Em lại thích câu cuối cùng: “Dục tri tâm bất biến, hoàn tự ẩm tham tuyên”. Nói rồi, cô lại tiếp tục vốc nước suối lên uống. Mặc Trì vội giành lấy gáo nước: “Em không được uống nữa, cẩn thận kéo đau bụng đấy”.

Tur Tồn rên rỉ: “Dù em có bị Tào Tháo đuổi, em cũng không thay lòng đổi dạ đâu”.

Nghe cô nói vậy, trong lòng Mặc Trì cảm thấy một niềm vui lan tỏa, đang róc rách chảy như mạch nước ngầm, thấm vào từng tế bào cơ thể anh. Anh cũng múc một gáo lên uống, Tur Tồn ngăn lại: “Sức khỏe anh không tốt, không được uống nước lạnh đâu”.

“Đây là nước không thay lòng đổi dạ, anh nhất định phải uống chứ”.

Tur Tồn bèn chia một ngón tay ra: “Chỉ được uống một gáo thôi đấy nhé!”

Mặc Trì cứ tiếp tục cúi đầu lại ngẩng đầu, múc nước rồi đưa lên miệng. Tur Tồn vội giành lại. Sau một hồi giành giật, họ cùng bung gáo nước, anh một ngụm, em cũng một ngụm. Tur Tồn thủ thỉ: “Uống nước này rồi, không ai được thay lòng đổi dạ”.

Mặc Trì véo nhẹ cánh mũi cô: “Đồ ngốc, cả hai chúng ta, không ai thay lòng đổi dạ cả”.

Sau một hồi nghỉ ngơi cả hai tiếp tục cuộc hành trình, tiếng nước đổ ầm ầm đầu đổ phía xa kia như thúc giục hai tâm hồn trẻ tuổi nồng nhiệt tiến lên phía trước. Bầu không khí ẩm ướt bao trùm lên vạn vật, hơi lạnh khẽ chạm vào da thịt. Mặc Trì cười tươi giục Tur Tồn: “Mau đi thôi em, sắp tới thác núi Lư rồi!”

Tur Tồn giữ anh lại để chỉnh khuy áo. Đường núi càng đi càng dốc, bậc thang đá từng tầng, từng tầng như đi xuyên vào màn mây. Mặc Trì đưa cho Tur Tồn một cây nạng. Tay anh chỉ cầm một cây, tay còn lại nắm lấy bàn tay Tur Tồn. Hai người tiến từng bước chậm chạp. Một cụ già râu tóc bạc phơ đi ngay phía sau họ, chỉ tay khen ngợi Mặc Trì: “Chàng trai trẻ làm tốt lắm. Cố gắng lên!”

Mặc Trì đưa tay vuốt mồ hôi trên trán rồi cười với cụ già: “Cảm ơn cụ ạ!”

Không bao lâu sau, họ đã đặt chân tới suối Tam Diệp. Dòng suối tựa như một dải lụa trắng vắt thành ba tầng rõ rệt, treo lơ lửng trên vách đá, ngay giữa tầng không. Tur Tồn thực sự bị khung cảnh làm cho choáng ngợp, cô bắt gặp lần đầu tiên đọc bài thơ Xa ngắm thác núi Lư của Lý Bạch.

Tiếng thác nước vang lên giữa trời đất, nước bắn lên không trung như những bông hoa thủy tinh. Tur Tồn vô thức đứng che phía trước Mặc Trì, chắn những tia nước lạnh có thể ngấm vào làm anh phát bệnh. Mặc Trì đẩy cô ra, cười nói: “Anh không yếu ớt đến mức ấy đâu. Sắp lên đến đỉnh Ngũ Lão rồi đấy, chúng mình cùng đi nốt quãng đường này nhé!”

Tur Tồn gật đầu, sau đó đưa tay dìu Mặc Trì, cùng anh bước tiếp những bậc cuối cùng lên đỉnh núi. Nếu không phải mất đi một bên chân, Mặc Trì có lẽ đã là một tay chơi thể thao cừ khôi. Mặc dù thể lực không khỏe, nhưng sức bền và khả năng giữ thăng bằng của anh lại tốt vô cùng. Tur Tồn đã mệt tới mức thở hắt ra, còn anh thần sắc vẫn như thường. Một cây nạng của anh đã trở thành gậy leo núi của cô. Cô vừa duy trì sự thăng bằng của mình, vừa cẩn thận dìu Mặc Trì bước đi từng bước, cô" gắng giữ cho anh được an toàn.

Cuối cùng, họ cũng leo tới đỉnh Ngũ Lão vào lúc hoàng hôn buông xuống. Mây mù từ dưới chân núi đùn mãi, đùn mãi lên, ôm trọn lấy những dải núi non trùng điệp. Hai người nghỉ lại qua đêm tại một nhà khách trên đỉnh núi. Tur Tồn lại được một phen ngưỡng mộ tính cách cẩn thận của Mặc Trì. Đi leo núi mà anh vẫn không quên mang theo giấy đăng kí kết hôn.

Họ thuê một căn phòng rộng rãi, Tur Tồn lại mua về mấy món ngon cho Mặc Trì thưởng thức, rồi giục anh đi nghỉ sớm. Mặc Trì đã thấm mệt, anh dựa người vào thành giường mà vẫn không quên dặn dò: “Sáng sớm hôm sau, em nhất định phải gọi anh dậy ngắm mặt trời mọc đây nhé”.

Tur Tồn phải mượn thêm một chiếc chăn nữa bởi đêm trên núi rất lạnh. Cô cuốn Mặc Trì vào trong đó giống như một chú gấu trúc bị bắt, cười nói: “Anh yên tâm, em không ngủ đâu, em sẽ thức trông anh”.

Mặc Trì ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một lúc sau như sực nhớ ra điều gì, lại mở choàng mắt: “Không được. Bây giờ em mà không ngủ, chắc chắn nửa đêm sẽ ngủ quên mất. Nào, chúng mình cùng ngủ thôi”.

“Bây giờ em mà ngủ thì sẽ ngủ tới sáng mai luôn đấy”.

Mặc Trì không đợi cô nói gì thêm liền kéo cô vào trong “cái ổ” ấm áp của mình. Tur Tồn nhẹ nhàng dựa vào người anh. Mặc Trì nghịch ngợm những lọn

tóc của cô rồi lại miết nhẹ lên cổ cô. Gần đây cô gầy đi nhiều, khuôn mặt bụ bẫm ngày trước giờ đã trở nên có góc có cạnh.

Mặc Trì hôn vào tai cô, những nụ hôn khiến toàn thân cô tê dại. Tim cô đập thình thịch: “Mặc Trì, anh đừng động tay động chân gì đấy. Mình đang ở nhà khách cơ mà”.

Mặc Trì cười xấu tính: “Chúng ta là vợ chồng hợp pháp mà, có gì phải sợ?”

Họ đùa nghịch với nhau cho tới tận đêm khuya. Người lên đỉnh núi mỗi lúc một đông, tiếng nói chuyện ồn ã từ bên ngoài vọng vọng vang vọng vào phòng. Mặc Trì mệt mỏi muốn chìm vào giấc ngủ nhưng Tư Tồn lại lay anh dậy: “Mặc Trì của em dậy đi nào, mặt trời sắp mọc rồi kìa!”

Mặc Trì mơ mơ tỉnh tỉnh nắm lấy tay cô: “Anh không muốn xem mặt trời mọc. Anh chỉ cần em ở đây thôi”.

“Không phải anh muốn ước nguyện lúc mặt trời mọc sao? Mặt trời sắp lên rồi, anh mau dậy đi!”

Mặc Trì kéo cô vào lòng mình, nói với giọng ngái ngủ: “Anh chỉ có một ước nguyện, đó là mãi mãi được ở bên em”.

Tư Tồn mỉm cười ngọt ngào. Mặc Trì của cô đang ở ngay bên cạnh. Anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô, nhìn thấy mặt trời mọc hay không nào có quan trọng gì? Cô lại chui vào “cái ổ” ấm áp của hai người, ôm chặt lấy Mặc Trì và lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới đã lấp ló ngoài cửa sổ, chiếu sáng cả bầu trời. Ngày hôm nay là một ngày tuyệt đẹp trên núi Lư. Non xa xa, nước xa xa, mặt hồ dưới chân núi, tất cả đều như được dát những tia ánh kim lấp lánh. Ánh sáng rực rỡ len lỏi tới từng góc nhỏ. Còn Mặc Trì và Tư Tồn giống như hai thiên sứ tĩnh lặng, nở nụ cười chìm trong giấc ngủ an lành lúc mặt trời vừa lên ở nơi núi Lư này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình yêu là một căn bệnh truyền nhiễm

Mặc Trì cùng Tư Tồn dưỡng bệnh trên núi nửa tháng. Giữa họ, không chỉ mọi khoảng cách, mọi nỗi hoài nghi và mặc cảm được xóa bỏ mà tình cảm thậm chí còn mặn nồng, thấm thiết hơn xưa. Được Tư Tồn chăm sóc từng li từng tí, sức khỏe của Mặc Trì dần dần hồi phục và ổn định. Sau khi cắt sốt, thể lực và sức ăn của anh đều tăng lên đáng kinh ngạc. Đúng lúc này, Trần Ái Hoa gọi điện tới nhà khách Hương Sơn Duyên. Vậy là, kì nghỉ của họ đã đến hồi kết thúc.

Ngày trở về, Tư Tồn giúp Mặc Trì mặc thêm áo khoác và không khỏi lo lắng cho anh: “Sức khỏe của anh vừa mới hồi phục một chút đã phải đi đường dài, liệu anh có chịu nổi không?”

“Không sao đâu, chúng mình sẽ mua vé giường nằm”.

“Tàu hỏa cũng có giường nằm sao?”, Tư Tồn ngạc nhiên hỏi

Mặc Trì triu mến búng yêu vào mũi cô: “Đương nhiên là có rồi, chưa thấy cô nhóc nào thiếu hiểu biết như em?”.

Tư Tồn hít hít mũi hỏi: “Vé nằm đất lấm phải không anh?”

Mặc Trì mỉm cười: “Có phải ngày nào mình cũng đi tàu hỏa đâu”.

Mặc Trì là cán bộ Nhà nước, lương đương nhiên không nhiều, song mấy năm đi làm, anh cũng không có việc gì phải tiêu tiền, vì thế cũng tích góp được một khoản nho nhỏ. Tư Tồn ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của anh. Xe của nhà khách đưa họ xuống núi, sau đó ngay lập tức họ bắt được xe đi thẳng tới bến tàu. Ba tiếng đồng hồ sau, họ đã có mặt trên tàu hỏa.

Tư Tồn không ngớt lời cảm thán: “Thật không ngờ trên tàu hỏa cũng có giường nằm”.

Ngày hôm sau, Mặc Trì và Tư Tồn đã về tới ga tàu của thành phố X. Bác Chương từ khi nào đã đợi sẵn ở cửa ra để đón họ. Ngồi trên xe riêng của Thị trưởng Mặc, cảm giác vui vẻ suốt cuộc hành trình của Tư Tồn dường như biến mất, thay vào đó là nỗi lo lắng không yên về những tình huống sẽ phải đối mặt khi về đến nhà. Mặc Trì nắm chặt tay cô, âm thầm động viên. Tư Tồn đáp lại anh bằng ánh mắt thể hiện rõ vẻ dửng dưng. Cô ghé sát vào tai anh thì thầm: “Anh đừng lo lắng gì nhé!”

Khi về tới nhà, họ thấy cô giúp việc đang bày bàn ăn. Vừa nhìn thấy hai người bước vào, cô giúp việc vội vàng ra xách đồ rồi rót nước, bưng hoa quả tới. “Cô không cần phải làm thế đâu”, Mặc Trì nói, “Ba mẹ cháu đâu rồi?”

“Chủ tịch Trần gọi điện về thông báo, tối nay cả Thị trưởng và Chủ tịch đều bận, phải đến khuya mới về. Chủ tịch dặn hai người cứ dùng bữa trước”, cô

giúp việc trả lời.

Mặc Trì biết mẹ mình có tình thể hiện “thị uy” với Tư Tồn. Đừng cho rằng cô cứ bỏ đi là xong chuyện, món nợ này bà vẫn phải tính. Trần Ái Hoa không phải là người mẹ nuông chiều con cái. Mấy năm gần đây, vì sức khỏe Mặc Trì không được tốt nên bà mới rộng rãi hơn với anh. Còn trong những vấn đề mang tính nguyên tắc, bà tuyệt đối không xuê xoa dễ dãi.

Tư Tồn quay sang Mặc Trì, giọng dứt khoát: “Tối nay mẹ về, em sẽ thưa chuyện với mẹ”.

Mặc Trì nhìn cô, lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tư Tồn mím chặt môi nói: “Là họa do em gây ra, em phải tự mình đối diện”.

“Anh sẽ đi cùng em”. Mặc Trì đưa tay nắm lấy tay cô, giọng trầm ấm, chắc nịch như đinh đóng cột.

Đêm đã khuya mà vẫn chưa thấy Trần Ái Hoa về. Mặc Trì rốt cùng cũng không đầu lại được nổi mệt mỏi sau cuộc hành trình dài. Anh đã buồn ngủ díp cả mắt lại rồi. Để Tư Tồn diu về giường nằm, nhưng trong lòng anh vẫn không yên tâm: “Lúc nào mẹ về em nhớ gọi anh dậy”. Cô phải đồng ý anh mới chịu đi ngủ.

Tư Tồn ngồi bên bàn chờ đợi. Khi nghe thấy tiếng bước chân của Trần Ái Hoa và Thị trưởng Mặc, cô căng thẳng tới mức tim đập loạn nhịp, tưởng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi. Cô quay lại nhìn Mặc Trì lúc này đang chìm sâu vào giấc ngủ, trong lòng bỗng tràn trề dũng khí. Có anh ở đây rồi, cô còn phải sợ hãi điều gì nữa chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, đẩy cửa phòng bước ra.

“Mẹ”, cô lên tiếng gọi Trần Ái Hoa.

Trần Ái Hoa vừa bước qua phòng của Mặc Trì và Tư Tồn, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại nhìn cô. Thị trưởng Mặc cũng dừng bước. Tư Tồn lại nhỏ nhẹ cất tiếng: “Ba”. Thị trưởng Mặc thoáng mỉm cười, nhưng rồi ngay lập tức “ngụy trang”, giấu đi những nét biểu cảm trên khuôn mặt. Trần Ái Hoa vẫn nghiêm mặt không nói gì. Tư Tồn nhẹ nhàng bước về phía họ, thu hết dũng khí cất tiếng: “Ba mẹ, con có chuyện muốn thưa”. Hiểu ý cô, Trần Ái Hoa khẽ nói: “Vào thư phòng đi”.

Trần Ái Hoa ngồi xuống bên bàn, Tư Tồn cúi đầu đứng trước mặt bà. Trần Ái Hoa trầm mặc, còn Tư Tồn lại mím chặt môi, nói với giọng rất nhỏ: “Lần này, con biết con đã phạm phải một sai lầm lớn. Mẹ có thể rộng lượng tha thứ cho con được không?”

Trần Ái Hoa lạnh lùng “hừm” một tiếng: “Cô quá là lợi hại. Cô biết nó không nỡ rời xa cô, thế nên cô nhất định phải bỏ chạy xa như thế để bắt nó phải đi tìm chứ gì. Cô nghĩ sức khỏe của nó có thể chịu đựng nổi không?”

Tư Tồn âm ức tới mức tưởng như muốn bật khóc, nhưng rồi vẫn cố nín, bình tĩnh nói: “Con đâu có lòng dạ nào như thế. Con chỉ đơn giản nghĩ rằng, anh ấy đã không còn cần con nữa, con lại chẳng có nơi nào để đi cả... Mặc Trì vì con mà phát bệnh, con...” Trần Ái Hoa ngắt lời: “Không phải Mặc Trì vì cô mà sinh bệnh, nó bị cô làm cho tức giận mới thành bệnh đây”.

“Con biết...”, Tư Tồn nhớ lại nụ hôn của Giang Thiên Nam, không khỏi cảm thấy rung mình. Đột nhiên, toàn thân cô toát lạnh và không ngừng run rẩy.

“Nếu cô muốn vui vẻ với tên đàn ông khác thì ít ra cũng đừng để cho Mặc Trì biết, đừng để người nhà này biết!”, Trần Ái Hoa nói như xát muối vào lòng cô.

Nỗi ám ức của Tư Tồn đã lên tới cực điểm. Cô không thể kiềm chế nổi nữa, vội lớn tiếng thanh minh: “Con và Giang Thiên Nam không hề có chút quan hệ nào. Còn...”

“Không có chút quan hệ nào sao người ta lại hôn cô? Không có chút quan hệ nào sao tin đồn lại bay tới tận Văn phòng Thị ủy?” Cuối cùng, Trần Ái Hoa cũng không thể kìm nén nổi cơn tức giận, bà đập mạnh tay xuống bàn.

“Mẹ, con thật sự chưa bao giờ muốn sự việc sẽ thành ra như thế này”.

“Cô muốn thành ra thế nào nữa? Cùng Giang Thiên Nam cao chạy xa bay ư? Còn Mặc Trì thì tính sao?”, Trần Ái Hoa liên tiếp chất vấn cô.

“Con chưa bao giờ và tuyệt đối không bao giờ có ý định gì với người đó. Ngay từ đầu, con đã nói với anh ta về việc mình đã kết hôn... Là con không tốt, con không đưa ra chứng cứ khiến anh ta phải nản lòng. Con cũng không nói với bạn bè về chuyện đó để họ làm chứng cho con... Nhưng con chưa bao giờ cho anh ta cơ hội...”, Tư Tồn bắt đầu nói năng hỗn loạn, không đầu không cuối.

“Không cho cơ hội mà người ta lại hôn cô?”, Trần Ái Hoa là sinh viên đại học của thế hệ trước, bà không tưởng tượng nổi sinh viên ngày nay lại “thoáng” đến thế.

Tư Tồn có ngàn cái miệng cũng không thể biện minh nổi cho mình. Đúng lúc cô không biết nói năng gì nữa, cửa thư phòng bỗng mở ra. Mặc Trì và Thị trưởng Mặc đang đứng trước cửa.

“Hai người đứng đó làm gì? Mặc Trì, sao con lại tỉnh dậy?” Thấy Mặc Trì chỉ mặc phong phanh mỗi bộ đồ ngủ mỏng tang, Trần Ái Hoa khản thiết nói: “Cẩn thận kéo chăn lạnh”.

Nhanh mắt thấy trên sofa có chiếc áo khoác của Mặc Trì, Tư Tồn vội khoác lên người cho anh. Mặc Trì giữ chặt tay cô, quay sang nói với mẹ: “Mẹ,

con tin tưởng Tư Tôn”.

Trần Ái Hoa kinh ngạc nhìn Mặc Trì.

Mặc Trì lúc này đang chống nạng, vẻ mệt mỏi và suy nhược khiến anh phải dịch chuyển chân phải để giữ thăng bằng. Nhưng anh vẫn nắm chặt lấy tay Tư Tôn: “Con tin cô ấy không có lòng dạ nào khác”.

“Tại sao?”, Trần Ái Hoa nghiêm giọng hỏi: “Chuyện vốn do một tay nó gây ra chẳng những kinh thiên động địa, lại còn lan về tận nhà rồi đấy”.

Mặc Trì vặn lại mẹ: “Nếu Tư Tôn thật sự có tình ý với người đó, liệu có để chuyện này lan về nhà được không, có đến tai ba mẹ được không?”

Trần Ái Hoa nhất thời không nói được gì. Có lẽ, bà cũng như bao người khác, chỉ nhìn thấy khía cạnh phức tạp và rùm beng của sự việc mà bỏ qua một lí lẽ đơn giản mà đến trẻ con cũng biết.

“Tư Tôn mới mười chín tuổi. Cô ấy không biết xử lí ra sao đối với những sự việc như thế này nên mới làm lớn chuyện như hiện nay. Cô ấy đáng yêu như thế, được người khác quý mến là chuyện rất bình thường. Nhưng thái độ của cô ấy từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng, cô ấy chỉ yêu mình con”. Nói đến đây, Mặc Trì khẽ nhếch môi cười mỉm, một nụ cười che giấu niềm đắc ý trong lòng anh.

Trần Ái Hoa vội dẫu dụi: “Dù sao thì chuyện cũng quá kinh động rồi. Tư Tôn không được đi học nữa”.

“Không được. Cô ấy đã phải cố gắng thế nào mới thi đỗ”. Mặc Trì vội vả trả lời mẹ, Tư Tôn xấu hổ cúi thấp đầu.

“Từ đầu đến cuối, Tư Tôn đều là người vô tội.”, Mặc Trì tiếp tục nói: “Cô ấy bị tên lưu manh đó bắt nạt. Bây giờ tin đồn lại lan rộng khắp nơi. Dù gì tin đồn cũng chỉ do đám người vô công dối nghề đoán bừa rồi dựng lên, chứ không phải do Tư Tôn nói. Nếu nhắc đến trách nhiệm thì trách nhiệm của con là lớn nhất. Con tới trường học của Tư Tôn, lại còn đánh nhau với tên Giang Thiên Nam đó, để mọi người đều biết Tư Tôn có một người chồng tàn tật. Tin đồn làm sao mà không xuất hiện cơ chứ?”

Tư Tôn đau lòng nhìn anh: “Mặc Trì, anh đừng nói mình như thế, không phải như anh nghĩ đâu”.

Trần Ái Hoa cũng xúc động. Nếu không phải Mặc Trì yêu người con gái này thì làm sao nó có thể mang khiếm khuyết của bản thân ra để biện hộ cho cô ta như thế?

Mặc Trì quay sang nhìn Thị trưởng Mặc: “Ba, con biết chuyện riêng của con đem lại phiền phức cho công việc của ba. Con xin lỗi!” Anh cúi đầu tỏ ý nhận lỗi.

Thị trưởng Mặc lắc đầu, nói với giọng trầm trầm: “Tư Tôn lại đây”.

Tư Tôn lo lắng đi về phía Thị trưởng Mặc. Ông thấp giọng nói: “Lúc sự việc mới xảy ra, ba cũng rất tức giận. Nhưng hôm nay con dám đứng ra giải thích, nhận trách nhiệm, điều đó cho thấy con rất có dũng khí, rất giống người nhà họ Mặc chúng ta. Vì thế, từ nay sẽ không ai nói đến chuyện này nữa. Ngày mai con cứ quay về trường học, mặc kệ lời ong tiếng ve. Con làm được không?”

Lần đầu tiên Thị trưởng Mặc nói nhiều như thế với Tư Tôn, cô cảm động tới mức chỉ biết gật đầu.

Trần Ái Hoa kinh ngạc nhìn chồng: “Ông Mặc...”

Thị trưởng Mặc cười đáp: “Bà còn nhớ lần trước tôi nói gì với bà không? Con bé Tư Tôn này với Mặc Trì của chúng ta đều không phải những tay vừa đâu. Chúng nó rất xứng đôi vừa lứa”.

Tư Tôn ngượng ngùng đỏ chín cả mặt. Trần Ái Hoa vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng: “Diu Mặc Trì vào phòng đi, ngoài này lạnh lắm”.

Sáng hôm sau, Mặc Trì thức dậy từ sáng sớm. Anh đốc thúc Tư Tôn mau mau sắp xếp đồ đạc rồi ăn sáng: “Một lúc nữa anh sẽ đưa em tới trường”.

Tư Tôn vẻ do dự: “Bao nhiêu ngày nay em không đi học, không chừng đã bị người ta đuổi học rồi cũng nên”.

Mặc Trì gỡ nhẹ lên đầu cô: “Anh viết đơn xin phép nghỉ cho em từ lâu rồi”.

Tư Tôn vòng tay qua eo Mặc Trì, dụi đầu vào lòng anh thủ thỉ: “Mặc Trì, anh thật là tốt”.

Sương mù còn chưa tan, hai người đã cùng nhau tới trường. Sự xuất hiện trở lại của họ gây ra một chấn động nho nhỏ trong toàn trường. Mỗi bước họ đi đều hút theo những ánh mắt tò mò, thậm chí có người còn cố gắng vượt qua họ rồi quay lại liếc nhìn.

Tư Tôn mỗi lúc một chậm bước, nỗi do dự trong cô lại trở dậy, cô cúi thấp đầu như thể một tội phạm đang đứng chờ đám đông chỉ trích. Mặc Trì cười nói: “Em đâu phải tội phạm, sao lại phải cúi đầu?”

Phải rồi, cô nào có phạm tội gì. Tư Tôn vươn thẳng vai, ngẩng cao đầu, cùng Mặc Trì đường đường chính chính đi tới cổng kí túc. “Em lên đó đi”, Mặc Trì bảo cô.

Cô chân chừ kéo tay anh, mãi không chịu lên: “Em muốn anh lên cùng em cơ. Anh vào phòng em ngồi một lúc được không...”

Mặc Trì vô thức nhìn xuống chân mình: “Anh...”

Tư Tồn nhất nhất kéo anh lên cùng: “Đi thôi, em sẽ nói với cô bảo vệ của kí túc. Quy định nam sinh không được vào kí túc của nữ sinh phải có ngoại lệ chứ”.

Lúc Mặc Trì và Tư Tồn xuất hiện ở cửa phòng 302, một vài cô gái trong phòng đang chuẩn bị tới giảng đường tự học. Tất cả mọi người đều giật mình trước sự xuất hiện có phần đột ngột của hai người. Tư Tồn lấy hết dũng khí, cao giọng giới thiệu với mọi người: “Đây là Mặc Trì, chồng của mình”.

Mọi người đều im lặng khiến Tư Tồn không biết phải làm sao. Mặc Trì tươi cười chào hỏi họ: “Chào các em!”

Các cô gái không nói gì mà tự động xếp thành một hàng dài men theo cửa rồi đưa mắt quan sát họ. Tư Tồn dìu Mặc Trì vào trong phòng. Mặc Trì mỉm cười với cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh ngồi ở giường dưới: “Em là Vu Tiểu Xuân phải không? Anh có thể ngồi được chứ?”

“Ờ”, Vu Tiểu Xuân đồng ý: “Đương nhiên là được”. Cô nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc lộn xộn trên giường.

Mặc Trì quay sang nói với Tư Tồn: “Tư Tồn, em không định giới thiệu các chị em tốt của mình với anh sao?”

Tư Tồn vội vã giới thiệu từng người: “Đây là Lulu Anh, đây là Trương Kế Phương, đây là Đồng Lệ Bình, còn đây là Vu Tiểu Xuân”. Tô Hồng Mai lúc đó không có mặt.

Chị cả Lulu Anh là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: “Tư Tồn đã khỏi bệnh chưa?”

Tư Tồn đặt tay lên vai Mặc Trì rồi nói: “Em không bị ốm, là Mặc Trì ốm. Sức khỏe của anh ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Tất cả đều là do em...”

Mặc Trì nhìn Tư Tồn với ánh mắt đầy cảm phục. Cô giống như một binh nhất dũng cảm, đứng bên cạnh anh, thân nhiên đối diện với những người chị em của mình.

“Xem ra sắc mặt của anh Mặc Trì cũng không tốt lắm”, Lulu Anh nói: “Tư Tồn, em khá đấy, anh ấy vẫn chưa bình phục đã bắt anh ấy phải đưa tới trường rồi”.

Mặc Trì cười, đỡ lời cho Tư Tồn: “Là do anh nhất nhất đòi đưa cô ấy đi. Tư Tồn thường nhắc tới các em. Anh cũng rất muốn làm quen với các chị em tốt của cô ấy Hoan nghênh các em cuối tuần tới nhà anh chơi”.

Trương Kế Phương không nén nổi lòng hiếu kì: “Anh thật sự là con của Thị trường Mặc à?”

Mặc Trì mỉm cười: “Con Thị trường cũng chỉ là một con vít, cái đỉnh của Cách mạng”.

Mọi người cùng cười ồ lên, bầu không khí cũng trở nên dễ chịu hơn. Đồng Lệ Bình nói: “Máy thu âm anh mua cho Tư Tồn là bảo bối học tiếng Anh của chúng em đấy!”

Mặc Trì cười đáp: “Có cái máy đó học tiếng Anh sẽ tiện hơn rất nhiều. Máy hôm nữa anh sẽ tặng cả phòng một cái”.

Các cô gái sung sướng hoan hô, chỉ có Vu Tiểu Xuân là im lặng. Điều này không qua khỏi ánh mắt tình tường của Mặc Trì.

Sắp tới giờ lên lớp nên Mặc Trì đứng dậy cáo từ. Lulu Anh nói với Tư Tồn: “Em tiễn Mặc Trì xuống dưới tầng, chị sẽ cầm sách vở và giữ chỗ giúp em”.

Trước cổng trường, dòng người qua lại vẫn dành cho Mặc Trì và Tư Tồn những ánh mắt hiếu kì, không ít người còn thì thầm với nhau điều gì đó. Bị nhiều người chú ý, Tư Tồn lại mất hết cả sự tự tin khi nãy, thấy vậy Mặc Trì liền nói: “Không phải để ý đến họ!” Hai người chậm chậm đi tới bên xe buýt. Tư Tồn có vẻ không yên tâm: “Hay để em lấy xe đèo anh về nhà nhé? Sức khỏe anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục mà”.

Mặc Trì vỗ ngực, cười nói: “Anh thấy khỏe lắm. Hôm nay em lại được đi học, anh cũng phải đi làm. Những ngày qua anh đã bỏ lỡ không ít việc rồi”.

Tư Tồn lại ủ rũ: “Đều do em không tốt!”

“Đến núi Lư anh còn leo lên được, lại không lên nổi xe buýt sao? Em cứ yên tâm lên lớp đi!”, Mặc Trì cười nói.

Tư Tồn cứ đi một bước lại ngoái đầu nhìn.

Trong trường, mọi người nghe nhiều tin đồn cũng tới lúc phát ngán. Tư Tồn không giải thích, không biện minh mà vẫn lên lớp, ăn cơm, sinh hoạt như bình thường. Vài ngày sau, tin đồn tựa như có cánh bay dần đi giống như lũ vịt trời vậy, mọi chuyện dần trở lại guồng quay bình thường.

Cũng kể từ đó, Lulu Anh coi Tư Tồn như tri kỉ, bởi việc Tư Tồn đã kết hôn khiến cô vui mừng khôn xiết. Cuối cùng thì cô không phải là người duy nhất trong phòng đã lấy chồng nữa. Có biết bao nhiêu chuyện Lulu Anh có thể chia sẻ cùng Tư Tồn, chuyện nam nữ, chuyện sinh con đẻ cái, thậm chí đến thành tích thi giữa kì của con gái cũng được cô đưa ra phân tích với Tư Tồn. Nhiều chuyện Tư Tồn không hiểu nhưng Lulu Anh cũng không yêu cầu cô phải có hồi đáp cụ thể. Chồng và gia đình cô ở tận vùng Tân Cương xa xôi, bao nhiêu nỗi nhớ nhưng mong ngóng đều dồn lại trong tim lặng thầm, có một người chịu ngồi nghe tâm sự của cô đã là tốt lắm rồi.

Tối đến, Tư Tồn ngồi trong phòng làm bài tập, Lư Anh thì đan áo len. Chị nói với Tư Tồn: “Đàn ông là bầu trời của phụ nữ, phụ nữ dù cho xuất sắc đến đâu cũng đều cần người đàn ông làm cột chống trời. Anh Tiết nhà chị chính là bầu trời của chị. Anh ấy nói chị là cánh diều, dù có bay cao bay xa tới đâu cũng không ra khỏi được bầu trời”.

Tư Tồn có thể đồng cảm với câu nói này. Cô đặt bút xuống, cười nói: “Anh ấy cũng thật lãng mạn, chị nhỉ?”

“Anh Tiết là giáo viên trường trung học dành cho con em trong Binh đoàn, cũng là thành phần trí thức. Anh ấy mà thi đại học thì chắc chắn sẽ đỗ. Nhưng anh ấy bảo, phải có một người ở lại lo toan việc miếu sinh, nuôi con thơ và chăm sóc ba mẹ già. Anh ấy là đàn ông, đương nhiên phải gánh vác những trách nhiệm đó”.

Tư Tồn kinh ngạc nhìn Lư Anh, không ngờ người chị bình thường trông có vẻ rất lạnh lẽ này lại mang trong mình nhiều kinh nghiệm sống sâu sắc mà cô có thể học tập đến thế.

“Mặc Trì cũng là bầu trời của em đó.”, Lư Anh tiếp lời: “Đừng cho rằng anh ấy chỉ có một bên chân mà không thể làm cây cột chống trời cho em. Em cứ tin vào cách nhìn của chị. Anh ấy là người chồng tốt, chỉ có điều không được rắn rỏi mà thôi”.

Tư Tồn cúi đầu, thở dài đầy lo lắng: “Biến nạn năm đó đã để lại biết bao nguy cơ cho anh ấy. Phổi của anh ấy bây giờ cũng không được tốt”.

Lư Anh lấy lại tinh thần, bước ra khỏi giường rồi ghé mặt vào tai Tư Tồn, thì thầm: “Sức khỏe không tốt thì có gì phải sợ? Chỉ cần em chăm lo tắm rửa cho anh ấy là được. Anh Tiết nhà chị quanh năm hít bụi phấn, phổi cũng nào có tốt gì hơn. Em cứ nấu cháo dưỡng phổi cho anh ấy ăn, chắc chắn sẽ có hiệu quả”.

Lư Anh nói trôi chảy như thể một chuyên gia dinh dưỡng: “Người bị bệnh về phổi sợ nhất là thời tiết khô lạnh. Em hãy dùng bách hợp, đường phèn và gạo nấu thành cháo, sẽ rất có lợi cho phổi”.

Tư Tồn chăm chú ghi lại từng chữ, đoạn nhũ mày thắc mắc: “Đi đâu để tìm bách hợp bây giờ được chị?”

“Các hiệu thuốc bắc đều có bách hợp khô. Em xin đơn thuốc trong bệnh xá của trường là mua được. Sau đó, em ngâm bách hợp trong nước lạnh, sau một đêm là có thể đem nấu cháo”.

Tư Tồn gật đầu, mỉm cười với Lư Anh thay cho lời cảm ơn. Lư Anh cười nói: “Trông em cũng ra dáng cô dâu nhỏ đấy chứ”. Câu nói đó của Lư Anh khiến Tư Tồn thẹn thùng đỏ ửng mặt.

Vu Tiểu Xuân đã quay lại phòng sau khi kết thúc buổi tự học. Tư Tồn ngại ngùng cúi đầu thấp xuống. Đã một tuần rồi hai người vẫn chưa nói gì với nhau. Không ngờ, Vu Tiểu Xuân lại chủ động bước đến bên bàn học của cô, chia ra một quả trứng gà màu nâu nhạt. Tư Tồn ngẩng đầu lên, khuôn mặt không giấu nổi vẻ khó hiểu. Vu Tiểu Xuân ấn quả trứng vào tay Tư Tồn, nói vẻ lạnh tanh: “Đây là bữa ăn đêm của cậu”.

Tư Tồn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, hét lên: “Tiểu Xuân...”

Vu Tiểu Xuân đưa ngón tay trở lên miệng khẽ suy một tiếng rồi nhỏ nhẹ: “Cậu học bài đêm chắc đói lắm, mau ăn đi, trứng vẫn còn nóng đấy”. Nói xong, cô đi thẳng về giường của mình.

Tư Tồn vừa lột vỏ trứng vừa hít hà hương thơm đang tỏa ra bốn phía. Tư Tồn chậm chậm ăn hết quả trứng. Phía bên giường Vu Tiểu Xuân đã phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Sáng hôm sau, khi thấy Tư Tồn ra khỏi giường, Vu Tiểu Xuân vui vẻ gọi cô: “Tư Tồn, mau đánh răng rửa mặt đi, lát nữa chúng mình lên giảng đường tự học”.

“Ừ”. Tư Tồn vui vẻ đồng ý. Vu Tiểu Xuân đã chịu làm hòa với cô rồi, hai người lại trở thành bạn tốt nhất của nhau.

Họ cùng nhau tới giảng đường tự học, cùng nhau ăn trưa. Vào giờ học buổi sáng, họ lại ngồi cạnh bên nhau. Buổi chiều không có tiết, hai cô gái lại ôm cặp sách đi dạo quanh hồ trong trường. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn dưới làn gió thu lồng lộng thổi.

“Cậu có lạnh không?”, Vu Tiểu Xuân hỏi Tư Tồn.

Tư Tồn xiết chặt chiếc áo khoác trên người rồi lắc đầu. Hai người lại bước đi trong im lặng, được một lúc bỗng Vu Tiểu Xuân mở lời: “Mình có người yêu rồi”.

Tư Tồn giật mình, không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng. Vu Tiểu Xuân từng nói, trong bốn năm đại học tuyệt đối sẽ không yêu đương gì. Bây giờ cô ấy lại có người yêu ư? Vu Tiểu Xuân mỉm cười, khuôn mặt ánh lên nét rạng ngời: “Trước đây, mình cho rằng, tình yêu là thứ thuộc về giai cấp Tư sản, là biểu tượng của sự suy đồi. Nhưng nhìn cậu và Mặc Trì, mình phát hiện ra vẻ thuần khiết, đẹp đẽ của tình yêu. Đó là hạnh phúc đơm hoa trong trái tim mỗi người. Vì thế, mình cũng muốn mở lòng đón nhận tình yêu một lần”.

Tư Tồn dừng lại, nắm lấy tay Vu Tiểu Xuân, dịu dàng nói: “Xin lỗi vì đã giấu cậu chuyện đó suốt một thời gian dài. Trước đây, mình cho rằng, tình yêu là điều khó nói thành lời, nhưng bây giờ mình đã hiểu, tình yêu là tài sản quý báu nhất của mình. Tiểu Xuân, cậu hãy tin mình, mình không phải là con người ư ư hư vinh, cũng chưa bao giờ chê bai gì Mặc Trì, mình...”

“Mình biết, nếu cậu thích hư vinh,” Vu Tiểu Xuân vội vã ngắt lời: “Cậu sẽ không đời nào nói với mình rằng cậu là con gái nhà quê. Chắc chắn danh tiếng

con dâu Thị trưởng sẽ nổi tiếng hơn nhiều so với cái danh con gái quê mùa chứ”.

Tư Tồn cảm kích, khẽ lay tay Vu Tiểu Xuân: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng mình”.

Hai người tiếp tục bước đi bên hồ.

“Tư Tồn,” Vu Tiểu Xuân thổ lộ: “Lần đó mình thật sự giận cậu, không phải vì cho rằng cậu ư hư vinh, mà chỉ vì nghĩ rằng cậu không coi mình là bạn. Chúng mình chơi với nhau ba năm rồi, cùng lên lớp, cùng ăn cơm, cậu có giấu ai thì cũng không nên giấu mình chứ”.

Tư Tồn cúi đầu về hối lỗi, Vu Tiểu Xuân nói tiếp: “Tuy nhiên, khi đứng ở góc độ của cậu để suy nghĩ về chuyện đó, mình cũng hiểu ra rồi. Cậu nhỏ tuổi thế này, gia đình nhà chồng lại là danh gia vọng tộc, cậu không nói ra cũng đúng thôi”.

“Tình yêu của mình và Mặc Trì được vun đắp từ con số không”, Tư Tồn đáp lời bạn: “Lúc mới vào đại học, chính bản thân mình còn thấy rất mơ hồ về hôn nhân, và cả tình yêu nữa, thì làm sao dám mở miệng nói về nó. Đến khi mình biết mình thật sự yêu Mặc Trì thì càng ngại nói ra hơn. Mình nghĩ, ai cũng giữ cho bản thân một bí mật nho nhỏ, vậy thì mình sẽ coi hôn nhân như bí mật nho nhỏ ấy. Nhưng mình đã sai lầm, bởi như vậy nghĩa là làm tổn thương Mặc Trì cũng như bạn bè xung quanh mình”.

“Tư Tồn, cậu thật sự khiến mình phải thay đổi cách nhìn về cậu đấy”, Vu Tiểu Xuân kinh ngạc nói: “Cậu không còn là cô bé cái gì cũng không hiểu trước kia nữa. Cậu đã trưởng thành thật rồi”.

“Trải qua bao nhiêu sự việc như thế, nếu còn không trưởng thành thì mình thật không xứng với Mặc Trì”, Tư Tồn thở dài.

Vu Tiểu Xuân ôm lấy Tư Tồn, cười nói: “Cậu và Mặc Trì thật là một đôi trời sinh. Cậu xinh đẹp, anh ấy tuấn tú, cậu đơn thuần, anh ấy sâu sắc. Thật xứng đôi!”

Tư Tồn thẹn thùng vì được khen liền vội vã chuyển sang đề tài khác: “Khai ra mau, người yêu cậu học ở lớp nào?”

Vu Tiểu Xuân thoáng đỏ mặt, cười nói: “Không phải sinh viên trong trường đâu. Anh ấy là bạn cấp ba của mình. Anh ấy bây giờ đang học ở Đại học Chiết Giang. Chúng mình vẫn luôn thư từ qua lại với nhau. Anh ấy theo đuổi mình đã ba năm rồi nhưng tới hôm qua mình mới nhận lời yêu anh ấy”.

Tư Tồn vừa vui mừng vừa lo lắng thay cho bạn mình: “Người Nam kê Bắc, tương lai các cậu định thế nào? Không phải cậu muốn được phân về Bắc Kinh sao?”

“Bọn mình sẽ cố gắng để cả hai đứa được tới Bắc Kinh. Nếu không được, mình sẽ về quê ở Chiết Giang, miễn là được ở bên anh ấy”.

“Vu Tiểu Xuân, cậu thay đổi nhiều quá!”

“Tư Tồn, cậu biết không, chính Mặc Trì đã dạy cho mình cách đối xử tốt với một người đấy”.

Tư Tồn tròn tròn mắt hỏi: “Mặc Trì ư?”

Vu Tiểu Xuân và Mặc Trì mới gặp mặt có hai lần thôi mà. Tư Tồn vô cùng hoài nghi, lẽ nào Vu Tiểu Xuân đã bị Mặc Trì dùng máy thu âm “mua chuộc”?
Mấy ngày đó, các cô gái vừa vây quanh chiếc máy thu âm để luyện nghe “Chín trăm câu Anh ngữ”, vừa tâm tặc khen ngợi Mặc Trì, lúc ấy Vu Tiểu Xuân không nói gì, chắc hẳn cô ấy đều khắc ghi hết trong lòng.

“Thì mình thấy Mặc Trì đối tốt với cậu nên mình học tập anh ấy thôi”, Vu Tiểu Xuân đáp.

“Mặc Trì thật sự là người tốt... Anh ấy là người tốt nhất mình từng gặp...”, Tư Tồn như tự nói với lòng mình.

Buổi chiều hôm đó, hai cô gái đi quanh hồ hết vòng này tới vòng khác. Họ thổ lộ với nhau tất thảy những suy tư của tuổi trẻ về cuộc sống, lí tưởng và về tình yêu. Tư Tồn thấy lòng mình thật thư thái. Quanh cô giờ đây, cuộc sống thật tươi đẹp biết nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Cuộc sống như vậy còn gì hạnh phúc bằng

Chiều thứ bảy được nghỉ học, Tư Tồn trở về ký túc thu dọn đồ đạc và tạm biệt các chị em trong phòng.

Vừa ra khỏi cổng trường, cô đã thấy bóng dáng Mặc Trì đang chống nạng gỗ đứng đó chờ. Cô gọi tên Mặc Trì rồi lao về phía anh. Mặc Trì mỉm cười giờ tay đỡ lấy cô.

Mấy cậu bé học sinh tiểu học đi ngang qua, khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi sau một hồi đùa nghịch. Nhìn thấy Mặc Trì, chúng thì thầm với nhau điều gì đó rồi đột nhiên đồng thanh hét lớn: “Thằng què, thiếu một cái chân, đi đường tha hồ mà ngã nhé!” Chúng còn nhặt đá trên đường ném về phía Mặc Trì và cùng bật lên những tràng cười khoái trá.

Nụ cười trên môi Mặc Trì vụt tắt. Tur Tồn bắt gặp cũng cảm thấy như bị ai đó đánh vào đầu. Cô liền đuổi đám trẻ con đi: “Mau đi ra chỗ khác, đừng có ở đây mà nói năng lung tung”.

Đúng lúc ấy, một nam sinh từ cổng trường bước ra, chứng kiến cảnh này, không nén nổi bức tức liền tóm lấy đứa béo nhất trong hội, nhắc bổng nó lên rồi hỏi: “Nhóc này học trường nào? Ba mẹ làm ở đâu?”

Thằng bé tầm mười tuổi, chỉ cao bằng một nửa người lớn nhưng không hề tỏ ra sợ hãi, hất cằm đáp: “Tôi ở đâu thì liên quan gì đến anh? Tên kia đúng là bị què còn gì. Thằng què thôi tha!”

Đám trẻ phía sau thằng béo lại cười ồ lên, rồi lập lại bài vè của chúng.

Mặc Trì tái mặt, vừa kéo Tur Tồn đi vừa thấp giọng nói: “Thôi, mình về đi em”.

“Đợi đã!” Nói rồi cô tiến về phía thằng nhóc béo, nghiêm giọng nói với nó: “Mau xin lỗi anh ấy!”

Thằng béo nhìn Mặc Trì với ánh mắt khinh thường: “Không xin lỗi đấy!”

“Này em, anh ấy không làm hại đến ai, hơn nữa anh ấy cũng là người có ích trong xã hội. Em nói anh ấy như thế là sai rồi. Em mau xin lỗi anh ấy đi”, Tur Tồn nói.

Những người xung quanh đều cho rằng Tur Tồn nói đúng. Thằng béo nhìn trước nhìn sau, không thấy có ai bênh vực liền đột nhiên lăn ra đất giẫy giụa: “Không xin lỗi đấy! Đám người lớn các người hùa vào bắt nạt một đứa trẻ con”.

Những người hiếu kì vây quanh đông dần, họ sôi nổi bàn tán.

“Con cái nhà ai mà hỗn hào thế này?”

“Người lớn cũng thật là, ai lại đi chấp nhặt một đứa trẻ con chứ”.

“Thằng bé này vô cớ chửi người ta là thằng què, còn ném đá vào người ta. Thật quá đáng lắm!”

Mặc Trì không muốn nghe thêm nữa, anh kéo tay Tur Tồn nói: “Đi thôi!”

Tur Tồn nhìn đứa trẻ giẫy giụa trên nền đất mà không biết phải làm gì, lại đau xót nhìn Mặc Trì. Mặc Trì cố "nặn" ra một nụ cười: “Không sao đâu, chúng mình về đi”.

Họ bước qua đám đông, nhưng mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng một đứa trẻ hét lên: “Trương béo, mẹ mày đến rồi kia!” Sau đó là một âm thanh chói tai, tiếp đó là tiếng khóc của đứa trẻ cùng lời mắng mỏ của người mẹ.

Tur Tồn sợ Mặc Trì không đứng vững, liền đỡ lấy cánh tay anh. Một lúc sau, cổ mới nhỏ nhẹ lên tiếng: “Đứa bé đó nói năng lung tung, anh đừng để bụng nhé!”

Mặc Trì trầm mặc một lúc rồi khẽ nói: “Không sao đâu, người có thiện ý vẫn còn nhiều lắm em ạ”.

Tur Tồn đau lòng nhìn anh, như chực khóc tới nơi. Mặc Trì vuốt nhẹ lên má cô, chậm rãi nói: “Thật sự là không sao mà. Bây giờ anh không muốn để ý xem người khác nói gì nữa. Con người quan trọng nhất là vượt qua chính bản thân mình. Có thể đối diện với nỗi sợ hãi trong lòng mình thì không còn gì phải sợ nữa”.

Mặc Trì tuy miệng nói không vấn đề gì nhưng trên đường về anh ít nói hơn hẳn. Về đến nhà, anh nói có vấn đề cần phải chỉnh sửa gấp rồi nhốt mình trong thư phòng. Tur Tồn biết, trong lòng anh cũng đang rất buồn bức nên cũng không muốn làm phiền. Cô vào bếp, thấy cô giúp việc đang làm cơm, nhân thể lén đem ngâm chỗ bách hợp mới mua vào nước, đợi đến ngày mai sẽ nấu cháo cho Mặc Trì, tạo cho anh một bất ngờ nho nhỏ.

Tối giờ ăn tối, Mặc Trì mới ra khỏi thư phòng. Nụ cười đã xuất hiện trở lại trên khuôn mặt anh. Tur Tồn mỉm cười, thấy bớt lo lắng đi phần nào, cô ân cần dịu dàng xuống tầng: “Hôm nay anh phải ăn nhiều một chút đấy. Có món đậu phụ do chính tay em làm. Cô còn hầm canh sườn với đậu vàng, thơm cực kì nhé!” Mặc Trì chỉ ăn được nửa bát canh nhưng lại ăn hết món đậu phụ mà Tur Tồn làm. Anh lên tiếng tán tụng: “Tay nghề của em không ngờ cũng khá đấy chứ!”

“Từ năm tám tuổi em đã bắt đầu nấu cơm rồi”, Tur Tồn nói: “Hồi trước ở quê, ba mẹ phải ra đồng làm việc, em toàn phải nấu cơm rồi mang cho ba mẹ thôi”.

“Thế em đi học vào lúc nào?”, Mặc Trì tròn mắt hỏi.

Tur Tồn lờ mờ yêu anh một cái rồi bảo: “Người thành phố các anh đúng là chẳng biết gì. Ở quê có hai vụ là vụ xuân và vụ thu. Trẻ con đều phải ra đồng

giúp đỡ ba mẹ lúc gieo hạt vào hai vụ này”.

Mặc Trì nắm lấy bàn tay nỏ nà của Tư Tồn. Anh không ngờ đôi bàn tay này đã từng phải làm những công việc đồng áng nặng nhọc như thế. “Sức em yếu nên ba mẹ không cho ra đồng làm”, Tư Tồn nói: “Em chủ yếu làm công tác ‘hậu cần’ trong nhà như hấp bánh bao, nướng bánh hay nấu ăn thôi”.

Cô giúp việc đứng một bên xen vào: “Tư Tồn thường xuyên giúp tôi nấu ăn. Cô ấy làm khá lắm, chỉ có điều không biết thái thịt”.

“Hồi ở quê, chỉ đến Tết em mới được ăn thịt. Ba mẹ sợ em làm không ngon nên không cho em động đến thịt bao giờ”, Tư Tồn vội giải thích.

Mặc Trì chẳng hiểu nghĩ thế nào mà liên tay gấp cho cô đầy cả một bát thịt. Tư Tồn hét lên: “Anh làm gì thế? Anh cho heo ăn sao?”

Mặc Trì chỉ im lặng không nói. Trước đây, ngoại trừ mấy năm phải sống trong ngục tù, anh luôn được sống với một điều kiện vật chất tốt hơn nhiều so với những người bình thường khác. Anh không thể tưởng tượng nổi tuổi thơ của Tư Tồn lại thiếu thốn vật chất, còn phải lao động lam lũ như vậy. Anh xót cô, muốn đem hết sức mình để chăm sóc và che chở cho cô. Tư Tồn như đọc được suy nghĩ của Mặc Trì, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Nông dân cả nước đều sống như vậy, tuy hơi khổ một chút, nhưng mọi người đều vui vẻ. Bao giờ có cơ hội, anh cùng em về quê chơi mấy ngày nhé”.

Đêm đến, khi đang say giấc nồng thì đột nhiên cả người Tư Tồn run lên bần bật, thế rồi cô ú ớ kêu lên mấy hồi. Mặc Trì lập tức tỉnh giấc, nắm lấy bàn tay cô vừa lạnh vừa ướt. Anh vội ngồi dậy, bật đèn và thấy khuôn mặt cô đang dần tái nhợt đi, hơi thở dồn dập, toàn thân toát mồ hôi.

Mặc Trì lo lắng vỗ nhẹ tay vào má và không ngừng gọi tên cô. Tư Tồn gắng gượng hé mở đôi mắt, mơ hồ nhìn anh. “Em sao thế? Gặp phải ác mộng à? Có chỗ nào trong người không ổn sao?”

Tư Tồn dụi mắt, sau đó thở hắt ra: “Em không sao. Chỉ cảm thấy hơi tức ngực thôi”.

Mặc Trì ra khỏi giường, vội tới phòng tắm lấy một chiếc khăn mặt, lau sạch mồ hôi cho Tư Tồn rồi giúp cô thay bộ đồ ngủ khác. Anh nói với vẻ đầy lo lắng: “Lúc ở trường em cũng bị như thế này à? Bao lâu rồi?”

Tư Tồn buồn ngủ tới mức cứ gật gà gật gù, cô nói hăm hồ: “Có đôi lúc”.

Mặc Trì nhẹ nhàng xoa ngực cho Tư Tồn, hôn lên má cô, dịu dàng trấn an: “Không sao đâu, em ngủ tiếp đi”, sau đó anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Tư Tồn lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Còn Mặc Trì lại không dám ngủ, cứ nằm thức chong chong, trông cô đến tận khi trời sáng.

Sáng sớm hôm sau, Tư Tồn tỉnh dậy, quên hết chuyện xảy ra đêm hôm trước. Cô vui vẻ vào bếp nấu món canh bách hợp đường phèn đã được Lưu Anh truyền thụ. Một lúc sau, cả nhà đã thơm ngát mùi hương dịu ngọt. Mặc Trì vào bếp quan sát cô. Cô cười hi rồi xua anh ra ngoài: “Anh cứ đợi ở ngoài đi, sắp được rồi”.

Mặc Trì thấy Tư Tồn đã gầy tới mức gió thổi cũng có thể bay mất, sắc mặt có phần nhợt nhạt, nên vừa thương xót vừa lo lắng. Anh âm thầm quay về thư phòng, mở sách y khoa ra đọc. Tục ngữ có nói, mang bệnh lâu tất trở thành bác sĩ. Mặc Trì chưa từng học đại học nhưng đã đọc qua không ít sách vở, cộng thêm bản thân có nhiều vấn đề về sức khỏe nên anh đã tự học toàn bộ giáo trình của sinh viên trường y. Anh biết, gần đây, Tư Tồn phải chịu nhiều xúc động mạnh, lại đang trong giai đoạn dậy thì, cơ thể cũng như tinh thần chắc chắn chịu không ít tổn thương. Những ngày trên núi Lư, cô bận rộn chăm sóc cho anh nhưng lại quên hẳn việc bồi bổ cho chính mình. Anh mới nghĩ tới đó thì Tư Tồn đã bung vào một bát cháo thơm nức mũi, giọng đầy khoan khoái: “Cháo chín rồi, bách hợp nấu với đường phèn và gạo nếp, món ăn tốt nhất cho phổi đây”.

Mặc Trì thấy Tư Tồn đã gầy tới mức gió thổi cũng có thể bay mất, sắc mặt có phần nhợt nhạt, nên vừa thương xót vừa lo lắng. Anh âm thầm quay về thư phòng, mở sách y khoa ra đọc. Tục ngữ có nói, mang bệnh lâu tất trở thành bác sĩ. Mặc Trì chưa từng học đại học nhưng đã đọc qua không ít sách vở, cộng thêm bản thân có nhiều vấn đề về sức khỏe nên anh đã tự học toàn bộ giáo trình của sinh viên trường y. Anh biết, gần đây, Tư Tồn phải chịu nhiều xúc động mạnh, lại đang trong giai đoạn dậy thì, cơ thể cũng như tinh thần chắc chắn chịu không ít tổn thương. Những ngày trên núi Lư, cô bận rộn chăm sóc cho anh nhưng lại quên hẳn việc bồi bổ cho chính mình. Anh mới nghĩ tới đó thì Tư Tồn đã bung vào một bát cháo thơm nức mũi, giọng đầy khoan khoái: “Cháo chín rồi, bách hợp nấu với đường phèn và gạo nếp, món ăn tốt nhất cho phổi đây”.

Mặc Trì kéo cô ngồi vào lòng mình: “Em có mệt không?”

“Không mệt.”, Tư Tồn múc một thìa cháo đưa lên miệng Mặc Trì: “Anh nếm thử xem có ngon không?”

Mặc Trì nếm một miếng, quả nhiên hương thơm lưu lại trong từng gai vị giác. Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tư Tồn: “Em chỉ lo bồi dưỡng cho anh, còn bản thân mình lại không chịu nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ là sao?”

Tư Tồn dịu giọng: “Em rất khỏe mà”.

“Thế sao tối qua em lại đổ mồ hôi?”

“À...”, Nói tới đó Tư Tồn không nhớ nổi thêm gì thêm. Tối qua cô đổ mồ hôi lúc nào nhỉ?

Mặc Trì thờ dãi về bất lực. Sao anh lại có thể quên mất cô vợ xinh đẹp đáng yêu của anh vẫn chỉ là một cô gái bé bỏng cơ chứ? “Đêm qua em còn nói với anh, ở trường thỉnh thoảng em cũng bị ra mồ hôi trộm còn gì”.

“Anh đừng lo, em khỏe lắm, lần nào khám sức khỏe cũng đạt loại A cơ đấy”.

Mặc Trì không để cô nói tiếp, vội vã ngắt lời: “Ngày mai em xin nghỉ học đi, anh sẽ đưa em đi khám”.

Cả ngày Chủ nhật, Tư Tồn cứ mãi dùng dằng về việc đi khám. Cô không thích tới bệnh viện chút nào, nhưng Mặc Trì thì rất dứt khoát: “Em không thích bệnh viện, anh còn ghét hơn em. Nhưng, dù thế nào em cũng cần phải khám xét cẩn thận một lần xem sao. Để như vậy anh không yên tâm chút nào. Anh đã gọi điện cho chú Trình rồi, chú ấy hứa sẽ giới thiệu cho mình vài vị bác sĩ Trung y”.

Mặc Trì dỗ dành Tư Tồn, sau đó còn đưa cô đi xem phim. Tư Tồn thấy mình có “kháng nghị” cũng bất thành, đành tận dụng cơ hội đòi thêm một xâu kẹo hồ lô. Ngày hôm sau, cả hai người cùng xin nghỉ để tới Khoa Trung y của Bệnh viện Nhân dân.

Sau một hồi thăm khám, bác sĩ Đường kê giấy để Tư Tồn đi làm xét nghiệm. Cô hồi hộp tới nỗi nói da gà, liền năn nỉ với Mặc Trì: “Em không làm sao đâu, sức khỏe của em rất tốt mà”. Mặc Trì cũng lo lắng nhưng anh đã dứt khoát rồi, không thể thay đổi được nữa, bèn an ủi cô: “Ai đến bệnh viện cũng phải kiểm tra, em đừng sợ”. Nói đoạn, tay anh nắm chặt lấy tay cô như tiếp thêm sức mạnh. Phòng làm việc của bác sĩ Đường ở tầng một, còn Phòng Hóa nghiệm nằm trên tầng bốn. Mặc Trì vẫn nhất quyết đòi đi lên cùng Tư Tồn. Anh còn nói với giọng tự trào: “Ai không biết còn tưởng em đưa anh tới khám bệnh đấy”.

Tư Tồn nhăn mũi: “Mùi ở bệnh viện khó chịu quá!”

Mặc Trì cũng hùa vào: “Mỗi lần nghĩ tới mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện là anh lại cảm thấy buồn nôn”.

Tư Tồn làm xong các xét nghiệm thì cũng vừa vặn đến giờ nghỉ trưa. Mặc Trì đưa Tư Tồn tới một nhà hàng gần bệnh viện ăn một bữa thật ngon. Tư Tồn ủ rũ nhìn Mặc Trì đang ngồi trên ghế đối diện, lo lắng hỏi: “Mặc Trì, liệu người ta có xét nghiệm cho người không mắc bệnh thành có bệnh không?”

Mặc Trì không nhịn được cười: “Không có bệnh thì làm sao xét nghiệm ra bệnh được. Mau ăn đi, gần đây em vất vả quá nhiều rồi”.

Tư Tồn nhanh nhẩu gấp cho anh một miếng sườn: “Anh cũng khác gì em chứ”.

Buổi chiều, họ quay lại bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm rồi đến gặp bác sĩ Đường. Bác sĩ Đường đeo kính lão, xem kỹ kết quả xét nghiệm và bắt mạch cho Tư Tồn lần nữa. Sau một hồi xem xét kỹ lưỡng, ông kết luận: “Khí huyết lưỡng hư, tây y gọi là “chứng thiếu máu tuổi dậy thì”, không có vấn đề gì lớn, chỉ cần hằng ngày bổ sung dinh dưỡng, rèn luyện sức khỏe là ổn”.

Mặc Trì thờ phào nhẹ nhõm. Tư Tồn vẫn chưa hết tức giận, cô không ngờ mình thật sự có bệnh.

Mặc Trì trêu cô: “Em còn bé quá nhỉ, vẫn đang dậy thì cơ đấy”.

“Chứng bệnh này thường gặp ở những cô gái dưới hai mươi tuổi.”, bác sĩ Đường giải thích cặn kẽ: “Nếu không có gì đặc biệt thì tới năm hai mươi hai tuổi bệnh sẽ tự hết. Tuy nhiên, chế độ dinh dưỡng và việc luyện tập hằng ngày vẫn rất quan trọng”. Đoạn, ông bắt đầu kê ra một đơn thuốc dài và nói: “Tôi sẽ kê cho cô một vài vị thuốc Trung y, kết hợp với việc bổ sung dinh dưỡng, chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt”.

Tư Tồn nhớ lại, trước kia cô đã từng thử nhấp một ngụm nhỏ thuốc Trung y của Mặc Trì. Cái vị đắng ngắt ấy, cô không thể nào quên, liền lắc đầu quầy quậy: “Cháu không uống Trung y đâu”.

Bác sĩ Đường ôn tồn nói: “Không uống cũng không sao, nhưng phải chú ý giữ gìn, không được để cơ thể quá mệt mỏi hay căng thẳng. Lúc nào cũng phải giữ tinh thần thoải mái, chú ý tắm rửa. Hai năm sau hết tuổi dậy thì sẽ không có gì đáng ngại nữa”.

Tư Tồn yên tâm hơn, gật đầu lia lịa, nhưng Mặc Trì lại phản đối: “Không được, em uống thuốc vẫn tốt hơn. Tuổi nhỏ thế này, nếu không cẩn thận để lại mầm bệnh thì làm thế nào?”

Mặc Trì bắt cô đi mua thuốc, toàn bộ tâm trí Tư Tồn chỉ dồn vào việc làm thế nào để khỏi phải uống thuốc: “Mặc Trì của em ơi, chúng mình đừng uống thuốc nữa. Em ở trong kí túc, không được đun thuốc đâu”.

Mặc Trì gật đầu nói: “Cũng đúng”.

Tư Tồn thấy đắc ý vô cùng, tự cho rằng mình đã nghĩ ra diệu kế để khỏi phải uống thuốc, không ngờ Mặc Trì lại nói tiếp: “Vậy thì hằng ngày tan làm anh sẽ qua trường đón em về nhà rồi đun thuốc cho em”.

Tư Tồn nghe thế vội vàng che miệng lại, tắc đầu liên tục. Mặc Trì không cho cô cơ hội phản kháng, anh nói như ra thánh chỉ: “Cứ quyết định như thế đi!”

Mặc Trì đưa cô về trường, lại còn đích thân lên phòng để báo cho các chị em trong phòng Tư Tồn biết, từ bây giờ đến trước khi nghỉ đông, Tư Tồn sẽ về nhà nghỉ ngơi vào buổi tối.

Mặc Trì tan sở lúc năm rưỡi chiều, tiết học muộn nhất của Tư Tồn kết thúc lúc sáu giờ tối.

Thế là mỗi tối, Mặc Trì đều đến trường đón Tư Tồn về nhà. Hai người không muốn ngồi xe buýt, cũng không muốn đạp xe mà cùng thong dong chậm rãi thả bộ trên đường, cứ như thể vừa đi vừa chuyện trò. Mặc Trì, sau khi trở về từ núi Lư, trở nên tự tin hơn bao giờ hết vào mỗi bước chân của mình. Chân phải dù có hơi nhức một chút nhưng anh cũng chẳng thấy hề hấn gì. Đến núi Lư anh còn leo được, huống hồ là đường xá bằng phẳng.

Trời mỗi lúc mỗi lạnh, lo Tư Tồn bị nhiễm lạnh, Mặc Trì kéo bàn tay cô vào túi áo mình. Còn bàn tay chống nạng của anh do phải “làm nhiệm vụ”, hứng chịu sương gió, lại đầy những vết rạn nứt. Tư Tồn thấy thế không khỏi xót xa. Về đến nhà, cô vội bụng nước ấm để anh ngâm tay, cho đến khi đôi tay tê

dại trở nên sạch sẽ, mềm mại như ban đầu. Xong xuôi, cô lại nhẹ nhàng lau khô tay cho anh và thoa thuốc lên đó.

“Anh đường đường là một trang nam nhi, việc gì phải bôi kem dưỡng da tay?”, Mặc Trì cười nói.

Tư Tồn nhẹ nhàng vuốt ve đôi bàn tay của chồng: “Tất cả những gì thuộc về anh, với em đều là bảo bối. Em tuyệt đối không để bất cứ một vết thương nào ở lại trên người anh”.

Ngày hôm sau, Tư Tồn xòe ra một đôi găng tay len màu đen tặng anh. Lốp len vừa dày vừa mềm, bên trong còn đệm thêm một lớp vải bông, giúp người mang nó cảm thấy dễ chịu và ấm áp. Mặc Trì vừa mừng rỡ, vừa ngạc nhiên hỏi: “Em mua ở đâu thế?”

Tư Tồn nghiêng nghiêng đầu ranh mãnh, ra vẻ thần bí: “Bí mật!” “Là đan thủ công phải công? Nếu không phải em đan thì còn ai vào đây nữa?”, Mặc Trì mỉm cười hỏi.

Tư Tồn không tin vào tai mình, cô nói: “Sao anh biết là đan thủ công? Lẽ nào chất lượng không tốt hay sao?”

Mặc Trì vừa buồn cười vừa nói: “Găng tay mua ở ngoài không được dày dặn thế này, hơn nữa bên ngoài cũng không có nhãn mác gì cả. Có phải em nhờ Lưu Anh đan không?”

Tư Tồn bĩu môi nói: “Lẽ nào trong mắt anh, em ngốc nghếch vụng về đến thế sao?”

Mặc Trì lập tức đổi lời, nói với giọng vui mừng: “Thật sự là em đan à?”

Tư Tồn gật đầu đáp: “Em nhờ Lưu Anh dạy đan đấy”.

Mặc Trì lập tức tháo găng tay ra và nhét vào túi áo. Tư Tồn cuồng quýt: “Anh làm gì thế?”

“Găng tay của vợ đan, anh không nỡ đeo. Anh phải cất lại để sưu tầm”.

Tư Tồn vừa cười vừa lôi găng tay ra, đeo lại vào cho anh: “Anh đúng là ngốc mà, em đan là để anh mang cho ấm. Nếu anh thích, năm nào em cũng đan cho anh”.

Phương Bắc mới vào đầu đông, cảnh tượng đã có phần tiêu điều vì giá lạnh. Hồ như bỏ quên hết thấy những dòng người vội vã, Mặc Trì và Tư Tồn vẫn ngày ngày đi nhau chậm rãi trên đường và cùng chuyện trò ríu rít, vui vẻ như một đôi chim vô tư tự. Lúc hừng khởi, Mặc Trì còn xoa đầu cô. Còn Tư Tồn, cứ ôm rịt lấy cánh tay anh, vừa đi vừa nhún nhảy. Quảng đường giữa Đại học Phương Bắc và nhà họ Mặc không thể gọi ngắn, nhưng lại trở thành con đường hạnh phúc của đôi lứa ấy. Khung đường vắng vẻ này, cũng nhờ đôi vợ chồng nhỏ mà bớt phần quanh quẽ.

Căn nhà của họ từ hôm Tư Tồn đi khám về ngập tràn mùi thuốc bắc. Tư Tồn may mắn hơn Mặc Trì vì thuốc bổ máu không quá đắng, còn thoang thoảng hương thơm dịu dịu của táo đỏ. Sức khỏe của Tư Tồn cũng được cô giúp việc hết sức chăm lo, cô thường xuyên đổi những món ngon, vừa bổ dưỡng, vừa lạ miệng: nào là thịt bò hầm cà rốt, sườn ninh đu đủ, canh thịt dê hầm... Tư Tồn ngày nào cũng được tắm bồn, chẳng mấy chốc đã lại sức, sắc mặt hồng hào, da dẻ căng mịn, sinh lực tràn trề, lại còn mồm mỉm ra thêm chút ít.

Tư Tồn vừa véo nhúm thịt thừa ở eo vừa nói với Mặc Trì: “Anh xem này, em sắp thành heo rồi”.

Mặc Trì dịu dàng âu yếm xoa khuôn mặt bầu bĩnh của cô: “Mồm mỉm thế này trông mới xinh!”

Tư Tồn nghiêng đầu, chăm chú nhìn anh một hồi lâu rồi nói: “Anh mà béo lên thì cũng đẹp trai hơn bây giờ nhiều”.

Mặc Trì cóc nhẹ lên trán cô: “Anh là đàn ông, xấu đẹp có quan trọng gì?”

Sau Tết Dương lịch, cô giúp việc xin nghỉ dài. Con gái cô vừa sinh một cậu con trai trắng trẻo, bụ bẫm, cô phải về quê chăm sóc con gái ở cữ và cháu ngoại. Cô giúp việc đã làm ở đây được năm sáu năm nay, cũng tận tâm hết sức vì nhà họ Mặc, Trần Ái Hoa cho cô nghỉ tận ba tháng.

Cô giúp việc vừa rời đi, Trần Ái Hoa đã phải chau mày suy nghĩ.

Hôm đó, Mặc Trì và Tư Tồn vừa về đến nhà, bước vào phòng khách đã thấy mùi khói nồng nặc xộc vào mũi, cộng thêm tiếng xoong nồi loảng xoảng trong bếp vọng ra. Hai người cùng chạy vào thì thấy cảnh tượng Trần Ái Hoa một tay cầm vung nồi, một tay cầm kim đang cố bắt con cá đang lặn lộn trên sàn bếp. Thức ăn trong nồi đã cháy xém hết cả, chân tay bà càng luống cuống, phòng bếp nom không khác gì bãi chiến trường.

“Sao mẹ lại xuống bếp vậy?”, Mặc Trì cười hỏi mẹ.

Bà lên tiếng giải thích: “Thì mẹ muốn nấu cho mọi người một bữa cơm ngon, nấu xong mẹ còn phải tới cơ quan họp nữa”.

Tư Tồn giúp Trần Ái Hoa tóm gọn con cá rồi xung phong đứng ra nhận việc: “Cô giúp việc không có ở nhà, việc bếp núc mẹ cứ để đó cho con”.

“Con làm được không đấy?”, Trần Ái Hoa ngạc nhiên hỏi.

Tư Tồn tự tin: “Những món ăn thường ngày trong gia đình con đều biết nấu. Cá thì con chưa làm bao giờ nhưng làm nhiều khác quen, chắc cũng không khác so với nấu cà tím đầu mẹ nhỉ?”

Trần Ái Hoa vừa không biết làm cá, lại không biết nấu cà tím nên cũng không hiểu cái mà Tư Tồn gọi là “làm nhiều khác quen” là như thế nào. Mặc Trì trấn an: “Mẹ cứ làm việc của mẹ đi, con bảo đảm tối nay mẹ sẽ được thưởng thức món cá kho tuyệt vời”. Trần Ái Hoa vội vã rời khỏi bếp. Tư Tồn liền hỏi Mặc Trì: “Anh biết làm món cá kho à?”

Mặc Trì tỉnh bơ: “Chẳng phải em vừa nói, món này không khác mấy so với nấu cà tím hay sao?”

Tư Tồn giậm chân nũng nịu: “Đúng là không khác mấy nhưng em không biết làm sạch cá”.

Mặc Trì chăm chăm nhìn con cá đang vùng vẫy về thích thú ra trò trong bồn nước. Khoác lác cũng đã khoác lác rồi, không thể để mẹ về tới nhà mà vẫn thấy cá bơi tung tăng được. Mặc Trì đưa tay vớt con cá lên. Anh nhớ, hồi nhỏ cùng bạn bè ra sông bắt cá, còn tự làm món “cá nướng đồng quê” nữa kia mà. Lần đó, họ chỉ đơn giản lấy đá cuội đập vào đầu con cá, rồi dùng một hòn đá nhọn rạch bụng nó ra, sau đó rửa sạch sẽ. Nghĩ tới đó anh liền bắt tay làm ngay. Anh đặt con cá lên thớt, dùng con dao cỡ vừa đập liên hai nhát lên đầu con cá đen đuôi, một lúc sau thấy nó đã không còn vùng vẫy nữa.

Tư Tồn tròn mắt ngạc nhiên, phấn khích nhìn Mặc Trì đầy ngưỡng mộ: “Anh biết làm cá sao?”

“Đó gọi là tự học thành tài”. Mặc Trì cười nói, rồi vói về thành thạo, chặt bỏ đầu đuôi, mổ bụng cá ra, lột bỏ nội tạng rồi rửa lại sạch sẽ, đoạn quay lại Tư Tồn, giọng điệu đầy kiêu hãnh: “Đồng chí vợ. Anh đã làm sạch “cà tím” cho em rồi. Bây giờ tất cả giao cho em đấy”.

Tư Tồn nhanh nhẹn đổ dầu vào chảo, đợi dầu sôi cho cá vào rán. Sau khi trở cho cả hai mặt đều chín vàng rộm, cô vớt ra, sau đó cho gừng, tỏi, hành vào phi vàng, tạo mùi thơm nức mũi. Cuối cùng, cô lại cho cá vào nồi, nêm gia vị rồi đổ rượu vào om. Tận mắt thấy một chuỗi động tác nom rất chuyên nghiệp và thuần thục của Tư Tồn, Mặc Trì tưởng như đang được thưởng thức một màn biểu diễn nghệ thuật vậy. Anh nắm chặt cây nạng, tựa người vào cửa, ngắm nhìn cô vợ nhỏ đang bận rộn với bếp núc. Anh nửa đùa nửa thật: “Đồng chí vợ ơi, anh có giúp được gì không? Anh làm bếp phó cho em nhé?”

“Anh mang đường trắng với dấm lại đây cho em”, Tư Tồn lập tức “ra lệnh”.

Nhưng một hồi sau, cô vẫn không thấy động tĩnh gì của Mặc Trì. Hình như anh đang bị chôn chân trước tủ đựng gia vị. Tư Tồn thấy trên tay anh đang cầm một lọ hạt tiêu, liền hét lên: “Không được ngủ!”

Nhưng báo hiệu “khẩn” của cô đã chậm mất một nhịp. Liền một lúc, Mặc Trì hắt hơi bảy hồi y như có động đất, thế rồi nước mũi nước mắt cứ thế chảy ra. Tư Tồn vội vã cho thêm nước vào nồi, sau đó chạy đến trước mặt Mặc Trì, lấy tay áo lau mặt cho anh: “Không có việc gì để làm hay sao mà anh lại lòi hạt tiêu ra ngủ?”

Mặc Trì xoa xoa mũi, nói với giọng ảm ức: “Đó là hạt tiêu à? Chẳng phải em đang cần đường trắng sao?”

Tư Tồn lơ lửng hạt tiêu lên: “Nhưng cái này với đường trắng có liên quan gì tới nhau không hả đồng chí Mặc Trì?”

“Đường trắng không phải cũng màu trắng sao?”, Mặc Trì ngớ ngẩn hỏi.

Tư Tồn dở khóc dở cười: “Thiếu gia Mặc Trì, anh đúng là công tử đầy, đến đường với hạt tiêu cũng không phân biệt nổi”.

Mặc Trì gãi đầu: “Anh thấy nó tương tự nhau, đều màu trắng, làm sao mà phân biệt được?”

Tư Tồn cầm lên một bình khác: “Khó đến thế sao? Thế anh đã bao giờ nhầm nước tương với dấm chưa?”

Mặc Trì ngượng ngịu: “Đương nhiên dấm có vị chua”.

“Ý anh là phải nếm thử mới biết được sao?”

Mặc Trì bỗng nhiên tự tin, trả lời đầy khẳng khái: “Không nếm thử làm sao phân biệt được?”

Tư Tồn lườm Mặc Trì một cái rồi đẩy anh ra khỏi phòng bếp: “Thôi, mời thiếu gia ra ngoài, đừng ở đây làm vướng chân em nữa!”

Mặc Trì cười tí mắt, thông thả ra phòng khách ngồi, vênh tai lên nghe ngóng động tĩnh trong bếp. Trong bếp, nồi niêu xoong chảo như đang tấu nhạc vậy. Các loại gia vị như gừng, tỏi, hành cũng phụ họa cùng, chẳng bao lâu sau, hương thơm đã lan ra tận phòng khách.

Cũng với từng ấy nguyên liệu, nhưng cách chế biến của Tư Tồn hoàn toàn khác với cô giúp việc. Cô giúp việc thích làm món tôm xào rau cần, còn Tư Tồn chỉ xào chay. Cô giúp việc thường làm tôm hùm sốt cà chua, còn Tư Tồn lại biến tấu thành món cà chua xào trứng.

“Bữa cơm hôm nay có cá, có rau, có cả canh nữa”. Tư Tồn nhanh nhẹn bày bát đĩa ra, cuối cùng bung ra món cá kho làm theo phương pháp nấu cà tím. Mặc Trì tiến lại bàn ăn, lén nhón một miếng rau lên miệng.

“Không được ăn vụng! Đợi mẹ về rồi cùng ăn!”, Tư Tồn nghiêm mặt nói với Mặc Trì.

Mặc Trì vừa chóp chép nhai vừa nói: “Có người muốn lấy lòng mẹ chồng, không thèm để ý gì đến chồng kia”.

Tư Tồn xấu hổ dựa vào vai Mặc Trì, cười cầu hòa: “Đây là lần đầu tiên em nấu cơm cho gia đình, đương nhiên phải đợi mẹ về cùng ăn rồi, nhưng em

không để anh bị thiệt đâu”. Cô lấy ra hai quả trứng luộc còn nóng hôi hổi đưa cho anh: “Anh ăn lót dạ trước nhé!”

“Thế còn tạm được”. Mặc Trì vẻ hí hửng như trẻ thơ, cười sung sướng rồi tiện tay lấy ngón đập vỏ trứng, bóc xong liền dúi vào miệng cô một quả.

Kì nghỉ đông chẳng mấy chốc đã tới. Tư Tồn không phải đến trường, cả ngày chỉ quanh quẩn trong nhà cùng Mặc Trì, lúc thì luyện thư pháp trong thư phòng, khi lại cầm cuốn Sổ tay nấu ăn để nghiên cứu món mới. Những món rau cô làm thường được Trần Ái Hoa khen ngợi. Bà bảo, cứ ăn rau đơn giản thế này là dễ chịu nhất. Đó là lần đầu tiên Trần Ái Hoa khen ngợi con dâu. Tư Tồn được khen mà trong lòng vẫn không khỏi phập phồng lo lắng. Mặc Trì thì đương nhiên không ngớt lời tán thưởng món ăn vợ nấu, lần nào cũng phát huy quá khả năng, mỗi bữa đều ăn hết hai bát cơm đầy. Tư Tồn vui ra mặt, cô tự nhủ sẽ “luyện tay nghề” nấu ăn ngon hơn nữa, quyết tâm biến Mặc Trì thành chàng béo dễ thương.

Tĩnh Nhiên mới từ Bắc Kinh trở về. Ba người trẻ lại tùm tùm với nhau, ai nấy mặt mày đều vui vẻ, rạng rỡ. Tư Tồn vốn vã hỏi Tĩnh Nhiên muốn ăn gì nhưng Tĩnh Nhiên chỉ cười đáp: “Chị dâu tốt của em, chị càng ngày càng đảm đang đấy! Nhưng không cần phải thế đâu, em chỉ ở nhà bảy ngày, đến mừng Hai Tết em phải đi rồi”.

“Sao em chỉ ở nhà có bảy ngày? Nhà trường cho nghỉ những hơn hai mươi ngày cơ mà.”, Tư Tồn ngạc nhiên hỏi lại.

Tĩnh Nhiên bỗng nhiên đỏ mặt, cúi đầu nói: “Mùng Ba em phải đi dự sinh nhật bạn học”.

Mặc Trì lò mò đoán ra, hần em gái mình đã có bạn trai. Anh liền kéo cô em lại và bắt đầu màn thẩm vấn: “Mau thành thật khai báo, có phải em có người yêu rồi không?”

Tĩnh Nhiên ngượng ngùng quay mặt đi, tăng lời câu hỏi của anh trai. Hành động này chẳng khác nào nói cho Mặc Trì biết rằng, suy đoán của anh là đúng. Anh mỉm cười nhìn Tĩnh Nhiên. Tư Tồn vui tới mức phấn khích, nhảy lên và hét to: “Thích quá, Tĩnh Nhiên có người yêu rồi!”

Tĩnh Nhiên quay đầu lại, cười ngượng nghịu: “Nhìn anh chị hạnh phúc như vậy ai mà chẳng ghen tị, em đương nhiên cũng muốn có người yêu. Nhưng mà anh chị đừng nói với ba mẹ vội. Trước ngày em đi học đại học ba mẹ đã dặn dò, chưa tốt nghiệp thì chưa được yêu đương...”.

Tư Tồn nghe thế vội vàng im lặng, đặt ngón tay trở lên môi ra vẻ phải giữ bí mật. Cô rón rén hỏi Tĩnh Nhiên: “Thế anh chàng kia là người như thế nào? Được Tĩnh Nhiên nhà ta để mắt tới chắc phải là người xuất sắc lắm!”

Tĩnh Nhiên cười đáp: “Anh ấy mời anh chị tới Bắc Kinh chơi. Bao giờ anh chị tới sẽ được gặp mặt”.

Mặc Trì vui ra mặt, vừa cười vừa đáp: “Được, nhất định là như thế!”

Tư Tồn nghe thế lại thêm phấn sung sướng tới mức nhảy cẫng lên, bởi từ bé tới giờ, cô chưa từng đặt chân tới Bắc Kinh!

Sau Tết Nguyên Đán, Tư Tồn bước sang năm cuối đại học. Họ chưa đến được Bắc Kinh vì Tư Tồn còn bận đi thực tập.

Đơn vị cô đến thực tập là tòa soạn báo Hoa sơn văn học của thành phố X. Nơi này chỉ cách Cục Dân chính có một con phố, Tư Tồn cảm thấy rất hài lòng bởi hằng ngày cô được cùng Mặc Trì đi làm. Mặc Trì mất hai mươi phút để đưa cô tới cổng tòa soạn, sau đó anh phải đi qua một con phố nữa mới đến cơ quan của mình.

Buổi trưa, Mặc Trì và Tư Tồn đều không về nhà ăn cơm. Cục Dân chính có bếp ăn chung cho nhân viên, mọi người có thể ăn uống cùng đồng nghiệp ngay tại đây. Nơi này còn đặc biệt chào đón những đôi vợ chồng cùng là công chức. Vừa tới bữa trưa, cả người lớn và trẻ con đều ào tới nhà ăn. Họ giữ chỗ, gọi cơm, khuôn mặt ai nấy đều vui vẻ. Trước đây, Mặc Trì thường nhờ Trương Vệ Bình mua giúp bánh bao hay thứ gì đó về văn phòng ăn cho xong bữa. Nhưng từ khi Tư Tồn thực tập ở tòa soạn báo gần đó, anh muốn cô đến đây cùng ăn trưa với mình, nhân thế để cô có thể lựa chọn đồ ăn cho ngon miệng hơn.

Nhà ăn ở đây to như một lễ đường, với những món ăn thường ngày như rau xào, canh miến, thịt hầm cà rốt, đậu phụ rán, bánh bao nhân rau... Trong nhà ăn, từng dãy bàn ghế được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn. Ai mua cơm xong có thể tùy ý ngồi vào chỗ còn trống. Mặc Trì chiếm hai chỗ, còn Tư Tồn xếp hàng đi mua thức ăn. Đồ ăn ở nhà ăn đương nhiên không thể so sánh được như ở nhà họ Mặc, cũng may cả hai đều không quá kén ăn, chỉ cần được dùng bữa cùng nhau là đã cảm thấy ngon miệng rồi. Có lần, Trương Vệ Bình bảo Mặc Trì tới nhà ăn nhỏ dành riêng cho các công chức cấp Sở trở lên, Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa đều tới đó dùng bữa, nhưng Mặc Trì lắc đầu từ chối: “Tôi không phải nhân viên cấp Sở, ăn ở nhà ăn chung đã tốt lắm rồi”.

Mỗi buổi chiều, Mặc Trì tan ca sớm hơn Tư Tồn nửa tiếng đồng hồ. Anh chống nạng, thong thả chậm bước tới tòa soạn rồi đứng đợi cô trước cổng lớn. Tiết xuân mỗi lúc một nồng đậm, trong lúc đứng đợi, Mặc Trì ngắm nhìn phong cảnh, cảm nhận thời tiết dần trở nên ấm áp, cành cây khẳng khiu cũng bắt đầu đâm chồi nảy lộc, mặt đất trở nên tươi xộp, hoa cỏ đua nhau bung ra. Đợi tới khi Tư Tồn ra đến cửa, Mặc Trì nở một nụ cười, nhìn cô chào tạm biệt đồng nghiệp rồi tung tăng chạy về phía anh.

Trong buổi chiều tối tháng Tư ấy, trong làn gió xuân thoang thoang, họ sánh bước bên nhau, chậm rãi về nhà, trong lòng một cảm giác thư thái dễ chịu lan tỏa.

Mặc Trì mới nhận được một tin tốt. Lãnh đạo của Cục Dân chính đã tìm anh nói chuyện. Trưởng ban Mã của nhóm anh sắp về hưu, Phó ban sắp được thăng chức làm Trưởng ban, do đó sẽ trống vị trí Phó ban. Mặc Trì mấy năm gần đây làm việc rất cẩn thận, lại đạt nhiều kết quả xuất sắc nên Cục dự định đặc cách đề bạt anh lên làm Phó ban.

Biết tin này, Tư Tồn vui mừng còn hơn cả anh: “Thế thì tốt quá, mấy hôm trước Chủ biên của em còn bảo, trước đây chưa từng có Phó ban nào dưới ba

mười tuổi cả”.

“Thế nhưng khả năng anh đắc cử không cao đâu”, Mặc Trì cười đáp.

“Sao lại thế? Vì anh còn trẻ tuổi sao?”, Tư Tồn băn khoăn hỏi. Cô biết mấy năm nay Mặc Trì đã nỗ lực rất nhiều trong công việc, cũng biết anh đã giúp đỡ được không ít người.

Mặc Trì ngập ngừng, nói vẻ chua chát: “Không phải. Thành phố mình chưa từng xuất hiện Phó ban một chân”.

Lòng Tư Tồn bỗng trĩu buồn. Cô nắm lấy cánh tay anh mà không biết nên an ủi anh thế nào. Mặc Trì kéo tay cô lại, cười nói: “Không có gì phải buồn cả. Có trở thành Phó ban hay không, anh vẫn sẽ hoàn thành tốt công việc của mình”.

Tư Tồn liên tiếp gật đầu: “Em cũng sẽ cố gắng làm một biên tập viên giỏi!”

Hôm đó, Tư Tồn gặp Chủ biên Ngưu Vũ ở chân cầu thang tòa soạn, ông nói: “Tiểu Chung, một lúc nữa hãy tới phòng làm việc của tôi”. Năm nay Ngưu Vũ ngoài bốn mươi tuổi, do hoàn cảnh xuất thân nên đã chịu đủ sự hành hạ trong thời kì Cách mạng Văn hóa. Bây giờ, cuối cùng, ông cũng có thể lên được vị trí thích hợp để phát huy tài hoa của bản thân. Khả năng làm việc của ông không kém gì những thanh niên như Tư Tồn.

Tư Tồn mới đến đây thực tập được hơn một tháng, lúc nào cũng e dè lo sợ, đi theo chạy việc cho biên tập viên chính. Công việc hằng ngày của cô là bóc thư tín, gửi lại bản thảo nhưng chưa từng có cơ hội nói chuyện với Chủ biên. Tim cô đập thình thịch khi nghe Ngưu Vũ nói thế. Chủ biên tìm cô có việc gì nhỉ? Có khi nào cô đã đắc tội gì mà không biết? Trước khi bước vào đợt thực tập, giáo viên có nói với cô, nhất định phải trân trọng cơ hội thực tập lần này vì đánh giá của đơn vị thực tập sẽ ảnh hưởng tới việc phân công công tác sau này.

Tư Tồn đi vào phòng Chủ biên với tâm trạng bất an. Ngưu Vũ đang cầm trên tay một bình trà sứ lớn. Tư Tồn lặng lẽ ngồi xuống đối diện ông, hồi hộp đợi Ngưu Vũ mở lời.

Ngưu Vũ chuyển cho cô một trang báo, chỉ vào một bài văn: “Cô đã từng đọc tiểu thuyết này chưa?”

Tư Tồn nhìn chăm chú. Đây là tiểu thuyết mang tên Vết thương được đăng tải trên “Nhật báo thành phố X”. Cô đã đọc nó từ ba năm trước. Từ lúc vết thương xuất hiện, văn đàn Trung Hoa đã nổi lên một dòng văn học mới, được gọi với cái tên là “Văn học vết thương”. Những sinh viên Khoa Trung văn như cô đã đọc một lượng lớn tác phẩm thuộc dòng văn học này, từ Lớp trưởng, Linh hồn và thể xác, Góc khuất bị tình yêu lãng quên cho đến Trạm cuối của đoàn xe lửa, từ đó viết bài thu hoạch cũng như phê phán những tác phẩm quá đà.

“Tiểu thuyết này đăng tải lần đầu tiên năm 1978 trên tờ “Văn hội báo” của Thượng Hải, đến nay đã được ba năm rồi”, Tư Tồn bình tĩnh trả lời.

“Hiện nay, dòng văn học vết thương vẫn có sức lan tỏa lớn trên văn đàn”, Ngưu Vũ nói: “Tập chí của chúng ta cũng nhận được một số bài viết, nhưng chất lượng không cao. Chồng cô cũng từng trải qua nỗi đau của Cách mạng Văn hóa, liệu có thể nhờ anh ấy viết một bài cho tạp chí của chúng ta được không?”

Tư Tồn lắc đầu, nói chắc như đinh đóng cột: “Bây giờ anh ấy đang sống rất tốt, không cần thiết phải đào xới lại những chuyện trong quá khứ”.

Ngưu Vũ nhấp một ngụm trà rồi nói: “Suy cho cùng, đây là bi kịch do một thời đại gây ra, rất đáng để suy ngẫm, rất có tính điển hình”.

Tư Tồn nhìn thẳng vào Ngưu Vũ, ngập ngừng: “Chủ biên, cuộc sống là phải nhìn về phía trước, lúc nào cũng chìm đắm trong nỗi tang thương của quá khứ liệu có ích gì?”

Ngưu Vũ không ngờ một cô thực tập sinh nhỏ bé như Tư Tồn lại không nể mặt mình như vậy, ông đành mụn mọt trả lời lấp liếm đi về ngại ngần trên khuôn mặt: “Cô cứ về suy nghĩ kĩ đi”.

Tư Tồn trở về chỗ làm việc của mình, chông chênh suy nghĩ. Mặc Trì không dễ dàng gì mới bước qua được nỗi ám ảnh của thời kì đau đớn ấy, cô có chết cũng không muốn anh phải thêm một lần nữa sống lại kí ức về quãng thời gian đen tối đó. Cô lật nhanh đóng Tạp chí Văn học trước mặt, những bài viết hé lộ “vết thương” nhiều vô kể. Từng đấy câu chuyện bi thương cũng đủ khiến cô cảm thấy ngột ngạt lắm rồi. Những năm tháng đau khổ ấy đã trôi qua, chính sách của thời kì mở cửa đang đưa đất nước tiến gần hơn tới sự phồn vinh. Tư Tồn đột nhiên có cảm hứng, cô cầm bút và viết một tiêu đề Tình yêu mùa xuân.

Một tháng sau, Tư Tồn kết thúc kì thực tập. Ngưu Vũ không chấp nhận chuyện cũ, vẫn đánh giá cô loại “Uu”.

Ngày quay lại trường học, Tư Tồn nhận được lời nhắn tới gặp Lưu Trí Hạo. Anh đưa cho cô một văn kiện: “Có một tin tốt dành cho em. Do em đạt thành tích xuất sắc trong học tập và biểu hiện nổi bật trong quá trình thực tập, nhà trường quyết định gỡ bỏ mọi lỗi phạt với em”.

Quyết định ấy dù không khiến cô phải vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên nhưng cũng phần nào mang lại cảm giác nhẹ nhõm hơn. Gánh nặng vô hình giờ đây đã được gỡ bỏ, trong cô chỉ còn lại một chút ảm ức. Bây giờ, cuối tuần nào nhà trường cũng tổ chức vũ hội ngoài trời, sinh viên tụ tập, cùng học múa tự do, có người còn học múa ba lê. Trong mắt những sinh viên lớp dưới, chuyện ba năm trước mọi người phải lén lút tổ chức vũ hội chỉ là chuyện trẻ con, một câu chuyện cổ tích từ thời xa xưa xa xưa nào đó mà thôi.

Lưu Trí Hạo đứng dựa vào bàn làm việc, tiếp tục nói: “Còn một chuyện nữa cần thông báo với em, năm nay Khoa Trung văn sẽ chọn ra một sinh viên ở lại trường làm giảng viên. Thành tích của em rất tốt, vốn dĩ đủ để ở lại, nhưng do tin đồn thất thiệt quá nhiều, nên trường đã dành suất này cho người khác. Người đó em cũng biết, đó là Tô Hồng Mai, bạn cùng phòng với em. Từ học kì sau, cô ấy sẽ trở thành giảng viên Khoa Trung văn của trường”.

Tìn Tồn bồng đập mạnh, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, im lặng không nói gì.

“Ô Hồng Mai thông minh hơn em, hai năm trước đã tận dụng quan hệ của gia đình, gỡ bỏ mọi lỗi phạt. Ba chồng em là Thị trưởng, em lại không biết tận dụng, chỉ cần ông ấy đồng ý đứng ra nói một câu, em cũng không đến nỗi phải mang lỗi phạt suốt ba năm liền”.

“Em chỉ là một sinh viên bình thường, không muốn lợi dụng bất cứ mối quan hệ nào. Hơn nữa lần đó trường đã phạt em quá nặng, em không phục”, Tìn bình tĩnh đáp trả Lưu Trí Hạo.

“Tôi chưa từng thấy ai cứng đầu như em. Lần này nếu không phải tôi đấu tranh với nhà trường thì còn lâu em mới được gỡ bỏ lỗi phạt. Mang theo nó, việc phân công công tác của em sắp tới cũng khó khăn hơn nhiều. Liệu có đơn vị nào dám nhận một sinh viên theo Chủ nghĩa Tư bản đòi tự do hóa như em? Em đã từng nghĩ về việc sẽ được phân công về đâu chưa?”

“Em chưa nghĩ đến việc đó, phân đến đâu cũng được, miễn là ở trong thành phố này”.

“Tôi có ý kiến thế này. Thành tích học tập của em rất nổi bật, hay là em thử suy nghĩ đến việc thi nghiên cứu sinh xem sao. Với khả năng của em, việc thi cử có lẽ không phải là vấn đề”.

“Em không muốn thi”, Tìn vội vã ngắt lời Lưu Trí Hạo.

“Vì chồng em sao?” Đến giờ, anh vẫn không muốn tin cô em khóa dưới đã là phụ nữ có chồng.

Tìn gật đầu. Lưu Trí Hạo lập tức chuyển sang phong thái của bậc đàn anh, đưa lời khuyên bảo cô: “Em không thể vì đã kết hôn mà không cầu tiến. Khó em có biết bao nhiêu sinh viên đã kết hôn, phần lớn họ đều sống xa vợ, xa chồng của mình. Lưu Anh lớp em, chồng người ta ở tận Tân Cương, mỗi năm chỉ gặp mặt một lần nhưng người ta vẫn vượt qua mấy năm đại học đó thôi”.

Tìn không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện thêm nữa, cô dứt khoát: “Đằng nào đó cũng là chuyện của học kì sau, em chưa nghĩ xa đến thế”. Sau đó, cô lấy cớ có việc bận xin cáo từ luôn.

Lịch học ở trường hiện giờ chỉ còn lại ba môn nên sinh viên khá thoải mái về thời gian. Lúc không có tiết, Tìn về nhà từ sớm, ngày càng ít xuất hiện trong kí túc.

Sau bữa cơm, Mặc Trì và Tìn cùng nằm trên giường nói chuyện. Khi nghe cô nói đến chuyện phân công công tác sau khi tốt nghiệp, Mặc Trì thủng thẳng: “Hay em thi nghiên cứu sinh đi. Em vẫn còn nhỏ tuổi, đi làm sớm làm gì? Chỉ bằng cứ học thêm mấy năm nữa”.

Tìn áp má mình vào má anh, tay cô nắm lấy tay anh, thủ thỉ: “Em đã đợi bao năm nay, cuối cùng cũng đến lúc tốt nghiệp để được ngày ngày ở bên cạnh anh. Em không muốn học thêm nữa đâu”.

Mặc Trì yêu thương vỗ về khuôn mặt cô: “Anh cũng muốn ngày ngày ở bên cạnh em, nhưng thi nghiên cứu sinh là chuyện cả đời. Chỉ học ở Đại học Phương Bắc cũng đã thiệt thòi cho em rồi, em nên nỗ lực hơn, tới Bắc Đại học nghiên cứu sinh chẳng hạn”.

Tìn gầy nãy: “Anh cứ làm như dễ dàng lắm ấy, thi vào Bắc Đại đâu có đơn giản như thi giữa kì chứ”.

“Anh tin em có khả năng thi đỗ. Thi vào Bắc Đại không có gì khó khăn cả, chỉ cần em muốn thôi”.

Tìn cảm khái nói: “Lúc đầu, nếu không phải anh ép em thì đến thi vào đại học em còn không dám nghĩ đến, chứ đừng nói là Bắc Đại”.

Mặc Trì được có động viên thêm: “Bây giờ đã khác rồi, em là người của nhà họ Mặc. Trước nay, người nhà họ Mặc đều dám nghĩ dám làm. Em có dám thi vào trường Bắc Đại không?”

“Có gì mà không dám! Tự nhiên có thể thi đỗ, em đương nhiên cũng làm được. Vấn đề là em không muốn, em chỉ muốn được ở bên cạnh anh thôi”.

Mặc Trì nói với vẻ nghiêm túc: “Chẳng nhẽ em thi đỗ rồi sẽ không được ở bên cạnh anh sao? Chúng mình chỉ chuyển từ một tuần gặp mặt một lần sang thành một học kì gặp một lần thôi mà. Mình đã kiên trì được bốn năm rồi, sợ gì ba năm nữa chứ”.

“Em không muốn kiên trì nữa. Em chỉ thi ở Đại học Phương Bắc thôi, nếu thi đỗ thì học tiếp, nếu không thi thôi”.

Nhưng lúc này, kì thi nghiên cứu sinh còn ở đâu đó rất xa phía trước. Song, cũng không lâu sau đó, Trần Ái Hoa đã bắt đầu sốt sắng chuyện công việc của Tìn. Bà hỏi Mặc Trì: “Tìn thực tập ở bộ phận biên tập hai tháng, hay đợi nó tốt nghiệp rồi cho nó tới đó làm việc luôn? Hoặc là làm cô giáo, được nghỉ hè nghỉ đông, như vậy ỈỐ cũng tiện chăm sóc con”.

Mặc Trì không thích nghe những câu như thế, anh nhún mày đáp: “Mẹ, con là một người lao động tự đứng được trên đôi chân của mình. Sao mẹ lại cứ nghĩ cách để người khác chăm sóc con?” Trần Ái Hoa lo lắng: “Ban đầu mẹ cho nó về nhà này là để con có người chăm sóc sớm khuya. Nhưng con cứ nhát nhát bắt nó đi học đại học, làm lãng phí mất bốn năm trời. Nếu không bây giờ mẹ đã có cháu bồng rồi cũng nên”.

Mặc Trì chưa từng nghĩ về việc có con, nhất thời không biết nên đáp lại lời của mẹ như thế nào, chỉ còn cách đánh lạc hướng cuộc nói chuyện: “Cô ấy còn phải thi nghiên cứu sinh”.

Nghe đến đó, giọng nói của Trần Ái Hoa bỗng trở nên đanh thép: “Nghiên cứu sinh ư? Ôi, con trai ngốc của mẹ, Tư Tồn bây giờ sắp tốt nghiệp đại học, còn con đến cấp hai cũng chưa học xong, con thấy khoảng cách giữa con với nó còn chưa đủ lớn sao? Để nó đi học nghiên cứu sinh ư? Con có muốn nó làm vợ con nữa không đây?”

Mặc Trì bị chạm vào nỗi đau, mặt tím lại: “Cô ấy có khả năng học hành, cô ấy đi học cũng như con đi học, đâu có khác gì”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thiên An Môn, tình yêu!

Tháng Tư mới đó đã đến, Tịnh Nhiên viết thư về, một lần nữa mời vợ chồng Mặc Trì tới Bắc Kinh chơi một chuyến. Vừa hay Tư Tồn mới kết thúc một môn học, có cả một tuần thành thoi. Còn Mặc Trì cuối cùng cũng không trúng cử chức Phó ban. Người ta cân nhắc tình hình sức khỏe của anh, nên dành vị trí đó cho Trương Vệ Bình. Cục trưởng nói, anh đảm đương công việc ở Ban phúc lợi rất xuất sắc nên bây giờ ông muốn điều anh tới một ban khác quan trọng hơn. Anh muốn vào Ban nào cũng được, chỉ cần thuộc phạm vi của Cục Dân chính do ông quản lý. Mặc Trì biết, Cục trưởng đang muốn vỗ về anh, cũng như giữ thể diện cho Thị trưởng Mặc. Anh từ chối sắp xếp của Cục, xin nghỉ phép một tuần cùng Tư Tồn đến Bắc Kinh ngao du một chuyến.

Mặc Trì vốn sinh ra ở thành phố Bắc Kinh. Anh đã từng kể qua cho Tư Tồn nghe về tuổi ấu thơ của mình ở đó.

Hồi ấy, đường phố Trường An thẳng tắp và rộng rãi. Trong những con ngõ nhỏ với hàng cây cổ thụ, cùng những bức tường gạch đỏ, Mặc Trì với đám bạn đồng trang lứa cùng chơi trò nhảy ngựa. Từ hợp viện nơi gia đình Mặc Trì sinh sống có một cây hồng đỏ tít cao. Cứ đến đầu hè, Mặc Trì lại đặt dưới gốc cây một chiếc bàn vuông, mỗi khi học bài xong, anh dạy em gái Tịnh Nhiên viết chữ và đếm số. Buổi tối, trong lúc Trần Ái Hoa làm cơm, Thị trưởng Mặc chơi đùa cùng Tịnh Nhiên, Mặc Trì luyện dương cầm. Cả tứ hợp viện chìm trong tiếng nhạc du dương, cùng mùi thơm khó lòng cưỡng lại của thức ăn lan tỏa.

Cứ vào khoảng tháng Chín, tháng Mười là đến mùa hồng chín. Những quả hồng màu đỏ, ánh vàng kim treo lơ lửng trên cây như những chiếc đèn lồng bé xíu. Cô bé Tịnh Nhiên chỉ biết đứng dưới gốc cây nuốt nước bọt thèm thuồng. Mặc Trì cạy thân hình cao lớn, nhanh nhẹn ôm lấy thân cây, cô gắng leo lên hái hồng chia cho em gái nhỏ và các bạn cùng xóm.

Trần Ái Hoa nghĩ mãi vẫn không lí giải nổi tại sao đứa trẻ trầm tĩnh này lại có lúc trở nên “hoang dại” như vậy, vì thế bà luôn quản thúc cậu chặt chẽ. Cậu bé Mặc Trì tuy nhỏ tuổi nhưng lại lắm mưu nhiều trò. Cậu vẫn chăm chỉ làm bài, siêng năng luyện đàn, nhưng cũng không thiếu những giây phút bày trò nghịch ngợm. Chỉ cần mẹ đi vắng, cậu sẽ trở thành “trùm sò” của đám trẻ con trong ngõ.

Có một lần, Mặc Trì vừa nhét được mấy quả hồng vào túi áo, đang trượt khỏi thân cây thì Trần Ái Hoa bất ngờ dắt xe đạp vào cổng. Nhìn thấy Mặc Trì ở trên cây, bà tức giận quát khản cả cổ. Mặc Trì chưa kịp phản ứng gì, Tịnh Nhiên ở dưới đã khóc ầm ĩ, khiến cậu hoảng rọi xuống đất, trẹo mắt một bên chân. Tối hôm đó, Trần Ái Hoa kể tội của Mặc Trì, còn Thị trưởng Mặc ngồi một bên an ủi cô bé Tịnh Nhiên vẫn còn khóc lóc vì chuyện ban chiều... Những kỉ niệm đẹp đẽ ấy của tuổi thơ vẫn còn neo đậu ở một chốn bình yên trong kí ức Mặc Trì.

Năm Mặc Trì mười tuổi, ba anh được điều về thành phố X làm Bộ trưởng, sau đó mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, ông lên được vị trí Thị trưởng như ngày nay. Từ đó về sau, Mặc Trì chưa từng một lần có dịp quay lại thành phố Bắc Kinh. Đôi lúc, nhớ lại những ngày tháng thơ ấu, anh không khỏi ghen tị với cậu bé Mặc Trì khi đó, vô ưu vô lo, lại khỏe mạnh tráng kiện.

Thành phố X cách Bắc Kinh không xa, chỉ mất khoảng ba giờ ngồi tàu hỏa. Chuẩn bị cho chuyến đi, Mặc Trì mang theo túi lớn túi nhỏ, túi nào túi nấy chứa đầy đồ ăn thức uống, nào trứng luộc, nào bánh quế, bánh mì, nào bơ sữa, lạp xưởng... Tư Tồn tròn xoe mắt: “Anh định mở cửa hàng ở Bắc Kinh đây à?”

“Anh mang lên tàu để ăn”, Mặc Trì đáp. Hồi còn nhỏ, khi anh tham gia hoạt động dã ngoại mùa xuân của trường, lúc nào mẹ cũng chuẩn bị cho anh những món ngon như thế. Lúc ngồi trên xe, bọn trẻ mới đầu thì đứa nào ăn phần của đứa này, nhưng không lâu sau, màn “hỗn chiến” bắt đầu diễn ra, đứa này tranh của đứa kia. Những thứ đồ ăn ngày thường rất bình thường nhưng nhờ cảnh sắc đẹp đẽ của cuộc hành trình mà như được tăng thêm mùi thơm vị, bỗng trở nên hấp dẫn vô cùng.

Với Tư Tồn, đây không phải là chuyến đi xa đầu tiên, nhưng cô vẫn rất hào hứng. Tới Bắc Kinh du lịch là mong ước của mỗi người Trung Quốc, cô chưa từng nghĩ mong ước này sẽ có ngày trở thành hiện thực. Tư Tồn dựa đầu vào vai Mặc Trì, hướng mắt ra cửa ngắm nhìn phong cảnh đang lùi dần về phía sau, trong lòng không ngớt hiếu kì. Lần trước, khi một mình tới núi Lư, trong cô chỉ toàn một màu tuyệt vọng, hoàn toàn chẳng có tâm trạng nào mà thường ngoạn cảnh đẹp. Lần này, có Mặc Trì ở bên, tinh thần cô thư thái hơn nhiều, nhìn thứ gì cũng thấy lạ lẫm, vui vẻ.

Đoàn tàu mang theo lòng hiếu kì và niềm hứng khởi của Tư Tồn dần dần tiến vào ga Bắc Kinh. Mặc Trì và Tư Tồn đợi hành khách xuống bớt rồi mới đi tới cửa tàu. Bậc thang xuống tàu vừa dốc vừa hẹp, rất bất tiện với Mặc Trì. Thấy vậy, Tư Tồn liền nhảy xuống trước, đỡ lấy đôi nách của Mặc Trì, định dìu anh xuống tàu. Bất ngờ, một hành khách đã xuống tàu đang vội vàng quay lại, vô ý đẩy Mặc Trì sang một bên: “Tránh ra, tôi để quên đồ trên tàu rồi”.

Mặc Trì dù đã cố nắm chắc tay vịn nhưng vẫn sắp ngã đến nơi. Tư Tồn nhanh như cắt xông ra trước mặt anh, lấy thân mình đỡ cho anh khỏi trạng thái nghiêng ngả. Mặc Trì nhờ sức của cô nên cũng dần dần lấy lại thăng bằng, nhưng một nửa người của cô lại bị kẹt giữa tàu hỏa và bậc thang.

Tư Tồn lúc này lên không được, xuống cũng không xong nhưng hai tay cô vẫn không quên đỡ lấy Mặc Trì. Mặc Trì lo cô bị thương, bèn vội vã nhảy xuống tàu cứu cô. Tư Tồn nhú mồm, phúi bụi bặm bám trên người, bực mình quát người hành khách vô ý kia: “Đây cái gì đấy? Không thấy có người đang xuống à?”

Người đó mặt dài như mặt ngựa, khi không tìm thấy đồ, mặt hấn lại càng dài ra. Bao ảm ức trong lòng còn chưa tiêu tan hết liền được hấn xả ra, hấn lớn tiếng quát tháo: “Thật đen đui, gặp phải một thằng què, làm ông mày mất cả bình trà quý?”

Lừa giận trong người Tư Tồn bỗng chốc dâng lên cuộn cuộn. Cô chỉ tay vào tên mặt ngựa quát: “Ông nói cái gì thế? Ông có hiểu thế nào là phép lịch sự không?”

Tên mặt ngựa cũng không vừa, quát lại: “Ông mày chỉ biết cái loại tàn tật thì nên ngoan ngoãn ngồi nhà, đừng có ra đường gây phiền phức cho người khác”.

Tư Tồn tức đến trắng bệch cả mặt, hét lên: “Sao lại có loại người vô ý thế nhỉ? Ông bảo ai gây phiền phức cho người khác? Là ai đẩy người ta trước?”

Tên mặt ngựa không ngờ lại bị một cô gái trẻ tuổi lên mặt dạy dỗ, cảm thấy mất thể diện, liền đẩy Tư Tồn ra một phía: “Ông mày cứ đẩy đấy!”

Mặc Trì làm sao nỡ giương mắt nhìn Tư Tồn bị bắt nạt? Anh vội kéo Tư Tồn về phía sau, hạ giọng nói: “Ông không được phép động đến cô ấy”.

Tên mặt ngựa cười nhạt: “Hô hô, hôm nay mới mẻ thật đấy, bị một con nhóc con vất mũi chưa sạch với một thằng què lên mặt dạy đời. Ông mày cứ động thủ đấy, mày làm gì được tao?” Hấn ta nói rồi vươn tay tới sau lưng Mặc Trì, kéo Tư Tồn ra.

Mặc Trì nhanh chóng đẩy hấn ra: “Ông đừng có làm càn ở đây!”

Tên mặt ngựa không ngờ Mặc Trì lại dám đối đầu với mình, hấn vênh mặt lên quát: “Thế mày định làm gì? Muốn đánh nhau à?” Mặc Trì chấp nhận sự khiêu chiến, trong đôi mắt anh lửa đã cháy bùng bùng: “Tôi không muốn đánh nhau, nhưng ông cũng đừng hòng bắt nạt người khác”.

Lúc này, quá nửa số hành khách đã xuống tàu, thế nên sự việc giữa Mặc Trì và Tư Tồn cùng tên mặt ngựa trở nên vô cùng nổi bật và không lọt khỏi tầm mắt của nhân viên nhà ga. Anh ta đến đứng chặn trước mặt tên mặt ngựa đang chuẩn bị động thủ, nói: “Anh định làm gì hả? Muốn đánh nhau để vào đồn à?”

Mặc Trì toan giải thích thì đã bị tên mặt ngựa cướp lời: “Thưa đồng chí, tôi bị mất đồ trên tàu. Họ là những người cuối cùng đi xuống, tôi nghi ngờ họ lấy cắp đồ của tôi”.

Tư Tồn tức giận, quát lên: “Sao lại có loại người đã ăn cắp lại còn la làng như ông? Rõ ràng ông đẩy chúng tôi trước, giờ lại nói chúng tôi ăn cắp đồ của ông?”

“Ông bị mất cái gì?”, nhân viên nhà ga hỏi.

“Ví tiền!”, tên mặt ngựa trả lời.

Tư Tồn tức đỏ cả mặt: “Không phải lúc này bảo là mất bình trà sao?”

Tên mặt ngựa nói tiếp: “Mất cả bình trà lẫn ví tiền”.

Nhân viên nhà ga nhìn tên mặt ngựa, rồi lại quan sát Mặc Trì và Tư Tồn. Tư Tồn lúc này bị ngã rách cả gấu quần, mặt mũi cũng nhem nhem nhuốc nhuốc, trông vô cùng đáng thương. Nhân Viên nhà ga tỏ ra lão luyện: “Đừng cãi nhau nữa, tất cả hãy đi theo tôi!”

Họ được đưa tới phòng điều hành của ga tàu, tên mặt ngựa vẫn khăng khăng đổ cho Mặc Trì và Tư Tồn lấy cắp ví tiền của hấn.

Nhân viên nhà ga chậm rãi hỏi tên mặt ngựa: “Ông nói xem trong ví của ông có bao nhiêu tiền?”

“Một trăm tệ”, tên mặt ngựa đáp.

Nhân viên nhà ga lại quay sang nói với Mặc Trì và Tư Tồn: “Hai anh chị mở hành lí ra xem có cái gì nào với tờ một trăm tệ không?”

Tư Tồn tức giận nói: “Anh dựa vào cái gì mà đòi kiểm tra hành lí của chúng tôi? Các người chỉ biết vu oan cho người tốt”.

Mặc Trì hít một hơi dài, mở hành lí, lấy ra một văn kiện rồi nói: “Tôi là nhân viên của Cục Dân chính thành phố X. Lần này, tôi cùng vợ tới Bắc Kinh du lịch. Đây là giấy giới thiệu của đơn vị. Các vị đại diện cho nhà ga của Thủ đô, không thể vì mấy câu nói không rõ trắng đen của người kia mà kiểm tra hành lí của chúng tôi. Nếu anh kia dám khẳng định chúng tôi lấy cắp ví tiền của anh ta thì hãy yêu cầu anh ta cũng đưa xác nhận của đơn vị ra, để đơn vị hai bên giải quyết”.

Nhân viên nhà ga đón lấy giấy giới thiệu, trên đó có viết: “Nhà khách Bắc Đại: Nhân viên của đơn vị chúng tôi, đồng chí Mặc Trì cùng gia quyến tới Bắc Kinh du lịch. Hi vọng sẽ nhận được sự tiếp đón nồng hậu của quý đơn vị. Cục Dân chính thành phố X. (đã đóng dấu)”.

Tư Tồn cảm thấy đã nắm chắc phần thắng trong tay, bèn quay người nói với tên mặt ngựa: “Ông ở đơn vị nào? Có giấy giới thiệu không?”

Tên mặt ngựa nín thở, cười cầu hòa: “Ôi, chắc là hai người ngồi đối diện tôi đã lấy cắp tiền. Tôi nhìn nhầm. Chỉ là hiểu lầm thôi mà”.

Anh mặt Mắc Trì bỗng trở nên sắc nhọn đến lạ thường: “Hiểu lầm hay là nói không thành có?”

Nhân viên nhà ga đứng giữa nên tìm cách giải hòa đôi bên: “Nếu đã là hiểu lầm thì coi như xong đi. Tôi xin thay mặt nhà ga Bắc Kinh xin lỗi hai vị, còn ông...” (quay sang nói với tên mặt ngựa) “Lần sau nhìn cho rõ ràng rồi hãy nói, đừng có mở miệng là nói năng linh tinh”.

Tên mặt ngựa gật đầu liên tiếp rồi tìm cách rời đi nhanh chóng. Nhân viên nhà ga nói với giọng ngại ngùng: “Do tôi chưa làm rõ sự tình, thật sự có lỗi với hai vị. Hay là để tôi cho xe đưa hai vị tới nhà khách Bắc Đại nhé”.

Mắc Trì nén cơn giận lúc nãy xuống: “Thôi, không cần, chúng tôi có người nhà đến đón rồi”.

Tư Tồn bỗng nhiên hét lớn: “Chết rồi, Tịnh Nhiên đến đón chúng ta, chắc bây giờ đang nóng ruột chết mất”.

Hai người vội vã ra khỏi Phòng Điều hành, quay lại sân ga. Từ xa họ đã nhìn thấy Tịnh Nhiên đứng cùng một nam sinh, dáng vẻ chờ đợi rất sốt ruột.

Mắc Trì vừa vẫy tay vừa gọi to: “Tịnh Nhiên, bọn anh ở bên này!”

Tịnh Nhiên và cậu bạn trai kia liền chạy về phía họ. Cô vừa thở hổn hển vừa hỏi: “Bọn em vừa tan học liền chạy vội tới đây, cứ tưởng chậm mất rồi. Anh chị đi đâu thế? Sao quần áo chị dâu lại lấm lem thế này?”

Tư Tồn cười hi hi trả lời: “Chị không sao. Lúc xuống tàu không cẩn thận bị trượt chân thôi. Vừa rồi, chị tới Phòng Điều hành rửa lại mặt mũi”.

Mắc Trì mỉm cười, quay sang nói với Tịnh Nhiên: “Đây có phải là cậu bạn mà em định giới thiệu với anh chị không?”

Tịnh Nhiên đỏ mặt. Chàng trai nhanh chóng chìa tay ra, tự giới thiệu: “Em tên Tạ Tư Dương, là bạn trai của Tịnh Nhiên”.

Tạ Tư Dương là một chàng trai cao to tráng kiện, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú. Anh mặc cả một bộ quần áo màu trắng, đứng với Tịnh Nhiên mặc áo đồ váy đen trông rất xứng đôi. An tượng đầu tiên của Mắc Trì với Tạ Tư Dương khá tốt đẹp. Anh bắt tay Tạ Tư Dương, sau đó anh vỗ vỗ vai chàng trai trẻ với hàm ý, anh tin tưởng giao cô em gái yêu quý nhất của mình cho cậu.

Tịnh Nhiên kéo Tư Tồn ra rồi nói: “Xem hai người cứ như gặp được tri kỷ vậy, quên mất chị dâu của em rồi. Tiểu Tạ, đây là chị dâu em, tên Tư Tồn”.

Tạ Tư Dương quay sang bắt tay Tư Tồn, sau đó đỡ lấy hành lý của hai người, xách lên vai rồi họ cùng nhau đi tới một quán ăn gần nhà ga. Tạ Tư Dương suy nghĩ vô cùng chu đáo, anh biết mọi người vừa xuống xe, chưa háo hức với chuyện ăn uống lắm, vì thế không gọi những món ăn nhiều dầu mỡ. Anh chỉ gọi cho mỗi người một bát mì Dương Xuân, vừa nóng hổi vừa tỏa mùi thơm phức. Được ăn một bát mì thơm ngon, những mệt mỏi trong cuộc hành trình dài của Mắc Trì và Tư Tồn hồ như cũng vơi đi một nửa. Sau bữa ăn, Mắc Trì cùng Tư Tồn về nhà khách Bắc Đại nghỉ ngơi, còn Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương tiếp tục lên lớp.

Tư Tồn đúng là mang dáng vẻ của một người lần đầu tiên tới Bắc Kinh, nom thứ gì cũng thấy mới mẻ và lạ lẫm. Cô không nghỉ ngơi mà trèo lên cửa sổ nhà khách, ngắm nghía khuôn viên trường Bắc Đại. Nom cô chẳng có vẻ gì là mệt mỏi, Mắc Trì quyết định đưa cô xuống tầng, đi thăm quan khuôn viên trường. Họ đến hồ Vô Danh, tìm một chỗ tĩnh mịch và ngồi nghỉ. Ở phía không xa, một vài cô nữ sinh đang ôm cuốn Từ điển tiếng Anh dày cộp học từ mới. Gió nhẹ khẽ mon man trên khuôn mặt, nhành cây đu đưa, bóng tháp nghiêng mình soi bóng xuống mặt hồ rặng rờ. Cảnh vật đẹp như một bức tranh thủy mặc.

“Hồ Vô Danh là biểu tượng của Bắc Đại”, Mắc Trì nói: “Nhắc tới Bắc Đại, thứ đầu tiên người ta nghĩ tới chính là nó. Em biết không, có người nói, tinh túy của cả trường Bắc Đại có thể khái quát trong câu “nhất tháp, nhất hồ, nhất đồ là thế đấy”.

Tư Tồn nghe không rõ, hỏi lại: “Sao lại là rồi tinh rồi mù?”

Mắc Trì cười, giải thích lại một lượt cho cô nghe: “Thế mà em cũng dám nhận là tốt nghiệp Khoa Trung văn, ngay đến khả năng lĩnh hội cũng không có. Anh nói là “nhất tháp, nhất hồ, nhất đồ” chứ không phải cái gì mà “rồi tinh rồi mù”. Tháp ở đây là chỉ tháp Bác Nhã”. Đoạn, anh giơ tay chỉ về ngọn tháp ở phía Đông. “Thật ra, đây là một giếng nước ngọt. Người ta xây nó để giải quyết vấn đề nước dùng hằng ngày cho giáo viên và sinh viên trong trường. Về ngoài của nó mô phỏng tháp cổ Thông Châu. Đây chính là nét lãng mạn của Bắc Đại, biến giếng nước thành bảo tháp, khiến nó trở nên rất hòa hợp với khung cảnh xung quanh. Mặt hồ in bóng tháp trở thành một trong những cảnh đẹp nhất của Bắc Đại”.

Tư Tồn gật đầu lĩnh hội: “Đúng là khác biệt thật. Hồ Nhân Công ở trường em trông hươu trông hoác, chẳng có cảnh sắc gì đặc biệt cả. Buổi tối em đi qua đó lúc nào cũng thấy rờn rợn”.

Mắc Trì tiếp tục giới thiệu: “Hồ này chính là hồ Vô Danh. Đã có rất nhiều khách từng viết thơ về nó”.

Tư Tồn vồn vã hỏi tiếp: “Thế còn “nhất đồ” là gì hả anh?”

Mắc Trì hồ hồ: “Nhất đồ là chỉ thư viện Bắc Đại. Đây thật sự là thánh đường của học thuật. Thái Nguyên Bồi, Lý Đại Siêu, Văn Nhất Đa... đều từng đọc sách ở đó”.

Vừa nghe nhắc đến sách, mắt Tư Tồn đã sáng lên: “Ồ đó chắc muốn tìm sách gì cũng có, anh nhỉ?”

“Chắc chắn nó lớn gấp nhiều lần thư viện của trường em đó”, Mặc Trì cười đáp.

Ánh mắt Tư Tồn lộ rõ niềm khao khát. Như bắt được ý vợ, Mặc Trì hỏi luôn: “Em có thích Bắc Đại không?”

Tư Tồn gật đầu: “Thích! Tịnh Nhiên giỏi thật đấy. Cô ấy có thể thi đỗ trường đại học tốt như vậy”.

“Em cũng có thể làm được. Trở thành nghiên cứu sinh của Bắc Đại rồi, ngày ngày em tha hồ vào thư viện đắm mình trong biển sách”.

Biết Mặc Trì lại bắt đầu làm công tác tư tưởng về việc thi nghiên cứu sinh, Tư Tồn kéo tay anh lại rồi nói: “Không phải mình đã thống nhất sẽ thi nghiên cứu sinh ở Đại học Phương Bắc sao? Em vẫn dành nhiều tình cảm đặc biệt cho nó lắm. Nhà trường cứ chê em không tốt, em phải chứng minh cho họ thấy, em là một sinh viên giỏi”.

“Em cũng có chí khí đấy chứ.”, Mặc Trì cười đáp: “Thế nhưng, nếu thật sự có chí khí thì phải thi vào Bắc Đại cơ, để trường em sau này phải hối hận vì đã bỏ lỡ một nhân tài thật sự”.

Tư Tồn nghe tới đó không khỏi bồn chồn lo lắng một cách vô cớ, liền đứng dậy giậm giậm chân: “Sao anh cứ một mực muốn đẩy em đến Bắc Kinh thế? Bây giờ mỗi tuần chỉ được gặp anh một mình em đã thấy muốn nổ tung rồi. Nếu em tới Bắc Kinh, có khi một tháng mình cũng không nhìn thấy mặt nhau. Em không chịu nổi đâu, em sẽ ốm chết mất!”

Mặc Trì đứng dậy, véo má cô rồi cười: “Hay anh đến Bắc Kinh cùng em. Vợ anh đi đâu, anh sẽ theo đó”.

Đôi mắt Tư Tồn sáng bừng lên: “Anh có thể được điều về Bắc Kinh sao?”

Mặc Trì khoanh tay lắc đầu: “Đương nhiên là không thể”.

Tư Tồn liền bĩu môi, ỉu xiu: “Thế anh còn đùa em”.

“Anh thật sự muốn ở bên cạnh em mà. Anh không thể chuyển công tác tới Bắc Kinh nhưng anh có thể thường xuyên ngồi tàu hỏa đến thăm em. Tư Tồn, thi nghiên cứu sinh là chuyện lớn của cả đời. Có thể đến học ở trường đại học tốt nhất Trung Hoa là điều mà nhiều người mơ cũng không được. Em có khả năng thi đỗ, anh hi vọng em có thể thử sức một lần”.

Tư Tồn lắc tay anh nói: “Em nghe theo anh là được chứ gì”.

Mặc Trì vờ làm ra vẻ buồn rầu: “Thế là vợ anh sắp bỏ anh bay đi rồi”.

Tư Tồn ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em chỉ là một chú khỉ nhỏ, làm sao có thể bay ra khỏi ‘bàn tay Như Lai’ của anh? Anh yên tâm, em sẽ không thi đỗ đâu”.

Mặc Trì bị Tư Tồn chọc cho cười nghiêng ngả. Cô thật biết cách tiếp thêm chí khí cho người khác bằng cách tự hạ thấp uy phong của chính mình.

Chiều tối, sau khi tan học, Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương liền tới hồ Vô Danh tìm họ. Tịnh Nhiên sắp xếp một lịch trình thưởng ngoạn vô cùng phong phú. Buổi tối, họ sẽ đi ăn vịt quay Bắc Kinh, sáng hôm sau tới thăm Thiên An Môn, Vương Phủ Tỉnh. Hôm sau nữa, Tịnh Nhiên sẽ dẫn Tư Tồn đi thăm Cố Cung, Di Hòa Viên, còn Tạ Tư Dương cùng Mặc Trì tới thư viện Bắc Đại xem sách.

“Sao không cho anh đi Cố Cung? Anh muốn đi cùng các em”, Mặc Trì thắc mắc.

Tịnh Nhiên nhìn anh trai với vẻ kì quặc, hỏi lại: “Này anh, theo em nhớ thì hồi bé anh đã đi Cố Cung không biết bao nhiêu lần rồi”.

Mặc Trì biết, thật ra cô em gái đang lo cho sức khỏe của ông anh trai, liền cười nói: “Em yên tâm đi, giờ thể lực của anh tốt lắm, tuyệt đối sẽ không làm vướng chân các em đâu”.

Tịnh Nhiên giậm chân nói to như phân bua: “Em không có ý đó!”

Mặc Trì cười đáp: “Anh đùa em đấy. Đã nói ngay từ đầu là chúng ta sẽ đi cùng nhau, không ai được đi lẻ cả. Thôi, bây giờ đi ăn nhé, phải làm thỏa mãn cái bụng trước đã”.

Đến Bắc Kinh ăn vịt quay, không thể không đến nhà hàng mang tên Toàn Tụ Đức ở Tiền Môn có thương hiệu hơn một trăm năm nay. Thực khách vừa bước vào cửa đã cảm nhận được không khí xưa cũ của nơi này. Tạ Tư Dương bận rộn tìm chỗ ngồi cho mọi người, sau đó lại tắt bật đi gọi món. Lúc trà tiền, Mặc Trì âm thầm đi trước vì anh không muốn để Tạ Tư Dương phải rút hầu bao.

Tạ Tư Dương thấy vậy liền ngăn Mặc Trì lại: “Hôm nay em mời mọi người đi ăn, sao có thể để anh trả tiền được?”

Mặc Trì liền quay sang nói với Tạ Tư Dương: “Các em đều là sinh viên, còn anh đã đi làm, kiếm ra tiền rồi, không thể để em bỏ tiền được”. Nói rồi, Mặc Trì vươn tay ra bắt chặp sự ngăn cản của Tạ Tư Dương, ấn tiền vào tay thu ngân rồi nói: “Anh là anh cả, em đừng tranh với anh”. Tạ Tư Dương không tranh lại với Mặc Trì, đành để anh trả tiền.

Thấy hai người trở về chỗ ngồi, Tịnh Nhiên mỉm cười, nói với Mặc Trì: “Vẫn là anh trai tốt, biết sinh viên bọn em không có tiền. Em với Tiểu Tạ vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhịn ăn nhịn mặc để tiếp đãi anh trai với chị dâu rồi”.

“Sao anh có thể để các em phải nhịn ăn nhịn mặc chứ?”, Mặc Trì cười đáp.

Món nguội được mang lên, Tạ Tư Dương lần lượt gấp thức ăn cho Tư Tồn, Mặc Trì và Tịnh Nhiên: “Anh Mặc Trì, tuy hai anh em mình bằng tuổi nhau, nhưng xét kĩ anh còn lớn hơn em vài tháng tuổi”.

Mặc Trì kinh ngạc hỏi: “Đến ngày sinh của anh mà Tịnh Nhiên cũng kê cho em nghe à?”

Tạ Tư Dương cười đáp: “Tịnh Nhiên nhớ hết sinh nhật của tất cả mọi người trong gia đình. Năm ngoái, trước sinh nhật của anh, em còn cùng Tịnh Nhiên đi chọn quà. Cô ấy rất sùng bái anh, lúc nào cũng nhắc tới anh trai với chị dâu. Chị Tư Tồn, nếu em không nhầm thì mấy ngày nữa là sinh nhật lần thứ hai mươi của chị, phải không?”

Tư Tồn gật đầu đáp: “Đúng rồi, chị sinh vào đúng Tết Thanh niên, mùng Bốn tháng Năm”.

“Tịnh Nhiên là lớp trưởng lớp em”, Tạ Tư Dương nói: “Cô ấy là một sinh viên nổi tiếng của trường. Thế nhưng, cô ấy nói, mình còn có một người anh trai cực kì xuất sắc, cô ấy còn không sánh bằng một nửa của anh”.

Mặc Trì lắc đầu nói: “Con bé khiêm tốn đấy. Làm sao anh dám so sánh với sinh viên Bắc Đại chứ”.

Tạ Tư Dương nói: “Phong cách học tập nghiêm túc của sinh viên Bắc Đại quả thực không phải hư danh, nhưng những người tự học thành tài chắc chắn cũng không thua kém gì sinh viên Bắc Đại. Anh Mặc Trì bao nhiêu năm nay chưa lúc nào lơ là việc đọc sách, sao anh không thử thi vào lớp chuyên tu của Bắc Đại xem sao?”

Mặc Trì không muốn nhắc đến vấn đề này, lập tức chủ động chuyển câu chuyện sang hướng khác. Anh cười nói: “Em đồng niên với anh, chắc cũng hiểu việc cầm lại sách bút sau bao năm gián đoạn không phải là chuyện đơn giản”.

“Em tốt nghiệp trung học năm 1972, sau đó phải về nông thôn, năm năm làm nông dân ở Hắc Long Giang. Sau khi thi đỗ vào Bắc Đại, em mới từ nông trường chuyển đến thành phố Bắc Kinh”.

“Quê em ở đâu?”

“Em là người Khúc Phụ, Sơn Đông”.

Mặc Trì khen ngợi: “Giỏi thật đấy, quê hương của thánh nhân Khổng Tử đây mà”.

Vịt quay đã được đưa lên, phục vụ bàn thực hiện màn “đạo thuật” như bay trên mình con vịt quay bóng nhảy mờ. Con vịt quay với hương thơm quyến rũ lần lượt được xẻ thành nhiều miếng mỏng, da giòn nâu bóng, thịt mềm và thơm, trông vô cùng hấp dẫn. Chẳng mấy chốc, hai đĩa thịt vịt đã được bày lên bàn. Tạ Tư Dương nói đùa: “Nghe nói mỗi con vịt quay được xắt thành một trăm lẻ tám miếng, lát nữa chúng ta có thể vừa ăn vừa đếm”.

Tịnh Nhiên thân mật dùng đũa gõ vào tay Tạ Tư Dương: “Anh lại bắt đầu rồi đấy, đợi anh đếm xong thịt vịt chắc nguội hết rồi. Chị dâu, mặc kệ anh ấy, mình ăn thôi!”

Tư Tồn nói nhỏ: “Không có com làm sao ăn được?”

Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương không hẹn mà cùng cười ồ lên.

Mặc Trì cũng bật cười. Anh nhắc lên một tấm bánh lá sen15 trong suốt, đặt vào đó hai miếng thịt, rồi thêm chút hành, rưới thêm chút dấm, gói lại, sau đó đưa lên miệng Tư Tồn.

Tư Tồn xấu hổ đỏ cả mặt. Cô cho rằng mình đã thành trò cười trước mặt mọi người nên chỉ biết cúi đầu nhai bánh. Mặc Trì nói, giọng dỗ dành: “Kệ hai đứa nó. Cũng có kiểu thịt vịt ăn cùng com mà. Hai đứa nó không hiểu biết nên mới thấy lạ”.

Tịnh Nhiên cố nén cười, nói: “Anh trai thiên vị chị dâu nhé. Em cũng mới lần đầu được ăn vịt quay, sao anh không gói bánh cho em?”

Mặc Trì liếc nhìn Tịnh Nhiên một cái: “Em có Tiểu Tạ rồi, làm gì đến lượt anh gói nữa?”

Tạ Tư Dương nghe thế như chột tinh giác mộng, vội gói cho Tịnh Nhiên một miếng tương tự.

Họ còn gọi thêm mấy món nữa nhưng đều là những món hơi mặn, thế nên ăn xong ai nấy đều uống rất nhiều nước trà. Sau bữa ăn, họ chia tay ở trước cửa nhà khách Bắc Đại, hẹn sáng sớm hôm sau sẽ cùng đi Cố Cung.

15. Một loại bánh mỏng làm bằng bột, dùng sau khi hấp chín hoặc rán mỏng. Dùng bánh lá sen để quấn lát thịt vịt thái mỏng là một cách ăn vịt Bắc Kinh truyền thống đã được thừa kế hơn 300 năm nay.

Ngày Quốc tế Lao động lại trùng với Chủ nhật, thành ra Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương có hai ngày nghỉ, thoải mái cùng Mặc Trì và Tư Tồn đi tham quan

Bắc Kinh. Theo kế hoạch, mùng Một tháng Năm họ sẽ tới Thiên An Môn và Vương Phủ Tỉnh, còn mùng Hai sẽ đi Cố Cung và Di Hòa Viên. Lúc thăm Cố Cung, đến thờ mệnh Tur Tồn cũng không dám. Khi chiêm ngưỡng ngai vàng, long sàng của Hoàng đế, Tur Tồn nhận thấy chúng đều được kết cấu bằng gỗ cứng vuông thành sắc cạnh. Cô nín thở nói nhỏ: “Hoàng đế thời xưa sống chẳng thoải mái chút nào. Từ phòng này sang phòng khác cũng phải đi cả một đoạn đường rất xa, đã thế ghế ngồi và giường nằm lại cứng như đá”.

Mặc Trì vui vẻ nghĩ bụng, sao cô ấy lại có những suy nghĩ khác thường thế nhỉ?

Thành phố Bắc Kinh thật không hổ danh là thủ đô của Trung Quốc, chỉ một Di Hòa Viên thôi đã lớn bằng một nửa trung tâm thành phố X. Bốn người trẻ tuổi vô cùng thích thú, chỉ trong một ngày đã tham quan hết cả Cố Cung và Di Hòa Viên. Lúc đi từ Di Hòa Viên ra, thấy trời đã tối, Mặc Trì nói: “Chắc mọi người đều đói cả rồi. Muốn ăn gì nào?”

“Chúng ta về tới nhà khách ăn tạm cái gì cũng được, đi cả ngày trời, chắc anh cũng mệt rồi”, Tur Tồn đáp.

Tinh thần Mặc Trì vẫn tốt nhưng sắc mặt anh lại lộ ra vẻ mệt mỏi. Tịnh Nhiên nhận thấy điều đó nên cũng nhanh chóng phụ họa: “Không ra ngoài ăn nữa, chúng ta về nhà khách nghỉ ngơi trước đã, để Tiểu Tạ tới nhà ăn trong trường mưa com. Ăn xong mọi người cùng đi nghỉ sớm”. Ý kiến của cô được Tạ Tư Dương tích cực ủng hộ.

Về đến nhà khách, Tur Tồn vội vàng vén gấu quần của Mặc Trì lên, cô thấy chân anh đã sưng rất to. Cô chỉ ấn nhẹ vào đầu gối đã khiến Mặc Trì đau tới mức phải thở hắt ra. Tur Tồn xót xa: “Em biết là anh mệt lắm rồi mà”. Mặc Trì vội cười, trấn an cô: “Anh không mệt chút nào”. Lúc sau Tạ Tư Dương mua bánh bao, cháo tiêu mỡ đựng trong cặp lồng về nhà khách cho hai người, sau đó anh cùng Tịnh Nhiên ra về. Tur Tồn để Mặc Trì ăn trước, còn mình xách bình nước nóng ra ngoài.

Một lúc sau, cô mang nước nóng về, đổ ra chậu, pha thêm chút nước nguội rồi nhẹ nhàng nhấc chân phải của Mặc Trì đặt vào đó.

Mặc Trì vội nói: “Em cứ để anh tự làm”.

Tur Tồn cười ngọt nhưng không chịu buông tay: “Không cho anh làm!”

Nước trong chậu nóng quá khiến Mặc Trì không chịu nổi, phải co chân lên. Tur Tồn cảm thấy gót chân nhột nhột của anh, nhẹ nhàng vốc nước nhỏ lên chân để anh dần dần thích ứng với nhiệt độ của nước. Cô nói nhỏ: “Ngâm chân trong nước nóng có thể kích hoạt mạch máu ở chân, sẽ khiến anh dễ chịu hơn đấy”.

Lát sau, toàn thân Mặc Trì thư thái trở lại, anh dựa người vào lưng ghế, kéo Tur Tồn lại, bảo cô ngồi cùng anh: “Hôm nay em cũng đi nhiều, chúng mình cùng nhau ngâm chân nhé”.

Tur Tồn tháo giày, tháo tất rồi đặt đôi chân trắng trẻo, mềm mại của mình vào chậu. Nước nóng trào lên, len lỏi vào từng kẽ chân. Đôi bàn chân nhỏ nhắn của cô đặt trên bàn chân lớn của Mặc Trì, nhẹ nhàng xoa bóp cho anh.

Tới khi nước nguội bớt, cô liền đổ đi một nửa, sau đó rót thêm nước nóng vào chậu. Dưới sự kích thích của nước nóng, toàn thân Mặc Trì dễ chịu, hơi đỏ mồ hôi, người mơ màng như muốn ngủ thiếp đi luôn được. Tur Tồn lấy khăn cẩn thận lau chân cho anh rồi dìu anh lên giường nằm nghỉ.

Đến ngày mùng ba tháng Năm, Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương phải lên lớp trở lại. Mặc Trì nói sẽ ở lại Bắc Kinh thêm vài ngày để tổ chức sinh nhật cho Tur Tồn xong mới tính chuyện quay về. Sáng sớm, họ nằm trên giường, cùng nhau vạch ra kế hoạch cho những ngày sắp tới. Mặc Trì hỏi: “Cả tuần này em đều không có tiết phải không?”

Tur Tồn nằm bên cạnh nghịch ngợm thổi bay mấy sợi tóc trên trán anh: “Thứ Sáu em mới có tiết”.

“Vậy là chúng ta vẫn còn bốn ngày nữa. Em muốn đi đâu nào? Hương Sơn hay Trường Thành?”

“Em không muốn đi những chỗ xa như thế. Chúng mình cứ ra hồ Vô Danh ngồi tắm nắng rồi nói chuyện. Em thấy như thế thoải mái nhất”.

Mặc Trì chuyển sang tư thế khác, ôm Tur Tồn vào lòng: “Vậy thì hôm nay chúng ta sẽ ra hồ Vô Danh tắm nắng. Ngày mai, đợi khi Tịnh Nhiên tan học, chúng mình sẽ tới Đông Lai Thuật ăn thịt dê trần để chúc mừng sinh nhật em”.

Bỗng, Mặc Trì thần người ra, khẽ nhủ mày rồi lẩm bẩm một mình: “Sao lâu thế rồi mà em mới hai mươi tuổi nhỉ?”

Tur Tồn bỗng đỏ mặt, nói nhỏ: “Người ta chưa đầy mười sáu tuổi đã bị gả làm vợ anh rồi”.

Mặc Trì chăm chú nhìn Tur Tồn. Bàn tay thô ráp do bao nhiêu năm chống nạng của anh khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt mềm mại của cô, rồi anh lại bắt gặp nhìn cô với chút xót xa: “Đúng là em nhỏ tuổi thật. Vất vả cho em quá, chưa trưởng thành đã phải kết hôn rồi”.

Tur Tồn đan những ngón tay mình vào từng ngón tay của Mặc Trì. Ngón tay cô thon dài, đôi lập hẳn với lòng bàn tay thô ráp của Mặc Trì. Cô rúc vào lòng anh, áp mặt lên lồng ngực anh, thủ thỉ: “Em nói cho anh biết, lúc mới lấy anh, em thật sự rất sợ hãi. Anh dữ như thế, ngay ngày đầu tiên đã đuổi em đi, lại còn không thèm để ý đến em. Nếu không phải Tịnh Nhiên an ủi, chắc chắn em đã bị anh dọa đến chết rồi”.

Mặc Trì xót xa ôm Tur Tồn vào lòng, hôn lên má cô: “Lúc đó đều là anh không tốt, lúc nào cũng ức hiếp em, nhưng từ nay về sau sẽ không bao giờ như thế nữa”.

Tư Tồn mỉm cười ngọt ngào nói: “Anh ước hiệp em lúc nào? Em biết anh chỉ muốn tốt cho em. Nhưng em không nghĩ rằng anh lại tốt tới mức ấy, cho em thi đại học, còn yêu em, bao dung với mọi lỗi lầm của em”.

Mặc Trì hóm hỉnh đáp lại lời vợ: “Anh không ngờ em lại “đai” đến thế, cứ nhất quyết đòi theo anh”.

Sáng hôm đó, họ quần quýt rất lâu trong nhà khách rồi mới tới hồ Vô Danh sưởi nắng. Đến chiều, họ cùng tới bếp ăn của nhà khách dùng bữa. Một ngày chậm rãi nhàn nhã trôi qua. Tư Tồn nói, đây chính là cuộc sống mà cô mong ước.

Ngày hôm sau, vừa mới sáng sớm, Tịnh Nhiên đã đến nhà khách để chúc mừng sinh nhật chị dâu yêu quý của mình. Hôm nay cô phải lên lớp buổi sáng nên cô hẹn sau khi tan học lúc một giờ chiều, cô và Tạ Tư Dương sẽ đến nhà khách, sau đó bốn người cùng tới Đồng Lai Thuận ăn thịt dê.

Sau khi Tịnh Nhiên rời đi, Mặc Trì và Tư Tồn cũng không muốn ngồi một chỗ. Mặc Trì đề xuất: “Anh sẽ dẫn em tới con ngõ nhỏ nơi anh sinh sống hồi bé, biết đâu cây hồng đỏ vẫn còn đấy. Tiếc là bây giờ không phải mùa hồng, nếu không anh sẽ hái quả cho em ăn”.

Tư Tồn há hốc mồm: “Bây giờ anh vẫn còn muốn trèo cây sao?”

Mặc Trì nhún mày: “Sao nào? Em cho rằng anh không trèo được chắc?”

Tư Tồn mỉm cười, chạm vào cánh tay của anh rồi nói: “Em không có ý đó. Em chỉ nhớ lại hồi bé em cũng trèo lên cây, rồi không sao xuống được, sợ tới phát khóc. Cuối cùng anh trai phải trèo lên để đỡ em xuống”.

Mặc Trì nghe cô kể liền bật cười ha ha: “Hóa ra em cũng có “thành tích” xuất sắc đấy chứ!”

Đúng lúc họ đang vui đùa thì có tiếng của nhân viên phục vụ từ hành lang vọng đến: “Đồng chí Mặc Trì ở thành phố X tới nhận điện thoại”.

Mặc Trì cười nói: “Có lẽ là Tịnh Nhiên gọi đến. Con bé này chắc là không có tâm trí gì lên lớp nữa rồi”.

Anh đi đến cuối hành lang, tới bên chiếc bàn vuông nhỏ. Điện thoại của nhà khách được khóa trong một chiếc hộp gỗ, chỉ có thể nghe chứ không được phép gọi. Mặc Trì cảm ông nghe, cười nói: “Àlo, là Tịnh Nhiên à?”

“Mặc Trì, là ba”. Trong ống nghe là tiếng của Thị trưởng Mặc.

“Ba ạ?”, Mặc Trì nghi hoặc.

“Mặc Trì, con mau đưa Tư Tồn về nhà ngay hôm nay, ngay bây giờ. Mau đi mua vé tàu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không ai có quyền yêu cầu chúng ta từ bỏ hạnh phúc

Mặc Trì có phần lo lắng. Trước đây, ba anh chưa bao giờ can thiệp vào việc riêng của con, lần này ông sốt sắng gọi các con về, chắc chắn ở nhà đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

“Ba, ở nhà đã xảy ra chuyện gì phải không?” Mặc Trì cất tiếng hỏi, trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

“Không có chuyện gì đâu, con đừng nghĩ ngợi lung tung. Tối nay nhất định các con phải về đến nhà đấy”. Thị trưởng Mặc nói xong, không đợi Mặc Trì trả lời liền dập máy ngay.

Vừa lúc đó Tư Tồn chạy lại, thấy sắc mặt Mặc Trì khác thường liền lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì hả anh?”

“Ba gọi điện thoại bảo chúng mình về nhà ngay lập tức”.

“Ngay lập tức? Ngay bây giờ sao?”

“Ừ”.

“Xảy ra chuyện gì thế?”, Tư Tồn cũng căng thẳng không kém.

Mặc Trì lắc đầu, điềm tĩnh nói: “Anh không biết, về đến nhà hẵng hay”.

Nỗi lo lắng không tên khiến họ chẳng còn tâm trạng nào mà vui chơi nữa. Hai người nhanh chóng thu dọn hành lý. Mặc Trì để lại lời nhắn cho Tịnh Nhiên: “Đón vị có việc gấp, bọn anh phải về thành phố X ngay. Bảo trọng!”

Họ tới nhà ga thì vừa hay chuyến tàu đến thành phố X còn nửa tiếng nữa là khởi hành. Mặc Trì đi mua vé rồi cùng Tư Tồn lên tàu. Trên suốt cả quãng đường, thấy thần sắc Tư Tồn căng thẳng, Mặc Trì chủ động nắm tay cô an ủi: “Không sao đâu, đã có anh ở đây rồi!”

Bốn tiếng sau, tàu về tới thành phố X. Bác Chương đã đứng chờ sẵn ở sân ga để giúp họ chuyển hành lý: “Cô cậu mau lên xe đi. Thị trưởng đang đợi hai người ở nhà”.

“Bác Chương, đã xảy ra chuyện gì thế? Mẹ tôi thế nào?”, Mặc Trì lo lắng hỏi.

“Thị trưởng Mặc và Chủ tịch Trần đều đang ở nhà đợi hai người!” Người lái xe trung thành thật thà trả lời. Mặc Trì vừa thở phào nhẹ nhõm thì nỗi lo khác lại ập đến. Ba mẹ mình không làm sao, lẽ nào nhà Tư Tồn xảy ra chuyện?

Chiếc xe đã dừng lại trước cửa nhà họ Mặc.

Hai người vừa bước vào phòng khách đã thấy Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa đang ngồi trên sofa với khuôn mặt nặng nề. Thị trưởng Mặc đứng dậy, nét mặt vẫn không đổi, ông nói với Mặc Trì: “Mặc Trì, con đưa Tư Tồn về phòng nghỉ trước đi rồi tới thư phòng gặp ba”.

Mặc Trì không nói gì. Anh đưa Tư Tồn về phòng.

Anh mắt Tư Tồn hiện rõ vẻ lo lắng. Thị trưởng Mặc cố ý tránh cô, khiến cô không khỏi cảm thấy bất an: “Mặc Trì, lẽ nào gia đình em đã xảy ra chuyện gì? Ba em, mẹ em, anh trai em...”

Mặc Trì lắc đầu, nhò nhẹ an ủi cô: “Em đừng nghĩ linh tinh, cứ ở đây nghỉ ngơi đợi anh”. Sau đó, anh tới thư phòng theo yêu cầu của ba.

Tư Tồn đứng ngồi không yên, cô cứ đi đi lại lại trong phòng.

Một lúc sau, Mặc Trì đẩy cửa đi vào. Thần sắc anh nghiêm nghị, nước da tái nhợt, hình như anh vừa cố điều chỉnh lại nhịp thở của mình, nhưng miệng vẫn còn run rẩy.

Tư Tồn vội chạy ra đỡ anh, khẩn thiết hỏi han: “Mặc Trì, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh dờ dẩn lắc đầu, kéo cô đến bên cửa sổ rồi cả hai cùng ngồi xuống. Tư Tồn nhìn anh chăm chú. Phản ứng của Mặc Trì chứng thực cho suy đoán của cô, gia đình cô nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Rốt cuộc là thế nào?”, Tư Tồn bắt đầu sợ hãi.

Mặc Trì vội nói: “Tư Tồn, em yên tâm, mọi người trong gia đình em đều rất ổn. Họ đang trên đường đến đây”.

“Họ đến đây làm gì?”, Tư Tồn kinh ngạc. Bao nhiêu năm nay, ba mẹ cô chưa từng rời khỏi nhà. Cô từng có lúc giận họ đã coi cô như công cụ để cầu danh lợi. Nhưng Mặc Trì lại luôn nói, anh cảm ơn ba mẹ vợ đã mang đến cho anh một cô vợ tuyệt vời, khuyên nhủ cô nể nang về thăm ba mẹ cho trọn đạo làm con. Được Mặc Trì chỉ dạy, hằng năm Tư Tồn đều về quê thăm ba mẹ. Còn anh, do bản thân đi lại không tiện nên không đi cùng cô. Lần nào về quê, Tư Tồn cũng mang theo túi lớn túi nhỏ làm quà. Cả nhà họ Chung đều rất cảm kích chàng rể quý mà họ chưa từng gặp mặt.

Mặc Trì ôm Tư Tồn vào lòng, cổ họng anh như bị vật gì đó chặn lại. Một lúc lâu sau anh mới hạ quyết tâm nói với cô: “Tư Tồn, em còn nhớ cách đây không lâu, ba thường cùng ông Lý, một Hoa kiều từ Mỹ về khảo sát môi trường đầu tư trong thành phố không?”

Tư Tồn không hiểu gì cả: “Em vẫn nhớ. Lần trước lúc ăn cơm, ba còn nói, ông Lý vốn là người thành phố X, bây giờ ông ấy trở về nước là muốn góp sức xây dựng quê hương. Chỉ có điều tính khí ông ta không tốt lắm. Mặc Trì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao tự nhiên anh lại nhắc đến ông Lý?”

Mặc Trì nói tiếp: “Lần này về nước, ông Lý chỉ đưa ra hai yêu cầu với thành phố, về việc công, ông ấy muốn mở một công xưởng, yêu cầu thành phố” đưa ra chính sách ưu đãi nhất. Còn về việc tư, ông ấy muốn tìm lại đứa con gái ruột đã thất lạc nhiều năm nay. Chuyện này ông ấy chỉ dám gửi gắm cho ba”.

Tư Tồn càng không hiểu gì, hỏi lại: “Chuyện này liên quan gì đến em? Lẽ nào ba không tìm được con gái cho người ta nên bị cách chức?”

Giọng Mặc Trì trở nên nghẹn ngào: “Ba tìm thấy con gái cho ông Lý rồi.. Người đó... chính là em”.

Tư Tồn tròn tròn mắt, hai con ngươi tưởng như sắp rơi ra ngoài. Bây giờ cô không nghĩ được gì, thậm chí còn phá lên cười: “Mặc Trì, anh đừng đùa em nữa!”

Mặc Trì nghiêm túc: “Anh không đùa em đâu. Ba đã lần theo những chi tiết mà ông Lý cung cấp và tìm được gia đình nông dân ngày xưa ông ấy đã gửi gắm con gái. Sau bao năm đổi thay, cuối cùng gia đình mà ba tìm thấy chẳng phải ai khác, chính là ba mẹ em”.

“Sau bao năm đổi thay?” Tư Tồn nắm ngay mấy chữ trọng yếu này, đủ để chứng minh đã có sai sót ở một bước nào đó. Từ nhỏ cô đã sống ở trấn Thiên Mã, thôn Tú Thủy. Nơi đây vốn là một vùng đất mưa thuận gió hòa, chẳng mấy khi biến đổi.

Mặc Trì gật đầu, dường như không muốn nói tiếp nữa. Sau khi suy nghĩ một hồi, anh mới tiếp tục: “Người nông dân năm đó được ông Lý nhờ cậy không có khả năng nuôi dưỡng em nên người ta lại đem em cho một người họ hàng, người họ hàng đó lại đem cho một người bạn. Sau vài lần như thế, em mới

gặp ba mẹ hiện giờ của em”.

“Không thể như thế được!” Câu chuyện này nghe thế nào cũng rất hoang đường. “Nếu thật sự có chuyện đó, họ hàng dưới quê đã nói lại cho em nghe từ lâu rồi, sao phải đợi tới tận bây giờ?” Ở nhà quê, đến hũ gạo nhà ai có bao nhiêu hạt cả thôn đều biết, chứ đừng nói đến chuyện lớn như thế.

Đầu óc Mặc Trì cũng trở nên mờ mịt. Anh chỉ biết chuyện này trước cô mười phút, bản thân anh cũng không thể chấp nhận nổi chứ đừng nói là giải thích cho cô hiểu được. Anh chỉ biết, việc này đã được ngấm ngầm điều tra từ rất lâu rồi, nhưng vì chưa hoàn toàn chắc chắn nên ba mẹ chưa dám nói cho anh biết. Lúc này, ông Lý và ba mẹ của Tư Tồn đều đang trên đường tới nhà mình. Những gì anh có thể làm bây giờ chỉ là giúp cô chuẩn bị sẵn tư tưởng trước khi họ nói ra mọi chuyện.

Thế nhưng Trần Ái Hoa đã gõ cửa phòng họ. “Tư Tồn, khách đến đông đủ cả rồi, chúng ta xuống tầng thôi Mặc Trì không cần phải xuống, cứ ở trong phòng nghỉ ngơi”.

Mặc Trì hiểu hàm ý trong câu nói của mẹ. Anh nhớ lại lúc này ba mình có nói rằng, ông Lý rất không hài lòng vì nhà họ Chung đã để con gái ông ta đi lấy chồng khi tuổi còn quá nhỏ. Mặc Trì lơ mơ hiểu được, người ông Lý không hài lòng chính là anh.

Song, anh không thể vì bản thân mà để Tư Tồn phải một mình đối diện với một chuyện phức tạp như vậy. Anh không nghe lời ba mẹ dặn, vẫn cùng Tư Tồn xuống tầng. Dù xảy ra chuyện gì, có hai người vẫn tốt hơn chỉ có một người.

Phòng khách nhà họ Mặc chưa bao giờ đông người đến thế. Thị trưởng Mặc đang ngồi cùng một người đàn ông mặc âu phục đội mũ cối. Người đàn ông đó râu ria xồm xoàm che kín nửa mặt, trông có phần đáng sợ. Ba mẹ của Tư Tồn ngồi trên sofa đối diện. Ba Tư Tồn cúi thấp đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn, hai bàn tay sờn sùi chai sạn liên tục cọ cọ vào nhau, còn mẹ cô đang lau nước mắt.

Tư Tồn xông đến, quỳ xuống chân họ, nức nở gọi: “Ba! Mẹ!”

Thấy miệng ba đang run lên từng hồi, cô vô vọng quay sang nhìn mẹ rồi gọi mẹ giống như hồi còn thơ bé: “Mẹ ơi!”

Đột nhiên, đằng sau cô vang lên một tiếng quát khiến cô sợ hãi giật mình: “Đừng có gọi họ là ba mẹ!”

Tư Tồn quay đầu nhìn, tiếng quát phát ra từ người đàn ông râu xồm đội mũ cối.

Tư Tồn thờ người ra. Cũng may Mặc Trì nhanh nhẹn, rất tự nhiên, anh đi về phía ông ta và chào hỏi lịch sự: “Đây là chú Lý phải không ạ? Tư Tồn mới trở về từ Bắc Kinh nên vẫn chưa biết tường tận về sự việc. Xin chú cho thêm một chút thời gian, cháu sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy. Chú thấy được không ạ?”

Người đàn ông râu xồm nhìn Mặc Trì rồi hỏi lại: “Cậu là ai?”

Mặc Trì lễ phép nói: “Cháu là chồng của Tư Tồn, cháu tên là...”

Không đợi anh nói hết câu, người đàn ông râu xồm liền nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Chung Phú Quý hét lên: “Tên họ Chung kia, mày thật sự bán con gái tao cho nó à?”

Mặc Trì ức nghẹn không nói nên lời, ngượng ngùng lùi về phía sau, thấy mình thật tình tiến thoái lưỡng nan. Người đàn ông râu xồm quan sát anh từ đầu đến chân rồi lắc đầu liên tục.

Lúc này, Tư Tồn như bị ai đó đánh vào đầu, liền vặn hỏi một cách bản năng: “Ai là con gái ông?”

Người đàn ông râu xồm đột nhiên trở nên vô cùng kích động, lồng ngực phập phồng, cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ.

Thị trưởng Mặc từ đầu tới giờ đều bàng quan đứng nhìn, lúc này mới lên tiếng: “Tư Tồn, đây là ông Lý Thiệu Đường, Hoa kiều Mỹ. Lần này, ông ấy về nước để tìm con gái. Các chứng cứ liên quan đều chứng thực, con chính là con gái ruột đã thất lạc hai mươi năm nay của ông Lý”.

Đầu óc Tư Tồn hoàn toàn trống rỗng. Cô nhìn Lý Thiệu Đường, quan sát bộ râu đã che kín quá nửa khuôn mặt ông ta, chỉ có đôi mắt như có thần, sáng như pha lê. Đột nhiên ông ta cao giọng nói: “Tư Tồn, đừng trách ba. Ba quay lại đón con đây!”

Tư Tồn quan sát những người xung quanh một lượt, đột nhiên thấy hẫng hụt như thể vừa trượt chân rơi xuống một vực thẳm. Cuối cùng, cô nhìn về phía mẹ, lại cất tiếng gọi: “Mẹ ơi...”

Mẹ cô bắt đầu khóc lớn: “Con ơi, mẹ có lỗi với con...”

Tư Tồn run rẩy hỏi mẹ: “Mẹ ơi, rốt cuộc con là con của ai?”

Mẹ cô vừa khóc vừa nói không thành tiếng: “Năm đó trời làm thiên tai, đứa con mẹ đứt ruột đẻ ra đã không sống nổi. Mẹ khóc hết ngày này qua đêm khác, đúng lúc đó có một người họ hàng ở thôn bên cạnh ôm con đến, nói con là con của thành phần “phản hựu”, người trong thôn không ai muốn nhận nuôi. Mẹ thấy con giống hệt đứa con do mẹ sinh ra nên đã nhận con... Mẹ thật sự coi con như con đẻ của mình. Lúc con còn bé, mẹ không tiếc con một thứ gì... Mẹ không hề muốn bán con đi”.

Tim Mặc Trì đau nhói. Câu nói cuối cùng của mẹ Tư Tồn chẳng khác gì một nhát búa giáng thẳng vào trái tim anh.

“Con thật sự không phải là con đẻ của ba mẹ sao?”, Tiếng Tư Tồn run lên như sắp đứt đoạn.

“Con là con gái ruột của Lý Thiệu Đường”.

Tư Tồn đột nhiên phần nộ, quay sang nhìn Lý Thiệu Đường, lớn tiếng chát vắn: “Ông dựa vào cái gì mà nói tôi là con ruột của ông? Ông có chứng cứ không?”

Lý Thiệu Đường cũng lớn tiếng không kém: “Con là con gái ta, đương nhiên ta có chứng cứ. Lúc con sinh ra, toàn thân trắng như ngọc, đến một cái nốt ruồi cũng không có, chỉ duy nhất sau lưng có một cái bớt đỏ!”

Tư Tồn như bị sét đánh bên tai. Mặc Trì từng nói với cô, sau lưng cô có một cái bớt đỏ to bằng móng tay. Mặc Trì rất yêu cái bớt đỏ ấy, những lúc cảm xúc trào dâng anh thường say sưa hôn vào đó, để lại trong cô vô số hồi ức khó quên. Lúc tắm, cô đã từng thử soi gương, nhưng cái bớt lại mọc ở vị trí oái oăm, nên cô chưa bao giờ nhìn rõ diện mạo của nó.

Cái bớt chỉ có Mặc Trì nhìn thấy, vậy mà Lý Thiệu Đường lại cũng biết nó. Tư Tồn không thể tin nổi vào điều mình vừa nghe, cô liên tục lắc đầu, ánh mắt vô hồn, trông như sắp suy sụp tới nơi. Mặc Trì chống nạng tới bên cạnh, ôm cô vào lòng rồi nói: “Tư Tồn, hãy kiên cường lên em, đã có anh ở đây!”, anh thì thầm vào tai cô.

Tư Tồn như gặp được thần bảo vệ, lập tức vùi đầu vào lòng anh. Cô không hiểu tất cả mọi chuyện đang diễn ra xung quanh mình, chỉ có vòng ôm của Mặc Trì là vẫn vậy, luôn luôn khiến cô cảm thấy bình yên, an lòng.

Lý Thiệu Đường thấy thế lại quát lên: “Tránh xa con gái tôi ra! Chung Phú Quý! Tôi vẫn chưa tính xong nợ nần với ông đâu. Con gái yêu của tôi, ông lại đem gả cho một thằng...” Nói tới đó, Lý Thiệu Đường cứng họng. Bản thân ông cũng là người có học thức, nhất thời chưa tìm được từ ngữ phù hợp, liền hạ giọng lầm bầm: “Ông ham hố danh lợi! Đồ tiểu nhân!”

Tư Tồn cảm thấy vòng tay đang ôm lấy cô bắt đầu run lẩy bẩy. Cô biết Mặc Trì hiểu hàm ý trong câu nói của Lý Thiệu Đường. Lúc ấy, không biết cô lấy dũng khí từ đâu, liền ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói với người xa lạ tự nhận là ba cô: “Dù ông là ai, tôi cũng không cho phép ông sỉ nhục Mặc Trì. Anh ấy là chồng tôi, là người tôi yêu thương nhất trên đời”.

“Hừ!” Lý Thiệu Đường không màng tới những gì Tư Tồn nói: “Con yêu cái gì? Con mới từng ấy tuổi biết thế nào là yêu? Chung Phú Quý đã nói hết cho ta rồi. Con bị ép phải gả cho thằng đó. Lần này, ta về nước tìm con là muốn đưa con sang Mỹ. Những năm qua đã vất vả cho con. Hai ba con ta cùng qua Mỹ, ta sẽ bù đắp lại mọi thiệt thòi cho con!”

“Ông im đi!”, Tư Tồn phần nộ nói: “Tôi không quen biết ông. Ông nói ông là ba tôi thì tôi phải tin ông thật sự là ba tôi sao? Thế mẹ tôi là ai? Ông dựa vào cái gì mà dám nói tôi không yêu Mặc Trì? Chúng tôi cưới nhau bốn năm nay, lúc đó ông ở đâu. Lão quái vật như ông từ đâu mò đến, dựa vào cái gì mà dám sai bảo tôi với Mặc Trì? Dựa vào cái gì mà bắt tôi đến nước Mỹ quai quýt cùng ông?” Tư Tồn nói liền một hơi, rồi quay ra thở dốc.

Từ đầu đến cuối Mặc Trì vẫn ôm chặt cô. Vòng ôm đó từ ấm áp chuyển thành cứng rắn, chưa một chút buông lỏng.

Nghe Tư Tồn nhắc đến chữ “mẹ”, đôi mắt Lý Thiệu Đường đột nhiên sụp xuống, chùng như nghẹn ngào: “Ta có lỗi với mẹ con, có lỗi với cả con. Ta phải đón con sang Mỹ, sống cuộc sống tốt đẹp hơn”.

“Với tôi, cuộc sống ở đây, vào lúc này, đã quá tốt đẹp rồi. Tôi đã có người chồng mà tôi yêu thương, tôi không muốn đi đâu cả”, Tư Tồn dứt khoát nói.

Lý Thiệu Đường hồ như đã sốc lại tinh thần, lớn tiếng nói: “Đó không phải kết hôn. Đó là hôn nhân mua bán, là phi pháp!”

Tư Tồn cũng không vừa, cô đáp lại ngay: “Bỏ rơi con cái của mình có thể gọi là hợp pháp không”.

“Con, con, con...” Lý Thiệu Đường không ngờ ông ta nói một câu, Tư Tồn lại đối lại một câu như thế, ông đưa tay chỉ vào mặt cô mà không nói nổi câu gì. Bầu không khí mỗi lúc một căng thẳng. Trần Ái Hoa vội vàng kéo Tư Tồn ra xa, để cô ngồi nghỉ trên sofa. Cổ họng Lý Thiệu Đường lại phát ra những tiếng rên rỉ, dường như ông ta đang giận dữ với chính mình. Ông dám thò bạo với tất cả mọi người, duy chỉ có Tư Tồn là ông không nỡ.

Trước kia, gia đình Lý Thiệu Đường đều là những trí thức uyên thâm, cha ông từng là học giả nổi tiếng ở Thượng Hải. Bản thân Lý Thiệu Đường cũng từng dạy học trong một trường đại học lớn ở đó. Năm 1959, ông bị liệt vào phần tử chủ nghĩa cơ hội khuynh hữu, mất đi công việc nên đành phải khăn gói trở về quê ở thành phố X. Nhưng không thể chịu đựng nổi cuộc sống khắc nghiệt nơi đây, ông ta đã bí mật liên lạc nhờ cậy bạn bè, tìm cách tới Hồng Kông với hi vọng đổi đời. Vợ ông là Thiệu Âm lúc đó cũng đang mang thai. Do không còn cách nào khác, ông đành gửi vợ về nhà họ hàng ở nông thôn chờ đến ngày sinh nở.

Cuộc sống ở nông thôn thiếu thốn mọi thứ, lại gặp đúng năm nhiều thiên tai, có cơm ăn cũng là giấc mơ xa xỉ chứ đừng nói đến chuyện bổ sung dinh dưỡng cho bà mẹ đang mang thai. Thiệu Âm vốn là con gái của một ông chủ ngân hàng, từng là hoa khôi của Đại học Đồng Tế, nhưng khi về đến nông thôn lại phải sống như một phụ nữ thôn quê. Bà quần khăn lên đầu, tự tay đẩy cối xay ngô lấy bột làm bánh hấp. Đến thứ thức ăn xoàng xĩnh như vậy bà cũng không nỡ ăn. Bà thường lấy cơm bị ngán, ăn gì cũng buồn nôn, nhường hết đồ ăn cho Lý Thiệu Đường.

Tính tình Thiệu Âm lạc quan, hoạt bát. Những lúc Lý Thiệu Đường than trách cuộc sống quá gian khổ, bà thường chuẩn bị cho ông một bữa “yến tiệc tinh thần”. Bà nói: “Anh có nhớ món chèo vắn cước thanh ngư với món nắm kim châm từ là ở khách sạn Mỹ Tâm không? Đó là hai món Nguyễn Linh Ngọc yêu thích nhất. Chúng ta đã từng ăn thử, thấy nó cũng chỉ đến thế mà thôi. Anh thích ăn món cá sặc, tôm đuôi phượng và món gan mĩ nhân. Em thấy món gan mĩ nhân này là thú vị nhất. Họ lấy bạch tụy của con vịt muối chần qua nước sôi, ngâm trong nước lạnh, sau đó phải trải qua hơn chục công

đoạn mới hoàn thành. Thế nhưng anh thử nghĩ xem, vịt với nữ nhân liên quan gì tới nhau?” Thiệu Âm vốn là một mẫu hình tiểu thư Thượng Hải điển hình. Bà yếu điệu thực nữ, luôn nói năng nhỏ nhẹ dễ nghe.

“Đây chính là văn hóa Trung Hoa. Người Trung Hoa chú trọng hàm xúc ẩn hứ, nhã tục cộng hưởng, ngụ ý thâm sâu, nói một hiểu mười, tên món ăn cũng không phải ngoại lệ. Nếu gọi thẳng ra, mời quý khách thưởng thức món tụy bạch vịt kho thì dù món ăn ngon đến mấy cũng khó nuốt trôi”, Lý Thiệu Đường chưa thêm

Thiệu Âm nghe thế liền nói: “Vị thế, sau này khi con chúng ta chào đời, mình phải đặt cho nó một cái tên thật hay. Em hi vọng đứa trẻ sẽ là con gái. Anh còn nhớ câu này trong Kinh Thi không? “Xuất kì đông môn. Hữu nữ như vân. Tuy tắc như vân, Phi ngã tư tồn”. Chúng ta sẽ đặt tên cho con gái là Tư Tồn. Đợi sau này con bé lớn một chút, em sẽ trang điểm cho nó. Con của chúng mình sẽ mặc váy công chúa ba tầng, trên đầu thắt nơ hồng, mang thêm một đôi giày màu hồng nữa, tất phải có thêu ren nữa...”

Những ưu lo về cuộc sống hiện thực trước mắt đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí của Lý Thiệu Đường, ông chẳng mấy để tâm tới mộng tưởng của Thiệu Âm vợ mình. Ông ngắt lời: “Ăn còn chưa đủ, nói gì đến trang điểm”.

Nghe thế Thiệu Âm chỉ cười, đáp: “Cuộc sống sẽ ngày một khá lên. Tới lúc đó chắc Tư Tồn cũng biết đi, hay biết nói rồi cũng nên. Chúng mình sẽ đưa con trở về Thượng Hải, cho con đi chơi công viên”. Sắc mặt bà vàng vọt xanh xao, nhưng nghĩ tới những ngày tháng hạnh phúc sau này, khuôn mặt ấy lại ánh lên nét rạng rỡ hạnh phúc.

Thế nhưng “yến tiệc tinh thần” không thể nào bồi bổ cho cơ thể thiếu dinh dưỡng trầm trọng của Thiệu Âm. Sau mười tháng mang thai, khi đến cửa ải cuối cùng, bà lại gặp phải điều mà người phụ nữ nào cũng sợ: khó sinh. Lý Thiệu Đường trong lúc hoang mang đã tìm đến một ông bác sĩ trong thôn. Ông bác sĩ nói không thể giữ được mẹ nên phải nhanh chóng làm phẫu thuật để cứu đứa con.

Trong một căn phòng tồi tàn, ông bác sĩ vung về rạch bụng Thiệu Âm bằng một con dao đã mòn để cứu lấy đứa bé còn đỏ hỏn. Thiệu Âm lúc này gần như đã cạn sức, bà lấy chút hơi sức cuối cùng, cố gắng nói một câu: “Hãy nhớ đặt tên đứa trẻ là Tư Tồn”.

Sau khi Thiệu Âm chết, Lý Thiệu Đường gà trống nuôi con, cuộc sống khó khăn hơn trước bội phần. Vật chất thiếu thốn trầm trọng, có tiền cũng không thuê được vú em, chứ đừng nói đến mua được sữa bò. Ông ta chỉ biết làm theo cách được người dân trong thôn truyền thụ, đó là nấu tiểu mễ thành cháo, chất lấy nước, rắc vào đó một chút muối rồi bón cho đứa trẻ ăn. Số cháo còn lại ông cũng không nỡ ăn, lại tiếp tục nấu, rồi chất nước cho tới khi hạt gạo đã nát hết. Tư Tồn vì thiếu chất nên vừa gầy vừa nhỏ, khuôn mặt thanh tú nhưng vàng vọt xanh xao. Cô bé rất ngoan, có đói cũng không bao giờ khóc, chỉ giương đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào ba. Mỗi lần nhìn thấy con, Lý Thiệu Đường lại nhớ về người vợ đã mất. Có lúc ông còn nghĩ, Tư Tồn là món quà cuối cùng Thiệu Âm dành tặng cho mình. Có lúc ông lại nghĩ, nếu không phải vì Tư Tồn, Thiệu Âm đã không rời xa ông. Nhưng người ông ta hận nhất vẫn là chính mình, nếu không bị ông ta làm liên lụy, Thiệu Âm sẽ không chết, Tư Tồn cũng không phải chịu cảnh vừa sinh ra đã chịu bao khổ cực như vậy.

Không bao lâu sau, người bạn của Lý Thiệu Đường truyền tin tới, ông ta đã có cơ hội vượt biên từ Quảng Châu đi Hồng Kông. Người bạn đó dặn trước, ông không được mang theo trẻ con. Lý Thiệu Đường cân nhắc thiệt hơn, không biết nên làm thế nào trong tình cảnh này.

Người bạn đó lại giúp ông ta đi nghe ngóng tình hình, biết được ở ngay thôn bên cạnh có một người phụ nữ vừa sinh con ra thì đứa trẻ không may chết yếu, mà người phụ nữ đó lúc nào cũng thừa sữa. Tư Tồn được gửi vào nhà đó, chắc chắn lớn lên sẽ béo trắng khỏe mạnh.

Hai chữ “sữa mẹ” đã khiến Lý Thiệu Đường mềm lòng. Ông nghĩ, thà đem con gái gửi cho người đó để được bú ẵm đủ đầy, còn hơn để nó theo mình uống nước cháo cầm hơi. Đợi tới khi Tư Tồn cứng cáp hơn một chút, ông ta cũng tạo dựng được sự nghiệp ở Hồng Kông, lúc đó đón con bé về với mình vẫn chưa muộn.

Lý Thiệu Đường hạ quyết tâm để người bạn bế con đi. Ông ta cũng không dám hỏi con mình sẽ được gửi vào nhà nào, chỉ sợ bản thân mình sẽ thay đổi quyết định. Ngày Tư Tồn bị bế đi, bầu trời vô cùng âm ảm. Tư Tồn còn bé tí đã biết nhận người Cô bé bị người lạ bế đã khóc âm ỉ, hai tay huơ huơ về phía ba như mong muốn ba bế mình lại. Lý Thiệu Đường cố nén nỗi đau quay lưng đi, nhưng tiếng khóc của con gái đã vình vình khắc sâu trong kí ức. Ông đã lập lời thề, đến Hồng Kông nhất định phải gây dựng cơ đồ, kiếm thật nhiều tiền, nhanh chóng ổn định cuộc sống để đón Tư Tồn về với mình.

Thế nhưng, người tính không bằng trời tính. Thời gian trôi qua, Tư Tồn được nuôi lớn bằng nguồn sữa mẹ mát lành, Lý Thiệu Đường cũng thuận lợi đến được Hồng Kông. Vài năm sau, Cách mạng Văn hóa nổ ra, một người bị gán mác “hữu khuynh”: “tội đồ”: “phản bội” như ông đâu còn cơ hội để trở về quê hương được nữa. Ông chỉ còn cách đi càng xa càng tốt, từ Hồng Kông tới châu Âu, rồi tới tận đất Mỹ xa xôi.

Sau hơn mười năm vật lộn, Lý Thiệu Đường đã trở thành Chủ tịch một công ty lớn ở Mỹ. Bao năm đơn độc vùng vẫy trên thương trường khiến tính cách ông thay đổi nhiều, ở New York, ông nổi tiếng trong giới Hoa kiều về cách giải quyết vấn đề. Cách giải quyết vấn đề của ông không phải là đàm phán hòa bình, mà là bắt người khác tuân phục mình. Nhờ vào điều đó, ông ta trở nên giàu có. Nhưng tận sâu trong trái tim, ông cũng là người rất đau khổ. Ông không quên được người vợ hiền vì mình mà chết thảm, càng không quên được đứa con gái lưu lạc ở một vùng quê nhỏ bé tận Trung Hoa. Ông ta có dùng trọn kiếp này cũng không thể trả hết món nợ với vợ và con gái.

Tin Trung Hoa đại lục tiến hành cải cách mở cửa nhanh chóng lan tới nước Mỹ. Lý Thiệu Đường ngay lập tức tìm về thành phố X với danh nghĩa trở về kiến thiết quê hương. Sau lần gặp mặt đầu tiên, ông và Thị trưởng Mặc như đã quen biết nhau từ lâu. Sau vài lần tiếp xúc, ông không chỉ quyết định đầu tư vào thành phố X mà còn thực hiện một việc quan trọng khác, đó là ủy thác cho Thị trưởng Mặc tìm kiếm đứa con gái thất lạc bao năm nay giúp mình.

Thị trưởng Mặc thật sự đã làm được, nhưng kết quả lại khiến Lý Thiệu Đường vô cùng phẫn nộ. Bốn năm trước, con gái yêu của ông đã bị vợ chồng họ Chung “bán” đi rồi! Hơn nữa “người mua” không ai khác lại chính là đứa con trai tàn tật của Thị trưởng Mặc.

Ngay lập tức, ấn tượng về Thị trưởng Mặc trong mắt Lý Thiệu Đường thay đổi, kế hoạch đầu tư cũng vì thế mà tạm thời bị hoãn. Trong mắt ông ta, lúc

này vị Thị trưởng Mặc Bình Tiên quang minh lỗi lạc ban đầu giờ đã biến thành một tên quan liêu, cường mua con gái nhà lành.

Lúc này, một nửa con tức giận của Lý Thiệu Đường nhắm vào Thị trưởng Mặc, một nửa còn lại nhắm vào vợ chồng Chung Phú Quý. Con gái của ông ta từ nhỏ đến lớn chưa từng được hưởng một ngày hạnh phúc, sung sướng. Ông mang trong mình niềm hi vọng trần trụi có thể cùng con gái về Mỹ, cho nó sống trong căn biệt thự đẹp như trong truyện cổ tích, mặc váy ba tầng của công chúa, gắn nơ lụa màu hồng, đi tất có thêu ren, tham gia các cuộc dạ hội của giới thượng lưu. Thế nhưng, ông không ngờ được rằng, vợ chồng họ Chung kia vì một chút danh lợi mà “bán” con gái của ông cho gia đình Thị trưởng Mặc khi nó chưa tròn mười sáu tuổi, để con gái ông phải vất vả làm trâu làm ngựa cho nhà người ta.

Họ dùng tiền bán con gái ông để xây nhà mới, dựng vợ gả chồng cho con trai đẻ của mình. Còn con gái yêu Tư Tồn của ông lại phải ăn nhờ ở đậu trong nhà họ Mặc, chịu bao nhiêu tủ nhục. Thật sự Lý Thiệu Đường đã nghĩ rằng số phận của con gái ông quá khổ cực, nên cho dù xảy ra chuyện gì, ông ta cũng phải mang nó đi.

Sự xuất hiện của Lý Thiệu Đường khiến hai vợ chồng Chung Phú Quý sợ tới mức đến thở mạnh cũng không dám. Lý Thiệu Đường bảo họ vào thành phố", họ liền vội vã theo ông ta vào thành phố; Lý Thiệu Đường bảo họ giải thích với Tư Tồn, họ liền theo ông ta tới nhà họ Mặc. Họ không dám đắc tội với cả hai bên: nhà họ Mặc lẫn Lý Thiệu Đường.

Trong mắt Lý Thiệu Đường, đứa con trai tàn tật của Thị trưởng Mặc không tồi tệ như những gì ông ta tưởng tượng ban đầu, ngược lại, Mặc Tri còn là một thanh niên có tướng mạo phi phàm, lễ phép, biết điều. Thế nhưng, khi nhìn xuống chân của anh, ông lập tức cảm thấy khó chịu. Không ngờ Chung Phú Quý lại “bán” con gái ông cho một người như thế. Nếu là ở nước Mỹ, nơi thanh niên nam nữ được tự do yêu đương, dù đôi phương có tàn tật hay là ăn mày, ông cũng sẽ thuận theo ý con, không bao giờ nói một tiếng “không”. Thế nhưng con gái đáng thương của ông vào năm mười sáu tuổi đã bị người ta “bán” cho một người như thế để làm kẻ hầu người hạ, ông thật sự không tài nào chấp nhận nỗi sự thật ấy.

Không một ai lên tiếng, bầu không khí trong phòng cũng trở nên bí bách. Tư Tồn ngồi thẩn người trên sofa, muốn khóc mà không sao khóc nổi. Món quà sinh nhật tuổi hai mươi đến với cô giống như một trận động đất vậy. Mặc Tri lặng lẽ đến bên cạnh, một tay đặt lên vai cô như muốn tiếp thêm cho cô chút sức mạnh.

Lý Thiệu Đường đột ngột phá vỡ bầu không khí im lặng bằng một quyết định xanh rờn: “Ngày mai Tư Tồn phải đi làm một vài thủ tục. Con bé bắt buộc phải li hôn, theo tôi về Mỹ”.

Hai chữ “li hôn” chẳng khác nào một quả bom phát nổ, khiến cả Mặc Tri và Tư Tồn đều giật nảy mình. Hai người cùng nhìn nhau, trong mắt họ cùng ẩn chứa sự phủ định kiên quyết.

“Tôi không li hôn, cũng không muốn đi Mỹ!”, Tư Tồn quả quyết nói.

Mặc Tri đưa ánh mắt kiên định như muốn nghênh chiến với Lý Thiệu Đường, nói với giọng mạnh mẽ: “Bác Lý, cháu và Tư Tồn yêu thương nhau, chúng cháu mong muốn được ở bên nhau. Bác không có lý do gì để ép chúng cháu phải li hôn cả, chúng cháu cũng tuyệt đối không làm như thế”.

Lý Thiệu Đường không ngờ hành trình tìm con của mình lại gian nan đến thế. Việc đã đến nước này, con gái không thêm gọi “ba”, lại còn chống đối mình, đến đưa con về trông có vẻ yếu đuối cũng dám đấu khẩu với mình. Nỗi tức giận đã dâng đến đỉnh điểm, ông ta quát tháo ầm ỹ: “Không muốn cũng phải li hôn! Nếu không li hôn, tôi sẽ kiện các người, tôi sẽ kiện...” Ông ta chỉ thẳng vào mặt Chung Phú Quý và Thị trưởng Mặc: “Các người một kẻ cường mua trẻ vị thành niên, một kẻ buôn người, các người sẽ bị pháp luật trừng trị!”

Những việc diễn ra trước mắt khiến đầu óc Tư Tồn trở nên hỗn loạn. Đột nhiên, cô thấy dạ dày quặn đau, liền vội vàng bịt miệng, chạy như bay vào nhà vệ sinh, dựa vào bồn rửa mặt nôn thốc nôn tháo. Tất cả mọi người đều lo lắng chạy theo, Lý Thiệu Đường là người chạy đến đầu tiên, miệng không ngừng hỏi: “Con gái, con làm sao thế này?”

Mặc Tri, do đi lại bất tiện, là người cuối cùng chạy đến. Anh lặng lẽ tách hàng người ra rồi cúi xuống, dịu Tư Tồn đứng dậy, ánh mắt không giấu nổi vẻ lo âu. Anh vỗ nhẹ vào lưng, giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn. Anh nghĩ, cô vừa xuống tàu, lại chịu kích động lớn về mặt tinh thần, không mệt mỏi mới lạ.

Tư Tồn nôn xong, đứng dậy thở hổn hển. Mặc Tri mở vòi nước, lấy nước mát giúp cô lau mặt. Tim được xúc cảm quen thuộc từ bàn tay thô ráp của anh, lòng cô thấy thêm phần mạnh mẽ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Tri một cách say mê.

Anh dịu cô ra rồi nói với những người còn lại: “Tư Tồn mệt rồi, có chuyện gì thì để ngày mai tính tiếp. Con đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi trước”.

Lý Thiệu Đường xông lên nói: “Mày không được mang con gái ta đi đâu cả”.

Mặc Tri không hề tỏ ra nhu nhược, chậm rãi nói: “Cháu là chồng của cô ấy, đây là nhà của chúng cháu, cháu chỉ đưa cô ấy đi nghỉ”.

Lý Thiệu Đường đành phải nhượng bộ. Tư Tồn trở về phòng, cơ thể mệt mỏi rã rời nhưng không tài nào chọn mất nổi.

Sự xuất hiện của Lý Thiệu Đường cũng khiến Mặc Tri kinh động. Đặc biệt qua ông ta, anh mới biết được Tư Tồn đã đến với thế giới này khó khăn ra sao. Chỉ thiếu chút nữa thôi, có thể cô sẽ không tồn tại, sẽ không thể trưởng thành, anh sẽ không thể gặp gỡ cô... Anh không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ biết ôm chặt cô vào lòng, không ngừng vuốt ve và đặt những nụ hôn lên khuôn mặt cô.

Tư Tồn ngẩng mặt lên, cô hồ như chẳng suy nghĩ được gì trước tin tức đến quá đột ngột này. Lúc này, cô chỉ có thể dựa vào Mặc Tri. Anh chính là bầu trời của cô, là bờ vai duy nhất cô có thể dựa dẫm.

“Tư Tồn, em ngủ một chút đi, anh sẽ ở bên cạnh em”. Mặc Tri cố nén nỗi đau trong lồng ngực, ôm chặt cô vợ bé nhỏ của mình và đưa lời an ủi.

Cô lắc đầu nói: “Mặc Trì, em phải làm sao bây giờ? Em không tin nổi đây lại có thể là sự thật...”

Ngày hôm qua, cô vẫn còn chìm đắm trong cuộc hành trình vui vẻ, khuôn mặt rạng ngời, bây giờ lại thành ra tiều tụy, thảm hại như vậy. Hôm nay còn là ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của cô.

“Dù đó có phải là sự thật hay không, anh vẫn luôn ở bên cạnh em. Em đừng lo lắng nữa, được không?”, Mặc Trì ôn tồn nói.

“Em sẽ không bao giờ rời xa anh”.

Mặc Trì ôm cô chặt hơn, nhịp thở trở nên gấp gáp: “Anh cũng không bao giờ rời xa em, đến chết cũng không xa, không ai có thể cướp em khỏi anh cả”.

Tur Tồn gật đầu, an tâm nằm trong vòng tay anh. Để cô thoải mái hơn, anh đỡ cô nằm thẳng trên giường. Tur Tồn tưởng anh định ra ngoài, lập tức lo lắng, kéo lấy tay anh không chịu buông ra. Mặc Trì nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm, anh vẫn ở đây thôi”. Tuy đã an tâm phần nào nhưng cô vẫn giữ chặt tay anh không rời. Nỗi mệt mỏi quá độ nhanh chóng kéo cô chìm vào giấc ngủ. Trong lúc đó, Mặc Trì không dám động đậy gì, cả đêm nằm canh giấc cho cô.

Đến nửa đêm, cô không ngừng lắc đầu, Mặc Trì lại đỡ dành cô. Anh nhẹ nhàng vỗ vào vai cô, ôm cô vào lòng, để cô gối đầu trên cánh tay mình. Lúc trời tờ mờ sáng, Tur Tồn cũng đã yên giấc trên cánh tay Mặc Trì. Anh vừa định chớp mắt thì cô đột nhiên tỉnh giấc, bịt miệng và chạy vội vào nhà vệ sinh.

Mặc Trì không có ý định ngủ thêm nữa, vội vã xuống giường theo cô. Tur Tồn dựa vào bồn nước, lại tiếp tục nôn thốc nôn tháo. Dạ dày cô đã hoàn toàn trống rỗng, không còn gì có thể nôn nữa, giờ chỉ là những tiếng nôn khan đến buốt lòng.

Đúng lúc đó, Trần Ái Hoa nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa bước vào. Mặc Trì sốt sắng nói: “Mẹ, chúng ta phải đưa Tur Tồn tới bệnh viện để kiểm tra ngay”.

Tur Tồn khó khăn lắm mới ngẩng được đầu lên, nói không ra hơi: “Em không sao, chỉ hơi buồn nôn thôi... Ọe...” Chưa nói hết câu, cô lại tiếp tục cúi xuống nôn.

Trần Ái Hoa chứng kiến sự việc, nỗi lo đã giảm đi phần nào. Bà rót một cốc nước ấm cho Tur Tồn, dịu dàng nói: “Con uống nước vào cho sạch dạ dày”.

Tur Tồn nhìn thấy nước, nuốt lại cuộn lên. Trần Ái Hoa nói một cách quyết đoán: “Mặc Trì, con mau thay đồ cho Tur Tồn. Mẹ sẽ gọi xe, lập tức tới bệnh viện”.

Trần Ái Hoa, vợ chồng Chung Phú Quý, Thị trưởng Mặc và Lý Thiệu Đường cùng đưa Tur Tồn tới bệnh viện. Khí thế đó khiến Tur Tồn sợ hết hồn, cô không nói được câu nào, chỉ nép mình vào lòng Mặc Trì.

Khi tới bệnh viện, cô không cần xếp hàng mà được chuyển thẳng lên phòng Viện trưởng, Khoa Nội, Khoa Tiêu hóa rồi chuyển sang Khoa Sản làm xét nghiệm... Rất nhanh sau đó đã có kết quả.

Tur Tồn đã có thai.

Bộ Giáo dục đã có quy định, sinh viên các trường đại học và trung cấp không được phép kết hôn và sinh nò trong quá trình học tập. Tur Tồn là thế hệ sinh viên đầu tiên sau khi kỳ thi đại học được khôi phục, lúc nhập học cô đã kết hôn. Nhưng trong thời gian học tập, cô tuyệt đối không được có thai. Do đó, Mặc Trì và cô luôn sử dụng các biện pháp tránh thai. Lần này không hiểu tại sao họ lại để xảy ra sơ sót.

Tâm tư của Tur Tồn đã hoàn toàn chuyển sang sinh linh bé nhỏ đang nằm trong bụng mình. Lúc trở về nhà, khuôn mặt cô đã xuất hiện nụ cười ngọt ngào.

Lý Thiệu Đường quan sát thần sắc của Tur Tồn, thấy nét đáng yêu con trẻ của cô giống Thiệu Âm như đúc, lòng ông bỗng trùng xuống.

Mặc Trì cả đêm không ngủ, sắc mặt có phần nhợt nhạt Trần Ái Hoa bèn nói: “Con mau đưa Tur Tồn về phòng nghỉ, để mẹ dặn cô giúp việc nấu cơm. Thời kỳ này phải đặc biệt bồi bổ cho Tur Tồn”.

Lý Thiệu Đường lạnh lùng nói: “Đúng là phải bồi bổ cho con bé nhưng đứa trẻ trong bụng phải bỏ đi. Tur Tồn bắt buộc phải theo ta về Mỹ”.

Tur Tồn gần như đã quên mất sự tồn tại của Lý Thiệu Đường, không ngờ vào lúc này ông ta lại nói ra một câu gây chấn động như thế. Cô liền quát lên: “Ông đừng có nằm mơ!”

Trần Ái Hoa thấy Tur Tồn kích động như vậy, sợ ảnh hưởng tới thai khí nên bà vội vàng quay sang lựa lời nói với Lý Thiệu Đường: “Ông Lý, bây giờ với Tur Tồn quan trọng nhất là phải tính đường tâm bô. Những chuyện khác, một thời gian sau hãy tính tiếp”.

Trần Ái Hoa làm công tác lâu năm nên rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực hòa giải. Nhờ sự nỗ lực của bà, Lý Thiệu Đường đã đồng ý, trước mắt tất cả lấy sức khỏe của Tur Tồn làm trọng. Nhưng trong thâm tâm, ông đã hạ quyết tâm nhất định phải đưa con gái về Mỹ.

Buổi chiều hôm đó, vợ chồng Chung Phú Quý được đưa về thôn Tú Thủy. Trước lúc chia tay, Tur Tồn quỳ khước trước mặt họ, cảm động gọi: “Ba! Mẹ” Cô đột nhiên không còn hận họ năm đó đã nhận tiền của nhà họ Mặc nữa. Cô chỉ là một đứa con nuôi, từ nhỏ lại được nhận sự đối xử như con đẻ, tuy chỉ là rau cháo đạm bạc, nhưng cô chưa bao giờ phải chịu đói. Mỗi năm Tết đến, dù nhà nghèo đến đâu, mẹ cũng cố sắm cho cô một món quà, khi là đôi tất, khi là dây buộc tóc... Cô thích đi học, dù rõ ràng trong nhà có bao việc phải làm, ba mẹ vẫn cố nuôi cô ăn học tới hết cấp ba. Họ có công lao rất lớn trong việc dưỡng dục cô. Tur Tồn nói, họ mãi mãi vẫn là ba mẹ của cô.

Lần này trở về, Lý Thiệu Đường vừa vì việc công lại vừa vì chuyện cá nhân. Ông ta còn một cuộc họp ở Hồng Kông nên ngay tối hôm đó cũng rời thành phố X.

Tư Tồn đứng trước một sự lựa chọn. Các trường đại học trên toàn quốc đều quy định, sinh viên không được phép sinh nở trong thời gian học tập, Đại học Phương Bắc cũng không phải ngoại lệ. Thời gian dự kiến sinh của Tư Tồn là trước Tết năm sau, sẽ đúng vào dịp cô tốt nghiệp. Nếu cô muốn sinh con thì bắt buộc phải nghỉ học.

Tối đến, Mặc Trì đặt tay lên bụng Tư Tồn, cảm giác bụng cô rất êm ái, bằng phẳng và ấm áp. Ở đó đang có một sinh mệnh bé nhỏ, nếu không có sự cố gì xảy ra, nó sẽ dần dần lớn lên và đến với thế giới này, biết gọi ba, gọi mẹ.

Mặc Trì do dự rất lâu mới nói: “Tư Tồn, bây giờ chưa phải lúc chúng ta cần đứa trẻ này”.

Tư Tồn không ngờ Mặc Trì lại nói ra những lời như vậy. Cô tức giận ngồi bật dậy, không muốn tin vào những gì mình vừa nghe: “Không! Em cần con!”

Mặc Trì yếu ớt thờ dài, mặc thêm áo ấm cho cô: “Nếu bây giờ chúng ta giữ con lại thì công sức bốn năm qua của em sẽ tan thành mây khói. Chỉ còn nửa năm nữa là em tốt nghiệp rồi”.

Tư Tồn cũng xót bốn năm đại học của mình, nhưng trong bụng cô hiện giờ là một sinh mệnh nhỏ bé. Đó là con của cô và Mặc Trì, trong nó chảy dòng máu của cả hai người. Giữa đứa bé và tấm bằng tốt nghiệp đại học, cô tuyệt đối sẽ không do dự mà chọn đứa bé. Không ai có thể làm lung lay quyết định này của cô.

“Sự nghiệp học hành sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời, con thì sau này em vẫn có thể sinh được”.

Tư Tồn phản đối: “Con cái là sinh mệnh của chúng ta. Không học đại học cũng chẳng sao!”

Mặc Trì kiên trì thuyết phục: “Em nên học xong đại học. Em đã cố gắng rất nhiều, giờ chỉ còn nửa năm cuối cùng nữa thôi”.

Tư Tồn ôm lấy bụng mình: “Nhưng đây là con của chúng ta”.

Ánh mắt anh dừng lại trên bụng cô, bất giác anh cảm thấy thật ấm áp. Tư Tồn nắm tay anh: “Mặc Trì, chúng ta sẽ giữ lại đứa bé này, anh nhé!”

Anh nhìn cô rồi lại nhìn về phía trước, nhìn vào bên chân trái của mình. Sắc mặt anh dần dần trở nên tái nhợt, anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh vẫn chưa chuẩn bị tốt”.

Tư Tồn tức đỏ cả mặt: “Con chúng mình đang lớn lên mỗi ngày, đủ chín tháng mười ngày nó sẽ ra đời, anh cần gì phải chuẩn bị?”

Mặc Trì kéo Tư Tồn nằm xuống rồi ôm lấy cô: “Anh cần suy nghĩ thêm, anh thật sự cần thời gian để suy nghĩ thêm”.

Với sự kiên trì của Mặc Trì, Tư Tồn cũng quay lại trường học. Cô không nhắc đến sự xuất hiện của Lý Thiệu Đường mà chỉ thông báo cho mọi người trong phòng 302 biết tin cô có thai. Ngoại trừ Lưu Anh, mọi người trong phòng đều nói, bây giờ không phải lúc cô nên có con.

Quan điểm của họ giống hệt với Mặc Trì. Cô đã hoàn thành ba năm rưỡi đại học. Ở thời điểm then chốt này lại nghỉ vì sinh con, họa có người ngốc mới làm như thế.

Chỉ có Lưu Anh thông cảm với Tư Tồn: “Các em chưa kết hôn sao hiểu nỗi lòng người làm mẹ. Đứa bé này giống cái cây mọc trong người, đã đâm rễ vào lòng mình. Vì đứa trẻ, đừng nói là từ bỏ trường đại học, dù phải từ bỏ tính mạng mình, người mẹ cũng cam lòng”.

Vu Tiểu Xuân không hiểu hết những điều đó nhưng việc đầu tiên cô làm là bảo Tư Tồn chuyển xuống giường dưới, còn cô chuyển lên giường trên. Tuy gần đây, Tư Tồn không ở trong ký túc nhiều, nhưng đôi lúc cũng có môn phải học buổi tối, hoặc buổi trưa khi cần nghỉ ngơi, cô vẫn về đây. Bây giờ Tư Tồn đang có thai, sẽ không tiện leo lên leo xuống.

“Đằng nào nhà trường cũng không biết, cậu cứ yên tâm lên lớp. Đợi tới lúc thật sự quyết định có sinh đứa trẻ hay không, lúc đó hãy thương lượng về chuyện nghỉ học”, Vu Tiểu Xuân nói.

“Nghe nói trường sẽ không cho tạm nghỉ trong khi mang thai mà sẽ đuổi học luôn”, Đồng Lệ Bình thêm vào.

Vu Tiểu Xuân nhủ mảy: “Tư Tồn là người đã có chồng, chẳng nhẽ nhà trường không cho phép vợ chồng người ta sinh con sao?”

“Ai mà biết được?”, Đồng Lệ Bình nói

Tư Tồn có một môn học vào chín rưỡi tối và một môn vào tám giờ sáng. Mặc Trì không muốn cô vất vả nên bảo cô nghỉ lại trong ký túc. Cứ mỗi buổi chiều tối, anh lại mang một cặp lồng thức ăn tối, bên trong lúc là canh gà, lúc là canh cá. Cô đang mang thai nên tuyệt đối không thể lơ là việc chăm sóc sức khỏe.

Cuối tuần Tư Tồn về nhà, bất ngờ gặp Lưu Xuân Hồng tới thăm.

Lưu Xuân Hồng gặp Trần Ái Hoa liền rơi nước mắt. Cô nói năm xưa không làm rõ tình hình, chỉ biết thành phần gia đình của Tư Tồn tốt nhưng lại không

biết cô là con nuôi.

“Đây là thiếu sót của tôi. Nhưng bây giờ tôi biết làm thế nào đây? Một bên có lỗi với Mặc Trì, một bên có lỗi với thành phố. Tôi thật sự tiến thoái lưỡng nan!”, Lư Xuân Hồng nói.

Trần Ái Hoa một lòng muốn bảo vệ con mình liền nói: “Chuyện của bọn trẻ thì cứ để chúng tự quyết định”. Bà biết Mặc Trì đã coi Tư Tồn như da thịt của chính mình nên ly hôn là chuyện tuyệt đối không thể.

“Đã đành là như thế, nhưng Lý Thiệu Đường là nhà đầu tư lớn đầu tiên của thành phố chúng ta, nếu vì chuyện này mà việc đầu tư đổ vỡ thì cũng không có lợi cho Thị trường Mặc”, Lư Xuân Hồng nói.

Trần Ái Hoa bị câu nói đó của Lư Xuân Hồng làm cho lạnh người. Rõ ràng bà hiểu rằng, nên vì đại cục mà từ bỏ lợi ích cá nhân, nhưng bà cũng là người mẹ yêu thương con hết mực. Trong gia đình, con cái là tất cả đối với bà. Con trai bà đã chịu bao khổ nạn rồi, Tư Tồn là tia sáng duy nhất của cuộc đời nó. Với tư cách một cán bộ Nhà nước, cũng là một người mẹ, trong tình thế hiện nay, bà cũng không thể phân biệt được bên nào là đại cục nữa rồi.

Bà đột nhiên nhớ tới chiếc phao cứu sinh cuối cùng: “Bọn trẻ không thể ly hôn được, Tư Tồn đã mang thai rồi”.

Lư Xuân Hồng nói với vẻ khó khăn: “Đây chính là điều khiến Lý Thiệu Đường tức giận nhất... Chẳng phải là lấy đứa trẻ để trói buộc Tư Tồn sao?”

Trần Ái Hoa nghe ra trong câu nói này còn có hàm ý gì khác, bà liền nghiêm mặt nói: “Đồng chí Xuân Hồng, rốt cuộc chị định giúp chúng tôi hay là giúp Lý Thiệu Đường đây?”

Lư Xuân Hồng xấu hổ, đỏ cả mặt: “Tôi làm thế này chẳng phải vì Thị trường Mặc sao?”

Mặc Trì chống nạng từ trên tầng đi xuống, vừa đi vừa nói: “Cô Lư, chuyện của cháu và Tư Tồn, chúng cháu sẽ tự nói với ông Lý. Cháu tin rằng, xuất phát điểm của ông Lý cũng là vì muốn tốt cho Tư Tồn, sẽ không cưỡng ép cô ấy làm những gì cô ấy không muốn”.

Lư Xuân Hồng nhận thấy trong khẩu khí của Mặc Trì không hề có ý định buông xuôi, bèn cười nhạt quay sang nói với Trần Ái Hoa: “Tình cảm của hai đứa tốt quá nhỉ?”

“Tất cả là nhờ năm xưa có chị làm nguyệt lão. Đồng chí Lư Xuân Hồng, chị thật sự đã lập công với gia đình chúng tôi đó”, Trần Ái Hoa nói.

Sắc mặt Lư Xuân Hồng lúc đỏ lúc tái, không nói thêm được câu nào nữa.

Mặc Trì và Tư Tồn vẫn đang tiếp tục tranh cãi về việc giữ hay bỏ đứa bé. Mặc Trì việc gì cũng thuận theo Tư Tồn, duy nhất trong vấn đề này anh tỏ ra “gia trưởng”. Anh muốn cô bỏ đứa bé, quyết không nhượng bộ. Anh nói, đầu tiên cô đang là sinh viên, nên lấy việc học làm trọng. Thứ hai, anh vẫn chưa chuẩn bị tinh thần làm cha nên không muốn có con sớm như vậy.

Tư Tồn vừa nghe Mặc Trì nói không cần đứa trẻ, phản ứng đầu tiên của cô là ôm chặt bụng mình. Sau một hồi tranh luận, cô liền nghĩ đến vấn đề thực tế nhất: “Có đứa trẻ này, Lý Thiệu Đường sẽ không có lý do bắt chúng ta phải rời xa nhau”.

Mặc Trì lạnh mặt nói: “Nếu ông ta ép em, em sẽ đi theo ông ta sao? Không có đứa trẻ này rồi, em sẽ bỏ đi sao?”

Tư Tồn không ngờ Mặc Trì thường ngày vẫn dịu dàng với cô lại có thể nói ra những lời đó. Cô tức giận nói: “Anh thừa biết em không hề có ý đó!”

“Vậy ý của em như thế nào?”

“Em chỉ cần giữ lại đứa bé”.

“Sau này chúng ta vẫn có thể có con”.

Tư Tồn không nói lại được Mặc Trì, trong con tức giận, cô bỏ về trường học. Mặc Trì xem lại sách y học mới biết, việc phá thai gây tổn hại cực kỳ nghiêm trọng tới sức khỏe của người phụ nữ. Đến lúc này anh lại do dự không quyết, chỉ biết chú ý tâm bổ thêm cho Tư Tồn.

Bệnh thiếu máu tuổi dậy thì của cô vừa khỏi, bắt kè có giữ lại đứa trẻ hay không, cô đều cần bổ sung dinh dưỡng và tăng cường thể lực. Hàng ngày anh vẫn đến trường thăm cô và mang đồ ăn tới. Tư Tồn cũng có lúc cùng anh đi dạo quanh sân vận động trường. Hai người rất hiểu ý nhau, họ đều thận trọng, không nhắc đến chuyện đứa trẻ.

Tư Tồn đột nhiên cảm thấy, cô và Mặc Trì không thể nói hết mọi chuyện với nhau như trước nữa. Ví dụ, cô không thể than phiền với anh rằng, canh gà anh mang tới cô không ăn được một miếng nào vì cứ nghĩ thấy mùi là buồn nôn.

Lư Anh nói, đây là khảo nghiệm đầu tiên của người phụ nữ lần đầu làm mẹ, ai mang thai cũng phải trải qua thời kỳ thai nghén. Nghe Lư Anh nói, Tư Tồn cảm thấy thai nghén cũng là một việc hạnh phúc. Nhưng chỉ có mình cô cảm thấy hạnh phúc, còn Mặc Trì không thể cùng cô chia sẻ cảm giác đó. Lư Anh còn nói, mối liên hệ giữa thai nhi và người mẹ sẽ không người ngoài nào có thể cảm nhận được.

Đứa trẻ trong bụng cô lớn lên mỗi ngày một nhanh. Tư Tồn cảm thấy Lư Anh nói rất đúng. Đứa trẻ giống như một cái cây trong bụng của người mẹ, nó đã đâm rễ và nảy chồi trong đó. Cô có thể cảm nhận được từng sự thay đổi nhỏ hàng ngày của đứa bé. Một hôm cô kể, đứa bé đã biết đạp.

Lưu Anh cười đáp: “Mới có ba tháng, bụng vẫn chưa lộ rõ, đợi đến lúc em bé biết đạp vẫn còn lâu lắm!”

Tư Tồn xoa xoa bụng, nói ấp úng: “Rõ ràng em cảm nhận được mà.”

Tư Tồn dùng cách đan len mà Lưu Anh dạy cô, đan được đôi giày và chiếc mũ nhỏ. Ngoài giờ lên lớp, thời gian cô đọc sách cũng ít dần, toàn bộ tâm tư đều dành hết cho đứa con bé nhỏ. Lưu Anh cười cô: “Em chuẩn bị sớm quá đấy”.

“Em phải chuẩn, bị thật sớm, thật nhiều đồ. Sau khi đứa bé chào đời, em sẽ diện cho nó thật xinh đẹp”, Tư Tồn cười nói.

“Sao em biết sẽ là con gái? Nhớ sinh con trai thì sao?”.

Tư Tồn kiêu hãnh nói: “Con trai thì cũng cần ăn diện chứ. Con trai nhất định sẽ giống Mặc Trì, đẹp trai như anh ấy. Om con ra ngoài đường chơi, chắc chắn người ta sẽ ngưỡng mộ đến phát ghen”.

Sáng Chủ nhật, Mặc Trì tới trường đón Tư Tồn. Anh thông báo, sau hai tháng mất tăm tích, Lý Thiệu Đường đã quay trở lại.

Hai tháng qua, Lý Thiệu Đường đã đi Hồng Kông, Anh quốc rồi lại về công ty mẹ ở Mỹ giải quyết một số” công việc tồn đọng. Cuối tuần này, Thị trường Mặc mời ông ta tới nhà dùng bữa. Ông ta liền nhận lời ngay. Trong bữa ăn, ông ta khoe khoang những món quà mua cho Tư Tồn, nào là kim cương lấp lánh, các loại quần áo thời trang đẹp đẽ rồi nước hoa đủ mùi. Giá trị của những món đồ này không hề nhỏ. Sau đó ông ta lại cho Tư Tồn xem ảnh biệt thự ở Mỹ, bên ngoài biệt thự có một hồ nước rất lớn. Trong bức ảnh, ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ, trông không khác gì một lâu đài trong truyện cổ tích.

“Con gái, đây mới là cuộc sống con đáng được hưởng”, Lý Thiệu Đường đắc ý nói.

Tư Tồn nhẩn nại đợi ông ta khoe khoang hết rồi nói: “Rất tốt, nhưng tôi không muốn đến Mỹ”.

“Là vì nó sao?” Lý Thiệu Đường lại bộc lộ bản chất ưa nạt nộ của mình, cầm đũa chỉ thẳng vào mặt Mặc Trì.

“Đúng thế. Tôi phải ở bên cạnh chồng tôi”. Sau khi mang thai, Tư Tồn ngày càng dửng dưng: “Cho dù tôi là con gái ông, nhưng con gái lấy chồng như bát nước đổ đi. Hôn nữa, chẳng phải từ hai mươi năm trước ông đã ruồng bỏ tôi rồi sao. Đừng bao giờ nói chuyện đi Mỹ với tôi nữa”.

“Ta...”, Lý Thiệu Đường bị Tư Tồn chạm vào nỗi đau, sắc mặt trở nên tái nhợt: “Ta làm thế cũng chỉ mong con được ăn no mặc ấm. Bây giờ ta có thể cho con một cuộc sống tốt đẹp hơn. Đến Mỹ rồi, con sẽ được mở” rộng tầm mắt, nhận ra những thứ đang có hiện nay hoàn toàn không đáng nhắc đến”.

Tư Tồn lắc đầu nói: “Tôi đã có những thứ quý giá nhất cuộc đời rồi, tôi không cần thêm gì nữa”.

“Ếch ngồi đáy giếng! Tầm nhìn hạn hẹp!” Mặc dù Lý Thiệu Đường đã sống ở nước ngoài bao nhiêu năm nhưng vẫn còn biết dùng thành ngữ Trung Hoa: “Con đúng là đứa không biết điều! Con không biết ra nước ngoài cuộc sống của con sẽ trở nên rộng mở thế nào. Con sẽ được gặp gỡ nhiều người, học được nhiều điều, mới biết thế nào là tình yêu đích thực”.

Lý Thiệu Đường cho rằng tình yêu là phải giống như ông ta và Thiệu Âm, hai người tình nồng ý ngọt, cùng chung chí hướng.

Ông ta tiếp tục nói: “Ta đã làm xong hộ chiếu cho con rồi, những thủ tục khác cũng đã sẵn sàng, khoảng hai tháng nữa con phải theo ta về nhà”.

Tư Tồn kinh ngạc: “Ai khiến ông làm cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Xin lỗi con của mẹ

Thị trường Mặc trầm giọng nói: “Là ba đã nhờ người làm cho Tư Tồn. Dù thế nào, con cũng nên thử tới Mỹ xem sao”.

“Ba! Tại sao lại như thế?”, Mặc Trì không còn để ý đến phép lịch sự nữa, lớn tiếng cất vấn. Anh muốn giành những điều tốt nhất cho Tư Tồn, nhưng anh tuyệt đối không đồng ý để cô đi Mỹ. Cô ấy là của anh, không thể để ông Lý Thiệu Đường kia cướp đi được.

Lý Thiệu Đường kích động đứng dậy, chỉ vào mặt Mặc Trì, quát lớn: “Ta phải mang con gái ta đi, ta không cho phép nó sống trong cảnh tủi nhục như thế này”.

Mặc Trì cũng đứng dậy nói: “Chúng cháu rất yêu thương nhau, không có ai ở đây phải chịu tủi nhục, âm ức cả”.

Lý Thiệu Đường không sao hiểu nổi, tại sao đưa con gái về Mỹ lại khó khăn đến thế. Thân thể khuyết tật của Mặc Trì phơi bày rõ ràng như mũi dao

đâm vào tim, như chén dầu đổ vào đồng lửa tức giận trong lòng ông ta: “Con gái ta gả cho mày chính là một sự tui nhục. Mày là cái thứ gì chứ? Mày có tư cách gì mà nói bằng cái giọng đầy với ta?”

Sắc mặt Mặc Trì đột nhiên trắng bệch, Tư Tồn như một con thú nhỏ xông tới, hét lên với Lý Thiệu Đường: “Ông mau thu lại những gì ông vừa nói, mau xin lỗi Mặc Trì!”

“Có ai nói với ba mình như con không?”, Lý Thiệu Đường tức giận đến mức run cả người.

“Ai bảo ông xúc phạm người khác? Có loại người nào làm ba như ông không?”, Tư Tồn cũng bị kích động đến không nể nang gì nữa.

Lý Thiệu Đường đi qua Tư Tồn, tới gần Mặc Trì, túm lấy cổ áo anh, tức giận quát lên: “Mày cho con gái ta uống bùa mê thuốc lú gì để đầu óc nó thành ra như thế này?”

Lý Thiệu Đường cũng có thể được coi là nhạc phụ của Mặc Trì, anh không muốn chống lại ông ta, chỉ cô" gắng vùng thoát ra. Không ngờ quá đà, Lý Thiệu Đường lại ngã lộn sang một bên. Ông ta càng phẫn nộ, quát lên: “Sao lại có cái loại vô giáo dục như mày chứ? Dám động thủ đánh người sao? Con gái ta theo mày thì làm gì có ngày nào tốt đẹp?”

Trong lòng Mặc Trì ân hận, miệng không ngớt xin lỗi, tay đưa ra đỡ Lý Thiệu Đường đứng dậy. Lý Thiệu Đường hét lên: “Không cần cái loại giả ân giả nghĩa như mày”. Ông ta hất tay anh ra, rồi giáng một cái tát vang rền lên mặt Mặc Trì. Mặc Trì nuốt âm ức vào lòng, nói lớn: “Đi hay ở là do Tư Tồn quyết định, những bức ảnh của ông mới là bùa mê thuốc lú”.

Lý Thiệu Đường cảm thấy mình lúc đó thân cô thế cô, gần như mất hết thể diện, vội kéo Tư Tồn đi: “Con gái, bây giờ phải đi theo ta ngay!”

Tư Tồn không chịu đi, giằng co với Lý Thiệu Đường. Thân hình cô bé nhỏ, gần như đã bị ông ta kéo ra tận ngoài cửa chính.

Mặc Trì vội chống nạng đuổi theo. Thấy tình hình không ổn, Trần Ái Hoa vội đứng ra chặn Lý Thiệu Đường. Tư Tồn đang mang thai, giằng co như vậy rất nguy hiểm. Tư Tồn lại không nghĩ được nhiều đến thế, càng cố vùng vẫy giằng ra, xông về phía Mặc Trì. Mặc Trì cũng giơ tay ra kéo cô lại, không ngờ hai chân Tư Tồn vướng vào nạng của Mặc Trì, rồi mất đà, cả người cô g栽 như lao xuống. Mặc Trì vội lao ra đỡ nhưng không kịp nữa rồi. Tư Tồn ngã xuống, bụng đập vào cái bàn nhỏ gần đó.

Tư Tồn kêu lên thảm thiết. Mặc Trì mặt cắt không còn một giọt máu. Anh quăng cây nạng sang một bên như vứt đi một thứ đồ đen đủi, lao về phía Tư Tồn.

Hai tay Tư Tồn ôm chặt lấy bụng, cô đau đớn không nói nên lời. Đôi môi cô nhợt nhạt, miệng thở hên hên, Cô cảm thấy một sức mạnh nào đó đang chà vào bụng mình, một thứ gì đó đã bị nhô tận gốc, đau tới nhói tim. Ngay lập tức, một dòng máu nóng từ tử chảy ra, như thể mang theo tính mệnh của cô. Cô ý thức được điều gì đang xảy ra liền sợ hãi hét lên: “Con tôi, con của tôi!”

Gân xanh trên cổ Mặc Trì nổi hết lên, anh hét như một hung thần: “Mau gọi xe cứu thương, đưa cô ấy tới bệnh viện!”

Đứa con của Tư Tồn không còn nữa. Cú va đập đó đã lấy đi tính mạng của đứa trẻ trong bụng. Tư Tồn bị mất rất nhiều máu, tình hình vô cùng nguy cấp.

Y tá ra khỏi Phòng Cấp cứu rồi lại quay vào với một bạch liếu lớn. Hai tay Mặc Trì nắm chặt đôi nạng đã gây ra họa lớn, lưng anh dựa vào bức tường lạnh lẽo.

Anh hận đến chết đôi nạng này, nhưng nếu rời xa chúng, thậm chí anh không thể đứng vững. Anh cũng hận bản thân mình. Lúc này, khi bác sỹ thông báo không giữ được đứa trẻ, lần đầu tiên anh biết, mình đã có tình cảm sâu đậm với nó. Nỗi đau mất con này giống như bị ai đó cắt mất tim vậy.

Lý Thiệu Đường cũng dựa vào tường, liên tục lẩm bẩm: “Ta đã hại chết Thiệu Âm, còn mày, mày hại chết con gái ta”. Ông ta chỉ vào Mặc Trì, âm thanh run rẩy, ánh mắt chứa đầy hận thù.

Mặc Trì nghiêng rặng, không ngờ lịch sử có thể lặp lại. Anh chỉ biết cầu nguyện, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện với Tư Tồn. Anh nguyện làm tất cả những gì có thể để đổi lại sự bình an cho cô. Tư Tồn là tất cả đối với anh.

Vốn dĩ, anh đã có một đứa con, thế nhưng trong lúc Tư Tồn chờ đợi đứa bé đến với thế giới này, anh lại hất gáo nước lạnh vào cô, khuyên cô bỏ đứa bé đi, chỉ vì không dám đem cơ thể tàn tật này đối diện với đứa con ấy. Anh biết, mình đã ích kỷ. Anh lại quên mất một điều vô cùng quan trọng là Tư Tồn yêu đứa bé đến mức nào. Anh cũng yêu đứa trẻ này, chỉ có điều anh nhận ra điều đó quá muộn.

Anh không dám tưởng tượng, khi Tư Tồn tỉnh dậy và biết đứa bé không còn nữa, cô sẽ đau đớn tới xé gan xé ruột như thế nào.

Cửa Phòng Phẫu thuật mở ra, Mặc Trì vội đi về phía bác sỹ. Anh đã đứng quá lâu, chân tê cứng gần như không thể động đậy được nữa. Anh dùng đôi nạng giữ thăng bằng, rướn người về phía trước. Lý Thiệu Đường đứng chặn trước mặt anh, khàn thiết hỏi bác sỹ: “Con gái tôi sao rồi?”

Bác sỹ tháo khẩu trang trả lời: “Chúng tôi đã phẫu thuật xong và lấy thai nhi ra. Cô ấy mất máu quá nhiều, cơ thể vô cùng suy nhược, cần được chăm sóc chu đáo”.

Tư Tồn được đẩy ra ngoài. Sắc mặt cô còn bợt bạt hơn cả tấm chăn trên người, đôi mắt mờ to, hoang mang và trống rỗng, nước mắt không ngớt tuôn trào.

Tư Tồn nằm trong phòng VIP trên tầng cao nhất của bệnh viện, ngoài cửa còn có cảnh vệ canh chừng. Lý Thiệu Đường dạo dò cảnh vệ, tuyệt đối không được cho Mặc Trì vào thăm cô.

Mặc Trì đứng ngoài phòng bệnh, đợi khi Lý Thiệu Đường ra tiểu bác sỹ, liền chặn ông ta lại và cầu xin: “Bác Lý, xin hãy cho cháu vào thăm cô ấy”.

Lý Thiệu Đường lạnh lùng hét lên: “Mày có tư cách gì mà đòi thăm nó? Mày có biết, mày đã hại 110 suất chút nữa cả đời này không được làm mẹ hay không?”

Lời Lý Thiệu Đường như tiếng sét đánh bên tai Mặc Trì.

Lý Thiệu Đường nói tiếp: “Đừng có bao biện là mày không có ý. Bản thân mày là một tên đen đui, nếu không phải vì mày, Tư Tồn cũng không đến nỗi như ngày hôm nay. Con nó vì mày mà chết, cho dù mày có làm gì đi nữa cũng không chuộc được hết tội!” Trong lòng ông ta còn muốn nói thêm một câu nữa, đó là cả đời này ông cũng không trả hết được món nợ với Thiệu Âm.

Mặc Trì ngẩng đầu lên nhìn Lý Thiệu Đường nhưng không nói được câu nào.

“Quý xuống!”, Lý Thiệu Đường đột nhiên quát lên.

Mặc Trì lặng người đi, anh nhớ đến thai nhi đã chết, nhớ tới ánh mắt vô hồn, tuyệt vọng của Tư Tồn khi được đưa ra khỏi Phòng Phẫu thuật. Anh dựa hẳn người vào cây nạng rồi từ từ quý xuống nền.

Đầu gối bên chân phải chỉ còn da bọc xương, đập vào nền đá lạnh lẽo khiến anh khẽ rùng mình, mồ hôi lạnh cứ thế toát ra. Hai tay anh ôm chặt lấy cây nạng, cố gắng giữ thẳng lưng. Nếu như làm thế này có thể trả hết món nợ với Tư Tồn thì anh nguyện sẽ quý như thế cả đời. Lý Thiệu Đường không nói câu nào, chỉ mở cửa đi vào phòng bệnh, để lại Mặc Trì một mình quý trước phòng.

Anh không hề hay biết, Tư Tồn vừa tỉnh lại đã không ngừng khóc gọi tên anh. Bác sỹ lo sợ tinh thần cô chịu kích động mạnh sẽ ảnh hưởng tới việc hồi phục sức khỏe nên đã tiêm cho cô một dung dịch dinh dưỡng có chứa thuốc an thần.

Tư Tồn ngủ mê mết suốt một ngày một đêm, Mặc Trì cũng cưỡi trước cửa phòng bệnh của cô một ngày một đêm. Cuối cùng, cơ thể anh đã không còn chút cảm giác gì nữa. Anh chỉ có thể gắng gượng bằng sức lực yếu ớt từ đôi bàn tay. Trái tim anh đau đớn tới tê dại, anh nghĩ đây chính là cảm giác của Tư Tồn lúc mất đi đứa trẻ.

Lúc trời sáng, Mặc Trì rời khỏi cửa phòng bệnh của Tư Tồn, anh bị chuyển tới Phòng Cấp cứu.

Cùng lúc đó, Lý Thiệu Đường đột nhiên bị xuất huyết não.

Người đàn ông đó đã tận tâm coi sóc, nhẹ nhàng dỗ dành con gái nay đột nhiên lại gục ngã như một thân cây đã khô lâu ngày.

Cũng may ông ta gục ở bệnh viện, vì thế đã được các bác sỹ kịp thời cấp cứu, tính mạng tạm thời được an toàn. Nhưng ông ta không đứng dậy được nữa, toàn thân mất hết tri giác, không kiểm soát được việc đại tiểu tiện, đến con người cũng cứng đờ, chỉ duy nhất có não bộ vẫn rất tỉnh táo, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ nhưng không ai hiểu ông ta muốn nói gì.

Cuối cùng, Lưu Xuân Hồng là người truyền đạt được những suy nghĩ của ông ta. Ông ta nói muốn Tư Tồn ly hôn với Mặc Trì. Bệnh tình của ông ta không ổn định, chỉ cần chịu kích động nhỏ thì có thể tái phát bất cứ lúc nào.

Lý Thiệu Đường là vị khách nước ngoài đầu tiên tới thành phố X nên nhất quyết không được để xảy ra sai sót nào trong quá trình tiếp đón. Ông ta đã bị bệnh tới mức này nên chỉ còn cách mọi thứ thuận theo ông ta, đợi tới khi bệnh tình ổn định sẽ chuyển về Mỹ để tiếp tục điều trị.

Lúc đó, Tư Tồn mới sẩy thai được bốn ngày, cơ thể suy nhược, vẫn chưa thể ngồi dậy được. Trần Ái Hoa đành phải gác chuyện đưa con đang bị bệnh nặng của mình sang một bên để chăm sóc Tư Tồn và Lý Thiệu Đường. Bà hỏi Thị trưởng Mặc sao sự việc lại tới bước đường này? Thị trưởng Mặc gọi đó là “đá sự chi thu”¹⁶.

16. Thời buổi rồi ren

Thị ủy, chính quyền thành phố đã phái một lực lượng hùng hậu tới chăm sóc Lý Thiệu Đường. Năm đó, Thiệu Âm qua đời trong lúc sinh con. Sau này, Lý Thiệu Đường cũng không kết hôn cùng ai nữa. Ông ta một mình tới nước Mỹ xa xôi để xây dựng cơ đồ. Cả cơ nghiệp lớn như vậy mà ông ta lại không có lấy một người thân.

Trần Ái Hoa nói với Tư Tồn: “Ba đẻ con cũng là người đáng thương, con đừng trách ông ấy nữa”.

Tư Tồn vẫn im lặng uống hết tô canh, đột nhiên thấy trong lòng nhói đau. Cô nghĩ, có lẽ đây chính là sợi dây linh cảm giữa ba và con gái. Đó chính là mối quan hệ không gì có thể thay đổi được giữa cô và Lý Thiệu Đường.

“Mẹ, Mặc Trì ra sao rồi?”, Tư Tồn hỏi.

Trần Ái Hoa đáp ứng. Bà nhớ lại lời van nài của Mặc Trì nên nói cứng: “Mặc Trì đang ở cơ quan, dạo này công việc của nó vô cùng bận rộn”.

Lòng Tur Tồn dần dần trầm xuống. Cô không tin Mặc Trì không hề xuất hiện lần nào bên giường bệnh của cô sau khi cô mất đi đứa con đầu lòng. Cô không tin, với anh công việc lại có vị trí quan trọng hơn cả cô.

Ngày thứ Sáu, cuối cùng Tur Tồn cũng có thể gắng gượng ra khỏi giường. Hai chân cô đặt xuống đất, cảm giác nhẹ bẫng như giẫm lên bông. Cô ra khỏi phòng bệnh rồi hỏi y tá: “Hãy chỉ cho tôi điện thoại ở đâu?”

Cô gọi điện về nhà họ Mặc nhưng không có ai nghe máy. Cô lại gọi đến Cục Dân chính, họ trả lời gia đình Mặc Trì có chuyện nên anh đã xin nghỉ phép. Anh không ở nhà cũng không tới cơ quan sao? Tur Tồn bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lúc lên tầng, gặp cô giúp việc ở cầu thang, Tur Tồn giống như gặp được cứu tinh, vội vã hỏi: “Cô ơi, hãy nói cho cháu biết Mặc Trì rốt cuộc đang ở đâu?” Cô giúp việc mắt đỏ hoe. Cô dẫn Tur Tồn tới một phòng bệnh ở tầng dưới. Hóa ra anh đang ở rất gần cô.

Mặc Trì nằm im lặng trên giường bệnh. Trông anh gầy gò không còn ra hình người. Anh đã quỳ quá lâu trước cửa phòng bệnh của Tur Tồn nên gai xương đâm sâu vào trong thịt, toàn bộ bên chân bị sưng viêm. Hai hôm trước bác sỹ vừa làm phẫu thuật cắt đi phần thịt bị thối rữa và phần xương chết.

Cô giúp việc nắm lấy tay Tur Tồn rồi nói: “Cậu Mặc Trì tới lúc chỉ còn một nửa tính mạng vẫn nhớ tới cô. Cậu dặn không được cho cô biết bệnh tình của cậu. Cậu còn sai tôi mang canh gà lên cho cô. Cậu ấy không còn chút sức lực nào, phần lớn thời gian đều hôn mê”.

Tur Tồn quỳ bên giường bệnh của Mặc Trì, nước mắt tuôn ra như mưa, nhỏ xuống khuôn mặt tái nhợt của anh. Trong phút chốc, Mặc Trì chợt tỉnh giấc. Anh thấy Tur Tồn đang khóc liền vội giơ tay lên. Nhưng anh thật sự không còn chút sức lực nào, tay vừa giơ lên được một nửa lại bắt lực rơi xuống. Ngay lập tức, Tur Tồn nắm lấy tay anh, áp lên khuôn mặt mình rồi gọi tên anh.

“Đừng khóc.... em vừa sảy thai, khóc thế này sẽ hại tới sức khỏe đấy”, Mặc Trì thì thào. Tur Tồn gật đầu liên tiếp. “Anh xin lỗi, anh đã hại chết con của chúng mình”.

Tur Tồn lắc đầu, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi: “Không phải tại anh. Là do em vô dụng, em không bảo vệ được con”.

“Bây giờ anh mới biết, anh yêu con cũng giống như tình yêu em dành cho nó”.

Tur Tồn nín chặt môi, cổ nở ra một nụ cười: “Bác sỹ nói em hồi phục khá tốt, về sau chúng mình vẫn có thể sinh con”.

Câu nói này rất quan trọng với Mặc Trì, nó giống như một viên thuốc an thần. Anh thở dài nhẹ nhõm: “Thật sự anh rất sợ cả đời này em sẽ oán hận anh”.

Tur Tồn cúi xuống hôn lên trán anh: “Cả đời này em sẽ chỉ yêu một mình anh thôi”.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Trần Ái Hoa và Lư Xuân Hồng đang đứng ngoài cửa. Trong tay Lư Xuân Hồng cầm hai tờ giấy mỏng tang. Vừa nhìn thấy Tur Tồn, bà ta đã nhanh chóng giấu chúng sau lưng.

Trần Ái Hoa và Lư Xuân Hồng trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Trần Ái Hoa đến trước giường bệnh của Mặc Trì, còn Lư Xuân Hồng dắt Tur Tồn ra ngoài hành lang. Vài phút sau, từ bên ngoài vắng vào phòng bệnh những tiếng tranh cãi kịch liệt, tiếng giấy bị xé nát như muốn cắt rách bầu không khí. Mặc Trì nghe thấy tiếng Tur Tồn khóc. Anh không màng đến tất cả, hất chân sang một bên toan chạy ra, nhưng cái chân nặng nề lại không thể nào động đậy được. Mặc Trì không đầu hàng. Anh nhìn cây nạng chỉ cách đó một bước chân nhưng không tài nào với được. Anh nhìn mẹ bằng ánh mắt khẩn cầu, nhưng bà lại quay mặt đi hướng khác. Mặc Trì nghiêng răng, vịn tay vào giá truyền nước, thân người không ngừng nghiêng ngả đi về phía cây nạng. Anh dùng sức của hai tay, lết từng bước về phía cửa.

Cửa vừa bật mở, Tur Tồn liền lao về phía anh, vùi đầu vào ngực anh: “Mặc Trì, em không ly hôn đâu”.

Mặc Trì kinh ngạc nhìn Lư Xuân Hồng, còn bà ta đang chỉ biết ngai ngùng đứng đó. Trần Ái Hoa cũng theo Mặc Trì ra ngoài. Lư Xuân Hồng nhìn thấy Trần Ái Hoa bèn ái ngại lên tiếng: “Chị Trần, Tur Tồn xé giấy chứng nhận ly hôn rồi”.

Mặc Trì bị khiêng về phòng bệnh. Tâm lý anh vô cùng kích động, khuôn mặt đỏ bừng nhưng vẫn cố hết sức bảo vệ quyền lợi của chính mình: “Mẹ, sao mẹ nỡ làm như vậy? Mẹ biết chúng con yêu thương nhau, cả con và Tur Tồn đều không hề ký thì giấy chứng nhận ly hôn ở đâu ra?”

Trần Ái Hoa đành nói cho họ biết, tinh thần của Lý Thiệu Đường không ổn định, suốt ngày lăm bầm đòi Tur Tồn ly hôn. Bác sỹ nói nếu không làm cho tinh thần ông ta ổn định thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Lý Thiệu Đường là khách quý của thành phố. Hạng mục khảo sát không thành đã khiến Thị ủy rất đau đầu rồi. Bây giờ nếu ông ta chết ở thành phố X thì cả Ban lãnh đạo thành phố sẽ không biết trình báo lên trên thế nào. Thành phố vừa hợp và ra quyết định, bằng mọi giá phải thuận theo ý ông ta. Trong lúc này, lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích tập thể. Trong lúc cả Mặc Trì và Tur Tồn cùng lâm trọng bệnh, Trần Ái Hoa đã tới Cục Dân chính thành phố và Đại học Phương Bắc xin thư giới thiệu, giải quyết thủ tục ly hôn cho hai người. Hai tờ giấy bị Tur Tồn xé lúc này chính là giấy chứng nhận ly hôn.

“Đây là lý do kiểu gì thế?”, Mặc Trì hoàn toàn không thể chấp nhận những lời giải thích đó. Anh chỉ biết mình phải giữ bằng được Tur Tồn.

“Nó đã bệnh tới mức hồ đồ rồi? Lẽ nào con cũng định hồ đồ theo nó?” Đôi mắt của Trần Ái Hoa đỏ hoe, bà nói: “Mẹ biết mẹ làm khổ các con, nhưng đây là đại cục. Con là con trai nhà họ Mặc, con bắt buộc phải hy sinh”.

Mặc Trì không nể nang gì hết, anh nói: “Con thà không làm con trai nhà họ Mặc!”

Trần Ái Hoa tát lên mặt Mặc Trì, một tiếng “bốp” vang lên khiến mặt anh đang tái nhợt bỗng trở nên đỏ ửng. Mặc Trì và Tur Tồn đều kinh hãi. Từ sau

khi Mặc Trì bị tàn phế, Trần Ai Hoa thương anh hơn trước rất nhiều. Lòng bà bây giờ cũng như có lửa đốt, nhưng bà vẫn phải lớn tiếng nạt nộ: “Từ lâu mẹ đã biết làm con nhà họ Mặc là ảm ức cho con. Từ lâu con đã không muốn ở cái nhà này nữa, phải không? Con hận nhà họ Mặc khiến con mất đi một bên chân, lại còn bắt con phải ly hôn. Mẹ nói cho con biết, con có thể không làm con trai nhà họ Mặc nữa nhưng quan hệ ba con giữa Tư Tồn và Lý Thiệu Đường thì không bao giờ thay đổi được. Con là một người đàn ông, con phải biết nghĩ đến đại cục chứ”.

Mấy ngày này, Mặc Trì đã mất đi phong thái thường thấy. Anh đã gầy tới mức gió cũng có thể thổi bay. Vận bộ đồ kẻ sọc của bệnh nhân, trông anh càng ưu thương, ảm đạm. Trần Ái Hoa lại mềm lòng, bà nói: “Chúng ta cũng không phải thật sự bắt các con ly hôn, chỉ làm để cho ông Lý xem, giúp ông ta yên tâm dưỡng bệnh. Suy cho cùng, ông ta cũng là người thân duy nhất của Tư Tồn”.

Sắc mặt Tư Tồn nhợt nhạt, cô nghiêng răng nói: “Con sẵn sàng chăm sóc ông ta, nhưng tuyệt đối không theo ông ta đi Mỹ đâu”.

Cô nói được làm được. Ngay ngày hôm đó, Tư Tồn đã tới bên giường bệnh của Lý Thiệu Đường để chăm sóc ông ta. Toàn thân Lý Thiệu Đường tuy bất động nhưng đầu óc lại hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh tỉnh trở nên cô quái hơn. Khi Tư Tồn xuất hiện trong phòng bệnh, ông ta liền tỏ ra an tâm, khỏe miệng cứng đờ cổ gắng hắt lên trên, giống như đang cười và lẩm bầm câu gì đó mà Tư Tồn không nghe ra.

Nhưng khi thấy Mặc Trì tới thăm, con mắt cứng đờ của ông ta như muốn phun ra lửa, cổ vắn ra phía sau như muốn ngừng thở tới nơi. Mặc Trì đành phải lánh ra ngoài, đứng ở cửa phòng đợi Tư Tồn. Chân của anh vừa trải qua phẫu thuật nhưng anh không chịu ngồi xe lăn khiến vết thương mãi không lành. Viện trưởng của bệnh viện đã cảnh báo: “Chàng trai, nếu cứ tiếp tục gầy vò bản thân thể này thì cái chân duy nhất của cậu cũng phải cắt bỏ đấy”.

Tư Tồn cho Lý Thiệu Đường uống thuốc, bón cơm, vệ sinh cá nhân và mỗi ngày còn lau người cho ông ta hai lần. Hôm đó, Tư Tồn cởi áo ngủ của ông ta ra, đột nhiên cô phát hiện, con người vốn trắng kiện như Lý Thiệu Đường sau một đêm bỗng biến thành da bọc xương, nhúm da nhăn nheo chảy xệ xuống, hoàn toàn mất đi sức sống vốn có. Tư Tồn bỗng thấy sợ hãi. Người này là ba đẻ của cô. Tuy ông ta yêu thương cô không phải lỗi nhưng ông ta là người duy nhất trên đời này có quan hệ huyết thống với cô.

Từng giọt nước mắt của cô nhỏ lên ngực Lý Thiệu Đường. Lúc lau người cho ông ta, động tác của cô trở nên nhẹ nhàng như đối với một đứa trẻ sơ sinh. Anh mắt của Lý Thiệu Đường cũng trở lại hiền hòa, con người lơ đãng động đậy, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Tư Tồn thấy thế liền vội lau nước mắt, nhìn ông ta an ủi vỗ về. Bác sỹ đã dặn dò cô, bệnh nhân bị xuất huyết não, kị nhất là tinh thần bị kích động. Cô vừa lau người cho Lý Thiệu Đường vừa nói: “Ba đừng về Mỹ nữa, cứ ở Trung Hoa dưỡng bệnh, con sẽ chăm sóc ba cả đời. Mặc Trì cũng sẽ chăm sóc ba. Anh ấy là người tốt nhất trên đời...”

Tư Tồn còn chưa nói hết câu, cổ họng Lý Thiệu Đường đã lại phát ra những âm thanh quái dị. Đột nhiên ông ta trợn trừng mắt rồi ngã về phía sau.

Tư Tồn hoảng sợ, vội vã ấn chuông. Bác sỹ và y tá tất tưởi kéo đến. Bác sỹ nói, Lý Thiệu Đường bị kích động tâm lý, bệnh suất nữa tái phát. Lần này may mắn không mất mạng nhưng không bao giờ được kích động ông ấy nữa. Ngoài ra, một khi bệnh tình đã ổn định, ông ta bắt buộc phải quay về Mỹ. Bên đó người ta đã nghiên cứu ra phương pháp mới, có thể sẽ có ích trong việc điều trị loại bệnh này.

Mặc Trì biết được chuyện Tư Tồn nhắc đến tên anh khiến Lý Thiệu Đường phát bệnh, bỗng trở nên trầm mặc. Anh không đợi Tư Tồn trước cửa phòng bệnh của ông ta nữa mà quay về nhà.

Anh viết đơn xin nghỉ học cho Tư Tồn rồi gửi tới Đại học Phương Bắc. Lúc anh làm xong thủ tục cũng là lúc sinh viên đến giờ nghỉ trưa. Bọn họ ulla về phía nhà ăn như ong vỡ tổ. Mặc Trì phải chống nạng nên đi chậm hơn những người khác. Anh nhìn về phía trước, đi từng bước chậm chạp, bỗng có ai đó vỗ vào lưng anh.

Mặc Trì đứng lại rồi quay đầu nhìn, hóa ra là Vu Tiểu Xuân.

“Sao anh lại ở đây? Tư Tồn đâu rồi?” Vu Tiểu Xuân ôm sách, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển, hiển nhiên là cô vừa chạy ra khỏi giảng đường.

“Cô ấy không thể đi học, anh vừa xin phép nghỉ cho cô ấy”, Mặc Trì nói.

Trong mắt Vu Tiểu Xuân hiện lên vẻ ái ngại, tiếc nuối: “Chuyện Tư Tồn sảy thai có phải là sự thật không?”

Mặc Trì im lặng gật đầu.

Vu Tiểu Xuân thở dài, tiếng nói hạ thấp xuống: “Chắc chắn Tư Tồn rất đau lòng. Cô ấy đã đan cho đứa bé rất nhiều giấy len và mũ len. Cô ấy còn bảo nếu anh nhìn thấy những thứ đáng yêu đó, chắc chắn cũng sẽ mong chờ đứa bé ra đời”.

Anh nhớ lại quãng thời gian Tư Tồn chờ đợi đứa con chào đời. Trong lúc ấy anh lại tranh cãi với cô về việc có nên giữ đứa bé lại hay không. Mặc Trì thấy như có dao cứa vào tim, im lặng không nói gì.

“Bao giờ Tư Tồn ổn định sức khỏe đi học tiếp? Bây giờ có mấy môn học rất quan trọng, nếu Tư Tồn không lên lớp thì chắc chắn sẽ không được tốt nghiệp cùng khóa này”, Vu Tiểu Xuân nói.

Mặc Trì không biết nên nói thế nào với Vu Tiểu Xuân về chuyện người bạn thân của cô ấy có thể sẽ không bao giờ còn cơ hội lên lớp nữa.

Vu Tiểu Xuân lại nói tiếp: “Tuy nhiên sức khỏe của Tư Tồn vẫn là quan trọng nhất, học tập chỉ là thứ yếu thôi. Tốt nghiệp muộn nửa năm cũng không có gì to tát cả. Chỉ có điều sau khi tốt nghiệp, em phải về quê. Từ Chiết Giang tới thành phố- này xa như thế, không biết sau này chúng em có còn cơ hội gặp lại không”.

Sắc mặt Mặc Trì đột nhiên tái mét, tim đập dồn dập. Còn thành phố này lại cách nước Mỹ muôn núi ngàn trùng. Nếu Tư Tồn thật sự phải đi, có thể họ sẽ không có cả cơ hội gặp mặt... Mặc Trì lại trầm mặc. Vu Tiểu Xuân thấy sắc mặt anh thay đổi, liền nghi hoặc hỏi: “Anh làm sao thế?”

Mặc Trì lắc đầu: “Anh không sao. Anh phải về đây. Nếu có thời gian, em hãy tới bệnh viện thăm cô ấy. Cô ấy nằm ở tầng cao nhất của bệnh viện X, phòng XX”.

Vu Tiểu Xuân nhìn theo bóng lưng của Mặc Trì, trong lòng cô bỗng thấy không yên. Cô nhất định phải tới thăm Tư Tồn.

Bệnh tình của Lý Thiệu Đường thay đổi thất thường. Bác sỹ nói hiện tại tình hình của ông ấy rất không ổn định. Tâm trạng lại giống như một quả bom hẹn giờ, sẵn sàng bùng nổ lấy đi tính mệnh bất cứ lúc nào. Bác sỹ đề nghị, hãy cố gắng để Lý Thiệu Đường ổn định tinh thần, đợi sức khỏe có chuyển biến tốt mới có thể trở về Mỹ. Điều kiện sức khỏe của ông ấy không thích hợp ngồi máy bay đường dài, nhưng nếu cứ kéo dài như hiện tại thì tình hình sẽ còn tồi tệ hơn rất nhiều. Lúc đó dù có muốn đi cũng không được.

Tuy toàn thân Lý Thiệu Đường bất động nhưng thần trí lại tinh táo hơn bất cứ ai. Ông ta tha thiết nhìn Tư Tồn với ánh mắt như muốn van nài. Một ông già cổ chấp như vậy bây giờ lại nhìn con gái mình với ánh mắt cầu xin.

Tư Tồn nhìn vào ánh mắt đó, trong lòng thấy vô cùng khó chịu. Cô chạy tới nhà vệ sinh lên lau nước mắt. Cô sao có thể hận Lý Thiệu Đường nữa. Ai bảo ông ta là ba ruột của cô chứ?

Thủ tục ra nước ngoài của Tư Tồn được giải quyết vô cùng nhanh chóng. Lý Thiệu Đường có quốc tịch Mỹ, vì vậy thủ tục của Tư Tồn cũng không có gì khó khăn, chỉ cần đợi một thời gian ngắn là được.

Hôm đó, sau khi Tư Tồn giúp Lý Thiệu Đường vệ sinh xong, cô mang chiếc ga giường bẩn thiu xuống tầng dưới. Trên cầu thang, cô gặp Mặc Trì. Tư Tồn lặng người đi. Cô vút ga giường sang một bên, lao ngay vào lòng anh khiến anh suýt nữa ngã ra đằng sau. Mấy ngày nay, cô luôn bận rộn chăm sóc Lý Thiệu Đường, Mặc Trì cũng không dám tới làm phiền, Đã nửa tháng nay họ không gặp gỡ nhau rồi. Tư Tồn siết chặt anh trong vòng tay, nước mắt rơi như mưa, chỉ sợ anh lại xa cô lần nữa.

Mặc Trì chăm chú nhìn cô. Cô đã gầy đi nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, khuôn mặt góc cạnh hơn trước. Tư Tồn ngẩng đầu lên, hai tay vuốt ve khuôn mặt anh: “Mặc Trì, chúng mình phải làm sao bây giờ?”

Mặc Trì nắm chặt tay cô, đặt lên bờ môi anh. Một lúc lâu sau anh mới nói một cách khó khăn: “Ồ Mỹ ông ấy không có người thân. Em là con gái duy nhất của ông ấy. về lý, về tình, em đều nên đi cùng ông ta”.

Tư Tồn nhìn Mặc Trì hỏi lại: “Anh cũng tin vào đồng lý luận đó sao? Bắt em phải vì đại cục sao? Chẳng nhẽ vì ông ta là khách quý của thành phố mà họ có quyền chia rẽ chúng ta?”

Cổ họng Mặc Trì như nghẹn lại. Anh lắc đầu khó khăn và nói: “Nếu vì điều đó thì chắc chắn anh sẽ mang em bỏ trốn, cũng không cho phép em cùng ông ta tới Mỹ”.

“Bỏ trốn ư?”, mắt Tư Tồn sáng lên: “Chúng ta hãy cùng nhau bỏ trốn, hãy rời xa nơi này, đến một nơi không ai quen biết chúng ta, không ai có thể chia rẽ chúng ta”.

Mặc Trì cười đau khổ: “Bỏ trốn rồi em có yên tâm nổi không? Ông Lý là ba ruột của em. Nếu ông ta có mệnh hệ gì...”

Đôi mắt Tư Tồn đã đỏ hoe, cô nói: “Thế chúng mình phải làm sao? Anh không cần em nữa phải không?”

Mặc Trì vội vã nói: “Không phải. Nhưng nói gì thì nói, ông ấy cũng là ba ruột của em. Nếu không về Mỹ, có thể ông ta sẽ chết”.

Tư Tồn khẳng khái nói: “Em không đi cùng ông ta đâu”.

Mặc Trì dần lòng: “Ông ấy chỉ có mình em là người thân thôi”.

Tư Tồn bàng hoàng nhìn về phía phòng bệnh. Người đó dù tính khí có tệ tới đâu vẫn là ba đẻ của cô, cô không thể để ông ta chết được.

Mặc Trì hít một hơi dài, ôm chặt lấy Tư Tồn. Rất lâu sau đó anh mới nói: “Tư Tồn, em đi đi. Ông ấy là ba em, em cũng yêu quý ông ấy còn gì. Nếu không tận đạo hiếu, cả kiếp này, em sẽ phải hối hận”.

Tư Tồn nặng nề lắc đầu: “Em không đi, em không muốn phải xa anh”.

Mặc Trì vỗ nhẹ lên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Em tận xong đạo hiếu lại quay về với anh. Anh sẽ ở nhà đợi em”.

Tư Tồn vẫn cố chấp lắc đầu: “Em đã hứa với thư ký Lưu từ lâu, em sẽ không bao giờ rời xa anh đâu”.

Mặc Trì nhắm chặt mắt. Trong lòng anh đã có quyết định. Anh nói: “Tư Tồn, chúng mình đã không còn là vợ chồng nữa rồi”.

Tư Tồn nhào người ra khỏi vòng ôm của anh và ngẩng cao đầu, tỏ thái độ không cam tâm.

“Em đã xé giấy chứng nhận ly hôn, nhưng trước pháp luật chúng mình đã không còn là vợ chồng”, Mặc Trì nói.

Sự thật tàn khốc mà Tư Tồn không muốn đôi mắt, giờ đây lại bị Mặc Trì phủ phàng bày ra.

“Bách thiện hiếu vi tiên 17. Dù ông Lý có một mình trở về Mỹ nhưng bệnh tình của ông ấy nặng như thế, em ở lại đây liệu có yên tâm được không?”, Mặc Trì vẫn tiếp tục nói lí lẽ với cô.

17. Ngàn điều tốt chữ Hiếu đặt lên đầu

“Không còn cách nào khác sao?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn trề hy vọng, ánh mắt thuần khiết không nhuộm một hạt bụi trần. Cho đến bây giờ, cô vẫn cho rằng, anh có cách giữ cô lại bên cạnh mình. Mặc Trì cũng nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng mà thâm trầm. Một lúc lâu sau, anh vẫn chậm chạp lắc đầu.

Tư Tồn trở nên âm trầm. “Mặc Trì, anh thật nhẫn tâm”.

Mặc Trì cố kìm nén không bước tới ôm cô vào lòng để an ủi vỗ về. Anh quay đầu đi rồi nói: “Đại học Phương Bắc chỉ cho sinh viên nghỉ tối đa ba tháng. Khoảng thời gian này hoàn toàn không đủ với em, vì thế thứ Hai tuần sau...”, Mặc Trì dừng lại một lúc mới nói nốt: “Anh sẽ đưa em đi làm thủ tục thôi học”.

Tim Tư Tồn nhói đau. Cô đau đớn không nói được lời nào. Mặc Trì không dám nhìn cô thêm nữa. Anh di chuyển cây nạng rồi chậm chạp xuống tầng.

Tư Tồn giao lại cho nhà trường thẻ sinh viên, chìa khóa lớp và chìa khóa ký túc của cô. Giáo viên lật hồ sơ của cô xem xong cũng lắc đầu thờ dãi: “Đáng tiếc quá, thành tích của em tốt thế này... Đơn vị thực tập của em trước đây còn đang liên hệ với nhà trường để điều em về đó công tác”. Tư Tồn nín chặt môi, nhận lấy mẫu đơn xin thôi học từ tay giáo viên. Cô cúi người xuống, nhắc bút lên nhưng một lúc lâu sau vẫn không chịu đặt bút ký tên.

Mặc Trì quay đi, không nỡ chứng kiến cảnh đó. Đột nhiên anh nhớ lại khoảng thời gian anh phụ đạo cho cô thi đại học. Lúc đó tính tình anh không tốt, sợ cô không thi đỗ sẽ khiến mình thất vọng. Cô vừa thông minh vừa chịu khó nhưng anh lại luôn chê cô dốt, ép cô học môn Toán mà cô ghét nhất. Cô đành miệt cưỡng học thuộc lòng tất cả đồng bài tập mẫu. Trước kỳ thi, anh không may bị ốm một trận, cô lại chăm sóc anh năm ngày đêm không ăn không ngủ, rồi bị anh ép đến trường thi, cuối cùng cũng đỗ vào Đại học Phương Bắc. Vậy mà rồi Tư Tồn lại không thể học hết đại học, còn anh cũng không bảo vệ được tình yêu của chính mình.

Sau khi làm xong thủ tục, cả hai người đều trầm mặc. Lúc nào bên cạnh Lý Thiệu Đường cũng cần người chăm sóc, Tư Tồn đành phải lập tức trở về bệnh viện. Xe của chính quyền thành phố đã đợi cô trước cổng trường. Tư Tồn chạy về phía chiếc xe đang đỗ, nói với lái xe một vài câu. Người lái xe nghe xong rồi lái xe đi mất. Mặc Trì ngạc nhiên nhìn Tư Tồn. Cô liền giải thích: “Em muốn đi bộ một lúc, dù sao đường cũng không xa”.

“Anh đi cùng em”.

Con đường phía trước trường học thẳng tắp và rộng rãi, hai bên đường trồng những cây ngô đồng Pháp cao lớn. Lúc này đã là thu muộn, lá ngô đồng bị gió thổi xào xạc, đua nhau rụng xuống. Tư Tồn theo thói quen nắm lấy cánh tay Mặc Trì, nhưng đột nhiên nhớ ra hai người đã không còn là vợ chồng nữa bèn ngưng ngừng thu tay về. Mặc Trì dừng lại, tay anh nắm chặt lấy tay cô rồi cẩn trọng đặt bàn tay cô vào túi áo mình. Trước đây, Tư Tồn rất thích như thế. Khi Mặc Trì phải chống nạng, hai người không thể dắt tay nhau, Tư Tồn sẽ đỡ cánh tay anh và cô cứ thế dựa sát vào anh. Lúc trời lạnh, cô sẽ nhét tay mình vào túi áo anh. Đôi lúc cô còn thích bày mảy trò nhỏ, ví dụ như véo anh qua lớp áo hoặc xoa xoa cái "bụng nhỏ của anh. Có lúc cô nghịch quá đã khiến Mặc Trì phát bực. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vừa nãy vừa nể vừa bực bội của anh, cô lại cười hi hã.

Lúc này, bàn tay cô ngoan ngoãn đặt trong túi áo khoác của Mặc Trì. Dù đã cách một lớp áo nhưng cô vẫn cảm nhận được dáng anh hao gầy. Tay cô cứ để im như vậy mà không cử động. Đây là một thành phố nhỏ, đi từ Đông sang Tây hết c.hưa đến một tiếng đồng hồ. Hai người hiểu ý nhau, cô "gắng" kim đôi chân đi thật chậm. Họ chỉ mong con đường này chạy dài mãi, dài mãi không có điểm dừng.

Thế nhưng, cuối cùng cổng bệnh viện cũng hiện ra trước mắt họ. Tư Tồn cứ đứng đó mà không muốn bước vào. Mặc Trì cũng không giục giã cô. Không bao lâu nữa là tới ngày Tư Tồn khởi hành đi Mỹ, đứng cùng cô thêm một lúc thôi cũng là điều xa xỉ với anh.

Một chiếc xe nhỏ đỗ xuống cổng viện, không ngờ người xuống xe là Lưu Xuân Hồng. Thấy Mặc Trì và Tư Tồn đi cùng nhau, bà ta ngỡ ngàng một lúc rồi vội nói: “Mặc Trì cũng ở đây à?”

Mặc Trì gật đầu nhưng không nói gì.

Lưu Xuân Hồng có chút thẹn thùng, bà ta lại tiếp lời: “Cô đến gặp Viện trưởng Trình để hỏi han sơ qua về bệnh tình của ông Lý”. Khi thấy không ai thêm đề ý tới mình, bà ta liền tự động rút lui.

Mặc Trì giúp Tư Tồn chỉnh lại cổ áo khi có một con gió nhẹ lùa qua, sau đó anh nhẹ nhàng nói: “Em lên đi, ông Lý không thấy em chắc sẽ sốt ruột lắm đấy”.

Tư Tồn cứ đi một bước lại quay đầu ngoái nhìn. Mặc Trì thấy sức lực toàn thân hồ như đã cạn kiệt. Anh dựa lưng vào tường thở hổn hển, một lúc lâu sau mới đủ sức đi về.

Tư Tồn quay lại phòng bệnh, đúng lúc thấy Lưu Xuân Hồng đang nắm tay Lý Thiệu Đường thì thầm điều gì đó. Lý Thiệu Đường ứ ớ biểu thị thái độ đồng ý. Khi nhìn thấy Tư Tồn, hai mắt ông ta sáng lên. Lưu Xuân Hồng đứng dậy và nói với Tư Tồn: “Thủ tục đi Mỹ của cháu đã ổn thỏa hết rồi, vé máy bay cũng đã đặt. Mồng Năm tháng sau sẽ khởi hành”.

Lòng Tur Tồn bỗng trầm xuống. Tuy biết rằng không thể tránh khỏi ngày ra đi nhưng khi nó được bày ra trước mặt, cô thấy tim mình đau đớn như dao cắt vậy.

Tur Tồn đếm số ngày còn lại của mình. Tuy cô và Mặc Trì rất ít có cơ hội gặp gỡ, nhưng vẫn còn được ở cùng một thành phố với anh, hít chung bầu không khí với anh, cô cũng cảm thấy an tâm phần nào. Cô bỗng nảy ra một suy nghĩ “hoang đường”, giả sử đột nhiên cô không phải đi Mỹ nữa, cô và Mặc Trì sẽ lại được sống một cuộc đời vui vẻ, hạnh phúc như trước kia. Nếu được như vậy thì tốt quá. Rồi cô lại nghĩ, nếu cô không đi Mỹ nữa thì khả năng lớn nhất là Lý Thiệu Đường đột ngột từ trần, không cần đến sự chăm sóc của cô nữa. Tur Tồn ngay lập tức xóa sạch suy nghĩ này. Lý Thiệu Đường là ba đẻ của cô, trong người cô đang chảy dòng máu của ông ta, dù thế nào cô vẫn hi vọng ông ta được khỏe mạnh, bình an. Nếu có thể dùng sự khỏe mạnh của mình để đổi lấy sức khỏe của Lý Thiệu Đường, cô cũng sẵn sàng thực hiện cuộc trao đổi đó. Tur Tồn giằng co trong mâu thuẫn giữa tình yêu và tình thân, mỗi ngày một gầy xác ve.

Mọi thủ tục được tiến hành suôn sẻ, bệnh tình của Lý Thiệu Đường cũng dần dần ổn định như thể có kì tích xảy ra. Trước lúc đi, Tur Tồn phải chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng sức cô gần như đã cạn kiệt. Cô gầy tới mức như biến thành một người khác. Để Lý Thiệu Đường có thể điều dưỡng tốt cơ thể trước khi quay lại Mỹ, thành phố “đã” điều thêm Lưu Xuân Hồng đến cùng Tur Tồn thay phiên nhau chăm sóc ông. Thành phố còn sắp xếp cho Tur Tồn một phòng ở khách sạn gần bệnh viện. Trần Ái Hoa liền góp ý: “Hay là cứ để Tur Tồn về nhà, đằng nào nhà cửa cũng rộng rãi, lại có cô giúp việc chăm sóc cho con bé”.

Tur Tồn không phản đối. Hàng ngày, cứ tan làm là Lưu Xuân Hồng lại vội tới bệnh viện đổi ca cho Tur Tồn. Tur Tồn về nhà họ Mặc, chỉ có điều cô không còn được ở chung một phòng với Mặc Trì nữa. Trần Ái Hoa đã dặn dò cô giúp việc thu xếp cho cô nghỉ trong phòng của Tịnh Nhiên.

Tur Tồn nhớ lại ngày đầu tiên khi cô đến nhà họ Mặc, cô cũng ngủ trong phòng của Tịnh Nhiên. Lúc đó Tịnh Nhiên có nói với cô, chắc chắn sau này cô và Mặc Trì sẽ yêu thương nhau. Lúc đó, Tur Tồn còn mơ hồ về tình yêu, chỉ biết tình tình anh chồng của mình khó chịu lại không thích mình nên hi vọng duy nhất của cô là Mặc Trì đừng hung dữ với cô, để cô có thể làm tròn trách nhiệm chăm sóc anh. Không ngờ, cô và Mặc Trì thật sự đã yêu nhau. Cô lại càng không ngờ, hai người bắt buộc phải chia lìa vào lúc tình cảm khăng khít nhất.

Cuộc đời có quá nhiều điều không thể ngờ tới. Beethoven từng nói “bóp chặt cổ họng của vận mệnh”, thế nhưng ở đây một bên là người chồng cô yêu thương nhất, một bên là người ba ruột thịt duy nhất còn lại trên đời. Cô là người đứng giữa, chẳng biết phải làm sao.

Cô cho rằng về đến nhà là có thể gặp được Mặc Trì. Cô sẽ không phải nhớ nhưng đợi chờ anh nữa. Thế nhưng trời đã tối mà Mặc Trì vẫn chưa về nhà. Cô đành khép hờ cánh cửa phòng và lắng nghe tiếng động ở hành lang.

Tur Tồn chờ đợi trong một mỏi và ngủ quên lúc nào không hay. Bỗng nhiên, cô nghe thấy ba tiếng gõ cửa. Mặc Trì trở về rồi sao? Cô lao ra như tên bay mở cửa, nhưng người đứng trước mặt cô lại là cô giúp việc.

“Là cô ạ”, Tur Tồn chào hỏi nhưng vẫn không giấu nổi vẻ thất vọng.

Cô giúp việc bung một chiếc khay vào phòng và nói: “Đây là canh chim bồ câu hầm cầu kỷ, có tác dụng tư thân bổ huyết. Mặc Trì đã dặn cô hầm cho cháu ăn”. Cô giúp việc cũng biết chuyện Tur Tồn sắp phải đi xa nhưng cũng không nói nhiều, chỉ biết gửi tới Tur Tồn sự quan tâm mà Mặc Trì dành cho cô, hi vọng nhờ đó có thể giữ cô ở lại.

Quả nhiên, Tur Tồn vừa nghe thấy tên Mặc Trì thì khuôn mặt đã hiện lên nét rạng rỡ: “Mặc Trì về rồi hả cô?”

“Cậu ấy chưa về”, cô giúp việc nói: “Gần đây công việc của cậu ấy rất bận, toàn sớm đi tối về, cậu gọi điện thoại dặn dò tôi, còn nhắc cô nghỉ ngơi sớm cho lại sức”.

Nét rạng rỡ trên khuôn mặt Tur Tồn dần dần nhạt đi rồi mất hẳn. Cô lắc đầu rồi nói: “Vất vả cho cô quá. Cảm ơn cô!”

Mấy ngày liền Tur Tồn đều không gặp được Mặc Trì. Ngày ngày, cô giúp việc vẫn mang canh chim bồ câu hầm cầu kỷ lên cho cô. Tur Tồn được bồi bổ nhưng khí sắc vẫn không khá lên chút nào. Buổi đêm, cô ngủ không an giấc vì không quen ngủ trên giường lạ. mấy năm gần đây, cô chỉ quen với hai chiếc giường, đó là giường của cô cùng Mặc Trì và chiếc giường nhỏ ở phòng 302 trong kí túc xá. Tuy cách bài trí trong phòng Tịnh Nhiên và Mặc Trì giống nhau như đúc nhưng vì bên cạnh thiếu đi luồng dương khí quen thuộc nên cả đêm cô cũng không tài nào chợp mắt nổi.

Cô biết, hàng ngày Mặc Trì về nhà rất muộn. Có lúc chuông đồng hồ đã điểm mười hai tiếng, cô mới nghe thấy tiếng Mặc Trì lên tầng. Chiếc nặng gõ gõ vào sàn nhà phát ra những âm thanh lóc cóc. Trước đây, mỗi khi nghe thấy âm thanh này, Tur Tồn giống như chim én nhỏ bay ra đón anh, dìu anh vào phòng. Thế nhưng, giờ đây khi nghe thấy nó, trong lòng cô chỉ cảm thấy một nỗi buồn xót xa. Tur Tồn giữ chặt chăn, cố gắng kìm nén mong muốn xông ra ngoài. Cô biết Mặc Trì cố ý tránh mặt cô. Chia ly là điều không thể tránh khỏi, nếu lúc này vẫn dằng dặc quyến luyến thì tới lúc thật sự phải ly biệt sẽ còn đau khổ hơn bội phần.

Nghe thấy tiếng phòng ngủ đóng lại, Tur Tồn mới chạy ra ngoài, lặng lẽ đứng đó nhìn cánh cửa phòng anh đã khép chặt. Đó là khoảng cách gần nhất giữa cô và Mặc Trì. Trong lúc ngẩn ngơ, cô bước lại gần cánh cửa một cách vô thức, định đẩy cửa vào. Nhưng khi chạm vào tay nắm cửa, cô mới hốt hoảng tỉnh ngộ, bây giờ cô và Mặc Trì đã không còn là vợ chồng. Cô không thể vào đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Mỗi người một phương

Vài ngày sau, Vu Tiểu Xuân mới biết tin Tư Tồn đã thôi học. Cô vội chạy tới bệnh viện tìm Tư Tồn. Lúc đó, Tư Tồn đang lau người cho Lý Thiệu Đường, người cúi thấp xuống, dáng hao gầy mỏng manh như tờ giấy trắng.

Vu Tiểu Xuân kinh ngạc gọi tên cô, Tư Tồn ngẩng đầu lên, đưa tay lau mồ hôi và có phản ứng ngàng: “Tiểu Xuân, sao cậu lại tới đây?”, nói rồi lại cúi xuống giặt khăn. Chậu rửa mặt được đặt trên một chiếc ghế vuông nhỏ, có phần không tiện tay.

“Anh Mặc Trì nói cho mình biết”. Vu Tiểu Xuân chạy tới trước mặt Tư Tồn, chưa nói gì đã vội giúp cô bê chậu lên.

Tư Tồn dừng tay, quay sang nhìn Lý Thiệu Đường rồi giặt sạch khăn mặt, lật người ông một cách thành thạo, sau đó lại nhẹ nhàng lau chùi. Lau người xong, cô giúp ông mặc quần áo, mát xa cho ông từ vai đến cánh tay rồi hai chân. Đôi mắt Lý Thiệu Đường khép hờ, lộ vẻ thương xót con gái.

Sau một hồi bận rộn, mồ hôi Tư Tồn vã ra như mưa. Vu Tiểu Xuân cũng không ngồi yên, cô giúp Tư Tồn mang chậu nước đi đổ rồi mới quay lại phòng bệnh. Tư Tồn gièm chân cẩn thận cho Lý Thiệu Đường, quay sang đã thấy ông phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Thì ra ông đã ngủ say từ lúc nào rồi.

Vu Tiểu Xuân lúc này không nhìn được nữa, liền hỏi Tư Tồn: “Sao cậu lại thôi học? Người này thật sự là ba đẻ của cậu sao?”

Tư Tồn quay sang nhìn Lý Thiệu Đường, ra dấu im lặng với Vu Tiểu Xuân: “Chúng mình ra ngoài nói chuyện đi”.

Họ cùng nhau đi tới vườn hoa trong bệnh viện. Vốn là người có gì nói nấy, Vu Tiểu Xuân bắt đầu tuôn ra một tràng câu hỏi liên tiếp, yêu cầu Tư Tồn trả lời. Tư Tồn đành kể lại toàn bộ sự việc cho Vu Tiểu Xuân. Tiểu Xuân thật sự không tin nổi vào tai mình: “Người đó thật sự là ba đẻ của cậu? Còn cậu với Mặc Trì đã... li hôn rồi?”

Tư Tồn đau khổ gật đầu, quay đi chùi nước mắt.

Vu Tiểu Xuân bực tức nói lớn: “Cậu sao có thể li hôn với Mặc Trì được chứ. Hai người rất yêu thương nhau kia mà?”

Tư Tồn muốn nói điều gì đó nhưng cổ họng cứ nghẹn ứ lại. Những vấn đề phức tạp trong chuyện này, Vu Tiểu Xuân nào có hay biết?

Vu Tiểu Xuân nói với vẻ thất vọng: “Cậu tới Mỹ rồi sẽ không bao giờ quay lại phải không?”

“Mình nhất định sẽ trở về. Mặc Trì sẽ luôn chờ đợi mình”, Tư Tồn vội nói.

“Vậy bao giờ cậu mới trở về?”, Vu Tiểu Xuân hỏi tiếp.

Tư Tồn im lặng. Lúc nào cô sẽ trở về ư? Đợi lúc Lý Thiệu Đường khỏi bệnh, hay là... tới khi ông qua đời? Bác sĩ nói, bệnh xuất huyết não chắc chắn sẽ để lại di chứng. Trường hợp lạc quan nhất là bệnh sẽ không tái phát, nhưng khả năng hồi phục lại như người bình thường, thậm chí chỉ là năng lực tự chăm sóc bản thân, thì hầu như không thể. Nếu Lý Thiệu Đường không bao giờ khỏe lại, Tư Tồn sợ rằng, cô sẽ không còn cơ hội quay về nữa.

Hai người đi trong im lặng một hồi lâu, Vu Tiểu Xuân hỏi lại lần nữa: “Tư Tồn, cậu thật sự li hôn với Mặc Trì rồi sao?”

Tư Tồn thấy trái tim mình vô cùng đau đớn. Cô dừng bước nhìn Vu Tiểu Xuân, đôi môi khẽ run rẩy không nói thành lời.

“Mặc Trì yêu cậu đến thế, cậu ra đi, anh ấy biết phải làm sao?”, Vu Tiểu Xuân nói.

Tư Tồn đau khổ ôm đầu, vừa khóc vừa nói: “Mình cũng rất yêu Mặc Trì”.

Vu Tiểu Xuân ôm Tư Tồn vào lòng và an ủi. Đợi cô bình tâm lại, Vu Tiểu Xuân nói tiếp: “Mặc Trì bắt mình phải giữ bí mật một chuyện, nhưng mình không thể không nói cho cậu biết. Lúc cậu xảy ra chuyện với Giang Thiên Nam, Mặc Trì đã tới tìm mình”.

Tư Tồn kinh ngạc nhìn bạn.

“Lúc đó, mình không thêm đề ý tới cậu vì mình đang giận cậu, giận cậu không nói với mình chuyện kết hôn.”, Vu Tiểu Xuân nói: “Sau khi đưa cậu về trường, Mặc Trì đã âm thầm tới gặp mình. Anh ấy nói, cậu coi mình là người bạn tốt nhất và thường xuyên nhắc đến mình. Anh ấy còn thay mặt cậu xin lỗi mình, khuyên mình hãy tha thứ cho cậu, đừng đánh mất người bạn thân duy nhất. Thấy đáng về anh ấy vừa khản thiết vừa đau khô, mình mới biết anh ấy yêu cậu sâu sắc đến thế nào. Anh ấy không nỡ nhìn người khác khiến cậu không vui. Thậm chí, mình còn cảm thấy, anh ấy có thể móc tim của chính mình dâng cho cậu”.

Trái tim Tư Tồn xôn xang. Cô chưa bao giờ biết, Mặc Trì đã làm nhiều việc vì cô như thế. Cô nhìn Vu Tiểu Xuân, thủ thủ nói: “Vì thế cậu đã tha thứ cho mình?”

“Mình vốn dĩ không thật sự giận cậu, chỉ là tính tự ái của mình quá cao mà thôi. Chứng kiến Mặc Trì yêu cậu như thế, mình tin tưởng cậu cũng đáp lại anh ấy bằng một tình yêu như thế”, Vu Tiểu Xuân nói.

Tư Tồn cố nén nước mắt tới tận giờ phút này nhưng cuối cùng đã không thể nhịn nổi nữa, nước mắt cứ thế tuôn, trào trên hai gò má nhợt nhạt. Cô cầm tay Vu Tiểu Xuân, nghẹn ngào nói: “Tiểu Xuân, mình thật sự không nỡ rời xa Mặc Trì, thật sự không nỡ...”

“Nếu đã không nỡ rời xa thì đừng rời xa nữa. Cậu hãy ở lại để được thấy anh ấy cả đời này đối tốt với cậu”, Vu Tiểu Xuân nói.

Tư Tồn im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Tiểu Xuân, nếu một bên là người chồng mà cậu yêu thương nhất, còn một bên là ba mẹ đẻ ra cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

Vu Tiểu Xuân nhất thời không nói được gì, dù có chọn bên nào thì đáp án cuối cùng vẫn là nỗi đau khổ.

Tư Tồn lau nước mắt, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm: “Thôi chúng mình nói chuyện khác đi. Mọi người dạo này ra sao rồi?”

“Ô Hồng Mai được giữ lại trường, lúc nào cũng ra về dương dương tự đắc”, Vu Tiểu Xuân nói.

“Ồ, cậu ta lúc nào chẳng vậy”.

“Luru Anh là người duy nhất trong lớp mình được điều về Bắc Kinh.”, Vu Tiểu Xuân nói tiếp: “Chị ấy đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định chọn Bắc Kinh. Chị ấy bảo, cứ ổn định ở Bắc Kinh trước, sau này sẽ có lợi cho con cái. Bây giờ chị ấy đang bận rộn nhờ vả khắp nơi để anh Tiết nhà chị ấy cũng được về Bắc Kinh”.

“Đây chính là nỗi lòng người làm mẹ, tất cả đều suy nghĩ cho con cái của mình”, Tư Tồn nói. Cô nhớ đến đứa con đã mất, khuôn mặt lại chan chứa nét sầu muộn. Nếu bây giờ đứa bé vẫn còn, vận mệnh của cô và Mặc Trì có lẽ đã khác.

“Còn mình, tốt nghiệp xong sẽ về quê kết hôn. Công việc của cả hai đứa mình đều ổn thỏa cả rồi. Anh ấy làm ở Đại học Chiết Giang, còn mình về trường Trung học số một Hàng Châu”. Vu Tiểu Xuân bỗng đỏ mặt, ánh mắt không giấu nổi niềm hạnh phúc.

Cuối cùng trên môi Tư Tồn cũng nở một nụ cười. Cô nắm tay Vu Tiểu Xuân, ngưỡng mộ nói: “Tiểu Xuân, mình chúc mừng cậu”. Tình yêu của Vu Tiểu Xuân tuy đến muộn nhưng lại rất bền vững.

Vu Tiểu Xuân lôi từ trong cặp sách ra một cuốn sổ nhỏ, sau đó nhanh chóng viết kín cả trang giấy. Cô nói: “Tư Tồn, cậu đến Mỹ rồi đừng quên người bạn này nhé. Đây là địa chỉ của mình: địa chỉ ở quê, ở Hàng Châu, địa chỉ đơn vị mình và đơn vị anh ấy. Dù tới chân trời góc bể nào cũng giữ liên lạc với mình nhé”.

Thời gian trôi qua thật nhanh, còn ba ngày nữa là đến ngày Tư Tồn khởi hành. Luru Xuân Hồng đảm nhận toàn bộ công việc chăm sóc Lý Thiệu Đường. Ba ngày cuối cùng này, Tư Tồn không cần tới bệnh viện, chỉ ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và chuẩn bị hành lý.

Mặc Trì, vẫn theo lệ thường, đi làm từ sáng sớm. Trước khi đi, anh không đóng cửa phòng ngủ, anh biết Tư Tồn phải quay lại phòng thu xếp hành lý. Chiếc vali trống rỗng được đặt lên giường. Tư Tồn mở tủ và nhìn vào đống quần áo đầy ắp: riêng áo bông, áo ni ngắn dài các loại cô đã có mấy chiếc, đồ thể thao đã bốn năm bộ, còn lại là vô số váy, áo sơ mi, áo len... Kể cũng lạ, mấy năm ở nhà họ Mặc, cô chưa từng mua cho mình một bộ đồ nào. Tất cả những món đồ này phần lớn đều là Mặc Trì mua cho cô, một phần nhỏ là Tịnh Nhiên từ Bắc Kinh gửi về tặng. Ánh mắt Tư Tồn đảo qua đảo lại trong núi quần áo, cuối cùng dừng lại trên một chiếc áo dạ đen.

Đây là chiếc áo đầu tiên Mặc Trì mua cho cô. Cô đã mặc bốn năm nay nhưng áo vẫn chỉnh tề, sạch sẽ như mới do được giữ gìn cẩn thận. Đó là chiếc áo tốt nhất mà từ bé đến lớn cô được mặc nên coi nó chẳng khác nào bảo bối, mãi mà không nỡ mặc. Về sau, tuy được Mặc Trì mua thêm cho rất nhiều quần áo nhưng đây vẫn là chiếc áo cô thích nhất.

Tư Tồn lấy chiếc áo ra vàướm lên người mình. Trên đường đi chỉ có một mình cô chăm sóc Lý Thiệu Đường, hành lý được mang theo vì thể cũng rất hạn chế. Cô quyết định vào ngày ra đi sẽ mặc chiếc áo này. Cô lần lượt mở từng ngăn kéo tủ: mấy thu âm, đồng hồ đeo tay, bút bi Parker, cao hoa tuyết, nước hoa, khăn tay, tất cả đều nằm gọn gàng trong đó. Đó đều là những món quà Mặc Trì tặng cô. Chưa bao giờ cô thay đổi thói quen tiết kiệm, giản dị của một cô gái nông thôn, cũng không có yêu cầu cao sang gì về vật chất. Tới tận lúc này, cô mới phát hiện, tất cả những gì các cô gái thời nay ao ước, Mặc Trì đều đã dành tặng hết cho mình.

Chiếc vali vẫn nằm đó trên giường, trống rỗng. Tư Tồn lại mở ngăn kéo tiếp theo, bên trong đầy ắp thư từ. Những lá thư được Mặc Trì dùng dây chun bó gọn thành mấy bó. Tư Tồn ôm chồng thư lên giường rồi tháo bỏ dây chun. Cô đếm từng lá thư, tổng cộng có tám trăm tám mươi lá. Tư Tồn cho toàn bộ “thư vào vali. Trước khi khóa lại, cô nhìn về phía đôi búp bê Nga với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ trên đầu giường. Mặc Trì từng nói, búp bê gái là Tư Tồn còn búp bê trai là anh. Tư Tồn cảm chú búp bê trai lên và cho vào vali. Cô phải mang “Mặc Trì” tới Mỹ và để “mình” ở lại bên cạnh anh.

Tư Tồn tự nhốt mình trong phòng Tịnh Nhiên, không ăn không uống, chỉ ngồi đan một đôi găng tay màu đen. Trời đã chuyển lạnh, đôi tay của Mặc Trì phải dùng để chống nạng, rất dễ bị cước. Năm ngoái, cô mới học được vài đường đan từ Luru Anh nên phải mất một tuần mới đan xong một đôi găng tay, mũi đan nghiêng nghiêng ngả ngả, thế mà lại được Mặc Trì coi như bảo bối.

Len thuần chất từ lông dê không chịu được ma sát, chỉ qua một mùa đông đã bị cây nạng gỗ làm thủng lỗ chỗ. Vậy mà Mặc Trì vẫn không nỡ vứt, anh giặt sạch sẽ rồi cất lại vào tủ. Khi mùa đông tới, anh lại mang găng tay ra đeo. Thấy thế, trong lòng Tư Tồn không khỏi cảm thấy bứt rứt. Vì mãi bận rộn chăm sóc Lý Thiệu Đường ở bệnh viện, cô chưa có thời gian vá lại cho anh. Bây giờ sắp đến lúc phải đi rồi, thế nào cô cũng phải đan cho anh một đôi mới

Hồi còn mang thai, cô đã âm thầm nhờ người mua giúp loại len lông dê thượng hảo hạng để đan tất, găng, mũ và khăn quàng cổ cho em bé. Cô vẫn chưa

biết đan áo len, chỉ biết đan mấy thứ nhỏ nhỏ đó, nhưng mỗi khi cầm que đan lên, đôi tay cô lại nhanh thoăn thoắt. Bây giờ, kỹ thuật đan đã thành thạo, đường đan vừa dày vừa khít, nhưng cô lại đan rất chậm, dường như muốn dồn cả tình yêu của mình vào trong đó. Tới lúc thu mũi kim cuối cùng, Tư Tồn bật khóc. Nước mắt cô rơi trên đôi găng tay màu đen và đọng lại ở đó, tỏa ra ánh sáng lấp lánh như những hạt pha lê.

Tư Tồn đưa đôi găng tay lên môi và hôn lên đó thật dài, thật sâu. Len lông dê khá thô mang lại cảm giác ram ráp, giống như đôi bàn tay của Mặc Trì vậy. Cô cảm thấy đôi chút an lòng. Mặc Trì diện mạo khôi ngô tuấn tú, đôi bàn tay thon dài song lại có phần thô ráp. Lòng bàn tay của anh do phải cầm nặng trong thời gian dài, sinh ra những vết chai, mu bàn tay còn có một vết sẹo mờ mờ. Hồi trước, cô lấy nước nóng ngâm tay cho anh, sau đó thoa thuốc, trị khỏi vết thương do sương giá, nhưng còn vết sẹo này vẫn sao xóa mờ. Hồi nhỏ, cô nghe người già trong thôn nói, nếu năm trước bị thương do sương giá, năm sau chỗ vết thương đó sẽ lại tái phát. Tư Tồn không khỏi lo lắng, găng tay cổ đan liệu có đủ dày, đủ ấm cho anh hay không?

Nghĩ đến đây, Tư Tồn chập hai sợi len làm một, sau đó đan tiếp một đôi dày hơn và ấm hơn. Động tác nhanh thoăn thoắt, chẳng mấy chốc cô đã đan xong đôi găng tay mới. Lúc này, cô mới phát hiện hai đầu ngón tay của mình đã bắt đầu xuất hiện bong nước. Khẽ chạm vào thì thấy đau nhói tới tận tim. Đêm đã khuya, khi nghe thấy tiếng Mặc Trì bước vào nhà, cô cầm đôi găng tay đi ra đến cửa, đứng tần ngần một lúc rồi lại quay vào trong.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng Tư Tồn ở lại nhà họ Mặc. Cả đêm qua không ngủ được, nên ngay từ sáng sớm, cô đã mang đôi găng tay tới đứng trước cửa phòng ngủ, nơi đã từng là thế giới riêng của cô và anh. Sầu rười rượi, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì. Tư Tồn gõ cửa ba hồi, rồi không đợi Mặc Trì lên tiếng, cô đã đẩy cửa đi vào.

Mặc Trì mặc một chiếc áo lông dê màu sữa bên ngoài một chiếc sơ mi trắng, đang ngồi bên bàn làm việc, nom vừa nho nhã lại vừa điềm tĩnh. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, ánh mắt mang một nỗi yêu thương khó nói thành lời. Tư Tồn lặng lẽ tới bên cạnh anh, không nói gì mà chỉ khẽ khàng ngồi lên chân anh. Trước đây, cô không dám ngồi như thế vì sợ bên chân phải duy nhất của anh không đủ sức chống đỡ, nhưng Mặc Trì luôn nói không sao đâu, bởi chỉ có như thế, anh mới cảm thấy cô hoàn toàn nằm trong lòng anh.

Bây giờ, Tư Tồn đã hoàn toàn nằm trong lòng Mặc Trì. Cơ thể anh hơi gồng lên nhưng sau đó liền nhanh chóng thả lỏng. Hai tay anh vòng qua eo cô, cô quay người lại ôm lấy cổ anh, vùi sâu mái đầu vào lòng anh. Chẳng mấy chốc, chiếc áo len của Mặc Trì đã ướt đầm cả một mảng lớn. Tư Tồn khóc nức nức không thành lời, đôi bờ vai hao gầy của cô không ngừng run lên. Mặc Trì vỗ nhẹ lên vai cô, giống như đang dỗ dành một đứa bé.

Tư Tồn nhất định không chịu ngẩng đầu lên, Mặc Trì đành phải nhẹ nhàng đỡ cô dậy. Đôi mắt cô đỏ hoe, hai hàng lệ chảy dài trên má. Mặc Trì nâng niu khuôn mặt cô, nhẹ nhẹ hôn lên những giọt nước mắt. Trái tim Tư Tồn như có dòng điện chạy qua. Cô thấy lòng mình xôn xao, đôi má khẽ ửng hồng.

“Em đừng khóc nữa”, Mặc Trì dịu dàng nói.

Tư Tồn khẽ gật đầu, rồi lại rúc vào lòng anh, áp tai mình vào lồng ngực anh. Hôm đó, Mặc Trì không đi làm. Hai người cứ ôm nhau như thế từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, chẳng nói chẳng rằng, cũng không cử động. Tối khi mặt trời xuống núi nỗi sợ hãi cũng choán hết tâm trí họ. Họ chỉ hận một nỗi không thể ngăn mặt trời dừng lại. Tại sao thời gian không thể ngưng đọng ở khoảnh khắc này? Như vậy, họ sẽ chẳng bao giờ phải rời xa nhau.

Màn đêm cuối cùng cũng lạnh lùng buông xuống. Buổi tối, Tư Tồn không thể ở lại nhà họ Mặc vì còn phải giúp Lý Thiệu Đường thu xếp hành lý. Cô giúp việc bưng com tới lên phòng nhưng cả Mặc Trì lẫn Tư Tồn đều chẳng thiết gì ăn uống.

Mặc Trì đột nhiên nói: “Em có nhớ lần đầu tiên chúng mình gặp nhau, em đã bị anh dọa cho phát khóc không?”

Tư Tồn bỗng phì cười: “Hồi ấy anh thật sự rất đáng sợ, cứ dài mặt ra, giống như người ta nợ tiền anh vậy”.

“Là anh nợ em tiền thì có, đã đưa những năm trăm đồng rồi mà em vẫn không chịu đi, còn không thèm đếm nữa chứ.”, Mặc Trì nói.

“Hồi đó anh không đi làm mà lấy đâu ra nhiều tiền thế?”, Tư Tồn nhướn mày lên hỏi.

“Đó là tiền mẹ cho anh. Mẹ bảo em là con gái, lần đầu tiên đến nơi xa lạ thật không dễ dàng gì nên không thể để em phải thiệt thòi. Nhưng lúc đó anh lại dùng tiền mua chuộc em để em rời đi”.

“Không ngờ, em không bị tiền mua chuộc mà lại bị cả một phòng sách mua chuộc”, Tư Tồn nói.

Một lúc sau, Tư Tồn lại hỏi: “Anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Mặc Trì nghĩ một lúc, hai mắt anh khẽ hấp háy: “Anh quên rồi”.

Tư Tồn làm ra vẻ định đánh anh: “Sao anh lại quên được. Anh nhớ kĩ lại xem nào!” Ngày mai cô phải đi rồi, bây giờ cô nhất định phải biết vào thời khắc nào cô đã khiến anh rung động. Sau này tới Mỹ rồi, cô sẽ từ từ hỏi tường lại giây phút đã thay đổi cả cuộc đời cô.

Mặc Trì lắc đầu nói: “Anh thật sự nhớ không nổi. Lúc ấy anh chỉ muốn mau đuổi em đi, làm gì có tâm trí yêu em chứ?”

Tư Tồn bĩu môi. Lại đến lượt Mặc Trì hỏi: “Thế em bắt đầu thích anh từ khi nào?”

“Em cũng quên rồi, lúc đó em chỉ thấy sợ anh thôi. Thế nhưng thư ký Lưu bảo, em chắc chắn sẽ thích anh, Tịnh Nhiên cũng nói y như vậy”.

Mặc Trì im lặng. Tư Tồn hỏi: “Anh giận em đấy à?”

Mặc Trì lắc đầu: “Không, anh chỉ biết chúng ta đã yêu thương nhau. Trước đây là thế, bây giờ cũng thế”.

Tư Tồn không muốn tiếp tục kìm nén nữa, cô sà hẳn vào lòng anh: “Mặc Trì, em không muốn đi. Em không nỡ rời xa anh”.

Mặc Trì ôm lấy cô, điên cuồng hôn lên môi cô. Tư Tồn thấy một vị vừa chát vừa đắng.

Rất lâu sau đó Mặc Trì mới buông cô ra và khuyên cô nên ăn một chút gì đó.

Tư Tồn lắc đầu: “Em không muốn ăn”.

“Sang Mỹ rồi, em sẽ không có cơ hội ăn những món Trung Hoa nữa đâu”.

Câu nói này của anh quả nhiên có tác dụng. Còn nhớ, anh đã từng đưa Tư Tồn đến dùng bữa ở hai nhà hàng Tây hiếm hoi trong thành phố là Hồng Phòng Tử và Nhất Phẩm Các. Thị trưởng Mặc nói, đồ ăn ở hai nhà hàng đó rất đúng chất Tây, hương vị rất giống hồi ông du học ở Liên Xô. Tư Tồn lại không thích đồ Tây, cả bữa ăn cô chỉ gặm mỗi bánh mì, còn bít tết thì không chịu động tới. Sang Mỹ rồi, không được ăn cơm Trung Hoa nữa thì cô biết phải làm sao?

Bữa tối hôm đó có cháo, rau xào và bánh bao. Tư Tồn bôi một chút tương ớt lên bánh bao khiến bánh thơm ngọt hơn vài phần. Tư Tồn có ý kiến: “Em muốn nhờ cô giúp việc làm cho em một ít tương thịt bò và tương ớt để mang đi. Lúc nào nhớ nhà thì em sẽ ăn một chút”.

Mặc Trì nhanh chóng xuống tầng tìm cô giúp việc, rồi quay lại: “Cô đã bắt đầu làm rồi nhưng sẽ hơi tốn thời gian một chút. Một lúc nữa ăn xong, anh sẽ đưa em về bệnh viện. Sáng mai anh sẽ tiễn em ra sân bay, tiện thể mang nước tương cho em”.

Tư Tồn gật đầu rồi chần chừ hỏi anh: “Mặc Trì, anh có trách em không giữ lời thề của chúng mình không?”

Mặc Trì lặng người đi một lúc, anh không ngờ cô sẽ hỏi câu đó. Anh khẽ lắc đầu: “Em đâu có phá bỏ lời thề. Chúng mình sẽ ở bên nhau cả đời”, Mặc Trì áp tay cô lên ngực trái của mình: “Cả đời này, ở trong tim”.

Tư Tồn kiên định lặp lại: “Cả đời này, ở trong tim”.

Trời đã khuya, Mặc Trì đưa Tư Tồn tới bệnh viện. Trên con đường vừa tối vừa dài, hai người cùng nhau bước đi, nhưng chỉ có một mình Mặc Trì quay về.

Sáng sớm hôm sau, Tư Tồn đẩy Lý Thiệu Đường ngồi trên xe lăn, đứng trước cổng kiểm tra an toàn ở sân bay nhưng mãi mà không chịu đi tiếp. Mặc Trì nói sẽ tới tiễn cô, cô nhất định phải đợi anh. Thế nhưng, tới thời khắc cuối cùng, Mặc Trì vẫn không đến. Loa phát thanh của phòng chờ sân bay phát hết lần này tới lần khác: “Chuyến bay XXX tới Bắc Kinh chuẩn bị cất cánh, mong quý khách tranh thủ thời gian tới làm thủ tục lên máy bay”. Người của chính quyền thành phố thúc giục Tư Tồn: “Mau đi thôi, đến Bắc Kinh còn phải đợi máy bay nữa”.

Tư Tồn quay đầu nhìn lại lần cuối cùng nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mặc Trì đâu. Cô liền đẩy xe lăn đi vào cổng kiểm tra an toàn.

Mặc Trì không thể tới sân bay tiễn Tư Tồn, bởi đêm hôm đó, phổi của anh đột ngột lên cơn đau. Anh tỉnh dậy lúc nửa đêm, thấy lồng ngực của mình như bị một khối đá nặng đè lên, gần như không thở được nữa. Trước đây, đã có vài lần anh đột nhiên bị sốt cao giữa đêm nhưng lần nào Tư Tồn cũng phát hiện ra. Cô thức dậy đo nhiệt độ rồi cho anh uống thuốc và truyền nước.

Tình hình lần này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, song Mặc Trì không hề luống cuống hay sợ hãi. Theo thói quen anh đưa tay lần sang bên cạnh. Nơi ấy vốn là chỗ của Tư Tồn, thế mà bây giờ chỉ là một khoảng trống lạnh lẽo. Trái tim Mặc Trì bỗng trĩu xuống. Tư Tồn của anh ngày mai đã đi Mỹ rồi.

Hơi thở của anh mỗi lúc một khó khăn, giống như đang bị ai đó chẹn ngang cổ họng. Anh muốn gọi người đến nhưng lại phát hiện ra mình không thể cất lời, giống như đang nằm mơ hay bị bóng đè vậy. Song nỗi đau nhói truyền đến từ lồng ngực lại nhắc nhở anh rằng, đây không phải là một giấc mơ. Màn đêm tối đen, Mặc Trì trầm nghĩ, lẽ nào thật sự anh phải chết sao? Nhịp tim anh đang đập dồn dập như chiếc đồng hồ vừa được lên giây cốt vậy. Anh không thể chết được. Đợi tới khi trời sáng, sự an phải đến sân bay tiễn Tư Tồn nữa. Bàn tay khát khao sống thôi thúc anh vận hết sức lực về một phía thành giường nhưng cả người lẫn chân lại rơi bịch xuống đất làm bật lên một tiếng động lớn.

Trần Ái Hoa nghe thấy tiếng động từ phòng Mặc Trì vang tới, liền vội vã chạy đến thì đã thấy anh nằm co tròn trên nền đất, sắc mặt tím tái, gần như đã rơi vào hôn mê. Bà vừa khóc vừa kêu Thị trưởng Mặc gọi xe cứu thương đến. Mặc Trì phải đeo mặt nạ dưỡng khí và được đưa tới bệnh viện ngay trong đêm. Trước thời khắc vào Phòng Cấp cứu, giống như có kì tích xảy ra, anh mở choàng mắt, đúng lúc nghe thấy tiếng Trần Ái Hoa đang khóc: “Mau gọi Tư Tồn tới đây, con bé ở tầng trên cùng”.

Không biết Mặc Trì lấy đâu ra sức lực, anh đột nhiên tháo mặt nạ ra và lên tiếng ngăn cản: “Mẹ... mẹ... đừng tìm Tư... Tồn...”

Trần Ái Hoa bắt lực nhìn đứa con trai duy nhất đang nằm đó và cố gắng hít lấy hơi thở. Anh nói đứt quãng: “Mẹ hãy để cô ấy ngủ ngon một giấc... Trời sáng nhớ gọi con dậy, con phải đi tiễn cô ấy”. Nói xong, anh tiếp tục rơi vào hôn mê. Y tá vội vàng đeo lại mặt nạ dưỡng khí cho anh và đẩy anh vào Phòng Cấp cứu.

Trong đêm, Mặc Trì trải qua một giấc mơ dài. Giấc mơ đó diễn lại toàn bộ câu chuyện tình yêu giữa anh và Tư Tồn. Anh đã làm cô bị tổn thương, khiến cô phải bỏ nhà ra đi, một mình tới núi Lư. Anh vừa đau khổ vừa hối hận, không màng tất cả, chạy tới núi Lư tìm cô. Anh chống nạng, chèo đèo lội suối tới núi Lư. Núi cao vô cùng, đường thì cheo leo, khó khăn lắm anh mới lên đến đỉnh núi. Anh mệt mỏi nhưng không dám nghỉ ngơi vì chỉ sợ sẽ để mất Tư Tồn. Không biết bao lâu sau, cuối cùng anh đã tìm thấy cô. Anh mừng rỡ, vội vàng lao đến thật nhanh. Tư Tồn cũng chạy ào về phía anh. Anh ôm chặt cô vào lòng, sự ấm áp dịu dàng mang lại cho anh cảm giác an tâm vô bờ. Hết lần này đến lần khác, anh đã may mắn không đánh mất cô.

Một con khác lại tới. Trong cơn mơ ấy, Mặc Trì thấy hình như mình bị bệnh, toàn thân không còn chút sức lực, đến hít thở cũng khó khăn. Từ Tồn ở bên cạnh an ủi anh: “Anh cứ yên tâm ngủ ngon, đợi anh tỉnh dậy, chúng mình sẽ đi ngắm mặt trời mọc và ước nguyện dưới ánh bình minh”. Mặc Trì không dám ngủ, chỉ sợ rằng khi tỉnh dậy sẽ không thấy cô đâu. Từ Tồn nói: “Anh yên tâm ngủ đi, em đã hứa với đồng chí Lưu Xuân Hồng thì cả đời này sẽ không rời xa anh”. Nghe thấy thế, anh yên lòng chìm vào giấc ngủ. Tối lúc anh tỉnh dậy, những tia nắng của buổi sớm mai đã len lỏi vào phòng, song ngồi bên cạnh anh lúc này là Trần Ái Hoa và Thị trưởng Mặc chứ chẳng thấy bóng dáng Từ Tồn đâu cả.

Mặc Trì muốn nói gì đó, rồi ngay lập tức nhận ra họng mình không thể phát ra tiếng. Anh hốt hoảng, ra sức giằng co, nhưng dường như tay anh đang bị một thứ gì đó chặn lại, hoàn toàn không còn sức lực. Trần Ái Hoa vội vàng ấn anh xuống, hai mắt đỏ hoe: “Con ngoan, đừng động dậy. Con muốn gì hãy nói cho mẹ nghe”.

Mặc Trì cố hết sức nói ra hai chữ: “Từ Tồn...”

Đôi mắt Trần Ái Hoa không giấu được nỗi xót xa, bà quay đầu đi chỗ khác.

Mặc Trì muốn đứng dậy, anh đã hứa sẽ tới sân bay tiễn cô. Anh hốt hoảng tự động rút ống truyền ra khỏi tay và tháo bỏ mặt nạ dưỡng khí. Anh thở gấp gấp, cố gắng nhắc người dậy, giọng nói ngắt quãng: “Con... phải tiễn cô ấy”.

Trần Ái Hoa kinh ngạc, vội vã ngăn anh lại. Mặc Trì cố giằng co: “Nếu chậm chân... sẽ không kịp mất!”

Trần Ái Hoa rơi nước mắt: “Con hôn mê đã ba ngày nay. Từ Tồn đến New York từ lâu rồi”.

Giờ đây, trong đôi mắt Mặc Trì chỉ còn sự trống rỗng. Anh vui đầu vào gối, toàn thân hồ như đã bị rút đi toàn bộ sinh khí. Tất cả đều đã muộn rồi. Không đợi được anh tới, không biết Từ Tồn sẽ buồn tới nhường nào?

Trần Ái Hoa ấn chuông gọi bác sĩ và y tá tới. Y tá lại truyền nước và đeo mặt nạ dưỡng khí cho anh. Mặc Trì khẽ nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ. Ngoài kia bầu trời xanh ngắt như vừa được gột rửa sạch sẽ, không một gợn mây, hoàn toàn trống trải, giống như trái tim anh bây giờ vậy. Mặc Trì nhắm chặt mắt. Trần Ái Hoa tưởng anh đã ngủ, liền rời khỏi phòng bệnh tới tìm bác sĩ. Mặc Trì chậm chậm áp tay lên lồng ngực trái, nơi đó vẫn còn vương lại chút hơi ấm của Từ Tồn, vẫn còn văng vẳng tiếng nói nhỏ nhẹ mà kiên định của cô: “Cả đời này, ở trong tim”.

Tất cả những điều tồi tệ nhất sẽ trôi qua, sau đó đều là chuyện tốt. Câu nói ấy phần nào cũng đúng với tình hình của nhà họ Mặc. Trước Tết, Tịnh Nhiên đã tốt nghiệp đại học và được điều về làm phóng viên của Nhật báo Kinh tế ở Bắc Kinh, còn Tạ Tư Dương được phân vào Sở Nghiên cứu Kinh tế. Vào dịp Tết Nguyên Đán, cô dẫn Tạ Tư Dương về nhà chúc Tết, lúc đó cô mới biết Từ Tồn đã ra đi. Cô khóc lóc một hồi lâu, Mặc Trì liền an ủi: “Cô ấy ra đi để tận đạo hiếu, sau này nhất định sẽ quay về”. Tạ Tư Dương cũng an ủi bạn gái. Trần Ái Hoa và Thị trưởng Mặc đều hài lòng về cậu con rể tương lai này.

Sau Tết, Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương đến ra mắt cơ quan mới. Hai người cùng về Bắc Kinh và bắt đầu xây dựng cuộc sống mới của họ.

Không lâu sau, lại có tin vui báo về, Thị trưởng Mặc được điều sang tỉnh khác làm Phó chủ tịch tỉnh, đồng nghĩa với việc ông đã được thăng chức. Trần Ái Hoa cũng được giữ chức Phó Chủ tịch Hội liên hiệp Phụ nữ tỉnh. Phòng Dân chính tỉnh đã ra quyết định tiếp nhận Mặc Trì. Anh vẫn là thành viên của Ban nhưng đã có môi trường phát triển rộng hơn. Cả gia đình Thị trưởng Mặc gấp rút chuyển nhà. Những vật dụng mang theo chỉ bao gồm chút quần áo tùy thân và sách trong thư phòng. Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa đều không phải là người của thành phố X. Họ tới đây vì công việc và rời đi cũng vì công việc. Đối với những người cả đời đi theo Cách mạng như họ thì đây là điều cực kỳ hiển nhiên. Thành phố X là quê hương thứ hai của Mặc Trì. Anh đến đây từ năm mười tuổi và đã trải qua những thời khắc đẹp đẽ, cũng như những giây phút bi thảm nhất ở nơi đây. Quan trọng hơn cả, ở nơi đây, anh đã tìm thấy một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Không giống như ba mẹ mình, anh dành tình cảm đặc biệt cho thành phố này. Căn nhà mà gia đình họ Mặc đang ở cùng toàn bộ vật dụng trong nhà đều là tài sản quốc gia. Thị trưởng Mặc được thăng chức chuyển tới nơi khác, đương nhiên căn nhà phải giao lại cho Nhà nước quản lý.

Mặc Trì đóng gói lại toàn bộ sách vở. Thư phòng vốn rộng lớn bỗng nhiên trống không. Anh nhớ lại đêm mưa gió năm nào, Từ Tồn giống như một chú cún con bị thương trốn vào góc thư phòng, tay ôm lấy một cuốn sách và không ngừng run rẩy. Đây cũng là nhà của Từ Tồn, nếu sau này cô ấy quay lại, chắc sẽ không thể tìm về nhà được nữa.

Vào buổi tối trước ngày khởi hành, Mặc Trì tới gõ cửa phòng ba mẹ. Vợ chồng Thị trưởng Mặc đang bận rộn thu dọn đồ đạc. Mặc Trì chổng nạng bước vào, đi tới trước mặt ba mẹ và nói: “Ba, mẹ, con không muốn tới làm ở Phòng Dân chính tỉnh”.

“Cả nhà mình đều chuyển đi, con định một mình ở lại đây sao?”, Trần Ái Hoa kinh ngạc hỏi.

“Con sẽ không ở lại đây. Con đã gửi đơn từ chức tới Cạc Dân chính”, Mặc Trì bình tĩnh đáp.

“Từ chức ư? Con định đi đâu?”, Thị trưởng Mặc cũng không khỏi kinh ngạc. Ông công tác ở cơ quan đã hai mươi năm ròng nhưng lần đầu tiên mới nghe đến hai chữ “từ chức”.

“Con đi Thẩm Quyến”, Mặc Trì trả lời ngắn gọn.

Cả Thị trưởng Mặc và Trần Ái Hoa đều hoảng hốt. Trần Ái Hoa lỡ tay làm rơi bình hoa nhưng cũng không bận tâm thu dọn: “Con đi Thẩm Quyến để làm gì chứ?”

“Lần trước, sau chuyến khảo sát ở Thẩm Quyến về, không phải ba đã nói, nơi đó là lá cờ đầu của cải cách mở cửa, là miền đất hứa dành cho thanh niên

sao? Con cũng muốn đi tìm kiếm miền đất hứa của mình”.

Trần Ái Hoa cướp lời anh: “Con đừng có làm loạn. Thẩm Quyến còn chưa được xây dựng xong, nơi nơi đều là công trường, con đến đó làm gì?”

Mặc Trì không để ý tới những gì mẹ nói, anh phản bác: “Người khác có thể đi, sao con không thể? Con muốn đi xây dựng đặc khu mới”. Anh đứng đả một nên dựa vào cây nạng để đôi tư thế, cái chân duy nhất nhẹ nhệ dịch chuyển.

Trần Ái Hoa cảm thấy khó chịu với bộ dạng vừa tàn tật vừa ương ngạnh của con trai. Bà vừa đau lòng, vừa bức bối nói: “Người ta đều khỏe mạnh tráng kiện, còn con chỉ là một đứa trẻ tàn tật...” “Con đã quyết định rồi. Vé tàu đi Thẩm Quyến con cũng đã mua. Con sẽ rời đi muộn hơn ba mẹ một ngày”, Mặc Trì ngắt lời mẹ.

“Mẹ biết con không quên được Tư Tồn.”, Trần Ái Hoa nói: “Nhưng từ khi con bé đến Mỹ một lá thư cũng không viết về. Việc gì con phải hành hạ bản thân như thế? Đi tới nơi xa xôi đó, thân cô thế cô... Con người ta vẫn cần nhìn về tương lai, cô bạn họ Giang của Tịnh Nhiên...”

“Mẹ! Đừng nói nữa!”, Mặc Trì kích động ngắt lời Trần Ái Hoa. Anh chưa bao giờ nói với mẹ bằng giọng điệu đó. Cố gắng trấn tĩnh lại, anh nói tiếp: “Cô ấy không phải hạng người đó”.

Đau dài không bằng đau ngắn, Trần Ái Hoa tàn nhẫn nói: “Tư Tồn sẽ không quay lại đâu. Con cần bắt đầu cuộc sống mới”.

Thị trường Mặc ra hiệu cho Trần Ái Hoa dừng lại. Ông dùng lí lẽ nói với Mặc Trì: “Thẩm Quyến thật sự là vùng đất có hi vọng, nhưng cũng là nơi vô cùng tàn khốc. Ở đó, người ta không nói là “làm việc” mà gọi là “làm thuê”. Ngày ngày công nhân phải làm thêm giờ, họ còn không có gì bảo đảm”.

“Con không sợ”, Mặc Trì ương bướng nói.

“Nếu muốn làm trong các ngành kĩ thuật thì đều phải là thợ có kinh nghiệm, ngoài ra Nhà nước còn hoan nghênh sinh viên mới tốt nghiệp tới xây dựng đặc khu mới. Nhưng sức khỏe con không tốt, con lại mới chỉ học tới cấp hai...”, Thị trường Mặc tiếp tục phân tích.

“Con biết”, Mặc Trì đáp cụt lùn.

Thị trường Mặc đành bắt lặc: “Ai dà...”

Không đợi ba nói tiếp, Mặc Trì nói chắc như đinh đóng cột: “Ba mẹ, con đã quyết định rồi!”

Trần Ái Hoa lại sốt sắng, Thị trường Mặc đưa mắt ngăn bà lại, rồi quay người mở ngăn kéo lấy ra ba cuốn sổ tiết kiệm đưa cho Mặc Trì: “Ba và mẹ con không tích lũy được nhiều, tất cả chỉ có bấy nhiêu. Nếu con muốn đi thì hãy mang theo số tiền này”.

Mặc Trì đẩy ba cuốn sổ tiết kiệm về phía ba, lớn tiếng nói: “Ba! Ba có còn coi con là người nhà họ Mặc không? Con trai nhà họ Mặc phải dùng đến tiền tích lũy của ba mẹ mới có thể phiêu bạt sao?”

Thị trường Mặc và Trần Ái Hoa cùng nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Thị trường Mặc mới thở dài: “Thôi, tất cả tùy con vậy”.

Hai ngày sau, Mặc Trì tiễn ba mẹ ra bến tàu. Sau hôm đó, anh đeo một chiếc ba lô gọn nhẹ, tay chống nạng và bước lên chuyến tàu tới Thẩm Quyến.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Thẩm Quyến, con đường làm giàu

Đến tận mùa xuân năm 1987, lão Mạch - ông chủ của cửa hàng băng hình ở con phố Đông Môn khu La Hồ, Thẩm Quyến vẫn thường kể với người khác về Mặc “thọt” - người bạn khởi nghiệp cùng với mình. Hồi đó, ông muốn sửa sang lại cửa hàng nhỏ ven đường của mình để chuẩn bị bán băng hình, chủ yếu là bán buôn bán lẻ băng ghi âm các ca khúc thịnh hành thời đó.

Khác với nhiều người ngoại tỉnh tới Thẩm Quyến để tìm chân trời mới, lão Mạch là người Thẩm Quyến chính gốc. Lão được sinh ra, lớn lên, đi học và trưởng thành đều ở trên con phố này. Vợ lão mang thai, về sau xét nghiệm ra đứa trẻ mắc dị tật bẩm sinh thì lúc đó cái thai đã được hơn sáu tháng, nếu phá thai sẽ rất nguy hiểm tới tính mạng người mẹ. Bác sĩ nói hãy thử mạo hiểm một lần, đánh cược với ông trời sinh đứa trẻ ra, biết đâu cả hai mẹ con được bình an. Cuối cùng, đứa trẻ cũng chào đời, nhưng vợ lão thì từ đó bị bệnh liệt giường. Lão Mạch cũng coi như đó là cái số của lão, đành dựa vào cửa hàng nhỏ này mưu sinh cho qua ngày đoạn tháng. Trong cuộc đời này, gia đình nào mà không có chuyện phiền lòng, nhưng người ta vẫn sống cả đấy thôi.

Thế nhưng chỉ sau một đêm, thôn chài nhỏ bé này bỗng dưng trở thành “trận tuyến” đầu tiên của công cuộc cải cách mở cửa toàn quốc, huyện Bảo An bỗng trở thành thành phố Thẩm Quyến. Những người đào vàng từ khắp cả nước đua nhau tới đây như nước triều dâng. Nơi nơi ngổn ngang gạch gỗ,

Thôn chài nhỏ bé biến thành công trường xây dựng khổng lồ. Người dân địa phương thi nhau sửa sang lại cửa nhà, không phải để tự kinh doanh mà cho người ngoại tỉnh tới thuê. Trước đây, chỉ chạy sang Hồng Kông mới kiếm được nhiều tiền, nhưng bây giờ hình như ở Thẩm Quyển này đâu đâu cũng có vàng, chỉ cần khom lưng là dễ dàng nhặt được.

Nhà cửa của lão Mạch đã sẵn, chỉ tiếc là sức khỏe của vợ lão không tốt nên lão không muốn cho quá nhiều người ngoại tỉnh đến thuê. Lão Mạch bèn nảy ra sáng kiến mở một cửa hàng nhỏ nhỏ. Lão muốn mở một cửa hàng băng hình, vừa có thể kiếm tiền ngay trước cửa nhà, vừa có thời gian chăm sóc vợ con. Hơn một năm trôi qua, việc làm ăn ngày càng phát đạt, lão cần một trợ lý giúp lão coi sóc cửa hàng. Thông báo tìm người đã treo được ba ngày mà chẳng ai ngó ngàng tới. Những người trẻ tuổi thường chỉ thích tới công trường hoặc công xưởng làm thuê, tuy vất vả nhưng kiếm được nhiều tiền. Đến ngày thứ tư, một chàng trai họ Mặc - mà từ ấy ông gọi là Mặc “thọt” tìm tới cửa hàng ông.

Lão Mạch ban đầu còn tưởng anh là du khách, bởi anh nom thân hình cao ráo, dáng vẻ thư sinh, nho nhã, làn da hơi rám nắng như thể vừa bị ánh mặt trời chói chang của phương Nam thiêu đốt. Lão không ngờ anh lại chỉ vào tờ thông báo và hỏi: “Ông chủ, ở đây có cần tìm thêm người nữa không?”

Lão Mạch nhìn đi nhìn lại cũng không thấy anh ta giống người bán băng, liền hỏi lại: “Anh biết trông cửa hàng không?”

Anh cười nhạt nói: “Năm 1978 tôi đã từng đi bán băng nhạc Đặng Lệ Quân”.

Lão Mạch nghe giọng, đoán anh cũng là người từng trải. Đằng nào cửa hàng của lão cũng đang cần người nên liền giữ anh lại. Lão bao toàn bộ chỗ ăn ở, nhưng tiền lương rất thấp và phải thử việc trong ba ngày. Ngay ngày đầu tiên, lão đã phát hiện ra chàng trai trẻ này có thiên phú kinh doanh, làm việc lanh lợi, đầu óc minh mẫn, tính toán tỉ mỉ. Khiếm khuyết duy nhất là chân trái của anh ta không được linh hoạt lắm, mỗi lần khiêng thùng hàng đều nghiêng nghiêng ngả ngả, khiến người ta nom nớp lo sợ cả người lẫn hàng ngả sẽ lăn ra đất. Thế nhưng, anh chưa bao giờ làm rơi thùng hàng, một chiếc băng cũng chưa từng bán sót. Lão Mạch thoát tiên cho rằng chân anh bị trẹo, không bao lâu sau sẽ khỏi. Tối tận khi phát tháng lương đầu tiên cho người thanh niên tên Mặc Trì này, khi lão vô tình hỏi tại sao chân anh mãi không khỏi thì mới nhận được câu trả lời đại khái rằng: “Lúc nhỏ, chân có vấn đề, sẽ không bao giờ lành lại được”. Lão Mạch không khỏi cảm thấy tiếc thay cho một cậu thanh niên tương mạo đường đường thế kia.

Từ đó, lão Mạch không thể rời xa chàng trợ thủ đắc lực này. Vợ lão quanh năm ốm đau nằm trên giường, con trai nhỏ mới vào lớp Một, việc gì cũng đến tay lão lo liệu. Không chỉ giúp lão Mạch quản lý cửa hàng đâu ra đấy, mà nhân phẩm của Mặc Trì cũng khiến lão vô cùng yên tâm. Không lâu sau, đến những việc như nhập hàng, thu nợ lão cũng giao hết cho Mặc Trì xử lý.

Buổi sáng, Mặc Trì cầm “tờ giấy thông hành đặc biệt” tới phố Trung Anh chuyên bán buôn băng hình. Buổi tối, đám thanh niên làm thuê gần đó thích tới cửa hàng ngắm nghía, Mặc Trì vẫn mở cửa và giới thiệu cho họ những ca khúc thịnh hành nhất thời đó. Ai ai cũng hài lòng về anh. Cuối cùng, lão Mạch cũng được rảnh rang thật sự. Sáng sớm, sau khi làm bữa sáng phục vụ vợ xong, lão lại đưa con tới trường. Chiều tối, lão lại đến trường đón nó về, tiệm đường mua thức ăn nấu bữa tối. Việc làm ăn của cửa hàng không những không bị ảnh hưởng mà còn mỗi ngày một phát đạt. Hồi đó, ở phố Đông Môn, người ta có thói quen dựa vào đặc điểm của người khác để đặt biệt hiệu. Tỉ như, lão Mạch béo khỏe thì người ta gọi là “Mạch béo”, cậu giúp việc ở cửa tiệm bên cạnh là người Sơn Đông nên được gọi là “Tiểu Sơn Đông”. Còn Mặc Trì bị thọt chân, thế là cái tên “Mặc thọt” dần dần được lan truyền rộng rãi.

Trước đây, lão Mạch không được ăn học, ông cũng cho rằng, tuy phần lớn biệt danh không lấy gì làm hay ho nhưng lúc gọi cũng cảm thấy rất thân mật, thế là cũng hùa theo người khác, gọi Mặc Trì là Mặc “thọt”.

Từ khi tới đây, ánh mắt Mặc Trì chưa bao giờ để lộ tâm trạng. Ông chủ dặn gì anh đều toàn tâm toàn ý làm theo. Anh trầm tĩnh, ít nói, điềm nhiên như không, nên chẳng ai hay biết rằng người thanh niên luôn mang nụ cười nhàn nhạt trên môi ấy lại chất chứa trong lòng mình bao nỗi đau khổ, cũng chẳng ai hay biết anh đang nghĩ ngợi điều gì.

Lão Mạch phát hiện, Mặc Trì không giống như những người giúp việc ở các cửa hàng xung quanh. Đám ấy thường thích tùm năm tùm bảy, uống rượu và tán gái. Tất cả những hoạt động đó Mặc Trì đều không tham gia. Sau khi đóng cửa hàng, anh thường đi dạo loanh quanh gần đó, có lúc rất muộn mới quay về “kí túc” (thật ra là gác hai nhà lão Mạch).

Vào giữa mùa hè, mưa bão liên tiếp, cái chân đau của Mặc Trì càng giờ chứng. Lúc di chuyển lên gác, chân anh tê cứng lại, gần như không thể cử động được, phải bám vào tay vịn mới có thể lên được. Anh còn bị nhiễm phong hàn, ho hắng suốt ngày đêm. Vốn cho rằng, phong hàn cảm mạo chỉ là chuyện vặt vãnh với cánh đàn ông, lão Mạch cũng không mấy để tâm đến. Nhưng người vợ bị bệnh liệt giường của lão lại nhắc nhở: “Em thấy cậu giúp việc mới ho hắng mấy ngày nay mãi không khỏi. Một thân một mình ra ngoài kiếm sống không dễ dàng gì. Anh hãy mua cho cậu ấy ít thuốc”. Ra ngoài lão Mạch là ông chủ, còn trong nhà lại rất nghe lời vợ. Lão liền tới hiệu thuốc mua mấy vỉ thuốc thương hàn rồi mang lên gác cho Mặc Trì.

Vừa lên tới nơi, lão đã cảm thấy xót ruột. Căn gác nhỏ vừa chật chội lại ư ảm. Mặc Trì đang nằm nghiêng, dựa đầu vào thành giường, vừa ho khan vừa đọc sách. Chiếc giường đơn nhỏ bé bên trên chất không biết bao nhiêu là sách. Mặc Trì nằm lọt thỏm giữa những chồng sách cao ngất, trông càng đáng thương. Bát mì nơi đầu giường chỉ mới được động tới chừng một hai thìa. Sau khi nhìn kỹ một hồi, lão bỗng hoảng hồn. Một chiếc chân giả vừa dài vừa thẳng được đặt ngay trước giường, còn một bên tay của Mặc Trì vô thức đặt lên vị trí vốn phải là cái chân trái ấy.

Thấy lão Mạch đi tới, Mặc Trì vội nhồm dậy chào hỏi. Thấy ông chủ đứng ngăn người ở đó, Mặc Trì mới chợt nhớ ra mình đã gờ một bên chân giả xuống. Mặt anh trắng bệch ra, thần thờ một lúc lâu anh mới lên tiếng: “Xin lỗi... ông chủ”.

Lão Mạch hoàn toàn hiểu ra sự việc, trách chân trái của anh ta lúc nào cũng run rẩy, hóa ra đó là chân giả. Bảo sao anh ta không đến công trường hay công xưởng tìm việc.

Khuôn mặt Mặc Trì lộ vẻ ái ngại, song dần dần lại chuyển sang thần nhiên. Anh nói: “Từ nhỏ tôi đã như thế này, nhưng khi đeo chân giả vào cũng không thua kém gì người bình thường, chắc chắn sẽ không để ảnh hưởng tới công việc đâu”.

Gia đình vô'n không cao sang gì, lão Mạch cũng đặc biệt có thể thông cảm cho hoàn cảnh của người khác. Lão vội nói: “Tôi biết, nhưng chân như thế mà ở trên gác thì vất vả cho cậu quá. Từ ngày mai, cậu cứ xuống nhà dưới, ở chung với Đông Tử”. Đông Tử là con trai của lão Mạch, năm nay lên bảy tuổi.

“Không cần đâu. Tôi ở đây rất tiện”, Mặc Trì vội nói.

“Cậu không cần phải khách khí với tôi”, lão rộng rãi trả lời.

“Ông chủ cũng không cần khách khí với tôi, chuyện lên xuống tầng với tôi dễ dàng lắm”. Mặc Trì chậm rãi nói, ánh mắt hiện ra vẻ cương quyết không thể lay chuyển. Thấy không thể thuyết phục được anh, lão Mạch đành phải bỏ ý định đó. Lão hiếu kì với cuốn sách Mặc Trì đang đọc, bên trong đặc kín những chữ là chữ như một bầy kiến. Lão mở bìa sách ra rồi đọc: “Anh ngữ đại học, giáo trình của trường Phát thanh Truyền thông”.

“Cậu đang học đại học à?”, lão kinh ngạc hỏi. Người ta đến Thẩm Quyển để kiếm tiền còn chàng trai trẻ này lại đến đây để học đại học.

Mặc Trì khẽ gật đầu. Chính vào giây phút đó, lão đã cảm nhận được rằng, cậu thanh niên này không phải người tầm thường. Lão cũng mơ hồ hiểu ra, cửa hiệu băng hình bé nhỏ của mình không thể trở thành nơi dừng chân dài lâu của chàng trai đó.

Về phía Mặc Trì, anh thấy rất an tâm với việc làm trong tiệm băng hình của lão Mạch. Có một lần, anh nói với lão, bây giờ người ta đang đua nhau học tiếng Anh để xuất ngoại, nếu không xuất ngoại thì cũng bắt đầu thi vào Đại học Truyền thông, nhân cơ hội này bán băng học tiếng Anh chắc chắn sẽ lãi to. Lão Mạch bắt đầu để ý những người xung quanh, thấy Mặc Trì nói có lí, liền bảo anh nhập một số” băng như “Hứa Quốc Chương Anh ngữ” hay “Chín trăm câu Anh ngữ” về. Kết quả là lượng tiêu thụ lớn tới bất ngờ, có thể sánh ngang với băng nhạc Đặng Lệ Quân ngày xưa.

Một thời gian sau, Mặc Trì lại nói với lão Mạch, ngoài việc bán băng hình, cửa hàng còn có thể bán thêm máy thu âm, vừa chứng tỏ được đẳng cấp, lại kiếm thêm được lợi nhuận. Lão Mạch nghe theo, kết quả là chỉ mấy ngày sau, tất cả thanh niên làm thuê ở khu vực xung quanh đều biết tiếng cửa hàng băng hình của lão vừa lớn vừa chuyên nghiệp, mua hàng ở đó thì khỏi cần lo lắng về chất lượng. Ngày nào, khách hàng cũng nườm nượp ra vào.

Nửa năm trôi qua, Mặc Trì lại nói, đã có nhiều người mua được máy ghi hình từ Hồng Kông. Bây giờ, nếu bắt đầu kinh doanh mảng băng ghi hình thì chắc chắn sẽ kiếm lời lớn. Lần này, lão Mạch thấy hơi chần chừ. Lão lập luận rằng, người ta nếu muốn xem băng hình thì có thể ra quán, làm gì có ai dám bỏ ra cả số tiền lớn mua băng hình về xem chứ. Hơn nữa, những cửa hàng khác cũng đều chưa thấy động tĩnh gì. Mặc Trì nói, có người mua máy ghi hình tất sẽ có người mua băng ghi hình, đợi đến khi các cửa hàng khác bắt đầu bán thì lợi nhuận của chúng ta chắc chắn sẽ bị giảm đi nhiều phần. Lão Mạch do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định để Mặc Trì thử nghiệm. Với lần thử nghiệm đó, Mạch Kí Âm Tượng của họ đã trở thành cửa hàng đầu tiên ở Thẩm Quyển bán băng ghi hình.

Doanh thu của cửa hàng tiếp tục tăng nhanh, thế nên lão Mạch quyết định tăng lương cho Mặc Trì và bảo anh có “chiều” gì hay hãy bung ra hết, lão sẽ nhất nhất nghe theo. Mặc Trì nói: “Không phải là nghe theo tôi mà là nghe theo tiếng gọi của thị trường. Tôi thường nói chuyện với đám công nhân làm thuê ở công xưởng, có tin tức gì mới mẻ, tôi đều biết được hết. Sau khi sàng lọc tin tức, tôi sẽ nắm được rất nhiều thông tin có ích về thị trường”.

Lão Mạch giờ ngón tay cái tỏ ý bái phục. Anh chàng giúp việc này quả thật không tầm thường.

Cứ thế mà kì nghỉ Tết Nguyên Đán năm 1983 chẳng mấy chốc đã đến. Mặc Trì không trở về nhà, lão Mạch vẫn cho anh nghỉ Tết ba ngày. Không có ai thân thích ở Thẩm Quyển, thế mà ban ngày anh vẫn ra ngoài cho đến khi tối muộn mới trở về. Thời gian còn lại trong ngày, anh cứ ở lì trên gác đọc sách, ngay cả khi được lão Mạch mời xuống ăn bữa cơm tất niên cùng gia đình, anh cũng từ chối. Sau Tết Nguyên Đán, Mặc Trì đã xin phép ông chủ nghỉ việc.

Lão Mạch đương nhiên chẳng nề lòng nào để anh đi: “Cậu không vừa ý điều gì sao? Tôi sẽ tăng lương cho cậu”.

Mặc Trì liền nói thẳng: “Ông chủ đối với tôi rất tốt, tôi vô cùng cảm kích. Nhưng đã đến lúc tôi muốn mở một cửa hàng của riêng mình”.

Lão Mạch biết sẽ có ngày này. Người thông minh nhanh nhạy như cậu ta làm sao chấp nhận chôn chân mãi trong cái cửa hàng băng hình nhỏ bé như vậy? Lão không khỏi lắc đầu, chán nản nói: “Không ngờ, tôi lại tự tay bồi dưỡng một đối thủ tiềm năng”.

“Tôi sẽ không trở thành đối thủ của ông chủ đâu.”, Mặc Trì mỉm cười: “Cửa hàng của tôi mở ở Phúc Điền, tôi đã tìm được mặt bằng ở đó rồi”.

“Rồi không biết tôi có còn tìm được một trợ thủ đắc lực như cậu nữa hay không?”, lão Mạch lại than thở.

“Nhân tài cả nước đều đổ về Thẩm Quyển, mấy chiêu trò nhỏ của tôi có đáng gì đâu? Hơn nữa, ông chủ gặp phải vấn đề gì đều có thể tìm tới tôi”. Anh cười nói rồi viết cho lão Mạch địa chỉ mới của mình.

Mặc Trì là một người trọng nghĩa khí. Chờ tới khi ông chủ tìm được trợ thủ mới, anh mới thu xếp hành lí rồi khỏi cửa hàng Mạch Kí Âm Tượng. Cửa hàng băng hình của anh ở Phúc Điền là một gian hàng rất nhỏ nhưng được thu dọn sạch sẽ. Quầy băng cassette tự chọn được bài trí chỉnh tề, một giá băng ghi hình kiểu dựng đứng được xếp đầy băng video trông thật sự hoành tráng. Ba mặt tường được trang trí bằng những tấm họa báo lớn, khách hàng vừa bước vào là có thể nắm bắt được xu hướng thịnh hành lúc bấy giờ.

Từ khi Mặc Trì rời khỏi nhà lão Mạch, mối quan hệ giữa họ lại càng trở nên thân thiết hơn. Mỗi tháng, lão đều đến cửa hàng Mặc Trì chơi một hai lần, mang cho anh vài món ngon, đồng thời cũng “tâm sự học đạo” luôn. Mặc Trì tận dụng hộp các tông đựng hàng, cắt thành những tấm card nhỏ rồi phát cho khách hàng. Mỗi lần tới mua hàng, khách sẽ được đóng hai con dấu lên đó, tới khi thu thập đủ mười con dấu, họ sẽ được chọn miễn phí một băng cassette. Anh còn ghi lại sinh nhật của khách, vào dịp sinh nhật của mình, họ sẽ được mua băng với giá ưu đãi giảm một nửa. Anh phát hiện ra, không ít thanh niên mua băng để làm quà, thế là anh lại nhập về một lô giấy làm hộp quà rất đẹp và phát miễn phí cho khách hàng.

Những ngón tay thon dài của anh cắt giấy, gấp giấy, dán giấy nhanh thoăn thoắt. Một vài cô gái rõ ràng không phải mua để tặng nhưng vẫn đòi Mặc Trì làm cho họ hộp quà miễn phí chỉ để nhìn thấy điệu bộ bận rộn của anh. Có lúc, khách hàng tới hỏi mua một số băng cassette thuộc dạng “hiếm”: “độc”. Dù không có hàng, anh vẫn ghi lại và dặn khách hàng thứ Hai tuần sau lại ghé qua. Lúc đó, anh chắc chắn sẽ tìm được chúng từ một góc ngách nào đó khiến khách hàng rất vừa ý. Chẳng bao lâu sau, cửa hàng nhỏ của Mặc Trì ngày càng có tiếng tăm trong khu vực. Ai ai cũng biết cửa hàng băng hình Tư Chi Thanh của anh chủng loại phong phú, giá cả ưu đãi, phục vụ chu đáo tận tình.

Cửa hàng này đã mang lại cho Mặc Trì số lãi lớn không nhỏ. Anh nhanh chóng thuê thêm hai ki ốt bên trái và bên phải cửa hàng, mở rộng diện tích gấp ba lần. Lão Mạch tuy không nhạy bén, linh hoạt bằng, nhưng o cứ thế theo người thầy kém mình mười tuổi tầm sư học đạo, thấy Mặc Trì làm thế nào cũng làm theo y như vậy, mà chẳng bao lâu Mạch Kí Âm Tượng của lão cũng càng làm càng phát đạt.

Tư Chi Thanh đã trở thành cửa hàng băng hình lớn nhất Phúc Điền. “Nếu cứ tiếp tục kinh doanh, cậu có thể thuê luôn cả tầng hai làm cửa hàng”, lão Mạch nói.

Mặc Trì lúc ấy đang viết thư pháp, liền đáp lại: “Tôi không mở rộng cửa hàng nữa, tôi chuẩn bị đổi nghề rồi”.

“Đổi nghề ư? Đang làm ăn tốt thế này sao lại đổi nghề?” Lão Mạch kinh ngạc đi về phía Mặc Trì, lại thấy anh đang viết hai chữ “chuyển nhượng”. Nét chữ vuông vức và đẹp đẽ.

Viết xong chữ, đợi mực tàu khô, Mặc Trì mang giấy ra dán trước cửa, trong khi lão Mạch vẫn thần người chẳng nói nổi câu gì. Trong đám thanh niên tới Thẩm Quyển lang bạt, Mặc “thọt” có thể coi là một người thành công. Trong hai năm ngắn ngủi, từ một cậu chạy việc trở thành ông chủ, anh còn muốn gì nữa? Lẽ nào...

“Cậu định rời bỏ Thẩm Quyển, áo gấm về làng sao?” Lão Mạch biết hai năm nay Mặc Trì kiếm được không ít tiền, có về quê cũng dư dả cưới vợ. Mặc Trì đã hai bảy, hai tám mà vẫn thui thủi một mình. Lão Mạch từng thực lòng muốn giới thiệu em gái mình với Mặc Trì, nhưng suy đi tính lại, thấy anh tuy tướng mạo phong nhã, đầu óc lanh lợi, nhưng suy cho cùng chỉ có một bên chân, nên cuối cùng lão vẫn im lặng.

Mặc Trì dán xong thông báo chuyển nhượng rồi từ từ đi vào trong cửa hàng. Dấu sao chân trái của anh chỉ là chân giả, lão Mạch thầm nhủ, càng nhìn càng thấy có vấn đề.

“Tôi sẽ không rời Thẩm Quyển,” Mặc Trì nói: “Chuyển nhượng xong cửa hàng này, tôi dự định mở một tiệm đồ nội thất”. Mặc Trì là người ít lời, anh cũng không bao giờ rào trước đón sau, và mỗi lần nói ra điều gì cũng đều khiến lão Mạch phải kinh ngạc.

“Cửa hàng nội thất ư? Đang kinh doanh băng hình kiếm tiền đều đặn, cậu mở cửa hàng nội thất làm gì?”

“Ngày càng có nhiều người đến Thẩm Quyển sinh sống, dù mua nhà hay đi thuê, họ đều phải sắm đồ nội thất. Kinh doanh mặt hàng này chắc chắn sẽ có thị trường”, Mặc Trì nói.

Lão Mạch lại không cho là như vậy: “Đồ nội thất thật sự dễ bán thế sao? Băng nhạc mỗi ngày ra một ca khúc mới, chứ nội thất cùng lắm cả đời người ta chỉ chịu thay có một lần”. Đồ nội thất hiện tại trong nhà lão được đóng từ hơn mười năm trước, nay vẫn y nguyên như thế.

“Thời nay khác xưa rồi. Trong nền kinh tế thị trường, người ta kiếm được nhiều tiền, có người mua nhà, chắc chắn sẽ có người mua đồ nội thất. Ai ai cũng hi vọng có một cái nhà rồi trang trí nó sao cho đẹp mắt, dễ chịu”, Mặc Trì nói.

Lão Mạch không có lời nào đối lại. Bản thân Mặc “thọt” là một người không có nhà, chuyện ăn ở đều gói gọn trong cửa hàng, ấy vậy mà lại có thể nắm bắt rõ ràng tâm lý của những người có nhà như vậy, lão thật lấy làm khâm phục.

Cửa hàng nội thất Tư Chi Thanh của Mặc “thọt” đã được khai trương. Một năm sau, anh lại thuê thêm mảnh đất ở Xà Khẩu và mở công xưởng rất hoành tráng. Lão Mạch ít gặp anh hơn trước. Bây giờ, lão đã là một người tương đối có danh tiếng ở khu vực Đông Môn. Ai nhìn thấy lão cũng tôn trọng chào một tiếng “anh Mạch”, chẳng gì thì cửa hàng Mạch Kí Âm Tượng của lão cũng trở thành một trong những trung tâm lớn và bề thế nhất trên con phố” đó. Lão phải thuê tới bốn, năm trợ lý giúp việc, phong độ lúc đó không ai sánh bằng. Mỗi khi có người khen ngợi, lão đều lắc đầu nói: “Tôi có giỏi giang gì đâu, nếu không nhờ Mặc “thọt” chỉ dạy, đến giờ chắc tôi vẫn ôm khư khư cái cửa tiệm bé xiu”.

Đã một năm rồi lão Mạch không gặp gỡ Mặc Trì. Công xưởng của anh nằm ở ngoại ô, dẫu muốn gặp nhau cũng không tiện. Tuy nhiên, gần đây, lão gặp phải một vấn đề cần tới sự trợ giúp của anh. Nghĩ đến đó, lão sắp xếp ổn thỏa việc ở nhà, giao phó cửa hàng cho trợ lý rồi bắt xe buýt đi về hướng ngoại ô.

Trên đường đi, lão nghe ngóng hỏi thăm và tìm tới “Công ty Trách nhiệm hữu hạn thủ công mỹ nghệ Tư Chi Thanh” nằm ở phía Đông khu công nghiệp. Nói là thủ công mỹ nghệ, nhưng thực chất công ty chủ yếu kinh doanh đồ dùng trong nhà và đồ trang trí nội thất. Lão vừa bước vào xưởng sản xuất đã thấy máy cơ khí phát ra âm thanh inh ỏi, chưa nhìn thấy bóng người đã cảm nhận được nhịp độ lao động bận rộn của công xưởng.

Mùa xuân ở phương Nam vô cùng khô hanh. Quanh xưởng của Mặc Trì cây xanh mọc sum sê, rậm rạp nhưng chẳng thấy bóng dáng một bông hoa nào. Trong vườn hoa cũng chỉ trồng phượng vĩ và trúc xanh ngắt một màu, bồn hoa trên lan can nom cũng không lấy gì làm bắt mắt cho lắm. Lão Mạch hỏi bảo vệ và tìm đến văn phòng của Mặc Trì. Không thấy có Thư kí đứng chắn đường, lão liền gõ cửa ba tiếng và nghe thấy một giọng nam khàn khàn từ bên trong vọng ra: “Mời vào”.

Lão Mạch đẩy cửa đi vào, thấy Mặc Trì đang ngồi trước bàn làm việc rộng rãi, một tay chống trán, mắt đang nhìn một chồng băng biểu báo cáo. Mặc Trì thấy lão Mạch đến liền nhiệt tình đứng lên chào hỏi: “Anh Mạch”.

Nghe giọng Mặc Trì, lão nhận ra có gì đó không ổn: “Cổ họng cậu làm sao thế?”

Mặc Trì cười nhạt, nói qua loa: “Mấy ngày nay phải làm thêm giờ, không có thời gian nghỉ ngơi nên mới vậy thôi”.

“Cậu cũng không trẻ trung gì nữa đâu, phải lấy vợ để có người chăm sóc thôi”, lão Mạch trêu đùa. Năm ngoái, em gái của lão đã kết hôn với một người bạn thanh mai trúc mã là hàng xóm từ thuở bé. Trong lòng lão không khỏi có chút tiếc nuối, lão không ngờ Mặc Trì lại làm ăn lớn đến thế.

Lão Mạch không nhận ra sắc mặt Mặc Trì có chút thay đổi vì anh vốn che giấu rất giỏi. Mặc Trì vội đi tới chỗ tủ lạnh rồi hỏi lão Mạch: “Anh uống gì không? ở đây có nước ngọt, trà mát và sữa vitamin”.

“Cho tôi trà mát”, lão Mạch nói.

Mặc Trì mang ra một lon trà đưa cho lão, còn mình uống nước suối. Anh là người phương Bắc, không hợp với đồ uống miền Nam.

Mới đi lại vài bước trong văn phòng, chân anh đã rung lắc rất mạnh. Lão Mạch nghiệm ra rằng, lúc nào bận rộn chân anh sẽ run lên liên tục, nhưng chỉ cần chịu nghỉ ngơi một lúc thì tình trạng ấy sẽ biến mất. Lão vừa uống trà vừa quan sát văn phòng của Mặc Trì. Căn phòng rộng cả thấy bốn mươi mét vuông. Trong đó kê một bàn làm việc, một giá sách lớn, một bộ sofa, một bàn trà, không chứa ra chỗ trống nào, nhưng sao lão vẫn cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó. Ngẫm nghĩ một lúc, lão mới phát hiện ra căn phòng này thiếu hoa.

Cả văn phòng rộng thế này mà chỉ có một bình hoa gỗ, bên trong cắm mấy cành lá to bản. Lão Mạch tuy là người ít học nhưng lại rất yêu hoa. Trước cửa hàng hay trên lan can nhà lão đều trồng mai tam giác, bốn mùa đều có hoa tươi ngát. Vốn là người thẳng tính, lão sáng khoái nói: “Văn phòng của cậu bề thế thì bề thế thật đấy nhưng không có hoa, thế này thì sát phong cảnh quá. Lần sau, tôi sẽ mang một ít hoa đến cho cậu trồng”.

“Không cần đâu, tôi cũng không có thời gian chăm sóc”, Mặc Trì thờ ơ nói.

Lão Mạch xua tay nói: “Ông chủ lớn như cậu mà còn phải tự tay trồng hoa sao? Hãy giao cho công nhân người ta làm”.

“Công nhân họ đều bận rộn hết cả rồi” Anh nhanh chóng chuyển đề tài: “Hôm nay anh Mạch đến đây có chuyện gì vậy?” Lão Mạch cười hi hi, thẳng thắn, nói: “Đương nhiên là có chuyện, bình thường tôi sẽ gọi điện thoại mời cậu đi uống trà chứ không có chuyện đi cả quãng đường xa tới công xưởng của cậu đâu”.

Mặc Trì mỉm cười rồi đưa tay đập nhẹ vào trước ngực lão Mạch. Bây giờ người ta đều gọi anh là Mặc tổng, chỉ có những người ở phố Đông Môn ngày xưa không câu nệ với anh mới khiến anh thấy nhẹ nhõm, thoải mái: “Anh cứ nói đi, tôi sẽ cố hết sức”.

“Năm ngoái em gái tôi kết hôn.” Lão Mạch nói: “Em rể thì mới xuất ngũ về, đến giờ vẫn chưa có công ăn việc làm, không biết chỗ cậu có thiếu người làm không. Em rể tôi tính tình thật thà lại khỏe mạnh, không sợ khó sợ khổ, nó muốn học một cái nghề gì đó, theo tôi thấy nghề mộc là tốt nhất”.

Mặc Trì nhớ lại lúc anh mới lắp chân giả đi ra từ bệnh viện Khang Phúc, lưng đeo ba lô, đi trên đường Đông Môn, rồi gặp lão Mạch: “Ông chủ, chỗ ông còn tuyển người không”. Chuyện ngỡ như mới xảy ra ngày hôm qua, bây giờ lại đến lượt lão Mạch hỏi chỗ anh có cần tuyển người không.

“Gần đây, công ti tôi đang có đợt tuyển người, để tôi tìm Giám đốc Lý ở Bộ phận Nhân sự. Đầu tiên, cứ để cậu ấy chọn cái gì dễ dễ mà làm, sau đó dần dần học kỹ thuật. Anh thấy thế nào?” “Được thế thì tốt quá. Tôi sớm biết cứ tìm cậu là chuẩn mà”. “Chỉ là chuyện nhỏ thôi”, Mặc Trì cười nói.

Nét mặt lão Mạch bỗng nghiêm lại, ông hạ giọng hỏi Mặc Trì: “Gần đây, Trương ‘phát tài’ có tìm đến chỗ cậu không?” Trương ‘phát tài’ cũng là người quen cũ của họ, tên thật là Trương Đức Phát, cả ngày mơ mộng phát tài nhưng chỉ thích ngồi mát ăn bát vàng, nên mới có biệt danh Trương ‘phát tài’.

“Mấy hôm trước, anh Trương có đến tìm tôi, đúng lúc đó tôi đang bận họp nên cũng chỉ nói qua loa mấy câu rồi về mất”, Mặc Trì nói.

“Thế hẳn có mượn cậu...” Lão Mạch động đây ngón cái vào ngón trỏ, làm động tác vẽ ra một con số.

Mặc Trì chần chừ một lúc rồi gật đầu: “Anh ta bảo cần hùn vốn làm ăn với bạn bè nên hỏi vay tôi hai ngàn tệ”.

“Cậu cho hẳn mượn tiền rồi sao?” Lão Mạch kinh ngạc hỏi.

Mặc Trì gật đầu: “Anh ấy lông bông bao năm nay, cuối cùng cũng chịu chí thú làm ăn, sao tôi nỡ không giúp đỡ?”

Lão Mạch nghiêng răng nói: “Cậu không biết đấy thôi, gần đây nó dính vào nạng tiền nần nên đi vay tiền khắp nơi. Cả phố đều bị nó lừa rồi, bây giờ không ai đồng ý cho nó vay nữa. Nó cứ có tiền là đi mua thuốc, cho nó vay là hại nó đấy”.

Mặc Trì ngạc nhiên quá đổi: “Có chuyện đấy sao? Đáng ra tôi phải hỏi han kỹ hơn mới phải”.

“Thôi bỏ qua đi, cũng không trách cậu được. Bao nhiêu năm nay nó vẫn như vậy, về sau cậu cứ mặc kệ nó cho qua chuyện”, lão Mạch nói.

Biết Mặc Trì bận rộn, lão Mạch chỉ ngồi trò chuyện thêm một lúc rồi ra về. Mặc Trì mệt mỏi xoa xoa vùng thái dương. Gần đây, đơn đặt hàng nhiều quá, công nhân phải làm thêm giờ mới kịp hạn giao hàng, anh cũng phải ở lại “chiến đấu” cùng họ. Công nhân được luân phiên nghỉ ngơi, còn anh 24/24 phải có mặt ở xưởng, cơ thể anh đến lúc này gần như không đủ sức trụ vững nữa. Mặc Trì nhắm mắt, sau khi xem xong bản báo cáo này, anh sẽ nghỉ ngơi một lúc. Khi nãy đứng nói chuyện với lão Mạch, anh đã mệt mỏi như muốn khuỵ xuống đến nơi rồi.

Trong văn phòng có một gian nhỏ, đó chính là phòng ngủ, cũng là “nhà” của Mặc Trì. Đến Thẩm Quyến sáu năm nay, đã gây dựng được một sự nghiệp khiến ai ai cũng ngưỡng mộ, thế nhưng đến giờ anh vẫn chưa có một ngôi nhà tử tế cho chính mình. Có người khuyên anh, với tài lực hiện tại thì mua một căn hộ cũng chẳng nhằm nhò gì, nhưng anh vẫn bình chân như vại. Bên cạnh anh đến một người thân thích cũng không có thì mua nhà để làm gì? Toàn bộ tiền tích lũy và tâm sức của anh đều dồn cả vào công xưởng, vì thế sự nghiệp mỗi ngày một lớn mạnh.

Mặc Trì miễn cưỡng đọc nốt mấy trang báo cáo còn lại, lúc này mới nhận thấy bụng đang kêu réo cồn cào. Anh mở ngăn kéo lấy ra một hộp mì ăn liền. Anh lấy nước sôi trong văn phòng úp mì, vội vội vàng vàng ăn vài ba miếng, húp hết cả nước lẫn cái rồi vứt vỏ hộp và đi thẳng xuống phân xưởng.

Mới đi được nửa đường, Lý Chí Phi - Giám đốc Bộ phận Nhân sự cất tiếng chào anh: “Tổng giám đốc Mặc, ngày kia phòng văn tuyển nhân viên, anh có tham gia không?”

“Ngày mai tôi phải đi Quảng Châu tham gia triển lãm, ba ngày nữa mới về.”, Mặc Trì nói: “Chuyện tuyển dụng cậu cứ tự quyết định. À phải rồi, ngày mai có một quân nhân xuất ngũ đến phỏng vấn, chưa có tay nghề gì, nhưng là người đáng tin cậy, cậu bố trí cho người ta một vị trí nhé”.

“Không vấn đề gì, đằng nào công ti cũng đang cần tuyển dụng bảo vệ, có quân nhân xuất ngũ thì tốt quá”, Lý Chí Phi nói.

Mặc Trì gật đầu, vỗ nhẹ vào vai Lý Chí Phi, ý mu

Hôm sau, Mặc Trì cho phép những công nhân đã làm thêm giờ liên tiếp trong thời gian qua được nghỉ nửa ngày, còn anh lại dậy từ sáng sớm, mang theo vali xách tay bằng da bên trong đựng đầy sách ảnh, cùng Phó tổng Trần Thâm ngồi xe khách đường dài tới Quảng Châu.

Trần Thâm mới hai mươi bảy tuổi nhưng đã có bốn năm kinh nghiệm làm quản lý ở doanh nghiệp Nhà nước và ba năm kinh nghiệm làm quản lý ở doanh nghiệp tư nhân. Hai năm trước, Lý Chí Phi đã phát hiện ra cô trong ngày hội tuyển dụng nhân tài. Sau vài vòng phỏng vấn và sát hạch, cô đều bị loại, chỉ riêng tình thần kiên nhẫn không chịu khuất phục của cô mới thuyết phục được Lý Chí Phi. Ban đầu, cô làm Giám đốc bán hàng, sau đó nhanh chóng được thăng chức lên làm Phó tổng giám đốc. Lý Chí Phi cười nói: “Đằng nào Mặc tổng cũng không gần nữ sắc, để một đại nữ nhân bên cạnh anh ấy, tôi cũng thấy yên tâm”. Chuyện Lý Chí Phi phải lòng Trần Thâm là “bí mật” mà cả công ti đều biết.

Trần Thâm quả nhiên là người dạn dày kinh nghiệm, vừa tới nhà triển lãm ở đường Lưu Hoa, cô đã nhanh chóng làm thủ tục và tìm thấy vị trí gian trưng bày của họ. Mặc Trì lấy từ trong vali xách tay ra tấm pa nô được gấp gọn và tập sách ảnh về công ti, còn Trần Thâm rút ra từ túi xách của mình một chiếc hộp thủy tinh được chạm khắc tinh xảo. Bên trên hộp khắc dòng chữ bằng tiếng Trung và tiếng Anh: “Xin để lại danh thiếp”.

Hôm nay là ngày khai mạc cuộc triển lãm đồ nội thất thủ công mỹ nghệ, người người đông như kiến, không khí ồn ào, tấp nập. Bộ sưu tập đồ nội thất làm theo phong cách giả cổ của Tư Chi Thanh nhận được nhiều đánh giá tốt từ các nhà buôn nước ngoài. Mấy vị khách đến từ Anh vây quanh gian triển lãm của họ và yêu cầu tư vấn. Mặc Trì dùng tiếng Anh giải đáp từng câu hỏi của họ. Trần Thâm cũng đang tự học tiếng Anh. Cô tự nhận thấy khả năng viết cũng mình đã khá, nhưng nghe nói vẫn chưa được. Cô không hiểu lắm những gì Mặc Trì đang nói với mấy ông ngoại quốc.

Mặc Trì đứng trước quầy triển lãm, phát tài liệu cho khách nước ngoài. Miệng anh nói không ngớt, thái độ ung dung điềm đạm, khách hàng chốc chốc lại mỉm cười tỏ ý hài lòng. Anh có làn da trắng muốt, khuôn mặt với những đường nét sắc sảo, hấp dẫn không kém gì tượng điêu khắc Hy Lạp. Tay phải anh cầm tài liệu còn tay trái bám vào cạnh bàn. Trần Thâm tự nhủ, cái chân của anh lại đang giờ chứng rồi. Mỗi lần phải đứng quá lâu hoặc đi lại nhiều, anh đều phải dựa vào một chỗ nào đó để giữ thăng bằng. Có một lần, anh đứng hơn bốn tiếng đồng hồ ở phân xưởng cùng công nhân nghiên cứu một phương pháp cải tiến sản xuất, đến khi chuẩn bị rời đi thì hai chân đã không thể cử động được nữa. Trần Thâm lúc ấy sợ hết hồn. Bản thân anh lại không lo lắng gì, chỉ nhỏ nhẹ bảo Lý Chí Phi mang một chiếc ghế tới, ngồi khoảng hơn mười phút thì chân bắt đầu từ từ cử động lại được.

Đến tầm trưa, dòng người tham quan đã ngớt. Những gian hàng bên cạnh đều đã mua com hộp về ăn cho xong bữa. Mặc Trì cho rằng, ăn com ngay trong gian hàng sẽ ảnh hưởng tới hình tượng công ti nên anh bảo Trần Thâm ra ngoài ăn. Trần Thâm cung kính nói: “Mặc Tổng, bên ngoài có bàn trà, anh ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi tầm ba phút đi”. Cả buổi sáng, Mặc Trì đã kiên trì đứng trước quầy, tiếp đón khách hàng, lúc này sắc mặt tái nhợt đi, trán đã ướt đầm mồ hôi.

“Ưu tiên phụ nữ, cô cứ ăn trước đi”, Mặc Trì nói.

Trong hai năm làm việc với Mặc Trì, Trần Thâm không còn lạ gì tính cách của anh, cô cũng không từ chối nữa. Cô tới bàn trà, gọi một suất com hộp, một phần hoa quả, sau đó mất nửa tiếng đồng hồ để ăn xong bữa trưa và quay về gian hàng của công ti. Lúc này, có mấy vị khách lại đến vây quanh. Mặc Trì đang giới thiệu với họ về trào lưu đồ nội thất giả cổ và đặc điểm hàng nội thất của Tư Chi Thanh. Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi đã kết thúc, đến buổi chiều, hết đợt khách này đến đợt khách khác ủa tới khiến Mặc Trì không có lấy một phút ngừng nghỉ để đi ăn. Anh cứ bận rộn như thế cho tới tận buổi tối khi triển lãm đóng cửa. Họ đứng ở cổng nhà triển lãm Lưu Hoa. Sắc mặt Mặc Trì nhợt nhạt, bàn tay anh nắm chặt đưa lên che miệng, khẽ ho mấy tiếng. Trần Thâm lo lắng nhìn anh, anh cười ngại ngùng: “Hôm nay chúng ta thu hoạch được nhiều quá. Đúng rồi, cô không phải về thăm nhà sao?” Trần Thâm là người Quảng Châu, lần nào tới Quảng Châu công tác, cô cũng tiện thể ghé về qua nhà.

Trần Thâm gật đầu nói: “Em phải ghé về thăm mẹ một chút, hay là anh cùng đến nhà em ăn tối luôn. Em sẽ bảo mẹ em hầm canh cho anh, ăn xong rồi hăng về khách sạn nghỉ ngơi”.

“Không cần đâu, tôi hơi mệt nên muốn về khách sạn luôn”.

Trần Thâm chau mày: “Lúc này, anh vẫn còn ho thế cơ mà”.

Mặc Trì lắc đầu nói: “Không khí ở trong triển lãm tệ quá, ra ngoài hít thở một chút là ổn”.

Trần Thấm không khách sáo nhiều với anh, cô vẫy tay gọi taxi: “Vây em về nhà trước. Tám rưỡi sáng mai chúng ta gặp mặt ở đây”.

Taxi đến rồi, Mặc Trì nhường Trần Thấm lên xe trước, còn mình đợi chuyển xe sau.

Mặc Trì trở về khách sạn đã đặt trước, tắm rửa và ngồi ghi lại nhật kí công việc. Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, anh tưởng là nhân viên khách sạn mang nước nóng tới, liền trùm chăn kín người rồi nói: “Mời vào”.

Tiếng Trần Thấm vang lên: “Mặc tổng, em vào đây”.

Mặc Trì giật mình, muốn ngăn cô lại nhưng không kịp nữa rồi. Trần Thấm xách một chiếc cặp lồng giữ ấm bước vào, vừa đi vừa nói: “Mặc tổng, mẹ em bắt em mang canh gà hầm nhân sâm tới cho anh, còn có bánh chèo nhân tôm và điểm tâm vừa mới làm xong. Em đoán anh vẫn chưa ăn cơm...” Cô đi đến trước giường Mặc Trì, giương mắt nhìn cái chân giả đang nằm chình inh ở đó.

“Mặc tổng...” Nỗi kinh ngạc lộ cả ra trên gương mặt Trần Thấm, cô trở nên lắp bắp.

Mặc Trì không ngờ người bước vào lại là Trần Thấm. Mặc dù, họ đã cùng nhau đi công tác rất nhiều lần, nhưng cô chưa từng bước chân vào phòng nghỉ của anh. E rằng cái chân giả của mình sẽ làm cô khiếp sợ, Mặc Trì vội vàng lấy áo vest phủ lên, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm: “Đặt ở đây là được rồi, giúp tôi gửi lời cảm ơn tới bác”.

Vốn vẫn là một người dầy dặn kinh nghiệm, Trần Thấm đặt cặp lồng xuống, múc một bát canh rồi đưa cho anh. Cả quá trình đó, cô không dám nhìn cái chân giả lấy một lần.

Mặc Trì nhận lấy bát canh, đặt lên mặt bàn cạnh giường rồi đưa cho cô mấy trang bản thảo kín đặc chữ: “Đây là những thách thức chủ yếu của khách hàng ngày hôm nay. Cô xem qua rồi về họp với tổ Thiết kế, nghiên cứu làm thế nào để cải tiến sản phẩm”.

Trần Thấm nhận lấy mấy trang giấy và cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Vâng, em biết rồi. Mặc tổng, anh ăn chút gì đi. Taxi đang đợi em ở dưới tầng, em xin phép về trước”.

Trần Thấm đi rồi, Mặc Trì mới ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường. Nhiều năm trước, anh đã từng cho rằng, anh có thể thản nhiên chấp nhận mọi ánh mắt khác lạ người ta dành cho mình, có lẽ bởi lúc ấy anh đang sống trong những giây phút đẹp đẽ nhất của cuộc đời. Có Tư Tồn ngọt ngào, dễ thương đẩy anh trên xe lăn, đi dạo, chơi công viên, cho khi ăn, ăn trộm ngô, dìu đỡ anh leo núi Lư, giới thiệu anh với các chị em cùng kí túc và đặc ý khoe rằng anh là niềm kiêu hãnh của cô. Có người vợ như thế ở bên cạnh, anh việc gì phải để tâm tới những ánh mắt khác chứ?

Sáu năm trước, anh một mình lưu lạc đến Thẩm Quyển, chạy tới chạy lui đúng ba trăm công ti. Người ta thấy anh chỉ có một chân, tay thì ốm nạng, liền lập tức xua tay: “Chỗ chúng tôi đủ người rồi”. Với chữ viết rất đẹp, anh chỉ xin làm những công việc văn thư hành chính nhưng cũng không ai cho anh một cơ hội. Chỉ có lần, một ông chủ mang cái răng dất vàng ở tiệm ngũ kim hỏi anh: “Cậu chỉ còn một bên chân thì đi lại có khó khăn không?” Mặc Trì nói: “Không thành vấn đề”. Ông ta vừa xia răng vừa nói: “Cậu đi thử vài bước cho tôi xem”. Mặc Trì nhún nhún uất ức, nghiêng răng chống nạng lướt về phía trước một vài bước, sau đó quay đầu nhìn ông chủ. Ông ta lắc đầu nói: “Dáng đi trông khó coi quá, tôi không thuê cậu được”.

Giây phút đó, máu nóng trong người Mặc Trì dồn lên tận đỉnh đầu. Anh thật sự muốn xông đến đánh cho ông ta một trận. Lúc ấy, bao nhiêu người vây quanh cửa hàng, anh nhìn thấy ở họ những ánh mắt chế nhạo, đặc biệt là ông chủ tiệm ngũ kim với cái răng dất vàng bóng loáng.

Mặc Trì không nhớ nổi mình đã rời khỏi tiệm ngũ kim đó như thế nào. Anh chịu đựng đủ mọi khó khăn tới đây không phải để đi du lịch. Anh buộc phải sinh tồn được ở thành phố 1 này. Theo tám quảng cáo dán ngoài đường, anh tìm đến Bệnh viện Nhân dân Thẩm Quyển yêu cầu lắp chân giả. Sau khi chẩn đoán, bác sĩ nói rằng, chân phải của anh vừa có gai xương lại vừa bị viêm khớp, nếu lắp chân giả thì việc đi lại sẽ rất vất vả, hơn nữa lắp rồi cũng khó lòng thoát li khỏi cây nạng nên họ đề nghị anh không nên lắp. Mặc Trì chỉ nói với bác sĩ một câu: “Tôi cần có một đôi chân vì tôi cần một công việc để làm”.

Một tháng sau, anh đã có thể đi lại mà không cần dùng đến nạng, đến bác sĩ cũng phải ngạc nhiên và gọi đó là kì tích. Anh đã tìm được công việc đầu tiên như ý nguyện, chính là ở tiệm băng hình của lão Mạch. Anh nhớ lại chuyện Tư Tồn và Tịnh Nhiên đã từng tận dụng thời gian nghỉ hè đi bán băng cassette. Tư Tồn dùng số tiền kiếm được mua tặng anh một đôi giày. Từ đó trở đi, anh chỉ mang vào chân đôi giày mà cô tặng.

Từ một cậu chạy việc trong cửa hàng băng hình nhỏ, giờ đây anh đã trở thành ông chủ lớn có trong tay hàng trăm vạn tệ. Thế nhưng, người mà anh yêu nhất là Tư Tồn lại không có bên cạnh, anh thấy mình không đủ dũng khí để đối mặt với những ánh nhìn. Lần trước là lão Mạch, lần này là Trần Thấm, khi thấy anh chỉ có một bên chân, họ theo bản năng đều nhất loạt lấy làm sợ hãi.

Mặc Trì nhắm chặt mắt, mừng rỡ trong tâm trí hình ảnh Tư Tồn. Dù đã chung sống với nhau bốn năm trời nhưng đến một bức ảnh của cô anh cũng không có. Bản thân anh tàn tật không thích chụp ảnh đã đành, Tư Tồn cũng chưa từng nhắc tới chuyện đó. Cô gái nhỏ ngoan ngoãn ấy không bao giờ đòi hỏi ở anh bất cứ điều gì.

Trong kí ức của anh, cô luôn trong dáng vẻ vận áo sơ mi trắng, đi giày vải, tóc tết thành hai bím thấp, giống hệt như ngày đầu tiên cô xuất hiện ở nhà họ Mặc. Sáu năm nay, anh không có chút tin tức gì của Tư Tồn. Nhưng như thế đã sao? Lòng ngực Mặc Trì chột nhói đau, nhưng miệng anh lại thoáng nở nụ cười. Đêm nào họ chẳng gặp gỡ nhau trong giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trùng phùng trong gang tấc

Sáng hôm sau, Mặc Trì và Trần Thâm gặp nhau trước cổng của tòa nhà triển lãm, đúng giờ họ bước vào hội trường, công việc vẫn bận rộn như ngày hôm trước. Buổi trưa, cô đánh tiếng với Mặc Trì rồi nhanh chóng tới bàn trà ăn cơm trưa, chỉ mười phút sau cô đã quay lại, đổi ca cho anh đi ăn. Khi nhìn thấy anh lết từng bước khổ sở, trong lòng cô bỗng thấy nhói đau.

Đến ngày thứ ba, Mặc Trì để Trần Thâm trông gian hàng của công ti, còn một mình anh đi một vòng quanh phòng triển lãm để phát danh thiếp, tìm kiếm nhà cung cấp nguyên liệu và đối tác. Đây là công việc anh bắt buộc phải làm mỗi khi tham gia hội quảng giao. Đi theo chính sách mở cửa của nhà nước, công ti của Mặc Trì cũng kinh doanh theo dạng “mở”, không chỉ bán sản phẩm đi mà còn phải thu hút mọi đối tượng khách hàng tới. Mặc Trì cho rằng, chỉ khi theo sát bước chân của xã hội thì doanh nghiệp mới có thể tồn tại lâu dài.

Đến trưa, không thấy Mặc Trì quay lại, Trần Thâm không đi ăn trưa mà trong lòng thầm lo lắng cho anh. Mặc tổng của cô chưa bao giờ lơ tu tâm đến việc tự chăm sóc bản thân, lúc nào cũng bận rộn tới mức gần như ngược đãi chính mình. Tham gia triển lãm lần này khiến anh hao tổn không chỉ thể lực mà còn cả tinh thần. Cô nhớ lại bộ dạng của anh lúc ở khách sạn, khuôn mặt hao gầy một mõi nhưng vẫn chăm chú đọc tài liệu. Cô nhớ đến cái chân giả lạng lẽ nằm ở đầu giường... Trái tim mềm yếu cổ hữu của người phụ nữ trong cô đã hoàn toàn bị thu phục.

Buổi chiều, Trần Thâm phải đón tiếp một đôi khách hàng đến từ Mỹ. Họ tỏ ra rất hứng thú với đồ nội thất giả cổ kiểu Trung Hoa của Tư Chi Thanh. Trần Thâm trao đổi danh thiếp với họ và mời họ hôm sau tới thăm xưởng sản xuất của công ty. Hai vị khách hàng vui vẻ nhận lời. Khi được Trần Thâm báo lại, Mặc Trì chỉ mỉm cười gật đầu. Hai năm qua, anh đã cùng Trần Thâm trải qua hàng trăm “trận chiến” trên thương trường, năng lực và hiệu suất làm việc của cô luôn khiến anh tin tưởng.

Chiều tối, sau khi triển lãm kết thúc, Trần Thâm và Mặc Trì lập tức lên xe khách quay về công ti. Khi anh vừa mới bước vào xưởng, Lý Chí Phi đã chạy như bay tới thông báo: “Buổi phỏng vấn tuyển dụng đã thành công mỹ mãn. Danh sách tất cả những người trúng tuyển đều nằm ở đây. Anh quân nhân mới xuất ngũ kia được tuyển làm quân kho”. Tính cách của Lý chí Phi là như thế, bất kể mọi thời gian, mọi hoàn cảnh luôn đặt công việc lên đầu, từ việc nhỏ tới việc lớn đều cẩn thận báo cáo với Mặc Trì. Tuy có chút phiền phức, nhưng Mặc Trì lại đặc biệt tán thưởng tinh thần của Lý Chí Phi, anh ta thật sự coi công việc của công ti như sự nghiệp của chính mình.

Buổi tối hôm đó, Mặc Trì tập trung xử lý công việc tồn đọng trong ba ngày vắng mặt. Sáng hôm sau, anh xuống phân xưởng trước tiên, mở một cuộc họp ngắn gọn và đơn giản. Tham gia cuộc triển lãm lần này, mõi bản khoản lớn nhất của anh là hướng kinh doanh của công ti. Sản phẩm của công ti tuy luôn được tiêu thụ rất tốt, nhưng tư duy kinh doanh lại không nẩy khác biệt so với các nhà sản xuất khác, sản phẩm không nằm ngoài hai dạng: Một là loại tủ tầng và tủ theo kiểu tổ hợp đang rất thịnh hành. Muốn sản xuất loại tủ này, chỉ cần tìm một xưởng mộc nào đó gia công, sau đó dán mác “Made in Thẩm Quyển” là xong. Hai là đồ nội thất giả cổ, chỉ cần chiếu theo cuốn Trung Hoa Minh Thanh gia cụ mà vẽ, sau đó mang đến xưởng gia công. Sản phẩm này tuy được khách hàng nước ngoài ưa chuộng nhưng về thiết kế lại không có chút nét đặc trưng riêng nào nên rất dễ bị đối thủ cạnh tranh cướp khách hàng.

Các nhà tiêu thụ trong nước hiện nay đã ý thức được cái mác “Made in Thẩm Quyển” không còn đem lại nhiều lợi nhuận như trước, còn khách hàng nước ngoài yêu cầu ngày càng khắt khe về phẩm chất cũng như mẫu mã sản phẩm. Thế nên, muốn đứng vững được trên thị trường, không còn con đường nào khác là mở rộng chủng loại, nâng cao hơn nữa chất lượng sản phẩm.

Mặc Trì bận rộn quay đi quay lại như chong chóng, không ngừng ho hắng, thần sắc mệt mõi. Trần Thâm nhắc nhở anh: “Mặc tổng, buổi trưa anh nên nghỉ ngơi một chút đi, đến chiều còn phải tiếp hai vị khách người Mỹ nữa”.

Mặc Trì bóp trán nói: “Suýt nữa tôi quên mất. Cô cứ nghỉ ngơi trước đi”.

Trần Thâm nghiêm mặt nói: “Mặc tổng, người cần nghỉ ngơi nhất ỉa anh. Hiệu suất làm việc của người Mỹ rất cao, nếu đàm phán thuận lợi, họ có thể kí hợp đồng ngay lập tức. Đây gần như là một trận giáp lá cà đấy”.

Mặc Trì cười đáp: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đi nằm một lúc”. Phòng ngủ của Mặc Trì ở ngay bên cạnh văn phòng. Anh nằm lên giường, cả người mệt mõi, ngực đau tức, nhưng không sao chợp mắt đi được. Nghĩ tới công việc trước mắt, anh quyết tâm ra khỏi giường, tắm một trận mát mẻ, sau đó thay sang bộ đồ Tây. Hai giờ chiều, Mặc Trì bước vào phòng họp, thần sắc đã trở lại phơi phới.

Trần Thâm cũng đổi sang một bộ đồ màu xanh ngọc bích, mái tóc xoắn đến vai được búi gọn lên, trông vừa năng động lại vừa nữ tính. Nhìn thấy Mặc Trì, cô vội vã đi tới và mỉm cười nói: “Mặc tổng, ngài Cruise và cô Lee của Công ty CCR đang đợi trong kia”.

Cruise mất xanh tóc vàng, trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thật của mình, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn. Mặc Trì nhiệt tình bắt tay anh ta. Với vốn tiếng Anh của mình, anh có thể giao tiếp lưu loát, còn Cruise không ngờ cũng có thể nói vài câu tiếng Trung với giọng lơ lớ: “CEO của chúng tôi còn nói cô ấy có thể làm phiên dịch nếu cần thiết, xem ra không cần nữa rồi. Nào, để tôi giới thiệu với ngài, đây là CEO của chúng tôi, cô Moselle Lee”.

Mặc Trì kinh ngạc tới đổi tìm muốn ngừng đập.

Trước mắt anh là khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn gọn ghẽ, làn da trắng muốt như ngọc, tóc ngắn đến tai, ngũ quan nét nào ra nét ấy, vóc dáng cao ráo thanh mảnh, vận bộ đồ tơ tằm thiết kế theo kiểu Trung Hoa... Ngực anh nhói lên, sắc mặt bỗng dưng tái nhợt. Anh lén dụi mắt, tự nhủ, không lẽ mình làm việc quá độ thành ra

gặp ảo giác rồi chẳng. Người đang đứng trước mặt anh đây chẳng phải chính là cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong, cứ ngỡ kiếp này không thể gặp lại được nữa hay sao.

Anh lơ mơ nghe tiếng Cruise đang giới thiệu: “Cô Moselle từ nhỏ lớn lên ở Trung Hoa, vừa là thượng cấp, vừa kiêm nhiệm cô giáo tiếng Trung của tôi”.

Tim Mặc Trì đập dồn dập như muốn nhảy xổ ra khỏi lồng ngực. Anh thấy ngực đau tức, thở không nổi, Tư Tồn của anh thật sự đã quay về rồi.

Trong ánh mắt Tư Tồn anh cũng thấy chan chứa những cảm xúc phức tạp, nhưng cô vẫn điềm tĩnh đưa tay ra bắt tay anh. Anh nghe thấy cô nói: “Chào ngài, Mặc tổng, mong được ngài chỉ giáo”. Giọng nói của cô vẫn ngọt ngào, thuần khiết như năm nào.

Cả khách và chủ đều ngồi xuống, Cruise bắt đầu thể hiện tinh thần làm việc chuyên nghiệp và khắt khe của mình. Anh ta dùng tiếng Anh chỉ ra khiếm khuyết trong sản phẩm của Tư Chi Thanh và đưa ra yêu cầu của mình. Tư Tồn ngồi một bên, nét mặt nghiêm túc, không nói một câu nào. Họ không có hứng thú với những đồ nội thất giả cổ lớn, chỉ muốn đặt làm một lò hàng mỹ nghệ bằng gỗ mang phong cách Trung Hoa như điều án, ống bút, giá đựng cổ vật... Số lượng đặt hàng tuy không nhiều nhưng yêu cầu lại khắt khe, giá cả phải ở mức thấp nhất có thể. Trong lúc nói chuyện, nhịp tim Mặc Trì đập mỗi lúc một nhanh, anh bắt đầu không nén nổi cơn ho. Trần Thấm biết mấy ngày qua Mặc Trì làm việc quá độ, sức khỏe có phần không chịu nổi. Cô đứng dậy, quay sang gạt đầu với Cruise và Tư Tồn tỏ ý xin lỗi. Mấy giây sau, cô bưng một cốc nước ấm tới đặt trước mặt Mặc Trì. Anh lại lên cơn ho. Không quan tâm tới việc mình đang ở trước mặt khách hàng, Trần Thấm rời vị trí ra đứng bên cạnh Mặc Trì, nhẹ nhàng vỗ vào lưng anh.

Mặc Trì cúi xuống uống nước, đúng lúc ngẩng đầu lên, anh thấy ánh mắt phẫn nộ của Tư Tồn. Anh nhẹ nhàng đẩy Trần Thấm sang một bên và nói: “Xin lỗi, chúng ta hãy tiếp tục cuộc họp”.

Họ bàn đến từng tiểu tiết trong hợp đồng, sau đó Cruise nói: “Ông Mặc, chúng tôi có thể tham quan phân xưởng của các ông được không?”

“Đương nhiên là được”, Mặc Trì cười nói.

Trên đường tham quan, do tiếng Anh của Trần Thấm không tốt nên Mặc Trì dẫn Cruise, còn Trần Thấm dẫn Tư Tồn. Thật ra, Trần Thấm cũng không cần nói vì từ đầu đến cuối Tư Tồn chỉ im lặng không mở miệng lấy một lần. Trần Thấm lịch sự giới thiệu với Tư Tồn về tình hình công xưởng, Tư Tồn chỉ liên tiếp gật đầu. Cruise vốn cao to, tính tình lại nóng vội nên đi rất nhanh, Mặc Trì phải đuổi theo tốc độ của anh ta, chân trái vận hết sức lực, dáng đi nghiêng nghiêng ngả ngả. Tư Tồn trong lòng thấy nhói đau, cô lên tiếng: “Cruise!”

Cruise và Mặc Trì cùng quay đầu lại. Tư Tồn lúc này mới trấn tĩnh lại, cô vội nói: “Cô Trần nói sẽ đưa chúng ta tới gian trưng bày”.

“Được thôi”, Cruise nói bằng tiếng Trung.

Trần Thấm đi lên phía trước theo thói quen công việc và nói với Cruise bằng tiếng Trung: “Thưa ngài, mời đi về bên này.”

Cruise đi theo Trần Thấm tới phòng trưng bày, Mặc Trì và Tư Tồn chậm chậm theo sau. Lý Chí Phi và vài nhân viên cốt cán khác trong công ti cũng đi cùng. Hai người trong lòng đều chất chứa nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này tuyệt đối không phải là hoàn cảnh phù hợp để giải bày.

Sau khi tham quan xong công xưởng, Cruise hài lòng nói: “Ông Mặc, công xưởng của ông có quy mô rất lớn, sản phẩm cũng rất tốt. Sau khi quay về chúng tôi sẽ nhanh chóng fax hợp đồng gửi tới quý công ti”.

Trần Thấm quay sang mỉm cười với Mặc Trì. Nói người Mỹ có hiệu suất làm việc rất cao quả là không phải nói suông.

Nụ cười hội ý đó của Trần Thấm không thể qua được mắt Tư Tồn. Thoáng chốc, khuôn mặt cô như phủ lên một lớp băng giá. Mặc Trì và Trần Thấm tiễn họ tới cổng công ti, Cruise đột nhiên hào hứng nói: “Ông Mặc, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ. Tôi rất thích Trung Hoa, Thẩm Quyến rất đẹp, nghe nói Bắc Kinh còn đẹp hơn. Ngày mai chúng tôi sẽ đi Bắc Kinh, sau đó mới quay lại Mỹ, do đó có thể phải trễ vài ngày mới liên hệ được với phía các ông”.

Thấy Cruise có phần hơi nhiều lời, Tư Tồn vẻ không vui nói: “Cruise”.

Sắc mặt Mặc Trì lập tức thay đổi. Ngày mai Tư Tồn đã đi rồi. Anh nhìn cô như thể ánh mắt ấy sẽ giữ được cô lại. Tư Tồn bắt gặp ánh mắt ấy, trong lòng vô cùng xúc động. Từ lúc gặp lại đến giờ, họ vẫn chưa có cơ hội nào để nói với nhau một lời riêng tư, những điều muốn nói đều ngưng lại trên ánh nhìn của đôi mắt.

Tư Tồn đi lên phía trước, Trần Thấm lại nhanh hơn một bước, tới bên dìu Mặc Trì. Trần Thấm ngẩng đầu nói: “Mặc tổng, anh mệt rồi thì đi nghỉ trước đi, em sẽ đưa khách về khách sạn”.

Tư Tồn lạnh lùng đứng bước, cô nén nổi bức tức, quay về phía Cruise.

“Không cần phiền phức như thế. Ở đây gọi taxi rất dễ”, Tư Tồn vừa nói vừa vẫy tay gọi taxi. Lái xe của công ti đang đợi Mặc Trì, thành ra bây giờ anh không biết nên làm thế nào.

Tư Tồn nhanh chóng bước lên taxi, Cruise vẫy tay chào tạm biệt Mặc Trì, Trần Thấm và Lý Chí Phi. “Các vị ở khách sạn nào?”, Mặc Trì hỏi.

“Khách sạn Đặc Khu”, Cruise dùng tiếng Trung trả lời.

Taxi đã đi mất nhưng Mặc Trì vẫn nhìn theo bóng xe mà lặng người đi một lúc. Một nữ nhân công trẻ tuổi từ trong xưởng chạy ra nói: “Mặc Tổng, Lưu

tổng của Công ti Viễn Dương Hồng Kông đã đợi cả nửa ngày nay rồi. Bây giờ ông ấy vẫn đang ngồi chờ trong văn phòng”. Công ti Viễn Dương Hồng Kông là một khách hàng lâu năm của Tư Chi Thanh. Mặc Trì thấy có phần lo lắng, lo hàng này liệu có phải có gì sai sót hay không? Anh vội vã quay về văn phòng.

Thực ra, chỉ là Lưu tổng tới Thẩm Quyến công tác, tiện đường ghé thăm Mặc Trì. Ông ta cùng Mặc Trì nói chuyện một lúc lâu, sau một hồi đã thỏa thuận xong hai đơn đặt hàng mới. Lúc này đã quá giờ tan ca từ lâu, Mặc Trì sốt ruột nhìn đồng hồ. Lưu tổng đề nghị hai người cùng đi dùng bữa, uống với nhau vài chén. Dầu biết là một yêu cầu hợp lý nhưng Mặc Trì đã từ chối. Anh lấy cớ trong người mệt mỏi, dặn dò Lý Chí Phi và Trần Thẩm tiếp đãi Lưu tổng chu đáo, sau đó gọi lái xe đưa thẳng tới khách sạn Đặc Khu.

Mặc Trì tới quầy lễ tân khách sạn, hỏi số phòng của hai vị khách người Mỹ là Cruise và Moselle. Sau đó, không đợi nổi thang máy, anh nóng lòng đi thẳng về phía cầu thang thoát hiểm, khi leo từng bậc cầu thang mới nhớ ra mình đang đeo chân giả, dù đi chậm hơn nhiều nhưng cũng không kịp quay lại nữa. Hai tay anh bám lấy tay vịn, cổ lết chân trái cứng đờ leo lên đến tầng ba. Nhân viên phục vụ cho anh biết, hai vị khách người Mỹ đặt phòng 301 và 302. Mặc Trì ra khỏi cầu thang, rẽ trái, tìm đến phòng 302 và nhấn chuông.

Trong lúc chờ đợi, Mặc Trì không khỏi chuẩn sàng để ôm chầm lấy Tư Tồn lúc cô mở cửa. Cô đừng bao giờ mong sẽ thoát khỏi vòng tay của anh một lần nữa.

Người mở cửa là Cruise. Trong tay anh ta đang cầm một chiếc khăn lớn màu trắng, bộ tóc xoăn còn ướt vẫn đang nhỏ nước. Mặc Trì kinh ngạc, vô thức nhìn lên tấm biển phòng. Lễ nào anh đã phán đoán sai?

“Cruise, ai gọi cửa đấy?”, Tư Tồn lên tiếng.

Mặc Trì thần người ra. Trong tích tắc, trái tim anh như rơi xuống biển sâu băng giá. Cruise càng ngạc nhiên hơn trước sự ghé thăm có phần mạo muội của Mặc Trì nhưng vẫn tỏ ra rất lịch sự. Anh ta lớn tiếng trả lời Tư Tồn: “Là Mặc tổng của Công ti Tư Chi Thanh. Ông ấy đến gặp chúng ta”.

Tư Tồn đi ra phía cửa. Lúc này cô đã thay sang một chiếc váy dài màu trắng, bên ngoài khoác hồ một dải khăn tím nhạt. Con ghen của Mặc Trì bốc lên như lửa, anh chỉ tay vào mặt Cruise hỏi: “Sao ông lại ở đây?”

Khuôn mặt Tư Tồn vốn đang nở nụ cười hiền hòa, khi nghe thấy Mặc Trì hỏi câu ấy liền cau mày, hỏi lại với giọng chế nhạo: “Sao anh ta không thể ở đây?”

Cruise nghi hoặc nhìn hai người đang chau mày trước mặt mà không hiểu chuyện gì đang diễn ra: “Hai người đang nói gì thế?” “Cruise, anh tắm xong có thể về phòng mình được rồi. Bình nước nóng trong phòng anh có lẽ cũng đã sửa xong”.

Trong đầu Cruise tuy hiện lên một núi câu hỏi nhưng anh ta vẫn gạt đầu ra hiệu với Mặc Trì, sau đó rời khỏi phòng Tư Tồn.

Cruise rời đi, Mặc Trì mới dần dần bình tĩnh trở lại. Anh nhìn Tư Tồn, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, lúc này anh đã quá kích động”.

Tư Tồn lạnh lùng quay người và nói: “Mời vào”.

Tư Tồn ở phòng thuộc hạng thương gia, với một phòng khách khá rộng rãi. Mặc Trì không vội ngồi mà dựa vào tủ bar, quan sát Tư Tồn. Người con gái này đã trải qua biết bao thăng trầm và gót gữa của thời gian. Tư Tồn của tuổi mười bảy xinh đẹp nhưng e dè, khép nép giấu mình đi. Tư Tồn của tuổi hai mươi giống như một đóa hoa chớm nở, mang một vẻ đẹp thuần khiết khiến người ta phải mơ màng vương vấn. Còn Tư Tồn trước mắt anh bây giờ đã là một phụ nữ hai mươi sáu tuổi, đang ở vào độ rực rỡ nhất của một đóa hoa. Chỉ cần cô lặng lẽ đứng đó thôi đã đủ tỏa rạng hương sắc nồng nàn. Vẻ đẹp vô thanh này một lần nữa làm trái tim Mặc Trì đập rộn lên. “Em có ổn không?”, anh hỏi cô.

Lời vừa ra miệng, anh ngay lập tức thấy hối hận. Đây có lẽ là câu mở đầu tệ hại nhất cho cuộc trùng phùng đầy bất ngờ này. Ngày anh ép cô phải rời xa Trung Hoa, anh đã biết chắc cô sẽ phải đối diện với hoàn cảnh như thế nào. Bệnh tình của Lý Thiệu Đường không có lối thoát. Nếu ông ta sống, cô chỉ có thể quanh quẩn bên giường chăm sóc và ngày đêm lo lắng cho sức khỏe của ông ta. Nếu ông ta chẳng may mất đi, cô sẽ chẳng còn người thân thích nào trên đời, trở thành một cô nhi giữa nơi đất khách quê người. Biết bao nhiêu đêm sau ngày chia li, cứ nghĩ đến hoàn cảnh của Tư Tồn, trong lòng anh lại thấy đau đớn vô hạn. Trong giờ phút này, hỏi cô có ổn hay không thật chẳng khác nào nói một câu châm biếm.

Tư Tồn cũng yên lặng quan sát Mặc Trì. So với sáu năm trước, anh gầy hơn rất nhiều, vẻ non nớt của chàng thanh niên mới ngoài hai mươi đã không còn nữa, thay vào đó là vẻ hào hoa lịch lãm của một người đàn ông trưởng thành. Đôi mắt anh vẫn sáng như năm xưa, nhưng giữa vầng trán lại thêm nhiều nếp nhăn ẩn chứa nỗi u sầu. Các đường nét trên khuôn mặt anh thậm chí còn góc cạnh, sắc sảo hơn trước, tương mạo ngày càng điển trai, hấp dẫn hơn nhưng phủ lên đó lại là một vẻ lạnh lùng bất khả xâm phạm. Song, đằng sau lớp băng giá ấy vẫn không khỏi lộ ra một niềm tuyệt vọng, khiến cô đau lòng. Điều khiến Tư Tồn kinh ngạc hơn cả là đôi chân anh đã trở nên hoàn chỉnh, nhưng việc giữ thăng bằng hồ như còn khó khăn hơn cả thời còn chống nạng. Sống lưng anh thẳng đơ, áp sát vào tủ bar, nếu không có lẽ sẽ ngã mất.

Đôi tay của Tư Tồn đã đưa ra định đỡ anh, nhưng khi nhớ lại chuyện hồi chiều, C-Ô rút tay lại, chỉ vào sofa nói: “Mời anh ngồi”.

Mới Mặc Trì khẽ run lên, anh đứng đó bất động. Trong đầu anh, muôn ngàn suy nghĩ đang nhảy nhót hỗn độn. Anh muốn cân nhắc thêm một chút rồi mới mở lời, nhưng tới lúc mở miệng lại không phát ra được từ gì. Anh thậm chí lo sợ, những gì đang diễn ra biết đâu chỉ là một cơn mộng, để rồi khi mở mắt tỉnh dậy, Tư Tồn lại một lần nữa biến mất khỏi cuộc đời anh. Vậy thì, anh thà không nói gì, chỉ đứng nhìn cô thế này là đủ. Bao nhiêu năm không gặp gỡ, tình cảm anh dành cho cô không những không phai nhạt mà chỉ ngày càng mãnh liệt, song hình ảnh của cô lại trở nên quá đỗi mơ hồ. Nhân lúc này, anh muốn ngắm cô thật lâu, thật kĩ và khắc ghi hình ảnh ấy vào trái tim mình.

Một lúc sau, Tư Tồn quay người đi, xây xẩm lưng mạnh mẽ về phía anh. Mặc Trì lặng người đi một thoáng, rồi từ từ tiến lại phía cô. Hai tay khẽ đặt lên

vai cô, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Đột nhiên, Tư Tồn rời khỏi vòng tay Mặc Trì. Anh bàng hoàng nhìn vòng ôm của mình rơi hẫng vào giữa khoảng không, trái tim anh bỗng chốc nặng như đeo đá: “Tư Tồn, em và Cruise...” Mặc Trì dường như không làm chủ được lời nói của mình, cứ mở mồm ra là nhắc tới Cruise.

“Quan hệ giữa em và Cruise?”, Tư Tồn dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Giống như anh và Trần Thẩm thôi”.

“Anh và Trần Thẩm?”, Mặc Trì không hiểu chuyện này liên quan gì tới Trần Thẩm: “Anh với cô ta chỉ là đồng nghiệp thôi”.

“Cô ta chẳng phải là bạn gái của anh hay sao?” Câu nói của Tư Tồn nằm ngoài sức tưởng tượng của Mặc Trì.

“Đương nhiên không phải rồi”. Trong lòng Mặc Trì bỗng nhiên dâng lên một niềm vui khôn tả. Tư Tồn đang làm nũng với anh, hóa ra cô ấy ghen với Trần Thẩm.

Khỏe môi tái nhợt của Mặc Trì xuất hiện một nụ cười: “Trần Thẩm là nhân viên, cũng là trợ thủ đắc lực của anh. Tất cả chỉ có thế thôi”.

“Anh nói dối. Cô ta rót nước cho anh, còn điu anh dậy đây thôi” Tư Tồn vẫn quay lưng lại với anh.

Mặc Trì gãi đầu, kiên nhẫn giải thích: “Anh đã bận rộn mấy ngày trời, cô ấy sợ sức khỏe của anh không chịu được, làm ảnh hưởng đến cuộc đàm phán nên mới làm như vậy”.

Tư Tồn quay người lại, giương mắt lên nhìn anh: “Tất cả những gì anh nói đều là sự thật chứ?”

“Đương nhiên là thật rồi”, Mặc Trì thành thật đáp.

Tư Tồn lại cúi mặt xuống: “Nhưng cô ta thích anh”.

Mặc Trì dờ khóc dờ cười. Họ gặp lại nhau trong tình huống không hề được dự báo, còn chưa kịp nói với nhau lời nào mà cơn ghen của Tư Tồn đã nổi lên âm ỉ. Nhưng Mặc Trì trong lòng lại thầm vui mừng, đúng là phong cách quen thuộc của Tư Tồn. Anh ôn tồn giải thích: “Cô ta là bạn gái của Lý Chí Phi, cả công ti ai ai cũng biết chuyện đó”.

“Thế anh đã có bạn gái chưa?”, Tư Tồn không chùng chãi nữa mà nói thẳng ra những khúc mắc trong lòng mình. Đây là điều cô vốn băn khoăn bấy lâu.

“Chưa bao giờ. Em thì sao?”, Mặc Trì có phần căng thẳng, chỉ e đáp án nhận được sẽ khiến anh phải thất vọng.

Niềm vui không giấu nổi của Tư Tồn lộ rõ trên khuôn mặt. Cô nói rất thành khẩn: “Em chưa có ai. Giữa em và Cruise cũng chỉ là quan hệ đồng nghiệp. Bình nước nóng ở phòng anh ta bị hỏng mới sang phòng em tắm nhờ thôi”.

Mặc Trì bỗng ngả người về phía sau, dựa lưng vào tường. Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng ngàn cân trong lòng, rồi lẩm bẩm nói một mình: “Anh sớm biết em sẽ không...”

Tư Tồn vội đến bên điu anh, đỡ anh ngồi xuống sofa. Một lúc sau, Mặc Trì mới bình tâm trở lại. Anh thấy Tư Tồn đang quỳ dưới chân và quan sát anh.

“Mặc Trì, sao anh lại tới Thẩm Quyển?”, Tư Tồn đột nhiên hỏi.

“Nhà ở thành phố X không còn nữa, một mình anh đi đâu cũng vậy thôi”.

Tư Tồn thất sắc: “Nhà ở thành phố X không còn nữa? Vậy mọi người ra sao rồi?”

Thấy Tư Tồn hiểu lầm ý mình, Mặc Trì vội vã giải thích: “Mọi người đều ổn cả. Ba mẹ được điều đi tỉnh khác, hai năm trước mới được điều về Bắc Kinh. Bây giờ ba mẹ lớn tuổi cả rồi, cũng may cuộc sống thuận lợi. Tịnh Nhiên cũng đang ở Bắc Kinh”.

Tư Tồn thờ phào nhẹ nhõm, cô đứng dậy và hỏi: “Tịnh Nhiên vẫn ổn chứ?” Tư Tồn vẫn luôn nhớ đến cô em chồng ấy. Tịnh Nhiên, ngay từ những ngày đầu Tư Tồn mới bước chân vào nhà họ Mặc, đã là người đầu tiên bày tỏ thái độ thân thiện với cô, về sau cũng luôn luôn là người bạn tâm đầu ý hợp của cô.

“Hai năm sau khi tốt nghiệp, con bé kết hôn với Tạ Tư Dương, sinh được một đứa con trai.”, Mặc Trì mỉm cười nói: “Bây giờ thằng bé đã biết gọi ‘bác’ trong điện thoại rồi”. Mặc Trì nhớ đến em gái và cháu trai, khuôn mặt lộ vẻ triu mến, yêu thương.

Tư Tồn vừa ngưỡng mộ vừa cảm khái: “Thật tốt, cuối cùng cũng có người được hạnh phúc”.

Nét mặt Mặc Trì bỗng chốc thay đổi. Cô ấy đang ngưỡng mộ hạnh phúc của Tịnh Nhiên, cô ấy... có... hạnh phúc không? Nếu cô ấy không hạnh phúc thì người có tội lớn nhất chính là anh. Trong đôi mắt Mặc Trì hiện lên nét đau khổ. Anh môi mím chặt lại, không nói gì.

Một lúc sau, Tư Tồn lại hỏi: “Sao anh không hồi âm thư cho em?”

Mặc Trì ngẩng đầu lên rồi nói: “Em đã từng viết thư cho anh sao?”

Tư Tồn đột nhiên bị kích động: “Em đã viết rất nhiều thư cho anh nhưng không một lần nào nhận được hồi âm”.

Mặc Trì kinh ngạc: “Anh cũng viết rất nhiều thư cho em nhưng lần nào cũng bị trả lại. Nửa năm sau đó thì cả nhà rời khỏi thành phố X”.

Tư Tồn mắt bỗng chốc ngân ngấn nước. Năm đó, khi vừa đến Mỹ, bệnh tình của Lý Thiệu Đường đã chuyển biến xấu đi. Một núi việc của công ti cũng rơi xuống đầu cô. Trong nửa năm đầu tiên, cô bận rộn đến nỗi không có cả thời gian để khóc một trận thật đã đời. Mỗi ngày, với vốn tiếng Anh ít ỏi, cô phải đối phó với cả Hội đồng quản trị luôn tìm cách gây khó dễ, rồi lại tấp bập đến bệnh viện thảo luận với bác sĩ về phương án điều trị cho Lý Thiệu Đường. Tất cả mọi chuyện liên quan đến việc sống chết của Lý Thiệu Đường đều phụ thuộc vào quyết định của cô. Tư Tồn rơi vào hoảng loạn, mất hết phương hướng, lại không có lấy một ai bên cạnh chuyện trò, đến việc tung đồng xu để lựa chọn cô cũng đã từng thử qua.

Để thuận tiện cho quá trình trị liệu của Lý Thiệu Đường, họ đã từ New York chuyển tới Los Angeles. Lý Thiệu Đường không chịu nổi đau đớn, lại sợ liên lụy đến con gái nên đã từng hai lần tự sát nhưng lần nào cũng được cô phát hiện kịp thời. Ông đã cố chấp chia rẽ cô và Mặc Trì, lại nhất quyết đưa cô đi Mỹ, vậy mà khi cô đã đến đây rồi, ông lại đòi chết. Thế thì cả hai ba con cùng chết cho xong chuyện. Cô học theo mẹ nuôi ngày xưa, dùng cách la lối để ép Lý Thiệu Đường tích cực điều trị. Dần dần, sợi dây tình cảm giữa hai người ngày càng gắn bó. Trong vòng hai năm, bệnh tình của Lý Thiệu Đường dần trở nên ổn định, còn cô cũng gây dựng được uy tín với Hội đồng Quản trị công ti. Ít nhất, phần lớn cổ đông đều đồng ý giúp đỡ chứ không gây khó dễ với cô như lúc đầu. Cuối cùng, cô cũng có thời gian học đại học nên cả ngày lại bận như chong chóng. Trước khi chuyển tới Los Angeles, cô đã dặn quản gia ở New York, nếu có điện tín hay thư từ gì thì nhất định phải chuyển tới Los Angeles cho cô. Ngày nào cô cũng đợi thư của Mặc Trì, nhưng mỗi lần chờ đợi là thêm một lần thất vọng. Bất cứ lúc nào có chút thời gian dành cho riêng mình, cô đều viết thư cho Mặc Trì. Lá thư nào cô viết cũng rất dài, nói hết với anh những ám ức cô phải chịu. Lần nào cô cũng gửi thư đi trong nỗi mong ngóng nhận được hồi âm, nhưng càng đợi càng thấy bặt vô âm tín.

Ngày xưa, cô cùng Mặc Trì đã từng viết cho nhau tới sáu bảy trăm bức thư, địa chỉ nhà họ Mặc dù chết vẫn in hằn trong trí nhớ cô, không thể nào sai được. Vậy vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Cô mất ăn mất ngủ vì lo lắng, vì sốt ruột, vì tuyệt vọng và cả suy đoán đủ mọi nhẽ. Cô chỉ nóng lòng muốn mua ngay một tấm vé máy bay, quay về nơi ấy xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng ba cô lại không rời xa cô được một ngày. Cô chỉ còn cách ép buộc bản thân mình quên đi Mặc Trì. Nhưng nói quên là quên được sao? Bao nhiêu năm nay, cô vẫn không khi nào quên nỗi nhớ thương Mặc Trì, cũng có cả chút oán hận anh. Họ đã từng hẹn ước “cả đời này, ở trong tim”, vậy mà mới có hai năm trôi qua, anh đã không đợi được cô nữa rồi. Cô tự hứa với lòng mình, sẽ có một ngày quay trở lại thành phố X, hỏi Mặc Trì cho rõ ràng.

Mặc Trì bây giờ đã ở trước mặt cô. Những chuyện trước đây cô cũng biết chỉ là hiểu lầm, Mặc Trì hoàn toàn không nhận được bức thư nào của cô. Những ám ức dồn nén trong cô bao lâu nay, giờ tâm sự với anh thì cũng ích gì nữa. Hồi vừa học đại học, vừa quản lý công ty của Lý Thiệu Đường, bao nhiêu nỗi ám ức cô còn có thể vượt qua được. Trải qua chứng ấy chuyện, cô biết việc vô nghĩa nhất trên đời là than thở với người khác, dù người đó có là Mặc Trì đi chăng nữa.

Tư Tồn thở dài, khuôn mặt tĩnh lặng như mặt hồ. Mặc Trì bị sự bình thản của cô làm cho hoảng loạn. Anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô và hỏi: “Lần này em về... rồi lại đi tiếp sao?”

Tư Tồn gật đầu: “Vâng, ngày mai em sẽ rời Thẩm Quyển”. Cô đâu ngờ rằng mình sẽ gặp Mặc Trì ở Thẩm Quyển, mọi lịch trình đều đã được lên kế hoạch, không thể thay đổi.

“Đi đâu?”, Mặc Trì sốt sắng, cao giọng hỏi.

“Đi Bắc Kinh, sau đó bay thẳng về New York”. Ở Mỹ vẫn còn rất nhiều việc đang chờ cô xử lý,

“Lần này vì sao... em về nước?” Anh nắm Mặc Trì ánh lên vẻ khẩn thiết. Anh hi vọng biết bao câu trả lời là “vì anh”, nhưng lý trí tỉnh táo thức tỉnh anh rằng, gấp gáp này quả thực chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Tư Tồn hoàn toàn không hề hay biết anh đang ở Thẩm Quyển. Duyên phận giữa họ đúng là dùng đắng khó dứt. Chỉ có điều lần này họ có giữ được nó trong tay không?

“Em đến để tham gia hội quảng giao.”, Tư Tồn nói: “Năm nay em vừa tốt nghiệp đại học và chuẩn bị tiếp quản toàn bộ công việc của công ti. Trong mục tiêu giai đoạn đầu, Trung Hoa là thị trường chủ yếu”. Cô là sinh viên khóa 1977 của Đại học Phương Bắc, vậy mà đến tận năm 1986 mới có trong tay tấm bằng cử nhân của Đại học Colombia nước Mỹ.

“Em tiếp quản công ti...” Mặc Trì trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng bật ra câu hỏi mà anh không nỡ nhắc đến: “Ông Lý vẫn khỏe chứ?”

Tư Tồn khép hờ mắt: “Ba. em đã mất vào tết năm ngoái”. Lý Thiệu Đường ra đi một cách bình an, nhẹ nhõm trong lúc ngủ. Bác sĩ nói, ông ta kiên trì được tới lúc đó thật sự đã là một kì tích rồi. Công lớn nhất đương nhiên thuộc về cô con gái không quản ngày đêm chăm sóc ông ta. Sau khi Lý Thiệu Đường qua đời, cuộc sống của Tư Tồn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng trong lòng cô lại có một khoảng trống lớn. Cô yêu quý ba của mình. Những năm ông bệnh tật, dù không thể cử động cũng không nói năng được gì, nhưng ông vẫn là chỗ dựa duy nhất của cô ở Mỹ. Lý Thiệu Đường ra đi, Thượng đế lại đưa Cruise đến bên cô. Cruise vì muốn cô nhanh chóng bước vào quỹ đạo công việc, quên đi nỗi đau mất ba nên đã sắp xếp cho cô tới tham gia hội quảng giao, vừa vì công việc, vừa để cô giải tỏa tinh thần. Nếu có thêm thời gian, họ còn định về thành phố X thăm ba mẹ nuôi của Tư Tồn.

Mặc Trì thấy lòng hẫng hụt, trống rỗng. Anh sớm đã biết, khi trở về, Tư Tồn đã là một cô nhi.

Tư Tồn so vai lại. Cô vẫn đang để tang ba, khi nhắc đến không khỏi thấy đau lòng. Mặc Trì ngay lúc này chỉ muốn ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho cô bằng lồng ngực rắn rỏi này, mang yêu thương hồng xóa nhòa mọi vết thương trong cô, nhưng rút cùng anh lại không dám. Một phần lớn bi kịch của cô chẳng phải đều do một tay anh gây ra hay sao. Sáu năm xa cách khiến anh không biết nên làm thế nào để cho cô một sự an ủi.

Hai người ngượng ngùng đứng đó, đột nhiên Cruise đẩy cửa vào mà không gõ.

“Ông Mặc, ông vẫn còn ở đây sao?”, Cruise vô cùng kinh ngạc.

Tư Tồn đứng dậy, nở một nụ cười khiến cường vớ Cruise: “Chúng tôi đã nói chuyện xong rồi”.

Cruise cũng mỉm cười với cô: “Vậy hai chúng ta có thể cùng đi ăn được không?” Anh ta không có ý mời Mặc Trì đi cùng.

Tư Tồn gật đầu. Cruise vui mừng nói: “Thế thì tốt quá. Tôi đói lắm rồi”. Đôi mắt màu xanh của anh ta như tỏa sáng.

Mặc Trì đột nhiên lên tiếng: “Tư Tồn, em đừng đi!” Không hiểu anh muốn nói là bây giờ cô đừng đi hay vĩnh viễn đừng ra đi nữa.

Tư Tồn nhìn anh, ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh: “Chẳng phải chính anh đã để em đi sao?”

Mặc Trì im lặng, ánh mắt vừa rưng rờ không được bao lâu, giờ lại trở nên âm đạm.

Cruise nhìn hai người, thấy vô cùng khó hiểu. Họ nói chuyện công việc kiểu gì mà thành ra cãi cọ? Thấy sắc mặt Tư Tồn nhợt nhạt, khóe mắt lại ngấn nước, anh ta sốt sắng nói với Mặc Trì: “Ông Mặc, nếu hai người đã nói chuyện xong thì xin mời ông về”.

Mặc Trì thấy toàn thân chấn động. Tên Tây mũi lõ này lại dám đuổi anh đi. Anh nhìn Tư Tồn, cả gương mặt hiện lên nỗi đau khổ, tuyệt vọng. Tư Tồn thở dài, nói: “Mặc Trì, hành trình của bọn em đã được lên lịch từ trước rồi, không thay đổi được. Anh về đi”.

Trái tim Mặc Trì như vỡ thành ngàn mảnh. Nếu hôm nay anh rời khỏi đây, cơ hội gặp lại Tư Tồn sẽ không bao giờ quay lại nữa. Anh cố chấp đứng ở đó, bất động.

Cruise không hiểu họ đang nói gì, thấy mọi việc càng trở nên mơ hồ: “Chúng tôi phải đi ăn, ông vẫn không chịu về, như vậy là rất mất lịch sự đấy!” Anh ta vẫn cho rằng hai người cãi nhau vì công việc.

Mặc Trì đột nhiên giữ chặt lấy vai cô như thể sợ rằng cô sẽ ngay tức thì biến mất, nhưng lại không hay biết tay mình đã nằm ngoài tầm kiểm soát, khiến cô đau tới rơi nước mắt. Anh nghiêng chặt răng không nói gì, chỉ biết là mình không thể để cô đi.

Tư Tồn gần như bị anh nhắc lên, cô nói: “Anh buông tay ra”.

“Không!”

Một tiếng bốp vang lên. Cruise không đợi ai giải thích đã tặng ngay cho Mặc Trì một nắm đấm. Tư Tồn sợ hãi, kéo Cruise sang một bên rồi hét lớn: “Cruise, anh đang làm gì thế?”

Cruise vội vã đáp lại: “Hắn ta tấn công cô...”

“Nhưng anh không thể tấn công anh ấy”. Tư Tồn nói xong, vội vã xông đến bên Mặc Trì, khẩn thiết hỏi: “Mặc Trì, anh có sao không? Có đau không? Có chỗ nào bị thương không?”

Mặc Trì ngã xuống, chân trái chạm đất trước tiên khiến anh đau đớn không đứng dậy nổi. Cruise định đánh ivặc Trì một trận, không ngờ sự việc lại trở nên thế này. Anh ta nghi hoặc hỏi Tư Tồn: “Tư Tồn, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Hắn ta là ai?”

Tư Tồn cao giọng nói: “Tôi sẽ giải thích với anh sau, nhưng dù thế nào anh cũng không được tấn công anh ấy. Chân trái của anh ấy là chân giả”.

Cruise thở phào nhẹ nhõm. Còn Mặc Trì giống như vừa nghe sét đánh ngang tai, sắc mặt trở nên cực kì khó coi.

Cruise vẫn không hết ngại ngùng, cúi người xuống, đưa tay ra nói với Mặc Trì: “Rất xin lỗi ông Mặc, tôi có thể đỡ ông dậy được không? Có cần gọi xe cứu thương không?”

Mặc Trì cười nhạt, có lẽ anh ta đã quá xem thường anh. Anh từ chối để Cruise đỡ mình dậy, ngay cả Tư Tồn anh cũng đẩy ra, cố nén đau đứng dậy. Sự thông cảm của Cruise lại vô tình lại trở thành sự xúc phạm đối với Mặc Trì. Lẽ nào trong mắt Cruise, người chỉ có một chân như anh thậm chí không đủ tư cách đánh nhau một trận với anh ta sao? Không muốn mình trở nên đáng thương trước mặt Tư Tồn, anh lưu luyến nhìn cô một lần cuối rồi quay người rời đi.

“Mặc Trì!”, Tư Tồn đuổi theo anh, hình như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Mặc Trì dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Em đi ăn với Cruise đi. Anh không sao”.

“Anh vào phòng em nghỉ ngơi một lát đi, sắc mặt anh rất tệ”, Tư Tồn nói.

Thực tình, Mặc Trì chẳng mong muốn gì hơn là ngay lập tức chạy lại bên Tư Tồn, ôm lấy cô trong vòng tay. Thế nhưng, chân giả của anh đã bị lỏng ra, nếu tiếp tục ngồi xuống sẽ không thể đứng dậy được. Hơn nữa, không thể “mất mặt” trước Tư Tồn thêm một lần nữa. Anh lắc đầu, lết từng bước rời khỏi khách sạn trong bộ dạng của một kẻ đang chạy trốn.

Trong phòng Mặc Trì, chỉ có chiếc đèn bàn đang tỏa một quang sáng vàng rực, anh đã ngồi đó suốt một đêm ròng. Anh ép mình tập trung đọc tài liệu,

nhưng toàn bộ tâm trí lại buồng bình chỉ hướng về Tư Tồn. Chẳng thể ngờ anh và Tư Tồn lại hội ngộ trong cảnh huống bất ngờ như vậy. Nếu không phải vì cú đâm của Cruise lúc trước vẫn khiến anh đau ê ẩm thì anh thật sự không thể tin đây là hiện thực. Thái độ và ánh mắt thương hại Cruise dành cho cái chân giả của Mặc Trì chẳng khác nào một lưỡi kiếm sắc nhọn đâm vào trái tim anh. Anh thấy mình trở nên thật đáng thương trước mặt Tư Tồn. Mặc Trì gần như bỏ chạy khỏi khách sạn. Nhưng vào giây phút này đây, anh lại đang hối hận về hành động ấy của chính mình. Ngày mai Tư Tồn rời khỏi Thẩm Quyển rồi, anh phải làm thế nào mới có thể giữ cô lại đây?

Vốn Mặc Trì là một chàng trai kiên định, bất kể điều gì, chỉ cần đã quyết định thì sẽ không bao giờ hối hận. Ngay cả chuyện năm mười lăm tuổi, khi sự phản kháng nông nổi và vô ích đã lấy đi của anh cái chân trái, anh cũng chưa bao giờ hối hận. Thế nhưng, sau ngày anh ép Tư Tồn phải đi Mỹ, anh phải thú nhận với bản thân rằng, anh đã hối hận, anh nhận ra mình không tài nào chịu đựng nỗi nỗi đau mất đi Tư Tồn.

Hằng đêm, nỗi nhớ như một con rắn độc trườn vào giường xé tâm can anh, vầy vò giấc ngủ của anh. Nỗi nhớ dần kết thành sự cô độc đến tuyệt vọng khi phải chia xa người con gái của đời mình. Tư Tồn ở bờ bên kia đại dương có khi nào cũng đang nhung nhớ một cách tuyệt vọng như anh? Mỗi lần nghĩ tới đó, Mặc Trì lại thấy không thể tha thứ cho bản thân.

Năm xưa, Tư Tồn khi phải “băng khuâng đứng giữa hai dòng nước đã nhất quyết chọn anh, thế mà chính anh lại ép cô đi ngược lại với mong muốn của mình, ép cô đi Mỹ làm tròn đạo hiếu với người ba ruột xa lạ. Những năm qua, Tư Tồn đã sống ra sao, Mặc Trì không dám tưởng tượng. Anh chỉ biết, sau sáu năm xa cách, lần đầu tiên Tư Tồn ở gần anh đến thế, nên bất luận thế nào, anh cũng không thể để cô đi mất. Anh phải đuổi theo và mang cô trở về.

Trời vừa hừng sáng, Mặc Trì đã khóa cửa văn phòng. Đường phố lúc này vẫn vắng tanh, anh không vội được chiếc xe nào, liền từng bước từng bước đi bộ tới khách sạn Đặc Khu. Cái chân giả cả đêm qua chưa được tháo ra nên giờ có phần nhức buốt. Anh đi thang máy tới phòng 302 và bấm chuông, nhưng cánh cửa vẫn đóng im lìm. Anh quay lại sảnh khách sạn hỏi han, được biết lúc trời còn chưa sáng hai vị khách ở phòng 301 và 302 đã trả phòng. Nhân viên lễ tân còn giúp họ gọi taxi tới sân bay.

Trước mặt Mặc Trì, trời đất bỗng như tối sầm lại. Nhân viên lễ tân thấy sắc mặt anh đột nhiên tái nhợt đi, vội quan tâm hỏi han: “Thưa ngài, ngài có cần tôi giúp đỡ gì không ạ?”

Mặc Trì lắc đầu, anh lấy lại thăng bằng, quyết định trong tích tắc, vội vã hỏi cô nhân viên: “Có thể cho tôi mượn điện thoại được không?”

“Xin mời ngài” Cô nhân viên trao điện thoại cho anh.

Mặc Trì gọi điện thoại cho Trần Thẩm, thông báo ngắn gọn: “Tôi Mặc Trì đây, sáng nay tôi phải đi Bắc Kinh có việc khẩn cấp”...

“Không cần gọi lái xe, tôi ra ngoài rồi”...

“Tôi không biết mấy ngày sau mới về”...

“Công việc ở công ti, cô tự thu xếp, không cần lo lắng cho tôi. Tạm biệt”.

Mặc Trì gọi taxi đi thẳng tới sân bay. Khi anh tới nơi, chuyến bay đi Bắc Kinh vừa khởi hành. Mặc Trì mua vé chuyến ngay sau đó, nhanh chóng qua kiểm tra an ninh rồi làm thủ tục lên máy bay.

Máy bay xuyên qua những tầng mây. Mặc Trì tựa vào cửa sổ ngủ một giấc. Cả đêm qua, anh không hề chợp mắt, chỉ ngồi nghe tiếng kim đồng hồ lách tách chạy hết vòng này tới vòng khác, vì sợ mình không chạy kịp với bước chân của thời gian, không ngăn được Tư Tồn ra đi một lần nữa. Bây giờ, cuối cùng anh đang trên con đường đi tìm lại Tư Tồn rồi, anh không còn thấy tuyệt vọng và bất lực nữa.

Ba tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh. Vừa xuống máy bay, những cơn gió lạnh lẽo của phương Bắc đã ủa vào mặt anh. Đã sáu năm rồi, Mặc Trì chưa quay lại nơi đây, anh đã quên mất rằng ở đây vào tháng Ba trời vẫn còn lạnh. Chiếc áo sơ mi và bộ đồ vest khoác bên ngoài của anh, thật chẳng ăn nhập gì với thời tiết này. Gió lạnh thổi bay tóc anh. Anh thất chặt cả vạt, như thể làm thế sẽ giúp mình thấy ấm áp hơn. Bên ngoài, một hàng dài taxi màu vàng đang đứng chờ khách, Mặc Trì chọn một xe trong số đó. Người lái xe hỏi anh bằng giọng Bắc Kinh chuẩn: “Xin hỏi, ngài muốn đi đâu?” Mặc Trì bấy giờ mới thần người ra. Phải rồi, đi đâu bây giờ? Thành phố Bắc Kinh rộng lớn nhường này, anh biết Tư Tồn ở đâu mà tìm? “Anh đi vào thành phố”, cứ thấy khách sạn thì dừng, tôi cần tìm người”, Mặc Trì đáp.

Từ sân bay tới phố Trường An, chiếc taxi chở Mặc Trì cứ đi một đoạn lại dừng một lúc. Mỗi lần gặp khách sạn bên đường, bất kể quy mô to nhỏ thế nào, Mặc Trì đều dừng xe vào hỏi thăm.

Tài xế không nhin nổi tò mò liền quay sang bắt chuyện với anh: “Người đó chắc không dễ tìm đâu nhỉ?”

Chẳng còn tâm trí nào đáp lại ông ta, Mặc Trì chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Tài xế lại nói: “Có địa chỉ cụ thể không? Tôi sẽ đưa ngài đến đó là được”.

Mặc Trì nín lặng. Nếu sớm biết địa chỉ cụ thể rồi thì anh có cần phải hao tâm tổn sức như bây giờ không?

Tài xế cũng hiểu ra vấn đề, liền giải đầu nói: “Đấy ngài xem, tôi thật là... Nếu ngài biết địa chỉ thì cần gì phải tìm kiếm thế này. Bạn của ngài từ đâu đến Bắc Kinh?”

“Thẩm Quyển”, Mặc Trì đáp.

“Họ đến Bắc Kinh du lịch phải không?” Tài xế hỏi.

“Ừ”. Mặc Trì không muốn nói thêm gì nữa. Phía trước có một nhà nghỉ nhỏ, nhưng tài xế không dừng lại mà phóng xe đi mất.

“Sao không dừng xe lại?”, Mặc Trì bực tức nói.

“Những người đến Bắc Kinh du lịch sẽ không thuê khách sạn hay nhà nghỉ ở đoạn này vì đi đâu cũng không tiện.” Tài xế nói: “Chúng ta đi thẳng lên Vương Phủ Tỉnh, nếu không có thì quay sang Tây Đơn, Bắc Hải. Họ cũng chỉ loanh quanh mấy chỗ đấy thôi”.

Mấy khu vực mà tài xế nói họ đều đã tìm qua một lượt. Lớn thì có khách sạn Bắc Kinh, khách sạn Dân tộc, nhỏ thì có nhà nghỉ quốc doanh, nhà nghỉ dưới hầm... Họ gần như đã lật tung cả khu nội thành Bắc Kinh. Tài xế bắt đầu mất kiên nhẫn: “Ngài không có đầu mối gì khác sao?”

“Không có”, Mặc Trì cũng cảm thấy rất sốt ruột. Anh không khỏi nghi hoặc, Tư Tồn liệu có thật sự đến Bắc Kinh không? Nếu cô ấy đến nơi khác, Trung Hoa rộng lớn thế này thì anh sẽ đi đâu tìm cô đây? Mặc Trì bỗng thấy hoảng hốt. Hôm qua, nghe giọng điệu chân thành, ngưỡng vọng của Cruise khi nói về Bắc Kinh, thì Bắc Kinh là nơi họ có khả năng đến nhất sau khi rời Thẩm Quyến. Mặc Trì nhớ lại những gì Cruise nói. “An vịt quay... leo Trường Thành...” Tiệm vịt quay xung quanh đây, anh cũng đều đã tìm cả rồi nhưng không có chút thu hoạch. Lẽ nào lại là Trường Thành? Mặc Trì nói đồng dục: “Cho tôi đến Trường Thành Bát Đạt Lĩnh”.

“Chỗ đấy xa lắm đó!”, tài xế nói.

“Tôi bảo đi thì cứ đi”.

“Được thôi”, tài xế hào hứng nói.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn Bát Đạt Lĩnh. Tài xế nói đây là khách sạn tốt nhất ở khu vực này. Nhiều du khách tới Trường Thành đều vào đây nghỉ. “Người Thẩm Quyến lắm tiền nên anh cứ vào đây tìm là không sai đi đâu được”, tài xế nói với giọng chắc chắn.

Mặc Trì xuống xe, bước vào đại sảnh của khách sạn, báo với nhân viên quầy lễ tân tên tiếng Anh của Tư Tồn. Cô nhân viên giờ Sở đăng kí và nói: “Hôm nay có cô Lý cùng một vị khách Mỹ đến thuê phòng”.

Trái tim Mặc Trì sung sướng như muốn nhảy bổ lên: “Cô ấy ở phòng nào?”

Cô nhân viên đóng sổ đăng kí lại: “Xin cho biết phải xưng hô với ngài như thế nào?”

“Mặc Trì”.

Cô nhân viên gọi điện thoại nội bộ nhưng không có ai nhắc máy. Cô liền đặt điện thoại xuống: “Trong phòng không có người. Nếu không được khách cho phép, chúng tôi không được tiết lộ số phòng của họ với người ngoài”.

Mặc Trì tức giận tới mức muốn phun ra lửa. Nếu không cho biết số phòng thì anh sẽ đợi ở sảnh lớn. Biết Tư Tồn ở đây rồi, anh còn sợ không đợi được cô sao? Anh cũng thuê một phòng ở đây nhưng không về phòng mà tới khu nghỉ ngơi trong đại sảnh ngồi và gọi một cốc cà phê.

Từ trưa hôm qua đến chiều hôm nay, anh chưa ăn gì vào bụng. Lúc này, khi đã yên tâm được một nửa, anh bắt đầu cảm thấy đói. Trên tường đại sảnh có dán quảng cáo nhà hàng ăn uống, những món ăn trên đó trông rất hấp dẫn. Mặc Trì nuốt nước bọt nhưng không dám đi ăn vì sợ bỏ lỡ mất cơ hội gặp được Tư Tồn. Hồi mới khởi nghiệp, do ăn quá nhiều mì ăn liền nên anh bị đau dạ dày. Lúc này khi uống cà phê, anh đã cảm thấy dạ dày mình đau thối lên từng hồi. Mặc Trì lấy tay ôm bụng, đưa mắt nhìn vào chiếc cửa xoay ở đại sảnh và chuyển hướng chú ý.

Bây giờ, người phương Bắc ăn mặc thời thượng hơn xưa rất nhiều, không như mấy năm trước chỉ quanh quẩn mấy màu lam, lục, xám. Giờ đây là đầu xuân, du khách qua lại thường mặc những chiếc áo rét màu sắc rực rỡ, tinh thần ai cũng phấn chấn.

Nhớ hồi còn thiếu thốn, vật chất mà Mặc Trì vẫn tìm mọi cách mua cho Tư Tồn một bộ đồ thật đẹp. Mỗi lần gặp được cái áo chiết eo hay áo có trang trí thêm một chút đáng ten ở tay, anh đều cảm thấy rất phấn khởi, không chút do dự mà bỏ tiền mua luôn về. Nhưng Tư Tồn không chịu thay đổi bản chất mộc mạc của cô gái nông thôn. Cô chỉ mặc những bộ đồ thật bình thường. Anh đã từng mang chiếc áo ni quân đội được ba tặng tới hàng may, sửa lại thành một chiếc áo khoác nữ kiểu chiết eo cánh rộng. Tư Tồn thích chiếc áo đó vô cùng nhưng lại ngượng ngùng, không dám mặc ra khỏi nhà, cứ cất trong tủ, lúc nào vui mới đem ra mặc một lúc cho một mình Mặc Trì ngắm. Hôm qua ở công ti, cô mặc bộ đồ công sở kiểu Trung Hoa, về đến khách sạn lại mặc váy dài trắng kiểu Tây. Sau khi từ Mỹ trở về, giờ đây cô đã là một phụ nữ cao quý thanh tao, không còn chút đáng về nào của cô gái nông thôn có quần áo đẹp lại ngượng ngùng không dám mặc.

Canh cửa xoay chuyển động, toàn thân Mặc Trì như chấn động theo. Hai người đang ra khỏi cửa kia chính là Tư Tồn và Cruise. Mặc Trì nhanh chóng đứng dậy, chạy ra đứng chặn trước mặt Tư Tồn. Anh nhìn cô mà không nói gì.

Tư Tồn và Cruise đều mặc trang phục thể thao, đi giày du lịch, màu sắc tuy khác nhau nhưng kiểu dáng tương đồng.

“Sao anh lại ở đây?” Ánh mắt Tư Tồn ánh lên tia sáng khác thường. Nhưng khuôn mặt cô ngay lập tức giữ vẻ lạnh lùng.

“Đi công tác”, Mặc Trì biết cô đang trách anh hôm qua đã cố cướp bỏ đi, trong lòng bỗng dưng ảm đạm.

Cruise vẫn nhớ chuyện anh ta đã đánh Mặc Trì tối qua, ra chiều quan tâm hỏi: “Ông Mặc, thật sự xin lỗi về chuyện tối qua. Chân của ông không sao chứ?”

Mặc Trì không trả lời, hỏi lại Cruise: “Ông Cruise, ông thấy Trường Thành thế nào?”

Cruise giơ ngón tay cái lên: “Đẹp tuyệt vời. Thế nhưng Moselle muốn nghỉ ngơi một hôm, ngày mai mới leo Trường Thành. Buổi tối cô ấy sẽ dẫn tôi đi ăn vịt quay”.

“Hay là ngày mai tôi dẫn ông leo Trường Thành và ăn vịt quay?”, Mặc Trì cười nói.

Cruise tròn xoe mắt, không hiểu người đàn ông Trung Hoa này định giờ trò gì, chỉ biết quay sang nhìn Tư Tồn dò ý.

“Không phải anh đi công tác sao? Lấy đâu ra thời gian ngắm cảnh?”, Tư Tồn đảo mắt nói.

Mặc Trì ra vẻ nghiêm túc: “Ông Cruise là khách quý của anh. Anh có thể tạm được coi là người Bắc Kinh nửa mùa, thể hiện chút thịnh tình của chủ nhà, dẫn ông Cruise đi chơi vui vẻ, có gì là không được nào?”.

Cruise lắc đầu nói: “No. Moselle từng nói với tôi, ở Trung Hoa, trước khi hợp đồng được kí kết, không được nhận bất cứ lời mời nào của đối phương. Phải không, Moselle?”

“Tôi không thay mặt cho công ti, tôi chỉ đại diện cho cá nhân tôi. Thưa ông Cruise, mong ông chấp nhận lời mời của tôi”, Mặc Trì nói.

Cruise cũng thuộc dạng người hào sảng, gật đầu đáp: “Được thôi. Có thêm một người đi cùng thì càng vui”.

Tư Tồn im lặng nhìn hai người đàn ông trước mặt cô đang chuyển từ chiến tranh sang hòa bình.

“Hai người ở tầng mấy?, Mặc Trì hỏi “Tầng ba”, Cruise đáp,

“302?”, Mặc Trì quay sang hỏi Tư Tồn.

Tư Tồn không nói gì. Anh Tây Cruise nhiệt tình nói: “Ông đoán thật chuẩn! Moselle ở phòng 302, còn tôi ở phòng bên cạnh, 304”.

Mặc Trì có ý ghen tị với Cruise, anh nói với Tư Tồn: “Anh ở phòng 303, đối diện phòng em”.

“Chúng tôi phải đi ăn tối rồi. Ông Mặc, hẹn gặp lại vào sáng mai”, Cruise nói.

“Đội đã”, Mặc Trì nói: “Hôm nay tôi sẽ mời hai vị. Chúng ta ăn vịt quay được không?” Tên Cruise này muốn dùng bữa với Tư Tồn sao, đừng hòng!

“Được thôi”, Cruise không khách khí mà vui vẻ nhận lời.

Vịt quay ở khách sạn khác xa mùi vị truyền thống, da không đủ giòn, thịt không đủ mềm. Ấy vậy mà Cruise ăn với vẻ rất hào hứng. Mặc Trì vẫn còn đau dạ dày, không dám ăn nhiều. Anh chỉ gọi một bát cháo. “Vịt quay ở Toàn Tụ Đức mới ngon. Cruise, ngày mai sau khi leo Trường Thành, tôi sẽ dẫn anh đi ăn”, Tư Tồn nói. “Ừ... được”, Cruise trả lời mà miệng vẫn còn đang nhai vịt quay. Tư Tồn đề ý Mặc Trì chỉ lặng lẽ ăn cháo, không nên nổi lòng quan tâm: “Sao anh không ăn món gì khác?”

“Ăn cháo mới dưỡng sinh”, Mặc Trì đáp.

Sau bữa ăn, ai về phòng người nấy. Cruise không theo Tư Tồn về phòng, đối với Mặc Trì mà nói, đó là một niềm an ủi lớn. Anh tắm rửa xong, tuy rất mệt nhưng không dám ngủ say. Trong tiềm thức, anh luôn lo sợ tới lúc nửa đêm Tư Tồn sẽ lại biến mất thêm một lần nữa. Anh luôn chú ý theo dõi động tĩnh của phòng đối diện, chẳng ai ra, cũng không có ai vào.

Trời vừa sáng, anh đã trang bị xong mọi thứ cần thiết, đúng lúc đó Cruise gọi điện thoại đến: “Ông Mặc, chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, đã xuất phát được chưa?”

“Được rồi”. Mặc Trì cúp máy, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng. Tư Tồn và Cruise gần như cùng lúc bước ra.

Vừa nhìn thấy họ, trong đầu Mặc Trì như muốn bốc lửa. Họ vẫn mặc bộ đồ thể thao và đi giày như ngày hôm qua. Trước khi đến Bắc Kinh, Mặc Trì không nghĩ rằng mình sẽ leo Trường Thành, vì thế anh vẫn đóng bộ vest đen, giày da đen theo lệ thường. Khi đứng trước hai người này, anh cảm thấy sự xuất hiện của mình thật sự thừa thãi.

Tư Tồn lạnh nhạt nói: “Đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Có lẽ đây là sự sắp đặt của Thượng Đế

Dưới chân Trường Thành, Cruise lại bắt đầu nhắm vào cái chân khuyết tật của Mặc Trì, hỏi vói về quan tâm “Ông Mặc, ông... thật sự có thể chứ?”

Mặc Trì gật đầu. Cruise phần chần hét lên: “Trường Thành! Ta đến rồi đây!” rồi lao đi như một mũi tên. Anh ta khỏe mạnh, sức lực dồi dào, chẳng mấy chốc đã biến thành một điểm đen ở phía xa so với Mặc Trì. Trường Thành Bát Đạt Lĩnh rộng rãi bằng phẳng, nhưng việc leo bậc thang kiểu này với Mặc Trì mà nói chẳng khác nào lấy đi nửa tính mạng của anh.

Phần gốc còn sót lại của chân trái Mặc Trì được bọc trong chân giả, chúng sẽ cọ vào nhau khi anh leo bậc thang liên tục, làm anh đau tới thấu tim. Anh không nhìn Tư Tồn mà dựa vào tường thành, ra về điểm tĩnh thoải mái leo lên từng bước một. Chẳng mấy chốc, mồ hôi anh đã vã ra như tắm. Mỗi lần gió lùa qua, bộ vest trên người anh lại phát ra những tiếng vun vút. Tới khi cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi, anh mới dựa vào tường thành nghỉ một lúc. Tư Tồn nhìn sắc mặt anh tái nhợt, không giấu nổi nỗi lo lắng: “Anh đau lắm phải không?”

Mặc Trì vuốt mồ hôi rồi trả lời: “Không đau”. Chẳng phải chỉ là leo Trường Thành thôi sao? Dù là sáu năm trước hay hiện tại, cô đều hỏi anh những câu hóc búa kiểu đó. Để tìm lại vợ mình, sáu năm trước đến núi Lư anh còn leo được, bây giờ Trường Thành có nhằm nhò gì?

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Mặc Trì lại tiếp tục leo lên phía trước. Tư Tồn nhìn anh lết từng bước khó nhọc, vội vàng chạy lên phía trước, đỡ lấy cánh tay anh. Đã bao năm nay anh không được cảm nhận đôi bàn tay nhỏ bé, ấm áp này rồi. Mặc Trì bỗng thấy trong lòng nóng bừng, bước đi không vững, suýt nữa vấp ngã. Tư Tồn không nhịn nổi liền nói: “Anh, hãy cẩn thận!” Mặc Trì gật đầu, cảm động muốn chết đi được mà không dám nói gì, chỉ sợ lỡ miệng nói sai. Hai người cứ thế yên lặng leo lên từng bậc thang.

Cruise tưởng mắt hút từ lúc nào, bỗng nhiên xuất hiện trở lại trước mắt họ: “Hai người chậm chạp quá. Lúc này, tôi đã chạy qua ba căn phòng bằng đá rồi”.

Mặc Trì phì cười: “Đó là đài phong hỏa”.

“Đài phong hỏa? Viết như thế nào?”, Cruise lôi ra từ túi áo một cuốn sổ nhỏ đưa cho Tư Tồn,

Tư Tồn thờ dãi, viết ba chữ “đài Diộng hỏa” lên giấy rồi đưa lại cho Cruise. Cruise ghi nhớ rồi đắc ý nói: “Lại học thêm được một từ mới. Moselle, lần này đến Trung Hoa, có phải tiếng Trung của tôi tiến bộ rất nhiều không?”

“Phải, tiến bộ rất nhanh, anh chẳng mấy mà thành chuyên gia Trung Hoa”, Tư Tồn cười đáp.

“Tất cả đều nhờ vào công dạy dỗ của cô.”, Cruise khiêm tốn đáp: “Hai người chậm chạp quá. Nghe nói phía trước có một cái dốc hạo hán. Trung Hoa có một câu nói thế nào ấy nhỉ? “Bất đáo Trường Thành phi hảo hán”. Tôi sẽ tới đó trước đợi hai người”. Cruise nói xong lại chạy biến đi mất.

“Cruise lần đầu đến Trung Hoa nhưng rất thích người khác gọi mình là chuyên gia Trung Hoa. Thật ra anh ấy chỉ dùng khẩu ngữ lưu loát, chữ chữ Hán chưa biết được mấy”, Tư Tồn nói.

Sắc mặt Tư Tồn ửng đỏ, bên khóe miệng điểm một lúm đồng tiền rất dễ thương. Cô lại âm thầm dịu anh bước tiếp. Khi tới một bậc thang rất cao, Mặc Trì phải dùng đến cả hai tay để vượt qua. Tư Tồn lặng lẽ lùi lại phía sau anh, nếu chẳng may anh bước hụt cô còn kịp thời đứng ra đỡ.

Tư Tồn ngẩng đầu nhìn lên, dốc hạo hán mà Cruise nói vẫn còn xa tít mù khơi, giống như đang treo lơ lửng trong không trung vậy. “Chúng ta đi tới đây thôi, em một muốn chết đi được”, Tư Tồn làm bộ nói.

Mặc Trì biết Tư Tồn sợ anh mệt, chứ với cô thì đâu đã nhằm nhò gì: “Thế em cứ ngồi nghỉ ở đây, anh sẽ leo tiếp, chốc nữa quay lại đón em”.

Tư Tồn hốt hoảng: “Cruise sức lực dư thừa không biết dùng vào việc gì. Anh so với anh ta làm gì?”

Không nhắc tới Cruise thì thôi, nhưng đã nhắc tới rồi, Mặc Trì lại càng không muốn tỏ ra thua kém. Anh nghiêng chặt răng, tiếp tục dẫn mình lên phía trước. Tư Tồn vội vã chạy theo anh. Cuối cùng, dốc hạo hán đã hiện ra trong tầm mắt. Tư Tồn nhìn bậc thang cheo leo khúc khuỷu mà toát cả mồ hôi hột. Cô tuyệt đối sẽ không để Mặc Trì leo lên cái nơi quá nguy hiểm đó. Mặc Trì dường như hoàn toàn không ý thức được sự nguy hiểm trước mắt, anh vẫn nhắc chân tiếp tục leo. Chân leo không được thì anh nhờ đôi tay trợ giúp. Anh bám tay thật chắc vào bậc thang, rồi nhắc chân phải lên trước, sau đó gắng sức nhắc chân trái lên theo.

Tư Tồn kéo anh lại: “Mặc Trì, đủ rồi, chúng mình xuống núi đi”.

Nghe cách cô gọi tên mình quá đột ngột, thân thương, trái tim Mặc Trì bỗng nhiên run rẩy. Trong khoảnh khắc ấy, bao nhiêu ý niệm trong anh hiện lên. Nhưng chỉ vừa lơ là trong tích tắc, cái chân giả của anh đã rung lên. Mặc Trì khuôn mặt trắng bệch ra, đứng chôn chân ở đó vì không tài nào động đậy được nữa. Tư Tồn thất kinh, kêu lên: “Anh bị thương rồi sao? Để em xem nào?”

Mặc Trì nhảy lò cò xuống bậc thang. Lúc chạm đất, chân giả của anh lại kêu “cắc” một tiếng khiến mặt mũi Tư Tồn tái mét. Mặc Trì cô" làm ra vẻ thoải mái nói: “Cũng may đây là chân giả, có gãy cũng không đau”.

Thực ra, lúc này do anh bước hụt, chân giả đâm vào phần gốc còn sót lại khiến anh đau tới mức mồ hôi vã ra như mưa.

Tư Tồn thất kinh. Cô quỳ xuống dưới chân anh và vén ống quần lên nhìn: “Gãy rồi sao? Để em xem nào!”

Chiếc chân giả lạnh băng được phơi bày trước mắt cô. Tư Tồn còn sốt sáng giúp anh kiểm tra, hoàn toàn không nhìn ra đó là chân thật hay chân giả. Mặc Trì tỏ ra dầy dặn kinh nghiệm, nói: “Không gãy, chỉ là con ốc bị lỏng thôi”.

Anh kiểm tra và tìm thấy con ốc bị lỏng ở khớp đầu gối, bèn vặn chặt lại. Tư Tồn mỉm cười, nước mắt sắp tuôn ra tới nơi. Mặc Trì cố làm ra vẻ không hề hấn gì: “Thế này đã nhằm nhò gì? Mấy năm trước, có một lần anh đạp xe ba bánh chuyển hàng cho khách, trên đường về, suýt nữa đâm trúng một chiếc ô tô. Anh vừa né đi thì chân giả liền bay vút ra, khiến người lái xe kia sợ xanh mặt, còn tưởng là do anh ta đâm phải chân anh”. Trong ánh mắt Tư Tồn hiện lên vẻ vừa đau xót vừa sốt sáng: “Rồi anh làm thế nào?”

“Còn làm thế nào nữa?” Sự việc lần đó thu hút rất nhiều người hiếu kì đến vây quanh. Mặc Trì kiên quyết không nhận tiền bồi thường của người lái xe kia, rồi chỉ với một chân, anh cúi đầu đạp xe ba bánh đi thẳng, giống như kẻ gây tai nạn đang chạy trốn. Trước mặt Tư Tồn, anh làm vẻ điềm nhiên kể tiếp: “Anh làm sao có thể coi đồ giữa phố để lấp lại chân chứ, đành vứt nó lên xe, tìm chỗ nào có nhà vệ sinh công cộng thì vào lấp lại”.

Quả nhiên nghe xong, Tư Tồn cảm thấy ngột ngạt, khó thở giống như có ai bóp lấy tim cô vậy. Cô không nín nổi liền cầu nhàu: “Đang yên đang lành, sao anh phải lấp chân giả làm gì? Người khó chịu không phải anh thì là ai?”

Mặc Trì xám mặt nhưng vẫn đáp gọn lòn: “VI nó đẹp”.

Tư Tồn gần như muốn nổ tung, đâm thùm thụp vào vai anh và hét lên: “Anh điên à, vì đẹp mà chịu giày vò thế này sao? Anh xem mình đã thành bộ dạng gì rồi? ở nhà điều kiện tốt thế không hưởng, lại chạy đến Thẩm Quyển chịu khổ làm gì?” Cô vừa gào hét, nước mắt vừa rơi là chữa.

Mặc Trì lặng yên nhìn cô. Cô khóc tới mức thở không ra hơi. Anh chẳng kịp nghĩ ngợi gì nữa, bèn dang hai tay ôm cô vào lòng. Tư Tồn ngay lập tức sà vào vai anh, khóc nức nức: “Làm gì có ai ghét bỏ anh, sao anh phải tự giày vò bản thân mình như thế?”

Mặc Trì ôm cô thật chặt, nhẹ nhàng vỗ về cô như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Đồ ngốc, chỉ có em không ghét bỏ anh thôi”. Trong lòng Mặc Trì bỗng nhói đau. Sáu năm về trước, họ cũng nói với nhau rất thoải mái như thế này. Sáu năm đã trôi qua, cô có còn ghét bỏ anh không? “Người chỉ có một chân không thể tìm được việc làm ở Thẩm Quyển”, anh nói tiếp.

Tư Tồn vẫn đang khóc tảm tức không thành tiếng. Cô ghen ngào nói: “Anh đã là ông chủ rồi thì còn cần gì tìm việc nữa?”

Mặc Trì không nhịn được cười: “Em nghĩ anh vừa đến Thẩm Quyển đã trở thành ông chủ à?”

Tư Tồn vui mừng vào lòng anh. Mặc Trì tuy rất gầy, nhưng đôi vai anh lại rộng và vững chãi, mang đến cho Tư Tồn cảm giác ấm áp, an toàn. Cô giống như một chú thú cưng bám lên bờ vai anh, dụi nước mắt vào áo anh. Làn gió thổi qua vừa ấm vừa lạnh. Mặc Trì đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Lòng bàn tay anh lưu tuyến khuôn mặt cô, không nỡ buông ra. Nước mắt cô càng trào ra nhiều hơn. Mặc Trì kiên nhẫn dỗ dành: “Được rồi, là lỗi của anh, anh không nên làm em đau lòng”.

Tư Tồn từ từ hết nước mắt, mới nhận ra cả người mình đều nằm trong lòng Mặc Trì, liền lập tức vùng ra. Vòng tay anh bỗng chốc trở nên trống rỗng, trái tim anh như rớt xuống vực sâu. Không muốn bầu không khí trở nên gượng gạo, liền trêu cô: “CEO của Mỹ hóa ra cũng chẳng giỏi giang gì, mới tí mà đã khóc đỏ cả mắt”.

Tư Tồn trừng mắt nhìn anh qua làn nước mắt, nếu không phải vì anh... Sáu năm nay, cô chưa từng khóc lấy một lần. Cruise tự nhiên như từ trên trời rơi xuống: “Hả, hóa ra hai người vẫn ở đây à? Tôi đứng ở trên kia đợi hai người một lúc lâu rồi”.

“Cruise, chúng ta chuẩn bị xuống núi đi”, Tư Tồn nói.

Cruise không chịu đứng yên một chỗ mà cứ nhảy lên nhảy xuống làm động tác giãn ngực: “Được thôi! Nhưng Moselle này, cô có mệt không? Có cần nghỉ ngơi một lúc không?”

“Tôi hơi mệt”, Tư Tồn nói: “Anh cứ xuống trước rồi đợi chúng tôi ở sảnh khách sạn”.

“Không!”, Cruise nói: “Tôi và cô cùng đi, nhớ cô mệt không đi nổi thì tôi có thể cõng cô”. Anh ta vừa leo Trường Thành xong, vẫn còn chưa hết phấn khích. Mặc Trì biết anh ta không nói chơi. Lưng anh ta vạm vỡ, lại còn làm một động tác thể hiện sức mạnh của cơ bắp vùng lưng khiến Mặc Trì cảm ghét tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Tư Tồn lắc đầu nói: “Cruise, anh cứ xuống trước đi. Phòng của chúng ta chỉ được đặt tới tối nay, anh tranh thủ về trước 6 giờ chiều để gia hạn phòng”.

“Được thôi”, Cruise rất nghe lời Tư Tồn. Anh ta lao nhanh xuống núi như một luồng gió.

“Chúng ta cũng xuống thôi!” Tư Tồn không còn né tránh mà rất tự nhiên bám lấy cánh tay Mặc Trì. Thật ra, Mặc Trì không cần thiết phải thử thách cái chân của mình như thế, cô hiểu rằng anh chỉ muốn thu hút sự chú ý của cô mà thôi. Lúc này trời đã về chiều, nếu tiếp tục leo nữa thì e rằng khi trời tối, đi đường núi thế này, Tư Tồn cũng có thể gặp nguy hiểm. Anh gạt đầu nói: “Được, chúng ta đi thôi”.

Lên núi đã khó, giờ xuống lại càng khó gấp bội, bởi lúc đi xuống chân giả của Mặc Trì hoàn toàn không có tí lực nào hết. Tư Tồn luôn phải dìu anh, tới đoạn cheo leo, cô thậm chí còn vòng tay qua siết chặt eo anh để tiếp thêm sức. Mặc Trì nắm tay Tư Tồn chặt tới nỗi khiến cô đau chày cả nước mắt. Tư Tồn cũng biết, anh đang nén chịu một nỗi đau rất lớn.

Tới đoạn tiếp theo, Mặc Trì dựa vào tường thành để lết xuống, miệng thở hổn hển. Cruise đã mất hút từ lâu, đột nhiên Mặc Trì muốn đập tan cái chân

giã của mình.

Tư Tồn hiểu ý liền vội vàng giữ lấy tay anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cái chân này tuy không biết đau nhưng tay anh thì biết. Sao anh cứ phải tự gây khó dễ cho mình? Cruise chạy nhanh như thế nên đã bỏ lỡ qua bao nhiêu cảnh đẹp. Chúng ta không học theo anh ta, cứ từ từ mà đi thôi”. Lời nói của Tư Tồn khiến Mặc Trì kinh ngạc. Trong ấn tượng của anh, Tư Tồn là một cô gái dịu dàng dễ thương nhưng chưa bao giờ lại độc lập, có chủ kiến như bây giờ.

Họ vừa nắm tay nhau vừa đi, cuối cùng đã xuống tới chân núi trước khi trời tối. Mặt đất bằng phẳng đã trải trước mặt, nhưng Mặc Trì vẫn không chịu buông tay cô ra. Tư Tồn cảm thấy anh còn nắm chặt tay cô hơn, sắc mặt cũng nhợt nhạt hơn khi nãy. Mỗi cô mím chặt, đôi mắt nhìn đắm đắm về phía khách sạn ở phía xa. Dưới chân núi không có taxi nhưng lại có rất nhiều xe ba bánh. Tư Tồn cũng mặc kệ nó có rung lắc hay không, liền vẫy tay gọi một chiếc. Cô dìu Mặc Trì lên xe rồi lên theo. Xe ba bánh kêu tút tút mấy tiếng rồi chạy về hướng khách sạn Bát Đạt Linh.

Sau khi xuống xe, Mặc Trì lập tức về phòng. Tư Tồn cũng trở về phòng của mình rửa mặt rồi quay sang phòng Mặc Trì. Cô gõ cửa ba hồi nhưng không đợi Mặc Trì đáp lại, đã đẩy cửa đi vào.

Cô ngay lập tức sờn cả gai ốc. Mặc Trì vừa gỡ chân giả thì một dòng máu đỏ phun ra. Khi thấy Tư Tồn bước vào, khuôn mặt anh cứng đờ lại. Anh vừa dùng quần áo che kín vết thương vừa hoảng loạn nói: “Ai cho em vào đây?”

Tư Tồn không nói gì, cô quay về phòng với khuôn mặt trắng bệch, rồi quay lại nhanh như một cơn gió, tay cầm một thùng thuốc nhỏ. Cô không nói câu gì đã kéo chỗ quần áo Mặc Trì đang dùng để che đậy vết thương sang một bên, bằng một động tác thành thục cô lấy ra một miếng bông tẩm cồn rồi cẩn thận sát trùng, bôi thuốc cho anh. Sắc mặt Mặc Trì tái nhợt nằm dựa vào thành giường giống như một đứa trẻ hốt hoảng nhận lỗi, ngoan ngoãn để Tư Tồn sắp xếp. Vừa lúc nãy anh còn hung dữ với cô, bây giờ đã hối hận ngay rồi. Anh chỉ sợ, quan hệ giữa anh và cô vừa được xoa dịu chút đã lại bị đóng băng. Anh không ngờ Tư Tồn đã khác nhiều so với sáu năm trước. Cô không còn là cô bé vì mấy câu nói hung dữ của Mặc Trì mà âm thầm trốn vào một góc nhà nức nở khóc. Bây giờ, cô chỉ chú tâm xử lý vết thương cho anh, động tác vừa nhanh nhẹn vừa nhẹ nhàng. Xong xuôi đâu đó, cô do dự một lát rồi nhắc lên một cục bông lớn, những ướt cồn và mạnh tay nhấn vào chỗ vết thương nặng nhất.

“Á!” Mặc Trì không chịu nổi liền kêu lên nhưng trong lòng anh lại đang âm thầm mỉm cười. Cô nhóc này đang dạy cho anh một bài học đây mà.

Trái tim Mặc Trì đập thình thịch. Anh nắm chặt tay Tư Tồn: “Tư Tồn, anh yêu em”.

Tư Tồn lập tức thần người ra. Cô nhìn Mặc Trì, ánh mắt anh dịu dàng mà mãnh liệt, khiến cô hồ như tan chảy. Trong giây lát, khung cảnh sáu năm trước cô đơn độc đặt chân đến nước Mỹ xa lạ lại hiện ra trong tâm trí khiến mắt cô cay cay. Cô vội vùng ra khỏi tay anh, thu dọn lại thùng thuốc, khuôn mặt không biểu hiện chút cảm xúc gì.

Mặc Trì ngơ ngác nhìn cô và gọi: “Tư Tồn...”.

Tư Tồn đứng thẳng lên rồi nói: “Mặc Trì, em vẫn chưa nói cho anh biết, em đã đặt vé quay về New York rồi, chiều mai sẽ khởi hành”.

Trái tim Mặc Trì như bị ai đó giáng mạnh một quyền. Anh nói mà không kịp suy nghĩ: “Tư Tồn, em đừng đi!”

Tư Tồn hít một hơi dài, tay vẫn cầm thùng thuốc, chậm rãi nói: “Mặc Trì, em thừa nhận, những năm qua ngày nào em cũng chờ đợi được gặp lại anh. Lần này về nước, em cũng coi việc trở lại thành phố” X tìm anh là một phần của cuộc hành trình. Nhưng em chỉ muốn gặp anh để hỏi tại sao anh không hỏi âm lại cho em mà thôi. Bây giờ, em đã hiểu tất cả rồi. Tình yêu của chúng ta vẫn ở đây, thế là đủ rồi. Ở Mỹ vẫn còn rất nhiều việc chờ em về giải quyết, em buộc phải quay về”.

Mặc Trì như người mất hồn, nhìn Tư Tồn trân trối. Anh mặc bộ đồ ngủ màu trắng, gầy không khác gì giá treo quần áo, ống quần trái trống rỗng rơi xuống thành giường, nổi bật lực, tuyệt vọng nghệt cứng lòng anh: “Em có còn quay lại đây không?”

Tư Tồn thành thật trả lời: “Em cũng không biết”. Thời gian sáu năm qua đã dạy cho họ một bài học: Mỹ và Trung Hoa cách xa muôn núi ngàn sông, khiến cho mọi lời hứa đều không còn đáng tin. Tim Mặc Trì không khỏi nhói đau. Tư Tồn đã trở thành một nữ cường nhân, can luyện mà lý trí, không còn cần anh bảo vệ nữa rồi.

Tư Tồn cúi xuống đặt thùng thuốc lên đầu giường: “Em tặng anh cái này, ngày mai vết thương của anh vẫn cần tra thuốc. Sau này, anh có đi công tác hay du lịch thì nhớ mang theo một thùng thuốc cá nhân để phòng xảy ra sự cố. Thôi anh nghỉ đi, em về đây”.

Tư Tồn nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mặc Trì dõi theo bóng của cô cho tới lúc không nhìn thấy nữa. Anh đau đớn kêu lên một tiếng, tưởng như bị ai đó đâm cho một dao. Một lúc sau, anh tưởng như có vị máu tanh ngất đang trào ra từ cổ họng cho tới lồng ngực. Anh nghiêng chặt răng. Tư Tồn của giờ phút này đã không còn là Tư Tồn của quá khứ. Cô là CEO của một công ty lớn của Mỹ, đã từng trải qua hàng trăm trận chiến gay go trên thương trường. Công việc của cả công ty đang chờ đợi nên cô không thể ở lại Trung Hoa vì anh.

Anh cũng không có tư cách gì để cầu xin cô ở lại.

Cruise gọi điện thoại nội bộ báo họ chuẩn bị đi ăn vịt quay, anh ta hỏi anh có đi cùng không. Mặc Trì từ chối lời mời. Đã mấy ngày nay anh không được nghỉ ngơi, lúc này lại vừa làm một cuộc leo núi vượt quá khả năng sức khỏe cho phép nên sớm đã mệt nhọc vạn phần. Sáu năm qua, anh vì cuộc sống sinh tồn, về sau lại bận rộn khởi nghiệp nên chưa bao giờ cho bản thân cơ hội nghỉ ngơi. May mắn thay sau khi tới Thẩm Quyến, anh rất ít khi sinh bệnh, mặc dù thỉnh thoảng có sốt một hai ngày nhưng chỉ cần uống qua loa vài viên thuốc là khỏi. Do đó, Mặc Trì “phát minh” ra một lý luận mới cực kỳ hoang đường, đó là sức khỏe tốt không phải do điều dưỡng mà do tôi luyện. Trước đây, sức khỏe anh được điều dưỡng lâu như thế mà lúc nào cũng dặt dẹo ốm đau. Bây giờ, anh mặc kệ nó thì nó lại chẳng hề hấn gì.

Mặc Trì không ăn tối mà cứ nằm thảnh thơi trên giường, không có ý muốn ngủ. Chuyến bay của Tư Tồn sẽ khởi hành vào chiều mai, nhưng cô phải ra sân bay từ sáng. Lần này, bất kể ra sao, anh cũng phải đi tiễn cô.

Sáng sớm hôm sau, Tư Tồn dậy sớm tắm rửa, thu dọn tất cả đồ đạc hành lý, đóng khóa cẩn thận rồi đặt vali bên cạnh bàn trà. Trên bàn trà có một chiếc điện thoại màu đỏ. Cô thu xếp xong mọi thứ rồi ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Trời vẫn chưa sáng, trong phòng rất tĩnh lặng, bên ngoài cửa sổ cũng không có bất cứ một tiếng động nào. Tư Tồn đi ra phía ngoài, dựa vào cửa nghe ngóng nhưng phía hành lang cũng im ắng không có bất cứ âm thanh nào.

Phòng đối diện không có động tĩnh gì, cũng không gọi điện thoại đến. Trong lòng Tư Tồn có đôi chút hoảng hốt. Mặc Trì mà cô quen sẽ không có chuyện biết rõ cô phải về Mỹ mà không ra tiễn, dù cho trước đó giữa họ có xảy ra tranh cãi.

Thế nhưng, sáu năm trước anh cũng đâu ra sân bay tiễn cô? Cô đã đợi anh đến giây phút cuối cùng, vậy mà anh lại hoàn toàn quên đi lời hứa, tới tận lúc cô qua cổng kiểm tra an ninh, anh vẫn không xuất hiện.

Cảnh này sẽ lại tái diễn sao?

Tư Tồn nín thở. Nếu chuyện này lại tái diễn, cô sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Lòng cô bỗng nhiên nhói đau. Cô biết Mặc Trì của sáu năm trước coi cô như bảo bối, trước đêm chia ly, anh đau khổ như muốn chết đi... Bây giờ lại mất cô thêm một lần nữa... Tư Tồn không đủ can đảm nghĩ tiếp.

Chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên. Tư Tồn sà đến, cô hoang mang nhấc máy: “Alo...”, tìm cô như muốn nhảy lên.

“Moselle, cô dậy chưa? Tối giờ ăn sáng rồi”, đầu dây bên kia là tiếng của Cruise.

“Được rồi”, Tư Tồn thất vọng dập điện thoại xuống.

Nhà ăn của khách sạn ở tầng hai. Hiển nhiên, Cruise đã ngủ một giấc ngon lành. Anh ta vừa mới tắm xong, bộ tóc màu nâu nhạt vẫn còn ướt nhưng sáng bừng lên vẻ khỏe khoắn. Khách sạn phục vụ bữa sáng theo kiểu buffet, chủng loại món ăn khá phong phú. Lần này đến Trung Hoa du lịch, Cruise đã “phải lòng” đồ ăn Trung Hoa. Anh ta gấp vào đĩa bánh bao, bánh chiên, mứt cháo hoa, sữa đậu nành, mì, đậu phụ nẫu... rồi ăn một cách ngon lành. Tư Tồn chỉ lấy cho mình một bát cháo nhỏ và một đĩa rau muối, cứ ăn được một miếng lại nhìn ra phía cửa. Lòng cô nao nao, còn hình bóng cô khắc khoải chờ trông thì đến giờ vẫn không chịu xuất hiện.

Tư Tồn có phần lo lắng. Hôm qua, sau khi ăn xong bữa sáng, họ mới gặp Mặc Trì. Buổi trưa trên Trường Thành anh chỉ uống một bình nước, đến chiều sau khi xuống núi, cô đưa Cruise đi ăn vịt quay Bắc Kinh chính thống ở Toàn Tụ Đức, Mặc Trì không ăn gì cả. Nếu cô đoán không nhầm thì cả ngày hôm qua anh chưa ăn uống gì. Bây giờ đã hơn tám giờ sáng, anh còn chưa chịu đi ăn sáng thì sức nào chịu nổi?

Cruise ăn xong nín thở nhìn trước mặt mình, quệt miệng nói: “Moselle, cô ăn ít quá đấy!”

Tư Tồn càng nghĩ càng lo, bất thần đứng dậy: “Cruise, ăn xong rồi thì đi thôi”.

Cruise trở về phòng thu dọn hành lý, Tư Tồn không kiềm được bản thân mình nữa liền đi tới trước cửa phòng Mặc Trì. Hành lang rất yên tĩnh, một tiếng động cũng không có. Tư Tồn theo thói

quen gõ cửa ba hồi. Cô nhấn chuông, gõ cửa, đập cửa nhưng tấm cửa được chạm trổ tinh xảo trước mặt vẫn không hề động đậy. Tư Tồn hoảng loạn, cô lấy hết sức vịn cửa ra, lớn tiếng hét: “Mặc Trì! Anh có ở trong đó không?”

Mặc Trì vẫn không trả lời. Nhân viên phục vụ nghe hết liền chạy đến: “Thưa cô, cô có cần giúp gì không ạ?”

“Người trong phòng này đã ra ngoài rồi sao?”, Tư Tồn hỏi. “Hôm qua vị khách ở phòng 303 nhờ tôi mua giúp mấy lon bia, sau đó tôi không thấy ông ấy ra ngoài nữa”, nhân viên đáp.

Tư Tồn thất kinh: “Hôm qua anh ấy vừa bị thương nên không thể uống bia được”

Nhân viên phục vụ nghe thấy thế liền lo sợ hỏi: “Vậy phải làm thế nào thưa cô?”

Tư Tồn lớn tiếng nói: “Mau mở cửa ra, tôi phải vào trong!”

Nhân viên phục vụ sợ xảy ra chuyện, bèn lấy chìa khóa mở cửa phòng. Họ vừa mở cửa ra, mùi bia nồng nặc đã xông lên mũi.

Tư Tồn xông vào phòng, nhìn thấy Mặc Trì đang dựa vào thành giường, nghiêng đầu, lông mày nhíu lại, hai tay ôm bụng, người cuộn lại như một con tôm. Tư Tồn sợ hãi, sà vào giường và lớn tiếng gọi tên anh.

Mặc Trì hơi thở dồn dập, nét mặt vô cùng đau đớn. Tư Tồn khẽ lay nhẹ khiến Mặc Trì ho hắng kịch liệt. Cô phát hiện ra ở phía đầu giường có một bãi đờm màu vàng, hình như còn có vài vệt máu đỏ. Tư Tồn hoảng loạn lau sạch miệng cho anh. Mặc Trì cố gắng mở mắt ra, nhìn cô lắc đầu, dường như muốn nói anh không sao cả nhưng một trận ho nữa lại kéo đến. Máu từ miệng anh phun ra.

“Moselle, xảy ra chuyện gì thế?”, Cruise nghe tiếng Tur Tồn hét lên, liền vội chạy ra khỏi phòng mình. Khi nhìn thấy miệng Mặc Trì đầy máu, anh ta không khỏi kêu lên một tiếng: “Ôi, Chúa ơi!” Tur Tồn rơi nước mắt, gào lên: “Mau gọi bác sĩ đi!”

Cruise quay người chạy ra ngoài. Trong giây lát, bác sĩ của khách sạn đã tới kiểm tra cho Mặc Trì rồi nhanh chóng đưa ra kết luận: “Có thể anh ấy bị xuất huyết dạ dày. Khách sạn không thể xử lý được, cần đưa đến bệnh viện gấp”.

Mặc Trì được hỏa tốc chuyển tới bệnh viện. Tur Tồn và Cruise cũng lên xe cứu thương đi cùng. Đến bệnh viện, anh được đưa vào Phòng Cấp cứu, cô chạy theo vào nhưng bị chặn lại phía ngoài cửa.

Cruise nhanh chóng làm thủ tục nhập viện cho Mặc Trì. Lúc này do vội vàng, anh ta đã đi luôn dép trong phòng của khách sạn ra ngoài. Tiết trời Bắc Kinh trong tháng Ba vẫn rất lạnh khiến chân anh ta không khỏi tê cứng.

Tur Tồn chăm chú nhìn vào cửa Phòng Cấp cứu vẫn đóng chặt, không nói tiếng nào, đầu dựa vào tường. Cruise đến bên cạnh và đặt tay lên vai cô: “Moselle, Chúa sẽ bảo vệ ông Mặc”.

Tur Tồn nói rõ ràng từng chữ một: “Cruise, tôi sẽ ở lại đây, anh về đi”.

Cruise không mang theo đồng hồ, anh ta cầm tay Tur Tồn rồi liếc qua chiếc đồng hồ trên tay cô: “Moselle, sắp mười giờ rồi, cô phải cùng tôi trở về khách sạn. Vé máy bay vẫn ở khách sạn, đừng quên là chúng ta có chuyến bay lúc ba giờ chiều”.

Tur Tồn lắc đầu nói: “Xin lỗi Cruise, lúc này tôi không thể cùng anh về Mỹ”.

Cruise kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Tur Tồn nói thẳng: “Anh ấy bị bệnh như vậy, tôi không thể bỏ mặc anh ấy, tôi phải chăm sóc và chờ anh ấy khỏe lại”.

“Thế vé máy bay thì sao?”

“Trả lại vé, đổi ngày hoặc xé đi, tùy anh!”

Cruise quan sát Tur Tồn và hỏi với vẻ nghiêm túc: “Moselle, hãy nói cho tôi biết, anh ta là ai?”

Cruise cảm thấy mấy ngày nay tâm trạng của Tur Tồn có gì đó không ổn. Hôm qua khi leo Trường Thành, từ đầu đến cuối cô chỉ ở bên cạnh Mặc Trì. Cruise có lý do để tin rằng, người đang được cấp cứu trong kia không đơn thuần chỉ là đối tác làm ăn của họ.

Tur Tồn không có ý giấu anh ta. Cô thẳng thắn đáp: “Anh ấy là chồng cũ của tôi”.

Cruise nhắm chặt mắt kêu lên: “Ôi, Chúa ơi!”

Tur Tồn ngẩng đầu lên nhìn Cruise, nói một cách chân thật: “Tôi cũng không ngờ lần này về nước lại gặp anh ấy. Hôm qua chúng tôi đã chào tạm biệt nhau, nhưng bây giờ tình hình anh ấy như thế này, tôi không thể bỏ lại anh ấy để về Mỹ”.

Cruise là con trai của một cổ đông trong công ty của Lý Thiệu Đường. Anh ta là Thạc sĩ Ngành Quản lý. Trước đây, anh ta làm việc cho chi nhánh công ty ở London. Sau khi Lý Thiệu Đường qua đời, đại hội cổ đông biểu quyết kết thúc mọi hoạt động của công ty ở hải ngoại, vì thế Cruise bị điều về tổng công ty.

Anh ta từng học tiếng Trung ở trường đại học, do đó gặp được Tur Tồn như gặp lại người bạn lâu năm. Anh ta nghe ba mình nói Tur Tồn mới từ Trung Hoa đến Mỹ được sáu năm. Hồi đầu đến Mỹ, đến một câu tiếng Anh cô cũng không nghe hiểu nhưng cứ nhất quyết đòi vừa chăm sóc bên giường bệnh của Lý Thiệu Đường, vừa học tiếng Anh, về sau còn tốt nghiệp Khoa Quản lý của Đại học Colombia. Sau ngày Lý Thiệu Đường ngã bệnh, theo yêu cầu của ông ta, tất cả cổ phần trong công ty đều được sang tên cho Tur Tồn. Ban đầu, mọi cổ đông đều không phục có CEO trẻ tuổi có lai lịch không rõ ràng này. Lúc đó, Tur Tồn chỉ có duy nhất lòng chân thành muốn mang lại lợi ích lớn nhất cho mọi cổ đông, khiến những vị cổ đông có tuổi đời gấp đôi cô cũng phải nể phục cô gái bé nhỏ này, sau đó họ đều cam tâm tình nguyện giúp đỡ cô. Ba của Cruise khi kể lại những chuyện này cho anh nghe, giọng nói không giấu nổi niềm sùng kính.

Cruise đã học qua tiếng Trung, cũng biết những câu đối thoại cơ bản, nhờ đó mà anh trở thành bạn tốt của Tur Tồn. Anh bái Tur Tồn làm sư phụ dạy tiếng Trung cho mình, nhưng trong công việc, anh lại trở thành thầy giáo của cô, đem hết kinh nghiệm mình có được ra truyền thụ cho cô. Tur Tồn cực kỳ thông minh lại ham học hỏi. Cruise từ lúc nào đã phải lòng cô gái Trung Hoa xinh đẹp này. Anh từng tỏ tình với cô nhưng đã bị cô từ chối chỉ với một câu nói: “Hồi ở Trung Hoa tôi đã từng kết hôn, đến bây giờ tôi vẫn yêu chồng cũ của tôi”. Cruise cho rằng thời gian sẽ xóa nhòa nỗi nhớ của Tur Tồn với người chồng cũ. Anh ta không thể ngờ rằng, họ lại gặp nhau ở Thẩm Quyền với tư cách đối tác làm ăn.

Cruise hít một hơi thật dài, sau đó gật đầu nói: “Có lẽ đây là sự sắp đặt của Thượng Đế. Tôi và cô cùng ở lại đây, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi có thể giúp đỡ cô”.

Tur Tồn lắc đầu, ánh mắt cương quyết: “Không được, công ty còn rất nhiều việc tồn đọng, anh phải về xử lý. Phương hướng hợp tác của hội quảng giao lần này, kế hoạch thiết kế sản phẩm mới, cả buổi ra mắt sản phẩm của năm nay nữa anh đều phải giải quyết”.

Cruise nhún vai nói: “Moselle, cô là CEO, đó là công việc của cô”.

Tư Tồn nhìn anh ta: “Anh là trợ lý đặc biệt của tôi, tôi giao những công việc này cho anh”.

Cruise không nói gì nữa, đôi môi mỏng mím chặt thành một vệt dài.

Tư Tồn nhìn đồng hồ: “Cruise, bây giờ không còn sớm nữa, anh hãy về khách sạn đi”.

Cruise gật đầu, đi vài bước rồi quay lại nhìn Tư Tồn một hồi lâu, đôi mắt xanh biếc chứa chan tình cảm, nét mặt khó đoán: “Moselle, cô sẽ quay lại với anh ta phải không?”

Tư Tồn lo lắng nhìn về phía Phòng Cấp cứu: “Bây giờ tôi chưa nghĩ xa xôi như thế. Nhưng tôi không thể bỏ lại anh ấy vào lúc này”.

Cruise đột nhiên ôm chặt Tư Tồn, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô: “Chúc cô may mắn”.

Tư Tồn làm động tác vẫy tay: “Chúc anh may mắn, tạm biệt Cruise”.

Cruise đi rồi, bên ngoài Phòng Cấp cứu lại lặng thinh như cũ. Cánh cửa đã đóng đóng mở 11 lần mấy lượt rồi nhưng không ai nhìn Tư Tồn lấy một lần và nói với cô câu nào. Tư Tồn khép chặt hai vai, đầu dựa vào tường rồi dần dần trượt xuống. Thời gian như ngưng đọng tại giây phút này.

Không biết bao lâu sau, cửa Phòng Cấp cứu mới được mở ra. Tư Tồn xông ra chỗ bác sỹ nhưng không nói nên lời.

Bác sỹ tháo khẩu trang ra rồi nói: “Tình hình xuất huyết dạ dày đã được khống chế, chỉ có điều bệnh nhân vẫn đang sốt cao nên cần được điều trị tích cực”.

“Phổi của anh ấy không tốt, chỉ cần bị bệnh sẽ lên cơn sốt”.

Bác sỹ nhíu mày: “Anh ấy bị nhiễm lạnh, ăn uống không điều độ, làm việc quá sức, vết thương bị viêm nhiễm, thêm vào đó lại còn uống rượu. Cô là người thân phải không...”

Tư Tồn lập tức đỏ mặt, muốn giải thích với bác sỹ, cô không phải người thân nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Đúng lúc cô đang lúng túng thì Mặc Trì được đẩy ra khỏi phòng. Anh nằm thẳng trên chiếc xe đẩy y tế, toàn thân được đắp một lớp chăn dày cộm, chỉ lộ ra khuôn mặt tái nhợt còn hai mắt khép chặt. Anh đang được truyền nước. Một đám người khác chen nhau đi về phía phòng bệnh. Đây là mùa dịch cúm xuất hiện nên các phòng bệnh đều đã chật kín người. Bác sỹ nói, họ chỉ có thể tạm thời bố trí để Mặc Trì nằm ở ngoài hành lang. Đợi có người xuất viện thì họ sẽ lập tức chuyển anh vào phòng.

Ngoài hành lang không có lò sưởi, Mặc Trì vẫn đang sốt nên Tư Tồn khẩn cầu bác sỹ: “Bác sỹ có thể lập tức bố trí phòng bệnh cho anh ấy được không? Tôi bao nhiêu tiền cũng được”.

Không ngờ câu nói này của cô khiến bác sỹ nổi giận: “Bệnh viện là nơi cứu người chết, chữa người sống, nhập viện rồi cũng cần có thứ tự, ai đến trước vào trước, ai đến sau vào sau. Nếu cứ có tiền thì được chiếu cố để thành Chủ nghĩa Tư bản hết à?” Biểu cảm nghiêm nghị của bác sỹ khiến Tư Tồn không dám nói gì nữa. Cô nuốt ầm ứ vào trong lòng nhưng vẫn cố cầu khẩn bác sỹ: “Phổi của anh ấy không tốt, anh ấy lại đang sốt nữa, nếu ở hành lang lạnh thế này...”

“Bệnh nhân đã phải vào đến đây rồi thì đương nhiên bệnh tình đều rất khẩn cấp, nếu không việc gì người ta phải nằm viện cho khổ?”

Trên hành lang được bố trí thêm một giường bệnh tạm thời. Mặc Trì được chuyển lên đó, y tá treo bình thuốc của anh lên giá truyền. Bác sỹ nói ra một vài con số còn y tá cúi đầu ghi chép. Cuối cùng, bác sỹ dặn dò Tư Tồn: “Bây giờ phải nhờ đến người nhà tận tình chăm sóc bệnh nhân, đừng để anh ấy bị nhiễm lạnh, nếu có chuyện gì thì lập tức đi tìm y tá”.

Tư Tồn gật đầu đồng ý. Bác sỹ và y tá đều rời đi, trên hành lang chỉ còn lại hai người. Tư Tồn quỳ xuống, chăm chú nhìn Mặc Trì đang nằm hôn mê. Dáng ngủ của anh trông không yên lành, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, dường như chất chứa rất nhiều tâm sự. Tư Tồn không kìm nén được liền đưa tay vuốt lại hàng lông mày của anh rồi lẩm bẩm một mình: “Là em không tốt, không hoàn thành được nhiệm vụ thư ký Lưu giao cho em. Bao nhiêu năm trôi qua mà anh vẫn khiến người ta phải lo lắng...”

Tay Mặc Trì khẽ động đậy, miệng anh phát ra những tiếng ú ớ, hình như không đồng ý với quan điểm của Tư Tồn. Tư Tồn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang được truyền nước của anh: “Được rồi, là em nói sai. Anh nghỉ ngơi đi, đừng bao giờ để xảy ra chuyện gì đáng tiếc nữa”.

Vào buổi trưa, y tá chạy tới hành lang trung tâm gọi to: “Moselle Lee! Ai là Moselle Lee?”

Tư Tồn cho rằng y tá đang tìm mình nên vội vã chạy ra. Vì cô vẫn chưa ăn trưa nên đột nhiên cảm thấy chóng mặt hoa mắt, người lao đảo chạy về phía y tá. Y tá quan sát cô một hồi, hình như đang cảm thấy hiếu kỳ vì người Trung Hoa lại lấy tên nước ngoài. Tư Tồn nói: “Tôi là Moselle Lee”. Đây là tên trên hộ chiếu Mỹ của cô.

Y tá chỉ vào góc tường rồi nói: “Những thứ này được gửi tới từ khách sạn Bát Đạt Linh, họ nói đây đều là đồ của cô”.

Tư Tồn nhận một va li hành lý nhỏ nhắn tinh xảo, một túi sách của nam và một chiếc chân giả. Cô biết, những thứ này chắc chắn là do Cruise đã nhờ khách sạn gửi tới.

“Cảm ơn”. Tư Tồn không quan tâm đến ánh mắt khác lạ của y tá, liền xách hành lý, đeo túi và vác chân giả lên vai. Cô đặt những thứ này tới trước

giường bệnh của Mặc Trì. Vali nhét xuống gầm giường, túi sách đặt cạnh gối của Mặc Trì, còn chân giả đặt ngay trước đầu giường.

Mặc Trì vẫn chưa tỉnh dậy. Bác sỹ nói, do anh đã mệt mỏi quá độ, việc nghỉ ngơi điều độ sẽ giúp anh mau chóng hồi phục.

Buổi chiều tối là lúc người nhà bệnh nhân được tới thăm. Đây là khoảng thời gian ồn ào nhất trong ngày ở khu phòng bệnh. Trên hành lang, người đi qua đi lại không ngớt. Nhiệt độ hành lang lúc này còn thấp hơn ban sáng. Mặc Trì dù đang ngủ nhưng vẫn không ngừng ho hắng. Tư Tồn sợ anh nhiễm lạnh liền vội vã tìm vị bác sỹ trưởng khoa. Cô nói bất luận thế nào cũng phải bố trí cho anh một giường bệnh từ tế. Bác sỹ trưởng khoa cũng bất lực vì hiện giờ không còn một giường trống nào. Chẳng lẽ ông phải đuổi những bệnh nhân khác ra khỏi phòng bệnh? Tư Tồn nhớ tới đãi ngộ đặc biệt mà Lý Thiệu Đường được hưởng năm xưa, cô liền hỏi: “Ồ đây có phòng bệnh cho cán bộ cao cấp hoặc cho khách quý không?”

“Phòng bệnh đặc biệt chỉ có nhân vật đặc biệt mới được sử dụng, hơn nữa cần có thư giới thiệu của đơn vị”, bác sỹ nói.

Mặc Trì dường như là con trai của cán bộ cao cấp, nhưng... Tư Tồn biết, anh nhất định không muốn làm kinh động tới ba mình vào thời điểm này. Tư Tồn liền quyết định lấy ra hộ chiếu Mỹ của mình.

Vị bác sỹ trưởng khoa nhìn rồi nói: “Tình huống đặc thù sẽ được đối xử đặc thù, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô”. Tư Tồn cảm kích cúi người cảm ơn.

Đúng lúc đó, Mặc Trì tỉnh dậy. Anh mở mắt ra và nhìn thấy cặp xách và chân giả trước tiên. Nhưng trước giường bệnh không có một bóng người.

Tối hôm qua, cái chân đau của Mặc Trì đã khiến anh đau đớn không tài nào ngủ được. Anh liền gọi nhân viên phục vụ mua giúp mình mấy lon bia. Đây là bí kíp độc đáo anh vẫn thường dùng mấy năm ở Thẩm Quyển để đối phó với những cơn đau quái ác. Sau vài ngụm bia, cơn buồn ngủ sẽ kéo đến, chỗ đau trở nên tê dại không còn cảm giác gì nữa. Anh muốn ngủ một giấc từ tế để ngày hôm sau có tinh thần tiễn Tư Tồn ra sân bay. Thái độ của nhân viên phục vụ rất không ra gì. Họ có ý trách anh phá hoại giấc ngủ nhưng vẫn nhanh chóng mang bia đến cho anh. Mặc Trì uống một lon mà vẫn chưa buồn ngủ. Anh lại uống thêm lon nữa. Uống xong lon thứ ba, cơn buồn ngủ kéo đến, nhưng vết thương ở chân càng đau đớn hơn, anh không tài nào chớp mắt nổi. Mặc Trì lo sợ, anh trùm kín chăn, ép mình đi ngủ. Đêm khuya thanh tĩnh, tất cả sự chú ý của anh đều dồn vào cái chân đau. Vết thương ở chân trái của anh bị chân giả cào rách. Chân phải do vận động quá độ nên vừa xót vừa sưng. Hình như không bao lâu sau, cơn buồn ngủ đã kéo đến.

Mặc Trì tự nhắc nhở mình, ngày mai trời vừa sáng là phải dậy luôn, kết quả trời vẫn chưa sáng thì anh đột nhiên thấy dạ dày đau dữ dội. Anh cuộn tròn người lại, hai tay ôm chặt bụng, ngực thấy đau tức, cổ họng nóng bừng bừng, ý thức trở nên mơ hồ. Anh không lo lắng cho mình, chỉ cảm thấy rất mệt, sau đó như thế nào thì anh không biết gì nữa.

Lúc này, Mặc Trì quan sát bốn bề xung quanh. Đây là hành lang bệnh viện, ánh sáng vô cùng âm đạm, trong không khí lơ lửng mùi vị nhàn nhạt của bụi đất. Bây giờ là hoàng hôn chứ không phải sáng sớm. Mặc Trì hoảng hốt Tư Tồn đã iên mấy bay từ chiều cơ mà. Anh mất bao công sức tính toán mà cuối cùng vẫn lỡ hẹn với cô. Mặc Trì thấy nội tạng của anh như bị vỡ thành một đồng hỗn độn, đến hô hấp cũng thấy khó khăn. Anh ho hắng kịch liệt nhưng vẫn cố nghiền răng. Anh nhắm chặt mắt, không muốn mở ra nữa. Anh không muốn nhìn thấy thế giới này khi đã mất đi Tư Tồn một lần nữa. Đột nhiên, một bàn tay nhỏ mềm mại, mát dịu xoa lên trán anh. Toàn thân Mặc Trì chấn động, anh mở mắt ra và không dám tin vào những gì mình thấy. Tư Tồn đang nhìn anh bằng ánh mắt dịu hiền.

“Anh thấy chỗ nào không khỏe à?”, Tư Tồn nhẹ nhàng hỏi.

Mặc Trì ngẩng người ra, miệng anh bầm lẩm điều gì đó mà không thành tiếng. Trong lòng anh, những cơn sóng hạnh phúc đang trào lên, cơn sóng đó như muốn nhấn chìm anh xuống. Mặc Trì nhìn chăm chăm vào Tư Tồn, rồi đột nhiên làm một động tác khiến Tư Tồn tròn tròn mắt. Anh kéo chăn che kín người, chiếc chân trắng run lên lẩy bẩy.

Tư Tồn không biết nên làm thế nào với phản ứng quá khích của Mặc Trì. Cô chưa từng thấy anh trong bộ dạng như thế, kể cả hồi họ gắn bó keo sơn nhất. Anh luôn luôn điềm đạm, giấu tình cảm sâu sắc của mình vào trong khóe mắt, biểu hiện ra bằng sự quan tâm tới từng tiểu tiết trong cuộc sống của cô. Anh chưa bao giờ mất kiểm soát như lúc này.

“Mặc Trì...”, cô nhỏ nhẹ gọi anh. Tay anh vẫn đang truyền nước nên cô không dám động vào.

Trong chăn Mặc Trì hít thở một hơi thật dài, sau đó dần dần tĩnh tâm trở lại. Tư Tồn rón rén mở chăn ra và giúp anh giém xuống dưới cổ.

Sắc mặt Mặc Trì tái nhợt, hơi thở có phần gấp gáp, hai mắt nhắm chặt. Anh không động dậy, càng không để ý tới tiếng Tư Tồn đang gọi mình. Anh mở chăn ra và đối sang một chiếc mặt nạ khác. Khóe mắt anh có chút ướt át làm cho khuôn mặt rần rờ trở nên hiền hòa hơn.

Nét mặt của Tư Tồn cũng bất giác trở nên dịu dàng. Cô vuốt lọn tóc trên trán anh, để lộ ra vầng trán cao rộng. Cô còn lâu mới tin anh là núi băng. Cô đã sống hai mươi sáu năm nay và tất cả trải nghiệm về tình yêu mà cô có được toàn bộ đều đến từ anh.

Trong lòng cô tràn trề tình cảm yêu thương nhưng chẳng hiểu quý thần sai khiến thế nào cô lại nói: “Em bảo Cruise giúp em dời chuyến bay, đợi anh khỏe lên, em sẽ quay về Mỹ”.

Mặc Trì vẫn không chịu mở mắt ra. Cổ họng anh động đậy một lúc rồi anh nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Tồn không muốn bầu không khí quá ngột ngạt, cô liền nghĩ ra chuyện để nói: “Hay để em gọi điện thoại cho Tịnh Nhiên và Thị trưởng Mặc... Bây giờ là Bộ trưởng Mặc, phải không?”

Mặc Trì lắc đầu: “Không cần đâu”. Sáu năm nay anh không về nhà, nên anh không muốn ba mẹ và em gái nhìn thấy anh trong bộ dạng này.

Tư Tồn có chút ghen ngào: “Phòng bệnh đều kín cả rồi, chỉ có thể để anh nằm ở hành lang, em đang nhờ người ta nghĩ cách tìm phòng bệnh cho anh”.

Mặc Trì nói với giọng khàn đặc: “Ồ đây cũng rất tốt”. Máy năm qua, gác mái, phòng hầm, nhà nông dân anh đều từng ở qua, từ lâu anh đã không có yêu cầu gì về phòng ở nữa rồi.

Tư Tồn đo nhiệt độ cho anh, người anh vẫn nóng tới bỏng tay. Cô không nhịn nổi liền cao giọng giáo huấn: “Bao nhiêu năm nay, sức khỏe đã không tốt lên được, lại còn mọc ra một đồng bệnh mới Anh chăm sóc bản thân kiểu gì thế?”

Mặc Trì mở mắt, cau mày, không kiềm chế nổi liền biện hộ cho bản thân: “Sao anh lại không biết chăm sóc bản thân chứ? Bây giờ anh đi lại tự nhiên như bay, còn biết nấu cơm nữa”.

“Biết nấu cơm mà còn làm cho mình bị xuất huyết dạ dày à?”, Tư Tồn ngắc cổ, cao giọng. Sau một hồi tranh cãi, bầu không khí e dè giữa họ đã biến mất.

Mặc Trì thở dài, anh không muốn bộ dạng của mình làm Tư Tồn phải lo lắng. “Đây là tai nạn...”

“Em mới về nước có ba ngày mà anh đã gặp tai nạn hai lần. Lúc em không ở đây thì bao nhiêu tai nạn đã xảy ra?” Khuôn mặt cô đỏ ửng lên, dáng vẻ của người nắm lý lẽ trong tay, giống hệt như hồi trước mỗi khi hai người đấu khẩu.

Mặc Trì cười híp mắt lại: “Nếu em không yên tâm thì em cứ ở lại đừng đi nữa”. Câu nói của Mặc Trì đậm mùi bồn chột, như thể anh đã nhìn thấu tâm can cô.

“Hả?”, Tư Tồn ngớ người ra. Mặt cô tròn to, cô không ngờ anh lại yêu cầu thẳng thắn như thế.

Mặc Trì thấy Tư Tồn như vậy, cũng không muốn làm khó cô nữa, anh hỏi: “Em đã đói chưa? vẫn chưa ăn cơm phải không?” Trước đây mỗi lần anh nhập viện cô đều bỏ bữa. Kết quả là mấy ngày sau nhìn cô còn tiêu tụy hơn cả anh.

Quả nhiên Tư Tồn nói: “Em không đói”. Ban sáng cô mới chỉ ăn một bát cháo, nhưng sự lo lắng, sợ hãi đã khiến cô quên cả cái đói mất rồi.

“Không được!”, Mặc Trì dài mặt ra: “Em phải ăn uống có quy luật, mỗi ngày ăn đủ ba bữa. Đến giờ ăn, không đói cũng phải ăn, không sẽ hỏng dạ dày mất”.

Đột nhiên Tư Tồn mỉm cười. Cái người bị xuất huyết dạ dày vừa đi từ Phòng Cấp cứu ra lại dạy cô phải ăn uống điều độ để bảo vệ dạ dày, quả thực không thuyết phục chút nào. Mặc Trì tự biết mình đuối lý, xám mặt lại nhưng sau đó vẫn bổ sung thêm một câu: “Anh chính là minh chứng rõ ràng nhất”.

Tư Tồn bất giác đưa tay lên sờ trán Mặc Trì lúc này vẫn còn nóng hầm hập, cô không nỡ để anh lo lắng thêm nữa: “Được, em đi ăn đây”.

Cô đến văn phòng của bác sỹ trưởng khoa, một lần nữa yêu cầu được sắp xếp phòng bệnh cho Mặc Trì. Trước mặt bác sỹ vẫn chưa nghĩ ra cách gì nên ông nói: “Hôm nay thật sự không còn giường bệnh nữa, nếu có tôi đã bố trí cho cô rồi. Thế này đi, ngày mai có một cán bộ xuất viện, ông ta đi thì tôi sẽ thu xếp luôn cho cô vị trí đó”. Bác sỹ mở sổ lịch trình: “Nếu không có gì thay đổi, mười giờ sáng mai bệnh nhân đó sẽ rời phòng bệnh, tầm mười một giờ sẽ làm thủ tục xuất viện”.

Tư Tồn cảm ơn bác sỹ. Cô ra cổng bệnh viện mua một cái bánh mì rồi ăn qua loa vài miếng. Mặc Trì vẫn trong giai đoạn không được ăn uống gì. Cô dạo một vòng quanh bệnh viện rồi quay lại hành lang.

Giờ ăn tối là thời điểm nhộn nhịp nhất ở khu phòng bệnh. Người nhà bệnh nhân đi qua đi lại, có người còn nói năng ầm ĩ. Tư Tồn vội chạy đến trước giường Mặc Trì. Anh nhắm chặt mắt, dường như đang cô" nên nhìn nổi đau. Cô liền sà đến bên cạnh anh. Mặc Trì lập tức mở mắt: “Em ăn gì chưa?”

Tư Tồn vội vàng gạt đầu: “Em ăn rồi. Anh thấy thế nào, có còn đau không?”

Mặc Trì cau mày lại, khẽ lắc đầu.

“Anh đừng cố chịu nữa, mặt anh trắng bệch ra rồi kìa, xem anh lần sau mà còn không biết quý trọng bản thân nữa...”, Tư Tồn nói.

Đây là cách nói chuyện trước đây của hai người, họ thường dùng cách đấu khẩu để thể hiện sự quan tâm tới đối phương. Mặc Trì mỉm cười khuất phục: “Được, lần sau anh sẽ chú ý”.

Tư Tồn thẳng lý, lời nói cũng mềm xuống: “Anh hãy ngủ một lúc đi. Hôm nay anh vẫn chưa thể ăn uống nhưng ngày mai tình dấy là ăn được rồi. Sáng mai có người xuất viện, người ta sẽ sắp xếp cho anh vào chỗ trống đó”.

“Em thì thế nào?”, Mặc Trì cứ nghĩ vẫn như ngày xưa nên muốn nhường cho cô một nửa chiếc giường. Khi có cô nằm bên cạnh thì dù bệnh nặng đến đâu anh cũng không có cảm giác khó chịu. Thế nhưng bây giờ giữa anh và cô không còn là quan hệ thân mật như thế nữa. Anh không dám.

“Em sẽ ở đây cùng anh”. Cô lấy ra từ dưới gầm giường một chiếc ghế nhỏ mượn từ chỗ bác sỹ trực ban. Cô ngồi bên cạnh, trông nom anh cho tới tận lúc anh ngủ, cô mới dựa vào thành giường ngủ thiếp đi.

Chương 26: Lừa đảo

Mặc Trì chưa bao giờ mong sức khỏe mình hồi phục chậm lại như lúc này. Ngày ngày, Tư Tồn ở bên cạnh anh, ân cần chăm sóc anh. Đặc biệt, từ khi chuyển tới phòng bệnh đơn, thể giới chỉ còn hai người họ. Trong phòng bệnh còn có một chiếc giường gấp. Tuy điều kiện thiếu thốn nhưng Tư Tồn vẫn cố gắng ngủ trên đó. Cô tới nhà vệ sinh thay đồ ngủ, sau đó cuộn mình nằm lên giường. Vì Tư Tồn ở đó nên Mặc Trì không nở ngủ. Anh cứ nằm im lắng nghe từng nhịp thở của cô.

Lúc này, anh có thể ăn được nhưng vẫn chưa hết sốt nên không có hứng thú gì với đồ ăn. Đồ ăn trong bệnh viện nhiều dầu mỡ, Tư Tồn lại không có chỗ để nấu cơm nên cô đành phải mang tới hai túi bột ngô sen rồi quấy thành cháo cho Mặc Trì ăn tạm. Mặc Trì rất biết nghe lời. Anh chỉ nhú mồm một chút là ngoan ngoãn ăn hết món ăn nhạt nhẽo vô vị, nhót nhát như bột hồ đó. Ba ngày sau, Mặc Trì không chịu ăn uống gì nữa, bởi anh phát hiện, sức khỏe của anh đang hồi phục rất nhanh. Mỗi lần bác sỹ đến kiểm tra đều nói mấy ngày nữa là anh có thể ra viện được rồi.

Mặc Trì không những không hào hứng, ngược lại còn bị cảm giác sợ hãi xâm chiếm. Tư Tồn đã nói, đợi sau khi anh xuất viện, cô sẽ về Mỹ luôn. Bác sỹ vừa nói anh hồi phục tốt, Tư Tồn liền cất hết đồ của mình vào vali. Trên tủ chỉ để lại mấy thứ đồ để đánh răng, tắm rửa. Hôm qua, khi thấy cô ra ngoài một tiếng đồng hồ, anh đã lo nom nớp. Anh đoán là Tư Tồn đi đặt vé máy bay.

Tìm anh đập thành thịch, liền cố gắng nghĩ ra cách làm thế nào để giữ chân Tư Tồn lại. Nếu phải chịu nỗi đau chia cắt thêm một lần nữa, anh không biết mình còn sống được nữa không. Nếu khỏi bệnh rồi, anh không thể tiếp tục ở mãi trong bệnh viện được nữa. Bây giờ ngày nào cũng có người nhà bệnh nhân chực chờ, nghe ngóng bao giờ Mặc Trì xuất viện. Phương pháp duy nhất chính của anh chính là sẽ khiến bệnh tình của mình xấu đi. Lúc đó, Tư Tồn sẽ không nở rời xa anh trong lúc bệnh tật, cô nhất định sẽ ở lại. Nghĩ đến đây, Mặc Trì sung sướng như một đứa trẻ con được kẹo.

Thế là, lúc Tư Tồn dứt cho anh ăn bột ngô sen, anh mím chặt môi quyết không mở miệng. Tư Tồn đặt bát bột sang một bên, cúi đầu và dịu dàng hỏi: “Có phải vì nhạt quá không? Em mua thêm chút đường cho vào nhé”.

Mặc Trì lắc đầu nói: “Anh ăn cái này cảm thấy buồn nôn lắm”.

Tư Tồn nhìn bát bột ngô sen kia liền gặt đầu đồng tình: “Thế anh muốn ăn gì? Em nghĩ cách nấu cho anh ít cháo nhé?”

Mặc Trì nói không ra hơi: “Anh muốn ăn cơm và hoa quả”.

Tư Tồn chạy đi hỏi bác sỹ. Bác sỹ nói, dạ dày của Mặc Trì lúc này đã ổn định nên về nguyên tắc anh có thể bắt đầu khôi phục lại ăn uống như bình thường. Nếu ăn cơm, chú ý phải nhai chậm và kỹ, mỗi lần ăn một ít thôi sẽ không sao, nhưng chú ý là đồ ăn phải thật thanh đạm.

Tư Tồn chuyển lại lời của bác sỹ tới Mặc Trì. Mặc Trì nói: “Anh biết rồi. Từ hôm nay mỗi ngày đặt hai phần cơm, em hãy giúp anh mua hoa quả, táo hay quýt đều được”.

Trong bệnh viện có dịch vụ đặt cơm cho người nhà và bệnh nhân. Tư Tồn gọi một suất mặn còn suất chay dành cho Mặc Trì. Tư Tồn nghiêm chỉnh tuân theo lời dặn dò của bác sỹ rằng Mặc Trì cần phải ăn uống thanh đạm, vẫn chưa tới giờ ăn trưa nhưng Mặc Trì đã giục Tư Tồn đi mua hoa quả. Tư Tồn vừa đi một lát thì y tá đã mang suất cơm trưa đến. Đợi cô y tá quay lưng đi khỏi, Mặc Trì đã nhấc hộp cơm có thức ăn mặn lên. Bên trong hộp cơm có món sườn cay thơm. Khi quan sát trong phòng không có ai, anh nhanh chóng cho sườn vào miệng và nhai ngấu nghiến. Chỉ trong vòng hai phút, anh đã ăn hết một hộp đầy cơm và sườn, sau đó lén lút vứt chỗ xương thừa vào thùng rác.

Một lúc sau, Tư Tồn xách về một túi hoa quả. Mặc Trì vội nói: “Y tá vừa đưa cơm đến, em tranh thủ lúc cơm còn nóng hãy ăn đi”. Mặc Trì ăn no xong cảm thấy rất đắc ý. Tuy anh đang mặc áo bệnh nhân, đầu dựa vào thành giường nhưng lại khiến người khác cảm thấy anh như một cái cây đón gió, phóng khoáng tiêu điều.

Tư Tồn mở hộp cơm nhưng chỉ thấy bên trong có cơm với mấy ngọn rau xanh: “Đây là suất của anh, suất của em đâu rồi?”

Mặc Trì giả vờ hồ đồ: “Cái gì mà của anh với của em. Anh chỉ lấy một suất rồi ăn thôi”.

“Cái gì?”, Tư Tồn thất kinh: “Suất đó có thịt, anh làm sao mà ăn thịt được?”

Mặc Trì tỏ ra rất ám ức: “Bao nhiêu hôm phải ăn đồ lỏng nên anh rất muốn ăn thịt mà”.

Tư Tồn nói chắc như đinh đóng cột: “Không được!”

Hai tay Mặc Trì khoanh trước mặt, sau đó anh còn chép chép miệng: “Nhưng anh đã ăn hết rồi”.

“Anh!”, Tư Tồn tức đỏ cả mặt. Cô cảm thấy bất an, liền đặt hộp cơm xuống: “Em phải đi tìm bác sỹ, cơ thể anh còn rất suy nhược, lại ăn bao nhiêu thịt như thế...”

“Em quay lại mau”, Mặc Trì kéo cô lại rồi cười ngây thơ: “Em muốn anh bị bác sỹ mắng vì tham ăn à? Không sao đâu, mà nếu có làm sao thì đây là bệnh viện cơ mà, việc gì phải lo lắng”. Anh vừa dứt lời, dạ dày liền lên cơn đau. Mặt anh tái nhợt, nhưng rõ ràng anh đang vui như mở cờ trong bụng.

Nghe Mặc Trì nói cũng có lý, Tư Tồn bắt lực thở dài: “Anh thật là, càng sống càng thật lười, làm đến Tổng giám đốc rồi mà vẫn tham ăn”. Cô nói xong câu đó, trong lòng cũng cảm thấy vui vui.

Trong thời đại vật chất phong phú, cái miệng của Mặc Trì trở nên rất kén chọn. Khi ăn cá anh chỉ ăn chỗ thịt mềm nhất gần đầu cá, ăn tôm nhất định phải là tôm tươi. Anh ghét nhất là ăn thịt kho tàu toàn mỡ. Bấy giờ, anh lại tranh ăn mấy miếng thịt với Tư Tồn, xem ra ăn bột ngọt sen nhiều quá thật sự khiến anh thối V phát ón.

Theo thông lệ, sau bữa ăn, anh sẽ phải truyền dịch. Lúc y tá hỏi Tư Tồn về tình hình ăn uống của bệnh nhân, Mặc Trì cố sức ra hiệu bằng mắt cho cô. Tư Tồn mềm lòng đành nói: “Hôm nay anh ấy bắt đầu ăn thức ăn cứng”. Y tá nói: “Cần từng bước khôi phục lại thói quen ăn uống bình thường. Bệnh nhân này hồi phục tốt đấy. Nhưng phải nhớ không được ăn những thứ chua, cay, cứng, khó tiêu hóa”.

Cả Tư Tồn và Mặc Trì ra sức gật đầu. Y tá vừa ra khỏi phòng, Mặc Trì liền nói: “Trước đây anh vào hùa cùng em làm chuyện xấu, bây giờ thời thế thay đổi, em cùng anh làm chuyện xấu”.

Tư Tồn cau mày, trợn mắt nhìn anh: “Ai cùng anh làm chuyện xấu hả? Hôm nay em giám sát không đến nơi đến chốn, lần sau đến giờ ăn em sẽ tuyệt đối không đi ra ngoài”.

Mặc Trì thấy ánh nắng ban trưa thật đẹp, liền đề nghị: “Năm mấy ngày nay rồi nên xương cốt cứng hết cả. Chúng ta ra ngoài đi dạo thôi”.

Tư Tồn nghĩ Mặc Trì vừa ăn bao nhiêu thịt, ra ngoài đi lại một lúc cũng tốt cho tiêu hóa nên cô gật đầu đồng ý. Chiếc chân giả của Mặc Trì vẫn luôn được đặt ở đầu giường, bên cạnh còn có một đôi nạng mà Tư Tồn mượn từ chỗ bác sỹ để giúp Mặc Trì có thể thuận tiện hoạt động trong phạm vi nhỏ. Mặc Trì chậm chậm cõng áo bệnh nhân ra, sau đó anh nói với Tư Tồn: “Em hãy tránh ra một lúc để anh thay đồ”. Họ đã từng là vợ chồng trong bốn năm trời nên khi thay đồ anh hoàn toàn không cần phải né tránh Tư Tồn, nhưng nếu không nói câu đó, anh lại có cảm giác như mình đang mạo phạm cô.

Tư Tồn nhìn Mặc Trì Anh để chiếc áo sơ mi và bộ vest lên giường. Sau khi cô lặng lẽ bước ra ngoài, Mặc Trì lắp chân giả, thay đồ và ngồi đợi bên giường. Một lúc lâu anh vẫn không thấy Tư Tồn bước vào.

Anh đứng dậy và mở cửa ra nhưng không thấy Tư Tồn ở hành lang. Cô ấy đi đâu rồi? Đúng lúc Mặc Trì cảm thấy lo lắng thì Tư Tồn xuất hiện ở góc cầu thang, tay cô đang ôm một hộp giấy rất lớn.

Cô đi đến bên cạnh anh, hơi thở hỗn hển, trán lấm tấm đầy mồ hôi. Cô nhấc cái hộp giấy lên và nói: “Đây là áo gió, em vừa chạy ra cửa hàng mua cho anh. Anh mặc xem có hợp không?”

“Em vừa đi mua áo gió sao?” Mặc Trì kinh ngạc, ánh mắt anh nhìn xuống tay cô. Cô ra ngoài không nói câu nào khiến trong lòng anh có phần buồn bã nhưng không ngờ rằng, cô lại đi mua áo chống rét cho anh.

Tư Tồn dìu Mặc Trì về phòng, sau đó cô lấy từ trong hộp ra một chiếc áo gió lông dê màu đen có hai hàng khuy: “Tuy bây giờ đã sang xuân nhưng thời tiết ở Bắc Kinh không như Thẩm Quyển. Anh muốn ra ngoài thì phải mặc ấm áp một chút”.

Mặc Trì ngoan ngoãn dang tay ra cho Tư Tồn khoác áo4ên người mình. Chiếc áo gió có độ dài trung bình, mặc vào vừa hay chạm tới đầu gối. Tư Tồn cẩn thận cài từng chiếc khuy một từ trên xuống dưới. Mặc xong cho anh rồi, cô ngắm nghía Mặc Trì và hài lòng nói: “Em biết ngay là phải mua cỡ lớn mà. Anh tuy gầy nhưng dáng cao, mặc cỡ lớn mới hợp”. Sau đó cô lại giúp anh đóng chặt cổ áo lại: “Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi”.

Mặc Trì gật đầu mỉm cười, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, Tư Tồn đã gọi lại: “Đội đã!”

Mặc Trì nhìn cô, không hiểu cô lại nghĩ ra ý tưởng gì mới mẻ. Tư Tồn ôm theo đôi nạng mới mượn được rồi đưa cho anh nhưng anh không đỡ lấy. Từ lúc lắp chân giả tới nay, anh chưa từng dùng đến nạng. Tư Tồn nói: “Anh nằm mấy ngày nay rồi, thể lực chắc chắn không được như trước, vì thế...” Cô lại đưa đôi nạng cho anh, anh đành phải nhận lấy nhưng không dùng. Anh đã ra mở cửa. Tư Tồn giậm chân và nghĩ cái người này vẫn ương bướng như ngày xưa. Cô vội vã đuổi theo anh, lúc xuống tầng, Mặc Trì bám vào thành cầu thang, cô bèn ôm lấy cánh tay để dìu anh xuống.

Mặc Trì nhếch miệng lên cười. Nếu đôi nạng kia còn ở đây thì liệu anh có được cảm nhận cái ôm ấm áp này của Tư Tồn hay không?

Gió xuân của phương Bắc quả nhiên vẫn lạnh tới cắt da cắt thịt. Mặc chiếc áo gió của Tư Tồn mua cho, Mặc Trì thấy ấm áp tới tận trái tim. Trong khuôn viên bệnh viện cũng có không ít bệnh nhân đang đi dạo. Tư Tồn chỉ vào một chiếc ghế gỗ ở gần đó rồi nói: “Chúng ta hãy ra kia ngồi một lúc đi”.

“Đừng ngồi nữa. Nắng xuân đẹp thế này, chúng ta ra ngoài đi đâu đó đi”.

“Không thể được! Anh không được phép rời khỏi bệnh viện”.

Mặc Trì mỉm cười: “Anh đâu có rời khỏi bệnh viện một mình, không phải còn có em bên cạnh sao? Chỗ này cách Vương Phủ Tỉnh không xa, chúng mình ra đó đi”.

Hóa ra anh định đi đánh bóng rổ đường đây mà.

“Đi thôi, đã sáu năm rồi anh không đến Bắc Kinh”. Trong khóe mắt Mặc Trì chứa một thứ ánh sáng u buồn khiến trái tim người đối diện không khỏi run rẩy.

Tư Tồn làm sao quên được, sáu năm trước, cô đã cùng Mặc Trì tới Bắc Kinh. Vốn dĩ đây là một cuộc hành trình vui vẻ đến cực điểm vì có cô, Mặc Trì, Tịnh Nhiên và Tạ Tư Dương. Họ đã để lại biết bao tiếng cười vui vẻ, rộn ràng trong từng con phố, từng danh lam thắng cảnh ở Bắc Kinh. Lúc đó họ vẫn chưa biết, trong bụng Tư Tồn đã có đứa bé. Nếu cứ tiếp tục theo một quỹ đạo bình thường, Tư Tồn sẽ trở thành một bà mẹ hạnh phúc, cô và Mặc Trì sẽ mãi mãi ở lại thành phố X, sống một cuộc sống bình dị mà ngọt ngào.

Bây giờ, họ quay trở lại Bắc Kinh, chính xác là nơi sáu năm trước họ từng đặt chân tới. Mặc Trì vẫn như năm xưa. Anh nhìn cô với ánh mắt trìu mến yêu thương. Tư Tồn bỗng cảm thấy hoảng hốt vì giữa họ dường như không hề có sáu năm gián đoạn. Họ như vẫn đang ở trong cuộc hành trình của sáu năm trước, theo kế hoạch tới Đông Lai Thuận để chúc mừng sinh nhật tuổi hai mươi của cô.

Tư Tồn đã bị ánh mắt của Mặc Trì mê hoặc. Cô đứng ở bên trái, du cánh tay anh rồi cùng anh ra khỏi bệnh viện.

Bất kể vào thời điểm nào thì cảnh tượng trên phố Vương Phủ Tỉnh cũng là dòng người tấp nập qua lại. Tư Tồn còn nhớ, sáu năm trước họ đi từ phố Trường An tới Vương Phủ Tỉnh, tiện đường đi dạo chợ Đông Phong và tòa nhà bách hóa. Mặc Trì nói, nếu cứ đi về hướng Bắc của con đường này thì sẽ thấy Bảo tàng Mỹ thuật Trung Hoa. Ở đó thường xuyên có triển lãm hội họa rất đẹp. Lúc nhỏ, vào mỗi dịp nghỉ hè, anh thường chui vào đó xem tranh cả ngày. Lần đó, vì thời gian gấp gáp nên họ không đi hết phố Vương Phủ Tỉnh. Mặc Trì nói, lần sau anh sẽ dẫn cô đi từ đầu đến cuối con phố.

Từ đầu đến cuối phố Vương Phủ Tỉnh, cả thảy cũng chỉ có tầm một ngàn mét, vậy mà Mặc Trì và Tư Tồn đã chờ đợi tròn sáu năm để đi hết được nó. Lần này, họ cùng nhau đi chậm rãi để ngắm cảnh. Khi đi qua Thụy Phủ Tường, Mặc Trì dừng lại, đưa mắt nhìn từng sấp lụa rực rỡ màu sắc, rồi lại ngẩng lên nhìn Tư Tồn như đang ước lượng để mua cho cô một vài mảnh lụa đẹp nhất. Cô mặc bộ đồ kiểu Trung Hoa rất đẹp, còn anh vẫn luôn giữ thói quen chọn thứ đồ đẹp nhất, tốt nhất cho cô.

Họ chậm chậm đi từ đầu tới cuối con phố, sau đó lại vòng ngược trở lại. Lúc đi qua Đông Lai Thuận, Mặc Trì nói: “Chúng mình vào đây ăn thịt dê nhưng đi. Lần trước anh nói sẽ mời em ăn nhưng cuối cùng lại không thành”. Lần trước mà anh nói chính là cái ngày của sáu năm về trước.

Tư Tồn lúc đầu nói: “Dạ dày của anh vẫn chưa hồi phục, ăn thịt dê gì chứ, về mà ăn bột ngô sen ấy”.

“Anh không ăn được nhưng em có thể ăn mà. Bữa trưa có lèo tèo vài cọng rau, em cũng không động đũa, bây giờ chắc chắn đã đói rồi. Nói về thịt dê nhưng ở khu này thì chỉ có ở Đông Lai Thuận là ngon nhất”.

Nghe Mặc Trì nói thế, Tư Tồn thật sự đã cảm thấy đói. Mặc Trì nói tiếp: “Anh sẽ gọi thịt dê nhưng cho em, còn anh ăn rau cải nhưng”.

Nhìn anh nói với giọng điệu đáng thương như vậy, Tư Tồn đành đồng ý: “Nào thì đi ăn. Nhưng hôm nay anh không được ăn thêm thịt nữa đâu”.

Bây giờ đã quá giờ ăn trưa nên trong cửa hàng Đông Lai Thuận chỉ còn vài người khách. Nhân viên phục vụ với đồng phục áo trắng, mũ trắng nhanh chóng bưng tới bàn của họ một nồi lẩu lớn. Mặc Trì gọi thịt, tỏi đường, bách điệp, cải trắng, miến, đậu phụ đông, còn đặc biệt dặn dò nhân viên phục vụ làm thịt dê phải hai đĩa.

Tư Tồn ngăn anh lại: “Anh gọi nhiều thế làm gì? Một đĩa thịt với một đĩa rau là đủ rồi. Em sẽ ăn thịt còn anh ăn rau”.

Mặc Trì không để ý đến lời cô nói, anh vẫy tay xua nhân viên phục vụ đi: “Mang nhanh lên giúp tôi, chúng tôi đều đói lắm rồi”.

Nồi lẩu nhanh chóng sôi sùng sục. Món ăn lần lượt được mang lên đầy đủ. Quả nhiên Tư Tồn đã rất đói, cô không thể chờ lâu hơn nữa mà vội vã trút hết thức ăn vào nồi lẩu. Trong giây lát, cô vớt hết thịt vào đĩa mình, còn bên đĩa của Mặc Trì chỉ lơ thơ vài sợi rau với mấy sợi miến.

Mặc Trì đang định động đũa thì Tư Tồn ngăn anh lại: “Đợi nguội một chút rồi hãy ăn”. Sau đó cô sung sướng cắm đầu vào ăn phần của mình.

Rau trong đĩa của Mặc Trì vẫn còn bốc hơi nóng nên anh không vội ăn, ngược lại anh còn cười với Tư Tồn: “Em ăn từ từ thôi, có ai ăn tranh của em đâu”. Anh vừa nói vừa đưa tay giúp cô lau nước tương còn dính trên mép. Tư Tồn ăn rất ngon miệng khiến con sâu đói trong người Mặc Trì bị đánh thức. Anh ăn hết chỗ rau trong đĩa của mình rồi vớt thêm vào đĩa mấy miếng đậu phụ, vài gắp miến, lại thêm mấy miếng thịt... Sau đó anh chan nước tương lên, quả nhiên vị tươi ngon không lời nào tả xiết. Mặc Trì còn bóc thêm một nhánh tỏi đường. Anh chia cho Tư Tồn một nhánh, còn mình giữ lại một nhánh.

“Anh ăn chậm chậm thôi”. Tư Tồn chú ý tới mọi cử động của anh nên lớn tiếng kêu lên khiến đám nhân viên trong cửa hàng giật mình.

Mặc Trì nhai xong miếng tỏi đường liền dừng lại nhìn Tư Tồn với vẻ đầy nghi hoặc. Tư Tồn giật lấy miếng tỏi từ tay anh rồi nhìn chăm chăm vào đĩa anh. Anh đang cuốn một miếng thịt dê lớn, chuẩn bị đưa lên miệng.

“Em làm sao thế?”, Mặc Trì đưa miếng thịt vào miệng, nhai rất nhả nhặn.

“Anh không được ăn thịt cơ mà!”

Mặc Trì mỉm cười: “Sao anh lại không được ăn? Em không nghe người ta nói thịt dê rất bổ à?”

Tư Tồn giận tím mặt, tịch thu luôn đôi đũa trong tay Mặc Trì: “Bề cũng không được ăn. Dạ dày anh vẫn chưa khỏi hẳn nên không dễ tiêu hóa thịt. Anh chỉ được ăn rau với đậu phụ thôi, biết chưa?”

Mặc Trì nhú mảy nhìn Tư Tồn luống cuống gấp rau vào đĩa mình. Cô đưa cho anh một chiếc thìa sứ. Cảm thấy như thế vẫn chưa đủ nên cô nhanh chóng đồ nốt hai đĩa thịt và đĩa bách diệp vào nồi lẩu, sau đó vớt toàn bộ vào đĩa của mình. Cô bá chiếm tất cả sô" thịt còn lại trên bàn, xem Mặc Trì còn ăn vụng kiểu gì nữa?

Mặc Trì cương quyết bỏ thìa xuống rồi nhìn Tư Tồn.

“Sao anh không ăn nữa đi?”, hai má của Tư Tồn đã phình ra vì thịt.

“Em ăn thịt, anh ăn rau, như thế có công bằng không?”, Mặc Trì cuối cùng đã không nhẫn nhịn được nữa.

Tư Tồn phì cười. Từ nhỏ Mặc Trì đã được ăn những thứ đồ ngon nhất, bây giờ anh lại đường đường là Tổng giám đốc, xem ra chưa từng phải chịu “ám ức” như lần này.

“Được rồi, được rồi”, Tư Tồn đặt đũa xuống, cười nói: “Em cũng không ăn nữa. Không còn sớm nữa rồi, chúng ta mau về bệnh viện thôi kẻo bác sỹ không thấy lại mắng cho một trận đấy”.

“Đừng”, Mặc Trì vẫn ngồi im không động đậy: “Em ăn nốt chỗ thức ăn này đi. Ở Mỹ làm gì có đồ ngon như thế mà ăn. Cố ăn cho no, kéo đến lúc về Mỹ lại thèm”. Anh đột nhiên nhớ tới sáu năm trước, trước khi Tư Tồn ra đi, anh đã chuẩn bị cho cô hai hộp tương. Tư Tồn không thích ăn đồ Tây, không biết mấy năm qua cô đã sống ra sao?

Anh không ngờ Tư Tồn cũng nhớ tới hai hộp tương đó. Cô làm ra bộ băng quơ hỏi: “Mặc Trì, ngày em đi, tại sao anh không ra tiễn em?”

Mặc Trì kinh ngạc, sắc mặt anh bỗng trở nên tái nhợt đến thảm hại. Anh không thể nói với Tư Tồn, đêm hôm đó anh phải đi cấp cứu, suýt nữa đến tính mạng cũng không còn. Anh liền bịa ra chuyện để lừa cô: “U, anh quên mất”. Anh ấp úng không biết nên nói tiếp thế nào.

“Anh không thể quên được”, Tư Tồn nhìn anh: “Sáu năm qua em luôn nghĩ, tại sao anh đã hứa với em rồi lại nuốt lời? Anh đã hứa sẽ tới sân bay tiễn em nhưng lại không đến. Anh hứa sẽ viết thư cho em nhưng bao nhiêu bức thư em gửi cho anh, anh không hồi âm lấy một lần. Bây giờ em đã biết đó là do anh không nhận được thư. Vậy còn chuyện ra sân bay, anh cũng có nguyên nhân gì đó phải không?”

Mặc Trì cố tránh tránh ánh mắt vừa trong vắt vừa như có lửa của Tư Tồn. Cô muốn biết đáp án để chắc chắn rằng, nỗi cô đơn của cô trong những năm qua trên đất Mỹ không phải do Mặc Trì muốn mang đến cho cô. Cô chỉ muốn tận tai nghe anh nói, anh chưa từng lừa dối cô, anh vẫn luôn giữ vững lời thề của hai người.

Mặc Trì vẫn im lặng, sắc mặt anh càng lúc càng lạnh.

“Có phải lúc đó anh đã đột ngột đổi ý, không muốn chia tay với em thêm một lần nữa?”, Tư Tồn hỏi anh.

Mặc Trì vẫn im lặng.

“Anh đã dẫy muộn nên không kịp ra sân bay?”

Mặc Trì vẫn im lặng.

“Ba mẹ không muốn anh đi?”

Mặc Trì vẫn im lặng.

“Anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc là vì sao?”, Tư Tồn gần như phát khóc. Cô chỉ là một cô gái bình thường, Mặc Trì thất hứa khiến cô phải đoán già đoán non suốt sáu năm trời. Hôm nay, cô chỉ muốn nghe đáp án do chính Mặc Trì nói ra nhưng những gì anh đáp lại cô chỉ là im lặng.

“Đột nhiên anh phát bệnh nên không thể đi tiễn em, có phải thế không?” Nước mắt Tư Tồn bắt đầu lăn trên hai gò má.

Mặc Trì cúi xuống, sau đó khẽ gạt đầu. Trái tim của Tư Tồn như bị vò nát. Cô biết Mặc Trì sẽ không bao giờ nuốt lời hứa với cô. Anh không làm được, chắc hẳn phải có nguyên do gì đó ngăn cản. Nhưng cô thà để anh nuốt lời với mình, còn hơn biết được anh không thể ra khỏi giường.

Cô đột nhiên sà vào lòng anh, nước mắt cô thấm đẫm ngực anh, nghẹn ngào nói: “Mặc Trì, em hy vọng sáu năm qua không hề tồn tại. Chúng ta vẫn đang trong hành trình du lịch Bắc Kinh. Anh ở đây tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi cho em;. Chúng ta về nhà, sinh con và sống cuộc đời hạnh phúc...”

“Sinh con”, hai chữ đó như chạm vào vết thương trong sâu thẳm tâm hồn anh. Sáu năm qua, anh không bao giờ muốn đề cập đến nỗi đau mất con ngày đó. Nếu không phải sai lầm của anh khiến Tư Tồn mất đi đứa bé thì có thể bây giờ sô" phận của họ đã khác. Cả người Mặc Trì khẽ run lên. Anh ôm lấy Tư Tồn, hỏi dò cô: “Tư Tồn, chúng ta có thể bắt đầu lại được không em?”

Tư Tồn hít một hơi dài, toàn thân cô cứng đờ, bất động. Bắt đầu lại ư? Cô muốn chứ nhưng những khúc mắc trong lòng cô không thể nói hết là hết ngay được.

Cô yêu Mặc Trì, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh, nhớ lại những uất ức và đau khổ phải chịu đựng suốt sáu năm qua, cô quả thực không dám tiến thêm một bước nào nữa. Huống hồ ở Mỹ còn rất nhiều công việc đang chờ cô về giải quyết. Ở lại Trung Hoa, bắt đầu lại với Mặc Trì, điều đó có sức mê hoặc lớn

thật đấy nhưng cô không dám gật đầu đồng ý.

Tư Tồn khóc mỗi lúc một to hơn, cả người cô run lên kịch liệt. Trái tim Mặc Trì cũng nhói đau từng hồi. Anh vỗ vai cô và nhẹ nhàng nói: “Anh xin lỗi, anh không nên đưa ra yêu cầu này với em. Anh sẽ ở Thẩm Quyển đợi em. Nếu em không về, anh vẫn đợi, có được không?”

Tư Tồn ngẩng đầu lên nhìn anh. Mặc Trì cũng nhìn cô chăm chú. “Bất kể em về lúc nào, em sẽ luôn tìm được anh ở Thẩm Quyển. Anh sẽ không để em phải đơn độc nữa. Lần này, chúng mình đã hứa, sẽ không có gì thay đổi nữa”.

Nước mắt Tư Tồn rơi lã chã. Mặc Trì lau nước mắt cho cô rồi nói: “Được rồi, em đừng khóc nữa. Chúng ta về thôi, nếu không bác sỹ sẽ mắng đấy”.

Họ trở về bệnh viện, quả nhiên đã bị bác sỹ giáo huấn cho một trận. Mặc Trì ngoan ngoãn nhận phần sai về mình rồi quay lại phòng bệnh. Trời đã về chiều, anh thay sang bộ đồ bệnh nhân rồi dựa vào đầu giường thiêu thiêu ngủ. Tuy chẳng ăn được mấy miếng thịt nhưng lâu lắm rồi anh mới thấy mãn nguyện như thế này. Anh ngả đầu xuống rồi chìm dần vào giấc ngủ. Tư Tồn gièm lại chân, sau đó cô ngồi chổng cằm chăm chú quan sát anh. Mấy ngày qua, cô thấy anh càng gầy gò, nhưng nét mặt mỗi khi còn ở Thẩm Quyển đã vui đi ít nhiều. Lòng mày và khóe mắt của anh đều giãn ra, khóe miệng như muốn nở nụ cười giống hệt một đứa trẻ hạnh phúc.

Mặc Trì xuất thân cao quý nhưng Tư Tồn biết trước nay anh chưa bao giờ đòi hỏi gì nhiều. Cô biết điều anh mong muốn là gì. Cô cũng muốn được cùng anh sống cuộc đời yên bình, giản đơn. Nhưng thời gian trôi qua, hoàn cảnh thay đổi, họ không còn là những đứa trẻ của năm xưa nữa. Cô có trách nhiệm của cô ở Mỹ, trong sâu thẳm đáy lòng, cô biết, mình vẫn chưa thể bỏ qua chuyện quá khứ. Cô không biết sau khi đã trải qua bao đổi thay trong cuộc sống, tình cảm của họ liệu có còn thuần khiết được như năm xưa? Nếu không thể thì thà rằng hãy chôn kín tất cả trong ký ức.

Trước lúc tan ca, bác sỹ tìm Tư Tồn nói chuyện. Ông cho biết bệnh tình của Mặc Trì đã có thể khống chế, chỉ cần mấy hôm nữa là anh có thể xuất viện được. Tư Tồn cảm ơn bác sỹ. Ông lại hỏi: “Hai người từ nước ngoài trở về à?”

Tư Tồn thành thực đáp: “Tôi mới từ Mỹ về. Còn anh ấy từ Thẩm Quyển lên đây”.

“Vậy hai người không phải vợ chồng sao?”, bác sỹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trai tài gái sắc, nhìn thế nào cũng thật xứng đôi. Hơn nữa nếu không phải là vợ chồng thì tại sao cô gái này lại hết lòng vì người đàn ông kia? Mấy hôm trước, vì muốn sắp xếp cho bệnh nhân được vào phòng đơn, cô ta suýt nữa đã xay ông ra thành bột.

Với câu hỏi này, Tư Tồn không nói gì. Cô hỏi bác sỹ: “Anh ấy có bị di chứng gì không?”

“Trên lý thuyết thì không. Tuy nhiên phần lớn người bị xuất huyết dạ dày đều từng bị viêm ruột thừa. Chúng tôi phát hiện thấy trong dạ dày của bệnh nhân có một mảng lớn bị viêm, có lẽ do lâu ngày ăn uống không có quy luật gây nên...”, bác sỹ nói.

Tư Tồn chau mày đáp: “Anh ấy rất bận rộn, chắc việc ăn uống không được quy củ lắm”.

“Vi thể cô nên quan tâm đến anh ấy một chút, đồn đồn anh ấy uống thuốc, làm một số thức ăn giúp anh ấy tiêu viêm. Đặc biệt tránh ăn uống quá nhanh, quá nhiều trong thời gian ngắn”. Dù giữa họ là quan hệ gì, bác sỹ cũng chắc chắn giao nhiệm vụ chăm sóc Mặc Trì cho Tư Tồn.

Tư Tồn không biết nói gì. Mặc Trì xuất viện lúc nào, cô sẽ phải về Mỹ lúc ấy.

“Chúng ta hãy quan sát nốt ngày mai, nếu tình hình ổn định thì ngày kia bệnh nhân có thể xuất viện”, bác sỹ nói.

Trái tim Tư Tồn đột nhiên đập mạnh nhưng cô không rõ đó là cảm giác gì. Sau khi rời văn phòng của bác sỹ, cô không cho mình thời gian suy nghĩ mà lập tức xuống tầng gọi taxi, tới hãng vé máy bay gần nhất đặt vé: một vé về Thẩm Quyển vào ngày mai, còn một vé tới New York vào ngày kia. Cô không dám nghĩ nhiều thêm nữa, nếu thế cô thật sự sẽ không nở rời đi.

Khi cô trở về phòng bệnh thì trời đã tối mịt. Mặc Trì đã tỉnh dậy từ bao giờ, anh đang ngồi trên giường bóc quýt ăn. Trong lòng Tư Tồn bỗng nhói đau, đàn ông bị ốm trông thật giống trẻ con. Hôm nay Mặc Trì chẳng khác gì một đứa trẻ, cả ngày chỉ biết ăn. Cô chưa từng thấy bộ dạng tham ăn đáng yêu đó của anh. Vé máy bay đã nằm trong túi, cô không dám lờ ra, cũng không nhẫn tâm nói với Mặc Trì. Đàng nào ngày mai anh cũng xuất viện, tiền anh ra sân bay rồi cô sẽ âm thầm ra đi.

Mặc Trì đưa một múi quýt cho Tư Tồn rồi cười nói: “Quýt ngọt lắm, em ăn một múi đi”.

Tư Tồn liền đáp lại qua loa: “Anh ăn đi, em không muốn ăn”.

Mặc Trì mỉm cười nhét múi quýt vào miệng mình. Tư Tồn đột nhiên nhớ ra một chuyện gì đó, cô vội liếc múi quýt ra khỏi miệng anh: “Anh không được ăn”.

Mặc Trì kinh ngạc, ra vẻ vô tội hỏi lại cô: “Lại sao thế?” “Quýt có tính chua nên dễ kích thích dạ dày”, Tư Tồn nói.

Mặc Trì vẫn giả vờ ngây ngô: “Thế à? Anh thấy ngọt mà?”

Thật ra, Mặc Trì đã từng đọc rất nhiều sách y khoa nên thuộc tính của thức ăn ra sao anh rõ hơn bất cứ ai. Tư Tồn không nghĩ nhiều, cô chỉ thấy anh đã nhìn ăn nhìn uống mấy ngày trời nên nhất định là mồm miệng nhạt nhẽo nên đã thêm ăn vô độ. Cô nói: “Lúc này bác sỹ vừa dặn em, những thực phẩm chua, cay, có tính kích thích anh đều không được ăn. Hôm nay anh đã ăn không ít thịt rồi, chắc chắn dạ dày sẽ bị quá tải. Tối nay anh quay lại ăn bột ngọt sen đi”. Miệng nói, tay làm, cô đổ bột ngọt sen vào bát trộn với nước sôi.

Mặc Trì nhìn thấy bột ngô sen liền chau mày lại. Tư Tồn nhét bát bột vào tay anh: “Anh đã hồi phục kha khá rồi nên không cần em xúc cho nữa. Việc của anh, tự anh làm đi”.

“Em vẫn ghê gớm quá nhỉ”, Mặc Trì lẩm bẩm. Dạ dày của anh rất đau nên không thể ăn thêm được gì nữa. Anh cầm bát bột trong tay, bột vừa pha nước xong nên còn nóng bỏng tay. Anh nghiêng răng, cố nhét miếng bột nóng vào miệng.

“Này...”, Tư Tồn kêu lên thất kinh: “Anh không thích ăn cũng không được nuốt kiểu đó chứ?” Cô không hiểu, hôm nay Mặc Trì làm sao vậy nhỉ? Thói quen ăn uống của anh hoàn toàn không giống xưa.

Buổi tối, y tá mang thuốc đến. Đợi Mặc Trì ăn xong, cô lại giúp anh rửa ráy, sau đó cô để anh nghỉ ngơi từ sớm, hưởng thụ sự bình yên hiếm có. Tư Tồn đi lấy nước nóng giúp anh ngâm chân cho giãn xương cốt.

Cô quỳ dưới sàn, lần lượt mát xa từ dưới gót chân lên đến đầu gối của anh. Chân giả của anh đặt ở đầu giường. Đột nhiên, một giọt nước mắt rơi vào chậu nước khiến Tư Tồn giật mình. Lúc đó cô mới nhận thấy mắt mình đã ướt nhèm từ lúc nào. Cô hít một hơi dài, quệt nước mắt, sau đó nhẹ nhàng nói: “Mặc Trì, ngày mai anh có thể xuất viện rồi”.

Đầu gối Mặc Trì khẽ động đậy. Tư Tồn nói ra sự thật: “Lúc này em vừa đi mua vé máy bay. Chiều mai anh có thể về Thẩm Quyển. Ở đó, anh còn có công xưởng và người chăm sóc anh”.

Mặc Trì không nói gì vì anh biết điều gì phải đến rồi cũng sẽ đến.

Tư Tồn không nhìn anh, nói tiếp: “Anh đừng dùng chân giả nữa, đau đớn lắm!” Giọng cô đã có phần nức nở: “Về sau anh cũng đừng ăn mì ăn liền. Anh đường đường là Tổng giám đốc, thuê một người giúp việc có gì mà mất mặt, không tự chăm sóc được bản thân thì đừng có cố...” Tư Tồn đột nhiên thấy đau đớn, cô lấy tay che miệng đứng dậy rồi chạy ra ngoài.

Mặc Trì muốn đứng dậy xem Tư Tồn ra sao nhưng anh hoàn toàn không còn sức lực. Dạ dày của anh như có hàng ngàn mũi kim đang châm xé. Anh không đứng dậy nổi mà cứ thế nằm co quắp trên giường. Mặc Trì biết Tư Tồn sẽ không thể đi được đâu, vì mùi máu tanh nồng kia lại ực lên rồi.

Tư Tồn tới nhà vệ sinh rửa mặt để ổn định lại tâm trạng. Tới lúc cô quay về, Mặc Trì đã không còn nằm trên giường nữa. Trong phòng bệnh có một phòng vệ sinh nho nhỏ, từ đó phát ra những tiếng nôn thất lòng. Tìm Tư Tồn đập thình thịch, cô chạy vào thì nhìn thấy Mặc Trì đang quỳ một chân xuống đất, chúi đầu vào bồn vệ sinh, nôn không biết trời đất là gì. Cô vội chạy tới đỡ anh dậy, đột nhiên những vệt máu màu đỏ trong bồn vệ sinh khiến cô phải kêu lên thất kinh.

Tư Tồn đứng trong văn phòng của bác sỹ, nghe bác sỹ nghiêm khắc mắng mỏ: “Cô chăm sóc bệnh nhân kiểu gì thế? Tôi đã bảo anh ta không được ăn đồ cay cơ mà. Bây giờ dạ dày của anh ta lại bị kích thích rồi, vết thương vừa mới lành chưa lâu giờ lại xuất huyết. Mai còn ra viện gì nữa? Bây giờ tiếp tục nằm viện quan sát ba ngày!”

Tư Tồn cảm thấy lo lắng vô cùng. Buổi trưa quả thực Mặc Trì có ăn cơm và thịt, nhưng bệnh tình của anh đã hồi phục được hơn nửa, tại sao lại đột nhiên tái phát?

Bác sỹ bực tức nói: “Tôi đã dặn là không được ăn nhanh, ăn nhiều. Một bữa anh ta ăn bao nhiêu thứ như thế, lại còn là đồ vừa cay vừa dầu mỡ”.

Tư Tồn giật mình: “Đồ cay ư?” Đây là đại kỵ của người đau dạ dày, Mặc Trì làm sao mà không biết được chứ?

Bác sỹ tức giận tới mức gần như đã quát lên: “Bao nhiêu bệnh nhân còn đang chờ xếp hàng nhập viện kia kìa. Loại người nhà như cô không xứng chăm sóc bệnh nhân. Anh ta phải kiêng cái gì thì cô lại cho anh ta ăn đúng thứ đó. Cô cố ý đấy à?” Bác sỹ bực mình quá, không còn không chế được lời nói.

Tư Tồn cảm thấy vô cùng đau đầu. Cô đã nhận thấy hôm nay Mặc Trì có gì đó rất lạ, đột nhiên anh biến thành đứa bé không hiểu chuyện, nhìn thấy đồ ăn là ăn bán sống bán chết. Anh ấy đâu phải người ham ăn? Thì ra anh cố ý làm mình bị bệnh. Con người này thật sự không muốn sống nữa mà!

Tư Tồn không để ý đến bác sỹ nói gì nữa, cô chạy như bay về phía phòng bệnh. Mặc Trì đang nằm ngủ trong yên lặng, khuôn mặt anh hoàn toàn không có nét gì của một người bị bệnh tật giày vò, lại còn có nét bình tĩnh tươi vui.

Đôi mắt Tư Tồn cay xè. Vì muốn giữ cô lại, anh thật sự đã đánh bạc với cả tính mạng của mình. Vì muốn giữ cô thêm một hai ngày, anh phải dùng cách đó để hành hạ mình, liệu có đáng không?

Trong giấc mơ, Mặc Trì phát ra một tiếng ú ớ gì đó như đang trả lời cô. Thật ra không chỉ dạ dày của anh không chịu nổi mà cả thân thể của anh cũng rã rời lắm rồi. Mặc Trì ngủ rất say, đến cả cơn đau cũng không khiến anh tỉnh giấc. Trái tim Tư Tồn cảm thấy đau đớn, cô không trở về chỗ chiếc giường gấp để ngủ nữa mà cô lúi chịch ghé nhỏ ra, ngồi bên giường và nắm lấy tay anh.

Mặc Trì được như ý muốn. Bệnh dạ dày của anh tái phát nên phải nằm viện thêm hai ngày nữa. Anh quay lại thời kỳ chỉ được ăn bột ngô sen. Sau khi ngón trỏ của anh bị lặt tẩy, bữa nào Tư Tồn cũng theo dõi thức ăn của anh, để anh không thể bày thêm được trò gì nữa. Mặt mày Mặc Trì nhẩn nhơ. Tư Tồn nói: “Đáng lẽ anh đã khỏi rồi nhưng chính anh lại hành hạ mình làm bệnh tái phát. Bây giờ anh định thế nào nữa đây?”

Mặc Trì trả lời cô: “Ai bảo em là hành hạ, anh thấy thoải mái lắm”.

Tư Tồn bỗng dưng nhớ ra điều gì đó. Cô lấy ra từ vali một chiếc bình thủy tinh nhỏ rất tinh xảo, bên trong có đủ loại kẹo nhiều màu sắc. Cô lấy một viên

đưa cho anh: “Anh thấy nhạt mồm phải không? Cái này không kích thích dạ dày đâu, mỗi bữa em sẽ cho anh ăn một viên”.

Cô giống như đang dỗ dành một đứa trẻ khiến Mặc Trì không nhịn nổi mà bật cười. Anh cũng giống y như đứa trẻ, bóc vỏ kẹo rồi cho vào miệng ngậm. Kẹo hoa quả vừa ngọt vừa thanh khiến anh nhỏ nước miếng thèm thừng.

Tư Tồn đột nhiên nói: “Anh đừng có cười. Hồi ở Mỹ, ba em đã từng thử áp dụng phương pháp điều trị bằng Trung y. Thuốc đắng ba em không chịu uống, em nói với ông ấy, uống thuốc xong sẽ được ăn kẹo. Vừa nghe thấy có kẹo ăn, ba em chịu uống thuốc liền”.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắc tới Lý Thiệu Đường. Viên kẹo trong miệng Mặc Trì bỗng trở nên đắng ngắt.

Tư Tồn lại rất thân nhiên, cô nói: “Mặc Trì, anh còn nhớ không, lúc em sắp đi, anh đã nói với em, hãy đến Mỹ làm tròn đạo hiếu rồi quay về. Sau khi đến Mỹ rồi, em mới biết làm tròn đạo hiếu quả là việc cực kỳ gian nan. Ba em không thể ngồi máy bay thêm lần nào nữa nên em chỉ có thể ở lại Mỹ chăm sóc ông ấy. Ngày em có thể rời đi chính là ngày ba qua đời. Bất kể thế nào, ông ấy vẫn là người thân duy nhất của em nên em không thể để ông ấy chết. Sáu năm qua, tất cả những việc em đã làm đều chỉ có một mục đích đó là kéo dài cuộc sống của ba. Em cũng biết đây là một mâu thuẫn vì ông ấy sống càng lâu, thời gian chúng ta chia ly sẽ càng dài nhưng em lại không thể để ông ấy chết. Em đưa ba tới điều trị ở những bệnh viện tốt nhất, về sau ông đã hồi phục lại một phần khả năng ngôn ngữ và có thể giao tiếp một cách khó khăn. Ba khuyên em học tiếp đại học, cho em tham gia vào hoạt động quản lý công ty. Dù công việc có khó khăn đến đâu em cũng làm, chỉ để ba được yên tâm”.

Mặc Trì im lặng, tay anh mân mê tờ giấy gói kẹo. Tư Tồn tiếp tục nói: “Cuối năm ngoái, cuối cùng ba cũng ra đi. Anh biết không? Vào giây phút bác sỹ tuyên bố ba không còn nữa, em không hề khóc, cũng không cảm thấy nhẹ nhõm mà chỉ cảm thấy một cảm giác trĩu nặng đè lên. Ba đi rồi nhưng hình ảnh của ông đã in sâu trong lòng em. Em đã từng mất con, mất chồng, dù là sinh ly hay tử biệt, em đều đau đớn không muốn sống, nhưng chưa bao giờ em thấy nặng nề hơn lúc đó. Dòng máu của ba vẫn đang chảy trong huyết quản của em. Sự nghiệp của ông, trách nhiệm của ông cần em giúp đỡ để hoàn thành. Em là sự nối tiếp sinh mạng của ba nên em phải hoàn thành sứ mệnh ông để lại. Vì thế em bắt buộc phải về. Mặc Trì, anh có thể thông cảm được cho em không?”

Tư Tồn nói cả một hơi dài như thế nhưng Mặc Trì chỉ im lặng ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt anh vừa là niềm thương xót vừa ánh lên vẻ khâm phục. Cô không còn là cô vợ bé nhỏ chi thuộc về anh, cô đã trở thành một người phụ nữ ngoan cường, lý trí. Cô phải trở về Mỹ bởi vì ở đó có trách nhiệm của cô, có cuộc sống thuộc về cô. Những thứ này, anh không thể nào tước bỏ. Cô bé Tư Tồn mười năm trước bị đẩy đến bên cạnh anh khiến anh phải thương xót, còn Tư Tồn quyết định trở về Mỹ của ngày hôm nay khiến anh tôn trọng. Mặc Trì nói: “Có thể giữ em thêm hai ngày nữa thì anh đã mãn nguyện lắm rồi. Ngày mai anh sẽ tiễn em ra sân bay, sau đó anh cũng bay về Thẩm Quyển”.

“Anh còn trách ba em không?”, Tư Tồn hỏi.

Mặc Trì lắc đầu: “Anh chưa bao giờ trách ông ấy. Ông ấy là ba em cũng là ba của anh”.

Tư Tồn xúc động. Từ lúc Lý Thiệu Đường xuất hiện ở thành phố X, Mặc Trì đã coi ông như nhạc phụ của mình rồi. Chỉ có điều, Lý Thiệu Đường vẫn không chấp nhận vì sự thật ban đầu Tư Tồn lấy Mặc Trì không phải là ý nguyện của cô nên ông ta không thể chấp nhận người con rể tàn tật là anh. Tư Tồn nói: “Thật ra... chúng ta đều không hiểu ông ấy. Mấy ngày trước khi lâm chung, ba từng nói với em một câu, chỉ có bốn chữ, nhưng lúc đó em không nghe rõ. Vào ngày tang lễ của ông, em đột nhiên hiểu ra, bốn chữ ba nói là: Lá rụng về cội”.

Mặc Trì đột nhiên thần thờ.

Tư Tồn nói tiếp: “Ở bên cạnh ba một thời gian dài, em mới dần dần hiểu được ông. Lúc còn trẻ ông đã chịu quá nhiều khổ nạn, tất cả những gì ông có đều bị người ta tước đoạt. Vì thế, sau này dù đã thành công nhưng ông rất sợ mất mát. Ba cố chấp bắt chúng ta chia ly, bắt em theo ông về Mỹ. Thật ra, không phải ông có thành kiến với anh, mà ông sợ sẽ mất em lần nữa. Em từng nói với ba đừng đi Mỹ nữa mà hãy ở lại Trung Hoa, chúng con sẽ chăm sóc ba cả đời nhưng ông phản ứng vô cùng kích động. Chúng ta đều cho rằng ông phản đối, thật ra câu nói đó đã nói trúng suy nghĩ của ông. Lúc đó không ai biết ông muốn ở lại, cũng không có ai thực lòng muốn giữ ông lại. Tất cả mọi người đều muốn để ông ra đi nên ông không dám yêu cầu được ở lại. Tối tận lúc ba nói “lá rụng về cội” em mới biết, thật ra điều ba cần chỉ là được đoàn viên”.

Mặc Trì chăm chú nhìn Tư Tồn. Tư Tồn có thể nói ra những lời này khiến anh cảm thấy thật sự ngưỡng vọng cô. Trải qua bao nhiêu năm, anh cũng mơ hồ cảm thấy Lý Thiệu Đường năm đó không hẳn là người bá đạo, nên có thể thông cảm với hành vi của ông ta. Nhưng đến bây giờ, anh mới hoàn toàn hiểu hết. Mọi người đều bỏ qua bản chất của sự việc, điều mà Lý Thiệu Đường cần chỉ là được đoàn viên.

Hơi thở của Mặc Trì trở nên nặng nề.

Tư Tồn nói: “Sau khi trở về, em sẽ làm theo ý nguyện của ba, bắt tay thu xếp đưa di cốt của ông về an táng trong nước. Ngoài ra, em còn phải về quê thăm ba mẹ nuôi”.

“Hàng năm vào dịp Tết anh đều gửi biếu họ chút tiền. Họ có ơn nuôi dưỡng với em nhưng những gì anh làm được chỉ đến thế”, Mặc Trì nói.

Tư Tồn xúc động. Sáu năm ở Mỹ, cô chưa bao giờ quên việc trợ cấp kinh tế cho ba mẹ nuôi, nhưng Mặc Trì... Họ đã không còn là vợ chồng, vậy mà anh vẫn nhớ việc chăm sóc ba mẹ nuôi của cô. Cô nhìn anh cảm kích, đôi môi khẽ run rẩy.

Mặc Trì nhớ về ba mẹ ruột của mình, trong lòng lại cảm thấy hổ thẹn. Từ ngày rời khỏi thành phố X, anh chưa lần nào về thăm ba mẹ. Ngay cả mỗi dịp Tết đến, anh cũng ở lại Thẩm Quyển, một mình ăn Tết. Trần Ái Hoa từng đến thăm anh vài lần. Mỗi lần nhìn thấy con như thế bà đều khóc không thành tiếng và khuyên anh tái hôn. Nhưng mỗi lần như vậy, Mặc Trì đều tỏ ra khó chịu, gạt luôn ý đó sang một bên. Sau vài lần như thế, Trần Ái Hoa thấy đau lòng, bà cũng không tới thăm anh nữa. Thị trưởng Mặc biết chuyện chỉ biết thờ dài. Mấy năm qua, con đường quan lộ của ông ngày càng thăng tiến nhưng ông cũng già đi nhanh chóng, tóc của ông đã bạc hết, lưng cũng không còn thẳng như xưa.

Mặc Trì đột nhiên nói: “Tur Tồn, trông anh có giống như vừa bị bệnh không?”

Tur Tồn nhìn anh. Anh đã gầy tới mức hai bên má sụp hẳn xuống, sắc mặt tái nhợt. Cô nói: “Bệnh thế này rồi còn mong người khác không nhận ra sao? Lần này anh phải bồi dưỡng thật tốt mới có thể hồi phục được”.

Mặc Trì cúi đầu, khẽ ờ một tiếng.

“Sao thế anh?”

“Anh muốn tới thăm Tịnh Nhiên và ba mẹ... Thôi để lần sau vậy!”

Tur Tồn biết anh không muốn khiến ba mẹ và em gái lo lắng vì mình. Bộ dạng của anh bây giờ quá tiêu tụy, ai quen biết anh mà nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ kinh ngạc.

Mặc Trì chậm rãi đứng dậy rồi nói: “Anh muốn ra ngoài gọi điện thoại”.

“Anh gọi cho Tịnh Nhiên à?”

Mặc Trì lắc đầu: “Anh gọi về công ty”. Anh vội vã từ Thẩm Quyến đuổi theo cô tới Bắc Kinh, lúc anh đi chỉ báo cho Trần Thẩm. Bao nhiêu ngày trôi qua, anh không biết tình hình công ty bây giờ ra sao.

“Em đi cùng anh”.

Buru điện trong nước vẫn giống như nhiều năm trước đây. Họ phải lấy số” rồi đợi nhân viên buru điện bấm số” mới có thể ngồi trong phòng cách ly nhỏ để nghe điện thoại. Họ cùng ngồi đợi trên chiếc ghế gỗ màu xanh. Người đến xếp hàng không nhiều nhưng hình như những người gọi điện thoại không bao giờ hết lời để nói. Mãi người ta mới gọi đến Mặc Trì, anh chỉ gọi có ba phút liền đi ra, sắc mặt không tốt. Tur Tồn không giấu nổi tò mò liền hỏi anh: “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Mặc Trì lắc đầu nói: “Không có chuyện gì đâu”.

Tur Tồn cũng không hỏi nhiều. Họ ra khỏi buru điện thì trời nổi gió, Tur Tồn nói: “Sau khi trở về Mỹ, em sẽ cùng Cruise bàn bạc, xác định về việc hợp tác với công ty của anh. Nếu thuận lợi, chúng ta có thể nhanh chóng ký hợp đồng đặt đơn hàng”.

“Không cần đâu, Cruise đã hợp tác với Trần Thẩm rồi”, Mặc Trì nói.

Tur Tồn nghĩ một lúc rồi nói: “Cruise có quyền quyết định trong chuyện này. Nhưng sao sắc mặt anh lại tệ như vậy? Bất kể thế nào, hợp tác cũng là chuyện tốt chứ sao”.

Mặc Trì đứng đó, im lặng nhìn Tur Tồn. Một lúc sau anh mới nói: “Trần Thẩm và Lý Chí Phi từ chức qua điện thoại. Họ đã đi đăng ký mở một công ty riêng và iấy luôn hợp đồng với Cruise rồi”.

“Cái gì cơ?”, Tur Tồn ngạc nhiên kêu lên: “Trần Thẩm và Lý Chí Phi phản bội anh ư?”

Mặc Trì cười đau khổ, khẽ dịch cây nạng bước lên phía trước: “Cũng không thể gọi là phản bội. Kế hoạch ban đầu của họ là sẽ từ chức sau hội quảng giao nhưng anh đột nhiên tới Bắc Kinh nên đã làm đảo lộn việc của họ”.

“Nhưng không phải Trần Thẩm thích anh sao? Cô ta lại dám cướp khách hàng của anh? Thật là không ra gì!”, Tur Tồn tóc giận nói.

Mặc Trì dờ khóc dờ cười, hóa ra cô vẫn còn nhớ chuyện đây. Anh không phải kẻ khờ khạo, ít nhiều anh cũng cảm nhận được tình cảm Trần Thẩm dành cho anh. Anh càng hiểu, Trần Thẩm là một người con gái cực kỳ thực tế, cô ta sẽ không để những tình cảm mơ hồ làm đảo lộn kế hoạch phần ấu của bản thân. Anh đã nhận ra Trần Thẩm là người có dã tâm nhưng anh chỉ không ngờ, cô ta lại muốn độc lập sớm đến thế.

Mặc Trì lắc đầu, điềm nhiên nói: “Là do anh không có trách nhiệm với công ty của chính mình. Nếu họ không tranh thì cũng có công ty khác nhảy vào”.

“Về Mỹ rồi em sẽ lên lớp cho Cruise một bài. Rõ ràng là anh ta cố ý”, Tur Tồn tức giận nói.

Mặc Trì tự nhiên lại mỉm cười: “Em là CEO đây cô bé ạ, sao lại mất bình tĩnh như thế? Đây là chuyện như cơm bữa trên thương trường. Cruise chọn Trần Thẩm chắc chắn có lý do của anh ta. Trần Thẩm và Lý Chí Phi đều là những người rất thực tế, mắt nhìn người của Cruise cũng không tệ đâu”.

Tur Tồn tức giận thay cho Mặc Trì: “Anh thì không phải người thực tế sao?”

Mặc Trì cúi đầu cười: “Anh đương nhiên cũng là người thực tế nhưng là ở phương diện khác, vì thế mới bỏ cả công ty chạy đến đây tìm em”. Anh ngừng đầu lên nhìn cô, ánh mắt rạng rỡ: “Đơn đặt hàng lần này mất cũng đáng lắm!”

Nhưng điều Tur Tồn lo lắng không chỉ là Mặc Trì mất đi đơn đặt hàng: “Lý Chí Phi và Trần Thẩm đều là cốt cán của công ty anh. Họ đi rồi, anh định thế nào?”

“Họ cũng quân tử đấy chứ. Họ nói sẽ đợi anh về để bàn giao tất cả rồi mới rút lui hoàn toàn. Vì thế ngày mai chúng mình thật sự phải nói lời chia tay rồi”.

Tư Tồn trầm mặc không nói gì, cô chậm chậm cùng anh quay về phòng bệnh.

Đêm cuối cùng, hai người họ ai nằm giường người nấy. Một vầng trăng sáng vằng vặc chiếu vào khiến căn phòng im ắng tới mức chỉ nghe thấy nhịp thở của cả hai.

Mặc Trì nghe thấy nhịp thở của Tư Tồn đều đều chậm rãi, hình như cô đang ngủ say. Mấy ngày nay, cô bận rộn chăm sóc anh, buổi tối còn giúp anh đo nhiệt độ, chưa đêm nào được ngủ ngon giấc. Bây giờ sức khỏe anh bình phục, cuối cùng cô cũng có thể ngủ một giấc yên lành. Hơi thở nhẹ nhàng của cô giống như lời chào gọi của thiên sứ. Mặc Trì đột nhiên vén chăn ra nhưng sợ sẽ làm kinh động tới Tư Tồn, anh không dám dùng ngón tay mà chỉ bám vào thành giường lật tới chỗ cô đang nằm.

Anh trăng chiếu sáng khuôn mặt cô như mạ thêm một lớp ánh sáng huyền ảo. Mặc Trì đi đến đầu giường rồi khẽ quỳ xuống, chăm chú nhìn dáng vẻ cô trong lúc ngủ bằng ánh mắt hiền từ. Với Tư Tồn, tuổi hai mươi sáu là thời điểm cô đẹp nhất. Khuôn mặt cô vẫn tràn trề nét xuân, mềm mại như một thứ gốm sứ được làm tỉ mỉ, công phu. Nhưng cô không lạnh băng như gốm sứ mà hơi thở của cô ấm áp, phả lên mặt, lên cổ, lên ngực Mặc Trì khiến anh thần trí phiêu diêu. Cô gái đang ngủ say này là người con gái duy nhất anh yêu. Nhưng ngày mai họ lại phải chia xa, lần gặp mặt tiếp theo, không biết sẽ là bao giờ.

Trái tim Mặc Trì đau nhói, cảm giác đau đớn từ tim dần dần lan ra khắp người. Anh không nỡ để cô ra đi, anh đã từng thề sẽ bảo vệ cô cả đời, sẽ coi cô như báu vật, nhưng anh lại không giữ nổi cô. Trăng mỗi lúc một sáng. Trăng chiếu lên khuôn mặt cô để anh khắc ghi hình ảnh của cô trong tim. Cuối cùng anh không thể không chế được mình nữa, đầu anh cúi xuống, đôi môi anh khẽ đặt lên môi cô. Môi anh lạnh băng còn môi cô lại ấm áp mềm mại. Mặc Trì khẽ giật mình, nhưng anh quá tham lam đến nỗi mãi không muốn dừng lại.

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng nhấc đầu lên. Anh mất anh vẫn không rời xa cô, nhưng Tư Tồn lại mím môi và khẽ ho một tiếng. Hơi thở của cô mạnh thêm một chút. Anh trăng vẫn chiếu lên khuôn mặt cô. Cô khẽ động đậy mí mắt, nửa tỉnh nửa mê. Mặc Trì vội vã đứng dậy, chuẩn bị quay lại giường của mình. Đột nhiên, tay anh bị kéo giật lại. Mặc Trì cứng đờ người, không dám quay đầu. Anh đứng không vững, cánh tay nhỏ nhắn nắm lấy tay anh vừa buông ra, anh đã lao đảo ngã ngay xuống chiếc giường nhỏ mà cô đang nằm.

Trái tim Mặc Trì gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh thấy Tư Tồn từ từ mở mắt dưới ánh trăng. Đôi mắt cô lấp lánh như sao buổi sớm. Người Mặc Trì cứng đờ nằm cạnh Tư Tồn, không dám động đậy, chỉ sợ một động tác nhỏ của mình cũng khiến giấc mơ này chấm dứt. Tay Tư Tồn quàng lên cổ anh, cô vùi đầu vào ngực anh, hai chân cô kẹp chặt chân phải duy nhất của anh. Ngực anh bị cô cắn một miếng, máu trong toàn cơ thể anh như bùng ra, cảm giác thân mật này lan tới tận trái tim. Anh lật mình, ôm chặt người con gái bên cạnh vào lòng.

Khuôn mặt hao gầy của Mặc Trì khẽ cọ lên khuôn mặt cô, rồi đặt lên đó những nụ hôn. Trong giây lát, cô đáp lại anh. Nụ hôn của họ rất nhẹ, rất mềm, hơi thở lúc khẽ lúc gấp, dường như họ có thể hôn mãi tới lúc thiên trường địa cửu.

Ánh trăng dần dần tan đi, khi ánh bình minh dâng lên, họ mới từ từ rơi vào giấc ngủ. Sáng sớm, lúc bác sỹ tới kiểm tra phòng, Mặc Trì vẫn đang ngủ trên chiếc giường nhỏ dành cho người nhà bệnh nhân còn Tư Tồn đã làm xong vệ sinh cá nhân. Cô ngồi bên giường của Mặc Trì, thần nhiên nhìn bác sỹ và y tá.

Bác sỹ kiểm tra xong cho Mặc Trì liên thông báo với Tư Tồn hôm nay anh có thể ra viện. Tư Tồn ra ngoài, lúc cô quay lại Mặc Trì đã mặc quần áo chỉnh tề. Anh đeo chân giả, khoác lên mình bộ vest đen, bên ngoài mặc thêm chiếc áo gió mà cô đã mua cho anh mấy hôm trước, khuôn mặt mảnh khảnh, phong độ nho nhã. Anh giúp Tư Tồn xách vali và họ cùng nhau gọi taxi ra sân bay.

Chuyến bay của Mặc Trì khởi hành trước. Sắp đến giờ bay, Mặc Trì làm xong thủ tục, trước khi qua cửa kiểm tra an ninh, anh trao lại vali hành lý vào tay Tư Tồn. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, một lúc lâu sau, anh ghé vào tai cô thủ thỉ: “Em hãy bảo trọng!”

Tư Tồn lặng lẽ gật đầu. Trên suốt quãng đường từ bệnh viện tới sân bay, cô đều mang một tâm trạng trĩu nặng. Mặc Trì lết từng bước khó khăn tới cổng kiểm tra an ninh. Vào lúc chuẩn bị lên máy bay, anh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt hướng về dòng người đang tiễn người thân rồi không ngừng tìm kiếm. Anh nhìn thấy Tư Tồn và vẫy tay chào cô. Trong ánh mắt anh ngập tràn sự kiên định mà dịu dàng của một người đàn ông từng trải. Anh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, sau đó quay người đi trong nháy mắt. Tư Tồn nhìn theo bóng anh hao gầy, nước mắt đã chã tuôn rơi. Cô không dám nhìn thêm nữa, cùng lúc đó, cô cũng quay lưng rồi đi.

Mặc Trì tìm vị trí của mình trên máy bay. Anh không có hành lý mang theo nên chỉ đặt chiếc túi xách tùy thân lên giá để đồ. Cơ thể anh lúc này vẫn còn suy nhược, lòng anh rối bời nên anh nhắm mắt, dựa vào lưng ghế, mặc kệ mọi điều xung quanh. Anh mơ hồ cảm thấy có tiếp viên hàng không đi qua và đang nói gì đó với hành khách ngồi bên cạnh. Sau một chấn động rất nhỏ, tất cả đều trở lại yên lặng. Mặc Trì hít một hơi dài, sau lần chia ly này, tới bao giờ anh và Tư Tồn mới có thể trùng phùng? Lần gặp tiếp theo, liệu anh có thể giữ được cô ở lại bên cạnh?

Sau khi máy bay bắt đầu ổn định quỹ đạo, Mặc Trì cảm thấy một chiếc chăn vừa mềm vừa ấm được đặt lên người anh. Chắc là cô tiếp viên hàng không tốt bụng đấy mà, nhưng gần như anh đã không còn sức mở mắt ra nữa. Ngay sau đó, lại có người giúp anh giém chăn. Trước sự chăm sóc tận tình chu đáo này, nếu không cảm ơn người ta một tiếng thì thật bất lịch sự.

Anh mở mắt ra và nhìn ra hướng đường đi nhưng không có cô tiếp viên hàng không nào đứng đó cả. Trái tim anh gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hành khách ngồi cạnh anh hóa ra lại là Tư Tồn. Anh mở to mắt, hồ như không tin vào những gì mình đang thấy, bất giác không thể thốt lên lời.

Chiếc chăn bị tuột một góc, Tư Tồn giúp anh giém lại. “Em đột nhiên nghĩ là cần đàm phán lại với công ty anh về hợp đồng lần này. Em có yêu cầu thiết kế khác. Anh mệt rồi nên cứ ngủ một giấc đi đã, có vấn đề gì mình đến Thẩm Quyển rồi nói tiếp. Em cũng ngủ một lúc đây”. Khuôn mặt Tư Tồn đỏ

bừng, cô nói thật nhanh sau đó dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đàm phán và cạnh tranh

Công xưởng mới của Trần Thắm và Lý Chí Phi chỉ cách Tư Chi Thanh có một con đường. Sau khi trở về Thẩm Quyến, Mặc Trì mới biết, sau Tết Nguyên Đán, Lý Chí Phi đã âm thầm trừ bị cho công xưởng của riêng mình. Anh ta ba mươi lăm tuổi, đến Thẩm Quyến đã tròn tám năm nay nên không cam tâm tiếp tục làm thuê cho người khác. Từ trước tới giờ, anh ta đảm nhiệm công việc hành chính nên vô cùng thông thạo thao tác vận hành doanh nghiệp, cộng thêm một nhân tài có nghiệp vụ xuất sắc như Trần Thắm bên cạnh thì chẳng khác gì hồ mọc thêm cánh. Quy mô công xưởng hiện tại của họ tạm thời không sánh được với Tư Chi Thanh nhưng cuộc làm ăn đầu tiên của họ là đơn đặt hàng lớn đến từ Công ty CCR của nước Mỹ mang lại cho họ hi vọng tràn trề về tương lai, do đó họ quyết tâm xin từ chức.

Lý Chí Phi cho rằng Mặc Trì sẽ nổi giận lôi đình, không ngờ Mặc Trì không trách anh ta mà còn tặng anh ta một bức tượng điêu khắc hình chim ưng lớn. Lý Chí Phi cảm thấy hổ thẹn khi nói chuyện với Mặc Trì.

“Xin lỗi Mặc Trì, chúng tôi không phản bội anh. Trước đây tôi đến Thẩm Quyến vì muốn làm ông chủ, bây giờ thời cơ đã đến, tôi không muốn từ bỏ...”, Lý Chí Phi nói thành thực.

Mặc Trì mỉm cười, ngăn anh ta nói tiếp: “Tôi hiểu mà, người anh em, sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều trên thương trường”. Thời gian đầu khi Tư Chi Thanh mới thành lập, Lý Chí Phi và Trần Thắm là hai trụ thủ đắc lực đã cùng anh “giành giang sơn”, giống như năm xưa anh đã từng giúp lão Mạch. Bây giờ, lão vẫn coi anh như anh em, anh cũng sẽ khắc ghi mỗi giao tình giữa mình với Lý Chí Phi và Trần Thắm.

Đôi mắt Trần Thắm hơi đỏ. Cô nhận thấy sau khi Mặc Trì từ Bắc Kinh trở về, anh đã gầy đi một nửa giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh. Trong lòng cô đau nhói. Cô là Phó Tổng giám đốc nghiệp vụ nên mọi công việc liên quan đến sản xuất và tiêu thụ của công ty toàn bộ do cô nắm giữ. Bây giờ cô đột nhiên rời đi, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất lớn cho Tư Chi Thanh. Tư Chi Thanh mất đi đơn đặt hàng với CCR và việc thúc đẩy để Cruise và Lý Chí Phi hợp tác cũng do chính cô tạo nên. Cô cảm thấy hổ thẹn khi đứng trước Mặc Trì. Cô nói: “Mặc Trì, nếu anh cần, tôi có thể tạm thời ở lại Tư Chi Thanh cho tới khi anh tìm được Phó Tổng mới”.

Mặc Trì cười nhạt, nói: “Phó Tổng giám đốc là một vị trí cao, trách nhiệm nặng nề, yêu cầu người đảm nhận chức vụ này vừa phải có năng lực, vừa cần có đạo đức, làm sao bảo đảm là tìm luôn được? Hai người đi đi, hy vọng sự nghiệp của hai người sẽ ngày càng lớn mạnh”.

Khóe mắt Trần Thắm đã ươn ướt. Mặc Trì không hề biết rằng vốn dĩ Lý Chí Phi còn định mang theo một vài nhân viên kỹ thuật cốt cán của Tư Chi Thanh nhưng đã bị Trần Thắm ngăn lại. Họ âm thầm xây dựng công xưởng rồi cướp đơn đặt hàng của Tư Chi Thanh đã đủ khiến cô cảm thấy hổ thẹn rồi. Cô không muốn cướp thêm nhân viên kỹ thuật cao cấp khiến Tư Chi Thanh phải rơi vào thảm cảnh ngừng sản xuất. Cô từng có tình cảm với Mặc Trì, dù anh vô tình nhưng cô vẫn quyết tâm chờ đợi. Nhưng sau khi chứng kiến bộ dạng tàn tạ của Mặc Trì ở khách sạn, cô đã hoảng loạn bỏ chạy. Cô ngưỡng mộ vẻ tuấn tú nho nhã, thông minh, giỏi giang của anh nhưng cô không thể nào tưởng tượng nổi mình sẽ gắn bó cả đời với một người tàn tạ. Cô cắt đứt mọi suy nghĩ tơ tình với Mặc Trì và lựa chọn Lý Chí Phi.

Lúc Lý Chí Phi mời cô cùng bắt tay xây dựng công ty mới, cô mừng thầm vì mình đã lựa chọn đúng. Điều cô cần không chỉ là một người đàn ông để gắn bó đời đời kiếp kiếp, mà còn là người có thể cùng cô gây dựng sự nghiệp. Cô cướp trắng đơn đặt hàng của phía Cruise nhưng lại không nhẫn tâm cướp nốt nhân công của Mặc Trì, bởi vì hơn ai hết, cô biết rõ Mặc Trì không dễ dàng gì gây dựng được công xưởng như ngày hôm nay. Ai cũng cho rằng anh là đứa con của thần may mắn, ngoại trừ chân trái hơi khập khiễng thì mọi thứ xung quanh anh đều thuận buồm xuôi gió. Nhưng khi ở Quảng Châu, cô đã chứng kiến cảnh dù anh mệt mỏi vẫn dựa vào thành giường cố gắng hoàn thành công việc, đầu giường còn đặt một chiếc chân giả. Cảnh tượng đó đã khắc sâu trong tâm trí cô. Cô biết dễ được như ngày hôm nay, Mặc Trì đã phải nỗ lực hơn người khác nhiều lần.

Sau khi Lý Chí Phi và Trần Thắm rời đi, khu phòng làm việc cùng lúc trống ra hai phòng. Mặc Trì gọi điện thoại cho một người bạn đang làm ở tòa soạn báo tỉnh Thẩm Quyến nhờ đăng giúp quảng cáo tìm người. Biên tập bên đó với anh đã có thâm giao lâu năm, anh ta còn trêu đùa Mặc Trì: “Sao thế ông bạn? Bị người khác bê cả ô đi rồi hả?”

Mặc Trì vẫn còn tâm tư đùa lại anh ta: “Chính thế đấy. Lần này tổn thất nặng nề lắm, nề tình bạn bè đang cho tôi cái quảng cáo miễn phí nhé”.

Đối phương cười nói: “Ông anh nói thế nào chứ, nhiều tiền như ông anh thì thiếu gì mấy đồng lẻ đăng quảng cáo chứ”.

Đúng lúc đó, Mặc Trì nghe thấy có tiếng ai đó đang gõ cửa. Người mở cửa bước vào là Tư Tồn. Mặc Trì nói: “Thôi không đùa nữa, tôi bận rồi, tôi muốn nhìn thấy quảng cáo trong sổ” báo sáng mai”.

Mặc Trì đặt điện thoại xuống, sau đó anh quay sang nhìn Tư Tồn. Cô mặc một bộ đồ lụa màu phấn lục, cổ đeo một chuỗi vòng ngọc trai màu hồng nhạt trông vừa sang trọng, vừa xinh đẹp. Mặc Trì nhận ra ở nơi làm việc, cô luôn mặc đồ kiểu Trung Hoa. Màu sắc, chất liệu trang phục đều rất phù hợp với hình tượng trong sáng và ngọt ngào của cô.

Mặc Trì hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười. Đến tận giây phút này, anh vẫn không tin Tư Tồn thật sự đã theo mình về tận Thẩm Quyền. Tối hôm qua sau khi xuống máy bay, Tư Tồn trở về khách sạn Đặc Khu. Bản thân anh không có nhà thì lấy đâu ra một nơi từ từ để tiếp đãi cô?

Mặc Trì và Tư Tồn mở miệng cùng một lúc: “Tối qua anh (em) nghỉ ngơi có tốt không?”

Mặc Trì cười nói: “Bà CEO của Công ty CCR, mời ngồi”. Công ty gặp phải “thảm họa kép”, vậy mà tâm trạng của anh vẫn vui vẻ vì đã có một “hạt giống hi vọng” đang dần dần nảy mầm trong trái tim anh.

Tư Tồn không chút khách khí, ngồi đối diện với Mặc Trì, trong tay cô ôm một tập tài liệu lớn, khi cô định nói thì kế toán Tiểu Điền đẩy cửa bước vào.

“Mặc tổng...”, Tiểu Điền thấy có khách liền chần chờ một lúc, sau đó đứng sang một bên.

Tiểu Điền là một cô gái nông thôn, lúc mới đến công ty đã làm nhân viên chuyển đồ dưới phân xưởng. Mặc Trì tiếp xúc vài lần và nhận thấy cô gái này an phận lại thật thà, cẩn thận bên cho cô đi học lớp bổ túc buổi tối. Sau khi lấy được bằng trung cấp, cô được chuyển tới Phòng Tài vụ và trở thành kế toán. Tháng đầu tiên cô đã tính nhầm lương, Mặc Trì không nói gì, nhưng bản thân cô lại cảm thấy tức giận với chính mình. Từ đó về sau, dù làm thêm giờ cô cũng phải đòi chiếu lại số liệu vài lần. Dần dần, cô trở thành lực lượng cốt cán của công ty lúc nào không hay.

“Hôm nay là ngày phát lương phải không? Hãy mang bảng lương đến đây”, Mặc Trì nói.

Tiểu Điền đặt bảng lương của công ty trước mặt Mặc Trì. Lương tháng của hơn một trăm con người, chỉ nhìn qua đã tốn không ít thời gian. Tiểu Điền xin phép ra ngoài, Tư Tồn cười hi nhìn điệu bộ chăm chú làm việc của Mặc Trì. Lông mi của anh rất dài, ánh mắt sâu thẳm, khi tập trung tinh thần nhìn vào bảng lương, trông anh giống hệt một cậu sinh viên chăm chỉ.

Một lúc lâu sau, Mặc Trì ký tên xuống cuối, sau đó anh mới ngẩng đầu lên, nhắc điện thoại, nhấn một phím: “Tiểu Điền, bảng lương không vấn đề gì, cô tới lấy đi”.

Mặc Trì ái ngại nhìn Tư Tồn rồi cười: “Công nhân đều là người tinh khác đến nên họ đều chờ đợi lĩnh lương để về nuôi gia đình. Cho dù bất kể có xảy ra chuyện gì thì ngày phát lương hàng tháng đều không đổi. Anh tiếp đón em không được chu đáo, thật ngại quá”. Anh lại nhìn túi tài liệu trên bàn: “Em cho anh xem cái gì thế?”

Tư Tồn thu túi tài liệu lại: “Chưa cần xem vội, bây giờ anh phải ăn cơm đã”.

Nụ cười trên mặt Mặc Trì biến mất, hóa ra cô đến đây để đón tiếp anh ăn cơm. Tư Tồn nói: “Em đến từ mười một rưỡi, lúc đó anh vẫn đang bận, em ngồi trong phòng họp chờ anh. Mười hai rưỡi anh tiễn Lý Chí Phi và Trần Thẩm rồi bắt đầu làm việc. Bây giờ đã là bốn giờ chiều nhưng anh vẫn chưa ăn uống gì”. Cô vừa nói, nét mặt vừa lộ ra vẻ bức bối. Chắc chắn Mặc Trì đã quên mất anh vừa mới xuất viện hôm qua.

Mặc Trì vội nói: “Nghe em nói anh mới thấy đói thật đấy, chúng mình đi ăn cơm thôi”.

Gần công xưởng có một nhà ăn lớn nhưng vào giờ này, người đến ăn vẫn còn rất ít. Mặc Trì liền dẫn Tư Tồn đến trước một quầy bán cháo: “Cháo ở đây cực kỳ ngon, em nên ăn thử một lần xem sao”.

Hai bát cháo được bê lên, quả nhiên mùi thơm nức mũi. Bát cháo nhỏ trắng như tuyết, được trộn thêm vài miếng cá, thịt, trứng, lạc bung, táo biển... bên trên còn rắc thêm mấy nhánh hành tây sức mê hoặc. Tư Tồn múc một thìa đưa lên miệng, khen ngợi: “Ngon thật đấy”.

Mặc Trì thấy cô thích ăn nên cũng cảm thấy thỏa mãn. Anh múc một thìa cháo định đưa lên miệng thì đột nhiên Tư Tồn giằng lấy cả thìa lẫn bát của anh, đem đặt trước mặt mình rồi gọi ông chủ: “Cho xin thêm một bát cháo trắng”.

Mặc Trì tròn mắt, Tư Tồn nói: “Cháo này có hạt tiêu, anh không được ăn”.

Mặc Trì đành ngoan ngoãn ăn cháo trắng. Cô lại nói: “Sau khi ăn xong, anh còn rất nhiều việc phải làm”. Mặc Trì kinh ngạc giương mắt lên nhìn cô, Tư Tồn chỉ vào tập tài liệu dày cộp rồi nói: “Một lúc nữa chắc anh sẽ có thời gian bàn về việc hợp tác với em chứ?”

Ăn xong, họ chậm chậm quay về. Tư Tồn cứ ôm khư khư tập tài liệu, Mặc Trì muốn cầm giúp nhưng cô không chịu, về tới phòng làm việc, cô mới bỏ tập tài liệu xuống. Mặc Trì nói: “Em muốn hợp tác theo kiểu gì, nói đi!”

Tư Tồn tỏ ra không vui: “Đầu óc anh lúc nào cũng là công việc vậy sao?”.

Mặc Trì cười nói: “Chính em đuổi theo anh đến tận đây để bàn công việc đấy chứ. Thật ra anh muốn nói với em những chuyện ngoài công việc hơn”. Việc Tư Tồn theo anh tới Thẩm Quyền chắc chắn là một liều doping đối với tinh thần của anh. Ngọn lửa trong lòng anh lại bắt đầu nhen nhóm nên anh nói chuyện cũng bạo dạn hơn nhiều. Tư Tồn đỏ mặt nhưng cô vội biện minh: “Đừng, em đến đây để bàn chuyện công việc”.

Mặc Trì nín cười: “Được rồi, em nói đi. Để anh xem tài liệu em mang tới đã”. Anh cầm lên một tập tài liệu màu đỏ sau đó mở ra xem. Đó là một trang báo có tựa đề “Đặc khu Thẩm Quyền vút bay”. Tập tài liệu thứ hai lại là một bài báo khác có tên “Kế hoạch đối ngoại khoa học kỹ thuật trọng điểm quốc gia giai đoạn bảy năm”. Mặc Trì nghi hoặc nhìn Tư Tồn và hỏi: “Em định thảo luận với anh về kế hoạch bảy năm à?”

Tư Tồn lập tức giằng lại tập tài liệu: “Đây là tài liệu học của em, em muốn bàn với anh về cái này cơ”. Lúc này Mặc Trì mới phát hiện ra, giữa các tập tài liệu vẫn còn một túi giấy mỏng. Cô lấy từ trong túi ra một trang giấy. Đó là một bản vẽ phác thảo về một đôi búp bê cô dâu chú rể mắt xanh tóc vàng.

Tư Tồn nói: “Đây là sản phẩm búp bê thủ công mà công ty em sẽ cho ra mắt trong năm nay. Sản phẩm này chủ yếu nhắm vào thị trường Mỹ. Chỗ anh là công xưởng mỹ nghệ, chắc có thể gia công loại búp bê này chứ?”

Mặc Trì trầm ngâm nói: “Không sai, công ty anh chuyên sản xuất mỹ nghệ nhưng chủ yếu sản xuất nội thất, đồ trang trí còn con búp bê này...”

“Búp bê cũng là đồ trang trí chứ sao”, Tư Tồn nói.

Quả nhiên Tư Tồn mới vào nghề chưa bao lâu nên chưa hiểu biết nhiều. Mặc Trì nói: “Với những sản phẩm khác nhau, thiết bị và quy trình sản xuất sẽ khác biệt. Con búp bê này có yêu cầu gia công vô cùng tinh xảo, màu sắc cũng khác với những sản phẩm mỹ nghệ lớn”.

Tư Tồn có phần sốt ruột nói: “Rốt cuộc anh có nhận làm không?”

Mặc Trì lấy tư cách một người làm ăn liền hỏi: “Em định trả giá bao nhiêu?”

Tư Tồn đưa ra một cái giá. Công ty cô vốn dĩ định đặt một công ty chuyên sản xuất đồ chơi gia công loạt sản phẩm này. Họ đã thương lượng được bảy, tám phần rồi nhưng bây giờ Mặc Trì và công xưởng của anh gặp nguy cơ lớn nên Tư Tồn muốn dành cơ hội này cho anh. Không ngờ Mặc Trì lắc đầu nói: “Tuyệt đối không được. Muốn gia công loại búp bê này cần phải nhập thiết bị mới, còn phải mời thợ có kinh nghiệm, tay nghề cao, giá em đưa ra quá thấp”.

Tư Tồn tỏ vẻ không vui. Cô đang hào hứng, vốn vẽ giao đơn đặt hàng cho “người ta” nhưng “người ta” hoàn toàn không hứng khởi, lại còn từ chối. Cô gượng lại bản vẽ, ngồi bực dọc một mình.

Mặc Trì nhắm mắt dựa lưng vào ghế. Anh không cần nhìn bản vẽ thì hình ảnh đôi búp bê đã hiện lên trước mắt anh. Đôi búp bê đó được vẽ theo phong cách đồng quê nước Mỹ: búp bê trai mặc quần yếm, đầu đội mũ, còn búp bê gái vận váy voan cô dâu. Mặc dù vóc dáng chỉ to hơn quả trứng vịt một chút nhưng thiết kế lại vô cùng tinh xảo, đến hàng lông mi cũng rõ ràng, cong vút. Trên mặt búp bê gái còn có vài đốm tàn nhang đáng yêu. Mặc Trì mở mắt, hỏi tiếp: “Em định tiêu thụ loại búp bê này ở thị trường Âu Mỹ à?”

Tư Tồn chán nản gật đầu: “Vâng”.

Mặc Trì đột nhiên có linh cảm mới: “Đôi búp bê này tạo hình quá phổ thông, chắc chắn thị trường Âu Mỹ không thiếu gì. Tư Tồn, em có muốn thử nghiệm mới không?”

“Thử nghiệm gì cơ?”, Tư Tồn không hiểu Mặc Trì định xuất chiêu gì đây. Cô bảo anh sản xuất anh còn không đồng ý, bây giờ lại còn thử nghiệm gì chứ?

Trên bàn làm việc của Mặc Trì có giấy nháp. Anh lôi bút ra và cầm cúi ngòi vẽ. Một lúc sau, anh đưa bản vẽ phác họa cho Tư Tồn xem thử. Vẫn là đôi búp bê to hơn quả trứng vịt một chút nhưng lại mang phong cách Trung Hoa cổ điển. Hai con búp bê tròn xoe, nét mặt hiền lành dễ thương. Búp bê nữ đội mũ phượng, búp bê nam vận kỳ bào như đang tham dự hôn lễ. Thú vị hơn, bên cạnh búp bê nữ còn vẽ một tấm hồng điều trùm đầu, còn trong tay búp bê nam đang nắm một cây hi xúng18, giống như chuẩn bị vén khăn che đầu của búp bê nữ.

Tư Tồn đột nhiên hứng khởi trở lại. Cô vui vẻ nói: “Quá tuyệt vời! Người Mỹ thích những thứ cá tính, đôi búp bê này đáng yêu quá!”

“Đôi búp bê Mỹ trong phác thảo của em tuy là một cặp nhưng người ta hoàn toàn có thể bán lẻ.”, Mặc Trì nói: “Còn đôi búp bê Trung Hoa này đã có thêm yếu tố” hôn lễ nên búp bê nam và nữ không thể tách rời. Anh dám chắc lượng tiêu thụ sẽ lớn gấp đôi”.

Tư Tồn hiểu ra, cô cười nói: “Mặc Trì thật là thông minh, liền một lúc khiến đơn đặt hàng tăng gấp đôi”.

Mặc Trì cười nói: “Theo phác họa này thì em phải trả thêm hai mươi lăm phần trăm cho mỗi con búp bê”.

Tư Tồn nhú mày đáp: “Chuyện này mới mẻ đấy nhé. Đơn đặt hàng nhiều lên, giá thành phải hạ xuống. Sao anh lại tăng giá?”

Mặc Trì chỉ vào bản phác họa giải thích: “Thêm khăn hồng điều cộng với búp bê nam biết cử động, đều sẽ khiến giá thành gia công tăng lên. Tuy nhiên em sẽ không chịu thiệt đâu, búp bê Trung Hoa cá tính thế này, ít nhất em có thể bán với giá gấp đôi”.

Tư Tồn hiểu ra rồi nói: “Anh tăng thêm cá tính cho sản phẩm để nâng cao giá thành, lại còn kiếm ra phụ phí đầu tư thiết bị”.

Mặc Trì nhìn cô hài lòng: “Em vô cùng thông minh!”

Tư Tồn cầm bản phác họa, tìm máy fax, sau đó gõ một chuỗi số dài: “Sản phẩm đã được thiết kế xong từ lâu, đáng lẽ báo giá đã được xác định, bây giờ có biến động mới nên em cần thương lượng với Cruise một chút”.

Trong điện thoại, Tư Tồn nói chuyện với Cruise bằng tiếng Anh. Đáng lẽ thời điểm này cô phải ở Mỹ rồi nhưng cô lại đổi ý trước khi máy bay cất cánh khiến Cruise cảm thấy vô cùng sốt ruột. Tư Tồn nêu ra một loạt lý do khiến cô bắt buộc phải ở lại Trung Hoa, sau đó fax cho Cruise bản thiết kế mới để anh ta tập trung vào công việc cụ thể, không còn băn khoăn về việc cô ở Mỹ hay ở Trung Hoa nữa.

18. Cây gậy đỏ mà tân nương thời xưa dùng để nâng khăn trùm đầu của tân nương.

Cruise hỏi Tư Tồn lúc nào quay lại Mỹ nhưng cô không trả lời. Cùng Mặc Trì quay lại Thẩm Quyển là một hành động ngay đến bản thân cô cũng không thể giải thích nổi. Cô không nỡ rời xa anh. Thế nhưng, cô sẽ ở lại Thẩm Quyển bao lâu thì cô chưa có đáp án, Mặc Trì cũng không hỏi. Được ở bên cạnh

cô mỗi ngày đã là một món “hời” lớn đối với anh. Hời cô rõ ràng rồi, sau đó lại phải ngồi bấm đầu ngón tay tính đến ngày ly biệt thì chỉ thêm đau lòng.

Cruise nói, việc Tư Tồn tạm thời ở lại Trung Hoa, anh ta không quản nổi nhưng cô không thể bỏ bê công việc ở công ty. Anh fax sang rất nhiều tài liệu để Tư Tồn cũng có thể xử lý được công việc ở Mỹ. Mặc dù, Tư Tồn ngồi đối diện với Mặc Trì nhưng ai bận việc của người nấy nên không khí vô cùng yên tĩnh. Nhiều năm trước đây, trong thư phòng của nhà họ Mặc, anh và cô mỗi người chiếm cứ một góc bàn, người luyện chữ kẻ đọc sách.

Đến giờ tan ca, Tiểu Điền lại ôm một chồng bảng biểu đến gõ cửa: “Mặc tổng, có vài công nhân từ chối nhận lương tháng này”.

Mặc Trì nhìn Tư Tồn một lúc, sau đó hỏi Tiểu Điền: “Sao lại có chuyện đó?”

“Dạ...”, Tiểu Điền ái ngại nói: “Phó Tổng Trần và Giám đốc Lý đều đã rời đi, nhiệm vụ của họ nặng nề hơn nên họ muốn tăng lương”.

Sắc mặt Mặc Trì trầm xuống, anh đứng dậy nói: “Để tôi xuống xưởng xem sao”.

Mười phút sau Mặc Trì quay lại. Anh ngồi trước bàn làm việc, trong lòng không giấu nổi lo âu. Tư Tồn thấy đó là công việc nội bộ trong công ty anh nên không tiện hỏi nhưng Mặc Trì lại chủ động nói với cô: “Xử lý xong hết rồi, anh đã cho hai nhân viên khai mào thôi việc”. Tư Tồn cảm thấy ngọt ngào, trong vòn vẹn một ngày phải đối diện với bao nhiêu nguy cơ nhân sự to lớn, không hiểu anh sẽ xoay sở thế nào.

Mặc Trì không muốn nhắc đến chuyện vừa xảy ra nữa. Trời cũng không còn sớm nên anh nói: “Chúng ta đi ăn thôi, sau đó anh đưa em về khách sạn”.

Tư Tồn biết tâm trạng anh không tốt nên cô liền đề nghị: “Hay chúng ta cùng đi uống một chút?”

Mặc Trì nhìn cô và nhớ đến chuyện năm xưa cô uống bia rồi gây náo loạn. Mỗi lần nhớ lại bộ dạng trước kia của cô, toàn thân anh đều run rẩy. Anh hỏi: “Em biết uống rượu rồi à?”

“Không phải uống rượu. Trong quán cà phê ngoài rượu ra còn có nước ép hoa quả và sữa tươi”.

“Thôi, cho anh xin miễn, anh đưa em về rồi còn vẽ thiết kế nữa”, Mặc Trì cười nói.

“Anh là ông chủ mà còn phải tự vẽ thiết kế à?”

Mặc Trì nhún vai nói: “Trong hai người mới bị cho thôi việc hôm nay có một người là nhân viên thiết kế”. Trong một ngày công ty chịu tổn thất mất bỏ'n nhân viên cốt cán, anh cũng cảm thấy rất đau lòng.

Hiện tại, lương trả cho nhân viên ở Tư Chi Thanh là cao nhất so với các công ty đồng hạng nhưng như thế không có nghĩa là anh không có yêu cầu gì với nhân viên. Quan điểm của Mặc Trì là không có quy tắc thì không thành công ty. Những người dám vượt qua giới hạn tối thiểu đó thì chỉ còn con đường duy nhất là rời đi. Thực tế đã chứng minh anh đúng. Những công nhân khác nhìn thấy ông chủ ngày thường nho nhã ôn hòa, lúc này sắc mặt trầm xuống, chưa cần tỏ thái độ gì họ đã sợ hãi. Khi họ được ông chủ phân tích lý lẽ, họ tự biết thiệt hơn, không dám gây chuyện nữa mà ngoan ngoãn nhận lương.

“Anh định vẽ cái gì?”, Tư Tồn hỏi.

Mặc Trì lôi ra một tập sách ảnh màu: “Mẫu sản xuất đồ gia dụng Minh Thanh. Công nhân phải chiếu theo đó mới sản xuất được”.

Tư Tồn kinh ngạc hỏi: “Anh còn biết cả thứ này sao?”

Mặc Trì mỉm cười trả lời: “Anh còn là thợ mộc, thợ sơn véc ni, em tin không?” Trong công xưởng, từ việc nhỏ đến việc lớn, bất cứ công việc nào anh cũng đích thân trải nghiệm.

“Hồi còn ở Mỹ, lúc học văn bằng thứ hai, em chưa biết chọn học ngành gì. Giáo viên hỏi em có năng khiếu gì không. Em bảo em biết thư pháp Trung Hoa. Giáo viên liền nói em có thiên phú nghệ thuật nên đã khuyên em chọn học ngành thiết kế công nghiệp. Do đó, em biết thiết kế đồ họa, biết cả vẽ hình cơ cấu sản xuất nữa”, Tư Tồn nói.

Trái tim Mặc Trì khẽ run lên. Không ngờ năm xưa anh dạy cô viết thư pháp lại có ngày cổ thật sự dùng đến nó. Tuy nhiên, anh từ chối sự giúp đỡ của Tư Tồn: “Công ty của anh xảy ra vấn đề, mình anh xử lý là được rồi. Bây giờ em đang là khách quý của Tư Chi Thanh, làm sao anh có thể để em vẽ thiết kế được?”

Mỗi lần nghe đến ba chữ Tư Chi Thanh, trong lòng Tư Tồn đều dâng lên rất nhiều nỗi niềm. Tại hội quảng giao, lần đầu tiên nghe đến cái tên Tư Chi Thanh, cô đã thật sự xúc động. Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là anh. Khi biết Tư Chi Thanh chính là công ty của Mặc Trì, cô không lấy làm quá kinh ngạc, mà hơn hết cô nghĩ rằng, có lẽ đây chính là số mệnh.

Thành phố X và Thẩm Quyến cách xa ngàn dặm, vậy mà họ lại trùng phùng tại đây. Anh đem tên cô hòa nhập vào sự nghiệp của mình, viết âm thanh của nỗi nhớ thành niềm hi vọng về một mái nhà.

Lúc ở sân bay Bắc Kinh, vào giây phút tiễn Mặc Trì qua cổng kiểm tra an ninh, tay cô như bị ai đó bóp chặt. Cô không biết mình đã làm thế nào mà xé tấm vé bay về Mỹ để mua tấm vé cuối cùng, cùng Mặc Trì bay về Thẩm Quyến. Tới lúc hoàn hồn trở lại, cô đã ở trên máy bay rồi.

Khi cô tìm đến vị trí gần chỗ ngồi của Mặc Trì, cô nhận thấy anh đã mệt mỏi tới mức lúc cô nói chuyện với cô tiếp viên, thương lượng đổi chỗ để được ngồi cạnh anh mà anh vẫn không hề hay biết. Tư Tồn biết anh đã quá mệt mỏi, nhưng không phải do chuyến đi Bắc Kinh lần này, cũng không phải do

trận bạo bệnh vừa qua mà chính là nỗi nhớ mong đang giày vò trong anh.

“Trong hạng mục hợp tác giữa hai công ty, quan hệ của chúng ta là giữa bên A và bên B. Ngoài ra, em không đại diện cho CCR, em chỉ đại diện cho cá nhân em”, cô nói

Nhịp tim Mặc Trì đập nhanh hơn, ánh mắt anh bừng sáng nhìn cô mà không dám nói gì. Anh chỉ sợ hiểu sai ý cô rồi tự ôm lấy thất vọng vào mình.

“Trong thời gian em lưu lại Thẩm Quyển, em sẽ giúp anh hoàn thành loạt ảnh lần này...”, Tư Tồn nói: “Anh yên tâm, em không nhận thù lao đâu”.

Tư Tồn trở thành một nhân viên đặc biệt của Tư Chi Thanh. Mặc Trì bỏ" trí cho cô vào phòng làm việc trước kia của Trần Thẩm, anh còn cho sơn sửa lại phòng và thay bàn làm việc mới. Tư Tồn nói không cần phiền phức như thế vì chẳng nào cô cũng chỉ tạm thời giúp anh mà thôi. Mặc Trì nghe cô nói xong lại càng ra sức bố trí lại phòng ốc, trên tường còn trang trí thêm tranh sơn dầu. Bê cá, bình hoa cũng lần lượt được đưa đến.

Lúc mới bắt đầu, Tư Tồn chỉ vẽ ảnh thiết kế. Về sau, nhiều lúc Mặc Trì phải ra ngoài gặp gỡ khách hàng, uống rượu rồi lại nôn thốc nôn tháo khiến bệnh dạ dày tái phát. Anh đau tới mức không nhắc người dậy được. Tư Tồn nhìn thấy mà sợ hãi nên mỗi lần Mặc Trì phải tiếp khách, cô đều đòi đi theo anh. Bản thân cô không uống rượu, cô chỉ ngồi đó thông báo với các vị khách là dạ dày của Mặc Trì không tốt và anh vừa mới ra viện. Có cô gái xinh đẹp như thế ngồi bên cạnh làm lá chắn, đương nhiên Mặc Trì không khó khăn gì vượt qua cửa ải của khách hàng. Sau đó, họ lại nhận thêm những đơn đặt hàng mới. Tư Tồn tiếp tục vẽ thiết kế, cứ tuần hoàn như thế, mấy cô kế toán như Tiểu Điền còn tưởng Tư Tồn đã thay Trần Thẩm đảm nhiệm vị trí Phó tổng nên mỗi lần công xưởng có việc gì họ đều đến tìm cô. Ngày ngày cô làm việc bên cạnh Mặc Trì, nhưng công việc bận rộn khiến thời gian họ dành riêng cho nhau cũng ít đi.

Tư Tồn vẫn ở khách sạn Đặc Khu, nơi đó cách công xưởng của Mặc Trì khá xa. Mỗi ngày làm xong việc, Mặc Trì đều đưa cô trở về khách sạn. Anh có tài xế riêng nhưng nếu không phải việc công thì rất ít khi anh yêu cầu tài xế làm thêm giờ. Bản thân anh không thể tự lái xe, gần công xưởng lại rất khó bắt taxi nên đến một ngày Mặc Trì nói: “Khách sạn cách công ty xa quá, anh sẽ thuê cho em một căn hộ gần đây để em đỡ phải vất vả chạy đi chạy lại”.

Mặc Trì dẫn Tư Tồn đi xem một căn hộ chỉ cách công ty mười phút đi xe. Căn hộ có một phòng khách, một phòng ngủ mới được tu sửa lại. Tất cả nội thất trong nhà đều mới hoàn toàn. Phòng khách đặt một bộ sofa bằng da và một tivi màu 24 inch. Ngoài ra còn có một phòng bếp nhỏ rất sạch sẽ.

“Tất cả đồ nội thất trong nhà đều do Tư Chi Thanh sản xuất. Bà CEO, bà thấy thế nào?”, Mặc Trì nói.

Đồ nội thất đều mang phong cách Trung Hoa với thiết kế tỉ mỉ, chế tác tinh xảo. Tư Tồn cảm thấy thích vô cùng, cô vui sướng đến độ cả mặt, xem chỗ này, sờ chỗ nọ, tưởng như căn hộ này là nhà họ Mặc trước kia vậy. Nơi này tốt hơn nhiều so với biệt thự của cô ở Mỹ. Cô nói: “Mặc Trì, cảm ơn anh đã chuẩn bị cho em một căn hộ tốt thế này”.

Mặc Trì thờ phào nhẹ nhõm: “Anh sẽ cố gắng mang lại những điều tốt nhất cho em nhưng quan trọng vẫn là em thích”.

Tư Tồn dù đã được đi đó đây, mở rộng tầm mắt nhưng khi được nghe những lời nói xuất phát từ đáy lòng của Mặc Trì, vẫn cảm động không nói nên lời. Những năm qua ở Mỹ, cuộc sống của cô gặp rất nhiều sóng gió nhưng cũng được không ít người nâng đỡ, đơn giản vì cô là con gái của Lý Thiệu Đường. Những người từng được ông ta giúp đỡ cũng coi việc nâng đỡ Tư Tồn như một hành động báo đáp ba cô. Song cùng với đó, những người Lý Thiệu Đường đã từng đắc tội cũng đều trút hết giận dữ lên đầu cô. Chỉ riêng Mặc Trì, anh đối tốt với cô không vì một lẽ nào khác, chỉ đơn giản vì cô là Tư Tồn.

Mặc Trì lấy ra một hộp giấy nhỏ xinh, không có lớp vỏ bọc lấy, cũng không thắt nơ bướm cầu kỳ. Anh đặt hộp quà vào tay Tư Tồn.

Tư Tồn nhìn anh, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Anh tặng em, em mở ra xem đi”.

Tư Tồn mở hộp quà, tìm cô như muốn ngừng đập. Bên trong hộp là một con búp bê hôn lễ truyền thống của Nga. Nó vốn có một đôi nhưng vào cái đêm sáu năm trước khi cô rời nhà họ Mặc, cô đã mang theo con búp bê trai tượng trưng cho Mặc Trì và để lại cho anh con búp bê gái tượng trưng cho cô. Cô không ngờ, sáu năm qua, con búp bê đó luôn ở bên cạnh Mặc Trì, giống như cô luôn mang bên mình con búp bê trai.

Tư Tồn lấy từ vali hành lý ra con búp bê trai. Đôi búp bê này đã chia ly sáu năm, giờ chúng lại có thể đứng cạnh nhau. Khóe mắt Tư Tồn ươn ướt, đột nhiên cô hiểu ra lý do Mặc Trì thiết kế đôi búp bê theo phong cách truyền thống Trung Hoa. Hơn nữa, đó còn là đôi búp bê chuẩn bị động phòng hoa trức.

Bây giờ đôi búp bê đã đoàn tụ rồi, còn cô và Mặc Trì thì sao? Cô ngẩng đầu nhìn anh. Lúc này, anh đang nhìn vào đôi búp bê trước mặt, há miệng ngạc nhiên. Đột nhiên, anh bước nhanh lên phía trước một bước rồi ôm chặt Tư Tồn vào lòng. Tư Tồn không phòng bị gì, chỉ ngăn người ra trong một tích tắc rồi ôm lấy anh như một phản xạ tự nhiên.

Cô cảm nhận được hơi thở dồn dập của anh lúc này. Tiếp theo đó, Mặc Trì bắt đầu hôn cô. Anh trêu mếu khẽ nắn khuôn mặt cô. Đôi môi lạnh lẽo của anh tự do du ngoạn lên mắt, mũi rồi lên miệng cô. Sau đó, anh bắt đầu ôm chặt lấy cô, gần như muốn nuốt cô vào mình. Mùi thân thể của Mặc Trì luôn khiến cô không thể chống cự, trái tim như bay ra khỏi lồng ngực. Hai tay cô ra sức giữ chặt bờ vai anh, những đầu ngón tay dần dần chạm vào da thịt anh. Mỗi dây thần kinh của Mặc Trì đều run rẩy, cơ thể anh bắt đầu nóng lên, sức chiến đấu trào dâng không gì có thể ngăn cản. Hơi thở của anh mỗi lúc một gấp gáp. Anh cảm nhận rất rõ vào giây phút này mình đang muốn điều gì. Nhưng Tư Tồn có nghĩ như anh không?

Mặc Trì có chút do dự. Anh run rẩy đặt tay lên eo cô như đang dò thám. Anh cảm nhận người Tư Tồn đã cứng đờ trong một thoáng. Anh nín thở, không dám động đậy gì. Một lúc sau, những đầu ngón tay của Tư Tồn bắt đầu dịch chuyển trên lưng anh. Ngọn lửa dục vọng trong anh bùng lên như một con

dã thú bị bỏ đói lâu ngày. Mặc Trì ôm Tư Tồn lên giường. Anh thở nặng nề, hai tay nâng niu khuôn mặt cô. Anh đã chờ đợi cô quá lâu. Cơ thể anh bùng nóng lên nhưng đôi tay vẫn lạnh băng. Tư Tồn áp đôi tay đó lên ngực mình, Mặc Trì như được cổ vũ liền mở cúc áo đầu tiên của cô.

Đột nhiên, giữa thất lung của anh vang lên một âm thanh. Mặc Trì lấy ra một máy nhắn tin màu đen. Anh đặt nó sang một bên, tiếp tục cởi chiếc cúc thứ hai. Tiếng máy lại rung lên, anh nhú mào rồi tắt luôn.

Tay anh dừng ở chiếc cúc áo thứ ba, chưa đầy nửa giây sau, máy lại rung.

“Anh xem một chút đi, biết đâu có chuyện gì quan trọng”.

Mặc Trì chậm chậm đứng dậy, nhắm chặt mắt và điều chỉnh lại hơi thở. Anh cầm máy nhắn tin, nhắc điện thoại lên gọi rồi chuyển điện thoại cho Tư Tồn.

“Cruise gọi điện tới quây lễ tân, nói có việc gấp, bảo em gọi lại cho anh ta”.

Tư Tồn ngượng ngừng nhắc điện thoại lên nghe. Ở Mỹ bây giờ mới bắt đầu vào giờ làm việc ca sáng. Cruise gọi điện tới Tư Chi Thanh nhưng không thấy Tư Tồn nghe máy nên anh ta mới gọi điện tới quây lễ tân và để lại lời nhắn cho Mặc Trì.

Tư Tồn ấn một dây số" dài, ngáp lập tức ở đầu dây bên kia có người nhắc máy.

“Cruise, văn kiện hôm qua tôi đã ký rồi. Tôi sẽ fax gửi cho anh”.

“Chỗ tôi hiện tại không có máy fax, tôi đang ở nhà”.

“Mặc Trì thuê giúp tôi một căn chung cư, hôm nay tôi mới chuyển đến. Đây là số điện thoại nhà”.

“Tôi không có ý định ở lại lâu dài, một thời gian sau tôi sẽ quay về Mỹ. Anh biết đây, tôi là người Trung Hoa, bao nhiêu năm không trở về nên tôi rất nhớ nhà”.

“Tôi biết công ty cần tôi, tôi sẽ không ở lại quá lâu đâu”.

“Báo giá của loạt sản phẩm búp bê Trung Hoa đã được thống nhâ^t chưa? Lần này tôi nhất định phải hợp tác với Tư Chi Thanh, thiết kế y nguyên như phác thảo. Anh muốn hợp tác với Trần Thâm là việc của anh. Anh có quyền quyết định, tôi cũng vậy”.

“Được rồi, tôi cảm thấy mệt nên cần đi nghỉ”.

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô hít một hơi thật dài. Mặc Trì đứng dựa vào thành bàn nhìn cô, ánh mắt vừa thâm tình vừa bình tĩnh. Cảm xúc trào dâng ban nãy giờ đã dần rút đi. Áo của Tư Tồn vẫn đang mở, làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần, hai người ngượng ngừng không biết làm sao. Mặc Trì nhanh trí, đưa tay lên xem đồng hồ rồi nói: “Không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi”.

“Anh đi đâu?”, Tư Tồn hỏi một câu thật ngốc.

“Đương nhiên anh về “kí túc”.

Tư Tồn đã tận mắt “tham quan” kí túc của Mặc Trì. Nơi đó chính là căn phòng nhỏ ngay cạnh văn phòng của anh. Căn phòng đó không có cửa sổ, Mặc Trì đã trải qua biết bao ngày tháng cô đơn trong căn phòng tối tăm, chật hẹp ấy. Nghĩ đến đó Tư Tồn chỉ chực rơi nước mắt. Cô muốn mở lời giữ anh lại nhưng cuối cùng vẫn không đủ can đảm nói ra. Suy cho cùng, bây giờ đã khác xưa. Họ không còn là vợ chồng, cô chỉ là một cô gái trẻ độc thân.

Mặc Trì mỉm cười thân thiện. Anh bước lại gần cô sau đó đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô. “Em nghỉ ngơi đi. Ngày mai mình gặp nhau!”

Hiệu suất làm việc của Cruise cao tới mức ngạc nhiên. Ngày hôm sau Tư Tồn tới văn phòng đã nhận được fax của anh ta gửi từ Mỹ sang. Điều tra khách hàng cho thấy, sản phẩm búp bê Trung Hoa chắc chắn sẽ có thị trường nhất định ở Mỹ, nhưng để phù hợp với thị hiếu của người Mỹ, sản phẩm vẫn cần cải tiến thêm một bước nữa. Nguyên liệu ban đầu là gỗ sẽ được thay thế bằng vải, như vậy sản phẩm sẽ nhẹ nhàng hơn, có thể tiết kiệm chi phí vận chuyển. Cruise cũng tiến hành dự toán lại báo giá còn việc định giá cụ thể thì phải chờ thiết kế cuối cùng mới xác định được chính xác. Ngoài ra còn một loạt văn kiện khác đều là những việc thường nhật ở CCR, anh ta yêu cầu Tư Tồn phải tìm hiểu hoặc đưa ra quyết định. Tư Tồn ôm đống tài liệu trở về phòng mình.

Trên bàn làm việc của cô không biết từ lúc nào đặt một chiếc bình giữ nhiệt nhỏ nhắn. Tư Tồn mở ra xem, nhìn thấy bên trong đựng đầy mì Vân Thôn vẫn còn đang nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút. Mì Vân Thôn được làm từ thịt và tôm tươi, nhân màu đỏ phớt, vỏ trong vắt như thủy tinh, nước dùng thanh mát, sáng khoái nên không khỏi kích thích ham muốn ăn uống.

Bên cạnh bình có một tờ giấy ghi chú nhỏ, bên trên có một hàng chữ được viết ngay ngắn: “Chị Tư Tồn, Mặc tổng bảo em chuẩn bị bữa sáng cho chị. Tiểu Điền”.

Tư Tồn mỉm cười, múc một thìa ăn thử. Cô thấy thơm ngon lạ thường. Chỉ có điều, cái người không biết tự chăm sóc bản thân kia biết đường dẫn dò người khác chuẩn bị bữa sáng cho cô, còn không biết bản thân anh đã ăn hay chưa? Tư Tồn mang bình chạy tới văn phòng của Mặc Trì.

Mặc Trì đã ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc từ lúc nào, trên đó cũng chất đống một núi văn kiện. Tư Tồn đặt bình lên bàn. Mặc Trì ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô rồi hỏi: “Mùi vị mì Vân Thôn thế nào?”

Tư Tồn chỉ hỏi anh: “Anh đã ăn sáng chưa?”

Mặc Trì lắc đầu.

Tư Tồn nói lí nhí: “Cái cô Tiểu Điền này, mua bữa sáng cho ©m mà không tiện thể mua thêm cho anh một suất”.

Mặc Trì cười nói: “Em đừng trách cô ấy. Cô ấy còn cô” chấp hơn em, anh bảo mua một suất, cô ấy chỉ mua đúng một suất, đến suất của mình cũng quên không mua”.

Tư Tồn mở nắp bình ra, múc một thìa đưa tới bên miệng Mặc Trì: “Anh mau ăn đi”.

Mặc Trì nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ, nhưng vẻ mặt cô vẫn thản nhiên: “Chỉ có một bát thôi nên chúng mình ăn chung anh nhé”. Cô đút miếng mì vào miệng Mặc Trì rồi lại tự xúc cho mình một miếng. Cứ như thế, bát mì đầy ắp chẳng mấy chốc vơi đi trông thấy.

Tiểu Điền bỗng nhiên đẩy cửa đi vào: “Mặc tổng, chiều nay có một cuộc họp...” Khi nhìn thấy Mặc tổng và Ms Lee đang cùng nhau ăn mì, Tiểu Điền liền đứng thẩn người ra, không biết phải làm gì.

Mặc Trì thản nhiên mỉm cười: “Tôi biết rồi. Tiểu Điền, từ sáng mai, cô nhớ mua hai suất mì, cô một suất, Ms Lee một suất nhé”.

“Dạ, vâng ạ”, Tiểu Điền luống cuống rút lui. Tư Tồn hỏi: “Thế anh thì sao?”

Mặc Trì chỉ nhìn vào bình giữ ấm, tủm tỉm cười không nói gì.

Tư Tồn đột nhiên hiểu ý Mặc Trì. Anh muốn mỗi buổi sáng được dùng chung phần ăn sáng với cô. Tư Tồn không biết nói gì, mặt hơi đỏ lên, trong lòng bỗng thấy cảm giác ngọt ngào trào dâng. Cô rửa sạch bình giữ ấm, giao lại cho Tiểu Điền rồi cùng Mặc Trì chủ trì một cuộc họp với nhân viên công ty. Buổi chiều, cô nhận tiếp văn kiện được Cruise fax từ Mỹ sang, sau đó lại tiếp tục thương lượng với Mặc Trì về đơn đặt hàng búp bê Trung Hoa.

Theo kết quả điều tra thị trường, Tư Tồn quyết định đợt đầu tiên sẽ sản xuất một vạn đôi búp bê Trung Hoa. Vài ngày 'tiếp theo, cô tiến hành chỉnh sửa bản vẽ, ấn định thiết kế cuối cùng của sản phẩm. Căn cứ theo yêu cầu của CCR, Mặc Trì bắt đầu tìm kiếm nguồn nguyên liệu và đặt thiết bị sản xuất. Mục tiêu của họ là: Nhanh chóng sản xuất lô hàng đầu tiên và trong thời gian ngắn nhất giới thiệu sản phẩm tới thị trường Mỹ. Nếu tiêu thụ tốt, họ sẽ tăng đơn đặt hàng, coi búp bê Trung Hoa là sản phẩm tiêu biểu của năm, tượng trưng cho quan hệ đối tác tốt đẹp giữa Tư Chi Thanh và CCR,

Công việc ở công ty vô cùng bận rộn. Lý Chí Phi và Trần Thâm rồi đi không gây ra ảnh hưởng có tính quyết định tới đơn đặt hàng của công ty, nhưng lại khiến lượng công việc mà Mặc Trì phải đảm đương trở nên khổng lồ. Đây không phải lần đầu tiên anh đối diện với nguy cơ kiểu này. Anh biết rõ giữa lợi ích và tình cảm, cuối cùng người ta chỉ có thể chọn một, chỉ đơn giản là chọn hay bỏ bên nào mà thôi. Anh duy trì Tư Chi Thanh cho tới tận ngày nay trên con đường gập ghềnh đầy khó khăn, nhưng lần nào cũng bình yên vượt qua nguy hiểm. Nhờ vào uy tín nhiều năm qua, đơn đặt hàng đến với Tư Chi Thanh vẫn nhiều không ngớt.

Công việc tuyển nhân viên của Tư Chi Thanh không hề thuận lợi vì vị trí của Trần Thâm và Lý Chí Phi không ai có khả năng thay thế. Vị trí nhân viên thiết kế cũng đã tìm được mấy người nhưng đều thử việc không thành công nên công ty phải làm lại từ đầu. Tất cả bản thiết kế của công ty vẫn do Tư Tồn đảm nhiệm. Do cả ngày phải “làm bạn” với bản vẽ nên Tư Tồn không mặc đồ lụa nữa. Cô mặc quần bò, đi giày thể thao theo trào lưu ăn vận thịnh hành toàn quốc lúc bấy giờ. Cô búi mái tóc ngắn đến tai của mình thành một túm nhỏ phía sau nên trông càng trẻ trung, tràn đầy sinh lực. Có những lúc nhìn đang làm việc, trong một vài khoảnh khắc, Mặc Trì như người mất hồn. Anh cảm thấy dường như anh đã quen biết cô từ kiếp trước.

Tối đến, khi các công nhân đều tan ca, anh vẫn tiếp tục ở lại văn phòng đọc tài liệu, duyệt báo cáo, vạch kế hoạch. Trong ngăn bàn làm việc của anh có rất nhiều hộp mì ăn liền, lúc nào đó, anh sẽ tiện tay lôi ra một hộp, úp với nước sôi, rồi cứ thế vừa làm vừa ăn.

Lúc này, có một vị khách không mời mà đến gõ cửa văn phòng anh, đó là Trương “phát tài”. Người này vừa thấp vừa gầy, hai mắt vàng đục, miệng toàn răng đen. Mặc Trì không thân thiết gì với người này nhưng anh lại có thâm tình với những người ở khu phố Đông Môn nên chỉ cần là hàng xóm cũ đến tìm gặp, anh đều tiếp đón nhiệt tình.

Anh đặt cốc mì xuống và đứng dậy chào khách: “Anh Trương, mời vào”.

Trương “phát tài” hít hít mũi rồi chau mày nói: “Ông chủ lớn như cậu mà phải ăn mì dành cho bọn làm thuê à? Mì mì chín nóng quá, sặc chết mất thôi”. Nói xong anh ta còn làm bộ hắt hơi rõ to.

Mặc Trì vứt vỏ hộp mì xuống thùng rác: “Anh Trương đến đây không biết có việc gì?”

Trương “phát tài” cười rung cả hai vai, hai tay xoa xoa vào nhau: “Không dám, không dám. Tôi thì có việc lớn gì được? Tôi chỉ muốn tới thăm người anh em cũ thôi mà”.

Mặc Trì biết anh ta vốn là kẻ ăn không ngồi rồi, không nghề nghiệp gì, sống dựa vào mấy đồng tiền cho thuê nhà, thu nhập lúc lên lúc xuống tùy vào lượng khách tới thuê. Sau khi hàng xóm xung quanh đua nhau ăn nên làm ra, vợ anh ta càng nhìn chồng càng thấy không thuận mắt. Sau vài lần bỏ về nhà mẹ đẻ ở Quảng Tây, chị ta đã không bao giờ quay lại nữa. Từ đó Trương “phát tài” phải nuôi một đứa con đang học cấp hai nên cuộc sống ngày càng điều đung. Sau ngày Mặc Trì rời phố Đông Môn, Trương “phát tài” đã tới tìm anh hai lần. Lần đầu tiên anh ta làm bộ dạng đáng thương, nói là phải đóng tiền mua sách vở cho con, Mặc Trì thương tình cho anh ta hai trăm tệ. Lần thứ hai anh ta bảo cần hùn vốn làm ăn với mấy người bạn. Thấy hàng xóm cũ chịu cái tài quy chính, có ý chí làm giàu, Mặc Trì không nghĩ gì nhiều liền đưa cho anh ta hai ngàn tệ. Ai ngờ anh ta đem số tiền đó đi mua ma túy.

Trong những năm qua, Mặc Trì đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió trong phong trào cải cách mở cửa, chứng kiến “tốc độ phát triển của Thẩm Quyền” khiến cả thế giới phải kính phục và cũng nhìn thấy không ít hiện tượng tiêu cực nảy sinh trước tốc độ tăng trưởng quá “nóng”. Sử dụng ma túy chính là ví dụ cực đoan nhất. Rất nhiều người không cưỡng nổi sự mê hoặc nhất thời, yêu phải “hàng tiền nâu”, cuối cùng khuynh gia bại sản. Sau khi sự nghiệp thành công, Mặc Trì tiếp xúc với nhiều người hơn, cũng từng có người đưa cho anh ma túy nhưng anh không do dự gì mà mắng mỏ người đó một trận nên thân, từ đó đoạn tuyệt hẳn quan hệ.

Lúc này, tuy công việc ngập đầu nhưng anh cũng muốn nói vài lời với Trương “phát tài”, không ngờ chưa đợi Mặc Trì nói gì, anh ta đã nhanh nhẩu đi ngay vào vấn đề chính.

“Người anh em, gần đây anh túng quá, đành đến nhờ ông chủ giúp một tay”. Trương “phát tài” xécher mắt, dùng đầu ngón tay làm động tác đếm tiền.

“Anh Trương, lần trước tôi đã đưa tiền cho anh đi làm ăn, sao giờ vẫn...”, Mặc Trì nói.

“Ồi giờ ả, đừng nhắc nữa”, Trương “phát tài” gặm chân nói: “Lần đó bọn anh mua một lô hàng. Khi vu’ a mang đến chợ đêm, bao nhiêu người đã vây quanh đòi mua. Bọn anh đều nghĩ lần này chắc phát tài thật rồi, ai dè chưa bán được gì thì cảnh sát đã ập tới Hàng bị tịch thu hết, mất cả chì lẫn chài. Người anh em hãy cho anh vay thêm hai ngàn nữa, lần này anh đổi chỗ bán, khi kiếm được tiền, sẽ trả cả vốn lẫn lãi cho cậu”.

Mặc Trì trầm ngâm một lúc, sau đó anh nhắc điện thoại lên: “Anh bán hàng ở chỗ nào? Tôi có mấy người bạn làm bên công an và công thương nên chỉ cần nộp một chút tiền phạt cho có là lấy lại được hàng thôi”.

“Ấy, đừng, đừng!”, Trương “phát tài” kinh hãi, vội vã xua tay: “Lần trước bỏ qua đi, lần này bọn anh sẽ cẩn thận hơn, nhất định sẽ kiếm được tiền trả chứ”.

Mặc Trì không muốn đôi co với anh ta nữa nên nghiêm mặt nói: “Anh Trương, có phải anh đã lấy tiền dùng vào việc khác?”

“Không có, không có”. Trương “phát tài” vừa nói xong liền ngáp dài mấy cái, nước mắt cứ thế chảy ra.

Đây rõ ràng là biểu hiện trước khi lên cơn nghiện. Lòng Mặc Trì trầm xuống, anh hỏi: “Anh thật sự nghiện hút à?”

Mặt Trương “phát tài” lập tức biến sắc, anh ta giậm chân, nghiêng răng nói: “Ai bảo chú thế? Có phải lão Mạch không? Thằng đấy nó nói láo”. Trương “phát tài” nói xong nước mắt lại chảy dài. Anh ta dường như đang bị hàng trăm bàn tay cấu xé, hai tay không ngừng sờ mó khắp người, ánh mắt trở nên rã rời, nói năng lung tung: “Mặc ‘thọt’, cho anh tiền”.

Mặc Trì vội diu anh ta ra sô pha ngồi. Trương “phát tài” liền bám chặt lấy tay Mặc Trì, hai mắt long sòng sọc, đỏ lừ: “Cầu xin chú, cho anh xin ít tiền”.

“Tôi không thể cho anh tiền mua ma túy, anh phải đi cai nghiện thôi”.

“Không được”. Trương “phát tài” gất lên, nhảy ra khỏi sô pha nhưng hai chân mềm uột không có lực, cả người ngã xuống nền nhà: “Nếu đến trại cai nghiện thì coi như anh xong đời, hàng xóm sẽ coi thường anh”.

Một tay đỡ lấy chân giả, Mặc Trì từ từ cúi xuống đỡ anh ta dậy và vẫn tiếp tục khuyên răn: “Anh như bây giờ hàng xóm mới coi thường anh. Sau này cai nghiện được rồi, tôi sẽ cho anh tiền mở một gian hàng nho nhỏ, sống cuộc sống tử tế, được không?”

Trương “phát tài” gạt Mặc Trì sang một bên khiến anh mất thăng bằng, ngã ngay xuống nền.

“Không được!” Hai mắt Trương “phát tài” đỏ lừ, toàn thân run bần bật nhưng vẫn cố nhắc người lên: “Cho anh tiền... anh chỉ cần tiền thôi”.

Mặc Trì thấy khuyên không được liền tự mình đứng dậy, quay lưng đi rồi nói: “Nếu dùng tiền để mua ma túy thì một xu tôi cũng không đưa”.

Trương “phát tài” không thể chịu nổi nữa, anh ta liền phủ phục xuống nền đất, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tiền... tiền...”

Mặc Trì không nhẫn tâm nhìn cảnh đó liền nhắc điện thoại.

Tư Tồn và Tiểu Điền ở văn phòng bên cạnh nghe thấy tiếng ồn ào liền vội chạy đến, gặp đúng lúc Trương “phát tài” bị người của Cục Cai nghiện cưỡng chế bắt đi. Trương “phát tài” nhìn Mặc Trì với ánh mắt đầy căm hận. Nhận thức của anh ta đã trở nên mơ hồ, anh ta lẩm bẩm nói không rõ ràng nhưng Mặc Trì vẫn nghe được những gì anh ta nói: “Mặc ‘thọt’, thằng què, mày đợi đấy...”

Trái tim Mặc Trì lạnh buốt như bị ai đó ngâm vào nước đá.

Tiểu Điền sốt sắng hỏi: “Mặc tổng, anh không sao chứ?”

Sắc mặt Mặc Trì có phần khó coi: “Tôi không sao, mọi người đi làm việc của mình đi”.

Tiểu Điền rút lui, chỉ còn Tư Tồn ở lại bên anh quan tâm hỏi: “Người lúc nãy là ai thế?”

Lúc này Mặc Trì vừa trượt chân ngã nên chân giả hình như bị sai vị trí. Anh đã cố cử động vài lần mà nó vẫn như bị đóng đinh xuống nền, không thể động đậy được. Anh không muốn Tư Tồn biết, liền làm mặt lạnh muốn xua cô đi chỗ khác: “Hàng xóm cũ, mọi việc giải quyết xong rồi, em cũng ra ngoài”.

đi”.

Tư Tồn nhìn thấy Mặc Trì duy trì tư thế chuẩn bị bước đi nhưng chân trái vẫn không động đậy, biết là chân giả của anh xảy ra vấn đề. Cô liền bước đến dìu anh. Mặc Trì hất tay cô ra: “Không cần em lo, đi làm việc của em đi”.

Tư Tồn giương mắt nhìn anh, trong mắt cô đã uồn uớt vài giọt lệ. Cô cúi đầu xuống, quay người bước ra ngoài.

Mặc Trì dựa vào thành bàn làm việc, tháo chân giả ra rồi lắp lại... Trước khi Trương “phát tài” đến anh đang làm gì nhỉ?

Anh đang căn cứ vào số liệu của tháng trước đề lên kế hoạch sản xuất. Anh đã ăn một hộp mì ăn liền. Anh muốn ăn lót dạ trước, sau khi tan làm anh sẽ dẫn Tư Tồn đi ăn món bụng heo bao gà. Đây là một món ăn đặc sắc kiểu Quảng Đông, vừa thanh đạm lại vừa bổ. Anh biết một cửa hàng chế biến món này rất đúng kiểu. Mấy ngày qua Tư Tồn làm việc mệt mỏi rồi, anh muốn bồi bổ cho cô một bữa. Sự trở về của Tư Tồn khiến cuộc sống của anh có thêm nhiều màu sắc tươi mới, trong đó biểu hiện rõ ràng nhất là anh lại có hứng thú với việc ăn uống.

Dáng vẻ lúc này của Tư Tồn thật đáng thương. Mặc Trì tự kiểm điểm bản thân. Anh thực lòng không muốn cô chứng kiến bộ dạng bất lực của mình, chỉ có điều thái độ của anh có phần hơi ngang ngược.

Sau khi làm xong việc, anh vội chạy đến văn phòng của Tư Tồn, cũng may cô vẫn chưa đi. Cô đang bận phân loại các bản vẽ thiết kế để cất vào ngăn kéo.

“Tối nay anh mời em dùng bữa, được không”. Mặc Trì nói với giọng khẩn thiết, giống như một kẻ biết tội đang đầu thú.

Tư Tồn khóa xong ngăn kéo liền xách túi lên, khuôn mặt không một chút biểu cảm: “Không cần, tối nay em có hẹn đi ăn với Tiểu Điền”.

“Vậy thì anh sẽ ở đây đợi em, em ăn xong anh sẽ đưa em về”.

“Không cần, em sẽ gọi taxi”.

Tư Tồn cứ mở miệng ra là nói “không cần” khiến Mặc Trì cảm thấy không vui. Nhưng lúc “người ta” dìu anh dậy, ai đã nói “không cần” trước?

Mặc Trì vẫn tiếp tục giữ thái độ thành khẩn, anh nói: “Trời mỗi lúc một nóng hơn, anh đã mua cho em cái điều hòa, tối nay anh bảo công nhân đến lắp nhé?”

Tư Tồn tiếp tục giận dỗi: “Không cần, em không sợ nóng”.

Thái độ nhiệt tình của Mặc Trì nguội lạnh, anh cố ngiên răng, nén cơn giận: “Thôi, thế em đi đường cẩn thận nhé”.

Tư Tồn xách túi, bước ra khỏi cửa. Nhìn qua cửa sổ, anh thấy cô và Tiểu Điền đang nói cười ríu rít. Anh nén giận, gọi thợ đến căn hộ của Tư Tồn lắp điều hòa cho cô. Anh có chìa khóa căn hộ của cô nhưng chưa bao giờ tự tiện vào nhà. Đây là không gian hoàn toàn thuộc về Tư Tồn. Lắp đặt xong xuôi, anh bảo thợ về trước.

Chỉ những lúc Tư Tồn không có mặt như thế này, anh mới dám ngồi lại một lúc để cảm nhận bầu không khí của cô. Anh thuê người giúp việc hàng ngày đến dọn dẹp cho cô. Anh còn mua cho cô mấy bình hoa và cẩn thận dặn dò cô giúp việc thay hoa tươi mỗi ngày. Cô giúp việc đó làm việc rất tận tâm và chu đáo.

Lúc này, trên bàn đang bày một lọ hoa hồng rực rỡ, còn phía cửa sổ lại ngát hương thơm của hoa bách hợp. Trong phòng ngủ không trang trí hoa nhưng lại có một bình cây xanh lớn, bảo đảm không khí trong phòng luôn tươi mới. Mặc Trì phát hiện bên cạnh tivi có đặt một chậu xương rồng nhỏ, dáng cây tròn trịa, mình phủ đầy gai sắc nhọn, trên đỉnh lơ thơ một bông hoa nhỏ màu trắng. Cái này không phải anh nhờ cô giúp việc mua, vậy thì chắc chắn đây là do Tư Tồn mua rồi. Mặc Trì nhìn chậu cây nhỏ này cách thích thú, đột nhiên anh cảm thấy nó thật giống cô, vừa kiên cường, vừa nhỏ bé lại có một vẻ đẹp động lòng người. Mặc Trì bất giác mím cười và khẽ chạm vào bông hoa trắng bé nhỏ yếu ớt. Anh không cẩn thận nên bị gai đâm vào tay. Anh càng cười lớn. Nếu Tư Tồn biết anh vì cô với chậu xương rồng, chắc cô sẽ tức giận tới mức toàn thân nổi gai lên mất. Lúc này cô bưng bình, lạnh lùng nói “không cần” nhưng anh không tin, cô thật sự không cần tất cả.

Sau khi ngồi một lúc, Mặc Trì mới nhớ ra mình vẫn còn công việc phải làm. Anh liền quay về căn phòng bé nhỏ của mình. Sau khi nằm nghiêng trên giường, ngay lập tức anh vui đầu vào công việc. Anh thấy tâm trạng khá tốt, tuy hơi mệt mỏi nhưng hiệu suất làm việc cực kỳ cao. Sau khi làm xong mọi việc, anh nhìn đồng hồ, bây giờ mới chín giờ.

Mặc Trì quyết định cho phép mình nghỉ ngơi một lúc. Anh lôi cuốn tiểu thuyết tiếng Anh ra, lật bừa tới một trang và lại cầm cúi ngồi đọc. Anh rất thích những vấn đề thuộc về: Văn học, Lịch sử hay Triết học. Sau ngày đến Thẩm Quyền, vì công việc quá bận rộn nên anh không còn thời gian dành cho những sở thích này nữa. Anh mua về mấy cuốn tiểu thuyết tiếng Anh vừa dùng để tiêu khiển vừa để nâng cao trình độ tiếng Anh. Nhưng anh không ngờ người Trung Hoa dù có trình độ tiếng Anh cao đến đâu thì vẫn thấy việc đọc thật nhọc nhằn. Mặc Trì vừa đọc sách vừa nghĩ tới Tư Tồn, nghĩ tới lúc cô nói “không cần” sao mà đáng ghét đến thế, nhưng khi nhớ lại bộ dạng giận dỗi của cô, anh lại mỉm cười, sau đó bất giác chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Không biết bao lâu sau, Mặc Trì bị một tiếng sét làm tỉnh giấc. Anh nhìn bốn bề xung quanh mới nhớ ra phòng mình không có cửa sổ. Anh vội vàng đứng dậy, chạy ra bên ngoài. Con gió điên cuồng đã làm bật tung cửa sổ văn phòng khiến những hạt mưa cứ thế bay vào. Đột nhiên, một vệt sét sượt qua, tiếp theo đó là tiếng sấm như rung chuyển đất trời. Trong lòng Mặc Trì trĩu nặng, anh nghĩ đêm mưa như thế này, Tư Tồn sẽ ra sao?

Anh biết cô sợ sấm sét, sợ cả bóng tối, huống hồ...

Mặc Trì cầm lấy chiếc ô, sau đó mở cửa phòng, xông ra ngoài trời. Gió quá lớn nên anh không đỡ nổi chiếc ô. Trong giây lát, anh đã ướt như chuột lột, quần dính chặt vào chân giả, gần như không thể bước đi được nữa. Mặc Trì đứng chờ một lúc trong cơn mưa tầm tã. Lúc này không có taxi mà chỉ có vài chuyến xe hàng đi qua. Anh vuốt sạch nước mưa trên mặt, hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Anh nghĩ tới cảnh Tư Tồn ở nhà một mình mà lòng như có lửa đốt, cô" sức vừa chạy vừa lết tới căn hộ của cô. Việc vận động mạnh khiến tim anh gần như nhảy cả ra ngoài, quãng đường bình thường chỉ đi mười phút là tới, lúc này xa chẳng khác gì nơi chân trời góc bể. Nước mưa ngấm vào bên trong cơ thể Mặc Trì. Anh đã chạy tới mức người toát hết mồ hôi, khi bị nước lạnh ngấm vào cơ thể, anh không ngừng run rẩy- Nhưng lúc này trong đầu anh chỉ có một ý niệm duy nhất đó là hướng về phía trước, về nơi có Tư Tồn.

Cuối cùng, anh đã đứng ở phía dưới căn hộ của Tư Tồn. Anh nghiêng chặt răng bước đi, không dám ngoi ngáy lấy một giây. Đột nhiên, anh thấy một bóng đen chạy vụt qua, tiếp theo, bóng đen ướt nhem đỏ sà vào lòng anh.

Lúc này anh mới nhận ra đó chính là Tư Tồn!

Tư Tồn không mang theo ô nên toàn thân ướt nhẹp, tóc sũng nước dính chặt vào khuôn mặt đang tái nhợt. Cô nắm chặt vai Mặc Trì, cả người run lên bần bật.

Cô nép mình vào lòng anh và thở hổn hển. Cô vẫn giữ cái tật trước kia, những lúc quá sợ hãi thường không nói được gì. Mặc Trì vỗ nhẹ lên lưng cô, mưa vẫn ào ào trút xuống, anh liền nói: “Không sao đâu, em đừng sợ. Chúng mình về nhà nghỉ ngơi được không em?”

“Trong phòng mất điện, mất cả nước nữa...”, Tư Tồn nói ngắt quãng. Cô vừa cùng Tiểu Điền đi ăn về, thấy trời vừa đổ sấm, cô liền vội vội vàng vàng chạy về cho kịp trước khi trời mưa. Ai dè, trong nhà tối om, cả điện lẫn nước đều mất. Bên ngoài sấm chớp giạt đùng đùng như có ma quỷ. Cô sợ hãi nép người xuống gầm giường, gió lạnh thổi toang cửa sổ, tràn vào trong nhà. Cô không muốn ở trong đó thêm một phút nào nữa nên đã chạy chân đất ra ngoài. Cô chỉ biết chạy về phía công xưởng của Mặc Trì vì với cô, anh chính là vị thần bảo hộ, nơi nào có anh, nơi đó sẽ an toàn.

Mặc Trì ôm cô vào lòng và nói: “Đừng sợ, anh sẽ giúp em sửa đèn, sửa nước. Có anh ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Tư Tồn vẫn đang run lên bần bật nhưng đã trấn tĩnh lại rất nhiều. Mặc Trì bước đi khó khăn. Hai tay cô dìu anh, chiếc ô lúc này đã trở nên không cần thiết, anh liền đóng nó lại Căn hộ của Tư Tồn ở trên tầng bốn. Khi vừa vào đến cửa, Mặc Trì dựa ngay vào tường, không động đậy nổi. Trong phòng tối mịt, quả nhiên có cảm giác ớn lạnh đáng sợ. Đột nhiên một tia chớp lóe lên, Tư Tồn sợ hãi nép vào lòng Mặc Trì.

“Đừng sợ!” Mặc Trì nắm chặt tay cô, thở hổn hển rồi nói: “Trong tủ có một hòm dụng cụ, bên trong có đèn pin, em hãy mang ra đây, anh sẽ kiểm tra cầu chì cho em”.

Tư Tồn bán tín bán nghi chạy về phía tủ, quả nhiên cô tìm thấy một hòm dụng cụ màu vàng. Cô chiếu đèn pin lên soi. Đột nhiên, Mặc Trì cởi áo sơ mi ra, lau khô nước mưa trên người, sau đó kéo cô ra chỗ thùng điện biểu.

Mặc Trì mở thùng điện biểu và nói với Tư Tồn: “Em chiếu vào bên trong cho anh, chếch sang trái một chút”. Tư Tồn cầm đèn pin trong tay và máy móc làm theo những gì Mặc Trì nói. “Được rồi, em đừng động đây!” Mặc Trì nói: “Quả nhiên là hỏng cầu chì, để anh thay cái khác cho em”.

Anh quay lại phòng khách và lôi từ hòm dụng cụ ra một chiếc cầu chì mới. Tư Tồn phục sát anh đất: “Đến cái này mà anh cũng biết à?” Trong ấn tượng của cô, anh là một thư sinh cao quý, thanh tao nho nhã, sống trong nhung lụa, mọi việc trong nhà không bao giờ anh phải nhúng tay làm. Mặc Trì cười nói: “Anh đã từng nói với em, mọi việc trong công xưởng anh đều có thể làm được, trong đó có cả sửa điện, sửa đường ống nước”.

Tư Tồn chuyên tâm chiếu đèn pin cho Mặc Trì làm việc. Nước mưa từ trên người cô chảy xuống, chẳng mấy chốc tạo thành một vùng nước nhỏ trên sàn nhà. Mặc Trì nói: “Cẩn thận kéo làm rớt nước vào điện biểu”. Anh thay cầu chì một cách thành thạo. Khi anh vừa bật lại công tắc, phòng đã sáng trưng. Tư Tồn như trút được gánh nặng, khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi lúc này giờ đã nở nụ cười: “Mặc Trì, cảm ơn anh”.

Toàn thân cô ướt như chuột lột, nước vẫn không ngừng chảy xuống sàn. Mặc Trì lại lết về phía van nước, trong chốc lát anh đã sửa xong đường ống dẫn nước. “Ồn cả rồi, em đi tắm trước đi, cẩn thận kéo nhiễm lạnh”.

Tư Tồn nhanh tay đẩy anh tới cửa phòng tắm. “Anh còn nói em nữa, anh còn ướt hơn em ấy”.

Mặc Trì quay người lại nói: “Anh không sao đâu, em cẩn thận kéo bị cảm...”

Tư Tồn đột nhiên dãi mặt ra: “Mặc Trì, nếu anh không muốn làm em khó chịu, anh hãy mau đi tắm đi”. Áo ba lỗ trên người Mặc T đã ướt đẫm nước, ở phía dưới, quần của anh dính chặt vào chân giả. Mặc Trì đang đứng thần người thì đã bị Tư Tồn đẩy vào phòng tắm. Cô còn nhét vào cho anh một chiếc ghế gấp. Cô nghĩ chân của Mặc Trì không tốt nên chắc chắn anh phải ngồi để tắm.

Cô nghe thấy tiếng nước dội xuống sàn vang lên, nhưng đến khi tiếng nước ngừng chảy, Mặc Trì vẫn chưa đi ra.

Một lúc sau, cô mới nghe thấy anh nói lí nhí: “Tư Tồn, em có khăn tắm to không?”

Tư Tồn lúc này mới hiểu ra và tự cốc vào đầu mình một cái. Quần áo của Mặc Trì đều ướt nhem cả rồi, tắm xong anh lấy đâu không có quần áo để thay. Cô tự trách mình quá vô ý liền mở tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ thể thao mới và đặt trước cửa phòng tắm.

Trong chốc lát anh đã mặc xong quần áo và chậm chậm bước ra ngoài.

Anh vừa tắm qua nước nóng, toàn thân vẫn đang tỏa ra hơi nước. Tư Tồn cúi anh ngồi lên xô pha, còn mình đi chải tóc. Đợi cô tắm giặt xong, Mặc Trì đã đeo lại chân giả và thu xếp gọn gàng thùng dụng cụ.

Bên ngoài sấm chớp vẫn chưa dứt nhưng Tư Tồn không còn cảm thấy sợ hãi, ngược lại cô cảm thấy căn phòng nhỏ của mình ấm áp vô cùng.

Cô đứng bên cạnh anh và dùng khăn lớn lau đầu. Anh đột nhiên hỏi: “Bây giờ em có còn nói “không cần” với anh nữa không?”

Tư Tồn thần người ra một lúc, đột nhiên như hiểu ra tất cả: “Mặc Trì, có phải tất cả do anh gây ra không? Lúc anh đến lấp điều hòa đã có ý làm hỏng cầu chì với vòi nước”.

Mặc Trì không nhịn nổi nữa liền phì cười: “Ai bảo em nói cái gì cũng “không cần”. Anh thì lại muốn xem có phải em đã biến thành nữ siêu nhân không, việc gì cũng không cần anh giúp”.

Tư Tồn giống hệt một chú mèo nhỏ đột nhiên nổi giận, sà vào lòng Mặc Trì rồi cốc nhẹ lên đầu anh: “Anh tệ quá! Có ý hù dọa em”.

Mặc Trì nắm chặt lấy tay cô, nhìn cô một cách nghiêm túc và chân thành: “Anh chỉ muốn em đến tìm anh và nói với anh rằng em cần anh, dù chỉ là nhờ anh thay giúp em một cái cầu chì. Anh không ngờ tối nay lại mưa lớn. Anh hối hận thế nên đã tức tốc chạy đến đây nhưng không ngờ vẫn đến muộn để em phải sợ hãi”.

Tư Tồn đắm chìm trong ánh nhìn dịu dàng của anh. Cô uất ức nói: “Ai bảo anh nói “không cần” với em trước?”

Cô vẫn nhớ món nợ hồi trưa. Mặc Trì bám vào vai cô, cười nói: “Thế chúng mình hòa nhé! Hôm nay anh định mời em đi thưởng thức món gì ngon ngon, bây giờ kế hoạch sụp đổ hoàn toàn rồi”.

Tư Tồn giận dỗi: “Sao anh không nói sớm? Em bực mình với anh nên tối nay hầu như chẳng ăn được gì cả”.

“Không phải em đi ăn cùng Tiểu Điền sao?”

“Em gọi một núi đồ ăn nhưng chỉ ăn một chút, còn lại đều để Tiểu Điền đóng hộp mang về”.

Mặc Trì ấn cô ngồi xuống xô pha: “Để anh thể hiện cho em thấy tay nghề của anh. Mì hải sản được không?”

“Anh từng làm việc ở nhà ăn đấy à?” Cô đã không còn tin trên đời này có việc gì đó mà Mặc Trì không làm được.

Mặc Trì mỉm cười nhưng không trả lời. Tư Tồn lại nói: “Nhưng ở đây em chẳng có thứ gì cả”.

Mặc Trì đi đến chỗ tủ lạnh, lôi ra cá viên, tôm tươi, rong biển và cá mực. Hai mắt Tư Tồn tròn tròn. Anh còn biết cả ảo thuật sao?

Mặc Trì cảm hết chỗ nguyên liệu rồi khắp khiêng bước vào phòng bếp. Dáng điệu của anh trông rất mệt mỏi nhưng nét mặt lại vô cùng vui vẻ. Tư Tồn không nhớ làm anh mất hứng, lại lo cho sức khỏe của anh nên vội vàng chạy tới giúp đỡ. Mặc Trì đẩy cô sang một bên: “Em cứ nghỉ ngơi đi, anh chỉ làm một lát là xong thôi”.

Tư Tồn tựa vào thành cửa rồi nói: “Sao em không biết tủ lạnh của em có bao nhiêu thứ ngon lành thế này nhỉ?”

Mặc Trì đáp lại với giọng bất lực: “Em đã bao giờ mở tủ lạnh ra xem thử chưa?”

Ngày nào Tư Tồn tan ca trở về cũng mệt muốn chết. Sau khi tắm rửa xong cô liền đi ngủ luôn thì làm gì còn thời gian để mở tủ lạnh chứ. Cô cố ý trêu Mặc Trì: “Em ở khách sạn quen rồi, đồ ăn trong tủ lạnh của khách sạn cứ lấy ra là phải trả tiền. Lâu dần em hình thành thói quen không mở tủ lạnh nữa”.

“Em là nhà tư bản còn sợ thiếu tiền tiêu sao? Em có biết đồ ăn để trong phòng em không đấy?” Mặc Trì luôn dặn dò cô giúp việc, nếu đồ ăn trong phòng của cô mà ít thì phải mua bổ sung luôn. Trong phòng Tư Tồn có cả một thùng đồ ăn vặt đựng đầy sô cô la, bánh quy, hoa quả và bánh ngọt.

“Ngày nào em cũng đánh chén hết sạch”.

Mặc Trì mỉm cười: “Thế còn được, em cũng có ngốc lắm đâu”.

Cô nhìn anh nhanh nhẹn rửa đông, rửa sạch rồi nấu chín hải sản, chẳng mấy chốc mùi hương thơm lừng đã tỏa ra khắp bếp. Mặc Trì thả mì vào nồi, rồi cúi xuống, mở ngăn kéo tủ bếp lấy ra một cái bát thủy tinh tuyệt đẹp. Anh tắt bếp rồi trút mì vào bát. Tư Tồn trông thấy chỉ biết tròn mắt ngạc nhiên: “Thơm quá!”

Nước dùng có màu trắng sữa, sợi mì dai giòn, bên trên còn rất nhiều cá viên và hải sản, lại điểm xuyết thêm vài sợi rong biển màu xanh lục. Mặc Trì đưa đĩa cho cô rồi nói: “Em thử đi, món này phải ăn lúc nóng mới ngon. Vì chuẩn bị vội vàng quá nên chưa hầm ra hết vị ngọt của xương cá, hay mai anh làm lại cho em ăn nhé!”

Tư Tồn thử một miếng, sau đó cô vội đẩy bát về phía Mặc Trì: “Anh cũng cùng ăn đi”.

Mặc Trì cười nói: “Anh ăn lúc này rồi nên bây giờ không thấy đói. Tất cả chỗ này đều là của em”.

Tư Tồn đang đói nên khi nghe anh nói thế, cô cũng không khách khí nữa mà nhai nhanh thoăn thoắt, còn húp soàn soạt cả nước lẫn cái. Mặc Trì mỉm cười nhìn cô ăn, trong lòng vô cùng phấn khởi. Đến miếng cuối cùng, Tư Tồn dốc ngược cả bát lên húp rồi vỗ bụng mình: “Cuối cùng cũng được một bữa no”.

Mặc Trì mỉm cười, giúp cô thu dọn bát đĩa. Khi anh quay đầu lại nhìn đã thấy Tư Tồn nằm trên sô pha thiu thiu ngủ. Hôm nay cô đã chịu kinh hải một trận, bây giờ được ăn uông no nê, tinh thần sáng khoái, cơn buồn ngủ đã kéo đến. Bên ngoài tiếng sấm chớp vẫn vang rền nhưng cô biết Mặc Trì đang ở bên cạnh mình, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Mặc Trì lấy từ trong phòng ngủ ra một chiếc chăn, vừa định đắp lên người cô thì Tư Tồn đã mở mắt tỉnh dậy.

“Anh đã đánh thức em rồi”, Mặc Trì ảo não nói.

Tư Tồn dụi dụi mắt, sau đó lại ngáp một cái thật dài. Mặc Trì nói: “Tỉnh rồi cũng tốt, em về phòng ngủ đi”.

Sắc mặt Tư Tồn hoảng hốt: “Anh định về bây giờ sao?”

Mặc Trì nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ: “Em yên tâm, đợi mưa tạnh anh mới đi”.

Tư Tồn dìu Mặc Trì vào phòng ngủ. Cô leo lên giường, Mặc Trì giúp cô đắp chăn sau đó anh ngồi bên thành giường nhìn cô. Tư Tồn nhích vào phía trong, nhường ra một khoảng trống lớn đủ cho một người nằm: “Mặc Trì, anh mệt rồi, anh cũng nằm xuống nghỉ đi”.

Mặc Trì tự nhiên đỏ mặt, đôi môi khẽ run rẩy. Tư Tồn không để anh nói thêm câu gì liền kéo anh nằm xuống rồi đắp một nửa chăn lên người anh. Toàn thân Mặc Trì căng cứng, anh không dám động đậy.

“Anh không tháo chân giả ra một chút được sao?”

“Không cần đâu”.

Hai người không nói gì nữa, họ cứ nằm yên lặng như vậy. Tư Tồn hồi tưởng lại mùi vị của bát mì hải sản rồi đột nhiên hỏi: “Anh đã từng mở hàng ăn thật à? Em nhớ ngày xưa anh còn nhảm hạt tiêu với đường trắng cơ mà?”

“Bây giờ anh vẫn nhảm”.

“Nhưng anh có thể nấu mì rất ngon”.

“Đó là món tủ của bà chủ nhà anh ở hồi anh mới đến Thẩm Quyến”, Mặc Trì nói: “Sức khỏe của chị ấy không tốt lắm, rất ít khi xuống bếp. Thỉnh thoảng anh mới thấy chị ấy xuống bếp làm một lần, mà chỉ làm món mì này. Anh thích ăn nên đòi chị ấy phải dạy. Học xong cách nấu món mì, anh cũng rời khu phố” đó, vì thế anh chỉ biết nấu duy nhất món mì hải sản này thôi. Sáu năm qua, anh không ngừng cải tiến nó để chuẩn bị một ngày nào đó lấy nó ra dụ dỗ em”. Anh nói chuyện mỗi lúc một bạo dạn, nói xong quay sang nhìn cô với ánh mắt đầy hi vọng.

Tư Tồn bỗng nhiên cảm thấy cơ thể của mình căng ra.

Ánh mắt của anh mỗi lúc một trầm lắng, yên lặng nhìn cô.

Tư Tồn đột nhiên hỏi: “Bao giờ anh có thể tiến hành sản xuất búp bê Trung Hoa?”

Mặc Trì biết, ngày nào cô cũng phải nhận rất nhiều bản fax từ Mỹ, điều đó cho thấy công ty bên Mỹ còn không ít việc đang đợi cô về xử lý. Không ngày nào là Cruise không gọi điện thúc giục cô quay về Mỹ nhưng cô luôn lấy việc sản xuất búp bê làm lý do trì hoãn. Sau khi búp bê được sản xuất, cô sẽ không còn lý do gì để lưu lại nơi này nữa. Cô đã không còn là người vợ bé nhỏ của anh mà là CEO của một công ty lớn. Anh không có lý do gì để giữ cô ở lại. Mặc Trì nói: “Nguyên liệu đã dần dần đầy đủ rồi, sớm nhất là tuần sau bắt đầu sản xuất”.

Tư Tồn khẽ gật đầu, sau đó cô nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Tư Tồn không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Tới lúc cô tỉnh dậy thì trời đã sáng, nửa giường bên cạnh trống không. Cô không rõ Mặc Trì đã rời đi từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cả cơ nghiệp tiêu tan dưới mọi ngọn lửa

Mặc Trì nhận được thư mời của Ngày hội đặt hàng nội thất quốc tế Thượng Hải 1987. Cả công xưởng đã bận tới mắt tới mũi nhưng Mặc Trì cho rằng doanh nghiệp nếu muốn phát triển dài lâu thì phải luôn giữ vững mối liên hệ với các đơn vị cùng ngành nghề trong và ngoài nước để tìm hiểu xu thế mới của thị trường. Anh bắt tay vào chuẩn bị tài liệu tham gia ngày hội đặt hàng. Hai tháng vừa qua nghiệp vụ trong công xưởng đang chuyển đổi cơ cấu, phạm vi được mở rộng hơn nhiều, tập sách ảnh sau Tết Nguyên Đán đã không thể thỏa mãn nhu cầu. Cách ngày hội đặt hàng chỉ còn nửa tháng, Mặc Trì quyết định cho in sổ tay giới thiệu sản phẩm mới.

Chiều tối, Mặc Trì tới văn phòng của Tư Tồn, Tư Tồn đang vui đùa vào thiết kế. Mặc Trì nói: “Bây giờ có ba mươi trang ảnh trong Sổ tay sản phẩm mới cần em thiết kế. Ba ngày, có vấn đề gì không?”

Tư Tồn nhìn qua kế hoạch công việc, chau mày nói: “Mấy ngày nay, ngày nào cũng phải giao bản thiết kế xuống phân xưởng. Nếu làm thêm giờ để thiết kế thêm ba mươi trang nữa, tôi thiếu phải năm ngày.”

Gần đây Tư Tồn làm việc rất vất vả, người gầy rộc đi. Mặc Trì vẫn nói cứng: “Bắt buộc ba ngày là phải xong, anh thiết kế nội dung, còn em phụ trách hình ảnh, được không?”

Tư Tồn thở dài: “Đành vậy”.

“Còn nữa, ngày hội đặt hàng, em sẽ đi cùng anh”, Mặc Trì nói

Tư Tồn mở sổ nhật ký công việc ra xem, bên trong kín đặc công việc, cô nói: “Bây giờ ở xưởng có quá nhiều việc, em ở lại xử lý công việc thường ngày thì vẫn hơn”. Cô không phải nhân viên của Tư Chi Thanh, thậm chí Mặc Trì chưa từng một lần phát lương cho cô, nhưng Tư Chi Thanh là tâm huyết của Mặc Trì, cô trân trọng nó như trân trọng sự nghiệp của chính mình vậy.

“Việc trong xưởng để anh bố trí. Tham gia ngày hội đặt hàng cần có hai người, hơn nữa dạo này em làm việc mệt như thế, đến Thượng Hải chơi một chuyến cũng tốt”, Mặc Trì nói.

Tư Tồn nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Được thôi”. Cô chỉ vào trang giấy vẽ trên bàn: “Bây giờ em phải tiếp tục thiết kế rồi, Chu Bát Bì”.

Mặc Trì phì cười. Anh dường như còn Chu Bát Bì hơn cả Chu Bát Bì thật sự, Tư Tồn vì anh làm bao nhiêu việc như vậy, đến một đồng anh cũng không trả cho cô.

Sáng sớm hôm sau, Tư Tồn vừa đến văn phòng, Mặc Trì liền đến tìm cô, đưa cho cô một cuốn sổ vẽ tay. Ba mươi trang tròn trịa, bên trong trang nào cũng đã đầy đủ nội dung bằng chữ, những chỗ cần hình ảnh minh họa đều được đánh dấu cẩn thận.

Tư Tồn kinh ngạc nhìn anh: “Anh thức đêm để làm đây à?”

Trong mắt Mặc Trì đầy vằn máu đỏ: “Nếu chưa làm xong cái này, công việc tiếp theo của em sẽ không triển khai được. Phần việc còn lại anh giao hết cho em đây”.

Tư Tồn lo âu nhìn Mặc Trì, cơ thể anh vốn không khỏe mạnh, thêm vài lần thức thâu đêm thế này chưa chắc đã trụ được lâu. Cô nhận lấy cuốn sổ, vội nói: “Anh yên tâm, đúng hai ngày sau, bản thảo sẽ được giao tới xưởng in. Bây giờ, anh đi nghỉ đi”.

Mặc Trì xoa xoa trán: “Anh vẫn còn Tất nhiều việc phải làm”.

Tư Tồn vội đẩy anh về gian phòng nhỏ trong văn phòng anh: “Có việc gì giao hết cho em, anh mau đi ngủ đi”.

Tư Tồn lập tức bắt đầu công việc, ban ngày tiếp tục làm những công việc thường nhật trong xưởng, tối đến lại chôn chân trong phòng tư liệu, chọn từng tấm ảnh có thể dùng được ra, sau đó lại vác máy ảnh đến phòng trưng bày, tìm sản phẩm mẫu, chụp ảnh, rồi tìm người rửa ảnh. Thức trắng hai đêm, cuối cùng cũng đã phối xong ảnh, giao bản thảo tới văn phòng của Mặc Trì.

Trong văn phòng không có người, Tư Tồn tới trước cửa phòng nghỉ, gõ nhẹ ba hồi. Quả nhiên nghe thấy giọng Mặc Trì lí nhí: “Mời vào”.

Vừa đẩy cửa phòng ra, mắt Tư Tồn đã uрон ướt. Căn phòng chật chội đến nghẹt thở, diện tích chỉ vỏn vẹn tám mét vuông, không có gì ngoài một chiếc giường đơn, một chiếc bàn làm việc, và một giá sách bằng gỗ đẳng. Cô nhớ lại căn nhà rộng rãi thoáng đạt của nhà họ Mặc, nhớ lại phòng ngủ rộng lớn và thư phòng không lồ hầu như thuộc sở hữu của riêng anh. Nghĩ đến đây, lòng Tư Tồn quặn thắt.

Không khí trong phòng ngột ngạt. Mặc Trì vừa đứng dậy, thấy Tư Tồn bước vào với bản thảo trong tay, anh cười vui ra mặt: “Xong hết rồi hả em?”

Tư Tồn gật đầu: “Anh kiểm tra lại đi, nếu không có vấn đề gì em sẽ gửi tới xưởng in”.

Mặc Trì chỉ giờ xem qua loa, rồi giờ ngón tay cái lên tán thưởng: “Rất tốt”.

Hôm đó, bản thảo của Sổ tay giới thiệu sản phẩm được đem tới xưởng in, Tư Tồn ở đó theo dõi người ta sắp chữ, rồi lại yêu cầu xưởng in phải bảo đảm cuối tháng Tư nhất định phải gửi toàn bộ bản in tới Tư Chi Thanh, chỉ thiếu mỗi nước ép xưởng trưởng ký tên điểm chỉ.

Ngày đi Thượng Hải, họ không mang theo hành lý, chỉ kéo theo một vali đựng đầy sổ tay giới thiệu sản phẩm vừa mới in. Tư Tồn không cho Mặc Trì động vào những thứ đó, chân anh không cho phép mang vác nặng, nếu có sự cố gì thì nguy. Cô nhờ người gửi vali qua đường hàng không, tới lúc xuống máy bay lại nhờ người gửi thẳng tới hội trường.

Hôm đó trời hơi nồm, trông có vẻ như sắp xảy ra mưa bão. Họ xuống máy bay lúc mười giờ sáng, mười một giờ đặt chân tới hội trường. Vừa bước vào trong, Mặc Trì đã gặp lại rất nhiều người bạn cũ. Anh bắt tay, hàn huyên, nói chuyện với rất nhiều người. Từ Tồn thấy thế hơi lạng người đi vì ngạc nhiên. Mặc Trì sáng lập Từ Chi Thanh mới chỉ khoảng ba năm, nhưng đã rất có tiếng trong ngành. Rất nhiều thương nhân đặt hàng nghe danh tới tìm anh, trước buổi nghỉ trưa, họ đã thu hoạch được một lượng đơn đặt hàng khá lớn.

Buổi chiều có một người bạn cùng ngành mời Mặc Trì dùng bữa tối, anh khéo léo từ chối. Đúng bốn giờ, ngày hội vừa kết thúc, Mặc Trì đã dẫn Từ Tồn đi thăm thú Thượng Hải. Họ cười ngửa xem hoa đạo qua phố "Nam Kinh, bến Thượng Hải, rồi lại tới thăm trường đại học trước kia Lý Thiệu Đường giảng dạy. Sinh viên Thượng Hải thời trang, năng động hơn so với sinh viên Đại học Phụng Dương, từng đôi tình nhân lướt qua, nhựa xuân căng tràn. Bị kịch lịch sử đã thuộc về quá khứ, thế hệ mới đang tràn trề hy vọng hướng về tương lai tươi sáng.

Dòng máu nóng trong huyết quản Từ Tồn như sục sôi, đây là quê hương của ba mẹ đẻ cô, cũng là nơi họ gặp gỡ, yêu nhau. Do đó, cô nảy sinh một thứ tình cảm khó có thể diễn tả thành lời với thành phố này.

Ngày hôm sau, kế hoạch của Mặc Trì là ban ngày tham gia ngày hội đặt hàng, buổi tối lên máy bay về Thẩm Quyển. Nhớ lại về ngày ngất hôm qua của Từ Tồn, Mặc Trì nói: "Hôm nay anh phải đi chào hỏi mấy người bạn, em đi dạo quanh Thượng Hải nhé, đây cũng có thể coi là một nửa quê hương của em. Chiều tối anh sẽ chờ em ở sân bay".

Thế là, buổi sáng, Từ Tồn đi miếu Thành Hoàng, Dự Viên, đại giáo đường Từ Gia Hội, chiều đến cô lại tới đường Nam Kinh và bến Thượng Hải. Sau khi đến bến Thượng Hải, cô đã phải lòng nó. Tiếng tàu rền vang trên sông Hoàng Phố, kiến trúc cổ từ thời Tô giới, nhìn mây đen ùn ùn kéo lên đỉnh, chẳng khác nào những bức ảnh đen trắng của thời đại, rất hào hùng khi thế. Cả buổi chiều cô chỉ đi dạo quanh khu đó, trên người vận một chiếc kỳ bào nền trắng hoa lan, khoác hồ chiếc khăn lông dê, giống như một cô gái Thượng Hải năm xưa đi ngược dòng thời gian xuất hiện tại đây. Có lẽ, mẹ cô năm ấy cũng trông như vậy. Chỉ có điều cô thật sự mặc hơi ít đồ, mỗi lần gió lạnh kéo đến, cô không khỏi run lên bần bật Nhìn đồng hồ, cô gọi một chiếc taxi, hóa tốc đi tới sân bay Hồng Kiều, Mặc Trì đang đợi cô ở đó.

Xem ra thành tích hôm nay cũng không tồi, nom Mặc Trì tinh thần rất hứng khởi, sở tay sản phẩm đều được phát hết, Mặc Trì không có hành lý, tay cầm một tờ báo, thư thái ngồi đọc. Nhìn thấy Từ Tồn, anh nở nụ cười rất ấm áp: "Đến Thượng Hải một lần mà không có cơ hội dẫn em đi ăn món gì đó ngon lành. Thôi, chúng mình tới ăn ở nhà hàng sân bay nhé".

Mặc Trì kéo tay Từ Tồn tới một nhà hàng mới được tu sửa lại trong sân bay. Anh gọi bánh bao thịt cua, thịt gà ngâm nước muối, cá hun khói, tôm chiên, rau xào, thêm hai bát mì vằn thắn nhỏ. Họ đều không quá đói, Mặc Trì ăn xong liền đặt đĩa xuống, Từ Tồn nghĩ đồ ăn của nhà hàng sân bay chắc chắn giá không hề mềm, không nỡ lãng phí, liền ra sức nhét cả miếng thức ăn to vào miệng. Mặc Trì cười nói: "Mỗi loại thử một ít cho biết mùi vị là được rồi". Từ Tồn miệng vẫn ngậm đầy thức ăn, ậm ừ nói: "Những thứ đất thế này mà chỉ ăn cho biết thôi á? Không ăn hết sẽ rất lãng phí đấy".

Mặc Trì cười nói: "Thà lãng phí chứ không thể ăn hỏng dạ dày được".

Từ Tồn vẫn tiếp tục phát huy bản chất giản dị thuần phác của mình, ăn hết sạch bong tất cả chỗ thức ăn còn lại. Vừa trở về phòng chờ, họ đã nghe thấy tiếng phát thanh của sân bay: "Kính thưa các vị hành khách, sân bay chúng tôi xin thông báo, vì lý do thời tiết, chuyến bay xxxx từ Thượng Hải tới Thẩm Quyển sẽ bị hoãn lại. Thời gian khởi hành cụ thể, chúng tôi sẽ thông báo lại sau. Xin chân thành xin lỗi quý khách". Tiếng phát thanh được phát lại ba lần bằng hai thứ tiếng Trung, Anh.

Họ chỉ còn cách ngồi đợi. Vừa ăn no xong, Từ Tồn không khỏi buồn ngủ díp cả mắt. Mặc Trì để cô dựa lên vai mình, như vậy ngủ sẽ dễ chịu hơn. Trong giây lát, Từ Tồn đột nhiên rùng mình, ôm bụng, vội vàng nói với Mặc Trì: "Em đi nhà vệ sinh đây".

Một lúc sau, Từ Tồn quay lại thì sắc mặt đã tái nhợt, lông mày nhíu lại, hai tay vẫn ôm bụng, mặt mũi dựa vào thành ghế, nhắm mắt không nói gì. Mặc Trì hốt hoảng, liền tục hỏi cô làm sao thế.

Từ Tồn kiệt sức, lắc đầu. Mặc Trì sốt ruột hỏi: "Có phải em bị đi ngoài không? Để anh mua thuốc cho em".

Từ Tồn lắc đầu: "Không".

Mặc Trì ôm cô vào lòng, khuôn mặt cô lạnh ngắt, nhưng vẫn không ngừng vã mồ hôi. Anh lo muốn chết đi: "Rốt cuộc là làm sao? Anh đưa em tới bác sĩ nhé?" Từ Tồn vui đầu vào ngực anh, nói nhỏ: "Không cần tới bác sĩ, hiện tượng bình thường".

"Khó chịu đến thế mà vẫn là hiện tượng bình thường sao..." Mặc Trì nói được một nửa, đột nhiên hiểu ra vấn đề. Hóa ra "người bạn màu đỏ" hàng tháng của Từ Tồn đến không báo trước, ciu có điều, Mặc Trì lại tiếp tục lo lắng, trước đây mỗi khi người bạn này đến thăm, cô không có phản ứng gì bất thường, thậm chí vẫn còn nhảy nhót tung bừng được, bây giờ sao lại khổ sở như mất đi nửa mạng sống thế này?

Mặc Trì lấy áo vest của mình khoác lên người cô, rồi đứng dậy giúp cô lấy một cốc nước ấm. Từ Tồn cầm cốc, Mặc Trì nắm chặt tay cô. Hai tay cô lạnh băng. Thượng Hải bây giờ đang tháng Năm, đã là đầu hạ rồi! Lông mày Từ Tồn cứ nhíu chặt lại, hồ như đang chịu một nỗi đau rất lớn. Mặc Trì nói: "Em uống một ngụm nước cho ấm bụng".

Từ Tồn ngoan ngoãn uống nước, bụng đã ấm hơn một chút. Cô đau bụng, đau hông, cả người đều đau nhức. Cô dựa vào lòng Mặc Trì, cảm thấy đôi bàn tay của anh đang đặt lên cái bụng nhỏ vừa cứng vừa lạnh của mình, nhẹ nhàng mát xa, trong giây lát cảm nhận được sự thư thái chưa từng có trước đây, cô cứ thế dựa vào anh, cơn đau mỗi lúc một đi xa. Cuối cùng, cô cũng chìm vào giấc ngủ. Mặc Trì dịu dàng quan sát Từ Tồn, trong ánh mắt anh là nỗi yêu thương và xót xa không nói hết thành lời. Anh ôm chặt cô hơn một chút, không dám động đậy gì, như bảo vệ báu vật của cuộc đời mình.

Từ Tồn ngủ được gần một tiếng, cuối cùng cũng bị tiếng phát thanh của sân bay đánh thức. Lúc Mặc Trì đứng dậy, nhưng do phải giữ mãi một tư thế

trong vòng một tiếng đồng hồ, toàn thân anh cứng ngắc, chân trái hoàn toàn không còn sức. Phải nhờ Tư Tồn dìu anh mới đứng vững. Anh ôm Tư Tồn, hai người dìu nhau lên máy bay. Máy bay vừa ổn định quỹ đạo, Mặc Trì đã gọi cô tiếp viên tới yêu cầu chăn đắp, nước ấm và thuốc giảm đau. Anh nói với Tư Tồn: “Loại thuốc này bình thường không nên uống, nhưng ngồi trên máy bay thể lực hao tổn nhiều, uống vào rồi sẽ đỡ đau hơn. Uống xong thuốc em sẽ buồn ngủ, nhưng không sao, lúc nào máy bay hạ cánh, anh sẽ gọi em”.

Tư Tồn ngoan ngoãn uống nước, uống thuốc, sau đó dựa lưng vào thành ghế, tay ôm lấy cánh tay Mặc Trì, ngủ thiếp đi trong bầu không khí quen thuộc của riêng mình.

Về tới Thẩm Quyển, Mặc Trì đưa thẳng Tư Tồn về chung cư, phản ứng của Tư Tồn lần đến tháng này mạnh đến thế, đương nhiên có liên quan tới hành trình mệt mỏi. Lúc này, được Mặc Trì quan tâm, bao bọc, Tư Tồn đã cảm thấy khá lên rất nhiều. Mặc Trì bảo cô nằm xuống rồi đắp chăn mỏng lên người cô. Đột nhiên anh cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “Em nghỉ đi, ngày mai anh sẽ đến thăm em”.

Sáng sớm hôm sau, Mặc Trì đã ôm một núi đồ ăn tới chung cư của Tư Tồn. Lúc đó, Tư Tồn vẫn còn ngái ngủ, nhìn Mặc Trì rót nước, pha đường đỏ, cho thêm rất nhiều táo đỏ, đương quy, gừng tươi. Mặc Trì nói: “Đây đều là những thứ bổ máu giải hàn, rất tốt cho em bây giờ”. Tư Tồn nhìn anh cảm động, cảm thấy anh có phần căng thẳng quá, vội an ủi anh: “Đây chỉ là thời kỳ đặc biệt mỗi tháng, không phải bệnh đâu, anh đừng lo”

“Trước đây em đâu có mắc chứng đó. Tới qua anh đọc sách... Tư Tồn, có phải sau khi mất con, em thường bị như thế?” Mỗi lần nhắc đến đứa con chưa kịp thành hình, lòng Mặc Trì đau như dao cứa.

Tư Tồn giấu giếm nói: “Không có chuyện đó đâu, là do sau khi em tới Mỹ không hợp khí hậu thổ nhưỡng nên mới bị thế”.

Mặc Trì không để cô nói nữa, vội dúi cốc nước đường vừa pha xong vào tay cô: “Mấy ngày này em không cần tới công ty, ở nhà tập trung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được rồi”.

Tư Tồn nhấp một ngụm, ấm tới tận tim. “Công ty vẫn còn nhiều thứ phải về, tới nay còn có Tôn tổng từ Quảng Châu tới xem hàng, nếu em không ở đó, ông ta sẽ lại ép anh uống rượu”.

“Em không cần lo những việc này, sức khỏe em mới quan trọng nhất”.

Tư Tồn vẫn quay lại công xưởng. Thẩm Quyển có rất nhiều nhà hàng chuyên phục vụ đồ Quảng, Mặc Trì tìm đến gặp bà chủ nhà hàng, dò măt nói rõ tình hình của Tư Tồn, nhờ người ta chuyên nấu những món canh bồi bổ thân thể, mang tới văn phòng cho cô. Bà chủ cười nói, lần đầu tiên gặp một ông chồng quan tâm vợ như Mặc Trì, Mặc Trì không giải thích gì thêm, mặt còn đỏ hơn lúc trước. Anh luôn dịu dàng với Tư Tồn như thế, chỉ mong bữa nào cũng được tận tay đút từng miếng cháo vào miệng cô. Thấy cô ăn xong, anh vội thu dọn bát đĩa, lau rửa sạch sẽ, tuyệt đối không cho phép cô động vào nước lạnh.

Ngày thứ ba sau khi trở về từ Thượng Hải, đôi búp bê hôn lễ kiểu Trung Hoa đầu tiên đã được ra lò. Chủ nhiệm xưởng sản xuất gửi đôi búp bê tới văn phòng của Mặc Trì. Búp bê được làm ra đẹp hơn nhiều so với bản vẽ, từ đường chỉ vàng trên áo búp bê trai, đến mũ phượng của búp bê gái đều được làm rất tỉ mỉ cầu kì.

Mặc Trì nhìn đôi búp bê này, tâm trạng đột nhiên trở nên phức tạp. Nó là kết tinh nỗ lực của cả anh và Tư Tồn, anh hi vọng nó có thể sớm ra mắt, đón nhận thử thách của thị trường, thế nhưng anh cũng biết, đôi búp bê này là lí do để Tư Tồn lưu lại Thẩm Quyển. Ngày sản phẩm ra đời, cũng là lúc cô chuẩn bị quay về Mỹ. Vì lẽ đó, anh rất mong có thể tri hoãn ngày giao hàng, nhưng công việc đầu phải trở về con, uy tín quyết định sự tồn vong của công ty, ngoài chuyện nhi nữ tư tình, anh còn phải có trách nhiệm với thương hiệu Tư Chi Thanh. Hơn thế nữa là miếng com manh áo của hàng trăm công nhân. Trên thực tế, yêu cầu của anh với lô sản phẩm này nghiêm khắc hơn trước rất nhiều, sản phẩm búp bê nữ nghệ là một thử nghiệm mới của công ty, nếu thị trường phản ứng tốt sẽ đem lại cơ hội làm ăn mới cho Tư Chi Thanh.

Mặc Trì bảo Tiểu Điền kiểm một chiếc túi trong suốt, gói búp bê cẩn thận, còn thắt thêm nơ đỏ bên ngoài. Anh tới văn phòng của Tư Tồn, đặt đôi búp bê xuống trước mặt cô.

Tư Tồn ngẩng đầu lên, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Đã ra sản phẩm rồi sao?” Cô mở túi, lấy ra búp bê trai, sờ vào cây hi xứng được thiết kế tinh xảo, rồi lại nhắc búp bê gái lên, kéo chiếc khăn hồng điều phủ đầu ra. Tư Tồn vui tới đỏ cả mặt: “Đẹp quá! Mặc Trì, đây là đôi búp bê do chúng mình cùng thiết kế”.

Mặc Trì cũng bị lây niềm hào hứng của cô. Anh và Tư Tồn đã từng độc lập thiết kế vô số sản phẩm, nhưng đây mới là sản phẩm đầu tiên kết tinh cho nỗ lực của cả hai người. Mặc Trì có phần xúc động, nói: “Đây là đôi búp bê đầu tiên ra lò, là món quà anh dành cho em”.

Tư Tồn ôm hai con búp bê trước ngực, đột nhiên nước mắt trào ra đọng trên mí. Cô quay người đi, không muốn Mặc Trì nhìn thấy mình khóc. Mặc Trì cũng đang trong tâm trạng y hệt, sao anh có thể không hiểu nỗi lòng của cô.

Hai tay anh đặt lên vai cô, để cô dựa vào lòng mình. Anh đã từng thử quyết tâm hàng vạn lần, Tư Tồn ở lại lâu như vậy, đã từ bỏ quá nhiều thứ, những văn kiện Cruise fax sang hàng ngày khiến cô gần như ngột thở. Anh đã từng luyện tập trước gương: “Tư Tồn, em quay về Mỹ đi, hãy sống cuộc sống thuộc về em”. Nhưng những lời nói ra lại đi ngược với nội tâm của anh, anh nghe thấy trong mình có tiếng nói: “Tư Tồn, đừng đi, hãy ở lại bên anh”.

Tư Tồn dựa vào vai anh, nước mắt lăn dài như những hòn ngọc trên má. Cô cũng không muốn dối lừa lòng mình: “Nếu chúng ta có thể như đôi búp bê kia, không bao giờ chia li thì tốt biết mấy”.

Mặc Trì im lặng ôm lấy cô. Đột nhiên, Tư Tồn ngẩng đầu, nước mắt lã chã nhìn Mặc Trì: “Công ty CCR là sản nghiệp do ba em để lại, em không thể phá hỏng tâm huyết cả cuộc đời ông. Mặc Trì, sản phẩm búp bê đã ra đời rồi, em phải về Mỹ”.

Mặc Trì gạt đầu khó khăn: “Tur Tồn, đừng nói nữa, anh hiểu mà”.

Vali hành lý của Tur Tồn nằm ở góc tường trong căn hộ, lúc tiễn Tur Tồn về, nhìn thấy nó, lòng anh đau như dao cắt.

Vài ngày sau, Tur Chi Thanh lại đón tiếp một vị khách quý, đó là Luru tổng của Công ty Viễn Đông, Hồng Kông. Ông ta là bạn lâu năm với Mặc Trì, nói thẳng luôn vào vấn đề chính. Công ty Viễn Đông vừa có được một đơn đặt hàng lớn từ Anh. Họ yêu cầu làm đồ nội thất bằng loại gỗ hồng sắc cao cấp, thiết kế theo kiểu dáng thời Minh Thanh, ngoài ra còn phải phù hợp với tiêu chuẩn vóc dáng của người châu Âu. Nói trắng ra, nó phải vừa mỹ quan, thực dụng, lại vừa cao cấp. “Cậu em, lô hàng này cậu làm được không?”, Luru tổng hỏi.

Mặc Trì chăm chú nghiên cứu yêu cầu của công ty bên Anh, họ yêu cầu rất cao về chất liệu, công nghệ, thẩm mỹ. Tuy nhiên, Mặc Trì bật cười, đặc sắc lớn nhất của công ty anh chính là có thể làm ra những đồ gia dụng cao cấp mà các công ty khác thường không làm được.

Luru tổng là người khá trượng nghĩa, anh ta cho Mặc Trì hưởng lợi nhuận rất cao. Cùng lúc đó, họ còn bàn bạc kỹ lưỡng về thời gian giao hàng, chất lượng thành phẩm...

Sau khi nhận hợp đồng từ Luru tổng, Mặc Trì lại bắt đầu bận rộn. Anh đặt mua một lượng gỗ sưa lớn, mua thêm những thiết bị sản xuất tương ứng, còn mời một chuyên gia về đồ gia dụng làm bằng gỗ hồng sắc tới làm cố vấn sản xuất.

Tiếng máy sản xuất trong phân xưởng ồn ào suốt ngày đêm, Mặc Trì theo đó cũng mài miết làm việc không ngừng nghỉ. Vẫn chưa tìm được người thay thế Trần Thẩm và Lý Chí Phi, hầu như mọi việc liên quan đến quản lý vận hành đều do đích thân Mặc Trì đảm nhiệm. Cô kế toán Tiểu Điền cuống cuống đẩy cửa xông vào, Mặc Trì mới ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì thế?”

“Ms Lee bị ong vò vẽ đốt”, Tiểu Điền gấp gáp nói.

Mặc Trì lạnh buốt sống lưng, nhảy bẻ lên: “Ồ đâu? Mau dẫn tôi tới!”

Tiểu Điền dẫn Mặc Trì xuống khu sản xuất, một vài công nhân đang vây quanh Tur Tồn. Cô ngồi dưới bồn hoa trong ngày nắng oi ả, tay trái bị ong đốt đỏ phồng một mảng lớn. Một nữ công nhân đang giúp cô hút nọc độc ra. Có người nói: “Mau đi tìm Mặc tổng”. Tur Tồn vội vàng ngăn cô ta lại: “Không được cho anh ấy biết”.

Công nhân vừa thấy Mặc Trì đến, vội vã đến báo cáo tình hình với anh, Tur Tồn đang trồng hoa vào bồn hoa, không hiểu làm thế nào mà lại động vào tổ ong vò vẽ trên hiên nhà, may mà vết thương không nặng, mới chỉ bị châm hai mũi.

Châm hai mũi còn chưa nghiêm trọng sao? Mặc Trì chau mày, nhìn thấy nữ công nhân đang vò vò cánh tay Tur Tồn để tìm nọc độc, anh càng sồn gai óc, làm như vậy sẽ khiến tay bị sưng nhiều hơn! Anh đẩy nữ công nhân ra, nắm tay Tur Tồn kéo đi, sốt sáng nói: “Mau đi theo anh”.

Công nhân tự giác tản ra, Tur Tồn bị Mặc Trì vừa lê vừa kéo tới văn phòng.

Bên ngoài đang nắng gay gắt, vào đến phòng, ánh sáng bớt đi, Tur Tồn thấy trước mắt mình bỗng tối đen, dùng một cái cô bị Mặc Trì ấn xuống sofa. Tur Tồn ôm cánh tay sưng vù như ngón sen, nhìn Mặc Trì chạy thoát vào phòng ngủ, một thoáng sau, anh lôi ra một tủ thuốc mini. Hóa ra, anh cũng luôn phòng bị bên mình một tủ thuốc c nliỏ, bên trong tủ, thuốc được phân loại rành mạch, chủng loại phong phú đầy đủ. Mặc Trì lôi từ một chiếc hộp thiếc ra chiếc nhíp nhỏ, bắt lấy tay Tur Tồn. Một nhát, hai nhát, nọc độc đã được lấy ra hết. Tur Tồn còn chưa kịp kêu đau, đã bị Mặc Trì kéo đến bên vòi nước, anh mở vòi ra để cho nước chảy xối xả lên cánh tay cô, sau đó lại ấn cô trở lại sofa, một chuỗi động tác diễn ra không có lấy một giây ngơi nghỉ. Hai mắt Tur Tồn vẫn còn đang rời hết lên, chưa kịp ý thức gì, chỉ thấy động tác của Mặc Trì đột nhiên chậm lại.

Anh lấy ra một hộp cao bạc hà hình tròn, dùng bông tăm quệt lấy một ít, rồi phết lên những chỗ bị sưng. Anh nhắc cánh tay của Tur Tồn lên, chăm chăm, nhẹ nhàng thoa, những chỗ bông tăm chạm vào đều nhói đau một tích tắc, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác dễ chịu không diễn tả được bằng lời. Mặc Trì đã dùng cao bạc hà thoa hết những chỗ sưng của Tur Tồn, nhưng vẫn chưa buông tay cô ra. Anh đột nhiên thối nhẹ nhàng vào hai chỗ vừa bị hút nọc lên, một luồng gió mát vụt qua vết thương, cánh tay của Tur Tồn dễ chịu hơn nhiều, sợ hãi vừa đi qua, nước mắt cô đã rơi lã chã.

“Bây giờ em biết khóc rồi à? Sao lúc nãy lại có gan trêu người bọn ông thế?”, Mặc Trì nói với giọng trêu chọc.

“Em có chọc tổ ong đâu. Em đang trồng hoa, tự dưng chúng nó bay đến”. Tur Tồn khóc không phải vì đau, mà vì sự dịu dàng ban nãy Mặc Trì dành cho cô.

“Đang yên đang lành em trồng hoa làm gì?”, Mặc Trì cảm thấy khó hiểu.

“Công xưởng của anh, ngoài hai màu xanh và xám chẳng có màu sắc gì, quá đơn điệu. Em muốn trồng cho anh một ít hoa, tăng thêm chút sinh khí”. Nhà cửa màu xám, cây cỏ và phượng vĩ trúc màu xanh, tuy đều sạch sẽ gọn gàng, nhưng vô cùng nhạt nhẽo.

Mặc Trì không nói cho Tur Tồn biết, lúc mới mua mảnh đất này, trong xưởng đầu đầu cũng là cảnh rục rờ gắm hoa, về sau chính anh cho người chuyển hết đi, bởi những cây hoa rục rờ đó luôn khiến anh nhớ về khu vườn của nhà họ Mặc mùa xuân và ngõ hoa trước cổng nhà; nhớ về những ngày anh đứng đó đợi Tur Tồn, hai người vui vẻ cùng nhau về nhà. về sau, anh không còn được đợi Tur Tồn nữa, nên cũng không muốn trồng hoa, nhìn thấy hoa lòng anh cũng buồn vô cớ.

Anh đột nhiên cúi người xuống, dùng tay uốn chân trái, để đầu gối chạm đất, còn chân phải quỳ xuống, anh nâng niu khuôn mặt của Tur Tồn lên, nhẹ nhàng vuốt nước mắt trên má cô: “Em còn đau nữa không?”

Tư Tồn nước mắt lã chã gật đầu. Mặc Trì quyết định ngồi an ủi cô một lúc. Anh gọi Tiểu Điền đến, thông báo cho cô lịch trình công việc của hôm nay, từ chối cuộc gặp gỡ xã giao vào buổi tối. Không có Lý Chí Phi và Trần Thẩm, Tiểu Điền phải đảm đương thêm nhiều việc không thuộc phạm vi công việc của mình. Cũng may, cô gái chân chất này không ca thán một lời nào, cô luôn xử lý đầu vào đẩy những công việc được Mặc Trì giao phó.

Mặc Trì gọi tài xế đưa anh và Tư Tồn đến khách sạn Tân Đô ở gần khu vực La Hồ, ở đó có nhà hàng Đơn Quế Hiên, với món trà và điểm tâm kiểu Quảng chính cống. Mặc Trì đã từng đưa Tư Tồn đến đó ăn một lần, cô rất thích. Sau khi đến đó, Mặc Trì gọi một núi thức ăn và ngồi nhìn Tư Tồn ăn. Thấy vết thương ở tay cô không có vấn đề gì lớn, thậm chí vẫn còn lành lặn, Mặc Trì lúc đó ỉm*ĩ thâm thờ phào nhẹ nhõm. Đợi Tư Tồn ăn uống no nê, anh đưa cô tới tham quan một khu cao ốc vừa mới được khai thác xây dựng.

“Sao thế? Anh muốn mua nhà à?”, Tư Tồn nhìn vào mô hình nhà cửa được chế tác rất tinh xảo, không khỏi nghi vấn.

“Ừ, em thích loại hình căn hộ như thế nào?”, Mặc Trì làm bộ lơ đãng.

Tư Tồn hoàn toàn không nhìn vào chỗ mô hình kia. Cô quan sát Mặc Trì: “Anh nên mua một ngôi nhà ở Thẩm Quyến. Ông chủ lớn như anh, lại ở sơ sài như thế, thật thiệt thòi cho anh quá”.

Mặc Trì vẫn đang nghiên cứu mô hình: “Nếu ở tầng một thì sẽ có hoa viên đi kèm, còn ở tầng cao nhất sẽ có sân phơi, em thích loại nào hơn?”

“Ở tầng một đi, tiện lợi”, Tư Tồn nói.

Mặc Trì lắc đầu: “Không được, anh thấy ở tầng cao thì hơn, có sân phơi, ánh sáng đầy đủ, còn có thể trồng hoa, uống trà đọc sách. Diện tích tầm một trăm linh năm mét vuông được không em? Tuy nhỏ hơn nhà họ Mặc trước kia, nhưng cũng đủ sống. Đợi đến lúc sự nghiệp của anh phát đạt hơn, anh có thể mua biệt thự ven biển, em thích về thành phố X hay ở lại Thẩm Quyến?”

Tư Tồn nhìn anh hoàn toàn đang đắm chìm trong thế giới của mình, rồi vẫy tay gọi một cô nhân viên tư vấn ra. Anh nói nhỏ yêu cầu của mình, hi vọng có thể lập tức giao tiền đặt cọc. Tư Tồn ngăn anh lại: “Mặc Trì...”

Mặc Trì ngẩng đầu lên, nói rất khê: “Anh chỉ mong muốn có thể cho em một ngôi nhà ở Trung Hoa. Anh không yêu cầu em ở lại, nhưng mỗi khi em về, nơi đây sẽ có một căn nhà của riêng em”.

Cô nhân viên dẫn Mặc Trì đi làm thủ tục, kí hợp đồng sơ bộ, giao nộp tiền đặt cọc, giao hẹn trung tuần tháng sau sẽ nộp đủ toàn bộ số tiền còn lại. Lúc Mặc Trì làm tất cả những điều này, Tư Tồn đều trầm mặc không nói gì.

Tối tận khi Mặc Trì đưa Tư Tồn về căn chung cư đang ở, cô vẫn im lặng. Tài xế dừng xe lại, Mặc Trì cùng Tư Tồn bước xuống, đứng trước cổng chung cư. Mặc Trì kéo tay Tư Tồn, đặt một chiếc hộp nhỏ nhắn vào tay cô. Tư Tồn mở lòng bàn tay ra, hóa ra là một hộp cao bạc hà. Mặc Trì nói: “Tối đến tắm rửa xong, em lau khô nước rồi bôi cao lên vết thương, nếu vẫn còn thấy đau, có thể đắp thêm đá lên trên”.

Tư Tồn ngẩng đầu lên nhìn anh, đúng lúc đó, một thân hình cao to đứng chắn trước hai người. “Moselle”, người đó nói.

Cruise đến rồi. Anh ta là khách quý của Trần Thẩm và Lý Chí Phi, lần hợp tác đầu tiên của họ vô cùng thuận lợi, đúng lúc CCR đang nỗ lực khai thác thị trường Trung Hoa. Lần này, Cruise đến Thẩm Quyến, dám chắc là do nhận lời mời của Trần Thẩm và Lý Chí Phi tới khảo sát hạng mục, chuẩn bị xây dựng công xưởng mới ở đây.

Quay về Trung Hoa đầu tư là di nguyện cuối cùng của Lý Thiệu Đường, Cruise đã từng thương lượng với Tư Tồn qua điện thoại, nhưng cô vẫn chần chừ chưa quyết định. Cruise thấy thế liền tự quay lại Trung Hoa. Một mặt để khảo sát hạng mục, mặt khác là đưa Tư Tồn về Mỹ.

Cruise đang đứng đó, đáng vẻ phong trần. Tư Tồn nói: “Chúng ta lên tầng, tôi sẽ pha cà phê mời hai người”.

Cruise không chút khách khí, chạy vụt lên trên như một con gió, còn Tư Tồn dìu Mặc Trì, hai người cùng chậm chậm leo lên tầng bốn. Đến cửa nhà, không thấy bóng dáng của Cruise đâu. Hai người nhìn nhau, bỗng nghe thấy tiếng Cruise vang lên: “Moselle, cô ở tầng mấy?”

Cả Mặc Trì và Tư Tồn không nhịn nổi cười. Cruise biết mình trở thành trò cười, liền lao xuống như một con gió, nói với vẻ không hề hấn gì: “Moselle, cô lại trêu tôi rồi”.

Tư Tồn mở cửa, nhường cho hai người đàn ông bước vào trước. Trong phòng bếp có bình cà phê kiểu xi phong, không giống với loại mà Tư Tồn quen dùng. Mặc Trì chạy lại giúp cô, Tư Tồn cười nói: “Mẫu đàn ông Trung Hoa điển hình như anh, lại biết dùng đồ Tây thành thạo cơ đấy”.

“Lúc anh đi mua, cô bán hàng đã dạy cách sử dụng rồi”.

Tư Tồn lờm anh một cái. Lần đầu tiên cô thấy anh bận rộn chuyện bếp núc trong nhà. Anh thành thạo dùng cối đun sôi nước, nước bốc hơi lên rồi dần dần chảy ngược lại, hòa quện với bột cà phê, mùi hương từ từ tỏa ra thơm phức căn bếp nhỏ.

Động tác của anh mang một vẻ đẹp cao nhã, Tư Tồn để Cruise một mình ngồi trong phòng khách, lặng người đứng nhìn anh. Trong giây lát, hai cốc cà phê thơm nồng đã được pha xong, Mặc Trì bảo Tư Tồn bung ra phòng khách: “Ồ dưới gầm bàn có đường và sữa đấy em”.

“Anh không uống à?”, Tư Tồn thấy Mặc Trì đã rửa sạch bình cà phê.

“Anh không thích uống cà phê”.

Mặc Trì dùng một tấm vải màn màu trắng lau khô bình cà phê, thu dọn gọn gàng rồi tự pha cho mình một cốc trà nóng.

Cruise khách sáo, hàn huyên với Mặc Trì theo đúng kiểu Trung Hoa: “Ông Mặc, gần đây sức khỏe ông tốt chứ?”

Mặc Trì trầm giọng nói: “Sức khỏe tôi rất tốt, cảm ơn ông đã quan tâm”.

Cruise giọng như trút được hòn đá nặng trong lòng, hào hứng nói: “Vậy Moseile có thể cùng tôi về Mỹ rồi!”

“Cruise!”, Tur Tồn không vui quát lên.

Cruise nôn nóng, do vốn tiếng Trung không đủ dùng, anh ta lại chuyển sang dùng tiếng Anh, nói một tràng dài với Tur Tồn: “Mo selle, lẽ nào cô không muốn quay lại Mỹ sao? ơ đó có sản nghiệp của gia tộc cô, cô đã hy sinh Tất nhiều vì nó. Lúc vừa mới bị đẩy lên vị trí CEO, tất cả mọi người đều phản đối cô, nhưng cô không hề từ bỏ; ngay cả lúc cô bận rộn học hành nhất, ban ngày đi học, buổi tối về công ty chủ trì hội nghị, rồi lại thức đêm để hoàn thành bài tập, cô không từ bỏ; năm ngoái, loạt sản phẩm xuất đi Nhật gặp vấn đề, cô còn bị người ta kiện lên tòa án, cô vẫn không từ bỏ. Moselle, cô sẽ không vì ông Mặc Trì mà từ bỏ sự nghiệp ở Mỹ chứ? Tang lễ của ba cô vừa kết thúc, cô liền đòi quay lại Trung Hoa, có phải vì ông ta không?”

Tốc độ nói của Cruise mỗi lúc một nhanh, Tur Tồn đột nhiên ngắt lời anh ta: “Cruise đừng nói nữa”. Cô biết khả năng nghe nói tiếng Anh của Mặc Trì rất tốt, những gì Cruise nói anh đều nghe hiểu.

Quả nhiên, trong mắt Mặc Trì hiện lên vẻ đau khổ. Anh tránh đi, không dám nhìn trực diện Tur Tồn. Anh không biết một mình Tur Tồn ở Mỹ phải chịu bao nhiêu khổ sở, lúc cô cần anh, chưa một lần anh ở bên cạnh cô. Bây giờ, anh không biết phải yêu thương bao nhiêu mới đủ để bù đắp cho cô.

Cruise ngừng một lát, đột nhiên nói tiếp: “Moselle, cô đừng quên mình là CEO, cô phải có trách nhiệm với chức vị của mình, cô đã hai tháng liền không tham dự bất kì cuộc họp cổ đông nào rồi. Nếu tiếp tục thế này, cô chắc chắn sẽ bị Hội đồng quản trị miễn chức”.

“Đủ rồi, Cruise!” Tur Tồn thêm một lần nữa ngắt lời người đàn ông Mỹ nói năng lỗ mãng này: “Không ai nói là không về Mỹ cùng anh. Anh không phải đến đây để khảo sát hạng mục sao? Bao giờ anh khảo sát xong, tôi sẽ theo anh về Mỹ. Còn bây giờ, xin mời anh ngậm miệng lại”.

“Ồ...” Cruise không ngờ rằng Tur Tồn sẽ nhanh chóng đồng ý quay về Mỹ cùng mình như vậy. Anh ta nghĩ ngợi một lúc, thấy mình đã nói quá nhiều, uống một hơi hết cốc cà phê, đứng dậy nói: “Vậy thì tôi xin cáo từ”.

Cruise đi rồi, một lúc lâu sau Mặc Trì vẫn không hề nói gì với Tur Tồn. Trà của anh đã nguội hết cả, Tur Tồn liền đi pha cho anh một cốc mới.

“Người Trung Hoa nào sống ở Mỹ cũng phải đối diện với những rắc rối như vậy. Mặc Trì, không sao đâu”.

Ánh mắt Mặc Trì khẽ động, anh nhìn Tur Tồn, khuôn mặt cô trắng ngần, ánh mắt toát ra vẻ kiên định mà trước kia anh chưa từng thấy Mặc Trì không kiềm chế nổi cảm xúc, anh nâng khuôn mặt bé nhỏ của cô lên, chăm chú nhìn cô, sau đó, nghiêng đầu nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Tur Tồn chỉ thoáng run nhẹ trong giây lát rồi bắt đầu đón nhận nụ hôn của anh. Anh không nỡ hôn quá sâu, chỉ nhẹ nhàng hít hà mùi hương của cô, hai bờ môi chạm vào nhau, nồng nhiệt, không ngừng nghỉ.

Bất ngờ, anh vòng tay qua cổ cô, những nụ hôn tới tấp như hạt mưa in trên má cô. Tur Tồn cũng vòng tay qua cổ anh, nước mắt như chuỗi ngọc trai bị đứt không ngừng tuôn rơi. Mặc Trì lần theo những giọt nước mắt đó, nhẹ nhàng đón lấy chúng trong miệng mình. Thế rồi, anh đã ném thấy vị đắng nơi đầu lưỡi cô.

Mặc Trì tiếp tục hôn cô, dường như không hề có ý muốn buông cô ra. Nụ hôn của Mặc Trì ngọt và thanh giống như mùi vị của trái dâu, Tur Tồn lưu luyến mùi vị đó, cô bám chặt bờ vai của anh, tưởng như muốn hòa mình vào lồng ngực anh.

Không biết bao lâu sau, Mặc Trì mới buông Tur Tồn ra. Sắc mặt anh tái nhợt, còn mặt cô lại ửng đỏ. Anh vẫn không nỡ để cô ra đi, lại tiếp tục đặt một nụ hôn lên môi cô, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Tur Tồn, em theo Cruise về Mỹ đi, đó mới là cuộc sống thuộc về em”.

Không đợi Tur Tồn trả lời, Mặc Trì vội quay lưng, đi về phía cửa. Anh đi rất nhanh, bước chân khập khểnh như muốn ngã ra tới nơi. Tur Tồn xông lên muốn giữ anh lại, nhưng anh đã tránh sang một bên, vụt ra khỏi cửa.

Liên tục một tuần, Mặc Trì không nhìn thấy Tur Tồn. Anh vui đầu vào công việc không ngưng nghỉ lấy một giây phút, càng không muốn ai nhắc đến hai chữ “Tur Tồn”. Số gỗ sưa nhập từ Thái Lan sau hành trình dài đường dài cuối cùng cũng đã về tới công xưởng. Phân xưởng đã cho ra lò sản phẩm mẫu đầu tiên. Mặc Trì xuống xưởng, đích thân cùng với những người công nhân già mài bóng, đánh véc ni. Sản phẩm mẫu được Lưu tổng khen ngợi. Tiếp theo đó, một loạt sản phẩm không ngừng được ra lò.

Buổi tối, lúc công nhân làm thêm giờ để kịp tiến độ, Mặc Trì cũng ở trong văn phòng bắt đầu xử lí các công việc hành chính, đến cô kế toán Tiểu Điền cũng phải cùng anh làm thêm giờ.

Đến ngày thứ bảy, Mặc Trì nhận được điện thoại của Cruise. Mấy ngày qua, Cruise cùng Tur Tồn đến khảo sát ở những công xưởng khác nhau, đàm phán việc hợp tác. Tur Chi Thanh cũng là một trong những địa điểm nằm trong kế hoạch khảo sát của họ. Thế là buổi chiều hôm đó, Mặc Trì cùng họ tới tham quan công xưởng đang trong giai đoạn bận rộn sản xuất. Cruise trình bày với Mặc Trì kế hoạch đầu tư của mình. Tur Chi Thanh là trạm khảo sát cuối cùng của họ ở Thẩm Quyển, vài ngày sau họ sẽ tới những nơi khác như Quảng Châu, Sán Đầu, Thượng Hải...

Tối hôm đó, Mặc Trì mời họ tới dùng bữa tại một khách sạn ở phía Đông công xưởng. Cruise có một tình yêu vô bờ bến với các món ăn, Tư Tồn cùng Mặc Trì ngồi một bên, không ăn được gì nhiều, mỗi món chỉ nếm qua một miếng rồi lại gác đĩa. Mặc Trì chậm chậm nhấp một ngụm trà ô long, ba con người, ba tâm trạng khác nhau, không ai nói năng gì.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một chuỗi âm thanh ầm ĩ, vài nhân viên trong nhà hàng chạy ra xem, tiếp theo đó lại có một vài thực khách hào hứng xông ra ngoài. Trong lòng Mặc Trì bỗng trống rỗng, một cảm giác hoang mang khó hiểu lan nhanh khắp cơ thể. Anh vội đứng dậy, đẩy ghế chạy ra ngoài, Tư Tồn kinh ngạc, chạy theo sau anh. Cruise là người cuối cùng chạy ra, bị nhân viên phục vụ ngăn lại: “Thưa ngài, xin ngài thanh toán đã”.

Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, một luồng khí nóng đã sà vào mặt. Mặc Trì nhìn về phía Tây, một nửa bầu trời chìm trong biển lửa, khói đen bốc lên ngùn ngụt, che kín cả bầu trời sao. Đó là Tư Chi Thanh! Mặc Trì vội vã chạy về phía công xưởng. Tư Tồn cũng ý thức được điều gì đang xảy ra, cô vội đỡ lấy cánh tay anh, cùng anh chạy vội về Tư Chi Thanh.

Cả khu xưởng mù mịt chìm trong biển khói, ngọn lửa đỏ rực nghiền ngấu nuốt chửng lấy nhà xưởng không chút ngần ngại. Công nhân lục tục rút ra, Mặc Trì xông vào giữa họ, tìm. Chủ nhiệm phân xưởng: “Điềm danh xem mọi người đã ra đủ chưa”. Tiếng lửa cháy quá lớn, Mặc Trì phải ghé vào tai anh ta mà hét.

“Vẫn còn một bộ phận công nhân đang cô” cứu thiết bị quan trọng!”, chủ nhiệm phân xưởng hét lớn.

Biển khói mù mịt khiến Mặc Trì liên tục ho hắng: “Còn cứu thiết bị gì nữa? Mau đi mà cứu người! Cứu người!” Mặc Trì hét xong, xông thẳng vào biển lửa. Tư Tồn kéo tay anh lại, nhưng lại bị anh lôi theo. Mặc Trì quay người, chỉ về chỗ đất trống ở phía xa: “Em mau ra chỗ an toàn đằng kia. Mau lên!”

Một vài nữ công nhân đang sợ hãi đến phát khóc, toàn thân run lên như cây sậy, Tư Tồn quyết đoán đến bên cạnh họ, an ủi từng người một.

Mặc Trì chạy đến phân xưởng, một luồng khí nóng sộc vào mặt, khiến anh lao đảo suýt ngã. Vật liệu bằng gỗ lớn cùng với dầu sơn bị đốt cháy tạo ra khói mù mịt và một thứ mùi khó chịu sức nức lên mũi khiến ngực Mặc Trì co lại, ho lớn liên tục. Chủ nhiệm phân xưởng chạy đến trước mặt anh: “Ông chủ ông mau ra ngoài, việc ở đây tôi sẽ xử lý hết!”

Mặc Trì lớn tiếng nói: “Mau tổ chức cho công nhân ra ngoài hết đi, không một ai được ở lại đây”.

Lửa lớn gào thét dữ dội, trong xưởng vẫn lấp ló bóng người đang bận rộn thu dọn đồ đạc. Chủ nhiệm phân xưởng hét to: “Loạt thiết bị mới nhập rất đắt tiền, chúng tôi đang cố gắng cứu ra ngoài”.

“Điên rồi sao?”, Mặc Trì gắt lên. Anh né hết đám lửa này đến đám lửa khác, chạy nhanh về phía công nhân, vớt xuống mọi thiết bị trong tay họ, yêu cầu tất cả lập tức rút ra ngoài.

“Ra ngoài hết cho tôi! Không ai được phép ở lại đây!”, Mặc Trì gào lớn.

Dưới sự dẫn dắt của Mặc Trì và Chủ nhiệm phân xưởng, công nhân nối đuôi nhau ra ngoài, thuận lợi rời khỏi phân xưởng. Tất cả mọi người tập trung đông đủ ở chỗ đất trống, Mặc Trì cúi lưng xuống, chân già tê cứng không động đậy nổi, ho một tràng thất ruột tương như có thể bật ra cả phổi. Tư Tồn lúc này đang an ủi mấy nữ công nhân, vội chạy về dịu lấy cánh tay anh.

Chủ nhiệm phân xưởng nói: “Hôm nay tổng cộng có ba mươi công nhân làm thêm giờ và một đầu bếp, tất cả đều đã an toàn”.

Mặc Trì thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày phát lương, Tiểu Điền không yên tâm để nhiều tiền mặt trong văn phòng, nói đợi công nhân tan ca hết rồi phát lương cho họ xong mới về nhà. Lòng Mặc Trì bỗng trầm xuống, hỏi Tư Tồn: “Tiểu Điền ra chưa em?”

“Không thấy Tiểu Điền đâu cả”, Tư Tồn đáp.

Mặc Trì vội vàng chạy về hướng Phòng Tài vụ, chân anh rung lắc tương như muốn rơi ra. Tư Tồn kéo anh lại: “Mặc Trì, lửa mỗi lúc một lớn, anh không thể vào trong đó được”.

Mặc Trì dùng sức đẩy cô ra. Anh chưa từng thô bạo như thế với cô, Tư Tồn ngã lăn ra đất: “Nhân viên của anh vẫn còn đang ở bên trong!” Anh không buồn quay đầu lại, tiếp tục xông về phía công xưởng.

Khói mù mịt làm mờ cả hai mắt, Mặc Trì theo trực giác tìm tới Phòng Tài vụ. Lại một luồng khí nóng sà vào trước mặt khiến anh nghiêng ngã, lửa nóng như muốn đốt cháy da thịt Mặc Trì nín thở xông vào trong. Trong ánh lửa, anh thấy Tiểu Điền đang cầm một cốc nước đỏ vào chiếc cặp sách đựng đầy tiền mặt, cô lại chạy về phía tủ bảo hiểm, tủ bảo hiểm đã bị lửa thiêu nóng chảy, vừa chạm một ngón tay vào, Tiểu Điền đã đau đớn hét lên thất thanh.

Mặc Trì bị nghẹt thở không nói nổi thành tiếng, kéo tay Tiểu Điền chạy ra ngoài. Tiểu Điền chạy đi túm lấy bao tiền, nhưng Mặc Trì đã ngăn cô lại. “Mau ra ngoài!” Mặc Trì gắng sức hét lên, tiếng phát ra như có gì chặn ở cổ họng, khàn đặc không rõ ràng. Tiểu Điền vẫn nhìn vào cái tủ bảo hiểm: “Bên trong còn rất nhiều hợp đồng quan trọng”.

“Mau ra ngoài!” Mặc Trì nghiêng ngã, ngã sập xuống mặt bàn. Anh đã không còn sức lực, mà cô Tiểu Điền này vẫn cố chấp muốn bảo vệ tài sản tập thể.

Một hình bóng nhỏ nhẩn chạy vụt qua Phòng Tài vụ, Mặc Trì tưởng như tim gan xé ra làm trăm mảnh, người chạy vào đó chính là Tư Tồn.

Tư Tồn tìm thấy Mặc Trì, đỡ anh dậy: “Anh làm sao thế?”

Thế lửa mỗi lúc một mạnh, người như đang ở lò nung dưới địa ngục, da dẻ toàn thân đều nóng giãy, thứ đang hít vào phổi không còn là không khí, mà là khói độc Mặc Trì vội vã cởi áo khoác ngoài, dùng toàn bộ sức lực, ôm lấy bình nước trên bàn, đổ hết nước lên áo. Áo nhanh chóng bị ướt đầm, Mặc Trì nhét áo vào lòng Tư Tồn, đẩy cô ra ngoài: “Em mau cùng Tiểu Điền ra ngoài đi!”

“Không được! Bọn em đi rồi còn anh tính thế nào?” Tư Tồn bám lấy cánh tay Mặc Trì, nước mắt tuôn rơi.

“Em cứ ra trước đi, tự anh có thể ra được...” Không khí trong phổi đã cạn rồi, cái chân giả cứng đờ đang bị vướng vào chân bàn, Mặc Trì cố gắng dùng sức, nhưng không thể dịch chuyển được nó. Anh không nói ra lời, hai mắt trần trần nhìn về phía cửa chính. Tư Tồn đưa chiếc áo ướt cho Tiểu Điền khoác lên người, bảo cô chạy ra trước. Tiểu Điền lúc này mới ý thức được mình đang đối diện với nguy hiểm lớn nhường nào. Chân cô đột nhiên chùng xuống, ngã ra đất.

“Mau kéo cô ấy ra ngoài đi!”, Mặc Trì muốn hét lên mà chẳng còn sức nào nữa.

Tư Tồn kéo Mặc Trì: “Không được, cả ba người cùng ra ngoài.!”

Mặc Trì đột nhiên chinh lại người, đôi mắt sắc bén nhìn Tư Tồn, trịnh trọng nói: “Tư Tồn, anh cầu xin em hãy cùng Tiểu Điền ra ngoài đi. Cô ấy là công nhân của anh, anh phải bảo đảm an toàn cho mọi công nhân của mình”.

Mặc Trì nhìn sâu vào mắt Tư Tồn, ánh mắt anh chứa đựng sự tin tưởng, phó thác. Tư Tồn đột nhiên cảm thấy mình là người duy nhất Mặc Trì có thể dựa vào lúc này. Cô đột nhiên vịn vào cổ Mặc Trì, đặt một nụ hôn lên môi anh: “Anh cũng phải sống sót trở về”.

Mặc Trì trịnh trọng gật đầu.

Tư Tồn nghiêng răng, nhắm chuẩn cửa chính, kéo Tiểu Điền xông ra.

Mặc Trì dùng chút sức lực cuối cùng, cởi áo sơ mi ra, lại hất nước lên áo, dùng áo bịt kín mũi. Anh cảm thấy chân giả của mình đang cháy, toàn thân không còn chút sức lực, thậm chí còn không gượng dậy nổi nữa. Anh nghe thấy tiếng còi xà đứt đoạn, anh nghe như mình đang bị bao vây giữa muôn trùng biển lửa. Bóng dáng của Tư Tồn đã dần dần biến mất, có lẽ họ đã an toàn rồi. Một tiếng động rền trời, căn nhà đổ sập xuống, Mặc Trì không còn nhận thức được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cùng nhau đi vào ngày xuân

Ngày hôm đó, lửa cháy trong công xưởng mỹ nghệ Tư Chi Thanh rực đỏ cả khu công nghiệp.

Rất nhiều người ở Thẩm Quyển bàn tán với nhau vì chưa bao giờ họ thấy ngọn lửa nào lớn đến thế. Những sản phẩm bằng gỗ khắp công xưởng đều trở thành mồi dẫn. Ngọn lửa lớn thiêu đốt cả một vùng trời.

Hôm đó, toàn thể công nhân của Tư Chi Thanh tổ chức tự cứu lấy mình nên không có một công nhân nào thương vong. Đó là một ngày mà Tư Tồn không bao giờ muốn lưu lại trong hồi ức.

Sau khi Tư Tồn vét phần sức lực cuối cùng của mình, kéo Tiểu Điền - người đã hoảng sợ tới mức liệt cả hai chân ra khỏi biển lửa, nhân viên y tế xông tới, đưa cả hai người lên xe cứu thương. Lập tức, cô đẩy tất cả mọi người, không kịp suy nghĩ gì, nhảy khỏi xe cứu thương, Mặc Trì của cô vẫn đang bị vây trong lửa lớn!

Cruise từ sau lưng ôm lấy Tư Tồn: “Moselle, cả công xưởng đã sập rồi, cô không thể quay lại!”

Tư Tồn càng cố gắng vùng vẫy, hét lên thất thanh: “Mặc Trì vẫn còn ở trong đó, tôi phải quay lại!”

“Moselle, cô bình tĩnh đi, nhân viên cứu hỏa sẽ cứu anh ta”.

Cùng lúc đó, công xưởng lớn đổ sập xuống, chôn vùi tất cả. Tư Tồn tận mắt nhìn thấy nơi cô và Tiểu Điền vừa thoát ra khỏi đã hóa thành bình địa. Cruise kinh hoàng nhìn Tư Tồn, chỉ sợ cô không gượng gượng nổi. Tư Tồn chỉ lắc lắc người, không suy sụp, cũng không ngắt đi. Cô nhìn thấy nhân viên cứu hỏa tay cầm súng nước xông vào hiện trường. Không biết cô lấy sức lực từ đâu ra, xông về chỗ họ, hét lớn: “Bên trong còn có người! Tôi biết bên trong vẫn còn một người!” Dưới sự chỉ dẫn của cô, nhân viên chữa cháy hòa tốc lật tung đồng đồ nát ra, từ trong đồng gạch vỡ, tìm thấy Mặc Trì lúc này đã không còn hơi thở.

Lúc được phát hiện, Mặc Trì đang nằm bám xuống nền đất, dùng một chiếc áo sơ mi trắng hơi ướt bịt mũi và miệng. Anh đã không còn thở, nhịp tim vô cùng yếu. Người ta đẩy anh lên xe cứu thương, bác sĩ lập tức tiến hành hô hấp nhân tạo, đồng thời xe cứu thương phóng như bay tới bệnh viện. Tư Tồn từ đầu đến cuối nắm chặt tay Mặc Trì, bàn tay anh vẫn nóng, nhưng là cái nóng do vừa bị lửa thiêu đốt, nó không khiến Tư Tồn cảm nhận được anh

vẫn còn sống.

Sau khi tới bệnh viện, Mặc Trì được hòa tóc đưa vào Phòng Cấp cứu. Tur Tồn lúc này mới cảm thấy sức lực cơ thể như bị cái gì đó hút đi toàn bộ, cô lập tức ngã lún ra sàn.

Cửa Phòng Cấp cứu mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, y tá chạy ra chạy vào, chạy chục phút sau, lại có một nhóm bác sĩ mới chạy vào Phòng Phẫu thuật. Tất cả đều lặng im, không một âm thanh, không ai lên tiếng, giống như một vở kịch câm vậy.

Cruise phá vỡ sự im lặng: “Đã mời chuyên gia hô hấp từ Quảng Châu tới, các chuyên gia đang hội chẩn cho anh ấy”.

Tur Tồn lắc đầu, không muốn nghe tiếp nữa. Cô không cần biết ai đang cứu chữa cho Mặc Trì, cô chỉ cần biết anh phải tiếp tục sống. Anh là cột chống trời nâng đỡ sinh mệnh của cô, anh là tín niệm duy nhất để cô có thể trải qua sáu năm cô đơn lẻ bóng trên đất Mỹ, anh là người đàn ông cô yêu sâu sắc từ lúc cô còn là cô bé mười sáu tuổi. Cô vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với anh. Tur Tồn đột nhiên quỳ xuống đất, hai tay chấp lại, một lòng một dạ cầu nguyện cho Mặc Trì.

Rất nhanh sau đó, Tur Tồn nhận được một tờ thông báo, cho biết tình trạng của Mặc Trì đang rất nguy kịch. Bác sĩ nói rất nhiều, nhưng cô chỉ nghe hiểu vài điều: “Đã có lúc ngừng hô hấp, mờ khí quản, phổi phù thũng, một mảng lớn bị nhiễm trùng...” Tur Tồn chỉ nói một câu: “Nhất định phải cứu sống anh ấy”.

Cô chỉ cần anh sống. Dù anh biến thành hình dạng gì, chỉ cần anh sống, vậy là đủ!

Trời vừa sáng, cửa Phòng Phẫu thuật CUỐI cùng cũng mở toang. Mặc Trì được đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ nói, tình hình vô cùng không khả quan, phân phối của bệnh nhân tổn thương nghiêm trọng, phải tiến hành trị liệu luôn ống khí quản nhưng vẫn chưa thể tự hô hấp. Đồng thời, tới lúc cấp cứu anh đã ngừng hô hấp một vài phút, có khả năng tim và đại não cũng đã tổn thương. Bác sĩ nhìn Tur Tồn, nói với giọng nghiêm trọng: “Cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý...”

Cruise nghe hiểu câu “chuẩn bị sẵn tâm lý” của bác sĩ. Anh giữ chặt Tur Tồn, sợ cô vì đau lòng mà ngất đi. Thật ra, cô vẫn luôn cố gắng giữ thẳng cột sống. Cô không cho phép mình gục ngã: “Tôi cần tới thăm anh ấy”.

“Không được, bệnh nhân lúc này vô cùng yếu, chỉ cần một chút nhiễm khuẩn nhỏ cũng có thể khiến anh ấy mất mạng”, bác sĩ nói.

“Tôi chỉ vào năm phút thôi.”, Tur Tồn nói: “Tôi có điều rất quan trọng phải nói với anh ấy, nói xong tôi sẽ đi ra”. Anh nắm cô kiên định, không gì có thể lung lay. Bác sĩ thậm chí cho rằng, nếu có kì tích xảy ra khiến bệnh nhân tỉnh lại, thì kì tích đó chỉ có thể do cô gái đang đứng trước mặt ông lúc này tạo ra. Ông nhờ y tá đưa Tur Tồn đi thay đồ. Một lát sau, Tur Tồn đã được bước vào Phòng Điều trị ICU.

Quả nhiên, Tur Tồn chỉ lưu lại trong đó đúng năm phút. Sau khi đi ra, cô gọi điện cho Tịnh Nhiên. Nghe thấy tiếng Tịnh Nhiên qua điện thoại, Tur Tồn tưởng như mình vừa mới từ kiếp khác quay về.

“Tịnh Nhiên, Mặc Trì bị thương, không quá nguy hiểm, nhưng tốt nhất em vẫn nên tới Thẩm Quyển một chuyến”. Tur Tồn điềm tĩnh nói.

Tối hôm đó, Tịnh Nhiên đã có mặt ở Thẩm Quyển. Người thông minh như cô, sớm đã đoán được anh trai xảy ra chuyện không hay, nhưng cô không nghĩ sự việc nghiêm trọng tới mức đó. Mặc Trì không chỉ đang ngàn cân treo sợi tóc, mà sự nghiệp sáu năm anh dày công gây dựng cũng phút chốc tiêu tan dưới ngọn lửa.

Tur Tồn nhìn thấy Tịnh Nhiên, vội chạy tới ôm chặt cô: “Tịnh Nhiên, đừng sợ, chúng ta sẽ cùng Mặc Trì vượt qua cửa ải này”.

Tịnh Nhiên nước mắt lã chã: “Chị dâu, anh trai em mấy năm nay khổ sở quá...”

“Chị biết...”, Tur Tồn nghẹn ngào. Từ tối qua cho tới hiện tại, cô luôn tỏ ra bình tĩnh kiên cường, buổi trưa còn nhờ Cruise ra ngoài mua com cho mình. Cô cần duy trì thể lực, trước mắt đang là một trận chiến khó khăn, Chỉ tới khi nhìn thấy Tịnh Nhiên, cô mới thật sự khóc thành tiếng: “Em yên tâm, chị sẽ khiến anh ấy khỏe lại, chị sẽ không bao giờ rời xa anh ấy nữa, không bao giờ”.

Đây cũng là lời cô nói vào ban sáng, lúc ở bên giường bệnh Mặc Trì, lời hứa trịnh trọng cô dành cho anh.

Tịnh Nhiên từ trong ba lô lấy ra một bọc giấy lớn, vuông thành sắc cạnh. Tịnh Nhiên nói: “Tur Tồn, chị có tin giữa người mẹ và con cái tồn tại sợi dây linh cảm không? Hôm nay, em vừa mới nói có việc gấp phải tới Thẩm Quyển, mẹ đã lặng người đi. Mẹ biết sớm muộn gì anh trai cũng xảy ra chuyện, nhưng không dám hỏi. Mẹ chỉ nói, nếu anh trai có bạn gái mới, thì thôi, nhưng nếu anh vẫn lẻ bóng một mình, hãy đưa cho anh xem thứ này. Bây giờ em giao lại nó cho chị, đợi anh trai tỉnh dậy, chị nhất định phải giao lại cho anh”.

Tur Tồn mở bọc giấy ra xem, cô ngẩn người ra, bên trong là toàn bộ thư từ cô viết cho Mặc Trì.

Tịnh Nhiên lại tiếp tục rơi nước mắt: “Chị dâu, chị đừng trách mẹ. Cả đời này, người mẹ quan tâm nhất là anh trai. Mẹ cho rằng chị ra đi sẽ không trở về nên đã ích kỷ giấu thư của chị đi. Mẹ chỉ mong anh có thể mau chóng bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng sáu năm qua, anh không chịu đón nhận bất cứ người con gái nào. Mẹ lo sợ lắm, mẹ thà để anh dùng phần đời còn lại đi tìm kiếm chị còn hơn chứng kiến anh cả đời tưởng nhớ chị trong nỗi cô đơn”.

Tur Tồn chạm khẽ vào những lá thư, nước mắt lưng tròng: “Chị biết, chị không trách mẹ. Đợi Mặc Trì tỉnh dậy, chị sẽ cho anh đọc những lá thư này, để anh biết những năm qua, chị chưa bao giờ quên anh, chị vẫn luôn viết thư cho anh, luôn mong muốn có anh ở bên cạnh”.

Cruise đứng bên cạnh, mơ hồ hiểu những gì hai cô gái trẻ đang nói. Anh biết, Tư Tồn sẽ không tiếp tục cùng anh khảo sát hạng mục đầu tư, cũng sẽ không quay lại Mỹ. Anh sẽ phải một mình ngồi trên chuyến bay trở về rồi.

Mặc Trì nằm trong phòng bệnh đặc biệt được nằm ngày, cuối cùng đã hồi phục lại chức năng tự hô hấp, chỉ có điều anh hô hấp rất khó khăn. Mỗi lần cố sức hô hấp, lồng ngực phát ra tiếng khèn khẹt như gài ống bễ, rồi lại chậm chậm thở ra một hơi, dần nào cũng gian khó vô cùng.

Anh vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói anh đã từng ngừng hô hấp vài phút, gây ra não bộ thiếu ô xi, tình hình cực kì không lạc quan. Nếu không nhanh chóng tỉnh lại, cơ thể của anh rất khó đủ sức tiếp nhận những trị liệu tiếp theo. Y tá luôn một ống nhựa dài vào mũi Mặc Trì, từ vòm họng đi qua thực quản, xuống thẳng dạ dày. Tư Tồn biết, Mặc Trì hôn mê lâu ngày, bắt buộc phải truyền thức ăn qua đường mũi. Lúc ống nhựa đi qua, Mặc Trì dù đang hôn mê nhưng vẫn bị kích thích, ho liên hồi, Tư Tồn nắm tay anh, thỉnh cầu y tá: “Nhẹ nhàng một chút giúp tôi”. Y tá ngược lại, dùng lực càng mạnh: “Nhẹ nhàng thì làm sao luôn vào được?” Mặc Trì lại vô thức ho lên vài tiếng. Tư Tồn nước mắt ứa ra áp mặt vào má anh: “Mặc Trì của em, anh khó chịu lắm phải không? Anh mau tỉnh lại đi, chúng mình sẽ đi ăn cùng nhau, sẽ không phải luôn cái ống khó chịu này vào nữa”.

Y tá luôn xong liền mang tới một ống kim tiêm to, hút vào ống sữa nóng, chuẩn bị truyền vào ống cho Mặc Trì. Mặc Trì lại khó chịu rên lên một tiếng. Tư Tồn nhận lấy ống tiêm, khẽ nói: “Để tôi làm cho”.

Y tá bán tín bán nghi nhìn Tư Tồn: “Cô biết làm không đấy?”

“Tôi đã từng học hộ lý”, Tư Tồn đáp. Cô lấy hai tay nắm chắc

ống tiêm, bên trong hơi nóng. Cô đợi sữa nguội đi đôi phần, mới nhẹ nhàng đẩy sữa vào ống nhựa. Cứ đẩy được vài vạch, cô dừng lại giây lát, quan sát phản ứng của Mặc Trì, thấy anh không tỏ ra khó chịu, cô mới đẩy tiếp. Thần tình của cô chăm chú mà cẩn trọng, giống như chăm sóc một đứa trẻ vậy. Y tá nói điềm nhiên như không: “Không cần tỉ mỉ như thế đâu, anh ta làm gì có cảm giác”.

Tư Tồn vẫn chăm chú nhìn vào ống nhựa: “Anh ấy có cảm giác. Tôi tin như thế. Anh ấy biết tất cả, chẳng bao lâu nữa anh ấy sẽ tỉnh dậy”.

Y tá nhìn Tư Tồn từ từ tiêm hết nửa ống sữa, rút ống ra rồi, cô lại dùng nước ấm rửa sạch, cuối cùng cẩn thận gấp ống, lấy vải sát trùng bọc lại. Y tá nói: “Không ngờ cô cũng chuyên nghiệp đấy chứ”.

Tư Tồn tự tay rửa ống tiêm, ống truyền. Hồi còn ở Mỹ, Lý Thiệu Đường có một khoảng thời gian không tự ăn uống được, gia đình có mời hộ lý và chuyên gia dinh dưỡng tới, nhưng những việc như lắp ống, truyền thức ăn, đều do Tư Tồn tận tay làm. Do đó, cô đi học một lớp y tá, lấy chứng chỉ chuyên nghiệp.

Y tá đổ chỗ sữa còn lại vào bình giữ nhiệt: “Bốn tiếng một lần, mỗi lần 220ml”.

Tư Tồn thu dọn đồ đạc, rồi lại ngồi bên cạnh Mặc Trì, dịu dàng nhìn anh. Anh đã bệnh tới mức hai má thóp lại, đến môi cũng mỏng hơn bao giờ hết. Tư Tồn nhớ lại nụ hôn cuối cùng trong trận lửa, anh đã hứa sẽ sống tiếp. Tư Tồn tin chắc chắn rằng anh sẽ làm được.

Tư Tồn đặt những lá thư cô gửi cho anh bên gối, thì thầm vào tai anh: “Mặc Trì, những lá thư em viết, đều được gửi tới nhà anh, chỉ vì có sự cố bất ngờ, nên anh không nhận được. Bao giờ anh tỉnh dậy, anh hãy đọc chúng nhé, để anh biết, em vẫn yêu anh đến nhường nào! Anh nhất định phải tỉnh lại để giải oan cho em”.

Tĩnh Nhiên ở đến ngày thứ bảy. Đơn vị hết người này đến người kia gọi điện thúc cô về, Trần Ái Hoa cũng gọi điện tới thăm dò bệnh tình của Mặc Trì. Cô không dám cho ba mẹ biết tin Mặc Trì bị thương, họ đều đã già rồi, chưa chắc chịu nổi cú sốc này. Nếu Mặc Trì có thể khỏe mạnh lại, hà cớ gì phải khiến họ chịu cảnh thấp thòm lo lắng? Nếu Mặc Trì không qua khỏi, thì đau một lần cũng được, lúc đó có báo tin cho ba mẹ vẫn chưa muộn.

Tĩnh Nhiên nói qua loa rằng, anh trai mọi việc đều ổn cả, chỉ là công việc quá bận rộn, suốt ngày ra Bắc vào Nam công tác. Đặt điện thoại xuống, cô biết, cô phải trở về Bắc Kinh rồi.

Tư Tồn không ra sân bay tiễn cô, họ ôm tạm biệt nhau trước cửa phòng bệnh của Mặc Trì. Tư Tồn cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Đợi anh ấy khỏe lại, bọn chị sẽ cùng tới Bắc Kinh thăm em. Em phải dạy nhóc nhà em gọi “bác gái” đấy”- Tĩnh Nhiên rung rung nước mắt: “Chị dâu, chị thật sự không quay lại Mỹ nữa sao? Chị thật sự quyết định ở lại bên anh trai sao?”

Tư Tồn mỉm cười gật đầu, âu yếm nhìn về phía Mặc Trì: “Chị không muốn sống ngược lại với trái tim của mình nữa. Chị yêu Mặc Trì, anh ấy cũng yêu chị. Thế là đủ để chị ở lại rồi”.

Đột nhiên, Tĩnh Nhiên nước mắt ứa ra xông vào giường Mặc Trì, vừa khóc vừa gào: “Anh ơi, anh nghe thấy chưa? Chị dâu nói là chị yêu anh, không bao giờ rời xa anh nữa!”

Tư Tồn mỉm cười dịu cô em chồng đứng dậy, tiễn cô ra cửa với một nụ cười. Cô cười rức rờ như vậy, khiến tất cả những ai biết chuyện của cô đều tin chắc, Mặc Trì sẽ tỉnh lại trong tiếng gọi của cô, rồi hai người sẽ lại được hạnh phúc bên nhau.

Ngày thứ mười, cô kế toán Tiểu Điền gửi tới một hộp sắt lớn. Tiểu Điền nói: “Thứ này được tìm thấy trong phòng nghỉ của Mặc tổng khi xử lý hiện trường hỏa hoạn. Cũng may là làm bằng sắt nên không hề hỏng”.

Tư Tồn hoài nghi mở hộp sắt ra, bên trong hộp chất kín phong thư, nhiều hơn rất nhiều lần so với số thư của cô.

Vô số lá thư, dây có, móng có, có lá đựng trong giấy da bò, có lá đựng trong phong thư hàng không màu trắng. Phong thư làm bằng giấy da bò bên trên

không có lấy một chữ, nhưng phong thư hàng không có ghi địa chỉ của Lý Thiệu Đường ở New York. Thư đã được gửi đi, nhưng bị trả lại. Bên trên có con dấu bằng tiếng Anh: Không có người nhận. Năm đó, Tư Tồn vừa đến New York không được bao lâu thì đã chuyển tới Los Angeles. Người đưa thư không tìm thấy cô, liền đem trả lại toàn bộ thư từ.

Nước mắt cô lăn dài trên má. Mặc Trì chưa từng nói anh đã viết nhiều thư cho cô đến thế. Những lá thư đặt trong phong thư da bò, được anh viết sau ngày tới Thẩm Quyển, anh biết thư sẽ không đến được tay người cần nhận, nên đã từ bỏ việc gửi thư đi, chỉ coi đó như cách bày tỏ nỗi nhung nhớ với Tư Tồn. Chắc chắn anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Tư Tồn đọc được những lá thư này, do đó anh đã viết rất thẳng thắn.

Thậm chí, sau khi Tư Tồn đã quay lại, anh vẫn tiếp tục viết thư. Trong thư, anh bày tỏ nỗi nhớ, niềm vui bất ngờ trước sự trở về của cô, nhưng anh không dám tâm sự với cô những cảm xúc đó. Anh đã lo âu quá nhiều, sợ cô từ chối, anh không thể chịu nổi thêm một lần rời xa cô, sợ cô tiến thoái lưỡng nan, anh cũng không muốn cô phải đứng giữa những lựa chọn gian khó. Anh chỉ biết gửi tâm sự vào những lá thư, anh tin rằng cô sẽ không bao giờ đọc được.

Tư Tồn đọc những lá thư đó, mỗi lần đọc là một lần nước mắt tuôn rơi. Trong mỗi bức thư, Mặc Trì đều nói sẽ đợi cô, nhưng lúc này đây, hình như anh đã đợi mệt rồi, anh nằm yên ở đó, sức lực mỗi lúc một yếu đi, dù cô hô hoán thế nào, anh cũng không chịu đáp lại.

Tư Tồn sợ hãi, cô gào lên: “Mặc Trì, anh không thể nói mà không làm. Anh nói sẽ đợi em cả đời cơ mà, em vẫn đang ở đây, anh không được nói mà không giữ lời!”

“Anh không thể để em lại một mình được...”

Cô nói nặng lời quá, thấy trái tim lại nhói đau, cô nắm lấy tay anh, áp lên mặt mình, dịu dàng vỗ về: “Mặc Trì ngoan của em, bây giờ đổi lại, em sẽ chăm sóc anh cả đời nhé. Đây là điều em đã hứa với thư ký Lưu. Thật ra, em chẳng cần biết có thư ký Lưu hay không, em chỉ quan tâm mình anh mà thôi. Bởi vì, anh là người em yêu nhất. Nhưng anh phải tỉnh dậy cơ, để nghe em nói em yêu anh tới chừng nào”.

Cô kể lại những chuyện xấu hổ hồi họ còn trẻ. “Anh còn nhớ không, hồi đó em tham gia vũ hội, bị trường đình chỉ học. Chúng mình đi ăn trộm ngô bị người ta phát hiện, em còn phải quay lại cứu anh. Anh thấy chưa, từ bé anh đã ngốc hơn em, thế mà vẫn cứ chê em ngốc”. Tư Tồn nói rồi, hai mắt lại đỏ hoe: “Thế nhưng, nếu không có anh phụ đạo cho em, em chắc chắn không đỗ nổi đại học, chứ đừng nói là Đại học Colombia tận Mỹ. Nếu không nhờ anh, có khi bây giờ em đang rửa đĩa ở Mỹ cũng nên”.

Mặc Trì nằm trên giường vẫn không có phản ứng gì.

Tư Tồn đột nhiên giàn giụa nước mắt: “Anh không thể đối với em như vậy được! Anh đẩy em tới Mỹ, em đã bỏ qua cho anh rồi. Bây giờ trở về, em tìm mọi cách để lùi thời gian quay lại Mỹ, chỉ vì muốn ở bên cạnh anh. Anh không thể van nài em thêm một lần nữa sao? Năm xưa anh còn chưa cầu hôn em, bây giờ anh thử cầu xin em để em ở lại làm vợ anh, không được sao? Anh không thể cứ bất động mãi, không thèm để ý đến em như thế! Anh đang bắt nạt em đấy, biết không...”

Tư Tồn khóc đến nghẹn lời, cô nắm lấy bàn tay của Mặc Trì. Bàn tay đó chẳng chừa chút máu bầm, nốt thâm. Ngày nào anh cũng phải truyền dịch, trên bàn tay không chỗ nào không có vết kim đâm, y tá đành phải châm kim lên chân phải duy nhất của anh. Nước mắt cô lăn dài tuôn trào, những giọt lệ long lanh rơi xuống, thấm vào đầu ngón tay Mặc Trì.

Đột nhiên, ngón tay anh bỗng động đậy, tuy rất nhẹ thôi, nhưng Tư Tồn có thể cảm nhận được rõ ràng. Từ lâu anh đã không dùng ngón tay, nhưng những vết chai trên tay anh như mọc rễ ở đó, không chịu tan đi. Cô thích nhất đôi bàn tay đầy vết chai của anh nhẹ nhàng ôn tồn xoa lên mặt cô, cảm giác rất rất đó chạy vào tận sâu trong tim. Tư Tồn nín thở. Phải rồi, đầu ngón tay Mặc Trì lại vừa vuốt qua mặt, chậm chậm giúp cô lau đi một giọt nước mắt. Tư Tồn sà đến bên Mặc Trì, mở to mắt nhìn anh: “Mặc Trì, anh nghe thấy em nói đúng không? Anh tỉnh rồi phải không?”

Rất lâu sau đó, Tư Tồn mới thấy mí mắt Mặc Trì khẽ động đậy. Anh hầu như không còn sức lực mở mắt ra, nhưng, anh thật sự đã tỉnh rồi!

Mặc Trì đã hôn mê hai mươi ngày nay, cuối cùng anh cũng tỉnh. Bác sĩ nói, đây đúng là một kì tích. Nhưng phổi của anh vẫn đang tổn thương, phải hết sức cẩn thận.

Sau khi tỉnh dậy, Mặc Trì ngủ không được tốt chút nào, tưởng như hai mươi ngày qua anh đã dùng hết thời gian được ngủ của mình. Anh mất ngủ cả ngày lẫn đêm, đã khôi phục lại ăn uống, nhưng người còn gầy mòn hơn trước.

Ông dẫn đồ ăn cào rách cổ họng của anh, anh vẫn chưa thể nói được gì. Hàng ngày Tư Tồn ngồi bên cạnh cầm tay, dịu dàng dỗ dành anh ngủ đi một lúc. Công nhân trong xưởng đều tới thăm anh, nhưng tất cả đều bị Tư Tồn chặn trước cửa phòng bệnh. Điều anh cần bây giờ là yên tĩnh, nghỉ ngơi, cô không muốn anh mệt mỏi thêm. Những người công nhân cũng hết sức thông cảm, chỉ dám đứng nhìn anh một lúc qua cửa sổ.

Vài ngày sau, Mặc Trì tiếp đón một vị khách không thể né tránh, đó là Lưu tổng của Công ty Viễn Dương, Hồng Kông.

Lúc đó, Tư Tồn đang ở văn phòng của bác sĩ, Lưu tổng tự nhiên đẩy cửa đi vào, Ôi! tới một bó hoa lớn, Mặc Trì đang thiêu thiêu ngủ thấy thế vội vã ngồi dậy. Anh nỗ lực những hai lần, nhưng đều không thành công. Lưu tổng vội đặt bó hoa lên bàn, đỡ anh nằm lại.

“Tôi biết lúc này người cậu không muốn gặp nhất là tôi”, Lưu tổng cười gượng.

Khuôn mặt tiêu tụy của Mặc Trì cũng cố nặn ra một nụ cười, anh khẽ lắc đầu. Lưu tổng đến đây vì việc gì, đương nhiên anh đã rõ ràng đến tám chín phần.

Lưu tổng lấy ra một văn kiện: “Lô hàng lần này không được bàn giao theo đúng hợp đồng, phía Mỹ yêu cầu phạt gấp đôi giá trị hợp đồng. Người anh em, tôi muốn thương lượng với cậu một chút về vấn đề này”.

Thật ra, Lưu tổng đã nói rất khách khí, giữa Mặc Trì và anh ta đã có giao ước, nếu không giao hàng đúng hẹn, Mặc Trì phải nộp phạt số tiền gấp đôi giá trị hợp đồng. Tổng giá trị của lô hàng lần này là một trăm vạn tệ, phạt gấp đôi, tức là hai trăm vạn. Để sản xuất lô hàng này, Mặc Trì gần như đã dùng hết vốn để mua máy móc, nguyên liệu, cộng thêm hai đơn đặt hàng khác cùng thời điểm, anh tổng cộng phải nộp phạt gần ba trăm vạn.

Mặc Trì chưa bao giờ hỏi Tư Tôn tình hình công xưởng ra sao. Ngày đó, anh đã gục ngã tại hiện trường, anh biết rõ lửa lớn như vậy, không có ai thương vong đã là một kì tích, ngoài ra không một thiết bị máy móc nào còn nguyên vẹn. Anh bây giờ không một xu dính túi, lại còn gánh thêm khoản nợ ba trăm vạn. Mấy ngày sau khi hồi tỉnh, anh ngẫm nghĩ mãi hai vấn đề, một trong số đó chính là phải làm thế nào với công xưởng của mình.

“Người anh em, hai trăm vạn không phải con số nhỏ. Cậu biết đấy, anh cũng chỉ là ông chủ của một công ty mậu dịch tép riêu”.

Mặc Trì gật đầu: “Tôi biết... khụ khụ... Tôi sẽ không để anh phải... khó xử”. Anh bắt đầu hô hấp khó khăn, ho lên từng hồi.

“Mặc Trì, anh có lỗi với cậu... Nếu anh không giao đơn hàng này cho cậu, cậu sẽ không thảm như bây giờ”. Hai mắt Lưu tổng đã bắt đầu hoe đỏ.

Mặc Trì lắc đầu. Ngực anh bắt đầu phập phồng dữ dội, không nói nổi thành tiếng.

Tư Tôn và bác sĩ cùng đến, nhìn thấy Lưu tổng, Tư Tôn không chút khách khí hỏi: “Anh là ai? Đến đây có việc gì?”

Mặc Trì nhắc tay lên gọi cô: “Tư Tôn...”

Tư Tôn vội chạy đến bên cạnh anh, kéo tay anh xuống. Cô phát hiện Mặc Trì nhợt nhạt hơn lúc trước, càng trở nên cảnh giác, hỏi Lưu tổng thêm một lần nữa: “Anh là ai?”

“Anh ấy là Lưu tổng... công ty Viễn Đông...”, Mặc Trì nói.

Cái tên này hình như Tư Tôn đã từng nghe ở đâu đó, mặt cô biến sắc: “Anh vừa nói gì với Mặc Trì?”

Lưu tổng ngại ngừng đứng dậy, cáo từ. Mặc Trì nói: “Cho tôi thời gian một tháng... tôi sẽ bồi... thường...”

Tư Tôn đặt tay lên ngực Mặc Trì, nhịp tim của anh đang đập loạn lên, hô hấp khó khăn, dường như đang nín nhịn một nỗi đau đớn cực lớn. Tư Tôn vội ấn chuông gọi y tá.

Y tá chau mày, cho Mặc Trì thở bình ô xi, trách móc Tư Tôn: “Bệnh nhân không thể chịu kích thích, nếu anh ta không thở được nữa, ai chịu trách nhiệm đây?”

Mặc Trì cố sức hô hấp, khó khăn nói: “Không phải tại cô ấy...” Tư Tôn nắm chặt tay anh, ngăn không cho anh nói tiếp. Sau khi được thở ô xi xong, nhịp thở của anh đã dần dần ổn định.

Tư Tôn nhỏ nhẹ nói: “Về sau bất kể là Lưu tổng hay Trương tổng, anh hãy giao cho em nói chuyện với họ. Bây giờ, điều quan trọng nhất là anh phải giữ gìn sức khỏe”.

Mặc Trì khẽ lắc đầu và cố nở ra một nụ cười: “Em tìm Tiểu Điền đến đây cho anh”.

Tiểu Điền vừa vào đến cửa đã sà xuống giường Mặc Trì khóc lóc: “Mặc tổng... ân nhân”. Tư Tôn vòng tay ra sau lưng đỡ cô dậy: “Đừng khóc nữa, Mặc tổng không muốn thấy em như thế này đâu”.

Tiểu Điền roi nước mắt và quỳ xuống trước mặt Mặc Trì: “Tất cả đều tại em...”

Tư Tôn vội kéo cô dậy. Mặc Trì gắng gượng nhấc nửa người lên, sau đó anh trịnh trọng nói: “Tiểu Điền, tôi nhờ cô một việc... hãy hạch toán tài sản của công ty... khụ khụ...” Nhịp thở của anh mỗi lúc một gấp gáp.

Hai mắt cô sáng bừng lên. Đối với một kế toán mới vào nghề như cô, việc hạch toán tài sản của công ty gần như một nhiệm vụ bất khả thi, nhưng lúc này Mặc Trì chỉ có thể giao phó cho cô. Tiểu Điền gật đầu dứt khoát: “Mặc tổng, anh yên tâm, em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó”.

Mặc Trì gần như đã dùng đến chút hơi sức cuối cùng. Anh mệt mỏi dựa vào thành giường rồi gật đầu.

Ba ngày sau, Tiểu Điền với đôi mắt sưng húp cầm một quyển sổ bước vào phòng bệnh của Mặc Trì.

Tư Tôn đang cho Mặc Trì uống nước, nhìn thấy Tiểu Điền, cô vội nói với Mặc Trì: “Anh nghỉ ngơi một lúc đi, em ra ngoài nói chuyện với Tiểu Điền”.

Mặc Trì lắc đầu: “Việc của công ty, Tiểu Điền nên nói với anh”.

Tư Tôn nhẹ nhàng nói: “Việc của công ty để em xử lí hết, được không?”

Mặc Trì cố gắng thở hắt ra và lắc đầu: “Việc này em không xử lí được”. Anh hỏi Tiểu Điền: “Đã tính toán xong mọi khoản chưa?”

Tiểu Điền nom nóp gật đầu. Mặc Trì nói: “Nói thử xem nào”.

Tur Tồn còn định ngăn Tiểu Điền lại nhưng Mặc Trì đột nhiên nói: “Tur Tồn, đây là việc của cá nhân anh, em ra ngoài một lúc đi”.

Tur Tồn sốt sắng, vội nói lớn: “Chẳng nhẽ em không đóng góp chút công sức nào cho Tur Chi Thanh sao? Bây giờ anh lại nói là việc của cá nhân anh sao?”

Mặc Trì lắc đầu: “Công ty đã phá sản rồi, công sức em bỏ ra đã thành công cốc. Anh thật sự xin lỗi em”.

“Sao lại thành công cốc?”, Tur Tồn nói: “Này tin của công ty vẫn còn, sao anh lại nói là phá sản/ Công xưởng sập rồi thì ta xây công xưởng mới, nguyên liệu cháy rồi ta lại nhập nguyên liệu mới. Mặc Trì, chỉ cần anh bình an thì công ty sẽ có hi vọng”.

Mặc Trì thở dài, không để ý tới cô nữa liền quay sang nói với Tiểu Điền: “Đọc đi!”

Tiểu Điền cầm cuốn sổ nhỏ rồi đọc lần lượt từng dãy số.

Công xưởng và thiết bị cháy hoàn toàn nên tổn hại trực tiếp là ba mươi vạn tệ. Tất cả mọi sản phẩm đang sản xuất đều bị cháy. Tổn thất nguyên vật liệu cộng thêm phí bồi thường là hai trăm tám mươi bảy vạn tệ. Nền đất của công xưởng trị giá mười vạn tệ nhưng bị thiêu cháy như hiện tại, không ai hỏi mua, cũng coi như không có giá trị gì nữa.

Mặc Trì nhắm chặt mắt, thân hình mỏng manh như trang giấy của anh bị tấm chăn nhỏ bé ôm trọn. Anh bình tĩnh lắng nghe những con số đó, sau đó anh hỏi tiếp: “Lương của công nhân thì sao?”

Tiểu Điền lại bắt đầu khóc: “Tổng cộng nợ lương của ba mươi chín người, tính ra là hai vạn sáu ngàn tệ. Mặc tổng, mọi người đều nói là không cần lương nữa”. Cô không nói về bản thân mình. Hôm đó vì bảo vệ công khoản nên cô bị kẹt trong Phòng Tài vụ. Mặc tổng và Tur Tồn không màng nguy hiểm đã xông vào kéo cô ra, cứu mạng cô nhưng số tiền đó đã biến thành tro bụi trong biển lửa.

“Tài khoản cá nhân của tôi...”, Mặc Trì tiếp tục hỏi.

“Vẫn còn năm vạn sáu ngàn ba trăm chín mươi lăm tệ. Ngoài ra anh đặt cọc năm ngàn tệ tiền mua nhà ở hoa viên Lam Hồng. Em đã đến nói chuyện với họ và trình bày tình hình của anh. Họ đồng ý hoàn lại ba ngàn tệ”. Tiểu Điền thật sự là một nhân viên tốt, tận tâm tận lực.

“Dùng tiền của tôi... phát cho công nhân... Số tiền còn lại coi như là phí giải thể”. Mặc Trì dặn dò từng chữ: “Cuối cùng, hãy giữ lại cho tôi một ngàn tệ”.

“Không, Mặc tổng, mọi người không cần tiền, cũng không muốn giải thể, mọi người sẽ theo anh...” Mấy ngày nay, công nhân của Tur Chi Thanh đều âm thầm tới bệnh viện để nghe ngóng tình hình bệnh tật của Mặc Trì và tập trung ở gần công xưởng, bàn luận tương lai của Tur Chi Thanh. Ông chủ của họ chẳng hề quan tâm tới tài sản cá nhân mà chỉ một lòng lo lắng cho sự an toàn của công nhân. Hôm đó, anh đứng ở hiện trường, hết đi hết lại: “Tất cả hãy rời khỏi chỗ này, không ai được phép ở lại”. Họ đi đâu mà tìm được một ông chủ như vậy? Họ muốn làm cho anh đến hết đời này!

Mặc Trì lại bắt đầu hô hấp khó khăn nhưng anh đánh mặt ỉa, cố ra vẻ nghiêm khắc nói: “Tiểu Điền, cô không nghe lời tôi sao?”

“Không phải, ông chủ, anh phải giữ lại số tiền này mà dưỡng bệnh...” Tiểu Điền giận bản thân muốn chết đi được. Nếu không phải vì cô thì ông chủ sẽ không bị thương nặng đến thế, tất cả đều sẽ có cách giải quyết.

“Nghe lời tôi... phát lương... rồi giải thể”, Mặc Trì nói ngắt quãng.

Tur Tồn gọi y tá tới chăm sóc Mặc Trì, sau đó cô vội vã kéo Tiểu Điền ra cổng bệnh viện, gọi taxi đến và dặn taxi đưa Tiểu Điền về nhà an toàn.

Khi cô trở về phòng bệnh, Mặc Trì đang thẫn thờ nhìn lên trần nhà, sau đó anh nói với cô: “Công ty đã thành thể này rồi, em thấy có còn hi vọng gì không?”

“Có!”, Tur Tồn nói lớn: “Về chuyện tiền bồi thường, em sẽ gọi điện cho Cruise bảo anh ta dồn tiền. Chúng ta cứ qua được cửa này trước đã. Đợi anh khỏe lại, chúng mình sẽ xây dựng công ty mới”.

“Không được!” Mặc Trì bực tới mức đỏ tím cả mặt, sau đó anh ỉa ho không ngớt: “Anh không thể... khụ khụ... dùng tiền của em được”.

“Đến nước này rồi anh còn phân biệt tiền của anh hay của em sao?” Nước mắt lăn dài trên má Tur Tồn, hai tay cô đỡ Mặc Trì nằm xuống. Anh gầy đến mức lúc đỡ anh nằm xuống giường, xương ở lưng anh khê chạm vào tay cô khiến cô khê kêu lên.

Mặc Trì nhắm chặt mắt, hít một hơi dài rồi khẽ gọi tên cô: “Tur Tồn”.

“Dạ”. Tur Tồn dịu dàng đáp lại, sau đó cô trêu mếu nhìn vào mắt anh.

“Em hãy nói thật cho anh biết, lần này có phải anh không thể hồi phục lại không?”

“Làm gì có chuyện đó”, Tur Tồn trả lời dứt khoát: “Bác sĩ nói anh đang hồi phục rất nhanh, ngày nào cũng có tiến bộ”. Bác sĩ còn nói với cô, dù là như vậy thì tình hình tổn thương ở phổi của anh cũng rất khó cứu vãn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đứng trước nguy cơ mất mạng.

Mặc Trì không nói gì. Cơ thể mình tự mình cảm nhận được nên anh là người rõ hơn ai hết. Mỗi ngày, ngực của anh như có một hòn đá lớn đè nặng. Mỗi lần anh hít thở, phổi lại cảm thấy đau đớn như bị dao cắt. Có lúc anh cảm thấy mình nghẹt thở, cả người như rơi vào một vực sâu không đáy. “Nếu như anh...”, Mặc Trì nói: “Dùng một ngàn tệ đó thuê hai người để rải tro... của anh... xuống biển...”

“Anh đang nói linh tinh cái gì thế?”, nước mắt Tư Tôn tuôn ra giàn giụa.

“Anh muốn nói... nếu như...”, giọng nói của anh yếu ớt không thành tiếng.

“Không có nếu như gì hết. Em ở bên cạnh anh từng đây ngày chỉ để anh khỏe lại, chứ không phải vì cái nếu như chết tiệt nào hết”. Lần đầu tiên Tư Tôn nói vậy, thế mà lại nói Tats lưu loát.

Mặc Trì thấy thế tự biết tốt nhất là mình nên im lặng.

“Anh không được bỏ lại em một mình. Em đợi anh đã sáu năm rồi nên không thể rời xa anh... Bất kể là vì nguyên nhân gì thì em cũng không thể rời xa anh...”, Tư Tôn cảm thấy âm ức liền bật khóc nức nở.

Mặc Trì không lau nước mắt cho cô. Mấy ngày nay ngoài vấn đề công xưởng thì vấn đề còn lại khiến anh phải suy nghĩ chính là Tư Tôn. Nếu anh không thể mang lại cho cô một tương lai tốt đẹp thì bây giờ cách tốt nhất là hãy dứt khoát... “Tư Tôn, bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh đã không còn tình yêu với em”. Mặc Trì ép mình nói ra những lời lẽ khiến Tư Tôn tổn thương.

“Nói dối! Hồi ở Bắc Kinh, anh đã dùng khổ nhục kế để giữ em lại, không phải vì anh yêu em sao? Anh muốn mua nhà ở Thẩm Quyển, mong em ở lại, không phải vì yêu em sao? Trong lửa lớn, anh ép em và Tiểu Điền phải chạy ra ngoài, không phải vì yêu em sao? Anh viết bao nhiêu lá thư, trong lá thư nào cũng nói yêu em, tại sao khi bị thương rồi anh lại không yêu em nữa? Anh muốn đá em đi sao? Đừng hòng!”

Toàn thân Mặc Trì chấn động. Tư Tôn đã đọc được những lá thư đó rồi sao? Anh không còn gì để nói, chỉ biết thở hổn hển. Tư Tôn vội vã vỗ về anh. Đúng lúc này, lại có hai vị khách không mời mà đến. Họ là dân cảnh của Sở Cảnh sát nơi công ty Tư Chi Thanh trực thuộc.

Trước tiên đồng chí dân cảnh thăm hỏi tình hình sức khỏe hiện tại của Mặc Trì, sau đó mời anh hợp tác điều tra nguyên nhân gây ra hỏa hoạn.

Tư Tôn nói: “Sức khỏe của anh ấy bây giờ còn rất yếu, có việc gì thì tôi sẽ thay anh ấy hợp tác với đồng chí được không?”

Dân cảnh hỏi: “Cô với anh Mặc Trì đây là quan hệ gì?”

“Chúng tôi là...”, Tư Tôn liếc nhìn Mặc Trì một cái rồi nói: người yêu”.

Mặc Trì đang nằm trên giường bệnh, nghe Tư Tôn nói vậy, anh xúc động quay mặt ra hướng khác.

Một trong hai đồng chí dân cảnh mỉm cười: “Dạng điều tra này nhất định phải mời đích thân đương sự cung cấp khẩu cung. Cô là bạn gái cũng không thể đại diện. Chúng tôi chỉ hỏi vài câu rồi sẽ đi”.

Tư Tôn ngồi bên giường cạnh Mặc Trì, tay cô nắm chặt lấy tay anh.

Một đồng chí dân cảnh đặt câu hỏi, người còn lại ghi chép.

“Xin hỏi anh có quen người tên là Trương Đức Phát không?”

“Trương Đức Phát?” Mặc Trì hơi nhíu mày, miệng anh lặp lại cái tên đó.

“Anh ta có biệt hiệu là Trương “phát tài”, địa chỉ nhà ở số XX, phố Đông Môn”. Đồng chí dân cảnh gợi ý.

Mặc Trì gật đầu nói: “Tôi có biết anh ta”.

“Anh đã từng đắc tội anh ta chưa?”

Mặc Trì nhắm mắt lại nghĩ một lúc: “Chưa từng”.

“Chúng tôi đã thu thập chứng cứ từ các nguồn khác nhau và phát hiện ra vào ngày xảy ra sự việc, Trương Đức Phát đã hẹn bảo vệ trực kho của công ty anh là Triệu Đông Cường đi uống rượu. Đồng thời Trương Đức Phát còn xúi giục một vài thành phần bất hảo tối đồ dầu xung quanh công xưởng của Công ty Tư Chi Thanh rồi châm lửa.

Triệu Đông Cường là em rể của lão Mạch. Anh ta và Trương Đức Phát đều là hàng xóm quen biết nên anh bảo vệ kho hàng này mới dễ dàng nhẹ dạ.

Mặc Trì nhớ ra rồi. Anh nói: “Mấy hôm trước Trương “phát tài” đến vay tiền tôi. Lúc đó anh ta lên con đò thuốc nên bị tôi gọi người của Cục Cai nghiện tới đưa đi”. Mặc Trì còn nhớ ánh mắt đầy căm phẫn của Trương “phát tài” lúc bị giải đi.

“Do đó hẳn ta mới ôm hận trong lòng, vừa ra khỏi Cục Cai nghiện đã đốt lửa thiêu cháy công xưởng của anh”. Đồng chí dân phòng kết luận: “Đây là một vụ cò ý phồng hòa”.

Mấy ngày sau, công ty bảo hiểm cũng tới điều tra vấn đề y hết. Mặc Trì lại trình bày thêm lượt nữa. Công ty của anh có mua bảo hiểm nhưng nếu hỏa hoạn do có người cố tình phóng hỏa thì sẽ không nằm trong phạm vi bồi thường.

Mặc Trì nghe thấy kết quả này chỉ khẽ mỉm cười. Tư Tôn bị hự cười của anh làm sồn gai gổc. “Mặc Trì, đừng lo lắng, có em ở đây mà”.

Mặc Trì quay đầu đi. Từ ngày hôm đó, anh đối xử vô cùng lạnh nhạt với Tư Tôn. Cô nói chuyện với anh, anh không đáp lại; cô cho anh ăn cơm, anh không buồn ăn. Tối đến, khi cô ngồi trước đầu giường anh thì anh bảo y tá mời cô ra ngoài.

Tư Tôn cảm thấy uất ức tới phát khóc. Vở tuồng này mười năm trước anh đã từng diễn rồi, có gì mà giỏi giang chứ?

Cô quyết định chuyển ra khỏi chung cư, thu dọn hành lý và mua vé máy bay. Cô còn nhờ y tá thông báo với Mặc Trì rằng cô đã về Mỹ rồi.

Lúc y tá thông báo tin này với Mặc Trì, anh chỉ khẽ gật đầu. Nhưng trái tim anh thất lại, cho tới tận khi rí máu.

Rất cuộc cô cũng ra đi. Nước Mỹ rộng lớn và giàu có, cô có sản nghiệp bề thế của gia tộc, lại có anh chàng Cruise vừa nhiệt tình vừa thô lỗ nhưng tráng kiện khỏe mạnh bên cạnh.

Y tá chuyển cho Mặc Trì một bọc giấy, đó là những lá thư năm xưa Tư Tôn viết cho anh. Lúc Mặc Trì vừa tỉnh dậy, Tư Tôn sợ anh không chịu nổi kích động nên không dám cho anh xem. Bây giờ cô đi rồi, nên đã nhờ y tá chuyển tới tay Mặc Trì.

“Cô ấy nói, đây vốn là những thứ thuộc về anh”, cô y tá chuyển lời cho Mặc Trì.

Mặc Trì nâng niu cảm từng bức thư lên đọc. Anh không nhớ một lần đọc hết tất cả nên mỗi lần bóc một bức thư, anh đều đọc đi đọc lại mất mấy ngày. Trong cả khu phòng bệnh, anh là bệnh nhân nghe lời bác sĩ nhất. Để tiêu trừ chứng viêm, hồi phục lại chức năng của phổi, ngày nào anh cũng phải trị liệu bằng khí hơi, anh đau tới mức phải nằm trên giường mà toàn thân run lẩy bẩy. Ngày nào anh cũng phải truyền vào người rất nhiều thuốc dịch. Do phẫu thuật cắt chân năm xưa nên hệ thống tuần hoàn máu toàn cơ thể của anh không tốt. Hai tay, hai chân, da đầu đều bị những mũi kim châm cho tái xanh. Cô y tá nhìn thấy vậy, nhiều lúc cũng không nhớ châm kim. Anh cười nói với cô: “Cô cứ châm đi, tôi quen rồi nên có châm vào đâu cũng không đau đâu”. Thật ra, dù y tá châm vào chỗ nào anh cũng cảm thấy đau muỗm chết.

Ban đêm, anh đau đớn không ngủ nổi nên nhờ y tá kiểm cho mình một ngọn đèn bàn rồi đọc đi đọc lại thư của Tư Tôn dưới ánh đèn yếu ớt đó. Từng câu từng chữ trong thư chứa đựng nỗi mong nhớ, ảm ức của cô. Tình yêu của Tư Tôn trở thành động lực giúp Mặc Trì điều trị. Anh cảm thấy hối hận vì đã nòng nọc xua đuổi Tư Tôn đi nhưng sau đó anh lại thầm mừng vì Tư Tôn đã quay lại nước Mỹ rộng lớn. Từ tận đáy lòng, anh nguyện cầu cho cô được hạnh phúc.

Lưu tổng của Công ty Viễn Đông lại tới thăm anh. Mặc Trì đã trả một phần tiền phạt vì phạm hợp đồng nhưng phần còn lại tạm thời anh cũng không có cách trả được. Anh nói: “Xin lỗi, vì tôi mà làm liên lụy đến anh”.

Lưu tổng xua tay: “Ai mà chẳng có lúc không may...” Qua lần hỏa hoạn này, nhiều người mới biết chân trái của Mặc Trì là chân giả. Ngoài phần thương xót thì phần nhiều người ta đều cảm phục trước tinh thần vượt qua khó khăn của anh. Lưu tổng nói: “Cậu em quả nhiên không phải là người tầm thường, chỉ cần sức khỏe hồi phục lại, chắc chắn sẽ có một ngày đông sơn tái khởi. Đợi tới lúc đó, anh lại tìm cậu hợp tác”.

Lưu tổng lần này đến Thẩm Quyến công tác nên chỉ dành ra được hai mươi phút ghé thăm Mặc Trì. Mặc Trì nói, anh sẽ nghĩ cách trả nốt số tiền phạt vì phạm hợp đồng nên mong Lưu tổng rộng lượng. Lưu tổng lại thở dài: “Cậu vẫn đang nằm ở đây thì còn có cách gì được nữa?”

Mặc Trì chăm chăm nhìn Lưu tổng rời khỏi phòng bệnh. Lần này, anh bị thương quá nặng nên không thể nào xuống giường được. Bác sĩ nói với anh, do anh nằm trên giường quá lâu, hơn nữa chân phải của anh lại bị bệnh khớp và gai xương nên có lẽ từ nay về sau anh sẽ không thể đeo chân giả được nữa. Sau này, rất có thể anh sẽ phải ngồi xe lăn.

Trái tim Mặc Trì bỗng cảm thấy lạnh buốt. Anh đã phấn đấu bao nhiêu năm nay nhưng cuối cùng lại trở về điểm xuất phát. Chỉ có điều, ngày đó anh còn ít tuổi, bên cạnh có vợ yêu bầu bạn. Còn bây giờ, ngoài một cơ thể bệnh tật và tiền đồ bấp bênh, anh thật sự không còn gì cả.

Anh hồi phục rất chậm, phần phổi nhiễm trùng lại tái phát nên anh được chuyển tới Phòng Cấp cứu ngay trong đêm. Tuy anh đã qua khỏi trong đêm đó nhưng cũng một phen làm bác sĩ sợ hết hồn, yêu cầu anh bắt buộc phải có người nhà chăm sóc. Cô kế toán Tiểu Điền đứng ra nhận trách nhiệm chăm sóc ông chủ nhưng Mặc Trì kiên quyết từ chối. Bác sĩ nói, cô ấy không phải làm gì cả mà chỉ có nhiệm vụ chăm sóc anh vào ban đêm. Nếu xảy ra điều gì bất thường thì hãy lập tức thông báo cho bác sĩ.

Hôm đó, Mặc Trì ăn xong bữa trưa rồi ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy anh bỗng giật mình khi nhìn thấy Tiểu Điền ngủ gật bên giường anh nhưng lưng cô lại thẳng đơ, bàn tay ôm khư khư một tập tài liệu như người ta ôm súng.

Mặc Trì khẽ khàng hỏi: “Tiểu Điền, cô làm gì thế...”

Tiểu Điền vội vàng tỉnh dậy rồi nói: “Mặc tổng, em có một hợp đồng mới, mời anh xem qua”.

“Hợp đồng gì cơ?” Mặc Trì nghi hoặc, đưa tay ra nhận lấy. Lẽ nào phía Mỹ đã nhanh chóng truy nã tới tận đây?

Nhưng đó lại là một hợp đồng đến từ Vũ Hán. Đối tác là một công ty mạo danh lớn mang tên Thiên Địa Công Mạo, muốn đặt Tư Chi Thanh một đơn hàng sản xuất đồ nội thất trị giá mười tám vạn tệ. Mặc Trì vừa nhìn vừa hỏi Tiểu Điền: “Chuyện gì thế này?”

Tiểu Điền nói: “Người của công ty này đã gọi điện tới công ty chúng ta. Họ hi vọng có thể hợp tác với chúng ta. Em liền bảo họ fax hợp đồng tới để ông chủ xem xét”.

Mặc Trì nghi ngờ hỏi cô: “Cả công ty đã cháy rụi rồi thì điện thoại ở đâu ra?”

Tiểu Điền nói: “Phòng bảo vệ của công ty may mắn không bị cháy. Khi em đang ngồi trong đó phát lương cho công nhân thì đúng lúc đấy điện thoại reo lên, em liền nghe máy. Em cảm thấy đây là một cơ hội nên chưa thông báo với đối tác tình hình tổn thất của công ty chúng ta”.

Mặc Trì cảm hợp đồng nói: “Bây giờ, vốn không có, thiết bị cũng không, dù có cơ hội nhưng chúng ta biết làm thế nào?”

Tiểu Điền cũng lúng túng: “Phải làm thế nào bây giờ?”

Mặc Trì nhắm mắt lại nằm một lúc, sau đó đột nhiên anh mở mắt ra: “Tiểu Điền, hãy mời Lý Chí Phi và Trần Thâm đến đây cho tôi”.

Công xưởng của Tư Chi Thanh bị cháy đã gây chấn động cho cả khu công nghiệp nên ngay ngày hôm sau Lý Chí Phi và Trần Thâm đã nghe được tin bất hạnh này. Họ là những người đầu tiên tới bệnh viện thăm Mặc Trì, chỉ có điều lúc đó anh đang hôn mê, không nói được gì.

Tiểu Điền mời Lý Chí Phi và Trần Thâm đến. Vừa bước vào phòng bệnh, nước mắt của Trần Thâm đã rơi lã chã. Mặc Trì gần như đã biến thành một người khác. Anh đang nằm dựa vào thành giường, bờ vai rộng của anh khoác một chiếc áo ngủ nhưng nhìn anh không khác gì một cây treo quần áo. Lý Chí Phi nhìn xuống dưới chân và nhận thấy Mặc Trì chỉ có một chân nên vô cùng ngạc nhiên.

Mặc Trì nhìn hai ái tướng trước kia, khuôn mặt tiều tụy vẫn cố gắng nở một nụ cười. Trần Thâm vội nói: “Ông chủ, chúng em đến thăm anh”.

Mặc Trì nói: “Bên ngoài Tư Chi Thanh thì không có ông chủ hay nhân viên. Mọi người đều là bạn bè”.

Đôi mắt Trần Thâm lại đỏ hoe: “Anh mãi là ông chủ của chúng em”.

Mặc Trì nói: “Hai người đã là ông bà chủ rồi, vì thế hôm nay chúng ta sẽ nói chuyện hợp tác”.

Lý Chí Phi và Trần Thâm cùng nhìn nhau vì không hiểu ý của anh.

Mặc Trì nói: “Trong tay tôi đang có một đơn đặt hàng là ba trăm bộ nội thất giả cổ với giá mười sáu vạn tệ. Hai người có khả năng gia công không?”.

Lý Chí Phi phản ứng nhanh nhẩu: “Ông chủ định giới thiệu đơn đặt hàng cho chúng tôi à?”

Mặc Trì cười: “Không giấu gì hai người, đây là đơn đặt hàng của tôi, tôi chuyển nhượng lại cho hai người để kiếm giá chênh lệch. Hai người có làm được không? Không được thì tôi cũng không làm khó, tôi có thể tìm người khác giúp đỡ”.

Lý Chí Phi nói: “Đơn hàng của ông chủ thì chúng tôi sẵn sàng...” Trần Thâm ngắt lời anh ta: “Chúng em cần biết yêu cầu cụ thể về nguyên liệu, thời gian sản xuất, tiêu chuẩn chất lượng...”

Người dạn dày kinh nghiệm như Trần Thâm quả nhiên thông minh. Cô làm việc không có chút sơ suất, không giống như Lý Chí Phi lúc nào cũng làm việc theo cảm tính.

Mặc Trì nói: “Không vấn đề gì”. Anh đưa cho họ xem tư liệu hoàn chỉnh.

Trần Thâm nói: “Bọn em phải về tính toán lại, ngày mai sẽ cho anh câu trả lời, được không?”

Mặc Trì cười nói: “Được thôi”.

Ngày hôm sau, Trần Thâm trả lời sẽ tiếp nhận đơn hàng đó. Mặc Trì kiểm được hai vạn tệ tiền chênh lệch. Tuy số tiền đó không thấm vào đâu so với số nợ mà anh đang gánh trên vai nhưng lại mang đến cho anh niềm hi vọng lớn lao. Công xưởng không còn thiết bị nữa nhưng uy tín của Tư Chi Thanh vẫn còn. Chỉ cần có đơn đặt hàng, rồi chuyển nhượng lại cho các công ty trong ngành thì công ty anh vẫn có thể vận hành, tiếp tục kiếm tiền trả nợ.

Sau khi chú tâm vào công việc, tinh thần của Mặc Trì tốt lên rất nhiều. Anh đề nghị bác sĩ cho mình xuất viện. Anh vẫn còn rất nhiều việc phải làm, không thể nằm bất động ở đây mãi được. Bác sĩ kiên quyết từ chối anh: “Dù là việc quan trọng hơn nữa thì có quan trọng bằng sức khỏe của anh không? Bệnh tình của anh vừa mới ổn định không bao lâu, nếu không may tái phát thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng”. Trong trận hỏa hoạn vừa qua, tuy thương tích bên ngoài không rõ ràng nhưng phần phổi của anh và cả đường hô hấp đã bị tổn thương nặng nề, chỉ cần một lần nhiễm trùng cũng có thể khiến anh mất mạng.

Mặc Trì sốt sắng tới mức ho hắng liên tục. Tiểu Điền dừng cảm nói: “Mặc tổng, có việc gì anh cứ bỏ trí để em giải quyết”.

Mặc Trì nghĩ ngợi, sau đó dẫn dò Tiểu Điền: “Cô hãy gọi điện thoại tới mọi khách hàng đã từng hợp tác với Tư Chi Thanh, hỏi xem họ có nhu cầu hợp tác không. Cô vẫn nhớ những đối tác trước kia đấy chứ?”

Tiểu Điền nói: “Tên của công ty em vẫn còn nhớ. Em có thể hỏi thăm số điện thoại của họ. Em chỉ sợ... làm không tốt”.

Mặc Trì mỉm cười động viên cô: “Nhất định cô sẽ làm được”.

Ánh mắt Mặc Trì ôn hòa lại rất kiên định. Tiểu Điền âm thầm nắm chặt bàn tay: “Vâng, thưa ông chủ, em nhất định sẽ làm được”.

Tiềm lực của con người là vô hạn, đặc biệt có thể bùng nổ trong hoàn cảnh khó khăn. Một ngày sau, Tiểu Điền đã thật sự thu hoạch được một vài đơn hàng trong nước nhờ những cuộc điện thoại. Mặc Trì lại chuyển nhượng số đơn hàng đó cho công ty của Trần Thẩm.

Cứ như thế, Tư Chi Thanh đã khai trương trở lại sau muôn vàn khó khăn. Cô kế toán Tiểu Điền trở thành giám đốc Tiểu Điền. Cô làm theo lời Mặc Trì dặn dò, thuê một căn hộ nhỏ làm văn phòng làm việc. Trên thực tế, thời gian cô ở trong văn phòng rất ít vì ngày nào cũng trong tình trạng sẵn sàng xung phong lâm trận, đi công tác tới những thành phố lân cận tìm kiếm đơn hàng mới. Sau đó không lâu, công việc chồng chất khiến một mình cô ôm không xuể. Cô lại theo ý của Mặc Trì, thuê một người biết ngoại ngữ để làm người đại diện nghiệp vụ.

Mặc Trì tiếp tục điều trị ở bệnh viện. Bác sĩ nói, vì anh làm việc quá sức nên quá trình phục hồi sức khỏe không được nhanh như bình thường. Mặc Trì không nghĩ nhiều đến thế bởi vì anh bắt buộc phải kiếm thật nhiều tiền để nhanh chóng trả hết nợ.

Tiểu Điền bắt đầu nhận đơn đặt hàng từ nước ngoài. Ngoài khách hàng cũ ra, công ty còn có thêm một số khách hàng mới. Công ty của Trần Thẩm và Lý Chí Phi không có khả năng sản xuất lớn nên Mặc Trì đành phải nói với Tiểu Điền tìm kiếm thêm một hai công xưởng khác cùng gia công.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Vào khoảng tháng Bảy, Tiểu Điền thông báo với Mặc Trì, tài khoản trong công ty của anh đã có hai mươi vạn đô la Mỹ, đủ để hoàn trả số tiền phạt vi phạm hợp đồng.

Về chuyện công nợ, Mặc Trì có phần được thở phào nhẹ nhõm, nhưng sức khỏe của anh đột nhiên đi xuống. Ngay đêm hôm đó, anh lên cơn sốt cao. Một ngày liền sau đó anh vẫn không hạ sốt. Bác sĩ nói, bệnh phổi của anh lại tái phát. Tiểu Điền hoảng hốt, bỏ hết công việc, cả ngày ở bên cạnh chăm sóc vị giám đốc mà cô hằng sùng kính. Hôm đó, Mặc Trì sốt lịm tới hôn mê bất tỉnh nhưng trong miệng anh vẫn lẩm bẩm hai chữ. Cô chú ý lắng nghe, đột nhiên nước mắt tuôn rơi. Cuối cùng, cô đã tìm ra đáp án cho mọi việc xảy ra trong thời gian qua.

Lúc Mặc Trì tỉnh lại, anh chỉ cảm thấy đau đầu, hoa mắt. Tiểu Điền cứ ở bên cạnh để chăm sóc anh khiến Mặc Trì vô cùng áy náy: “Tiểu Điền, cô hãy về nhà nghỉ ngơi đi”.

Nước mắt Tiểu Điền lại rơi lã chã, cô nói: “Ông chủ, nếu anh thật sự thương em thì anh hãy mau khỏe lại đi. Em đã có người yêu rồi, em đợi anh khỏe lại để tham dự hôn lễ của chúng em”.

Mặc Trì ngạc nhiên quá đỗi. Cô nhóc này chẳng nói chẳng rằng tìm được bạn trai từ lúc nào mà anh không hề hay biết.

Mặc Trì cố sức nói: “Có người yêu rồi thì càng không thể ở đây chăm sóc tôi, bạn trai cô sẽ không vui đâu”.

“Anh ấy dám sao? Anh ấy mà không vui thì... em sẽ trừ lương!”

“Trừ lương ư?”, Mặc Trì cảm thấy khó hiểu: “Bạn trai cô là nhân viên nghiệp vụ mới đến à?”

“Không phải. Người ta gọi tiếng Anh như thế thì làm gì mà để ý đến em chứ? Chúng ta vừa mới có thêm một nhân viên nghiệp vụ mới vì dạo này em bận công việc nội vụ quá”, Tiểu Điền lo sợ nói. Đợt tuyển nhân viên lần này vẫn chưa được Mặc Trì thông qua nên cô không biết anh có tức giận hay không.

Mặc Trì hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận, anh còn biểu dương Tiểu Điền: “Cô ngày càng tháo vát đấy”.

Tiểu Điền đột nhiên mỉm cười: “Ông chủ, em báo với anh một tin vui, lô hàng búp bê Trung Hoa lần trước công ty mình sản xuất cho phía Mỹ có tình hình tiêu thụ ở Bắc Mỹ rất khả quan. Đối tác yêu cầu chúng ta sản xuất thêm một vạn đôi nữa”.

Mặc Trì khẽ liếc đôi môi nứt nẻ, rồi lặng lẽ gật đầu. Búp bê Trung Hoa là ý tưởng sáng tạo của cả anh và Tư Tồn. Đơn hàng lần này lẽ nào là do Tư Tồn đặt?

Mặc Trì không nén nổi liền hỏi Tiểu Điền: “Có phải Ms Moselle Lee gọi điện cho cô không?”

Tiểu Điền lắc đầu: “Không phải chị Tư Tồn”.

Mặc Trì chau mày lại, anh không rõ từ bao giờ Tiểu Điền và Tư Tồn lại trở nên thân thiết như thế.

Tiểu Điền hứng khởi nói: “Gần đây đơn đặt hàng từ bên Mỹ thật sự rất nhiều, nếu tình hình này tiếp tục duy trì thì chẳng mấy chốc chúng ta có thể xây

dựng được xương mới”.

Mặc Trì gật đầu, đột nhiên anh bắt được một điểm đáng nghi: “Tiểu Điền, cô không biết tiếng Anh, làm thế nào liên hệ được với đối tác bên Mỹ?”

Tiểu Điền luống cuống giải thích: “À, cô Tư là đại diện nghiệp vụ mới của công ty, cô ấy biết tiếng Anh”.

Tiểu Điền từng nói với Mặc Trì, đại diện nghiệp vụ mới của công ty rất tháo vát và nhanh nhẹn. Mặc Trì ở bệnh viện suốt nên chưa có cơ hội gặp gỡ nhân viên mới. Lần này, anh rất muốn được gặp gỡ người đã cùng Tiểu Điền tạo nên kỳ tích cho công ty.

“Tiểu Điền”, Mặc Trì nói: “Bao giờ có thời gian hãy sắp xếp cho đại diện nghiệp vụ mới của công ty tới đây gặp tôi. Tôi biết hẹn gặp người ta ở bệnh viện là rất bất lịch sự, nhưng tình hình hiện nay của tôi rất khó ngày một ngày hai có thể ra viện”.

Tiểu Điền đỏ mặt: “Bọn em vẫn còn chưa xác định ngày tháng”.

Mặc Trì cười nói: “Người tôi nói là cô đại diện nghiệp vụ biết tiếng Anh cơ”.

Tiểu Điền nói: “Chị ấy á? Chị ấy sẽ không đến đâu!”

“Tại sao?” Mặc Trì không hài lòng, ánh mắt bắt ngờ sáng rực lên khiến Tiểu Điền sợ hết hồn.

“Chị ấy rất bận nên không có thời gian”. Trong lúc hoảng loạn, Tiểu Điền bịa ra một lí do nghe vô cùng hoang đường.

Quả nhiên Mặc Trì thật sự nổi giận. Anh ho hắng kịch liệt. Tiểu Điền sợ hãi, muốn giúp ông chủ xoa lưng cho thông khí nhưng lại không dám. Nhìn thấy Mặc Trì ho mỗi lúc một khò sở, cô chỉ biết đi tìm bác sĩ giúp đỡ.

Bác sĩ phê bình Tiểu Điền một trận: “Phổi của bệnh nhân còn rất yếu, không được để anh ấy chịu kích động tâm lý”.

Tiểu Điền ân hận không dám ngẩng đầu lên. Hai mắt cô cứ nhìn chăm chăm xuống chân, đứng nghiêm bên giường Mặc Trì. Cô đang tự phạt mình đứng kiễng gót.

Mặc Trì thờ dài một hơi: “Tôi là ông chủ, ngày mai hoặc là cô cùng người ta đến, hoặc là cô không bao giờ phải đến nữa”.

Tiểu Điền như muốn phát khóc đến nơi, làm sao cô dám nói không chứ.

Tháng Bảy là mùa nóng, nên dù phòng bệnh đã mở toang cửa sổ nhưng vẫn có chút nồm ẩm. Toàn thân Mặc Trì mềm nhũn không chút sức lực. Anh nằm dựa lưng vào thành giường, tay mân mê đôi búp bê Trung Hoa. Đây đã là sản phẩm của lô hàng thứ hai. Lô hàng đầu tiên được tiêu thụ rất mạnh ở Mỹ. Đôi búp bê này là kết tinh thiết kế của anh và Tư Tồn, nhưng ý tưởng và tình cảm của họ lại xuất phát từ một đôi búp bê khác. Đó là một đôi búp bê hôn lễ của Nga. Con búp bê gái là quà Tịnh Nhiên tặng họ trong ngày cưới, còn búp bê trai là sau này, Mặc Trì muốn lấy lòng Tư Tồn nên đã mua về cho cô. Sáu năm trước, Tư Tồn rời xa Trung Hoa đã mang theo con búp bê trai, để lại con búp bê gái. Mặc Trì biết, thứ Tư Tồn mang đi là nỗi nhưng nhớ dành cho anh, còn thứ cô lưu lại là trái tim chỉ yêu mình anh mà thôi. Còn lần này, cô đã mang cả đôi búp bê đi mất. Cô mang đi tình yêu của anh hay là ôm theo nỗi uất ức vô tận bỏ đi?

Tư Tồn đã khôi phục lại cuộc sông bình thường ở Mỹ chưa? Một lần nữa, chính anh lại là người ép cô ra đi. Anh cho rằng mình đã quyết định hi sinh thì nên chấp nhận một hiện thực là Tư Tồn không còn ở đây nữa. Nhưng sự ra đi của cô đã mang theo cả trái tim anh. Anh nỗ lực phối hợp điều trị với bác sĩ với mong muốn sau khi hoàn toàn bình phục, anh có thể tìm kiếm cô. Anh nỗ lực làm việc với động lực duy nhất là trả hết nợ nần. Tương lai của Tư Chi Thanh sẽ ra sao, anh hoàn toàn không có kế hoạch gì hết. Nhưng cuộc sống không có Tư Tồn thì anh không thể nào chấp nhận nổi. Có lẽ, do quá nhớ nhưng cô nên ngày hôm qua, trong đầu anh đã hiện lên một ý tưởng rất phi thực tế. Không, không nên gọi nó là ý tưởng mà nên coi nó là khát khao...

Trong phòng bệnh vừa nóng vừa nồm, nhưng do sức khỏe của Mặc Trì suy nhược nên không thể bật quạt hay mở điều hòa. Anh mê man ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, anh trở về những ngày tháng mới ngoài hai mươi. Anh trở thành người có đủ hai chân, cùng Tư Tồn tay trong tay dạo chơi bên bờ biển. Gió biển thổi tung mái tóc mềm mượt của Tư Tồn. Anh hạnh phúc nhìn cô mỉm cười, hai người ôm lấy nhau trong ánh chiều tà đỏ rực...

Lúc này, cơn gió từ trong mộng dường như đang thật sự thổi đến hiện thực. Mặc Trì cảm nhận được luồng gió mát nhẹ nhẹ, dịu dịu, lướt qua mặt anh, mang đi mọi nỗi buồn phiền, khiến anh cảm thấy thư thái như đang nằm trên mây. Mặc Trì không mở mắt ra, chỉ nở một nụ cười. Nếu giấc mơ không thể trở thành hiện thực thì ít nhất trong mơ, anh cũng được toại nguyện.

Bên tai anh truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tiếp sau đó, y tá gọi anh: “Mặc Trì, đến giờ truyền dịch rồi”.

Mặc Trì lắc đầu, không muốn mở mắt.

Y tá đang bận rộn truyền nước cho anh nhưng anh lại nhìn thấy một bóng hình đáng ra không thể xuất hiện khiến tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tư Tồn đang đứng bên giường anh.

Cô cầm một chiếc quạt lớn và ngồi bên giường anh phe phẩy. Làn gió nhẹ nhàng, dễ chịu lúc này tỏa ra từ chiếc quạt đó. Tiểu Điền ngồi bên cạnh Tư Tồn, vẫn ngủ gật như mọi khi. Cô y tá xuất hiện làm Tiểu Điền giật mình tỉnh giấc, cô liền nói với Mặc Trì: “Ông chủ, đây là đại diện nghiệp vụ mới của công ty chúng ta”.

Mặc Trì nhìn Tiểu Điền với ánh mắt còn đang mơ ngủ, sau đó anh lại nhìn Tư Tồn. Dường như giấc mộng “hoang đường” của anh đã trở thành sự thật. Anh không biết nên biểu đạt niềm ngạc nhiên sung sướng của mình như thế nào.

“Anh muốn gặp em, em đã đến rồi đây. Sao anh phải làm khó Tiểu Điền như thế?”, Tư Tồn điềm nhiên nói.

Tiểu Điền xen lời vào: “Em không sao cả. Ông chủ, chị Tư Tồn mới khó xử. Chị ấy làm bao nhiêu việc cho công ty nhưng đều không cho em nói với anh...”

“Tiếng Anh của em không tốt nên đơn hàng của nước ngoài đều do chị Tư Tồn đàm phán. Chị ấy còn về Mỹ hai lần để đàm phán hợp đồng lớn cho công ty. Đơn hàng ở Vũ Hán cũng là chị Tư Tồn nhắc nhở em nhất định phải giành được nó, những việc còn lại anh sẽ tự nghĩ cách giải quyết được”.

Mặc Trì nhìn Tư Tồn rồi hỏi: “Em vẫn còn ở Thẩm Quyến sao? ”

Tư Tồn vẫn chưa hết giận: “Em về Mỹ hai lần, mỗi lần một tuần, thời gian còn lại em làm việc cùng Tiểu Điền. Bây giờ bọn em là cặp đôi ăn ý trong công ty. Em quản lý đơn hàng nước ngoài còn cô ấy quản đơn hàng trong nước”.

Tiểu Điền đỏ mặt nói: “Chị Tư Tồn còn giới thiệu bạn trai cho em. Anh ấy tên là Tiểu Triệu”.

Mặc Trì đột nhiên muốn cười lớn, anh quá hiểu suy nghĩ của Tư Tồn. Vì Tiểu Điền ở bên cạnh chăm sóc anh ngày đêm nên nếu không tìm bạn trai cho cô ấy, chắc chắn Tư Tồn sẽ lên cơn ghen long trời lở đất mất.

Mặc Trì mỉm cười, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tư Tồn nói: “Anh gọi em đến đây để ngắm anh ngủ sao?”

Mặc Trì cười nói: “Có hai cô gái tài cán tháo vát bên cạnh thì anh chỉ cần nghỉ ngơi tỉnh dưỡng là đủ rồi”.

Tiểu Điền nói: “Ông chủ, không thể được. Chuyện nghiệp vụ em với chị Tư Tồn còn làm được, chứ về lĩnh vực công xưởng với công nhân bọn em chẳng hiểu gì cả. Còn nữa, không ít khách hàng đã chỉ đích danh anh đàm phán với họ. Anh không biết mỗi lần đi gặp khách hàng bọn em khổ sở thế nào đâu”.

Tư Tồn gật gù như người chị lớn giảng giải cho Tiểu Điền: “Những chuyện đó không có gì to tát cả. Đợi ông chủ của em khỏe lại, chắc chắn chúng ta sẽ bắt tay vào xây dựng công xưởng mới”.

Mặc Trì cảm thấy không hài lòng lắm. Lúc này Tư Tồn xưng hô như thế nào với Tiểu Điền nhỉ? “Ông chủ của em”, cứ như cô coi mình là người ngoài cuộc vậy.

Mặc Trì làm bộ hỏi Tư Tồn: “Lần này em định ở lại Trung Hoa bao lâu?”

Khuôn mặt Tư Tồn xám lại. Lần trước cô quay về Mỹ trong cơn tức giận nhưng khi vừa lên máy bay cô đã lo lắng cho bệnh tình của anh. Sau khi xuống máy bay, cô cuống cuống tới trụ sở của CCR sắp xếp công việc rồi lại bay ngay về Trung Hoa. Cô lo lắng cho Mặc Trì nhưng không chịu nhún mình nên đành phải nhờ Tiểu Điền giúp đỡ chăm sóc anh. Cô biết Mặc Trì chắc chắn không chấp nhận dùng tiền của cô, thế nên đã nghĩ trăm phương ngàn kế, nảy ra ý tưởng tận dụng tên tuổi, uy tín của Tư Chi Thanh để thu hút đơn hàng của phía nước ngoài.

Mặc Trì thật sự có thể lĩnh hội được ý tưởng của cô, khiến Tư Chi Thanh có thể vượt qua được khó khăn. Trong quãng thời gian đó, cô quay lại Mỹ hai lần, một lần để đệ đơn từ chức lên Ban Quản trị CCR, lần còn lại để tìm hiểu tình hình tiêu thụ búp bê Trung Hoa ở thị trường Mỹ, đồng thời cô đứng trên danh nghĩa cổ đông, kiến nghị CCR tiếp tục tiêu thụ loại búp bê này. Tư Tồn kết thúc mọi việc bên Mỹ với tốc độ nhanh nhất có thể để trở về bên anh, vậy mà bây giờ anh còn dám hỏi cô định ở lại bao lâu. Lẽ nào anh không muốn mãi mãi ở bên cạnh cô sao? Tư Tồn khó chịu ra mặt, nói: “Ông chủ, ngài gọi tôi đến đây để hỏi tôi sẽ ở lại bao lâu sao? Bây giờ tôi là nhân viên chính thức của Tư Chi Thanh và gốc rễ của tôi ở Trung Hoa. Nếu ông không còn gì để hỏi nữa, tôi xin mạn phép đi trước”.

Cô thật sự quay lưng đi mất, Tiểu Điền vội vã đuổi theo sau. Sau đó cô quay lại phòng bệnh, nhăn nhó nói với ông chủ: “Ông chủ, tại sao hai người cứ phải làm khó nhau như thế này?”

Mặc Trì nằm trên giường bệnh, trong lòng ảo não vô cùng. Tiểu Điền giúp công ty giành được bao nhiêu đơn hàng, anh đã cảm thấy chắc chắn phải có cao nhân nào đó đứng sau chỉ điểm. Ai có thể sẵn sàng giúp đỡ anh trong thời khắc khó khăn này chứ? Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy chỉ có thể là Tư Tồn. Anh đã có dự cảm, đại diện nghiệp vụ mới của công ty chính là cô. Anh không thể chờ thêm giây phút nào nữa nên vội vàng ép Tiểu Điền đưa người đó tới gặp anh. Khi “người ấy” thật sự đã đến, anh lại đuổi người ta đi với một câu nói hồ đồ.

Lần trước, anh nán lòng nên mới nói là không còn yêu Tư Tồn. Nhưng khi vừa nói ra câu đó, anh đã cảm thấy hối hận muốn chết. Anh không muốn liên lụy tới cô, không muốn cô phải khổ sở gánh vác món nợ khổng lồ cùng anh, càng không muốn khiến cô ngày đêm nơm nớp lo lắng anh sẽ ra đi bất cứ lúc nào. Thế nhưng, khi tự mình nói rằng không yêu cô nữa thì chính anh cũng không thể tha thứ được cho mình.

Trong phòng anh có một đôi nạng gỗ, vì bác sĩ cho phép anh được đi lại trong phạm vi nhỏ, chỉ là không được phép rời khỏi bệnh viện. Mặc Trì không thêm để tâm tới lời nói của bác sĩ. Anh đi tìm dép lê, chống nạng, tránh đi qua phòng của bác sĩ trực ban rồi chậm chậm xuống tầng, rời khỏi bệnh viện.

Lúc tới cổng bệnh viện, anh đã mệt tới mức mồ hôi đầm đìa, may là bên đường đỗ rất nhiều taxi. Anh gọi một chiếc rồi nói với tài xế: “Hãy đưa tôi tới Tư Chi Thanh”. Tài xế liền đáp lại: “Bây giờ làm gì còn Tư Chi Thanh nữa, cháy hết rồi còn đâu”.

Lòng ngực Mặc Trì đau nhói. Anh luôn coi tiền bạc là vật ngoài thân, nhưng suy cho cùng Tư Chi Thanh vẫn là tâm huyết bao năm qua của anh. Xe chạy nhanh về phía trước, chỉ qua một lần rẽ là nhìn thấy công xưởng. Làm sao anh có thể nhận ra đây là công xưởng Tư Chi Thanh cuộn cuộn sức sống ngày

nào. 7 Giờ đây nơi đó chỉ là một đồng đồ nát.

Nhưng ngay sau đó, Mặc Trì lại cười. Ngay bên cạnh đồng đồ nát anh nhìn thấy một cánh cửa, bên ngoài có treo biển: Công ty trách nhiệm hữu hạn mỹ nghệ Tư Chi Thanh. Văn phòng mới vô cùng rộng rãi, khoáng đạt để đón tiếp quan khách từ khắp nơi tới bàn chuyện làm ăn.

Mặc Trì chậm chậm dịch chuyển cây nạng và đi vào cửa. Tiểu Điền vội chạy ra đón anh: “Ông chủ, sao anh lại đến đây? Bác sĩ có biết không?” Cò dìu anh vào trong, để anh ngồi lên sofa, sau đó luống cuống tắt hết quạt trong phòng. Cô rót nước cho anh rồi lại kiểm một chiếc quạt tay, giúp anh quạt mát.

Mặc Trì ngăn cô lại: “Không cần để ý đến tôi. Tôi chỉ ngồi đây một lúc thôi”. Anh quan sát bốn phía của văn phòng. Nơi đây chỉ có hai chiếc bàn làm việc đối diện nhau, hai chiếc ghế, một kết sắt, một bộ sofa và một bàn trà. Nhưng trên bàn làm việc, thiết bị được lắp đặt đầy đủ: điện thoại, máy fax, giá đựng văn kiện...

Tư Tồn cùng Tiểu Điền thật sự có khả năng quản lý công ty đầu ra đây. Mặc Trì làm bộ lơ đãng hỏi: “Tư Tồn đâu rồi?”

Tiểu Điền đang uống nước, nghe Mặc Trì hỏi đến Tư Tồn thì nuốt nửa sặc: “Chị Tư Tồn về Mỹ rồi”.

Lòng Mặc Trì trầm xuống. Ban sáng cô còn bảo gốc rễ của cô ở Trung Hoa cơ mà?

Tiểu Điền lại nói tiếp: “Công ty của chị Tư Tồn ở bên Mỹ có việc gấp. Lúc sáng chị ấy đến là để thăm anh trước khi đi”. Tiểu Điền học theo khẩu khí của Mặc Trì, xem ra cô bệnh Tư Tồn chăm chặp. Bao giờ cô ấy về?” Mặc Trì không nén nổi liền hỏi thêm một câu, tìm anh đáp thỉnh thình.

“Chắc là lâu lắm đấy, nói gì thì nói chị ấy cũng là cổ đông lớn nhất của công ty đó”.

Mặc Trì khẽ gật đầu. Phải rồi, cô ấy vẫn còn một thân phận khác. Cô ấy là con gái của Lý Thiệu Đường, là CEO và cổ động lớn nhất một công ty tầm cỡ của Mỹ. Chôn chân trong văn phòng làm việc nhỏ bé này, nói gì thì nói cũng thiệt thòi cho cô quá.

Mặc Trì cố nặn ra một nụ cười: “Tiểu Điền, ngày mai tôi xuất viện, tôi sẽ đến cùng làm việc với cô”.

Tiểu Điền kinh hãi kêu lên: “Không được, anh vẫn chưa được xuất viện cơ mà”.

Mặc Trì nói: “Tôi đã có thể xuất viện rồi, chỉ cần hàng ngày tan ca xong tới bệnh viện truyền dịch là được”. Tiểu Điền nhìn anh, đột nhiên nói với vẻ khó xử: “Thế cũng được. Chị Tư Tồn đi rồi, nhiều việc thế này mình em cũng không ôm hết”.

Mặc Trì nói là làm, ngay hôm sau đã xuất viện. Anh dọn về ở trong phòng chung cư trước kia đã thuê cho Tư Tồn. Lúc rời đi, Tư Tồn chỉ mang theo một số vật dụng tùy thân còn hoa và cá vàng vẫn ở lại. Hồi mới thuê nhà, Mặc Trì đã đóng tiền thuê và phí dọn dẹp vệ sinh cho cả năm nên hàng ngày cô giúp việc vẫn đến lau dọn đều đặn. Anh dọn về đó, ngày ngày ngắm nhìn chậu cây xương rồng và lại nhớ đến Tư Tồn.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Mặc Trì tới văn phòng làm việc. Anh không dùng tới chân giả nữa. Tiểu Điền sợ anh ngồi không thoải mái nên đã chèn dưới ghế của anh một lớp đệm rất dày. Cô lại lo anh nóng nên trải thêm lên ghế một tấm chiếu cói.

Mặc Trì nhanh chóng hòa nhập với nhịp điệu của công việc. Anh tiếp đón khách hàng, liên hệ với công xưởng gia công, yêu cầu của anh với chất lượng sản phẩm vô cùng khắt khe. Cuối năm 1987, anh đã hoàn trả được toàn bộ số nợ với Công ty Viễn Đông, ngoài ra còn dôi ra một chút lợi nhuận.

Sau Tết năm 1988, công xưởng mới của Tư Chi Thanh được xây dựng lại trên nền đất cũ. Trải qua bao khó khăn, cuối cùng Tư Chi Thanh lại tràn trề sinh lực và bước vào guồng sản xuất mới. Tiếng máy móc lại xinh xịch đêm ngày, công nhân tràn trề khí thế quay lại làm việc.

Hôm đó, sau khi chủ trì xong một cuộc họp, Mặc Trì liền tới phân xưởng tìm hiểu tiến độ sản xuất. Đến chiều tối, anh cảm thấy hơi mệt, vì thế sau khi rời công xưởng, một mình anh tới bên bờ biển. Gió lạnh từ biển thổi vào khiến Mặc Trì ho liên tục nhưng trong lòng anh lại cảm thấy thoải mái dễ chịu. Anh nhìn về phía xa nơi đường chân trời giao cắt với biển xanh. Tư Tồn đang ở bên kia bờ đại dương. Nửa năm nay, cô đã hoàn toàn bật vô âm tín. Cô thật sự đã biến mất rồi hay sao?

Anh biết anh yêu cô, thế là đủ rồi. Tình yêu này có thể nâng đỡ anh đi qua những tháng ngày khó khăn nhất, chắc chắn cũng sẽ giúp Tư Tồn sống tốt ở bên kia đại dương.

Cô thông minh đến thế, anh dám chắc cô còn lâu mới tin rằng anh không yêu cô.

Mặc Trì cười, nói khẽ với gió biển: “Tư Tồn, em hãy bảo trọng nhé!”

Gió biển nhẹ thổi qua, hình như Mặc Trì nghe thấy Tư Tồn đang gọi tên anh. Mặc Trì nhún mảy, chắc vì quá nhớ cô nên anh mới tự tạo ra ảo giác này. Am thanh đó rõ ràng hơn khiến Mặc Trì bất giác quay đầu lại nhìn. Anh nhìn thấy ở nơi không xa, một dáng hình mặc váy đỏ đang chạy về phía anh. Tà váy tung bay trong gió, mái tóc ngắn tự nhiên đang đùa với gió. Dáng hình thân thuộc đó, khuôn mặt thân thuộc đó nếu không phải Tư Tồn còn có thể là ai?

Mặc Trì đột nhiên như vừa chợt tỉnh cơn mơ, anh chạy về phía Tư Tồn. Chân giả anh vừa lắp nên việc đi lại vẫn chưa được tốt lắm. Tư thế của anh giống như đang chạy nhưng thực tế còn chậm hơn đang đi. Mỗi bên chân của anh phải đặt vững xuống đất mới có thể nhấc được bước tiếp theo. Cuối cùng họ đã đứng trước mặt nhau, sau đó không còn ngại ngần gì nữa, họ ôm lấy nhau.

Rất lâu sau đó, hai người mới buông tay ra. Tur Tồn vùi đầu vào lòng Mặc Trì, nước mắt cô làm ướt thấm áo sơ mi của anh. Mặc Trì nâng niu khuôn mặt Tur Tồn và dịu dàng hôn cô. Tur Tồn khẽ nép vào lòng Mặc Trì, thủ thỉ nói: “Không phải anh đã nói không còn yêu em nữa sao?”

“Em hãy quên những lời mất trí đó đi. Nằm trong bệnh viện lâu quá, anh đâm ra lẫn lộn đấy mà”.

“Sau này anh không được phép nói là không cần em, kể cả lúc bị bệnh hay khi công ty phá sản”.

Mặc Trì cười: “Anh làm gì đến mức lúc nào cũng đen đui như thế?” Tur Tồn lại nũng nịu: “Kể cả lúc anh làm ăn phát đạt cũng không được phép nói như vậy”. Mặc Trì ôm lấy cô thật chặt, vỗ nhẹ vào lưng cô: “Được rồi, từ nay về sau chúng mình sẽ mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ rời xa nhau nữa. Được chưa nào cô bé?”

Tur Tồn sụt sịt mũi: “Anh nói lời phải giữ lấy lời, không được đuổi em đi đâu đấy”.

Trong mắt Mặc Trì đột nhiên hiện lên vẻ ưu phiền: “Nhưng em còn cuộc sống, sự nghiệp ở Mỹ...”

“Tất cả chấm dứt rồi. Em đã cho kết thúc mọi hoạt động của CCR trên nước Mỹ, bồi thường cho cổ đông, sau đó dự định sẽ bắt đầu gây dựng lại ở Trung Hoa”.

Mặc Trì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, như không tin vào tai mình, liền hỏi lại: “Em quay lại Trung Hoa thật sao?”

Tur Tồn gật đầu nói: “Di nguyện của ba em là lá rụng về cội. Em đã an táng di cốt của ba ở Thượng Hải. Em nghĩ, ba hi vọng con gái và công ty của ba sẽ cùng ông trở về Trung Hoa”.

Tur Tồn mỉm cười rồi nói tiếp: “Hiện nay, Cruise đã tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của CCR ở Mỹ. Kế hoạch đầu tư vào Trung Hoa bị hoãn lại suốt thời gian qua đã được khởi động trở lại. Công ty mà anh ấy lựa chọn hợp tác chính là Tur Chi Thanh, chỉ có điều quy mô của Tur Chi Thanh bây giờ chưa đủ lớn. Nếu em góp vốn, không biết ý của ngài Giám đốc thế nào?”

“Anh không cần em góp vốn nhưng anh lại có hứng thú với nội dung về điều khoản hợp tác”.

Tur Tồn cười nói: “Được thôi. Chúng ta về văn phòng của anh, em sẽ đưa anh xem bản fax của Cruise”.

Đột nhiên Mặc Trì kéo Tur Tồn lại: “Hôm nay chúng ta không nói chuyện làm ăn. Anh có chuyện khác nhất định phải nói với em .

“Chuyện gì cơ?” Đôi hàng mi của Tur Tồn khẽ chớp chớp.

Mặc Trì cầm tay Tur Tồn, anh hồi hộp tới mức run lấy bầy. Cùng lúc đó, nhịp thở của anh trở nên gấp gáp. Tur Tồn lo lắng hỏi: “Mặc Trì, anh thấy thế nào rồi? Chỗ nào không được khỏe sao?”

Mặc Trì nắm chặt tay cô, anh đeo một chiếc nhẫn bạch kim có đính kim cương lên ngón tay áp út trên bàn tay trái của cô. Mặt Tur Tồn ngẩn ra không hiểu gì: “Mặc Trì, anh muốn làm gì?”

Mặc Trì mở hời đầm đìa, căng thẳng nói: “Tur Tồn, em có đồng ý làm vợ anh không?” Nói rồi, anh nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, chỉ sợ cô sẽ nói ra đáp án khiến lòng anh đau nhói.

Tur Tồn nhìn chiếc nhẫn, khuôn mặt thoáng ửng đỏ: “Anh đã đeo nhẫn lên tay em rồi, em có còn cơ hội nói “không” nữa không?”

Mặc Trì thở phào nhẹ nhõm, tay anh nắm chặt tay cô. Lúc này vì quá hồi hộp, anh lão đảo suýt nữa ngã soài lên bờ cát. Tur Tồn nhanh nhẹn đỡ lấy cánh tay anh.

Nước biển nhuộm màu vàng rực rỡ của ánh chiều tà. Hai người bước đi chậm chậm, thì thầm nói chuyện. Mặc Trì xúc động nói: “Rõ ràng chúng ta đã kết hôn mười một năm rồi, vậy mà hôm nay anh mới chính thức cầu hôn em”.

“Anh đang cầu hôn em ư? Rõ ràng là ép hôn chứ, nhẫn đeo vào tay rồi mới chịu cầu hôn”.

“Không phải như vậy đâu, chỉ vì anh sợ em không đồng ý”.

“Chúng ta tự do yêu đương, sao em lại không đồng ý chứ?”

“Rõ ràng chúng ta bị ép duyên, em còn nhớ cô Lưu Xuân Hồng không?”, Mặc Trì cười nói: “Chính cô ấy bàn chuyện với mẹ, rồi mẹ mới đưa em đến bên cạnh anh. Nhưng anh vẫn luôn cảm kích cô ấy. Nếu có cơ hội chúng ta nhất định sẽ quay về thành phố X cảm ơn một số người”.

Tur Tồn xoay chiếc nhẫn rồi nói: “Trước đây em còn lo lắng không biết gặp đồng chí Lưu Xuân Hồng sẽ phải ăn nói thế nào. Em đã hứa với cô ấy sẽ yêu anh cả đời nhưng giữa chừng lại bỏ đi mất. Bây giờ em không còn sợ nữa. Có cái này rồi, em có thể nói với cô ấy, em vẫn luôn chấp hành nhiệm vụ tổ chức giao cho em, đó chính là một lòng một dạ yêu đồng chí Mặc Trì”.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Ngày Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

